

Giới thiệu Ta Là Thực Sắc

Truyện Ta Là Thực Sắc nói về Hàn Thực Sắc, bác sĩ làm việc tại một bệnh viện, công việc mỗi ngày chính là mài dao soạn soát hướng chim nhỏ đang lạnh run của mấy vị nam đồng chí xuống tay. Đây là một câu chuyện kể giữa nàng và mấy đồng chí nam đó.

Nhưng mà thật là cô phụ một tấm lòng tốt của họ, những lúc bị thoát cùng nhau chưa từng có ý nghĩ sẽ thoát bao giờ. Tiếng người ngoài cửa sổ từ từ lớn lên, từng đợt ánh sáng chiếu vào trong phòng, trên trần nhà tràn ngập những ánh sáng lay động.

Hồi ức đến đó là dừng lại, tôi xoa nhẹ đầu óc đang mê mang, đứng dậy, từ trong ngăn kéo lấy ra thuốc cảm, uống cùng với một cốc nước lọc, tiếp theo lại nằm xuống giường, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mộng xuân? Hay là ác mộng?

Dưới chiếc áo khoác dài màu trắng rộng thùng thình là một cơ thể có lồi có lõm mặc chiếc váy da màu đen bó sát người. Hai quả núi tròn trước ngực làm cho khóa kéo banh hết cỡ mém chút là bung ra, cái eo nhỏ một thước bảy tấc (~57cm) nhìn qua càng dịu dàng thon thả. Cái mông hoàn mỹ xinh đẹp mà co dãn ẩn trong lớp vải màu đen bằng da, âm thầm tỏa sáng trong vầng hào quang tràn ngập nữ tính vô cùng hấp dẫn. Gấu váy chỉ dài tới nửa phần đùi, để lộ ra một đôi đùi đẹp thon dài thẳng tắp không sót một tẹo. Cuối cùng, trên chân là một đôi giày cao gót 9 phân tinh xảo, dưới ánh sáng chói mắt của đèn huỳnh quang, lóe sáng lấp lánh.

Tôi chậm rãi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn sáu đứa bệnh hoạn đang đứng thành một hàng trước mặt. Dáng người của bọn họ đều không giống nhau, có vai ư thịt bắp, có gầy yếu đến nỗi gió đều có thể thổi bay, còn có không mập không ốm – không mỡ không nạc giống thịt ba chỉ... nam.

"Cởi quần ra." Tôi ra lệnh.

Xuyên thấu qua hai hàng lông mi dày được chải mascara cong vênh lên trời, tôi thấy trên mặt bọn họ đều có chung một loại vẻ mặt, nao núng, thẹn thùng, bất an...

Không có một người nào nghe theo.

Roi da trong tay tôi, khá nặng, có gai nhọn xung quanh, uốn lượn giống như một con rắn nhỏ. Vào giờ khắc này, nó là Lolita của tôi, là tính mạng của tôi, là ánh sáng, là ngọn lửa dục vọng, là tội ác, là linh hồn, là biểu tượng quyền lực của tôi. Vì thế, tôi vung nó ra, hướng mặt đất mà quất.

"Bang bang" hai tiếng roi lạnh lạnh vang lên, làm cho thân mình của sáu vị bệnh hoạn kia đồng thời run lên.

"Ta nói..." tôi lặp lại một lần nữa, thanh âm lạnh lạnh: "Cởi quần ra."

Sáu người nhìn nhau, dùng mấy cái tay đang run run, vừa chần chờ vừa khua nhục đem quần cởi.

Tôi bình tĩnh, do tập mãi thành thói quen, nhìn về phía vật thể ở giữa sáu cặp đùi trắng bóng.

Lớp hướng dẫn chính trị mà tôi yêu thích nhất từng đem mối quan hệ giữa tính mâu thuẫn phổ biến cùng tính mâu thuẫn đặc thù nói suốt ba năm, thẳng đến tốt nghiệp trung học, tôi vẫn còn lẩn lộn và chẳng hiểu gì hết.

Bởi vậy, tôi đối với triết học căm thù đến tận xương tủy cộng thêm kính nhi viễn chi (*kính trọng nhưng không dám lại gần*). Trong suy nghĩ hạn hẹp của tôi, tác dụng lớn nhất của triết học là làm cho đầu óc của người ta choáng váng, so với Triệu đại thúc bán bánh quẩy còn lợi hại hơn. Đây là tính toán cầu, tính hợp pháp, tính quán-người-ta-chết-không-đền-mạng!!!

Không ngờ đi làm ngày đầu tiên, vấn đề phức tạp nhiều năm trong nháy mắt liền được tôi giải quyết.

Cụ thể mà nói, tôi lý giải nó như thế này.

Tính mâu thuẫn phổ biến nghĩa là mọi sự vật đều có điểm chung, tức là dưới phần eo của tất cả nam giới đều có chim nhỏ.

Tính mâu thuẫn đặc thù nghĩa là mỗi vật đều có đặc tính riêng, tức là tuy rằng mỗi vị nam đồng chí đều có chim nhỏ, nhưng những chim nhỏ này lại khác nhau về độ dài ngắn, kích thước to nhỏ, khả năng kéo dài, độ cứng mềm, sức chịu đựng khi bị đá,... tất cả đều có sự khác nhau rất lớn.

Sau khi nghĩ thông suốt, lòng tôi đã sáng tỏ, ngay cả tối hôm qua mới xem mấy bộ phim Nhật download trên mạng chỉ dẫn cách vận động piston đẩy tính giáo dục cũng quên sạch không còn một mảnh.

Thời khắc này, tôi đột nhiên có chút hiểu được tâm tình của Thích Ca Mâu Ni thúc thúc năm đó sau khi ngồi dưới gốc cây bồ đề bảy bảy bốn mươi chín ngày rốt cuộc ngộ đạo.

Nhưng nghĩ lại, cảm thấy có chút thiếu tôn trọng. Thích thúc thúc người ta bốn mươi chín ngày không ăn không uống không đi đại tiện, điểm này so với tôi mạnh hơn vài vạn lần.

Đối với lần ngộ đạo này, bạn của tôi Sài Sài dùng câu quen thuộc của nó để biểu đạt cái nhìn: "Điên rồi điên rồi, bị đánh tới điên rồi!"

Mà một vị bạn khác của tôi Đồng Điều cũng dùng câu quen thuộc của hắn để biểu đạt cái nhìn: "Đây là số mệnh a."

Mỗi lần hắn nói thì đều mang theo chút hương vị của số mệnh, làm cho đẳng cấp của toàn bộ sự việc được nâng cao lên rất nhiều.

Đối với lời của hắn nói, tôi xác định chắc chắn là có liên quan tới triết lý của nhà triết học phương Tây Thales[1].

Đồng Điều hơi mỉm cười, nói, sai rồi, vấn đề này của người liên quan tới triết lý của một nhà triết học phương Đông

Tôi nói, tại hạ kiến thức nông cạn, nhà triết học phương Đông này là ai a?

Hắn lại một lần nữa mỉm cười, nói, Lão Tử[2]

Nghe vậy, tôi bị nghẹn hơi tại cổ họng, thở không ra, nuốt không xuống, trực giác ý thức được mình bị chiếm tiện nghi, nhưng nghĩ lại lại thấy không có câu nào để phản bác.

Cuối cùng chỉ có thể oán trách Lão Tử, làm gì không làm, lại lấy cái tên tồi này, năm đó lúc còn trẻ tuyệt đối bị người ta đánh không ít, đúng là một đứa bé không may.

Sở dĩ tôi nghĩ tới tính mâu thuẫn phổ biến và tính mâu thuẫn đặc thù cùng với chuyện dây mơ rễ má này, đều là vì xem mấy vật dưới khổ của sáu vị bệnh hoạn trước mặt, cảm thấy tính đặc thù của sự vật tại trên người của chúng nó được thể hiện một cách nguyên vẹn.

Có người nói, trên thế giới không có hai người nào có dấu vân tay hoàn toàn giống nhau, mà ta muốn nói, trên thế giới không có hai nam nhân nào có chim chóc hoàn toàn giống nhau.

Xem tình cảnh trước mắt, sáu con chim chóc lớn nhỏ khác nhau, ngoại hình khác xa, có giống nấm kim châm (*nấm Flammulina*)[3], có giống nấm đùi gà (*nấm Coprinus*)[4]. Nháy mắt nhìn lại, quả thực chính là đại bản doanh của nấm a.

Tôi giống như lãnh đạo đi tuần tra, vừa đi qua đi lại trước mặt bọn họ, vừa phát phát tay, hào khí vạn trượng nói: "Các đồng chí vất vả."

Đều là người trưởng thành dưới chủ nghĩa khoa học xã hội của quốc gia, tất cả đều là trẻ ngoan, bọn họ lập tức phản xạ có điều kiện đáp lại: "Thủ trưởng càng cực khổ."

Tôi càng chơi càng nghiện, lại nói: "Các đồng chí đều coi hết."

Bọn họ đáp lại: "Thủ trưởng càng quang (*sạch tron*)!"

Tôi không quá vừa lòng câu trả lời này, liền cau chặt mày, xuất đòn sát thủ: "Các đồng chí đều cứng rắn."

Bọn họ tiếp tục phản xạ có điều kiện: "Thủ trưởng càng cứng rắn!"

Tôi mất hứng, đây là trắng trợn vi phạm thuyết duy vật, tôi là nữ, cho dù là muốn cứng rắn cũng không có bản lĩnh đó a.

Vì trừng phạt bọn họ dám không tôn trọng sự thật, tôi quyết định lấy roi da trong tay phát tiết sự bất mãn, vì thế, liền hung hăng hướng mặt đất mà quát.

Roi da dữ dội cắt qua không khí, tại trước mũi của bọn họ rít lên.

"Nói rõ ràng, là ai cứng rắn?" Tôi âm trầm hỏi.

Những người còn lại nuốt nước miếng, không tiếp tục lên tiếng, chỉ có một gã thân thể gầy đét tôi thổi một cái sẽ bay, dậm chân một cái sẽ ngã yếu ớt nói: "Người, người, người thật sự cứng rắn."

Ánh mắt tôi trầm xuống, đang chuẩn bị cầm roi đem hắn SM một chút. Nhưng cúi đầu, lại hoảng sợ phát hiện, hạ thân của tôi, quả nhiên có một con chim nhỏ, hơn nữa còn là đang trong giai đoạn giương cánh bay cao.

Miệng tôi mở lớn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thân thể cứng ngắc, bàng quang căng cứng, sững sờ, ngăn người nhìn chằm chằm chim nhỏ càng trưởng càng lớn, càng trưởng càng lớn, càng trưởng càng lớn, cuối cùng "Bùm" một tiếng vang thật lớn...

"A!!!" Tôi bỗng nhiên mở mắt ra, theo bản năng hướng bụng dưới mò mẫm. Hoàn hảo hoàn hảo, vẫn bảo trì nguyên dạng, không có nhiều thêm thứ gì hết.

Một lần nữa ngã vào trên giường lớn mềm mại, đưa tay lau hết mồ hôi lạnh.

Thật sự là nghiệp chướng a, AV đang tốt đẹp tự nhiên biến GV, mộng xuân cư nhiên thành ác mộng.

Trần tình tâm thần, nhìn thời gian cũng không sớm, liền đứng dậy rửa mặt chải đầu.

Tranh thủ lúc đánh răng, vẫn là nên tự giới thiệu đi.

Tôi gọi Hàn Thực Sắc, họ Hàn, tên Thực Sắc, đúng vậy, Thực Sắc tính tình cũng Thực Sắc (*thực hảo sắc*). Cái tên đặc biệt này đến từ chính não bộ của tôi, cấu tạo đặc biệt giống với của cha mẹ già.

Cha tôi họ Hàn, đừng nói, là họ hay, lấy được từ trong tiểu thuyết của Cổ Long, Kim Dung, nam tuyệt đối là hình tượng sát thủ lãnh khốc băng sơn, tỏa khí thành băng, giống với Tây Môn Xuy Tuyết. Mà nữ, tuyệt đối là mỹ nhân lạnh lùng khuynh quốc khuynh thành, hơi thở như lan, giống với Tiểu Long Nữ.

Nói cách khác, cái họ này là phi thường hay để đặt tên, giống người cha đáng khinh của tôi liền bởi vì hưởng được cái họ hay này, gọi là Hàn Trúc, vô cùng văn nhã.

Người ta nói, mở đầu tốt là coi như thành công một nửa, nói cách khác, tôi có được cái họ hay này, nháy mắt một cái là tôi được đỉnh núi thắng lợi.

Nhưng mà có ngày phong vân bất trắc (*trời có gió mưa khó đoán*)[5], mẹ của tôi ý vào chính mình đang mang thai, tự nhiên chạy tới trung tâm mua sắm cùng người khác tranh mua áo da giảm giá. Hơn hai mươi năm trước mọi người đều rất thuận phác, thấy mẹ tôi mang thai đều nhào nhào dạt ra. Bởi vậy mẹ tôi tựa như một quý phu nhân đang đi mua sắm một mình tại cửa hàng của LV thông thả mà chọn lựa. Như vậy còn chưa tính, còn giành mất áo da của một vị phụ nữ tóc tai bù xù do hao tổn nhiều năm tuổi thọ mới cướp được. Người ta tức sùi bọt mép, thấy bão sắp nổi, mẹ tôi tao nhã đem cái bụng to tròn ưỡn ra, ý tứ chính là, có bản lĩnh người liền hưởng trên này mà đạp a. Người phụ nữ chỉ có thể cắn răng nuốt máu, mở to đôi mắt đầy tơ máu nhìn áo da mình vất vả đoạt được tại ban ngày ban mặt, trời đất sáng trong bị cướp đi.

Đáng nhắc tới chính là, sau khi tôi trưởng thành cũng từng kế thừa bản lĩnh của mẹ tôi, bắt chước y chang, mặc quần áo của phụ nữ mang thai, độ nguyên cái gối vô, tối ngày hôm trước uống hết mấy lít nước lọc, làm mặt sưng phù lên, sau đó ngày mồng một tháng năm tại trung tâm mua sắm bán hàng giảm giá chém giết để mua đôi giày mà tôi thèm nhỏ dãi đã lâu.

Nhưng một người đơn thuần mà nhiệt huyết như tôi đã đánh giá thấp xã hội từ lúc cái cách tôi nay, tư bản chủ nghĩa thối nát đã ăn mòn tư tưởng chủ nghĩa khoa học xã hội.

Tôi đứng trước cửa hàng giày, đối với đám người đang tranh mua hô to một tiếng: "Nhường một chút, ta là phụ nữ có thai!"

Những người đó quay đầu lại, dùng một loại ánh mắt "đồ bệnh thần kinh" liếc tôi một cái, tiếp theo tiếp tục tranh mua đầm máu.

Tôi cũng không chịu thua, xắn tay áo, lui lại chạy lấy đà, sau đó xông lên phía trước, trực tiếp chui vô cái đám người bị viên đạn bọc đường của tư bản chủ nghĩa mê hoặc.

Về sau mỗi khi tôi nhớ lại cái thời khắc đó, trên mặt luôn thống khổ, âu sầu, bi thương, lệ rơi tí tách.

Tình huống lúc đó phi thường hỗn loạn, cho dù tôi không ngừng cao giọng kêu la "Ta là phụ nữ có thai, không cần chen, ta là phụ nữ có thai!", nhưng mấy người đang điên cuồng này lại là ngoảnh mặt làm ngơ.

Trước ngực, sau lưng, vai trái vai phải của tôi đều bị người ta đè ép, một hồi hướng trái, một hồi hướng phải, hoàn toàn không thể nhúc nhích. Đương nhiên, lớn lên ở cái quốc gia dân số đông dân nhất thế giới này, tôi đã sớm tổng kết ra tuyệt chiêu để đối phó trong tình huống này.

Phải là nửa cúi người xuống, cong mông chen về phía trước, gặp được nam cản đường, liền ra chiêu hầu tử trâu đào[6], gặp được nữ cản đường, sẽ giả bộ thúc thúc háo sắc sờ mông nàng. Sử dụng biện pháp này, 99% có thể chui qua.

Nhưng lần đó thật sự là xui xẻo lớn, tôi vừa mới cúi đầu, đang muốn vênh mông, nhưng tư thế chuẩn bị còn chưa có làm tốt, liền bị người ta đẩy, đụng vào... dưới nách một đại hán.

Sau đó đầu của tôi bị hấn kẹp theo luôn, một mùi hoa lệ hôi nách nồng nặc, trực tiếp hun tôi thiếu chút nữa đem lục phủ ngũ tạng đều phun ra.

Tôi liều mạng từ dưới nách của vị đại hán đó chui ra, trợn mắt hét lớn: "Không phát hiện lão nương có thai sao?! Người còn chen!?"

Đại hán kia liếc tôi từ trên xuống dưới một cái, từ trong mũi hừ ra một hơi: "Cũng không phải của lão tử, liên quan gì ta."

Nói xong, nam nhân cao lớn thô kệch giống vượn khi kia trực tiếp dùng cánh tay lông lá xô tôi ra ngoài.

Té trên mặt đất, tôi nhìn lên trời xanh bên ngoài trung tâm thương mại, đạo văn câu cửa miệng của Sài Sài: "Điên rồi điên rồi, bị đánh tới điên rồi."

Chương 2: Hàn Thực Sắc tồn tại

Người ta hiện nay, ngay cả phụ nữ có thai cũng không đề vào mắt, thật sự là lòng người dễ thay đổi, không còn chất phác nữa rồi.

Từ chuyện này có thể thấy được, quốc gia chủ nghĩa khoa học xã hội của chúng ta cần tăng cường và giám sát chặt chẽ hoạt động kiến thiết tư tưởng, nhất quyết không thể lơ là.

Đề tài này được dừng lại ở đây, bây giờ trở lại chuyện hơn hai mươi năm trước.

Mẹ tôi hèn hạ vô cùng tự nhiên đem áo da cướp được mang đi tính tiền, sau khi trả tiền xong, báo ứng cũng tới liền.

Vốn là ngày sinh dự tính là ngày Quốc tế thiếu nhi, nhưng giờ phút này, nhưng giờ phút này, mẹ tôi tự nhiên cảm giác được từng đợt đau đớn ở bụng, nói cách khác, tôi muốn ra đời.

Phóng chừng lúc ấy ông trời ở trên kia một bên đang cùng với tiên nữ tỷ tỷ liếc mắt đưa tình, một bên bụng dạ đen tối đối với mẹ tôi cười: "Không trùng trị người, người khác đúng là tưởng ta không mở to mắt mà."

Vì thế, tại trung tâm mua sắm, trước mắt bao người, tôi liền như vậy được sinh ra.

Quá trình sinh sản phải nói là vô cùng thuận lợi a, căn cứ hình dung của mẹ tôi là, "Tựa như sau khi uống thuốc xổ xong lúc đi ị cực kỳ trôi chảy, 'Vèo' một tiếng liền đem người kéo ra."

Đúng vậy, bà quả thật dùng từ "kéo" trong thái nước tiểu[1]

Mà cái áo da giảm giá kia, lại dùng để lót dưới thân của mẹ tôi, bị nước ối thấm cho ướt nhem, hoàn toàn hỏng.

Đây là chuyện mẹ kể cho tôi nghe khi mười tuổi, sau khi kể xong, bà hỏi: "Trong chuyện này, con rút ra được bài học gì?"

Tôi dùng giọng non nớt của trẻ con nói: "Chuyện xưa này dạy chúng ta, ham đồ rẻ thiệt hại lớn."

Mẹ tôi lắc đầu, trầm trù nói: "Sai rồi, chuyện xưa này dạy chúng ta, lúc sinh con thì nhất định phải lấy áo da của người khác lót dưới thân... Thật sự là tiếc cái áo da kia a..."

Tôi: "..."

Cuộc đối thoại như vậy quả thực thường xuyên xuất hiện trong thời kì thơ ấu của tôi, đối với quan điểm nhân sinh của tôi ảnh hưởng rất lớn. Tôi thường nói với Sài Sài và Đồng Điều, cho dù về sau tôi làm nô Thiên An Môn cũng đừng giết mình, bởi vì trong cơ thể của tôi có chứa di truyền đột biến gene phản nhân loại phản xã hội của cha mẹ.

Mà ngày đó tôi sinh ra, đúng là tiết Hàn Thực.[2]

Lúc này, thanh mai trúc mã của mẹ tôi hơn nửa đồng thời là người cha không bình thường của tôi lên sân khấu.

Cha của tôi, Hàn Trúc, đúng chuẩn người đàn ông đáng khinh, ý vào cha của mình cũng chính là ông nội của tôi có chút tiền, cả ngày liền ăn chơi đàng điếm, không học vấn không nghề nghiệp.

Quan trọng nhất là, trang phục của hoa hoa công tử bọn họ khi đó như sau: quần ống loe, áo somi hoa, tóc bóng lờng giống như được bôi lên ba cân mỡ heo...!!!

Cha tôi mặc thành như vậy, tại một phòng khiêu vũ của những năm đầu thập niên 80, nhếch miệng cười với cô gái xinh đẹp nhất trong đó, nghe hàm răng sáng bóng lấp lánh ý dâm, đến gần nói: "Vị nữ đồng chí này, có muốn khiêu vũ disco không, tôi mời cô uống nước, nhập khẩu từ Mỹ, nước ngọt cola tuyệt hảo, hàng hiệu."

Chỉ cần nghĩ đến cái cảnh tượng này, tôi sẽ không rét mà run.

Bất quá, nói phóng khoáng một chút, cha tôi cũng không phải hư hỏng, xử sự chân thực, có nghĩa khí, tính tình cũng tốt. Mỗi lần mẹ tôi giận điên lên đối với ông tiến hành tàn khốc đánh nhéo cắn, ông không buồn cũng không chống cự, còn cười hi hi nói, Mẫn Quân a, tôi biết, đánh vào thân tôi đau lòng bà. Đến đây đi, không cần thương tiếc tôi bụi cỏ non, hết sức chà đạp tôi đi.

Quả thực chính là một cực phẩm tiểu thụ, nhiều lần biến thành mẹ tôi dờ khóc dờ cười.

Dù sao tôi cảm thấy, ông chính là một đứa trẻ lớn xác, không thích trách nhiệm, không thích trói buộc.

Đúng thực là có loại đàn ông này.

Đúng rồi, mẹ tôi tên Đinh Mẫn Quân, chính là đồ đệ của Diệt Tuyệt sư thái, sư tỷ của Chu Chi Nhược. Hiện tại nghĩ đến, mẹ tôi cũng là một nạn nhân bị cha mẹ tại trên danh tự (*tên*) tiến hành tàn khốc tình thần ngược đãi. Đinh Mẫn Quân, Đinh Mẫn Quân, vừa nghe liền biết cách Diệt Tuyệt sư thái không xa, đàn ông thấy sao không biết nhượng bộ lui binh? Khó trách cuối cùng chỉ có thể tìm một người như cha tôi vậy, thật là cùng tôi đồng mệnh tương liên a.

Có khi tôi sẽ nghĩ, có phải không chính vì mẹ tôi bị ngược đãi, cho nên liền muốn đưa con gái duy nhất của bà - tôi, cũng ném thử loại tra tấn này. Đừng trách tôi tư tưởng âm u, ngầm lại xem, cho dù bà trực tiếp đem tên của sư muội đặt cho tôi, kia cũng thành Hàn Chi Nhược, tên thật hay.

Nhưng là tôi không có may mắn như vậy.

Lúc ấy sau khi sinh tôi, mẹ tôi muốn cha tôi đặt tên, nhưng bởi vì cha tôi vội vã đi nhảy disco với bạn, liền nói có lẽ là không phải có sẵn rồi sao, sinh ra vào tiết Hàn Thực, vậy kêu Hàn Thực đi.

Mẹ tôi lúc này mất hứng, nói, tiết Hàn Thực gì chứ, mắt thấy tiết Thanh Minh cũng không xa, chẳng lẽ đứa nhỏ này không phải con ruột của ông, ngay cả đặt tên cũng không kiên nhẫn như vậy.

Cha tôi cười theo, bà không phải sinh vào tiết Hàn Thực? Đây không phải thiên ý sao?

Nghe vậy, mẹ tôi càng tức giận, rít gào nói, nếu không vì ông cả ngày ra ngoài chơi, không theo giúp tôi, tôi sẽ nhảm chán đến nỗi đi trung tâm thương mại tranh mua sao, nếu tôi không nhảm chán đến đi trung tâm thương mại tranh mua, đứa nhỏ này sẽ bị sinh non, sinh ra vào tiết Hàn Thực sao? Hàn Thực, Hàn Thực, thực cái gì, thực sắc a!

Cha tôi cười hi hi bày ra một bộ vô lại, tốt, vậy kêu Thực Sắc đi.

Mẹ tôi nổi giận, ông nói thật có phải không?

Cha tôi nói, đương nhiên là thật, để xem bà có dám lấy hay không.

Mẹ tôi không chịu thua, lấy liền lấy, ai sợ ai.

Tiếp theo, hai người liền mang theo tôi đang bị quấn trong tã lót không có năng lực phản kháng đi đăng ký hộ khẩu.

Kết quả là, tên Hàn Thực Sắc này chính thức trở thành cả đời sỉ nhục của tôi.

Khi còn bé, hoạt động thầy cô giáo thích nhất là để mỗi người lên đài, nói ra ý nghĩa tên của mình, cùng với nguyên nhân vì sao cha mẹ đặt tên này.

Một cô bé mắt to lên đài, ngọt ngào nói, tên của tớ là Ngô Doanh Doanh, mẹ của tớ nói bởi vì thấy mắt tớ trong suốt dịu dàng (*Doanh Doanh nghĩa là trong suốt/dịu dàng*), liền lấy tên này.

Một cậu nhóc trưởng thành với gương mặt khổ đại cừu thâm lên đài, nói, tên của tớ là Trần Chí Viễn, mẹ của tớ muốn cho tớ chí hướng rộng lớn, tớ về sau nhất định phải ngồi trên cái ghế đệ nhất của nhà nước Trung Quốc, sau đó đem toàn bộ học sinh nữ lớp chúng ta đưa tới nhà trẻ ở Trung Nam Hải[3], từ nhỏ cùng con cháu của các bang phái chính trị gây dựng tình cảm cách mạng hữu nghị sâu sắc...

Cuối cùng, đến phiên tôi lên đài, tôi thanh thanh hắng giọng, đem nguyên văn lời của cha tôi dạy ra nói: tên của tớ là Hàn Thực Sắc, Thực Sắc tính cũng Thực Sắc, cha mẹ tớ hy vọng tớ hiểu được, tính dục (*sự ham mê tình dục*) cùng tính ham ăn đều là bản tính của con người, để cho tớ không vi phạm quy luật phát triển tự nhiên của sự vật, đặc biệt tính dục, khiến cho nó tự do dồi dào thịnh vượng giống như nhà của A Thuần ca ca, giống như vạn vật trong vũ trụ bùng cháy.....

Sau khi nói xong, phòng học hoàn toàn yên tĩnh, các học sinh mở to hai mắt ngây thơ thuần khiết cố gắng lý giải cái từ "Tính dục" này.

Mà cô giáo đáng thương kia, thì đang đứng bên cạnh tôi hóa đá, hóa gió, hóa lửa. =.=

Qua vài năm, khi tôi hoàn toàn hiểu được ý nghĩa của đoạn phát biểu này, hận không thể đập đầu vô tường mà chết.

Sau đó lớn lên một chút, trở nên hiểu biết, có thể xem biết khi người khác nghe tới tên của tôi thì ánh mắt tràn ngập ý cười ám muội, thống khổ cũng càng sâu thêm một tầng. T_T

Cho nên tôi sợ nhất chính là đi đến một chỗ xa lạ, phải tự giới thiệu, nói tên tôi là Hàn Thực Sắc.

Người khác sẽ hỏi, Thực Sắc, là tính *thực sắc* giống như trong chữ *thực sắc* (*thức ăn và tình dục: sự thèm khát và tính dâm dục*) sao?

Tôi còn có thể nói cái gì, chỉ có thể gật đầu.

Tiếp theo, trong mắt người khác là 'ra thế', nghe tên liền biết, đứa nhỏ này tính ham ăn cùng tính dục xác định là dồi dào a.

Có đoạn thời gian, vì cái tên như vậy làm tôi rất buồn rầu, nửa đêm thường bưng tỉnh, bỗng nhiên cất tiếng cười dài, bỗng nhiên bị thương khóc rống, kẻ tiếp cầm một cây bút chì bắt chước Lưu Gia Linh trong phim Đông Thành Tây Tựu[4] sử dụng thần công tam hoa tụ đỉnh bị tẩu hỏa nhập ma sau đó ôm căng chân của mình không ngừng mà đâm đâm đâm, vừa đâm vừa hô: "Ta cho ngươi kêu Thực Sắc, ta cho ngươi kêu Thực Sắc!"

Thanh âm khàn khàn trầm thấp dọa người, vọng lại giữa đêm khuya yên tĩnh. Rút kinh nghiệm lần trước vì quan tâm tôi nên mở cửa vào xem lại bị một kẻ điên là tôi đang phát rồ cầm bút chì 2B đuổi giết khắp phòng, cha mẹ tôi xuống giường, đem cửa phòng tôi khóa lại, mỗi người uống một viên thuốc ngủ, mê man tiếp tục ngủ.

Nói thật, thực ra cha mẹ đối với tôi cũng rất tốt.

Mẹ tôi thì không cần phải nói, bất kể tôi muốn cái gì, bà cũng không bao giờ nói không, cho nên tủ quần áo của tôi thường bị bà mua này nọ nhét cho tắc nghẽn.

Mà cha cũng rất thương tôi, có điều phương pháp có chút không thỏa đáng.

Ví như lúc tôi còn bé ông đặc biệt thích ôm tôi, rồi bỗng nhiên đem tôi ném mạnh lên cao, sau đó chụp lại, nói là việc này có thể rèn luyện cho tôi sự dũng cảm.

Có một lần, trong lúc rảnh rỗi, ông lại bắt đầu ôm tôi chơi trò này, ông ném, ông chụp, lại ném, lại chụp, lại ném, lại... không chụp được.

Cúi đầu, phát hiện em bé một tuổi chính là tôi đây bị ném tại một góc, chân hướng lên trời, đang nửa chết nửa sống oa oa oa!!!

Tuy rằng lập tức được đưa đến bệnh viện, nhưng tại vùng gần mép tóc vĩnh viễn để lại một vết lõm! >.

Đối với chuyện này, cha tôi vô cùng áy náy, sau khi tôi đi học mỗi lần thi rớt môn toán thì ông chẳng những sẽ không mắng tôi, còn đầy áp áy náy thờ dài một tiếng, nói, tôi vốn là có thể làm Hoa La Canh thứ hai[5], nhưng tại trước đây bị ông ném, nên chỉ số thông minh mới giảm xuống nghiêm trọng.

Nhưng tôi nghĩ là, chỉ bằng gene toán học hai người bọn họ, cho dù tôi chưa bao giờ bị ném rớt đất, từ lúc còn là phôi thai liền bắt đầu tiến hành bỏ não đem kiến thức nhét vào mỗi ngày, cũng không khác trình độ thi rớt này cho lắm.

Phải biết rằng, lúc đi học thi thành tích toán học của bọn họ năm đó chiếu theo lời thầy giáo của bọn họ mà nói, chính là kém đến nỗi kinh thiên động địa khiếp quỷ thần a. Nghe nói mỗi lần đi thi thì hợp tác với nhau, chuẩn bị tập trung trí tuệ vượt qua cửa ải khó khăn, mẹ tôi làm mười lăm câu đầu, cha tôi làm mười lăm câu sau, kết quả vẫn là toàn quân bị diệt, điểm hai người đều là linh phân (*zero*). Chỉ có thể về nhà, tiếp nhận phần của mình - bị cha mẹ phối hợp song đá (*bị hai người đánh đòn cùng lúc*).

Lại nói xa mất rồi, vẫn là trở về nói tiếp vấn đề tên đi.

Hàn Thực Sắc tôi cũng là một người rộng rãi, sau khi trải qua được một nửa tuổi dậy thì, tôi đã nghĩ thông, tên này rất là tả thực.

Ngươi xem a, từ nhỏ tôi liền thích ăn (*thực nghĩa là ăn*), nào là mít son tra cuộn, kẹo sữa hiệu thỏ trắng, kẹo Khiêu Khiêu magic pop, quả sung, bánh gạo hiệu Thái Dương, đại mạch trân châu, kem đầu búp bê, mì gấu trúc, xí muội Hoa Hoa Đan, snack tôm, mít quả, kẹo bơ cứng hiệu Jia Jia, chocolate nhân rượu, khoai nướng[6]... Tóm lại chỉ cần là đồ ăn, liền chạy không khỏi mồm to của tôi.

Nếu từ nhỏ đã thích ăn, vì cái gì phải tới tuổi dậy thì mới chấp nhận tên Thực Sắc này chứ?

Nguyên nhân là tại ba chữ *tuổi dậy thì* này, khi đó, tôi gặp Ôn Phủ Mịch.

Giống như là đang yên bình bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm, bản tính ác ma trong cơ thể tôi hoàn toàn được phóng thích, đối với người ta là cô gái hoài xuân, xuân tâm này mầm. Tối tôi đây, làm gì chỉ có này nọ, khóa xuân tâm kia quả thực giống như Hồng Quân thúc thúc vượt sông Kim Sa sóng lớn mênh mông.

Khi đó mỗi buổi học quân sự, tôi luôn trăm phương nghìn kế tìm cách đứng ở cuối cùng, bởi vì để xem cái mông nhỏ vênh cao mà co dãn của Ôn Phủ Mịch, sau đó trong đầu tràn ngập hình ảnh màu hồng, ví như tay của tôi sờ soạng trên lồng ngực gầy gò trắng nõn của cậu ấy như thế nào, lưỡi của tôi liếm trên cơ bụng bằng phẳng của cậu ấy như thế nào....

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Tên ăn mày kéo gỗ

Lúc này, tôi rất cuộc ý thức được, tính dục của mình quả nhiên giống với lời dạy của cha tôi trước đây "Tự do dồi dào thịnh vượng giống như nhà của A

Thuần ca ca, giống như vạn vật trong vũ trụ bùng cháy...”

Cũng là khi đó, tôi mới biết được cha mẹ biết nhìn xa trông rộng cỡ nào, bọn họ cứ nhiên chỉ nhìn tôi mới sinh ra bởi vì ngậm nước ối bảy tháng cho nên trên mặt có nhiều nếp nhăn giống như một bà già mà thấy được "sắc" tính.

Nói theo quan điểm chính trị chính là, xuyên thấu qua hiện tượng thấy bản chất.

Đối với ý nghĩ thoáng qua này, tôi mãnh liệt lắc đầu, muốn đem ba chữ Ôn Phủ Mịch ném ra khỏi óc.

Hàn Thực Sắc, không phải là còn muốn hấn chứ?

Thở dài một hơi, nhắm mắt lại, mãi đến kia khuôn mặt thanh tú không nhiễm một hạt bụi nhỏ dần dần trở thành mờ nhạt, tôi mới một lần nữa nhìn về phía gương.

Bên trong là một người phụ nữ, bởi vì thiếu ngủ mà vành mắt đen, tóc xõa hỗn độn, da mặt bóng dầu, đúng rồi, khóe mắt còn có ghèn.

Thật sự là nữ vương ở trong mộng, nữ nhân suy sụp tinh thần trong hiện thực a.

Thật sự là không dám nhìn nhiều, vội vã rửa mặt, làm ẩm da, bôi sữa dưỡng, kem nền, đánh một lớp phấn trang điểm, tiếp theo vẽ mắt, chải mascara, cuối cùng là thoa son.

Từng cái theo trình tự, không thể qua loa.

Trước kia lúc học đại học xem ngôn tình tiểu thuyết bị trúng độc, cho rằng chỉ cần ngửa mặt lên trời, tiếp theo cắt mái tóc mì sợi ngày thơ là có thể trở thành cô bé lọ lem, chờ vương tử giàu có đẹp trai cứu thoát ra từ tay một đám con gái xấu xí diêm dúa, phấn son nồng nặc, sau đó được mang vào đôi giày thủy tinh.

Vì thế, tôi nhất quyết không xài bất cứ đồ trang điểm gì, ngay cả son dưỡng môi cũng không dùng.

Nhưng sau đó rốt cuộc tỉnh ngộ, nữ chính trong tiểu thuyết có làn da đẹp cho dù không trang điểm, dưới ánh mặt trời vẫn hiện lên trắng nõn, trong suốt không khuyết điểm, lông mi trời sinh vừa dày vừa cong, môi không son mà đỏ, người ta là trăm năm mới có một cái a.

Nhìn đi nhìn lại chính mình, môi khô nứt nẻ, làn da ngăm đen bóng dầu, hai mắt vô thần, dạng này ngửa mặt hướng lên trời chỉ có thể chờ thẳng thiên (*chầu trời*).

Hơn nữa mấy mỹ nữ giống nhân vật phụ phản diện ngày nay cũng không ngốc, ai lại tự nhiên không có việc trét tương lên mặt, bôi máu lên môi a. Người ta người người ăn mặc hở hang, làn da trong suốt, ánh mắt hữu thần, lại vẫn là hình tượng trong veo như hoa phù dung dưới nước (*Thủy Phù Dung* = *hoa sen*) [1]

Trong lúc nghĩ đông nghĩ tây, tóc đã sửa sang lại xong, quần áo cũng mặc đẹp, tôi cầm lấy túi xách ra cửa.

Sau khi tốt nghiệp đại học y khoa, cha tôi vỗ ngực nói, con gái, cha nhất định nhờ vả người ta cho con dễ dàng vào làm ở Bệnh viện ba cấp hạng A[2]. Tôi rất cao hứng, còn cho rằng chính mình trước kia là mất bị mù, cứ nhiên cho rằng cha tôi là một người không học vấn không nghề nghiệp, quả thực là bất hiểu.

Quả nhiên, cha tôi thực hiện được lời hứa, đi móc nối quan hệ, đem tôi dễ dàng nhét vào Bệnh viện ba cấp hạng A -- bất quá, lại là một bệnh viện nam khoa.

Nói cách khác, mỗi ngày tôi đều nhất định phải tiếp xúc với những vấn đề... của đàn ông.

Thật sự là làm cho người ta ghen hờn không nói được lời nào.

Bất quá cũng có chỗ tốt, từ khi tôi tiếp nhận công việc mỗi ngày kiểm tra tính khí quan (*cơ quan sinh dục*) của các đồng chí nam, danh sách xem mắt của tôi trên tay mẹ liền bị xếp xó, làm cho tôi vô cùng vui vẻ thoải mái.

Ban đầu công tác thì còn cực kỳ hứng thú, dù sao thì không phải ba thì năm ngày[3], còn có thể có xuất hiện một hai trai đẹp.

Đó chính là ngày vui sướng nhất, bởi vì tôi có thể *bê ngoài nghiêm túc nội tâm dâm* tại ban ngày ban mặt trời đất sáng sủa công khai giờ trò ăn đậu hũ của trai đẹp, cuối cùng còn bắt trai đẹp bỏ tiền nộp phí.

Ngay cả Võ Tắc Thiên tỷ tỷ cũng không có được khả năng này a, tôi tự hào.

Nhưng lâu ngày, thần kinh dần dần tê liệt, xem nhiều cái đó của đàn ông liền nhàm chán, mỗi ngày nhìn một đồng lớn nắm đũa gà lác lác trước mắt. Hơn nữa, cho dù là siêu cấp đại mỹ nam, nhưng bày ra cho tôi xem bộ phận mang theo bệnh ghê tởm, chẳng nói nổi chút mỹ cảm nào cả.

Cho nên hiện tại, mỗi ngày tôi mặt không chút thay đổi ngồi ở trong phòng, chờ bệnh nhân tiến vào, cởi quần, kiểm tra, kê đơn, giao tiền, đi ra, tiếp theo lại gọi một tiếng: "Vị tiếp theo."

Có một ngày, Sài Sài giống như có suy nghĩ gì nói: "Thực Sắc, tao cảm thấy công việc của mày cùng lao động tình dục không có gì khác nhau a."

Đồng Điều tán thành: "Hơn nữa mày còn mặc áo blouse, quả thực là đồng phục quyền rũ."

Tôi không có lời gì mà chống đỡ, im lặng chấp nhận.

Bệnh viện nam khoa tôi đang công tác nằm trên đường đối diện nhà trọ của tôi, mỗi ngày đi làm rất là thuận tiện, chỉ cần đi qua một cái đường hầm là tới.

Hai bên đường đều có mấy tiệm bán hàng rong, ví như đĩa lậu, cúc áo dây buộc tóc linh tinh, nhưng một tháng gần, nơi này có thêm một tên ăn mày.

Tên ăn mày này nhìn qua tuổi còn nhỏ, khoảng mười bảy mười tám tuổi, luôn cầm một cây đàn violon, không ngừng kéo. Nói thật, đứa nhỏ này xác thật trên người có một khí chất nghiêm nghị bất khả xâm phạm.

Bởi vì tôi không có tế bào âm nhạc, không những đồng ý với mỹ nữ Lưu Diệc Phi "Đánh đàn dương cầm cùng đánh bóng[4] không khác nhau nhiều lắm", so sánh của tôi còn cao hơn nâng một bậc, tôi cho rằng kéo đàn violon cùng kéo (cua) gỗ không khác biệt nhiều lắm, cho nên thật sự tôi không rõ lắm đứa nhỏ này kéo đàn hay dây.

Lại nói thật, tuy rằng trên mặt cậu ta đen đen, nhưng khái quát nhìn ra được, diện mạo tuyệt đối không tồi. Hơn nữa ánh mắt rất đẹp, lấp lánh như sao, dịu dàng như nước, phòng chừng là - vì đói mà ra.

Đây là nói có căn cứ sự thật, tôi hai ngày nhìn ăn giảm béo, lúc đói bụng đến mức trước ngực dính sau lưng, ánh mắt sẽ sáng lên, thấy người lóe lục quang, thấy đồ ăn lóe hồng quang, thiếu chút nữa bị cục giao thông tóm đi làm đèn xanh đèn đỏ có trí thông minh nhân tạo.

Nhìn đứa nhỏ này, lòng tôi nhất thời nảy sinh thông cảm, liền lấy ra một tệ, để vào trong cái hộp giấy nhỏ trước mặt cậu ta, sau đó -- từ bên trong lấy ra hai đồng 5 mao. (*hai đồng 5 mao = 1 tệ*)

Gần nhất giá cả thức ăn tăng lên, mì thịt bò từ 6 tệ tăng lên 6 tệ năm, làm hại tôi không thể không từ chỗ nhóc ăn mày này đòi tiền lẻ.

Lấy xong, cũng không thèm nhìn tới tên ăn mày một cái, mặt không đỏ tim không đập tiếp tục bình tĩnh đi lên phía trước. Nhưng đi tới đi tới, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt phần nộ nóng rực đốt cháy lưng, kỳ lạ!

Ở trước cửa bệnh viện có một quán bán mì thịt bò đặc biệt hợp khẩu vị của tôi, nhưng vừa nghĩ tới giá tăng thêm 5 mao, tôi liền đau lòng, cho nên lấy ba muỗng lớn dầu cay bỏ vào trong tô mì, lúc này mới cảm thấy tâm lý cân bằng một chút, nhưng xuống tay hơi nặng, quá cay, không thể không móc tiền mua bát cháo ngân nhĩ, hết 3 tệ, lỗ nặng!!!

Tuy rằng trong bệnh viện có căng tin, nhưng mọi người vẫn là không hên mà cùng lựa chọn đi ra ngoài ăn cơm.

Không thể trách chúng tôi, chính là căng tin bệnh viện làm đồ ăn thật sự là rất có trình độ kỹ thuật cao.

Ở căng tin đại học trước kia của chúng tôi, chuyện quá đáng nhất chính là trung bình cứ ba hạt cơm là một hạt cát, hoặc là món thịt xào ớt chỉ có thể mượn kính hiển vi của khoa vật lý để tìm thịt.

Nói chung, vẫn là bình thường, tựa như cân thiếu mấy gram, lừa chút tiền.

Nhưng căng tin bệnh viện này của chúng tôi, không chỉ có là lừa tiền, còn lừa mệnh a.

Tự mình trải qua, tôi đi làm ngày đầu tiên thì không quen biết ai, cũng không rõ tình huống, ngu ngốc chạy tới căng tin ăn cơm trưa. Bên trong có thể gọi là *trước cửa có thể giăng lưới bắt chim a (hết sức yên tĩnh, vắng như chùa bà đanh)*, lúc ấy tôi liền cảm thấy có chút bất an. Tiếp theo đại thẩm mức cơm nhìn thấy tôi, giống như thấy con gái thất lạc nhiều năm của mình, trong mắt lóe lệ quang, liêu mạng nhét cơm vô gà-mên của tôi, còn lắm bả nói, đợi lâu như vậy, rốt cuộc có người mới tới dùng cơm.

Lấy xong cơm, tôi ôm hộp cơm, mảnh liệt ăn đến một nửa, lại đột nhiên phát hiện bên trong cơm còn có ốc sên vẫn còn chậm rãi di động rõ ràng!

Phần thịt cổ lòi ra ẩm ẩm mềm mềm, giữa vỏ và thân thể là chất nhầy, còn có hai cái râu đang đưa trái phải, quả thực là muốn bao nhiêu khủng bố có bấy nhiêu khủng bố.

Tôi chạy vào toilet, ói ra đất trời tằm tổi.

Sau đó, tôi từ trong miệng đồng nghiệp, nhận thức được chỗ đáng sợ của cái căng tin này.

Cho tôi một cây bánh quẩy, tôi có thể dùng nó nhấc lên toàn bộ địa cầu.

Cho tôi một viên bánh vừng, tôi có thể dùng làm điểm tựa cho bánh quẩy.

Cho tôi một cái bánh nướng, tôi có thể đập gãy cây bánh quẩy[5]

Nghe nói, sau khi người đến căng tin ăn cơm giảm xuống, tỉ lệ tử vong của bệnh viện cũng đồng thời giảm mạnh.

Cho nên tôi nói, độ hung tàn của căng tin này quả thực sẽ nhanh chóng vượt qua quân đoàn 731 của Nhật Bản[6].

Ăn xong mì thịt bò, tôi đứng dậy, vừa đi đến thang máy bệnh viện, vừa hồi tưởng giấc mộng hồi sáng.

Freud[7] đại thúc nói, mộng, không phải điều vô căn cứ, không phải không có ý nghĩa, không phải vớ vẩn.

Khi người nằm mộng, không có cái gì là vớ vẩn hết.

Thí dụ như sáu người bệnh hoạn cời quần sáng nay, thí dụ như khi trên trời rớt xuống USD nện trên đầu của tôi thì lại biến thành phân vàng chói, lại thí dụ như Ôn Phủ Mịch đột nhiên từ nước Mỹ trở về gõ cửa nhà của tôi, nói, Hàn Thực Sắc ta vẫn chưa quên người...

Dừng dừng!!!

Sao lại nghĩ tới hần?

Tôi nhắm mắt lại, điên cuồng lắc đầu, quên quên quên, nhanh nhanh quên hần cho ta!

Lắc lắc hơn nửa giờ, tôi mới dừng lại.

Trợn mắt, cuối cùng phát hiện toàn bộ người trong thang máy đang dùng ánh mắt gắp quỷ nhìn tôi.

Tôi hít sâu, nhẹ giọng giải thích: "Không sai, tôi đang say thuốc." (*thuốc lắc*)

Nói xong, mở cửa thang máy, lưu lại đám người đang ngả xuống đất không dậy nổi, bước nhanh đi ra ngoài.

Đi vào trong phòng, thay áo blouse, sửa sang lại cái bàn, bắt đầu lật xem tạp chí số mới ra «tri âm».

Vừa xem hết một bài báo, vị bệnh nhân đầu tiên của hôm nay đến đây.

Là một vị đại thúc, trên dưới bốn mươi tuổi, một vòng giữa đỉnh đầu đã trở thành Địa Trung Hải, chỉ có thể áp dụng nguyên tắc *địa phương duy trì trung ương*, dùng tóc xung quanh thật cẩn thận che lại da đầu màu đỏ tươi.

Mà đi cùng ông ta là một vị phụ nữ trung niên "về mặt quan tâm", có lẽ chính là vợ của đại thúc này.

Tôi hỏi: "Làm sao không thoải mái?"

Vị đại thúc này phỏng chừng là đã quen với tình huống này, đối với bác sĩ nữ như tôi không thêm đề ý chút nào, văng nước miếng đưa tay chỉ, nói: "Phía dưới không thoải mái."

Nói vô nghĩa, dẫn ông tới nơi này người nào không phải phía dưới không thoải mái, không lẽ người đau răng còn tới tìm ta? Tôi đỏ mặt hỏi, chỉ phải tiếp tục truy vấn: "Cụ thể bệnh trạng thế nào a?"

Đại thúc nghĩ nghĩ một chút, nói: "Ngứa, còn xuất hiện một ít vật lạ."

Tôi chỉ chỉ bình phong bên cạnh: "Đến bên trong đi, ta kiểm tra một chút."

Ông ta nghe theo, theo tôi đi vào sau bình phong, cời quần.

Tôi nhìn thoáng qua, nhất thời minh bạch, há mồm, nói ra bốn chữ tên bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Vở kịch hàng năm ở bệnh viện

Lời vừa ra khỏi miệng, mới biết được chính mình thật lỗ mãng: đại thúc này xác định là trốn vợ ra ngoài làm bậy mới có thể mắc bệnh. Tôi đây thành thực nói ra, đại thẩm mà nghe thấy được, còn không nhảy tung lên dẫn tới gia đình mâu thuẫn a.

Quả nhiên, đại thẩm kia đầu tiên là hai mắt trợn to, hiện ra trạng thái kinh ngạc, tiếp theo trên mặt hiện lên mờ mịt, nghi hoặc, bưng tỉnh, nhớ lại, tin chắc, phần hận, thương tâm, thống khổ, tuyệt vọng, v...v... một loạt biểu tình thượng vàng hạ cám (*hồn tạp*), tiếp theo, nàng mãnh liệt bỏ nhào vào trước mặt đại thúc, bắt lấy áo ông ta, gào khóc: "Ông... ông làm sao có thể đối với tôi như vậy!"

Tiếp theo liền coi quần áo của đại thúc là giấy vệ sinh, nước mắt nước mũi nước miếng linh tinh toàn bộ đều trét lên trên đó, tôi không thể không gờ ngón tay cái lên tán thưởng một câu, đại thẩm, người quả nhiên là tấm gương tốt về bảo vệ môi trường.

Cũng không phải do tôi bình tĩnh, chủ yếu là loại chuyện này rất thường phát sinh, vợ cùng chồng đến xem bệnh, kết quả phát hiện chồng bởi vì ngoại tình nên mắc bệnh tình dục. Tất cả giống nhau đều là khóc lớn đại náo, đòi chém giết đòi lóc thịt, ly hôn tại chỗ cũng có.

Đối với chuyện này, tôi đã sớm tập mãi thành thói quen, cũng không còn kinh ngạc nữa.

Tục ngữ nói, thanh quan khó xử việc nhà, tôi kê đơn xong xuôi, đang chuẩn bị đưa cho bọn họ rồi tiễn bước, lại đột nhiên nghe thấy đại thẩm khóc hô lên một câu: "Người nói, người làm sao có thể đối với ta như vậy... Anh rồ! Người như thế nào có thể lên ta ra ngoài tìm nữ nhân khác!"

"Loảng xoảng" một tiếng, tôi ngã trên mặt đất, tay chân run rẩy nửa ngày.

Anh rồ?

Nguyên lai là cô em vợ cùng anh rồ yêu đương vụng trộm, nhưng khẩu vị của ông anh rồ này cũng quá lớn, còn tiếp tục quan hệ cùng nữ nhân khác ở bên ngoài.

Tôi ra sức nắm lấy cạnh ghế, đứng lên, cầm lấy giấy bút, chuẩn bị đem chuyện này bán cho tạp chí《Tri âm》.

Một chữ một tẽ a, tôi tùy tiện viết ra sáu ngàn chữ, cũng đủ ăn mì thịt bò ba năm.

Người ta học tiểu học năm thứ ba còn đọc 《Truyện cổ tích Grimm》, tôi Hàn Thực Sắc khi đó liền bắt đầu đọc tạp chí mẹ tôi lấy về từ thư viện của công ty: 《Tri âm》(*Friends*)

Qua nhiều năm như vậy, cảm tình của bản thân tôi đối với 《Tri âm》phải kêu là sâu sắc a. Bên trong có chuyện ly kỳ khúc chiết, có nhân vật lỗi người chết không đền mạng, nhiều lần đều có thể thành công làm tóc tôi từ quán biển trắng, trắng biển quán, không cần phải đi tiệm tóc để làm, tiết kiệm được rất nhiều tiền.

Mà làm cho tôi bội phục sát đất chính là, lúc miêu tả vụ án giết người thì tác giả không chỉ có thể phỏng đoán tâm lý tội phạm giết người nhất thanh nhị sở, tựa như chính mình có mặt ở hiện trường, mà còn vô cùng kỳ tích biết được hoạt động tâm lý sinh mệnh phút cuối cùng của nạn nhân bị giết, quả thực là thông linh (*tâm linh tương thông*).

Hãy bớt sàm ngôn đi, mau mau nghĩ ra tựa đề!

Tiêu đề mỗi bài văn trong《Tri âm》của người ta luôn luôn vô cùng tao nhã cộng thêm lãnh diễm, tuyệt đối là tiên thanh đoạt nhãn (*giáng đòn phi đầu*), cho nên tôi nhất định không thể qua loa.

《Anh rồ biến tình nhân, tình nhân tìm tình nhân -- hai chị em ruột cùng một người đàn ông yêu hận khúc mắc》

Rốt cuộc nghĩ ra một cái đề mục, đang tiếp tục tự hỏi, đại thẩm bắt đầu đối thoại với đại thúc.

Đại thẩm nói: "Người còn gạt ta, người đàn bà kia gần đây cũng chuẩn ra loại bệnh này, các người khẳng định là đã lên giường!"

Đại thúc nói: "Ta không có!"

Đại thẩm nói: "Ta không tin, lần đó các người rõ ràng ở một đêm trong khách sạn!"

Đại thúc nói: "Lần đó ta ở trong phòng cùng nàng xem nhảy Audition trên TV, nói chuyện từ nguy cơ tài chính tới giá cả thị trường!"

Đại thẩm nói: "Người không có cùng ta xem nhảy Audition trên TV, nói chuyện từ nguy cơ tài chính tới giá cả thị trường, vì cái gì người muốn cùng nàng xem nhảy Audition trên TV, nói chuyện từ nguy cơ tài chính tới giá cả thị trường!"

Đại thúc nói: "Đều là lỗi của ta, của ta sai, ta không nên cùng nàng xem nhảy Audition trên TV, nói chuyện từ nguy cơ tài chính tới giá cả thị trường, ta đáp ứng người sau này chỉ cùng người xem nhảy Audition trên TV, nói chuyện từ nguy cơ tài chính tới giá cả thị trường!"

Nhịn xuống nhịn xuống, trăm ngàn không thể ối, mì thịt bò trong bụng có giá trị 6 tẽ 5 mao lận đó. Tôi hít sâu, đem đề mục thứ hai mới nghĩ đến viết xuống.

《Bi thảm luân hồi -- tôi ném phải trái đấng của tỷ tỷ》

Bên kia sương phòng, đại thúc và đại thẩm còn đang tranh chấp.

Đại thẩm nói: "Vì cái gì?! Vì cái gì?! Đây đều là vì cái gì?! Vì cái gì?! Đây đều là vì cái gì?! Vì cái gì?! Đây đều là vì cái gì?! Vì cái gì người đến bây giờ còn muốn gạt ta! Người thật sự rất tàn nhẫn rất tàn nhẫn!"

Đại thúc (hình tượng Nhĩ Khang, lỗ mũi nở ra, co lại, lại nở ra, lại co lại): "Ta không nghĩ tới, người trước đây dịu dàng đáng yêu, cư nhiên vô tình như

thế, tàn nhẫn như thế, cố tình gây sự như thế!"

Đại thẩm (hình tượng Mã thúc thúc rít gào): "Vậy ngươi không vô tình?! Không tàn nhẫn?! Không cố tình gây sự?!"

Đại thúc (hình tượng Nhĩ Khang, lỗ mũi nở ra, co lại, lại nở ra, lại co lại): "Ta làm sao vô tình?! Làm sao tàn nhẫn?! Làm sao cố tình gây sự?!"

Đại thẩm (hình tượng Mã thúc thúc rít gào): "Ngươi làm sao không phải vô tình?! Làm sao không tàn nhẫn?! Làm sao không cố tình gây sự?!"

Đại thúc (hình tượng Nhĩ Khang, lỗ mũi nở ra, co lại, lại nở ra, lại co lại): "Cho dù ta vô tình như thế nào, tàn nhẫn như thế nào, cố tình gây sự như thế nào, cũng không thể so với ngươi rất vô tình, càng tàn nhẫn, càng cố tình gây sự!"

Đại thẩm (hình tượng Mã thúc thúc rít gào): "Ta so với ngươi vô tình?! So với ngươi tàn khốc?! So với ngươi cố tình gây sự?! Ngươi mới là người ta thấy vô tình nhất, tàn nhẫn nhất, cố tình gây sự nhất!"

Đại thúc (hình tượng Nhĩ Khang, lỗ mũi nở ra, co lại, lại nở ra, lại co lại): "Hừ! Ta tuyệt đối sẽ đối với ngươi vô tình, đối với ngươi tàn nhẫn, đối với ngươi cố tình gây sự!"

Đại thẩm (hình tượng Mã thúc thúc rít gào): "Được, ngươi đã nói ta vô tình, ta tàn khốc, ta cố tình gây sự, ta liền vô tình cho ngươi xem, tàn nhẫn cho ngươi xem, cố tình gây sự cho ngươi xem!"

Tiếp theo "Bang" một tiếng, trên mặt đại thúc xuất hiện dấu năm ngón tay đỏ tươi.

Đại thúc (hình tượng Nhĩ Khang, lỗ mũi nở ra, co lại, lại nở ra, lại co lại): "Xem đi, còn nói ngươi không phải vô tình, không tàn nhẫn, không cố tình gây sự. Hiện tại ngươi bày ra toàn bộ mặt vô tình, tàn nhẫn, cố tình gây sự."

Ngón tay tôi run run, đem đề mục thứ ba nghĩ được viết xuống.

《Anh rể vứt bỏ vợ con của tôi, vì sao ngươi muốn yêu đương vụng trộm sau lưng cô em vợ là tôi a》

Đang lúc tôi vắt óc nghĩ cách thiết lập thế cục sao cho gay cấn nhất thì ông trời lại không muốn sống mà bỏ thêm một nắm lửa.

Một người phụ nữ trung niên đột nhiên nổi giận đùng đùng đi đến, hai lời chưa nói, túm áo đại thúc nhấc lên, giơ tay lên cao, tát phải tát trái, "Bùm bùm" một hơi đánh hơn mười cái, làm khuôn mặt xấu xa bị ối lúc ban đầu của đại thúc giờ đây sưng lên y chang đầu heo.

Đại thẩm đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo vội vàng "Bịch" một tiếng quỳ xuống, giữ chặt quần áo của người phụ nữ trung niên, cầu xin tha thứ nói: "Chị, không cần đánh anh rể! Hết thấy đều là lỗi của ta, là ta không chề không được chính ta. Tỷ tỷ, thực xin lỗi, ta biết ngươi yêu hấn rất đau khổ rất đau khổ, nhưng ta cũng yêu hấn rất đau khổ rất đau khổ a!"

Oh.....my.....god!

Trong đầu tôi nhất thời hiện ra lời thoại kinh điển của Janice trong Friends[1].

Người chị của chúng ta dưới thiên hô vạn hoán (*ngàn kêu vạn gọi*) rốt cuộc xuất hiện.

Chị của đại thẩm một cước đá văng muối muối, cá giận nói: "Mười năm trước lão nương đã biết các ngươi lén lút qua lại, chuyện ngày hôm nay cùng ngươi không quan hệ, cút ra ngoài một bên đi!"

Tiểu tam đại thẩm nhu nhược nhất thời hóa thành một trái bóng, ông ọc ông ọc bị đập đến trong góc đi nằm.

Tiếp theo, chị của đại thẩm như nữ đồ tể vô cùng lợi hại tiếp tục đi tới, kéo cao tay áo, liều mạng không ngừng tát hai má của chồng mình.

Quyền pháp của nàng, kết hợp giữa chiêu "Hoàn ngã phiêu phiêu quyền" Châu Tinh Trì sử dụng trong《Đường Bá Hổ điểm Thu Hương [2] với chiêu "Thiên ma lưu tình quyền" của các Seiya (*đấu sĩ*) tiểu cường vĩnh viễn đánh mãi không chết trong《Thánh đấu sĩ [3], bởi vậy uy lực mười phần, đại thúc bị đánh hoàn toàn thành đầu heo, ngay cả mẹ của đại thúc đều nhận không ra hấn.

Lúc này, một bóng người đột nhiên "Vèo" một tiếng bay qua trước mắt tôi, "Bịch" một tiếng quỳ gối dưới chân chị của đại thẩm, lại "Phác" một tiếng ôm lấy đùi.

Tập trung nhìn kỹ, thì ra là một người con trai khoảng hai mươi tuổi.

Tôi lau đi một đầu mồ hôi lạnh, đứa nhỏ này, thật là, ban ngày ban mặt giả quý, làm tỷ tỷ tôi sợ tới mức nước tiểu bành trướng.

Bàng quang vừa mới co rút lại, lời nói kế tiếp của đứa nhỏ này, làm cho tôi thật sự rơi ra hai ba giọt.

Hấn nói: "Mẹ, giữa con và ba, là người tình ta nguyện!"

Tôi đầu bắt đầu choáng váng, hơn nữa cũng xuất hiện trạng huống của Nhĩ Khang, lỗ mũi bắt đầu không ngừng co giãn.

Tôi hôn mê, tôi vui về hôn mê, say mê hôn mê, hưởng thụ hôn mê, cho nên, tôi liền hoa lệ hôn mê. Thấy cô em vợ cùng anh rể kia yêu đương vụng trộm, tôi choáng. Thấy hai cha con "Tình đầu ý hợp" này, tôi choáng. Thấy đại thúc mặt đầu heo lại có thể hấp dẫn nhiều người như vậy tre già măng mọc, tôi càng choáng.

Phụ từ a! BL a! Khẩu vị nặng a!

Máu mũi của tôi bắt đầu phun tùm lum, lỗ tai cũng bắt đầu ong ong kêu to, không được, không được, xem ra chờ vở diễn này kết thúc thì nhất định phải đi chụp CT não bộ mới được.

Chị của đại thẩm tức sùi bọt mép, bóp cổ đại thúc, khàn khàn nói: "Ông không phải người, nó là con ruột của ông, ông như thế nào hạ thủ được! Hơn nữa ông đã bị bệnh, còn muốn cùng con trai làm, ông có biết hay không, nó hiện tại bị ông lây bệnh, hoa cúc tàn!"

Một trận sấm vang đánh xuống, tôi giống như thấy Dương Tử[4] ca ca cầm kiếm chỉ lên trời, hô lớn: "Thiện ác chung hữu báo, thiên đạo vãng luân hồi; bất tín sĩ đầu khán, thương thiên nhiều quá thù?!!!" (*Thiện ác đều có báo ứng, lẽ trời ai cũng phải trải qua luân hồi, không tin ngẩng đầu nhìn lên, trời xanh không bỏ qua cho ai*)

Hoa cúc tàn? Hoa cúc tàn? Hoa cúc tàn?!!

Thật sự là rất có hình ảnh cảm!

Nga ô nga ô ngao ngao gào khóc!! Ở trong lòng tôi vang lên một tiếng sói tru.

《 Hoa cúc tàn -- một đoạn tình ki ly duyên (*lệch lạc*) có một không hai giữa phụ từ thân sinh 》

《 Yêu em vợ hay là yêu con trai? Đại thúc Địa Trung Hải (*hỏi*) lựa chọn gian nan 》

《Phụ thân đáng khinh hoa tâm của tôi a, hoa cúc của nhi tử vì ngài mở ra 》

《 Tri âm 》 a, nếu người không cần bản thảo của ta, hủ nữ trên cả nước sẽ không tha thứ cho người!

Tình tiết càng thêm phong phú, thêm trên thêm dưới, tuyệt đối tôi có thể đạt đến hai vạn chữ, tiền nhuận bút đủ ăn mười năm mì thịt bò a~~~~!!!

Nói liên làm, tôi bắt đầu cúi đầu viết bản thảo, không tiếp tục đề ý cái nhà kia.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Súc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tiểu chính thái dưới móng vuốt của ba con sói mẹ

Nhưng vì để cho mọi người rõ ràng, cũng nên kể đơn giản tình huống sau đó đi: chị của đại thẩm cầm lấy dao phẫu thuật của tôi, bắt đầu đuổi giết đại thúc, nói là muốn đem gốc rễ gây tội ác của ông ta chặt xuống. Đại thúc bị dọa đến nỗi chạy như bay trên hành lang bệnh viện, phần tóc chùng quanh đỉnh đầu bị hói giống như được làm ảo thuật, lảng loạn trong gió.

Giờ khắc này, tốc độ của đại thúc có thể so với vận tốc ánh sáng, dựa theo thuyết tương đối của Albert Einstein, ngay lập tức có thể xuyên qua thời không gặp Hán Vũ Đế rồi cả hai rủ nhau tới núi Brokeback chán cừu[1].

Viện trưởng của chúng tôi đứng ở trước văn phòng, đẩy đẩy kính mắt trên mũi, dường như có suy nghĩ gì nói: "Ôi chào mẹ của tôi ời, cái đứa nhỏ này lặc, chạy tròn nhanh cái mau, lặc nếu tham gia thể vận hội Ô-lym-pic năm ngoái, tuyệt đối có thể chạy thắng cái tên Usain Bolt gì đó đen thui đen thui không thua gì nòi lấu Tê Nhi tất[2]." (*)

Tiếp theo, tất cả người ở bệnh viện chúng tôi đều đuổi thẳng cổ, nhìn bốn người kia dần dần thu nhỏ, thu nhỏ, trở thành một điểm nhỏ run run, đến lúc biến mất.

Tôi, trong lòng, vô hạn, ngưng ngẩn.

Khó lắm mới có được một vở kịch hay a, như vậy liền kết thúc, aizzzz...

Xong sau, bắt đầu tiếp tục công tác, một bà mẹ cùng đứa con trai mười bốn mười lăm tuổi đi đến, nói muốn cắt bao da (*cắt bao quy đầu*).

Tôi miễn cưỡng giương mắt, vừa nhìn thấy bé trai này, ánh mắt nhất thời "Suru suru" phát ra tinh quang, độ sáng kia, y chang Ultraman phát ra nhân quang tuyến đánh bại kẻ thù[3].

Tiểu chính thái non mon mơn a, ánh mắt mươn mướt, làn da mươn mướt, đôi môi mươn mướt, nhưng lại hơi hơi cúi đầu, tránh ở sau lưng mẹ, một bộ dạng thẹn thùng.

Tôi nước miếng nhất thời chảy ba ngàn thước, giống dâm ma lạc cửu thiên (*dâm ma lạc lên thiên cung*).

"Bác sĩ? Ngươi không sao chứ?" Bà mẹ nghi hoặc nhìn tôi.

Tôi Hàn Thực Sắc là ai a, lập tức đem nước miếng hút vô, thanh thanh hắng giọng, dời ánh mắt, bày ra tư thái chuyên nghiệp, nói: "Nga, hiện tại có thể làm."

Tiểu chính thái kia phỏng chừng là đã phát hiện ra bản chất tà ác của tôi, ngưng ngưng đôi mẹ của nó thì thầm nói: "Mẹ, đổi bác sĩ nam đi."

Trong lòng tôi cười hắc hắc, tiểu chính thái, ngươi có điều không biết a, bệnh viện của chúng tôi cái gì không nhiều, chứ Gay thì nhiều, bị đại hội lang chà đạp, còn không bằng ngươi bị sói mẹ tôi đây chiếm tiện nghi đâu.

Bà mẹ an ủi nói: "Đừng sợ, bác sĩ nữ cẩn thận, kiên nhẫn, động tác cũng ôn nhu, tuyệt đối không có việc gì."

Đáy mắt tôi hiện lên một tia dâm quang, người mẹ này, đây chính là người đem con trai bảo bối của chính mình đưa lên, ta đây liền không khách khí.

Vì thế, tôi để người mẹ đi đóng tiền viện phí trước, sau khi đem hóa đơn viện phí trở về, tôi sẽ phẫu thuật cho tiểu chính thái.

Chờ bà mẹ kia vừa đi, tôi bật người chụp lấy điện thoại, gọi tới hai đứa nữ bác sĩ cùng làm việc tại bệnh viện nam khoa này -- Nguyệt Quang và Quỳ Từ.

Nguyệt Quang là một tiểu mỹ nữ thuộc loại hình bò tót, cái mũi nhỏ nhắn, cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ nhắn, trưởng thành với khuôn mặt baby. Đứa bé này cùng tôi đồng bệnh tương liên, cũng là bị người nhà độc hại, bị đưa đến nơi này. Tâm nguyện lớn nhất cuộc đời chính là hy vọng có thể bị một tên đẹp trai giống Ngô Ngạn Tổ hạ gục, sau đó oxxx, chú ý, không phải một vòng oxxx, là vòng đi vòng lại oxxx, một đêm bảy lần oxxx. Bất quá nói đi nói lại, có người phụ nữ nào không hy vọng đâu? Cô gái nhỏ này đặc biệt yêu thích hàng hiệu, mỗi tháng đều đem tiền lương tiêu hết, cho nên được gọi là Nguyệt Quang.

Mà Quỳ Từ là vì thích ăn hạt hướng dương nên được đặt biệt danh như vậy[3], con này là một mỹ nữ thuộc loại hình có khí chất, sớm đã bị một phi công đẹp trai lừa về làm vợ. Tuy rằng chồng đẹp trai, nhiều tiền cộng thêm biết quan tâm, nhưng bởi vì hàng năm không ở nhà, Quỳ Từ không khỏi tịch mịch, nhưng không có lá gan ngoại tình, đành phải chủ động xin đến bệnh viện nam khoa, mỗi ngày xem chim nhỏ của bệnh nhân, nhìn mơ (*trái mơ*) giải khát, an ủi nỗi khổ tương tư.

Ba chúng tôi, ở bệnh viện này nổi tiếng là "Dâm tặc Tam tỷ muội", khẩu hiệu là "Có anh đẹp trai cùng hưởng, có anh xấu trai cùng đẩy". Nói cách khác, nếu bệnh nhân đáng khinh giống như đại thúc thói tha hồ này, liền lập tức giả đau bụng, để cho ông ta đi tìm hai người còn lại khám bệnh. Nhưng nếu bệnh nhân là trai đẹp, ví như tiểu chính thái hiện tại trong lòng bàn tay tôi đây, vậy ba đứa cùng nhìn đã mất.

Nguyệt Quang cùng Quỳ Từ vừa xuất hiện, tiểu chính thái giật mình cảm giác được không thích hợp, vội đứng dậy muốn đi ra ngoài tránh né, nhưng Nguyệt Quang nhanh tay lẹ mắt, thoáng cái liền đem cửa đóng lại.

Lông mi xòe ra giống cây quạt của tiểu chính thái trên gương mặt trắng nõn chớp chớp, nước mắt lấp lánh dịu dàng, lúng túng nói: "Các ngươi, các ngươi muốn làm gì, ta sẽ kêu lên!"

Bởi vì chồng của Quỳ Từ đi công tác suốt mười ngày, nó đã là dục hỏa đốt người, hiện tại thấy tiểu chính thái non mềm nhéo một cái liền chảy nước, hoàn toàn lộ ra bản chất sắc nữ, hoàn toàn không để ý hình tượng bản thân, nhẹ răng cười toe toét, ánh mắt lóe dâm quang, nuốt nước miếng, từng bước từng bước đi tới: "Ngươi kêu a, ngươi kêu a, ngươi hôm nay chính là kêu vỡ cổ họng cũng sẽ không có người tới cứu ngươi."

Tiểu chính thái chậm chậm lui về phía sau, lệ thấm ướt lông mi, chớp mũi đỏ đỏ, rất là đáng yêu, hần nói: "Mẹ của ta... ở bên ngoài... các ngươi không thể làm vậy."

Tôi hút nước miếng không ngừng chảy ra, từng câu từng chữ nói: "Đáng tiếc, hiện tại người ở chỗ đóng tiền viện phí rất nhiều, chờ khi mẹ ngươi trở về, hết thầy đều đã quá muộn."

Tiểu chính thái nước mắt lập tức tràn mi, hần cắn đôi môi mươn mướt, trên mặt tràn đầy kinh hoàng. Từng bước lui về phía sau, ai ngờ không thấy đường, cái mông đụng vào giường phẫu thuật, bởi vì quán tính mà ngã xuống trên đó.

Kết quả là, ba con sói mẹ, nhảy lên nhằm phía tiểu chính thái, một con chế trụ tay hần, một con bắt lấy chân hần, còn có một con lo chuẩn bị dụng cụ phẫu thuật.

Tiểu chính thái đã tuyệt vọng, nhắm mắt lại, hàm răng cắn đôi môi mươn mướt tạo ra một vết lõm nho nhỏ, mà thân thể mảnh khảnh cũng run run: "Ta sợ đau... Xin các ngươi... Dịu dàng một chút."

Bốn phía xung quanh hần, ba vị sắc cô mị hoặc cười điên cuồng, sau đó, ma thủ duỗi ra hướng về phía quần của hần...

Chờ bà mẹ kia trở về, dâm dục của chúng tôi đã thỏa mãn, mà bao da của tiểu chính thái cũng đã cắt xong, quan trọng nhất là, nước miếng của bảy sắc

nữ đã lau khô.

Tôi khôi phục lại thành một người bác sĩ nghiêm túc, có đạo đức, có kỷ luật, giảng giải những điều cần chú ý cho bà mẹ kia.

Bà mẹ kia thấy tôi làm việc nghiêm túc như thế, quan tâm tới sức khỏe chìm chóc của con trai của mình như thế, liền không ngừng nói lời cảm tạ, khen tôi là một người bác sĩ tốt, đồng chí, chỉ thiếu trao tặng tấm bằng khen nữa thôi.

Nhìn ánh mắt dần dần của tiểu chính thái lúc rời đi, trong khoảnh khắc đó, lòng tôi sinh ý nảy.

Bất quá, một phút đồng hồ sau, lúc Quỳ Từ gọi điện thoại kêu tôi tới phòng của nó, nói lại có một gã con lai đẹp trai sa lưới. Ý này của tôi nhất thời tan thành mây khói, lập tức cùng Nguyệt Quang đồng thời thí điền thí điền (*vui vẻ*) chạy tới phòng của nó, chuẩn bị dùng tay của mình, đem sự nghiệp chà đạp trai đẹp tiếp tục phát triển.

Hai cặp giày cao gót giậm "Thùng thùng thùng thùng" trên hành lang bệnh viện, ở phía sau, cửa văn phòng viện trưởng lại lần nữa mở ra, tiếng thờ dài của lão nhân gia theo trong gió bay tới: "Lặc hai cái tiểu muội muội nga, tổ móng vuốt thật đáng sợ tât, chạy xiên xiên như bay từ, về sau lang làm sao gà được đi ra ngoài, aizz"(*)

Chỉ một ngày ngắn ngủn mà liên tục tàn hại hai trai đẹp loại hình bất đồng. Tam tỷ muội dâm tặc chúng tôi tâm tình vô cùng tốt, ăn cơm vô cùng ngon, tan tầm liền tới nhà hàng trước cửa bệnh viện, kêu một bàn đồ ăn lớn, ăn ngấu ăn nghiến.

Nguyệt Quang gấp một miếng thịt gà, vừa muốn đặt ở trong bát, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại đem thả lại trên bàn, nói: "Đúng rồi, ta nói cho các người một chuyện."

Tôi cùng Quỳ Từ kinh ngạc, phải biết rằng, trừ bỏ Ngô Ngạn Tổ, Nguyệt Quang yêu nhất là thịt gà a, luôn luôn cướp được là không buông tay, nhưng hiện tại nó cư nhiên buông xuống, có nghĩa là cái chuyện mà nó muốn nói cho chúng tôi nhất định là phi thường phi thường phi thường quan trọng.

Vì thế, tôi và Quỳ Từ phi thường giác ngộ ngầm làm công tác thỏa thuận với nhau, tự động đem lỗ tai để sát vào miệng nó, nói: "Nói đi, bọn ta đang lắng nghe đây, có phải không viện trưởng của chúng ta cùng chủ nhiệm có một chân? Ta sớm đoán được giữa bọn họ không trong sáng mà."

Nguyệt Quang đẩy hai cái đầu của chúng tôi ra, nói: "Thứ nhất, ta muốn nói không phải cái này; thứ hai, ta trước sau tin tưởng, viện trưởng của chúng ta là tấm gương tốt trong giới y học của Trung Quốc."

Đáng thương viện trưởng già thường xuyên bị chúng tôi ở sau lưng lấy ghép đôi với tất cả đàn ông từ trên xuống dưới trong bệnh viện.

Lúc chúng tôi đang ý dâm, viện trưởng già khi công khi thụ, mà đối tượng của chúng tôi bề ngoài lãnh khốc, nội tâm lãng lợ - chủ nhiệm khoa được, vẫn hề thay ca là đến căng tin - vị đại sư phụ mặt mày bóng loáng.

Viện trưởng đáng thương a, tôi bi ai.

Quỳ Từ hỏi: "Vậy người muốn nói cái gì a?"

Nguyệt Quang nói: "Ta muốn nói chính là, một vị đại soái ca ngày mai sẽ đến bệnh viện của chúng ta."

Tôi cùng Quỳ Từ liếc nhau, tiếp theo tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

"Các người khi nào thì trở nên bình tĩnh như thế?" Nguyệt Quang tò mò: "Bình thường không phải vừa nghe thấy từ ‘giống đực’ hormone liền tăng mạnh sao? Nói vậy, hai người xuất gia, sao còn giành thịt gà với ta?"

"Chúng ta vẫn ăn mặn, nghe thấy cái chữ ‘giống đực’ này hormone vẫn tăng mạnh, nhưng chính là không tin tưởng lời của người." Quỳ Từ thật thà.

"Vì cái gì a?" Nguyệt Quang khó hiểu.

"Chẳng lẽ người quên sự kiện Diệp Hà kia sao?" Tôi nhắc nhở.

Một ngày nửa năm trước, Nguyệt Quang mặt mày hồng hào tiết lộ cho chúng tôi tin tức một bác sĩ mới sẽ đến bệnh viện, là trai đẹp. Chúng tôi vừa nghe, nhảy cẫng lên, chỉ thiếu không nhảy trung tự vũ nữa thôi[4]. Phải biết rằng, ở bệnh viện của chúng tôi bác sĩ nam mặc dù nhiều, nhưng chất lượng không phải tốt lắm, hơn nữa đa số đều là kết bạn công nhau lên núi chắn cừu rồi, cho nên ba đứa chúng tôi đã tịch mịch thật nhiều năm.

Nghĩ đến có thể có một trai đẹp cùng chúng tôi sớm chiều ở chung, cùng chúng tôi ngày đêm đùa giỡn, nước miếng của chúng tôi như sóng biển Trường Giang bất tận.

Vỡ mộng là chuyện tàn khốc nhất trên thế giới, mà kể tiếp, chúng tôi lại trải qua chuyện như vậy.

Thấy một người bộ dạng không được đẹp lắm, mọi người liền thích nói hấn bộ dạng trừu tượng.

Nhưng mà, vị bác sĩ Diệp Hà này, bộ dạng phi thường phi thường phi thường cụ thể.

Bộ dạng của hấn, giống hà mã.

Đương nhiên, giá trị của đàn ông cũng không phải ở vẻ bề ngoài, nếu hắn có thể hài hước cõi mờ, ăn nói dí dỏm, tri thức uyên bác, chúng tôi đây vẫn là rất là thích hắn đến.

Đáng tiếc, thằng nhãi này là cái đại sắc ma, tại bữa tiệc hoan nghênh, mượn rượu làm càn, cư nhiên néo mông Nguyệt Quang, sờ soạng tay Quỳnh Tử.

Hai mắt tôi đỏ lên, tức giận đập hắn đánh tường.

Thật sự là khinh người quá đáng!

Người nói người muốn trêu ghẹo liền đồng thời trêu ghẹo ba đứa a, cư nhiên bỏ qua tôi chỉ trêu ghẹo hai đứa kia. Bị bỏ qua trắng trợn như vậy, tôi gọi là Hàn Thực Sắc tình hà dĩ kham (*làm sao chịu nổi*), không phải muốn bị đánh thì là cái gì!

Viện trưởng già của chúng tôi đến nay ký ức đối với tình cảnh ngày đó hãy còn mới mẻ: "Độc ác chết người a, nhìn cái kia Diệp Hà giống bunn như nhau kia, 'Bang' một tiếng bị đập dính lên tường luôn rồi, phòng đều rung động mạnh ba cái, độc ác chết người a!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Có trai đẹp, đại soái ca!

Vì thế, mới đi làm được một ngày, Diệp Hà rốt cuộc không dám đến bệnh viện của chúng tôi nữa, liền như vậy biến mất.

Cũng là vì vậy, tôi cùng Quỳnh Tử từ nay về sau đối với độ chân thật tin tức của Nguyệt Quang sinh ra hoài nghi rất lớn.

"Lần này là thật, ta thề!" Nguyệt Quang giờ hai tay lên, trong mắt lóe ra ánh sáng kiên định của người chiến sĩ cách mạng: "Ta thấy qua ảnh chụp của hắn ở văn phòng viện trưởng, là một gã rất tuấn tú rất tuấn tú a."

"Nếu là như thế, vậy ngày mai chúng ta cùng nhau ra sức trêu ghẹo hắn một phen đi." Tôi nhếch miệng, lộ ra hàm răng dính miếng rau cần mất hồn.

Trong nhà hàng, ba đứa chúng tôi đối diện cười, dâm quang bắn ra bốn phía, làm ông chủ đang chuẩn bị tới đây tính tiền cùng con chó của ông chủ là lão Hoàng đang chuẩn bị đến ăn xương gà sợ tới mức lạnh run.

Com nước xong xuôi, tôi cùng Nguyệt Quang và Quỳnh Tử nói lời từ biệt, đi về nhà. Trong tay cầm theo một hộp com, đựng đồ ăn thừa hồi nãy.

Lúc đi qua đường hầm thì đột nhiên nhớ tới trong tủ lạnh còn có mấy hộp kem. Sợ buổi tối nhịn không được ăn luôn, eo lại mập thêm mấy cân mỡ, tôi liền vào một quán nhỏ bán đĩa chọn hai cái DVD 《hiện trường phạm tội》, hy vọng hình ảnh máu me kia có thể tạm thời áp chế cái dạ dày của tôi.

Đương nhiên DVD là đĩa lậu, bằng không tiền vất vả kiếm được liền cúng cho để quốc Mỹ, cho nên nói, Hàn Thực Sắc tôi vẫn là rất có tinh thần yêu nước.

Mua xong, tôi liền lập tức đi tìm đứa bé kéo gỗ, à không, là tên ăn mày kéo đàn violon kia, đem hộp com đưa cho hắn.

Đứa bé kia buông đàn violon, nhưng không nhận hộp com, hai con mắt đen thui trên khuôn mặt đen đúa nhìn tôi chằm chằm, bên trong chứa đựng hồ nghi.

Xem ra trong quá trình lưu lạc đứa nhỏ này đã chịu không ít khổ a, ngay cả Hàn Thực Sắc tôi - trước kia lúc học đại học tư tưởng, phẩm đức hàng năm đều thuộc loại ưu, nữ thanh niên tốt thiếu chút nữa liền được kết nạp vô Đảng - đều không tin.

Nhìn ánh mắt đề phòng của hắn, trong lòng tôi một trận bủn rủn.

Hải từ a, người thật sự là sinh không đúng lúc, nếu sinh ra trễ vài chục năm, đợi cho nước chúng ta đi đến giai đoạn trung cấp của chủ nghĩa khoa học xã hội, sức sản xuất của xã hội được nâng cao rõ rệt, đại bộ phận nhân dân đều trở thành tiểu thương, thị trường kinh tế được quản lý chặt chẽ, hệ thống pháp luật được cải tiến hoàn thiện, điều kiện vật chất cũng đầy đủ, khi đó người hãy đến làm ăn mày, tuyệt đối mỗi ngày đều có thể ăn KFC.

Nhưng hiện tại, đứa nhỏ này non nớt, mười bảy mười tám tuổi, có lẽ là mười tám mười chín tuổi, trên mặt lại là một loại thần sắc hoài nghi "Lão bà này xác định chắc chắn là muốn đem lão từ lừa đi bán".

Quả thật từ lần đầu tiên tôi nhìn đến hắn, trong đầu tôi liền có ý niệm nếu như một ngày thật sự cùng đường bí lối, tôi liền đánh hắn hôn mê, sau đó cõng sạch đem cân bán.

Tuy rằng đứa nhỏ này về mặt lem luốc, đen đến nỗi nhìn không thấy màu da thật. Nhưng môn chính trị đã dạy chúng ta, xuyên thấu qua hiện tượng thấy bản chất. Thông qua phương pháp này, hơn nửa công lực tôi nhiều năm tu luyện có thể so với radar hoá nhân kim tinh[1] chuyên môn tìm kiếm trai đẹp, tôi dám khẳng định, sau khi tẩy rửa sạch sẽ, hẳn tuyệt đối là cái yêu nghiệt oa.

Bắt quả hiện tại, tôi quả thật muốn cho hắn đồ ăn.

Có lẽ là ánh sáng chân thành trong mắt tôi làm hắn cảm động, đứa bé kia dần dần buông lỏng đề phòng, nhận lấy hộp cơm trong tay tôi, giống muỗi hừ lên tiếng: "Cám ơn."

"Đừng khách khí." Tôi triển khai một nụ cười của mẹ chúa Giê-xu với hắn, sau đó... Từ trong hộp giấy nhỏ trước mặt hắn, lấy ra 6 tệ 5 mao tiền, tiếp theo nghiêng ngang rồi đi.

Tôi, Hàn Thực Sắc lấy thân phận đảng viên dự bị thề, bên trong hộp kia có cà chua xào trứng, cải trắng xào chua ngọt, còn có tôi hao hết sức chín trâu hai hồ từ trong miệng Nguyệt Quang giành được một miếng thịt gà bự, tuyệt đối là giá trị 6 tệ 5.

Tôi tay trái cầm tiền bữa sáng ngày mai, tay phải cầm đĩa DVD lậu, từ từ nhân nhả trở về nhà.

Phía sau, một luồng ánh sáng cảm phần nóng rực "suru suru" phóng tới.

Về nhà, thay quần áo, tháo trang sức, đi tắm, sau đó bắt đầu ngồi trước máy tính xem 《hiện trường phạm tội》.

Nhưng thật sự là rất máu me, mới xem một tập liền chịu không nổi, vội vã tắt đi. Tiếp theo xem một cái MV Boy Love 《Khang Lan bí sử》do một nhân tài làm ra, đứa bé mỹ lệ tuần tú đáng thương a, cư nhiên ở trên màn hình tự công tự thụ, làm hại tôi cứng họng không biết nói gì.

Sau khi xem xong, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Liền đến trước cửa sổ sát đất ngồi xuống, nhìn hàng vạn ngọn đèn phía dưới. Vô số đèn ne-on, đem bầu trời đêm của thành phố nhuộm thành một màu đỏ nhân nhật, một loại màu sắc không tinh khiết. Gió đêm thổi mặt sông thành mặt nhẵn, hình thành những vân sóng nhỏ lăn tăn, đó là một loại trong trẻo mềm mại. Xa xa trên cây cầu lớn, một chiếc xe rất nhanh chạy quá, từng đốm từng đốm sáng, tại trên mặt nước tràn lan.

Cửa kính đóng chặt, toàn bộ thành thị giờ khắc này là yên tĩnh.

Tôi mở ra hai tay, ôm chặt đầu gối, đầu hơi nghiêng, gối lên trên đầu gối cứng. Tóc vừa mới gội phủ lên cánh tay, lạnh mà ướt át, từng sợi từng sợi chậm rãi tan ra.

Nhắm mắt lại, đột nhiên nhớ tới, tại thật lâu thật lâu trước kia, cũng là trước một cái cửa sổ sát đất, Ôn Phủ Mịch từ sau ôm tôi, giọng nói êm ái sát bên tai: "Hàn Sắc, về sau chúng ta sẽ mua nhà có thể thấy sông, sau đó ta đi làm, người ở nhà, sinh cho ta hai đứa, một trai một gái."

Lời nói vẫn còn, người lại không thấy.

Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt đột nhiên nóng nóng.

Vì để nhanh chóng thoát khỏi loại cảm xúc đau thương này, tôi xuất tuyệt chiêu – lấy ra sổ tiết kiệm, mở ra, nhìn con số trên đó, hít một hơi, giống con chuột trộm dầu, cười đến tứ chi run rẩy, cười đến cả người run rẩy, vô cùng đáng khinh.

Tài khoản ngân hàng của tôi a, quả nhiên là pháp bảo chữa bệnh.

Liền như vậy, tôi ôm sổ tiết kiệm, cả đêm mộng đẹp-- nhân dân tệ giống mưa rớt xuống như nước.

Ngày hôm sau rời giường, cảm thấy xương sống thắt lưng đều đau, tuyệt đối là di chứng do nhặt tiền trong mơ.

Giống như đánh giấc như cũ, rửa mặt, hoá trang, mặc quần áo, chải đầu, xuất môn, từ chỗ tên ăn mày đổi tiền lẻ, ăn mì thịt bò, cuối cùng đến bệnh viện.

Vừa ợ một cái rõ to vừa bước vào cửa, lại phát hiện Nguyệt Quang và Quỳ Tử mới sáng sớm liền đợi ở trong phòng của tôi, về mặt hưng phấn.

Ánh sáng trong mắt tôi lóe lóe, vội lớn tiếng hỏi: "Hôm nay trai đẹp mới tới bệnh viện của chúng ta đâu? Hắn ở phòng nào, ta đi thừa dịp hỗn loạn néo mông hắn."

Loại nói giỡn này giữa Tam tỷ muội dâm tặc chúng tôi là chuyện thường, nhưng hôm nay, tôi vừa dứt lời, mặt Nguyệt Quang cùng Quỳ Tử liền đứng hình.

Tại thời điểm này, tôi hiểu được, mình lại lỡ miệng.

Quả nhiên, sau bình phong truyền ra tiếng động rất nhỏ, giống tiếng cưa, cắt đứt thần kinh yếu ớt của tôi. Ngay sau đó, từ bên trong một người mặc áo blouse trắng đi ra.

Đó là một người đàn ông.

Một người đàn ông xa lạ.

Một người đàn ông xa lạ bộ dạng rất được.

Mặt mày sáng sủa, ngũ quan thanh tú sạch sẽ, làn da trắng nõn, cái mũi vênh cao tinh xảo, môi mỏng, sáng bóng giống trân châu, đôi mắt dài hẹp, mi mắt mỏng manh, đuôi mắt hơi hơi nhếch lên, rất quyến rũ.

Kỳ thật ba đứa chúng tôi, mặc dù ngoài miệng lợi hại, nhưng gặp được loại phi bệnh nhân, đại soái ca hàng thật giá thật này, khí thế liền xẹp xuống.

Hơn nữa, vừa rồi tôi còn nói trước mặt hắn muốn néo mông hắn, cho nên đương trường nhất thời sửng sốt, đầu óc nhanh chóng xoay tròn, miệng lại nói không ra tiếng.

Quỷ Tử, Nguyệt Quang phá vỡ yên lặng: "Bác sĩ Hàn Thực Sắc, đây chính là bác sĩ Thịnh Du Kiệt mới tới bệnh viện chúng ta."

Trong lòng tôi âm thầm cảm tạ bọn họ cứu giúp, lại nghe thấy hai người tiếp tục nói: "Từ hôm nay trở đi, bác sĩ Thịnh Du Kiệt làm việc cùng phòng với người, hai người chậm rãi trò chuyện, chúng ta không quấy rầy."

Nói xong, hai đứa cấp tốc chạy khỏi hiện trường, bộ dạng cùng tôi đây một đứa con gái thích néo mông trai đẹp phi thường phi thường phi thường không quen biết, biến thái không nhân tính a!

Trên trán tôi thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, thấp thòm một hồi, rút cuộc giang chân, nắm chặt tay, tròng mắt, cắn môi, sợ người cái bàn chải đánh răng ấy, Hàn Thực Sắc tôi gần đây được xưng mặt dày ngay cả đạn đều bắn không thùng, hiện tại, là thời điểm chứng minh danh hiệu này cho quần chúng nhân dân coi.

Vì thế, tôi triển khai nụ cười như gió mùa xuân ấm áp, nói: "Thật vui có thể trở thành đồng nghiệp của anh."

Thịnh Du Kiệt cũng đáp lại tôi một cái mỉm cười như gió mùa hè phương nam ấm áp, nói: "Tôi cũng vậy."

"Bịch", một âm thanh hưng phấn vang lên, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống. Xem ra, anh ta cũng không phải rất để ý, hoặc là không có nghe thấy tôi nói muốn néo mông anh ta? Mặc kệ thế nào, người này là người mới, cho dù tôi thực sự néo mông hắn, anh ta cũng là giận mà không dám nói gì đi.

Vài năm gần đây không phải lưu hành làn sóng quy luật ngầm sao? Thịnh Du Kiệt này xem ra là một người rất có giác ngộ nha.

Tôi âm thầm thở ra một hơi, ngồi xuống vị trí của mình. Mà anh ta, sửa sang xong đồ đạc này nọ, ngồi xuống chỗ đối diện tôi.

Tuy rằng thật cao hứng mỗi lần ngẩng đầu đều có thể nhìn thấy sắc đẹp của Thịnh Du Kiệt, có công hiệu giúp tăng tuổi thọ, thái dương bổ âm. Nhưng vừa nghĩ tới thời gian nghỉ ngơi không thể đóng cửa phòng xem H ướt át, lòng tôi cô đơn a.

Không biết vì sao, hôm nay bệnh nhân đặc biệt ít, gần 10h rồi còn chưa có một người. Tôi thật sự nhàm chán, nhiều lần có ý đồ sắp lại gần Thịnh Du Kiệt, hỏi thăm chuyện của hắn, nhưng người này luôn mỉm cười, trả lời lãnh đạm.

Tôi tự tìm mất mặt, cũng không phiền anh ta nữa, tiếp tục đọc《Tri âm》.

Đến 11h thì một tiểu đệ đệ mang theo tiểu đệ đệ của hắn đi vào.

Ý của tôi là, chữ tiểu đệ đệ trước là chỉ người, chữ tiểu đệ đệ sau là chỉ bộ phận.

Cũng là bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, ăn mặc theo kiểu để đi ngoài gió lạnh, trên vành tai có đeo khuyên tai rất cool, trên người có hình xăm rất cool, đầu lưỡi có bấm khuyên lưỡi rất cool. Tuy rằng đeo một đồng trang sức cùng trang điểm quá dày, nhưng ngũ quan không tồi, mũi ra mũi, mắt ra mắt, hơn nữa tuổi trẻ mê người, kích thích sắc a đi tới đây ngón trở đại động.

Lúc này, tôi bày ra nụ cười vô hại, chuẩn bị đi đến đón tiếp giúp hắn giải quyết vấn đề, thuận tiện an ủi một chút tâm hồn khô hạn của tôi.

Nhưng Thịnh Du Kiệt so với tôi nhanh hơn một bước, anh ta vẫy tay với tiểu chính thái, nói: "Đến chỗ ngồi của ta đi."

Hàn Thực Sắc tôi làm sao có thể bỏ qua miếng thịt non thật vắt vả tới tay đâu? Vì thế, tôi làm bộ vì Thịnh Du Kiệt suy nghĩ nói: "Tiểu Thịnh a, anh hôm nay mới đến, rất nhiều chuyện đều không quen thuộc, vẫn là trước nên ở bên cạnh quan sát xem tôi làm như thế nào đi."

Ai ngờ anh ta không cảm kích, tiếp tục mỉm cười: "Bởi là vì mới tới, mới nên thực hành nhiều, tranh thủ sớm ngày quen thuộc a."

[1] Hóa nhân kim tinh

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Giờ làm việc của chúng tôi

Tôi nheo mắt quan sát Thịnh Du Kiệt, chẳng lẽ, người này có đoạn tụ chi phích?

Nhưng mà, nếu bị hấn đoạt mỗi làm ăn, tôi đây về sau như thế nào tại chỗ này làm mưa làm gió đây?

Vì thế, tôi kiên quyết không nhượng bộ, tuy rằng trên mặt vẫn bình thường, nhưng thanh âm hạ thấp vài phần, bao hàm uy hiếp: "Ta nói tiểu Thịnh a, nói như thế nào, tại bệnh viện này, ta cũng là tiền bối, chẳng lẽ ngươi muốn tranh giành cùng tiền bối ta đây hử?"

Ta lấy cái kệ ném chết ngươi!

Nghe vậy, đôi mắt dài hẹp của Thịnh Du Kiệt hơi khép, khóe mắt độ cong càng dài, giống hệt hồ ly, trong giáo hoạt có yêu mỹ, trong yêu mỹ có gian trá, trong gian trá có treu tức, trong treu tức có vô số ác ý, anh ta nói với tiểu chính thái phiên bản Hàn Quốc: "Như vậy, ngươi đến cho vị tỷ tỷ kim lòng không đậu thích nheo mông người khác kiểm tra đi."

Bùm bùm, mấy tia sét đánh trúng ngay tôi, nháy mắt nướng tôi thành tiểu heo mẹ chiên dầu, từ lỗ phun ra từng cụm từng cụm khói.

Tiểu chính thái tuy rằng bề ngoài là phong cách Hàn quốc, nhưng trong lòng vẫn là một trái tim rất bảo thủ.

Tư tưởng của người Trung Quốc, nghiêm khắc tuân thủ lời dạy nam nữ hữu biệt, lập tức nắm chặt lưng quần của mình, dùng ánh mắt đề phòng nhìn tôi, sợ tôi bỗng dưng xúc động, nhào lên bắt hấn lột sạch. Hấn túm lấy Thịnh Du Kiệt, cầu xin: "Bác sĩ, ngươi giúp ta kiểm tra đi."

Thịnh Du Kiệt nhìn về phía tôi, gương mặt vốn dĩ thanh tú nhưng hiện tại trong mắt tôi không khác gì về mặt đầu heo bày ra thần sắc thắng lợi, anh ta ra vẻ bất đắc dĩ nói: "Bác sĩ Hàn, thật ngại quá, bệnh nhân này muốn ta khám, như vậy đành phải đi ngược lại ý muốn của ngươi."

Tôi đem ngum máu đang trào lên cổ họng nuốt xuống, liềm mạng cười gượng: "Không có việc gì, chúng ta tôn trọng ý nguyện của bệnh nhân."

Lúc đầu vốn tưởng rằng cái này đã là thời khắc khuất nhục nhất, không nghĩ tới tiểu chính thái phiên bản Hàn Quốc vẫn còn lo lắng, dùng ánh mắt đang nhìn sói mẹ nhìn tôi chăm chăm, nói: "Ngươi, ngươi ra ngoài, ta sợ ngươi nhìn lên!"

Tôi lại lần nữa bị đá kích đến ngất đi tại chỗ.

Mẹ nó chứ, cư nhiên bị hấn đoán ra tâm tư của tôi.

Khóe miệng Thịnh Du Kiệt vẫn duy trì độ cong hoàn mỹ chết tiệt: "Bác sĩ Hàn, vì tôn trọng nguyện vọng của bệnh nhân, phiền ngươi ra ngoài một chút đi."

Tôi nén giận, đi từng bước, khuất nhục ra khỏi phòng.

Đi trên hành lang, lồng ngực tôi khó chịu muốn phun ra máu, để phát tiết, tôi một quyền đâm lên vách tường.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại có tiếng vang "Tí tách, tí tách", không phải đồng hồ báo thức, mà là...

Mồ hôi lạnh của tôi.

Sao lại đau như vậy a?

Tôi rút tay về, thật cẩn thận thổi mu bàn tay, nước mắt ứa ra. Trong phim thần tượng nam nhân vật chính sau khi đâm tường đều là bộ dạng không có việc gì sờ sờ vuốt vuốt tay sao? Không ngờ nguyên lai là lừa gạt dân chúng thiện lương chúng tôi.

Tôi hít thật sâu vài ngum không khí mang theo mùi cồn khử trùng của bệnh viện, sau khi đi qua một vòng tuần hoàn trong cơ thể, lại phun ra khí thải, để mình không tức đến mức núi lửa bùng nổ.

Tiểu chính thái phiên bản Hàn quốc, chim nhỏ kia của ngươi, cho dù cất xuống ngay cả nhét kê răng của ta đều không đủ.

Làm như quý giá lắm ấy.

Còn có cái tên Thịnh Du Kiệt kia, cư nhiên ra ám chiêu. Không phải chỉ là tôi nói muốn nheo mông hấn sao? Nhưng tôi nói nheo mông hấn, chính là một loại tưởng tượng, còn không có trở thành sự thật, hấn nếu sáng suốt, nên chờ tôi nheo mông hấn xong, nghĩa là chờ loại tưởng tượng này trở thành sự thật sau đó hãy đến trả thù tôi.

Hấn hiện tại làm như vậy, thật sự là âm hiểm.

Tôi nhe hàm răng vàng to, há cái miệng rộng như bồn máu, muốn vọt vào phòng, cầm dao phẫu thuật lóe sáng đem tiểu kê kê của Thịnh Du Kiệt chặt xuống, sau đó cắm ở trên nhánh cây, nhóm lửa ngay tại chỗ, đem cái cục tiểu kê kê bị nướng cháy đen thui đó bắt hấn nuốt vào.

Trong đầu tưởng tượng thấy hình ảnh giống trong truyện tranh hài này, tôi cười đến mức mặt lóe lục quang, vô cùng âm trầm, không nghĩ qua là, kích thích đến bàng quang, nước tiểu nhất thời mênh mông, liền đứng dậy, đi WC.

Phía sau, truyền đến thanh âm thương tiếc của viện trưởng già: "*Lang*, trên tường bị đập bể thành cái hố lớn như vậy a, là thằng cu xui xẻo nào làm, mẹ của ta ơi, đánh một cái bể tường nga *lang*."

Sau khi phóng thích xong hàng dự trữ bên trong, tôi trở lại trong phòng, phát hiện tiểu chính thái ngoại tâm Hàn Quốc nội tâm ái quốc kia đã đi rồi, mà con hồ ly mới tới đang dọn dẹp công cụ phẫu thuật.

Dù sao vừa rồi đã tương tượng để hấn nuốt tiêu kê kê của chính mình, trong lòng tôi có một chút vui mừng, khí cũng thuận, liền không để ý tới hấn, trực tiếp ngồi ở trên ghế, xem hấn như không khí, không, là độc khí.

Không bao lâu, lại một bệnh nhân nữa đến đây, là một vị lão bà hơn sáu mươi tuổi, tóc cũng bắt đầu bạc trắng, hàm răng cũng rớt mất mấy cái, nếp nhăn trên mặt tung hoành khắp nơi.

Lần này, tôi phát huy tinh thần cao thượng, ngồi im re, để Thịnh Du Kiệt đi tiếp đãi.

Thịnh Du Kiệt cẩn thận hỏi lão bá mấy vấn đề, cuối cùng ra kết luận, lão bá có thể là bị viêm tuyến tiền liệt, cần lấy dịch trong tuyến tiền liệt đi xét nghiệm.

Tôi đang đọc sách nhập thần, lại nghe thấy con hồ ly kia nói: "Bác sĩ Hàn, phiền cô chuẩn bị đi."

Dây thần kinh trên mặt tôi vụn vẹo, MMD, tiểu chính thái thì người không cho phép ta chạm vào, loại lão bá bá này thì người lại buộc ta chạm vào, muốn ăn đập hả.

Tôi ngẩng đầu lên, ngoài cười nhưng trong không cười, miệng cười ánh mắt không cười nhìn hắn, nói: "Vừa rồi bác sĩ Thịnh không phải nói, muốn có nhiều nhiều kinh nghiệm thực tiễn, tranh thủ sớm ngày quen thuộc công việc sao, ta sao lại không biết xấu hổ phá hư kế hoạch của người đây?"

"Thế nhưng đối với loại chuyện viêm tuyến tiền liệt này, ta không quá quen thuộc." Ánh mắt dài hẹp của con hồ ly kia thiếu chút nữa liền căng ra đụng tới tóc mai luôn.

Trong lòng tôi âm thầm phi nhỏ hần một ngum, nhưng bề ngoài lại mang theo bộ mặt hòa thuận giả dối: "Như thế nào có khả năng, ta tuyệt đối có lý do tin tưởng người chăm chỉ giống bác sĩ Thịnh vậy, khẳng định mỗi ngày cùng bạn trai của mình diễn tập ở trên giường đây."

Bất quá không phải viêm tuyến tiền liệt, mà là lấy lòng tuyến tiền liệt của bạn trai.

Không đúng, thằng nhãi này tuyệt đối là tiểu thụ, hẳn là bạn trai hắn lấy lòng tuyền tiền liệt của hắn.

Nghe vậy, ánh mắt hồ ly khép hờ, phát ra tia laser nguy hiểm, uy lực cùng loại với ánh sáng của siêu nhân.

Hai mắt tôi mở to, trừng thành mắt chuông đồng, phát ra tia laser đối kháng, uy lực cùng loại với ánh sáng giết người của Ultraman -- Specium Ray. (*Supeshiumu Kosen* [1])

Tầm mắt của chúng tôi trên không trung chạm nhau, phát ra tiếng vang *bùm bùm chi chi chi chi chi chi chi chi chi chi...*

Bên này đang đánh nhau sôi nổi, bên kia, tiếng nói của lão bá bá vang lên: "Tôi... tôi... hay là do vị nữ bác sĩ này khám đi."

"Tai sao?!" Tôi rống giận, lão đầu tử này cứ nhiên dảm làm tôi rớt đài?!

"Bôi vì," lão bá bá nhìn Thịnh Du Kiệt, hai má hiện lên hai vùng đỏ ửng, ngượng ngùng nói: "Tôi sợ đứa bé kia kiểm chế không được, hại tôi khó giữ được khí tiết tuổi già."

Nghe vậy, thân mình tôi cùng hồ ly đồng thời run rẩy lung lay.

Bất quá, xem tại lão bá bá giúp tôi vũ nhục hồ ly về mặt tinh thần, tôi chỉ có thể thở sâu, đeo bao tay, mời ông ta nằm sấp ở trên giường phẫu thuật, sờ sờ mông, sau đó vờn ngón tay, thống khổ đưa đưa vào đóa hoa cúc già hơn sáu mươi năm kia...

Ai ngờ, ngay tại khoảnh khắc ngón tay của tôi tiến vào, một đạo thanh âm rên rỉ mát lạnh từ trong miệng lão bá bá bật ra.

"A... Nga... A..."

Tôi nhất thời cứng ngắc, độ cứng Mohs cỡ 3.5.[2]

Ai ngờ, về mặt lão bá bá kia xấu hổ quay đầu lại, mở ra cái miệng thiếu hai cái răng, híp cái mặt tràn đầy nếp nhăn có thể kẹp chết ruồi, ôn nhu nói: "Làm ơn... dịu dàng một chút."

"Loảng xoảng rầm" một tiếng, tôi rút cuộc chống đỡ không được, nhất thời ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Lão bá a, tuy rằng ngẫu nhiên tôi cũng thích BL, nhưng không chịu nổi khẩu vị nặng như ông vậy đâu a!

Một ngày này, cứ như vậy dần dần trôi qua.

Nhưng cái này chỉ là bắt đầu, kế tiếp, cái con hồ ly kia càng thêm mong mỏi bị đánh.

Từ sau khi có hấn, tất cả bệnh nhân đều muốn hấn xem bệnh, căn bản liếc cũng không liếc tôi một cái.

Đương nhiên, có đôi khi bệnh nhân nhiều, bận không hết việc, cần tôi hỗ trợ. Nhưng mỗi khi đến lúc này, Hồ ly đều đem tiểu chính thái trong veo như nước, trai đẹp cao thẳng giữ lại cho mình hưởng dụng, lại đem đại thúc đáng khinh thoả tha giao cho tôi.

Thật sự là khinh người quá đáng, nhưng nếu tôi không làm, tiền thưởng liền đi tong.

Nếu tiền thưởng đi tong, đối với tôi một người cặn bã ngay cả tiền của tên ăn mày đều phải cướp mà nói, kia quả thực so với lãng phí còn thống khổ hơn, cho nên, tôi kiên trì, chịu nhọc mà làm.

Nhưng con tức này vô luận như thế nào cũng nhịn không được, vì thế tôi chạy đến chỗ viện trưởng, hung hăng nhéo đùi mình, khóc rống chảy nước mắt thêm mắm thêm muối sợ thiên hạ không loạn đem chuyện Thịnh Du Kiệt khi dễ tôi hướng viện trưởng cáo trạng.

Ái ngờ viện trưởng nghe xong, cười không ngừng, nói cái gì đồng chí Thực Sắc, người không khi dễ người khác là mừng rồi, người khác còn có thể khi dễ người sao, thật sự là nói nhảm mà. Hấn còn nói cái gì, Thịnh Du Kiệt này là tốt nghiệp tiến sĩ viện y học của đại học Đồng Tế ra[3], là hấn cùng bệnh viện khác tranh đấu rơi máu chảy, thật vất vả dùng lương cao mời đến, nhiều nhất 2, 3 tháng nữa sẽ thăng chức lên thành chủ nhiệm, sau này chính là thủ trưởng của tôi, khuyên tôi thủ đoạn nên nương tay chút, cùng Thịnh Du Kiệt hòa hảo hợp tác.

Con hồ ly này, thì ra lớn tuổi hơn tôi, cư nhiên già bộ non nớt, hại tôi thà lỏng đề phòng, bị ăn quả lừa, thật sự là đáng giận.

Đương nhiên, tôi là cái đũa chỉ bất nạt kẻ yếu, biết được nếu đắc tội người cấp cao, cắt đứt tiền đồ cùng tiền đường là không có kết quả tốt, vì thế liền nén giận, chuẩn bị làm rùa. Nhưng con hồ ly này đúng thực là quá phận, cư nhiên cả ngày cố ý tìm tôi phiền toái, để cho tôi không thể nhịn được nữa, chỉ có thể cùng hấn đối nghịch.

Đầu tiên là tôi dùng keo dán vụn năng trét trên ghế hấn, để hấn ngoan ngoãn ngồi đó cả ngày.

Sau đó là hấn bỏ cái vật thể gì đó không biết tên vào trong phần trang điểm của tôi, làm hại mặt của tôi sưng đỏ một tuần.

Kế tiếp liền là tôi lén lút rải tin đồn khắp nơi là hấn cùng viện trưởng phát triển mối tình vong niên (*bất chấp tuổi tác*), cùng với chuyện bí mật trên giường.

Đáp lại là hấn đem số điện thoại di động của tôi đưa lên trang web tình một đêm, làm hại tôi bị khủng bố điện thoại.

Tóm lại, trên dưới toàn bệnh viện cao thấp ai cũng biết hai người chúng tôi không hợp.

Mỗi ngày khi không có bệnh nhân thì chúng tôi liền ngồi đối diện, hấn xem tạp chí y học, tôi xem 《tri âm》，tuy rằng căn bản không có xem đối phương, nhưng đối mắng (*mắng nhau*) vẫn tiến hành trong gió êm sóng lặng.

Tôi: "Người sinh con trai không hoa cúc."

Hấn: "Người sinh con trai có hai đóa hoa cúc."

Tôi: "Người sớm muộn gì cũng bị liệt dương."

Hấn: "Người vĩnh viễn không có cao triều (*lên đỉnh*)."

Tôi: "Ta thiếu rót tiểu kê kê của người."

Hấn: "Ta nhéo rót tiểu meo meo của người."

Loại đối mắng này mỗi ngày giữa chúng tôi đều bình tĩnh diễn ra.

Tay trái cầm báo chí, tay phải cầm giấy vệ sinh chuẩn bị đi WC đại tiện đích thị viện trưởng già mỗi lần đi ngang qua, đều phát ra một tiếng thở dài thật dài: "Hai đứa nhóc này suốt ngày đều âm ỉ, âm ỉ cái xằng, âm ỉ nữa, ta có ngày táo bón!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Có người bị gãy xương thể bột biển

Tuy rằng thực chán ghét con hồ ly này, nhưng không thể không nói, khuôn mặt nam nữ đều ăn kia của hắn đúng là dễ xem.

Ngũ quan thanh tú, khuôn mặt gọn gàng, mỗi một đường cong đều là hoàn mỹ. Lại còn cặp mắt dài hẹp, thường thường biểu hiện ra vẻ yêu mỹ, đặc biệt thời điểm làm chuyện xấu.

Hắn Thực Sắc tôi luôn luôn rất thành thực, hắn đẹp, tôi cũng không bởi vì ghi hận mà nói hắn xấu. Không giống con hồ ly này, lại nói tôi xấu, thật sự là đối trá.

Nói tóm lại, thù hận giữa chúng tôi, phỏng chừng là cả đời cũng không giải được.

Ngày ngày, tôi và hồ ly cùng nhau lãng phí thời gian trong những cuộc cãi lộn vô vị nhàm chán.

Bất quá, mọi sự vật đều phát triển tuần hoàn, sau nhàm chán chính là trò hay.

Tối hôm đó, đến phiên tôi cùng Thịnh Du Kiệt trực đêm, đang lúc chúng tôi đối mặt trong bình tĩnh thì một giọng nữ bén nhọn vang lên: "Bác sĩ, tai nạn chết người rồi! Mau tới giúp đỡ một chút a!"

Tuy rằng tôi là cận bã, mà Thịnh Du Kiệt là cảm thú, nhưng ở sâu trong nội tâm của chúng tôi, vẫn còn có một chút xú y đức, bởi vậy, vừa nghe thấy cái thanh âm này, chúng tôi lập tức thống nhất mặt trận, chạy tới cứu mạng.

Ra khỏi phòng vừa thấy, trên hành lang, một người phụ nữ đang dìu một người đàn ông hướng chúng tôi đi đến.

Người phụ nữ kia, ngũ quan xinh đẹp, trang điểm tinh tế, dáng người nóng bỏng, tuyệt đối là một cái mỹ nữ, đại mỹ nữ.

Mà người đàn ông kia, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh giống y như mưa, chảy xuống ròng ròng.

Tuy rằng mặt của hắn bởi vì đau nhức mà vặn vẹo, nhưng tôi còn nhận ra được, đây không chính vị bạn nam kia của tôi, Đồng Điều sao?

"Hắn làm sao vậy?" Sau khi cùng Thịnh Du Kiệt đem Đồng Điều dìu đến trên giường bệnh, tôi vội vã hỏi vị đại mỹ nữ kia.

Đại mỹ nữ từ trong túi xách móc ra cái gương, thật cẩn thận lau đi mồ hôi, tiếp theo nhún nhún vai, nói: "Tôi cũng không biết, đang làm tốt, hắn đột nhiên kêu lên đau đớn, phía dưới còn sưng phồng lên."

Làm, phía dưới, sưng.

Căn cứ ba cái từ rõ ràng này, cùng với hành vi thường ngày của hoa hoa công tử Đồng Điều, trong nháy mắt tôi hiểu rõ ràng.

Nhất định là khi nữ thượng vị (nữ ở trên) thì đại mỹ nữ dùng sức quá mạnh, tổn thương đến tiểu đệ đệ đáng thương của Đồng Điều nhà chúng ta.

"Tiên sinh, hiện tại tôi vì ngài kiểm tra một chút." Nói xong, Thịnh Du Kiệt chuẩn bị cởi quần Đồng Điều.

Tục ngữ nói, thỏ không ăn cỏ gần hang, nhưng tục ngữ cũng không có nói, con thỏ không thể nhìn cỏ gần hang.

Cho nên, tôi vội vã ghé sát vào, chuẩn bị xem tiểu Đồng Điều đến tột cùng trưởng thành là cái dạng gì.

Bụi cỏ dần dần lộ ra tới, tôi hút nước miếng, chuẩn bị cùng tiểu Đồng Điều thần bí cho tới nay mới xuất hiện say hello.

Nhưng ngay tại lúc đôi ta lập tức có thể gặp mặt thì ánh mắt của tên vận ác Đồng Điều đột nhiên mở ra, thấy tôi, giống y như thấy quỷ, "A" một tiếng kéo quần chính mình lên, cấp bách che lại sít sao.

Tôi buồn, chẳng lẽ hai chữ Thực Sắc được khắc ở trên ót tôi sao? Tại sao tên nam nào nhìn thấy tôi cũng liền nắm quần? Dựa trên cách nói theo quan niệm về số mệnh, kiếp trước của tôi nhất định là một tên đạo tặc hái hoa, chuyên môn nhân đêm khuya sâu người yên tĩnh đi cường gian nam nhân lương thiện.

Bởi vì động tác quá nhanh, không nghĩ tới là lại đụng phải bộ phận bị thương, Đồng Điều nhin không được gào một tiếng, tiếp theo liếc tôi một cái, thấp giọng nguyên rủa nói: "Mẹ nó, quên mất người làm việc ở bệnh viện này."

Tôi lắc đầu, nhin không được nói: "Hoa hoa đại thiếu gia nhà người già bộ ngây thơ tiểu thiếu nam cái gì hả? Tiểu Đồng Điều nhà của người cơ bản đã bị một phần ba nữ nhân cả nước xem qua, mắc gì cho ta xem một chút lại không được a, không có nghĩa khí vừa thôi chứ."

Đồng Điều cắn răng, trừng mắt, bộ dạng rất giống tiền bối chiến sĩ cách mạng bất khuất lúc sắp chết, nhưng lời nói ra lại là: "Có bản lĩnh người đem ngực lộ ra cho ta xem trước, ta có khả năng cho người xem."

"Không cho xem vậy quên đi, phòng chừng cỡ cây tằm." Tôi kích hấn.

Ngực của Hàn Thực Sắc tôi, nhỏ thì có nhỏ nhưng đầu gì cũng được B cup, ít nhất cũng làm được một bàn, đủ hai người nhắm rượu, sao có thể khinh địch cho người xem?

Lúc này, cánh tay bị người ta huých, quay đầu, phát hiện đại mỹ nữ kia cười ám muội với tôi: "Bác sĩ, tôi thử qua rồi, nơi đó của hấn tuyệt đối không phải cây tằm."

Tri âm a, tôi từ trên người của vị mỹ nữ phát hiện từ trường chung cùng chủng loại, nhất thời cảm thấy hấn gặp nhau muộn, lật đặt kéo nàng đến ngồi bên bàn làm việc của tôi, lấy ra đồ ăn vặt, hỏi: "Tôi tới, mỹ nữ, nói cụ thể một chút người và Đồng Điều là quen biết như thế nào đi."

Bộ mặt tinh xảo của mỹ nữ hoang mang: "Đồng Điều là ai?"

Tôi đưa tay chỉ hướng bên kia, người trên giường bệnh vẫn như cũ đang ôm chim nhỏ kêu rên, nói: "Chính là người vừa rồi cùng người làm vận động pit-tông a."

"À, hấn gọi Đồng Điều a." Mỹ nữ bùng tỉnh đại ngộ: "Chúng tôi vừa rồi gặp nhau tại quán bar, tôi cũng vài ngày cô đơn, chưa kịp hỏi tên, liền cùng hấn đi ra ngoài, lên giường."

Quả thật là hào sảng a, tôi vỗ vỗ của vai nàng, cười toe toét giống như một con mèo già: "Nhu vậy, tại sao hấn lại bị thương? Đừng sợ khát nước, chỗ này của tôi có diet coke nè, calorie siêu thấp, nhất định sẽ không béo, xin mời kê lại tí mĩ chi tiết."

Mỹ nữ lấy ra nước sơn móng tay, một bên tô tô vẽ vẽ lọ nước sơn màu hồng cánh sen, một bên thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi: "Sau khi chúng tôi đi ra ngoài, lên giường, liền làm một lần, là hấn ở trên, tôi ở dưới. Làm xong, chúng tôi đều cảm thấy vẫn còn chưa đủ, liền quyết định lại làm một lần nữa. Bất quá thay đổi tư thế, tôi ở trên, hấn ở dưới. Nhưng thời điểm tôi đang bận lên lên xuống xuống, đột nhiên hấn liền hét thảm một tiếng, tiếp theo đẩy tôi ra, che nơi đó của mình kêu không ngừng. Tôi vừa thấy, vội vã kêu một tiếng mẹ ơi, vừa tím vừa sưng, hù chết người. Bất quá nói nhỏ một câu, nếu lúc chúng tôi làm thì nơi đó của hấn cũng lớn như vậy là tốt rồi... Tôi thấy hấn càng ngày càng đau, sợ xảy ra chuyện gì, liền vội vã đưa đến bệnh viện."

Tôi tự tay mở lon diet coke, đưa cho đại mỹ nữ thông cổ họng, nói tiếp: "Mỹ nữ a, người nói xong ý chính rồi, hiện tại nên nói đến chi tiết cụ thể chứ. Ta muốn nghe từng cái động tác, mỗi câu rên rì."

Vừa dứt lời, bên kia truyền đến tiếng nằng của Đồng Điều: "Hàn Thực Sắc, mẹ kiếp người đồ biến thái, ngay cả ta đều không buông tha."

"Người già bộ thủ thân như ngọc cái gì hả?" Tôi trừng mắt liếc hấn một cái: "Khinh bỉ người!"

Tiếp theo, tôi quay qua mỹ nữ, tiếp tục hỏi: "Mỹ nữ a, người đối với biểu hiện trên giường của hấn có vừa lòng không?"

Mỹ nữ thổi thổi móng tay, cười xinh đẹp, phảng phất giống như vô số hoa mẫu đơn mở ra, làm cho tôi như si như say: "Biểu hiện cũng không tệ, có điều hơi yếu ớt, dễ dàng bị thương."

"Đúng rồi, bác sĩ." Mỹ nữ thu hồi nụ cười khuynh quốc khuynh thành, nhỏ giọng hỏi tôi: "Nơi đó của hấn có thể để lại di chứng gì không?"

Cur nhiên quan tâm tiểu tử Đồng Điều này như vậy, không phải là động chân tình chứ, xem ra, cho dù tình một đêm cũng sẽ sinh ra tình yêu thật sự.

Vì tạo cơ hội cho hai người bọn họ, tôi cố ý nhử mồi: "Cái này hả, có chút khó nói, tình huống cụ thể cần quan sát sau đó mới biết được, phòng chừng hấn phải nằm viện vài ngày, mỹ nữ người có thể đến thăm hấn lúc nào cũng được, đương nhiên càng hoan nghênh tùy thời tới tìm ta tám chuyện."

Nghe vậy, mỹ nữ chậm rãi hít khí lạnh, khóe miệng vận vẹo, bày ra bộ dáng phi thường khó xử, bất quá mỹ nữ chính là mỹ nữ, động tác yêu cầu độ khó cao như vậy mà cũng có thể làm được vô cùng quyến rũ, nàng nhìn Đồng Điều trên giường, nhỏ giọng nói với tôi: "Bác sĩ, người cũng biết, tuổi xuân ngắn ngủi a, lúc này giữ lấy hấn còn không bằng đi tìm đàn ông khác đâu."

Nói xong, mỹ nữ đứng dậy, vẫy tay với Đồng Điều: "Cung ơi, ngày mai em còn phải đi làm, không thể ở cùng anh, có duyên thì gặp lại nha."

Tiếp theo, mỹ nữ xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, tôi nắm chặt tay, mắt ngẩn lẹ, cắn khấn tay, nhìn theo thân ảnh yếu điệu của nàng đang đi xa, dần dần biến mất: "Mỹ nữ, hẹn gặp lại."

Đáng tiếc a đáng tiếc, nếu nàng thật sự làm bạn gái Đồng Điều, tuyệt đối có thể theo tôi và Sài Sài kết liên minh.

Đúng rồi, loại chuyện tốt này nếu không báo cho Sài Sài biết, thật sự là rất sai lầm.

Nghĩ vậy, tôi lập tức lấy điện thoại di động ra, đang muốn gọi vào số điện thoại của Sài Sài, lại nghe thấy thanh âm âm trầm của Đồng Điều truyền đến: "Hàn Thực Sắc, người nếu dám kêu Sài Sài lại đây, ta chặt đầu của người xuống."

Tôi quay đầu, vẻ mặt bị tổn thương: "Đồng Điều, nguyên lai người là người dối trá như vậy, bạn tốt nếu có chuyện cười phải chia sẻ lẫn nhau a, chẳng lẽ người không xem Sài Sài là bằng hữu?"

"Chuyện này với ta mà nói tuyệt đối không buồn cười!" Đồng Điều hô to một tiếng, lại không cẩn thận động tới vết thương, đau đến nhe răng nhếch

miệng, lập tức bình tĩnh lại, nhìn tôi, ánh sáng lạnh trong mắt chợt lóe: "Hàn Thực Sắc, nếu người dám gọi điện thoại kêu người khác đến xem chuyện xấu hổ của ta, ta liền lấy lại phòng trọ của người!"

Tôi cau chặt mày, bị cái uy hiếp này gây trở ngại.

Đồng Diêu là cháu của thị trưởng, lúc mới lên đại học thì đã mở một công ty bất động sản, dựa vào cái đầu linh hoạt của hắn, cùng với quan hệ của người trong nhà, công ty kia phát triển có chút thuận lợi.

Hiện tại kinh doanh bất động sản lãi kèch sù, mấy năm nay thẳng nhai này đã sớm kiếm bộn tiền.

Hai năm trước, công ty của bọn họ vừa khéo xây một cái chung cư đối diện bệnh viện chúng tôi, liền hào phóng đưa cho tôi một phòng.

Tôi mới đầu còn có chút ngượng ngùng, nhưng sau đó nghĩ, tôi là nhân dân, hắn là đầy tớ của nhân dân (*quan chức*), không phải cũng là đầy tớ của tôi sao, còn cần gì khách khí nữa, muốn lấy cứ lấy. Vì thế, tôi liền yên tâm thoải mái dọn vào căn nhà trọ kia.

Nhưng không nghĩ tới, tên Đồng Diêu này, hiện tại cư nhiên dùng cái này đến uy hiếp tôi, thật sự là đáng giận.

Tôi trừng mắt hắn, hắn trừng mắt tôi, trong không khí lại bắt đầu xuất hiện sấm sét bùm bùm.

Cuối cùng, tôi thở dài, buông đi động xuống.

Đồng Diêu thở ra một hơi dài, trên mặt xuất hiện thần sắc thắng lợi vô cùng lưu manh.

Nhưng mà, nửa giờ sau --

"Ha ha ha ha ha ha a ha ha ha ha ha ha ha hức a a a ha ha ha ha a ha ha ha ha ha ha ha!... Cười chết tôi rồi!... Ha ha ha ha ha ha Aha hức a ha ha ha ha ha ha... Mẹ của tôi ơi... A ha ha ha ha ha ha ha... Như thế nào có người làm tình làm tới nổi bọt biển thể gãy luôn... Ha ha ha ha ha Aha a ha ha ha!"

Trong phòng bệnh, Sài Sài cười đến ngửa tới ngửa lui, nếu không có chút sở thích sạch sẽ, nó đã trực tiếp nằm trên mặt đất lăn lộn.

Mà Đồng Diêu, thì từ từ nhắm hai mắt, nằm ở trên giường bệnh giả làm xác chết, nhưng cuối cùng thật sự là nhìn không được, xác chết mở mắt ra, trừng tôi: "Hàn Thực Sắc, người cư nhiên dám gạt ta."

"Ta không có lừa người a, người chính là nói không cho ta gọi điện thoại báo Sài Sài, ta không có gọi mà, ta là nhân tín." Tôi nhún nhún vai, về mặt vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Những năm tháng thanh xuân (1)

Phải biết rằng, cái loại giống như Sài Sài cả ngày ở nhà ngay cả giường đều lười leo lên để ngủ, cư nhiên có thể tại thời gian ngắn nhanh như vậy mặc quần áo, chải đầu, trang điểm, sau đó lấy tốc độ chạy trăm mét chạy đến chỗ chúng tôi xem chuyện xấu hổ của bạn học Đồng Diêu, đủ để chứng minh tình bạn ba đứa chúng tôi là trân quý cỡ nào.

"Uy, Đồng Diêu, đừng nhỏ mọn như vậy, mau nói cho chúng tôi biết cụ thể chuyện xảy ra đi, thời gian, địa điểm, nhân vật, đối thoại, động tác, về mặt biểu tình, tâm lý hoạt động, một cái cũng không thể thiếu." Sài Sài đi qua chọc chọc ngực Đồng Diêu.

Đồng Diêu về mặt bị phần, nửa chớp đôi mắt đen linh động, cắn môi dưới, mỗi chữ mỗi câu nói: "Ta nguyện rửa hai người các người vĩnh viễn đều không lấy được chồng!"

Sài Sài hừ lạnh một tiếng: "Ta nguyện rửa người mỗi lần làm đều gãy bọt biển thể."

"Đồng" một tiếng, Đồng Diêu hoàn toàn ngã xuống.

Tôi kích động vỗ vỗ bả vai Sài Sài: "Đồng chí tốt, đối phó giai cấp địch, nên giống như gió thu quét lá rụng vô tình."

Đang trong lúc nói chuyện, con hồ ly Thịnh Du Kiệt cầm tư liệu kiểm tra đi đến, nói: "Hoàn hảo, không bị tổn thương đến chỗ quan trọng, bắt quá vẫn phải nằm viện quan sát vài ngày, mặt khác, về sau khi sử dụng thì nhớ kỹ đừng kịch liệt như vậy."

Lúc này, tôi miễn cảm nhận thấy được, lúc Thịnh hồ ly đi vào thì Sài Sài cứ nhiên sợ sệt.

Tay tôi run lên, thần kinh não bộ lập tức hoạt động, không thích hợp a không thích hợp, chẳng lẽ hai người này là tình nhân cũ? Hay là Sài Sài đối hấn nhất kiến chung tình?

Muốn vị mỹ nữ kia trở thành bạn gái Đồng Diêu, người ta lại không thèm. Mà hiện tại, Thịnh hồ ly cứ nhiên có nguy cơ trở thành bạn trai Sài Sài. Xem ra, đêm nay quả thật không phải ngày lành a.

"Không sao, tiểu Thịnh a, đêm nay đã phiền người rồi, nơi này liền giao cho ta đi." Hiện tại tôi chỉ muốn mau mau đuổi Thịnh hồ ly ra khỏi phòng bệnh.

Thịnh hồ ly chậm rãi nhếch khóe miệng, cười đến sóng nước không gợn: "Tiểu Hàn a, đừng khách khí, ta cũng không phải chỉ giúp người không đâu, làm gì tự mình đa tình như vậy chứ?"

"Ha ha ha ha ha a." Tiếng cười run run của tôi phát ra từ trong amidan: "Tiểu Thịnh a, người đều nói đến mức này, như vậy, ta cũng không nói lời khách sáo xã giao. Ta muốn nói là, kính nhờ người nếu không có việc gì liền mang theo hoa cúc của người biến ra ngoài đi."

Thịnh hồ ly hoàn toàn không tức giận, hần giống như là một cục cao su, đánh một cái không vang tiếng, nhưng người lại bị lực lượng đàn hồi đánh bật trở ra, không cho người chiếm được tiện nghi: "Tiểu Hàn a, ta mới đến, không hiểu quy tắc nơi này, bằng không, người đem hai trái nho đang rũ xuống của người làm mẫu trước cho ta xem một chút chút đi là như thế nào."

Liền như vậy, chúng ta lại bắt đầu tiếp tục cuộc đối mắng vừa rồi đang gián đoạn.

Cuối cùng, vẫn là Sài Sài bước ra hoà giải, nói là dù sao tôi cũng đến giờ tan ca, mà nó cũng mệt mỏi, lười về nhà, muốn tới nhà của tôi nghỉ ngơi một chút.

Đối mắng lúc này mới lại tiếp tục gián đoạn, tôi nhờ y tá chăm sóc tốt cho Đồng Diêu, liền mang theo Sài Sài tới nhà của tôi.

Sài Sài bình thường là người vừa nhìn thấy giường đã muốn nằm, nhưng hôm nay, nó lại ngồi trên ghế sa lon, co chân, ngẩng đầu, cặp mắt đẹp kia ý vị thâm trường nhìn tôi.

"Mày muốn gì?" Tôi tò mò.

"Mày cùng bác sĩ Thịnh kia là chuyện gì xảy ra?" Nó hỏi.

Nó vừa nhắc, tôi liền nghĩ tới, ngồi xuống bên cạnh, đan tay gối sau đầu, hỏi ngược lại: "Tao còn muốn hỏi mày đây, mày cùng Thịnh hồ ly là chuyện gì xảy ra? Tại sao vừa thấy hần liền giống như mất hồn?"

Sài Sài nhướn lông mày: "Mày không có phát hiện?"

Tôi nhúu mày: "Phát hiện cái gì?"

Sài Sài cũng học bộ dáng của tôi, đưa tay đặt ở trên sô pha, gối đầu, ánh mắt quét tới quét lui trên mặt của tôi, giống như là muốn tìm ra dấu vết gì đó.

"Ê, tao đang chờ mày nói câu sau đây." Tôi dùng chân đá đá nó.

Sài Sài do dự, cặp mắt, dùng ngón tay cái vuốt ve móng tay ngón trỏ, nhẹ giọng nói: "Tao cảm thấy, bác sĩ Thịnh kia, bộ dạng cùng... Ôn Phủ Mịch rất giống."

Nghe thấy cái kia tên, từ trong miệng một người biết quan hệ của chúng tôi thốt ra, lòng tôi căng thẳng mãnh liệt, giống như có một bàn tay đột nhiên bóp chặt, bên tai từng trận âm thanh rất nhẹ vang lên. Trái tim run rẩy, ở bên trong thân thể đập thành thịch, lớp da toàn thân co rút lại từng tắc.

Tuy rằng nhiều bộ phận như vậy bị ảnh hưởng, nhưng tôi lại tận lực ổn định bề ngoài, thoải mái cười cười: "Ôn Phủ Mịch? Giống Thịnh hồ ly kia sao? Tao sao lại không phát hiện?"

"Tao cảm thấy rất giống, đều là loại môi hồng răng trắng." Sài Sài hất mái tóc xoắn dài màu nâu đồng đang rũ xuống trước ngực, làm chúng nó phủ trên mặt của tôi: "Thế nào, có hứng thú câu hần hay không?"

"Mày cũng không phải không phát hiện tình trạng giữa tao và hần." Tôi túm được mớ tóc kia, đặt ở giữa hai ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve: "Thời điểm duy nhất chúng tao chung sống hòa thuận chính là song song nằm ở trong quan tài."

"Bối vậy suy ra, song song nằm ở trên giường cũng vậy đi." Sài Sài chớp chớp lông mi, nói thật, lông mi của nó theo tôi thấy là xinh đẹp nhất trong đám con gái, trời sinh vừa dày vừa đen, hình dạng cũng hoàn mỹ, tạo nên một cỗ anh khí.

"Nếu có lúc đó, tao gọi điện thoại gọi mày tới tham gia nha." Tôi dùng ngón chân nhéo căng chân của nó: "Chúng ta chơi 3p."

Nó vuron tay, đem cái chân quấy rối của tôi hất mở ra, tiếp theo nghiêm túc nhìn vào mắt tôi, hỏi: "Thực Sắc, nói thật đi, mày còn nhớ Ôn Phủ Mịch phải không?"

Lòng lại căng thẳng, màng tai thùng thùng, da lại rứt thêm mấy tắc, hiệu quả quả thực tựa như điện giật nha, tôi thật sự là muốn đề nghị nó đi phát triển sự nghiệp thẩm mỹ.

Tất cả những chuyện khác, tôi đều thể đem ra cùng nàng và Đồng Điều chia sẻ, duy chỉ có chuyện về Ôn Phủ Mịch, đây là một vết thương, thường thường còn có thể chảy ra máu, sâu đậm, chính tôi cũng không rõ ràng lắm.

Cho nên, tôi ra vẻ vô tình cười cười: "Tao cùng Ôn Phủ Mịch, đều là chuyện mấy trăm năm trước rồi, mày sao còn nhớ rõ vậy."

"Nếu không phải nhớ hần, vì cái gì sau khi hần đi, mày đều không có quen bạn trai?" Ánh mắt Sài Sài, mang theo tia thâm thúy, giống như là đèn do thám, "Xoát xoát" chiếu vào trong lòng tôi.

Không thể chọc vào, liền chạy trốn, tôi đứng lên, đánh cái ngáp, xoa cái lưng mỏi, nói: "Đó là nghề nghiệp ám ảnh, giống như nam chính trong AV mỗi ngày đều làm, làm đến nỗi đối với vận động ma sát không có cảm giác luôn. Tao cũng vậy, mỗi ngày nhìn nắm đùi gà, nhìn riết không có khẩu vị muốn ăn."

Sài Sài dùng ngón tay thon dài xoắn mấy lọn tóc xoắn của chính mình, từng chút từng chút, biến thành lòng tôi cũng xoắn a xoắn.

Trong phòng vắng vẻ, không khí cũng rất buồn bực.

Tôi cố gắng làm thân thể ưỡn thẳng, cùng nó đối diện.

Tuy rằng tôi thường xuyên cùng người khác dùng ánh mắt để đánh nhau, nhưng lần này lại không giống vậy, Sài Sài là đang yên lặng thăm dò, nghĩ muốn đi vào tôi, nhưng tôi cũng không phải đèn càn đầu, đồng dạng không buồn không vui nhìn lại nàng, liều mạng khép lại hai chân của mình..

Ngại quá, đầu hiểu sai.

May mắn đúng lúc này, Sài Sài thu hồi ánh mắt, đuổi đuổi cái lưng mỏi, thân thể mềm mại uốn thành độ cong khêu gợi, tóc quăn rớt tại bên tai, có vẻ dị thường một mồi mà quyến rũ.

Duỗi xong lưng mỏi, nó đánh cái ngáp, nói: "Không thèm nghe mày nói nữa, thần ngủ của tao tấn công."

Nói xong, lập tức đi đến giường của tôi, leo lên trên nằm xuống, đắp chăn, nhắm mắt tiến nhập trạng thái hôn mê.

Chờ nó nhắm mắt lại, thân thể khản trương của tôi lập tức buông lỏng xuống, giờ này mới phát hiện thắt lưng đau, tay cũng lạnh ngắt, mồ hôi lạnh trên lưng giống như đầy sâu bọ đang bò.

Âm thầm vận động cơ thể cứng ngắc, đột nhiên đối với cảnh sát thúc thúc mãnh liệt công kích hỏi cung phần tử tội phạm tà chết không chịu khuất phục sinh ra bội phục tự đầy lòng, thật là kỹ thuật cao a.

Trực ban một đêm, tôi cũng mệt mỏi, liền lên giường, nằm xuống cạnh Sài Sài.

Cũng không biết tại sao, cho dù thân thể rất mệt mỏi, nhưng một chút buồn ngủ cũng không có.

Mở mắt ra, tôi trong bóng đêm, nhìn khuôn mặt ngủ say của Sài Sài, giờ phút này nàng giống một đứa trẻ, an ổn ngủ tìm kiếm chốn đào nguyên trong giấc mơ, biểu tình yên tĩnh trên mặt làm cho cả người trẻ đi nhiều tuổi. Tại thời điểm này, tôi bỗng nhiên cảm giác được vòng xoáy của thời gian.

Thời khắc bình minh, ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ, đây là một thời khắc hỗn độn, đột nhiên tôi nghĩ đến chuyện cũ.

Tôi cùng Sài Sài quen biết, là ở khóa học quân sự kỳ nghỉ hè năm ấy trước khi nhập học trung học.

Tại trong ấn tượng của tôi, một năm kia, phi thường nóng bức, mà hiện tại tôi nhớ lại khi đó, cảnh tượng đầu tiên hiện lên trong đầu là rừng cây rậm rạp, cùng với ánh nắng xuyên thấu qua khe hở cành lá vỡ tan.

Tôi là từ một trường cấp 2 sơ trung thi vào trường cấp 3 cao trung, bởi vậy không có người quen nơi này, hơn nữa thời tiết nóng bức, huấn luyện vất vả, cũng không tâm tình kết giao bằng hữu, bởi vậy liền thích ngồi một bên một mình, tĩnh lặng quan sát trai đẹp.

Đồng Điều chỉ dùng hai chữ liền đem tôi của ngày đó khái quát mô tả toàn diện -- hám trai.

Hần nói đoạn thời gian học quân sự kia, mỗi lần nghỉ giải lao thì liền thấy tôi xa xa ngồi ở một bên, lấy tay chống đầu, giống như đang tự hỏi cái gì thì từ ca phú, còn tưởng rằng tôi là một đứa con gái yên tĩnh ngoan ngoãn, hoàn toàn không thấy ra được nội tâm dâm đãng bí ối.

Nghe vậy, tôi tò mò, nói, bạn học Đồng Điều, nguyên lai khi đó ngươi để ý ta a, xem ra ngươi đối với ta tâm hoài bất quy (*giữ trong lòng*) nha.

Hần khinh thường liếc tôi một cái, nói, ta ánh mắt mù, mới có thể coi trọng ngươi con tiểu sói mẹ. Lúc ấy ta còn không phải giống ngươi, mới vào địa bàn mới, dù sao phải tuần tra khắp nơi một chút, xem có thể hay không tìm được con cừu non a, lúc ánh mắt đang lang thang, không cẩn thận ngắm đến loại mặt hàng như ngươi cũng là không thể tránh được, ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý a?

Nhìn, đây cũng là một đứa giống Thịnh hồ ly không thành thực, đối với về ngoài của tôi không nói ra sự thật, hẳn là nên đập xuống đi học lại chính trị.

Bất quá, ngược lại tôi tin lời Đồng Diêu về việc tuân tra địa bàn mới, bởi vì khi đó, tôi cũng làm như vậy.

Mỗi ngày nghỉ giải lao thì tôi làm bộ như một mối buồn ngủ, kỳ thật là đang nheo mắt xem xét mặt hàng.

Lúc ấy, xuất chúng nhất là Đồng Diêu, tính hoa hoa công tử của thằng nhãi này đặc biệt được bồi dưỡng từ nhỏ. Mặt của hắn, đẹp trai theo kiểu có chút hư hỏng. Lúc theo đuổi con gái thì gương mặt hơi hơi rũ xuống, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt khép hờ, sau đó liền bắt đầu bắt đầu phóng điện chỉ chỉ chi chi. Hơn nữa từ nhỏ học tập chiêu số trong phim thần tượng Hàn Quốc, tôi tận mắt thấy hắn ngẩn hoa hậu giảng đường kiều ngạo của trường chúng tôi ở sau cổng trường, một tay chặn thân thể của nàng, cái tay còn lại nâng lên cằm nhón của nàng, liền hôn xuống. Phòng chừng hương vị kia mất hồn, bởi vì giấy dựa vài cái, hoa hậu giảng đường liền hoàn toàn đầu hàng, cùng hắn ôm hôn.

Trên người Đồng Diêu còn mang theo một loại tính trẻ con, khi làm người phát cáu, liền bắt đầu chơi xấu, hoặc kể chuyện cười, khiến mẫu tính (*bản năng người mẹ*) của từng cái nữ sinh đều tràn ra.

Cho nên nói, Đồng Diêu tuyệt đối là một người mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Những năm tháng thanh xuân (2)

Nói thật, đối mặt với một người tràn ngập hấp dẫn như vậy, lúc ấy tôi cũng hơi có khuynh hướng tâm tình thiếu nữ âm thầm nhón nhạo.

Nhưng khi đôi mắt của tôi chuyển hướng nhìn bên cạnh Đồng Diêu thì khóa phương tâm kia lập tức từ trong miệng bay ra ngoài, kéo đều không kéo lại được.

Tôi nhìn thấy, chính là Ôn Phú Mịch.

Khuôn mặt trắng nõn không hề lẫn tạp sắc, ánh mắt trời tựa như xuyên thấu qua làn da của hắn. Ngũ quan thanh tú không nhiễm một hạt bụi, làm người ta vừa thấy liền cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Hắn thích ngồi im lặng, trên người có loại khí chất lạnh lạnh. Đôi mắt phi thường thâm thúy, khiến người ta nhìn không được nghĩ muốn tìm tòi nghiên cứu bên trong đến tột cùng chứa cái gì.

Cái mũi cao thẳng nhỏ xinh, khiến ngón tay người ta nhìn không được muốn vuốt ve độ cong hoàn mỹ kia.

Còn có đôi môi, mềm mại nhưng xa cách, tại một khắc này, môi của tôi nhất thời ngửa, từ nay về sau, trong lòng liền tồn tại một loại khát vọng mị mị.

Ôn Phú Mịch cứ đứng thẳng như vậy, dưới ánh nắng chói chang, cái trán lại là trơn bóng sạch sẽ, không hề có mồ hôi, quả thực là băng tuyết chi tu.

Tại thời điểm này, trong lòng tôi vang tiếng lộp bộp thật lớn, tiếp theo một cái thanh âm xa lạ mang tên vận mệnh nói: "Hàn Thực Sắc, người gặp hạn."

Rất nhiều năm về sau, tôi đều muốn xuyên trở về, đem chủ nhân của thanh âm kia tóm ra ngoài, nếu là nam thì đập tiểu kê kê của hắn, là nữ thì vật tiểu meo meo của nàng.

Thật sự là đáng giận a, khi đó nếu nó kéo tôi một phen thì tốt rồi, cũng sẽ không có yêu hận tình thù về sau, dây dưa dằng dặc. Nhưng nó cứ nhiên nhiên như vậy nhìn tôi nhảy xuống hố lửa, thật sự là không thể tha thứ.

Ôn Phú Mịch và Đồng Diêu là bạn tốt, hai người là một động một tĩnh, lại chơi chung thật sự hòa hợp.

Đang lúc tôi tận sức thưởng thức sắc đẹp thì đột nhiên có một buổi sáng tỉnh lại, giáo viên huấn luyện và lãnh đạo trường học quyết định tách nam nữ ra huấn luyện riêng.

Cái này quả thực là sấm sét giữa trời quang a, tôi đương trường mém xiu ngắt.

Sau đó mới biết được, nguyên lai là tiểu đội khác có một đôi nam nữ, bởi vì huấn luyện cùng một chỗ liền huấn luyện ra tình cảm, buổi tối hẹn gặp trong rừng cây nhỏ.

Có lẽ là đã bị nhiễm không khí của quân doanh, hai người cứ nhiên chơi đánh dã chiến. Đang lúc tình ý nồng nàn, dồn sức thở dốc rên rĩ, mấy cái đèn pin của giáo quan tuần tra bắn vào, đánh gãy chuyện tốt của hai người.

Nhìn cảnh tượng đẫm uế này, giáo quan phần nộ, vốn là mọi người mỗi ngày ở trong quân doanh, vô cùng tịch mịch, mấy đũa nhóc này cư nhiên còn dăm ở trước mặt lão tử trình diễn người thật cảnh thật, tiến hành kích thích tàn khốc tinh thần lão tử, quả thực là đáng chết.

Vì thế, chuyện này nhanh chóng tầng tầng lớp lớp lần lượt được báo cáo cáo lên trên, hai vị kia còn chưa học được một ngày liền bị lệnh cường chế đuổi học.

Lúc nghe thấy tin tức này thì trong đầu tôi chỉ hiện ra hai chữ: bội phục!

Hai vị bạn học kia thật sự không phải người bình thường, phải biết rằng trong rừng cây nhỏ là đại bản doanh của muỗi, bọn họ cư nhiên cời quần phơi mông chơi trò vận động cảm-rút, tuyệt đối là đáng cho muỗi cắn sưng mấy tảng a. Bối vậy cũng có thể thấy được, mọi người đối với loại vận động này là nhiệt tình yêu thương.

Theo ngày đó bắt đầu, bọn thiếu nam thiếu nữ chúng tôi, giống như Bạch nương tử cùng Hứa Tiên vậy, bị Pháp Hải giáo quan tách ra.

Nữ sinh chúng tôi bị phân đến khu 3, cực khổ cũng từ đây về sau bắt đầu.

Từ ngày đó, mỗi lần ăn cơm thì đồ ăn đều là đựng trong một cái chậu to như bồn rửa mặt, phân tổ ngồi ở trên mặt đất. Cứ bảy nữ sinh thành một tổ, vây xung quanh chậu đồ ăn, đứng thẳng, chờ giáo quan thổi còi mới có thể ngồi xỏm xuống ăn cơm, chú ý, là ngồi ăn.

Chúng tôi đều là những đóa hoa cành vàng lá ngọc được nuông chiều, từ nhỏ đến lớn ngay cả cứt mũi cũng chưa từng mọc qua, như thế nào có khả năng làm loại chuyện tổn hại hình tượng này đâu. Vì thế, chúng tôi nhao nhao giả bộ bệnh, không tới ăn cơm.

Nhưng giáo quan là loại người nào a, còn sợ bị loại tiểu cô nương không rành thế sự uy hiếp sao? Hắn lập tức hạ lệnh, đóng cửa quầy bán quà vặt, hơn nữa còn chơi trò tập kích đánh lén, tịch thu toàn bộ đồ ăn vặt của chúng tôi, ngoài ra còn tăng cường độ huấn luyện.

Một ngày sau đó, chúng tôi toàn bộ hóa thân đã man nữ, mỗi khi đến giờ ăn cơm thì ánh mắt liền chặt chẽ nhìn chăm chăm bồn đồ ăn, trong mắt lóe lục quang, tiếng mài răng ken két vang lên, không ngừng nuốt nước bọt. Chỉ nghe giáo quan thổi còi một cái, mọi người lập tức ngồi xỏm xuống, nĩa ăn toàn bộ hướng đồ ăn trong bồn, trên không trung rau cùng thịt vụn bay tán loạn, ngẫu nhiên, cũng sẽ văng ra một hai giọt máu tươi cùng một trận kêu rên: "Ai xiên tay của ta!"

Tra tấn như vậy đối với tôi tạo thành ảnh hưởng phi thường nghiêm trọng, ngày đầu tiên về nhà, mẹ tôi múc đầy đồ ăn vào bồn ăn cơm của cún con nhà chúng tôi nuôi, vừa để trên mặt đất, tôi phản xạ có điều kiện, mãnh liệt xông lên, đem bé cún đang mừng rỡ thí diên thí diên (*vui vẻ*) chạy đến ăn cơm đây vào tường, sau đó ngồi chồm hổm trên mặt đất, cầm lấy nĩa định ăn.

Cha tôi mẹ tôi bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm, thiếu chút nữa mang tôi đi bệnh viện tâm thần làm kiểm tra.

Từ đó về sau, bé cún mỗi lần thấy tôi, sẽ kêu rên một tiếng, sau đó "Gâu" một tiếng chạy đến bên cạnh chậu đồ ăn, liều mạng đem thức ăn bên trong ăn sạch sẽ không còn một mảnh, tựa như sợ tôi giành mất.

Thật sự là cực kỳ bi thảm.

Lúc đang huấn luyện thì có một tổ quan binh khác quay về doanh trại, ngày đó, giáo quan đem chúng tôi tập hợp lại, thăm thía nói: "Các học sinh, có đại bộ đội trở lại, cho nên sau này, buổi tối các người đi WC linh tinh, nhất định phải vài người cùng đi, không thể một mình hành động, hiểu chưa?"

Chúng tôi mở to đôi mắt thuần khiết hỏi: "Vì cái gì a, đại bộ đội trở lại, tại sao có thể có người xấu?"

Giáo quan vừa tức vừa vội, chỉ phải nói: "Cánh rừng lớn, loại chim gì đều có, các người làm sao biết bên trong đại bộ đội không có người xấu!"

Trong mắt chúng tôi tiếp tục phát ra ánh sáng thuần khiết: "Sẽ không, các chú quân nhân đều là người tốt."

Giáo quan phỏng chừng bị bọn tiểu hài tử chết tiệt chúng tôi làm giận đến bẻ phổi, lớn tiếng nói: "Tốt cái rắm, ta đây không phải quân nhân sao, các người xem ta là người tốt đi!"

Chúng tôi đánh giá hắn từ trên xuống dưới trái trái phải phải một phen, đồng thời lắc đầu, rót cuộc tin lời của hắn, nhưng đồng thời lại khó hiểu: "Bọn họ sẽ làm gì chúng ta a?"

Giáo quan liếc bộ ngực bằng phẳng cùng khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen do phơi nắng của chúng tôi một cái, ý vị thâm trường thờ dài: "Tham gia quân ngũ ba năm, heo mẹ cũng có thể sánh với Điều Thuyền a."

Vì thế, bọn tiểu heo mẹ chúng tôi tinh tinh mê mê gật đầu.

Xem có chết hay không, ban đêm tôi cư nhiên bị nghẹn nước tiểu làm tỉnh, dụi dụi mắt, nhìn đồng hồ, phát hiện 3 giờ sáng, những nữ sinh còn lại đều bởi vì cường độ huấn luyện cao mà ngủ như chết.

Mà bàng quang của tôi bắt đầu tới gần trạng thái hồng mắt, nhìn nhà vệ sinh công cộng đen như mực bên cạnh ký túc xá, lại nghĩ tới câu kia của giáo quan: "Heo mẹ sánh với Điều Thuyền", trong lòng tôi bắt đầu lúng túng.

Làm sao bây giờ? Một mình đi, lại sợ không được, muốn gọi một người theo đi cùng, nhưng người ta đều mệt mỏi như vậy, làm sao không biết xấu hổ

nửa đêm đánh thức người ta?

Đang lúc tôi khó chịu tới nỗi trán thấm ra mồ hôi lạnh thì một âm thanh như tiên tử trên trời vang lên: "Người muốn đi WC có phải không?"

Tôi vội vã gật đầu.

Nữ sinh kia tiếp tục nói: "Đi thôi, ta đi cùng người."

Tôi quả thực giống như nhìn thấy Quan Thế Âm Bồ Tát, lời kéo nàng dùng tốc độ chạy một trăm mét chạy vội như bay tới WC.

Trong đời, chuyện đẹp nhất kỳ diệu nhất chính là sau khi nghẹn nước tiểu hai giờ được đi WC, khi đó, người sẽ cảm thấy, ngay cả giò trong hàm cầu đều béo mập, đáng yêu, thậm chí muốn bắt một con về nuôi.

Sau khi thanh lọc xong hàng dự trữ, tôi đi ra WC, thấy rõ nữ sinh đi theo giúp tôi -- Sài Sài.

Tóc dài, mặt hình trứng, mày rậm lông mi dài, một đôi mắt to long lanh, môi đỏ như hoa, đẹp mà phi thường có khí chất. Tại một khắc này, tôi phát hiện trên đỉnh đầu nàng có vòng ánh sáng vàng óng, rất giống thánh mẫu Maria.

"Người vẫn đứng ở bên ngoài, không sợ sao?" Tôi hỏi.

"Sợ cái gì?" Nàng dương dương tự đắc nhướn lông mày.

"Đại bộ đội mới trở về ấy." Tôi nói.

Nghe vậy, Sài Sài mỉm cười, quyến rũ mà nhu lệ, như là một cộng lông chim rơi trên mặt hồ, gợi lên những vòng gợn sóng tinh tế trong veo.

Tôi đang bị nhan sắc của nàng khuynh đảo, lại nghe thấy môi đỏ mọng hé mở, nói: "Đến lúc đó, ai gian ai còn không biết đâu."

"Rằm bích" một tiếng, vòng sáng trên đầu Sài Sài vỡ vụn, nhưng cùng lúc đó, tôi lại kích động đến nỗi hàm răng lập cập, cẳng chân rút gân, dạ dày vặn vẹo, thiếu chút nữa nhào tới, cầm tay nàng, lệ nóng doanh tròng mãnh liệt run run nói, nói: "Đồng chí tốt a, Đảng cùng nhân dân tốt cuộc đời được người."

Có thể không kích động sao? Sài Sài này căn bản chính là sắc nữ giống tôi a, hơn nữa so với tôi còn bu hân hơn, thật sự là khó kiếm được.

Kể từ ngày đó, hai đứa chúng tôi ngưu tầm ngưu, mã tầm mã liên chậm rãi tụ cùng một chỗ, còn làm ra không ít chuyện.

Trong đó nổi tiếng nhất là sự kiện dếp lê.

Lần đó quân huấn rất nghiêm khắc, thường xuyên thổi còi lúc nửa đêm, kêu mấy đứa sức cùng lực kiệt chúng tôi rời giường, trong vòng ba phút, sờ soạn đem chăn mền gói lại, cõng trên lưng, sau đó đi xuống sân thể dục chạy mười vòng.

Vì thế, trên sân thể dục, liền thấy một đám nữ sinh tóc tai bù xù, đần độn không biết không thấy chạy, mà trên lưng chần đệm do không được buộc chắc nên rớt xuống dưới, kéo lê trên mặt đất, giống cái đuôi theo chủ nhân bôn chạy, người không biết gì mà nhìn thấy, tuyệt đối bị dọa đến chết khiếp.

Không biết giáo quan có phải hay không chính chúng tôi đến nghiệm, liên tục ba đêm đều thổi còi. Đến đêm thứ tư, hân cầm cái còi, hung hăng thổi, tiếp theo hô: "Tập hợp... Ai nha, ai chơi ta... A, lại chơi ta..."

Đúng vậy, lần thứ nhất là Sài Sài chơi, lần thứ hai là tôi chơi.

Đừng trách chúng tôi không tôn sư trọng đạo, mấy doanh khác nhiều nhất là một lần quân huấn làm một lần tập hợp nửa đêm, tên giáo quan này cư nhiên muốn làm nhiều lần như vậy, thật sự là quá mức a. Hơn nữa, hôm nay ban ngày huấn luyện, vài bạn học đều bị cảm nắng, hân lại còn không buông tha chúng tôi, quả thực là muốn ép người ta tới chết mà.

Con thỏ nóng nảy còn cắn người, huống chi chúng tôi khi đó là đang trong giai đoạn nổi loạn của thời kỳ trưởng thành, giết người không đền mạng, không đem ý tưởng trong phim Đông Thành Tây Tựu ném giày cao gót lên đầu hân là nhân nhện có trình độ lắm rồi.

Giáo quan sau khi bị chơi đầu óc choáng váng, rốt cuộc đã tìm ra hung khí trên mặt đất -- hai chiếc dếp lê của tôi và Sài Sài, lập tức giận dữ quát: "Dếp lê của ai! Các người lập tức xuống dưới cho ta! Đem theo dếp lê của mình! Ta muốn đối chiếu! Ta muốn tìm ra hung thủ! A..."

Như hân mong muốn, vô số đôi dếp lê theo cửa sổ ném ra, giống mưa đá hướng về phía giáo quan ném tới.

Lần này, hân đã chọc nhiều người tức giận.

Lắng nghe tiếng kêu rên của giáo quan dần dần đi xa, tôi và Sài Sài nằm ở trên giường sắt cứng, trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

Lần đó, bởi vì là tập thể phạm tội, pháp bắt trách chúng (*không thể phạt số đông*), giáo quan chỉ có thể ngậm bồ hòn.

Bất quá di chứng chính là, mỗi lần hân đến ký túc xá của chúng tôi kiểm tra vệ sinh, chỉ cần thấy dếp lê, liền hai mắt đỏ kè, hàm răng nghiến ken két, làm

như dép lê giết chết cả nhà hần không bằng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Những năm tháng thanh xuân (3)

Lúc ấy, việc làm tôi và Sài Sài thích nhất chính là thời gian giữa trưa, ngồi ở trên sườn núi ký đối diện túc xá, ngắm phong cảnh.

Mỗi khi gần hết giờ ngủ trưa là có thể thấy rất nhiều tên nữ sinh mặt đỏ tai hồng, toàn thân cơ thể cứng ngắc, cắn chặt hàm răng, khom người lấy tốc độ nhanh chóng phóng về hướng bên phải. Vài phút sau, mặt mang mỉm cười, đáng vẻ thoải mái mà đi trở về.

Đều là một đám bị nước tiểu nghẹn hoảng oa a.

Nói tới nhà vệ sinh công cộng kia, đúng thực là số một.

Bởi vì quân doanh của chúng tôi có gần mấy trăm nữ sinh, mà WC kia lại chỉ có hai mươi cái bồn cầu, bởi vậy giành WC cùng chờ WC thành chuyện trọng yếu nhất trong cuộc sống quân huấn của chúng tôi.

Mỗi buổi sáng, trong WC liền xuất hiện một hàng dài, kỷ lục dài nhất là ngoài WC hơn mười thước.

Mà ở bên trong, trước từng cái bồn cầu, đều có vài người như hổ rình mồi.

WC là phi thường đơn sơ, không có cửa, nói cách khác, người phải giải quyết đại tiểu tiện tại trước mắt bao người.

Kỳ thật lúc bắt đầu thì chúng tôi vô cùng không quen, khi người khác đang ‘đi’ thì đều đứng rất xa, ánh mắt nhìn chỗ khác.

Nhưng sau khi trải qua quá trình bị người ta giành chỗ ngồi, sau đó thiếu chút nữa nghẹn đến nổi suýt xảy ra chuyện đau khổ, toàn thể nhân dân trở nên bưu hãn, chăm chú đứng trước bồn cầu, gắt gao nhìn chăm chăm người đang ngồi trên đó, ánh mắt sáng quắc, hận không thể ngồi xổm người xuống xem một chút hàng dự trữ của người ta đến tột cùng còn có bao lâu nữa phóng thích xong.

Cho nên nói, tiềm lực con người là vô hạn, bọn chúng tôi tám, chín tiếng đứng dưới nắng còn có thể chịu khổ được, tương lai Trung Quốc là hoàn toàn tươi sáng.

Bất quá nói lại, người ngồi ngai vàng trên muôn dân cũng có nỗi khổ, người nghĩ xem: ngẩng đầu, liền thấy ánh mắt thúc giục, cúi đầu, lại thấy một đồng vật thể ghê tởm, nhắm mắt, người ta nói người không chừng đang ngủ, một tay kéo người lên.

Đây là tục ngữ nói, đi thái cũng không được thanh tịnh.

Kỳ thật, lựa chọn vị trí trước bồn cầu để đứng chờ, cũng là một văn bài may rủi a.

Bởi vì người vĩnh viễn không thể biết trước, người mà mình đang đứng chờ kia, là đi ‘đại’ hay đi ‘tiểu’. Thường thường là chờ đợi hồi lâu, rốt cuộc phía trước chỉ còn lại một người, mắt thấy ánh rạng đông ngay trước mắt, nhưng người nọ cứ nhiên coi quẩn, ư ư a a đi ‘đại’, vì thế, trước mắt của người, lại lần nữa hắc ám.

Thật vất vả đợi vị đồng học kia đi xong, nháy mắt lúc nàng đứng lên, mấy người đang chờ đợi trước mặt liền bắt đầu trình diễn vở *Thâm cung nội chiến* phiên bản 2: WC nội chiến, đẩy đẩy, chen chen, kéo kéo, ngăn ngăn.

Còn có vô số đối trắng thay đen (ví như rõ ràng rành rành đưa đến sau, lại vạn phần khẳng định chính mình chờ rất lâu), kết bè kết phái (ví như bạn A cố ý ngăn bạn B, để bạn tốt C giành đi trước), cùng với bịa đặt phản bội (ví như có đứa nói là đi tiểu xin đi trước, 30 giây liền xong, nhưng sau khi ngồi lên lại chỉ nghe một trận vang bùm bùm, 3 phút còn chưa leo xuống).

Cuộc đấu tranh như vậy chưa từng đình chỉ qua, có một lần, bởi vì tranh đoạt bồn cầu, ba người cứ nhiên đem người ta đang sung sướng phóng thích chất thải đẩy rớt hầm cầu. Làm hại vị kia nữ sinh vô tội kia mang biệt danh "bọ phân"[1] dẫn độn vượt qua ba năm trung học.

Quân huấn thật là khổ.

Lượng vận động thật là lớn.

Ăn vào thật là nhiều.

Suy ra, đi ra cũng rất là nhiều.

Mấy trăm người, chẳng phân biệt ngày đêm đi WC cày cày, có thể thấy, số lượng vật bài tiết là khổng lồ cỡ nào.

Rốt cuộc có một ngày, toàn bộ bồn cầu WC nữ đình công.

Loại chuyện này, chúng tôi làm sao có thể dễ dàng mặt đối mặt phản ánh giáo quan đây, rất tổn hại hình tượng ngọc nữ. Vì thế, buổi tối ngày đó, chúng tôi thừa dịp giáo quan ngủ thì sồi nổi vọt vào WC nam, người sau tiếp người trước ở bên trong bùm bùm hoặc là ào ào.

Sáng ngày thứ hai, giáo quan mang theo tờ báo, từ từ nhàn nhàn huyết sáo đi vào, nhưng ba giây sau, lập tức té vọt ra, sắc mặt tái nhợt, môi run run, thanh âm run run: "Mẹ của ta ơi, đứm chết tiệt nào đi nhiều như vậy? Tràn cả ra ngoài, voi cũng không lợi hại như vậy a!"

Đến tận lúc này, giáo quan rốt cuộc minh bạch vấn đề về WC đã phi thường nghiêm trọng, đến mức cấp bách, liền kêu nữ sinh của một lớp, cầm chậu, bung nước, một người tiếp một người chạy vào, dùng nước dội đồng chất thải đó.

Chúng tôi trốn ở trong ký túc, lắng nghe cái lớp nữ sinh đó từ bên WC kia truyền tới tiếng nôn mửa, tiếng khóc rống, tiếng kêu rên, tiếng kêu cha gọi mẹ, ..., trầm mặc.

Cả ngày, cái lớp nữ sinh kia không có tới ăn cơm.

Bất quá, họ hy sinh đổi lấy WC sạch sẽ, chúng tôi lại có thể không kiêng nể gì mà đi tiếp.

Rốt cuộc, sau khi sống qua nửa tháng ma quỷ, quân huân chấm dứt, chúng tôi được giải phóng.

Nhưng cái khóa quân sự này lưu lại không ít dấu vết trên người của chúng tôi, bởi vì nắng quá gắt, chúng tôi đều bị phơi nắng nhìn không ra.

Sài Sài còn tốt, chỉ là phơi nắng thành da mặt ong, nhìn qua có chút giống tomboy.

Mà tôi, bởi vì mang theo áo thun nào cổ áo cũng có khoét nơ con bướm, cho nên trước ngực đã bị phơi nắng ra cái hình con bướm màu mặt ong, nếu lớn thêm chút nữa là có thể đi cosplay mấy cô gái Sailor Moon phiên bản kinh dị.

Đồng Điều thâm y như tôi, bởi vì thích khoe mẽ, mũ đồng phục quân sự của hắn đội ngược, đằng sau quân mũ có nút thắt bằng nhựa, ở giữa có khoét lỗ, liền như vậy nằm ngang cái trán hắn. Trải qua nửa tháng này, trên trán hắn sinh ra vết cháy nắng hình tam giác, đi ra ngoài, người khác còn tưởng rằng hắn là biến thể của Bao Chứng.

Mà Ôn Phủ Mịch, cái rầm gì cũng không có, vẫn là trắng nõn như vậy, giống như băng tuyết, làm cho tôi vừa yêu vừa đỏ kị.

Nhưng mặc kệ thế nào, chúng tôi vẫn là còn sống trở về.

Ngày đầu tiên khai giảng báo danh thì tôi hoài nghi ông trời có phải hay không là mẹ ruột của tôi, cư nhiên để Ôn Phủ Mịch ngồi ở phía sau tôi.

Mặt khác, tôi còn biết, Sài Sài và Đồng Điều trước kia là bạn học, hơn nữa cha mẹ hai bên cũng biết nhau, cho nên quan hệ của hai người có thể so sánh với sắt thép, nói cách khác, quan hệ của tôi cùng Ôn Phủ Mịch có thể có cơ hội tiến thêm một bước.

Đương nhiên, phải thật lâu sau này, tôi mới hiểu được, những thứ này, đều là ông trời đào cái hố to để cho tôi nhảy.

Bất quá lúc ấy, tôi thể nhưng kích động đến nỗi chân phát run, cổ họng phát nghẹn, đầu óc choáng váng, thậm chí xông lên đem Ôn Phủ Mịch đánh ngất, sau đó khiêng đến phòng tôi chứa dụng cụ thể dục bên cạnh sân vận động lột quần của hắn, bắt hắn OOX.

Cũng không biết tại sao, nhìn thấy Ôn Phủ Mịch, tôi không phải khát khao cùng hắn ngắm hoa dưới trăng, nắm tay hôn môi, mà là nhảy qua các bước ABCDEFG, trực tiếp nghĩ H, thật sự là người cũng như tên, không hổ là Thực Sắc.

Nhưng Ôn Phủ Mịch này, lại là một người băng, tích chữ như vàng, bình thường trừ bỏ học bài, chính là lên sân thượng ngắm ngó, cho nên thật lâu sau khai giảng, chúng tôi đều không có cơ hội nói chuyện.

Sau đó, tôi vô tình phát hiện, có một nữ sinh khác lớp mỗi cuối tuần vào buổi chiều thứ sáu đều sẽ đứng cửa chờ Ôn Phủ Mịch, sau đó hai người cùng nhau rời đi, xem ra rất thân mật.

Tuy rằng cách khá xa, nhưng tôi vẫn thấy được, nữ sinh kia đáng người tình tề, diện mạo xinh đẹp, nhìn qua thực là một cảnh liễu yếu gió thổi liền chịu không nổi a, tuyệt đối là tình nhân trong mộng của đám thiếu nam.

Cái này làm tôi hoàn toàn tuyệt vọng. Từ nay về sau, liền buông tha giấc mộng màu hồng không thực tế này, ví như nói hắn đang ngồi trên sân thượng, sau đó tôi đi ngang qua, hắn liền bắt đầu nói về thời thơ ấu buồn tẻ, gia đình vận vẹo của chính mình, tiếp theo tôi an ủi hắn, sau đó hắn liền cảm thấy tôi tuy rằng bộ dạng không động lòng người, nhưng là tôi hiểu hắn. Kết quả là, tuy nhược thủy tam thiên (*sống có ba nghìn gáo nước*), hắn lại chỉ lấy gáo nước để cách đêm là tôi đây đến uống.

Tuy rằng giấc mộng tan biến, nhưng ý dâm vẫn còn tiếp tục, thường thường khi đi học, tôi hay ảo tưởng, đợi lát nữa như thế nào bỏ thuốc ngủ vào ly Ôn Phủ Mịch dùng để uống nước, làm hắn hôn mê, sau đó kéo tới bất cứ một cái địa phương nào đó, cởi ra quần của hắn, tiếp theo dùng hai bàn tay tội ác

của Hàn Thực Sắc tôi, tiến hành cực kỳ tàn ác hèn hạ *** ô đối với tiểu Phù Mịch. Thường thường nghĩ đi nghĩ lại, nước miếng liên lạc bạch từng giọt rớt trên sách vở, trong phòng học yên tĩnh gây ra tiếng vang rất lớn.

Bất quá may mắn, ngồi cùng bàn với tôi là một vị nam sinh có biệt danh "Thụy tiên" (*thụy: ngủ*), mỗi ngày đi học liền vùi đầu ngủ, bất tỉnh nhân sự.

Cho nên mỗi khi tiếng nước miếng rơi dẫn tới các học sinh khác quay đầu thì tôi đều tỏ ra rất bất đắc dĩ nhìn người ngồi cùng bàn, thở dài lắc đầu.

Sau đó, các học sinh đều xác định là nước miếng hắt chảy xuống khi đang ngủ.

Đương nhiên, có khi tôi không cẩn thận thả cái rắm, đang lúc các học sinh theo tiếng trông lại thì tôi sẽ che cái mũi, dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn người ngồi cùng bàn, ra vẻ vô tội nhận ánh mắt đồng tình của các học sinh.

Nhưng không may, có đoạn thời gian tôi thích ăn đậu tương, cho nên thả rắm có vẻ nhiều, vì thế, liền hăm hại người ngồi cùng bàn ngoài biệt danh “Thụy tiên”, lại được thêm cái danh hiệu quang vinh "Thí tiên" (*thí: dịch*).

Kỳ thật, ngũ quan người ngồi cùng bàn với tôi xem ra cũng là trai đẹp, cha của hắn là quản lý khách sạn Hilton tại thành phố chúng tôi, trong nhà giàu chảy mỡ, cúng một tòa sân vận động cho trường học, bởi vậy tuy rằng thành tích tệ đến nỗi khiến cho người ta khóc rống phun nước mắt nhưng vẫn có thể vào trường trung học trọng điểm này của chúng tôi.

Đối với học bài hắn cảm thù đến tận xương tủy, mỗi ngày đến trường học chỉ là vì ngủ, tại trên bàn học chất một chồng sách cực đại, sau đó liền trốn ở phía sau sách mộng chu công.

Mỗi ngày chúng tôi đều nói giống nhau như vậy:

Hắn ngẩng đầu, mắt buồn ngủ mông lung, hỏi: "Tôi ngủ đã bao lâu?"

Tôi nhìn thời gian, tay vì ngạc nhiên mà run run: "Từ tiết thứ nhất buổi sáng đến bây giờ, tổng cộng là bây giờ."

Hắn lại nhắm mắt: "Vậy còn sớm, tôi tiếp tục ngủ, tan học thì phiền kêu tôi một tiếng."

Khóe miệng tôi run rẩy: "... Được."

Nói thật, hắn làm cho tôi có cảm giác giống con mèo, biếng nhác mà vô hại.

Bởi vì hắn nổi danh không thích học bài, cho nên tất cả mọi người cho rằng đồng sách giáo khoa này đối với hắn mà nói chính là một đồng giấy vụn, cho nên chỉ cần có ai tìm không thấy sách giáo khoa, liền lấy từ nơi này của hắn.

Kết quả là, sách giáo khoa trước mặt hắn liền từng ngày thiếu xuống.

Đến cuối cùng, thời điểm sách của hắn đã không đủ để che giấu tư thế ngủ, hắn sẽ đi hiệu sách, một lần nữa mua một bộ, chất đồng tại trước mặt mình, tiếp tục ngủ.

Sau đó, chúng tôi liền tiếp tục trộm.

Cho nên, trên cơ bản mỗi học kỳ hắn đều phải mua ba bộ sách giáo khoa, mà thời điểm kết thúc học kỳ, một quyển cũng không còn lại.

Đối với chuyện này, hắn cho tới giờ chưa nói quá một câu, thật sự là một vị đồng chí tốt biết noi theo gương Lôi Phong[2].

Tiền nhiều, anh tuấn, tính tình tốt, nhưng đứa nhỏ như vậy bởi vì gánh danh hiệu "Thí tiên" do tôi chơi xấu gán cho hắn, đám nữ sinh chỉ dám đứng xa nhìn, không dám trêu đùa, chỉ sợ hắn một cái không cẩn thận từ cái mông phía sau kia bắn ra liên hoàn thuốc trừ sâu DDVP vô địch, đem họ bắn vọt tới mặt trăng.

Cho nên, tôi thật sự là thực xin lỗi vị ngồi cùng bàn này a.

Đúng rồi, tên của hắn là Chung Tinh, không thể không nói, đây là ông trời chơi đùa một cái mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Những năm tháng thanh xuân (4)

Nếu nói tới việc ngồi cùng bàn, thì không thể không nói về giáo viên của chúng tôi, vài người bọn họ, cũng thường thường làm chúng tôi ghen hòng không còn gì để nói.

Giáo viên dạy Ngữ Văn là một vị mỹ nữ phi thường có khí chất, rất thích đọc những tác phẩm nổi tiếng cho chúng tôi nghe.

Có một lần, cô ‘thanh tình tịnh mậu’[1] đọc diễn cảm cho chúng tôi nghe bài 《Thu điệp》(《Lá thu》) của Lỗ Tấn, đối với câu nổi tiếng "Trước cửa nhà tôi có hai cái cây, một cây là cây táo, cây còn lại cũng là cây táo" vô cùng tôn sùng, nói nó cấu tạo nên một loại ngữ cảnh, không khí đúng với phương pháp sáng tác hiện đại, thật là một sáng tác vĩ đại.

Thế là, lần đó trong nhật ký hàng tuần của lớp, tôi cũng bắt chước Lỗ Tấn, viết xuống "Trước cửa nhà tôi có hai cái cây, một cây là cây trà, cây còn lại cũng là cây trà", ai ngờ tại tiết bình luận văn, giáo viên Ngữ văn phê bình tôi toàn diện, nói câu văn trùng lặp, dông dài, đơn giản chỉ như là đang ghép từ lại với nhau.

Từ đó, tôi liền hiểu được, Lỗ Tấn không phải là người ai cũng có thể làm được.

Giáo viên Địa lí là một người thanh niên trẻ tuổi hài hước, câu mà thầy thường nói là: Bạn học, cái bạn đến từ sao Hỏa kia, chúng ta hiện tại đang nói về quê hương của em đây, em làm ơn hãy lắng nghe một chút đi.

Giáo viên Tiếng Anh là một đàn ông trung niên bảo thủ, đầu tóc theo kiểu Địa Trung Hải, mỗi lần trước khi lên lớp, lúc chúng tôi chào nhau, là có thể nhìn thấy trên bực giảng xuất hiện một vùng ánh sáng phản chiếu, pha lẫn chút cảm giác kinh dị.

Sau đó, vị giáo viên Tiếng Anh này yêu đương, liền đội tóc giả lên, cho nên, khi chúng tôi cúi đầu chào nhau, bộ tóc giả theo lực hút của Trái Đất mà rơi xuống.

Thật là đau khổ cho những đứa ngồi bàn đầu như chúng tôi, đột nhiên một cái gì đó đen thùi lùi rơi trước mặt, ai cũng bị dọa đến run rẩy không thôi.

Mà vị thầy giáo của chúng ta ngược lại không chút hoang mang, bình tĩnh nhặt lên, đội xong, sau đó mới nói, "Các học sinh, mời ngồi".

Chẳng qua lúc đó, chúng tôi đã ngã xuống một đoàn rôi.

Thầy giáo Hóa học lại là một ông già gầy gò, nhớ tới khi chúng tôi làm thí nghiệm "Natri + H₂O", thầy dặn dò: "Mọi người nhất định phải cẩn thận, nhất thiết phải cẩn thận, Natri không thể cho quá nhiều, cho nhiều có thể dẫn đến nổ mạnh, cháy nổ vô cùng nguy hiểm, vì thế nhất định phải cẩn thận, nhất định phải cho một ít thôi..."

Thầy vừa nói xong, liền cho một phần Natri bằng 1/4 quả trứng gà vào trong nước, chỉ nghe "Ầm" một tiếng, toàn bộ phòng thí nghiệm chấn động mấy cái, chúng tôi trốn mất há hốc mồm nhìn vị giáo viên Hóa học cũng trốn mất há hốc mồm y chang.

Một lúc sau, lại làm ra vẻ như không có việc gì, nói, thầy chưa, đây chính là kết cục của việc không nghe lời tôi.

Từ đó, chỉ cần là tiết thực hành thầy dạy, không ai dám ngồi bàn đầu nữa.

Giáo viên số học của chúng tôi, là một thanh niên thật thà, kỹ năng giảng bài cũng không tồi.

Thầy mỗi ngày đều mặc một cái áo sơ mi màu vàng nhạt, chưa bao giờ thay đổi, nhưng kỳ lạ là, cái áo sơ mi đó lại có thể sạch sẽ vô cùng, việc này được xếp hạng bảy trong tám kỳ tích của trường tôi.

Lúc sắp tốt nghiệp, chúng tôi cuối cùng cũng điều tra rõ, giáo viên Số học đi cửa hàng bán si quần áo, một lần mua một tá, thay mỗi ngày.

Ngày biết rõ chân tướng, mỗi người đều trầm mặc.

Trong đó, việc khiến chúng tôi không thể chịu đựng được nhất, đó chính là thầy dạy chúng tôi môn Vật Lý. Ngoại hình của vị giáo viên này vô cùng giống huấn luyện viên Anzai trong "Slam Dunk"[2], nói tóm lại, chính là một quả bóng thịt.

Nhưng tính cách của họ lại trống đánh xuôi, kèn thổi ngược (*hoàn toàn trái ngược*), thầy hướng dẫn môn Vật Lý giống như thời kỳ mẫn kinh đến rồi vậy, mỗi ngày mắng mỏ học sinh không lý do, hơn nữa còn có sở trường châm chọc khiêu khích, không ưa ai thì làm khó dễ người đó, thật là một ông chú không đáng yêu.

Việc thầy thích làm nhất chính là lúc lớp chúng tôi đang học, chạy đến trước cửa trước phòng học âm thầm quan sát chúng tôi xem có chuyên tâm nghe giảng hay không.

Nhưng vì chiều cao so với mực nước biển của mình, thầy phải nhảy lên mới có thể nhìn thấy.

Vì thế, mỗi khi giáo viên khác lên lớp, đều có thể nhìn thấy ngoài cửa kính phía trước phòng học, có một cái đầu tròn tròn lúc thì trôi lên lúc lại lặn xuống, ban ngày còn đỡ, buổi tối thì đúng là muốn dọa chết người.

Hơn nữa, do cân nặng gần 180 cân (90kg) của thầy, lúc rơi xuống đất, toàn bộ tầng lầu đều run rẩy.

Một năm sau, chúng tôi phát hiện, xi măng trên mặt đất chỗ cửa trước bị nện ra một cái lõm.

Có một lần, tôi, Sài Sài cùng Đồng Điều đang ở ngoài phòng học kích động nói chuyện phiếm.

Vì cái gì mà kích động ư, bởi vì ngày đó, xếp hạng nhất trong tám kỳ tích lớn của trường tôi, nghi án WC đã xảy ra.

Quá trình sự việc là như vậy, giờ giải lao tiết thứ hai, trong bồn cầu phòng thứ ba WC nữ tầng cao nhất của tòa nhà, kinh khủng xuất hiện một cục phân dài khoảng 30cm, rộng chừng 7cm.

Xin nhắc lại một lần nữa, dài khoảng 30cm, rộng chừng 7cm, hơn nữa còn là cục phân hoàn toàn nguyên vẹn, không có bất kỳ hiện tượng đứt gãy nào!

Chúng tôi kinh ngạc, chúng tôi hưng phấn, chúng tôi nhảy nhót. Phải là nhân tài như thế nào mới lòi ra được một cục phân hoành tráng như thế, ngay cả áp lực lớn nhất của nước cũng xối không xuống đây? Chúng tôi chăm chú cau mày nhớ lại, muốn từ trong ký ức loằng ngoằng tìm ra một nữ sinh mặt mũi đỏ bừng đi vào, nhưng đầy sức sống giống mới uống thuốc kích thích đi ra, đáng tiếc là không có kết quả.

Kỳ thực, việc này buồn nôn, vô vị, nhưng bản tính con người chính là thích nhưng sự việc buồn nôn, vô vị.

Vì thế, ngày đó, "cục vàng" trong bồn cầu phòng thứ ba WC nữ tầng cao nhất của tòa nhà chúng tôi học đều được toàn bộ nữ sinh trong trường đến tham quan một lượt.

Phòng chừng lúc đó ngôi sao nam hấp dẫn nhất đến trường chúng tôi cũng không thể tạo ra náo động như vậy.

Những nam sinh đó cũng rất muốn vào, nhưng sợ bị mắng là lưu manh, chỉ có thể chùn bước.

Mà Đồng Điều, càng không phải người bình thường, lại có thể đem camera trong nhà đến, sai chúng tôi quay cục vàng kia dưới mọi góc độ. Tôi và Sài Sài rùng rợn sự ghê tởm xuống, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ vĩ đại này.

Sau khi xem xong, hắt thở dài một hơi, ý tứ có vẻ như là nhìn thấy được một thứ như thế, cuộc đời này không còn gì hồi tiếc.

Tiếp đó, hấn nói, các đồng chí đã vì thú vui buồn nôn của ta mà vất vả rồi, tối nay ta mời các người ăn mì.

Nghe vậy, tôi và Sài Sài rất cuộc nhẹn không được, đồng thời nôn mửa.

Phải biết rằng, bên trong cục vàng kia còn kèm theo mì chưa kịp tiêu hóa a!

Chờ chúng tôi ới xong, Đồng Điều quyết định lúc ăn cơm sẽ đưa những tấm ảnh đó cho Ôn Phủ Mịch xem.

Sài Sài ngăn cản hấn: "Thôi đi, đừng làm người ta mắc ới."

Đồng Điều nháy mắt mấy cái, hỏi: "Người mắc gì mà lại giúp tên tiểu bạch kiểm kia?"

Sài Sài thở dài, nói: "Như vậy không tốt, không tốt, bạn học với nhau đừng đặt biệt danh lung tung."

Đồng Điều nhướn nhướn mày, hỏi: "Người thích Ôn Phủ Mịch!"

Sài Sài nổi giận, nói: "Ta sao có thể thích cái loại tiểu bạch kiểm này!"

Ta: "..."

Nhưng dùng từ tiểu bạch kiểm để hình dung Ôn Phủ Mịch thì cũng thích hợp thật, gương mặt của hấn vốn đã đủ trắng rồi.

Đồng Điều vẫn còn đang trêu Sài Sài, nói: "Người đã không thích loại tiểu bạch kiểm Ôn Phủ Mịch này, thì chắc chắn là thích người như ông già dạy Vật Lý rồi."

Sài Sài phát điên, biện giải: "Ông già dạy Vật Lý vừa béo vừa xấu, hơn nữa, chiều dài và chiều ngang là 1:1, làm gì có khả năng ta thích hấn được!"

Tôi lúc này cười hô hô ha ha, cười run rẩy cả người, lại thấy Sài Sài và Đồng Điều đột nhiên ngồi xổm xuống, còn chưa kịp nghi hoặc, tôi liền nhìn thấy, giáo viên Vật Lý đang đứng đối diện, lẳng lặng nhìn tôi, mắt kính lạnh băng hiện lên một tia sáng lạnh bạc.

Tôi nghĩ, lần này chết chắc rồi.

Quả nhiên, bởi vì Sài Sài và Đồng Điều trốn nhanh, thầy liền đem nợ nần tính lên người tôi, gọi tôi đến văn phòng, nghiêm khắc phê bình tôi một trận, lớn thì từ thành tích của tôi, nhỏ thì là tư thế ngồi của tôi, đều không thuận mắt.

Cuối cùng còn giả vờ uyển chuyển nhắc nhở tôi, nói bộ dạng tôi cũng không phải khuynh quốc khuynh thành, đáng người cũng không phải nóng bỏng nở nang, sau này muốn làm nghề 'đó' cũng không có vốn liếng.

Từ văn phòng trở về, tôi tức giận đến đầu choáng mắt hoa, thân mình phát run, ngồi trên ghế cả buổi cũng chưa trở lại bình thường.

Một người phía sau hỏi: "Người không sao chứ?"

"Ta không sao, ông già dạy Vật Lý kia mới có sao!" Tôi nghiêng răng kèn kẹt, giống như đang nghiền xương cốt của hắn: "Ta sẽ tìm vô số thức thúc lang thang bị ối, thay phiên nhau luân hãm, một lần lại một lần, cho đến khi hắn sùi bọt mép, bán thân bất toại. Tiếp đó, ta sẽ cầm gậy Lang nha bổng[3], đâm vào trong hoa cúc già của hắn, liên tục lật qua lật lại, xoay tới xoay lui, làm cho nó to ra, ta muốn hoa cúc của hắn to đến nỗi có thể cắm trong lọ nước, dùng để trang trí trong nhà! "

Sau khi nói xong, lập tức cảm thấy tinh thần sáng khoái, cũng hết giận hơn phân nửa.

Lúc này, tôi mới chú ý đến giọng nói của người vừa quan tâm tôi khi nãy rất giống của Ôn Phủ Mịch?!

Chậm chậm quay đầu, trong cổ họng vang lên tiếng nghẹn lục cục.

Không sai, Ôn Phủ Mịch đang nhìn tôi.

Tôi vỡ vụn thành tro bụi ngay tại chỗ, theo gió bay đi

Hắn nghe thấy rồi, hắn nghe thấy chuyện tôi muốn chọt hoa cúc người khác rồi!

Tay chân tôi bủn rủn, cả mặt đỏ bừng.

Ai ngờ, Ôn Phủ Mịch đột nhiên mỉm cười với tôi, nói: "Lần đầu tiên nhìn thấy người như thế này."

Nụ cười của hắn, giống hạt sương trong hoa tràn ra dưới ánh mặt trời, lạnh lạnh cùng âm áp pha trộn, xinh đẹp tuyệt vời.

Bốn phía xung quanh tôi tức khắc toát ra vô số bong bóng màu hồng phấn, trái tim bé nhỏ nhảy tung tung như đang nhún trên đệm lò xo[4].

Phủ Mịch a, ta chẳng qua mới chỉ lộ ra sơ sơ người đã như vậy rồi. Ta còn chưa nói cho người, trong ý dâm của Hàn Sắc Thực ta, người sớm đã bị ăn sạch sẽ, hiện tại đã bước vào giai đoạn SM rồi.

Không biết tại sao, sau khi phát hiện ra tính cách thật của tôi, Ôn Phủ Mịch ngược lại cùng tôi trở nên thân thiết.

Đây cũng tính là trong họa gặp phúc đi, tôi cũng không ghi hận ông già Vật Lý nói tôi không đủ tư cách hành nghề nữa, chỉ là dùng một cái đỉnh đầu to đặt trên ghế trong văn phòng của hắn, tạo lên một huyết án nho nhỏ.

Mà cái người tên Ôn Phủ Mịch này, tiếp xúc nhiều liền phát hiện, hắn xem ra không hề lạnh lùng như trên mặt, cho dù là băng thì cũng là một tảng băng ấm.

Lúc đó, tôi, Đồng Diêu, Sài Sài và hắn thường xuyên cùng tụ tập lêu lổng, mấy người chúng tôi chơi ngày càng thân, đã thành đẳng cấp "Tứ nhân bang" có tiếng.

Có đôi khi, tôi muốn dùng khuỷu tay chọc chọc bả vai của Ôn Phủ Mịch, sau đó nháy nháy mắt, giả thành bộ dáng hai huynh đệ tốt, hỏi hắn, ôi chao, huynh đệ, 'ngựa' (của quý) của người đâu, sao không mang ra xem một chút?

Nhưng trước mỗi lần muốn làm như vậy đều chùn chân, quên đi, Hàn Thực Sắc tôi chính là cảm tình con đà điểu, coi như đứa con gái kia không tồn tại vậy, cứ vĩnh viễn làm bạn với Ôn Phủ Mịch như vậy đi.

Dù sao sở trường của tôi là ý dâm, hiện thực không thành, tôi hoang tưởng là được chứ gì.

Vì vậy đoạn thời gian đó, tần suất chảy nước miếng của tôi ngày càng cao.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tình yêu thời niên thiếu (1)

Thời gian như thoi đưa, một năm vội trôi qua.

Theo như lệ thường của trường tôi, ở cuối học kì sẽ cử hành một lần thi chung cho toàn thể học sinh, sau đó căn cứ vào thành tích để tiến hành phân ban: ban nghệ thuật trọng điểm và ban nghệ thuật phi trọng điểm.

Nói tóm lại, lần thi này là rất trọng yếu, cho nên tất cả lũ học sinh chúng tôi dồn hết sức lực, cố gắng ôn tập, chong đèn chiến đấu hăng hái, hận không thể vớt ngọn đầu của mình mà đâm vào được ban trọng điểm.

Rốt cuộc, đầu tháng bảy, cuộc thi chấm dứt, bốn người chúng tôi vì chúc mừng thoát ly khổ ải, giữa kì nghỉ hè mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, khắp chốn chơi đùa.

Hôm nay, chúng tôi hẹn nhau ở KTV: ca hát, uống rượu và vui chơi điên cuồng.

Chúng tôi nháo tới gần 12 giờ, Đồng Diệu và Sài Sài đi xuống siêu thị dưới lầu mua đồ ăn vặt, tôi thì cùng Ôn Phủ Mịch ngồi trên ghế đợi.

Ôn Phủ Mịch luôn luôn thích yên tĩnh, náo loạn cả đêm, giờ này nằm ngủ trên ghế sofa, đầu thì ngửa lên, im lặng ngủ say.

Khuôn mặt hắn, ẩn trong bóng tối, lại như mang theo vô hạn hào quang, hình dáng từng đường cong trên khuôn mặt hắn, mỗi một nét, đều như tạo nên vòng xoáy, làm cho tôi không tự chủ rơi vào trong đó.

Lông mi của hắn, đen nhánh cong vút, cùng gương mặt sạch sẽ trắng trẻo tạo nên nét đối lập rõ ràng.

Mũi hắn thanh tú, theo hơi thở nhẹ nhàng nhấp nháy.

Môi hắn mềm mại, đường nét rõ ràng, mang theo sự hấp dẫn khó cưỡng lại được.

Hai má hắn hơi ửng đỏ, chính là loại mà tôi yêu thích, không kiềm lòng được, tôi cúi xuống, trộn hôn lên đó.

Đến giờ tôi cũng chẳng biết mọi thứ xảy ra như thế nào, thật sự là vậy, tôi xin thề.

Khi tôi hồi phục tinh thần thì đã ngồi ở cạnh hắn, mà môi của hai chúng tôi lúc đó đang chạm vào nhau.

Môi của Ôn Phủ Mịch quả là giống như tôi đã dự đoán, hơi lạnh, nhưng lại mang theo sự mềm mại làm cho tôi bỏ vũ khí đầu hàng giặc luôn.

Lúc ấy, tôi cảm thấy mọi thứ xung quanh đều trở nên im lặng, ngay cả tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc cũng trở thành bụi bặm xa xôi.

Tại lúc đó, tôi đối với Ôn Phủ Mịch chỉ có tham luyến.

Tôi chỉ định là hôn má hắn một chút thôi, sau đó liền rời đi, nhưng lại dòi xuống dưới một mm nữa... vài mm nữa, nhìn tư thế của chúng tôi chính là hôn môi nhưng thực chất chẳng qua chỉ là hơi chạm nhau mà thôi. Hơi thở của hắn quấn quanh nơi chớp mũi tôi, từng hơi nhẹ nhàng treu chọc toàn bộ tinh thần của tôi.

Lúc này, hắn bỗng nhiên mở mắt.

Cặp mắt đen thăm thẳm, trong khu vực ghé lộ tối tăm, như có tia sáng lướt qua, trong suốt mà thâm thúy.

Nháy mắt, tôi hoảng loạn vội đứng lên, tốc độ nhanh tới nỗi tim tôi muốn rớt ra ngoài.

Lần, này, hồng,бет, rồi!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Bằng không nói là miệng hắn có con muỗi đậu đi, tôi không muốn hắn bị cắn đồng thời không muốn sát sinh nên đã hy sinh thân mình đem con muỗi hấp dẫn lại môi mình?

Hoặc là tôi nói tôi hoài nghi mình bị les, liền nghĩ hôn hắn để xác định xem mình có phải là như thế không?

Hay là không nói, trực tiếp đập cho hắn bất tỉnh, đợi hắn tỉnh lại chết cũng không thừa nhận?

Đang phân vân giữa ba phương án giải quyết, Ôn Phủ Mịch hỏi: “Người đang làm cái gì vậy?”

Nghe vậy, tim tôi nhảy điên loạn hơn, nhanh chóng vượt qua cả một dàn nhạc sôi động, trong cơ thể tôi giống như có lửa cháy, máu của tôi như con ngựa hoang chạy loạn, mà da thì nhanh chóng đỏ mồi hơi lạnh, trong đầu tôi là một mảnh hoảng loạn, tiểu não đại não gì cũng rối thành một đống, hỗn độn vô cùng.

Nói chuyện đi, nói chuyện, Hàn Thực Sắc mau nói đi, tôi như vậy nhắc nhở chính mình.

Nhưng miệng lại như bị niêm phong, làm thế nào cũng không mở ra được. Tôi cùng Ôn Phủ Mịch đối diện nhau, không khí không quá xấu hổ nhưng lại có gì đó rất kì cục.

Nói chuyện, nói chuyện đi Hàn Thực Sắc, tùy tiện nói câu gì cũng được. Tôi lại nhắc nhở chính mình, tùy tiện cái gì đều được.

Lần này, tôi đã nghe theo nội tâm mình, trả lời hắn: “Ta nghĩ cường bạo người!”

Câu này đúng là lời nói thiệt, nhưng mà cái câu nói thiệt này so với đem tôi đi giết còn lợi hại hơn.

Tôi chảy nước mắt, Hàn Thực Sắc, người vẫn là nên chạy đi tìm cái xe tải nào đó mà đâm đầu vào chết luôn cho xong!

Nói thì làm, tôi xoay người chạy ra khỏi khu ghế lô.

Thật là không còn mặt mũi nào mà đối mặt với Ôn Phủ Mịch a!

Đang lúc tôi dùng toàn lực đứng dậy, cánh tay bỗng nhiên bị Ôn Phủ Mịch bắt lấy, sau đó hắn dùng tí lực, đem tôi kéo vào trong lòng ngực hắn.

Cái mông của tôi, thôi quên đi, để hiểu một chút, mông của tôi ngồi trên đùi hắn, hai tay của tôi nhìn thì như đang ngăn cản hắn nhưng kỳ thực là đang vuốt ve ngực hắn.

Mà hai tay của hắn lại bắt lấy cánh tay tôi.

Đôi mắt đen của hắn, giống như mặt hồ đêm thu, trong suốt và tĩnh lặng, thần bí thâm thúy.

Lần này tới lượt tôi hỏi: “Người, người muốn làm gì?”

Ôn Phủ Mịch mỉm cười thân nhiên, hắn nói: “Ta không thể chịu nổi”.

Tiếp theo, khi tôi chưa kịp phản ứng chuyện gì đang diễn ra, khuôn mặt hắn chậm chậm phóng đại, từ từ gần sát mặt tôi, sau đó, môi của chúng tôi lần thứ hai từ khi chào đời lại gặp nhau.

Môi chúng tôi, đầu tiên là tiếp xúc, cảm nhận được tình hình cánh môi của đối phương, hoặc là run rẩy, hoặc là kích động, hoặc là triu mến, hoặc một cái gì đó khác.

Lúc sau quen dần, cảm xúc bắt đầu tăng vọt. Ôn Phủ Mịch nhẹ nhàng lấy môi tôi, giống như đem chúng trở thành món ăn tươi ngon, tinh tế nhấm nháp.

Tiếp theo hắn vươn đầu lưỡi, liếm nhẹ vòng quanh môi tôi, một vòng lại một vòng, mang theo trêu chọc, mang theo hấp dẫn.

Lưỡi hắn khẽ tách môi tôi, hơi hơi ma sát, đôi môi mềm mại làm cho tôi một trận run rẩy.

Động tác của hắn không chút hoang mang, mang theo sự thanh thản, tự tin dẫn tôi đi vào thế giới của hắn.

Vừa tưởng rằng, tới đây đã là được hưởng một bữa yến tiệc long trọng lắm rồi, nhưng lưỡi hắn lại cứ nhiên tiến vào trong miệng tôi.

Từ đầu đến cuối, Ôn Phủ Mịch đều duy trì sự thanh thản, hắn dùng chính lưỡi mình, lướt qua hàm răng tôi, lúc nặng lúc nhẹ hàm chứa dục vọng mà liếm láp, giống như một loại thần phục lại giống như một loại biểu thị công khai, mỗi chỗ đều mang theo hương vị của hắn, mỗi chỗ đều là dấu vết của hắn.

Sau khi hoàn thành loạt động tác, lưỡi của hắn bắt đầu truy đuổi đồng loại của mình, dây dưa trong miệng tôi, giống như một con rắn không ngừng cuộn khúc, không ngừng khiêu khích.

Nhiệt độ cơ thể của tôi tăng dần, kim lòng không được mà ôm lấy Ôn Phủ Mịch, học bộ dạng của hắn, bắt đầu hôn đáp trả.

Lưỡi chúng tôi quấn quít nhau, tận tình mút vào dịch mật ngọt ngào của đối phương, kịch liệt triển miên, lúc thì nhẹ nhàng như dòng suối, lúc thì mãnh liệt như biển rộng.

Chúng tôi cứ thế dây dưa, cuồng nhiệt, tựa như là muốn trong cái hôn này, dùng hết sinh mệnh của mình.

..... Chi tiết ở trên, đều là cái rắm.

Nghĩ thử coi, tôi và Ôn Phủ Mịch, đều là lần đầu hôn môi, sao có thể vô sự tự thông, chỉ xem trên TV, kỹ thuật hôn liền thành thực đến vậy sao?

Đó là chuyện Nghìn Lê Một Đêm á.

Tình huống chận thực là, chúng tôi đã cố hết sức mà hôn.

Tất cả mọi người khi hôn lần đầu đều không khỏi đập răng, răng cắn lưỡi, thập phần khó khăn.

Đầu lưỡi hai người chúng tôi làm sao có thể linh hoạt giống như rắn a, nói cách khác là như hai con giun không có mắt, nơi nơi chui loạn. Lưỡi Ôn Phủ Mịch chút xíu nữa là tiến tới yết hầu của tôi, huh chết người.

Mà quan trọng hơn là, bởi vì môi của hai chúng tôi khi hôn không kín lắm, nước bọt rơi xuống tí tách, tuy nhiên, người ta khi hôn môi nồng nhiệt, bởi vì não bộ sinh ra phản ứng hóa học nên sẽ không cảm thấy ghê tởm.

Nhưng giờ phút này, nếu có người nhìn thấy chắc sẽ nôn mửa ngay.

Càng hôn, càng không có tinh thần, cộng thêm ướt át dính dính, làm ảnh hưởng tới tâm tình, chúng tôi lại là người thông minh sắc sảo nên cùng nhau ngừng lại, lấy khăn giấy lau nước miếng dính đầy miệng.

Sau đó, hai người sắc mặt lại ửng hồng, ánh mắt tỏa sáng nhìn nhau.

Lúc này, tôi chợt nghĩ đến một điều, so sánh tính trọng yếu, liền hỏi: “Ôn Phủ Mịch, bạn gái ngươi làm sao bây giờ?”

Tuy rằng lời này nói ra nghe có vẻ khá bình tĩnh, nhưng lúc đó lòng tôi đang rất hỗn loạn, hoàn toàn trống rỗng không nghĩ được gì.

May mắn, lời của hắn làm cho tâm hồn lo lắng cả đêm của tôi trở nên an tĩnh lại: “Ta không có bạn gái”

Tôi âm thầm thở ra một hơi, cũng may tôi không trở thành tiểu tam a, bằng không ngàn đao cũng không đủ tạ tội.

Nhưng một lúc sau, Ôn Phủ Mịch thâm sâu nhìn tôi, nói: “Ý của ta là, ta có bạn gái hay không còn phải xem ý tứ của ngươi”

Tôi nhìn hắn, một hồi lâu rốt cuộc cũng hiểu ra, vì thế liền hỏi: “Ngươi là đang thổ lộ với ta sao?”

Ánh mắt hắn sụp xuống trốn tránh, đáy mắt tựa hồ thoáng qua một tia ngưng ngững, mà trên gương mặt băng lãnh của hắn hình như có chút đỏ lên.

Tôi hoàn toàn hiểu được, vì thế, liền vỗ vỗ bờ vai của hắn, lời nói thấm thía: “Bạn học Ôn, nói chuyện thì nên nói rõ ràng, quanh co lòng vòng như vậy là không đúng, cũng là không có đạo đức, lại còn khiến người ta dễ hiểu lầm. Nếu không phải Hàn Thực Sắc ta thông minh, ngươi chẳng lẽ muốn cả đời ở giả sao? Mà thôi quên đi, đàn ông hay mắc cỡ giống như ngươi, nhất định rất khó tìm đối tượng. Hàn Thực Sắc ta chính là cán bộ dự bị tích cực được Đảng bồi dưỡng, tư tưởng giác ngộ không phải cao bình thường, ta liền cố gắng thu nhận ngươi vậy. Đương nhiên, ngươi sẽ thấy cảm kích hành động hy sinh bản thân của ta vì lợi ích tập thể, vậy sau này phải đối đãi với ta thật tốt, bị đánh không được mắng lại, cũng không được đánh trả; mỗi buổi sáng mang cho ta điểm tâm nóng sớm một chút, buổi trưa thì làm cho ta một hộp cơm nóng, buổi chiều thì bung cho ta cơm chiều cũng phải nóng. Quan trọng hơn là, từ giờ trở đi, ngươi chỉ được đối tốt với mình ta, phải cung chiều ta; không được gạt ta; hứa hẹn với ta điều gì đều phải làm được; nói với ta lời nào cũng phải thật tâm. Không được gạt ta, mắng ta, phải quan tâm ta, khi ta bị người khác bắt nạt, ngươi phải giúp ta đầu tiên; khi ta vui vẻ, ngươi phải cùng ta vui vẻ; khi ta không vui, ngươi phải dỗ cho ta vui; vĩnh viễn phải xem ta là người xinh đẹp nhất; trong mộng cũng chỉ được mơ thấy ta; ở trong lòng ngươi chỉ được có ta... bằng không ta sẽ lấy cục gạch phang cho ngươi chết!”

Ôn Phủ Mịch: “.....Ngươi xem phim Sư tử Hà Đông quá nhiều đi?”

Hàn Thực Sắc tôi có cái tính là được tiện nghi liền khoe khoang, tuyên bố với Sài Sài và Đồng Diệu là Ôn Phủ Mịch thầm mến tôi nhiều năm, cuối cùng không kiềm chế được, ở khu ghế lô tôi tắm tại KTV thổ lộ với tôi.

Nghe vậy Ôn Phủ Mịch hơi hơi nhăn lông mi xinh đẹp, nói: “Ta nhớ rõ, hình như là có người trộm hôn ta trước a.”

Tôi cười vỗ vỗ đầu hắn, sau đó nhỏ giọng nói với Đồng Diệu và Sài Sài: “Đứa nhỏ này vừa rồi bị ta chơi cho một cục gạch hôn mê, lại bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Tình yêu thời niên thiếu (2)

Sau đó tôi hỏi Ôn Phủ Mịch, rốt cuộc hắn thấy trên người tôi có điểm nào hấp dẫn nhất, là dịu dàng đến động lòng người? Lạnh lùng sắc sảo? Nhảy bén hiểu ý người? Hay là cần cù tiết kiệm?

Nhưng hắn lại nói, bị hấp dẫn bởi tính cách bi ối, đáng khinh của tôi.

Cho tới bây giờ hắn chưa thấy một nữ sinh nào dám đánh rắm ở nơi công cộng mà mặt lại không biến sắc, kể từ lúc đó cảm thấy tôi vô cùng đặc biệt.

Tôi nhanh chóng che hai vệt đỏ ửng khả nghi trên mặt, thanh minh nói đánh rắm không phải là lỗi của ta, là Chung Tĩnh, hắn là "Thí tiên", đây là chuyện người cả địa cầu đều biết.

Ôn Phủ Mịch nói, thôi đi, ta ngồi ở đằng sau, thấy ngươi cố tình duỗi lưng, nghiêng người bốn mươi lăm độ, lộ ra cái mông, im lặng phóng khí, sau đó giả bộ như không có việc gì, khôi phục lại nguyên trạng, sau một giây đồng hồ, mùi hôi thối lan ra khắp chung quanh. Hơn nữa, ngươi còn không biết xấu hổ bị mũi lại, ra về mặt vô tội nhìn người đang ngủ say là Chung Tĩnh, thật sự là cặn bã.

Tôi cố tình cọ cọ vào phía trước cổ hắn, dùng răng cắn vào gáy của hắn, hung tợn nói, Ôn Phủ Mịch, dù sao ngươi cũng ngủ được rắm của Hàn Thực

Sắc ta, từ nay về sau chính là người của ta, ta bảo ngươi đi hướng đông, ngươi nhất định ngay cả biên giới phía tây cũng phải quên. Mặt khác, nếu như ngươi dám đem chuyện này nói ra, ta liền một đao đem phía dưới của ngươi “xoẹt xoẹt”, sau đó hàm cùng nhân sâm ngàn năm, cuối cùng nắm lỗ mũi ngươi, cho ngươi uống một hơi hết sạch tiểu kê kê của chính mình!

Ôn Phủ Mịch khẽ liếc tôi một cái, dùng một loại dáng vẻ khinh thường.

Theo lời nói của Ôn Phủ Mịch, mới đầu hẳn cảm thấy tôi đây là loại nữ nhân đáng khinh, còn rất đặc biệt, nên bắt đầu chậm rãi quan sát tôi, sau lại nghe tôi nói muốn lấy lang nha bổng chọc vào hoa cúc của lão già dạy Vật lý thì nhận ra rằng, tôi là người có thể kết giao bằng hữu, sau đó, lại thường xuyên cùng tôi tiếp xúc, hình như là bắt đầu có cảm giác với tôi, nhưng vẫn ngượng ngùng mà thổ lộ.

Ngày đó ở trong ghế lô, hẳn vốn là cảm thấy hai người đơn độc chờ đợi có chút ngượng ngùng, liền giả bộ ngủ để tránh khoảnh khắc xấu hổ này.

Ai ngờ, tôi lại thú tính quá, nhào lên hôn trộm hắn, mà hắn cũng thấy được tư vị này không tồi, liền mở mắt ra, từ bị động chuyển sang chủ động, cùng tôi chiến đấu.

Nghe vậy, tôi quả thực có chút thất vọng, cho dù là Ôn Phủ Mịch nói coi trọng tôi không nhạt của roi, so với lý do này tốt hơn a.

Nhưng sau khi nghĩ tới nghĩ lui, tôi liền bình thường trở lại.

Mèo đen mèo trắng, có thể bắt được Ôn Phủ Mịch chính là con mèo tốt.

Đương nhiên, nếu nói tới trước khi yêu đương, cần phải đem đời sống tình cảm mười sáu năm qua của hai bên khai ra.

Tôi nha, đương nhiên là xuất thân trong sạch.

Mà sau khi Ôn Phủ Mịch giải thích, tôi mới biết được cái người mỗi thứ bảy đều đến cổng trường chờ hắn cùng về, tên Lâm Phi Vân, là bạn từ nhỏ đến lớn, hẳn đối xử với nàng như em gái.

Sau này, Ông Phủ Mịch sắp xếp cho tôi và Lâm Phi Vân gặp mặt một lần.

Quả thực là một nữ sinh yếu đuối, nhưng giác quan thứ sáu của con gái nói cho tôi biết, Lâm Phi Vân cũng không thỏa mãn với vị trí em gái của Ôn Phủ Mịch, nàng muốn nhiều hơn thế, nên cũng sử dụng không ít thủ đoạn.

Đương nhiên, Hàn Thực Sắc tôi từ trước tới nay là chưa không chịu thua ai, dù sao cũng phải nắm chặt tay Ôn Phủ Mịch không buông, bình lai tương đáng[1].

Chỉ là thật lâu sau này mới biết được, cùng tôi đấu tranh lại là cái người phía sau nàng.

Mà tôi quả thực là thua vô cùng thê thảm.

Đương nhiên đó đều là chuyện xảy ra sau này.

Ít nhất lúc đó tôi cùng Ôn Phủ Mịch thật sự là ngọt ngào, khiến người ngoài ganh tị chết được.

Tuy bề ngoài nhìn qua giống khối băng sạch sẽ mà xa cách, nhưng sau khi sâu sắc hiểu rõ Ôn Phủ Mịch, tôi phát hiện, người này quả thật chính là người chồng năm tốt mà tôi đang mong mỏi tìm kiếm a.

Từ sau khi kết giao, hẳn cư nhiên lại đem lời nói đùa của tôi làm thật, mỗi buổi sáng đều ngồi xe tới nhà tôi, trong tay cầm điểm tâm nóng hổi, đứng dưới lầu chờ tôi chuẩn bị xong đi xuống.

Lúc ấy mẹ tôi cảm động đến nỗi hận không thể vượt qua khoảng cách tuổi tác để gả cho hắn.

Chúng tôi kết giao đến tháng thứ hai, mẹ tôi bắt đầu gọi Ôn Phủ Mịch là con rể, làm hẳn cảm thấy xấu hổ, hai má còn đỏ lên, vô cùng đáng yêu.

Chúng tôi mỗi ngày cùng nhau ngồi xe đến trường, xe công cộng buổi sáng thường rất đông, Ôn Phủ Mịch sẽ một tay nắm vòng treo, một tay nắm tay tôi, làm cho tôi thân mật dựa vào thân thể hắn.

Tôi thường thường lẳng lặng mà tựa đầu vào lồng ngực hắn, hai má chạm vào áo sơ mi mềm mại sạch sẽ, lỗ tai tim kiếm nhịp tim hắn đập theo quy luật, chớp mũi lại quanh quẩn hơi thở tươi mát đặc biệt của hắn, ánh mắt nhìn cây cối ngoài cửa sổ đang dần lùi về sau, lá cây lấp lánh ánh mặt trời âm ập, vào lúc đó, tôi thật sự cảm nhận được một thứ gọi là hạnh phúc.

Nhưng mà, trong truyện cổ tích, giữa hoàng tử và cô bé lọ lem vẫn còn bị ngăn cách bởi bà mẹ kế độc ác.

Không, mẹ kế là không phải là phép ẩn dụ nói đến các nữ sinh ghen tị tôi kết giao với Ôn Phủ Mịch mà cố ý nhắm vào tôi.

Đối phó với các nàng, tôi chẳng không được thì đánh, đánh không thắng liền mắng, đánh và mắng cũng không thắng thì tôi bỏ chạy, sau đó về nhà tịnh dưỡng tinh thần sau đó tái chiến.

Cuối cùng, các nàng nộp vũ khí đầu hàng, bởi vì trong lòng các nàng, tôi không phải cô bé lọ lem mà là bà phù thủy độc ác.

Tôi nói mẹ kể ở đây, là ám chỉ lão già dạy vật lý.

Khi đó chúng tôi đang học lớp 11, căn cứ vào cuộc thi lần trước, tôi cùng Đồng Điều bắt hạnh đến lưu lạc đến lớp khoa học tự nhiên bình thường, còn Sài Sài và Ôn Phủ Mịch thì cùng nhau vinh quang lên lớp khoa học tự nhiên trọng điểm.

Thật không may, lão già dạy vật lý lại là giáo viên chủ nhiệm của lớp khoa học tự nhiên trọng điểm.

Hắn vốn đã ghi hận trong lòng từ lần tôi dùng đầu đinh to đâm cây hoa cúc của hắn, hơn nữa sau khi phân ban, trên người chúng tôi đều có đeo phù hiệu, hắn liền không cho phép tôi đây là học sinh của lớp kém gần gũi Ôn Phủ Mịch, sợ tôi làm hư Ôn Phủ Mịch.

Nhưng ai thèm để ý tới hắn a, tôi và Ôn Phủ Mịch vẫn như cũ, vẫn trải qua thế giới của hai người.

Chính là lão già dạy vật lý cũng có tuyệt chiêu của hắn, mỗi buổi sáng hắn đứng tại cổng trường, chỉ cần thấy chúng tôi cùng nhau đến trường, cách một trăm thước đã bắt đầu lại gần.

Dùng miêu tả của Cổ Long đại ca chính là...

Xa xa, bụi bặm, quả cầu tròn.

Sau khi đến gần, hắn thở phì phò, hung hăng hỏi: "Hai người các ngươi sao lại đi cùng nhau?"

Bộ dạng kia giống như hắn là vợ Ôn Phủ Mịch, mà tôi là tiểu tam Ôn Phủ Mịch tìm ở bên ngoài, đang yêu đương vụng trộm lại bị hắn bắt quả tang.

Bởi vậy, hoàn toàn phá hủy không khí giữa chúng tôi, thật mất hứng. Tôi cùng Ôn Phủ Mịch chỉ có thể đi về phòng học dưới cái nhìn chăm chú của hắn.

Không chỉ lúc đến trường, có khi giữa trưa tôi và Ôn Phủ Mịch ngồi ở hiên nhà phơi nắng, vốn là thời gian đặc biệt lãng mạn, hắn bỗng nhiên mở lời ướm thăm dò, thờ hồng học nói: "Các ngươi đi làm bài tập hàm số cho ta!"

Thật là làm người ta tức chết đi được.

Mỗi ngày vẫn giằng co như vậy được ba tháng, cho đến một lần, tôi đến lớp trọng điểm mượn sách, vốn là đi tìm Sài Sài, nhưng bị lão già dạy vật lý nhìn thấy, liền bắt đầu châm chọc khiêu khích, xoa xoa hai tay, chỉ vào người tôi nói với cả lớp bọn họ: "Thấy không, loại học sinh này mỗi ngày đều không để tâm đến bài tập, lại nghĩ vẩn vơ, suốt ngày chỉ muốn gặp người yêu, dụ dỗ bạn học, khó trách lại vào cái lớp rác rưởi kia. Nói cho các trò biết, chỗ của nó, cái lớp rác rưởi kia, tất cả đều là rác rưởi giống nó vậy, về sau tuyệt đối không có tương lai, ngay cả công việc cũng không tìm được, chỉ có thể quay về trường nhảy lầu. Về sau đừng cho những người này vào lớp chúng ta, để tránh gây ô nhiễm không khí!"

Đạo hạnh cả Hàn Thực Sắc tôi còn chưa được tu luyện tới mức nghe người khác ác ý châm biếm mà có thể không để ý tới. Vì thế liền hút một hơi sâu, nắm chặt nắm tay, mài răng nanh, chuẩn bị chửi lại.

Ai dè, đang muốn mở miệng, lại thấy lớp trưởng "lớp rác rưởi" trong miệng lão già dạy vật lý kia của chúng tôi đang đứng ngay sau tôi, mặt mũi đỏ bừng, hai mắt bốc hỏa, giống như đang nhìn thấy ba hòn núi lớn chủ nghĩa đế quốc, chủ nghĩa phong kiến, chủ nghĩa tư bản mà nhìn lão già Vật lý.

Tiếp theo, nàng một bước dài xông lên phía trước, mắng to: "Ông mới ô nhiễm bầu không khí, mẹ ông ô nhiễm không khí, ba ông ô nhiễm không khí, cả nhà ông đều ô nhiễm không khí. Ông cho rằng ông lên làm chủ nhiệm của lớp trọng điểm thì giỏi lắm sao, phải ra về sao, là có thể coi thường học sinh lớp bình thường chúng tôi sao? Lại có thể chửi mắng học sinh lớp chúng tôi, quả thật là tên cận bã, là súc vật, là côn trùng, cây cỏ, so với chủ nghĩa đế quốc còn là sinh vật ác độc hơn! Tôi van ông hãy nhìn vào gương xem đầu của mình bộ đáng thế nào, mũi ông giống như bị quạ tạc đè lên, mắt nhỏ như hai con nòng nọc, mỗi ngày giống như hai khúc ruột nướng siêu đẳng, chân ngắn đến mức mưa xe đạp cũng phải mua loại dành cho trẻ em, bụng thì đầy thịt giống như người chưa tắm giặt, bộ dạng thì nhìn giống như quỷ, cùng tôi đứng một chỗ người khác chỉ biết dùng nhân quỷ thù đồ[2] để hình dung! Còn có, ông mỗi ngày không có việc gì lại đứng ở hành lang nhảy, chẳng nhẽ ông không biết ông nhảy một cái, trái đất sẽ chấn động ba cái hay sao? Ông là một hai ba bốn năm sáu bảy--- quên (vong) tám (bát) (quên cũng nghĩa với vong, vong đồng âm với vương: ở đây là chửi Vương Bát – đồ con rùa), ông là quả trứng hai mươi một ngày cũng không nở--- trứng thối[3], ông là ngũ bách tiền phân lưỡng hạ (năm trăm đồng tiền chia hai)--- nhị bách ngũ (250 đồng âm đồ ngọc), ông là con heo già phì lù cho người ta làm thịt, ông là 'hiếu để trung tín lễ nghĩa liêm' - vô sỉ[4], ông là nhà xí thấp đèn lồng - chiếu thì (nghĩa là 'soi phân' đồng âm đi chết đi), ông là loại lạc đà sinh con lừa---quái thai, ông là hạt giống không nảy mầm - hoại chủng, bộ dạng người không ra người, ngòm ko ra ngòm, cần cho về cải tạo lại, ông xấu đến nỗi cát bay đá chạy, ma chê quỷ hờn, ông là đồ khủng long thoái hóa mỗi ngày ba lần, là phế vật hàng đầu trong lịch sử nhân loại, là tai họa tồn tại tới thanh danh đồng bào châu Á, là con cháu khiến tổ tiên phải hổ thẹn, thực chất là đồng mục nát tích tụ ngàn năm, là chủng vật nguyên thủy các nhà khoa học không dám nghiên cứu, ông là một loại siêu cá thể con gián sống thế nào thì ông sống thế ấy, là loại bán thực vật hư thối có sức sống mãnh liệt, chỉ có thể đóng vai một cục phân trong phim truyền hình, so ra còn kém hơn cả kẹo cao su ven đường bị chó đái qua, ngay cả Liên Như Hoa cũng đẹp trai hơn ông mười lần[5], ông muốn tìm bạn gái phải đi vườn bách thú thậm chí phải rời khỏi địa cầu, muốn tự sát có người sẽ khuyên ông không cần để lại thi thể để tránh gây ô nhiễm môi trường, bản phim ông sờ qua thì ngay cả khuẩn Amoeba cũng không sống nổi, phun ra nước miếng so với dịch SARS còn chết người hơn, nói theo cách hoa mỹ thì trong chớp mắt có thể giải quyết vấn đề bùng nổ dân số, nói theo cách tàn khốc đó chính là loài người đành phải áp dụng phương pháp sinh sản vô tính, người ngu ngốc có thể làm sự phụ ông, người dân độn cũng có thể dạy ông nói tiếng người, chỉ cần ông ngừng đầu tàng ô zôn sẽ bị xuyên thủng, người ta phải đi cư đến sao Hỏa là vì phải rời khỏi ông, nếu nói sự xấu xí của ông có thể phát điện thì toàn bộ nhà máy điện hạt nhân trên thế giới sẽ đóng cửa, nếu đi đánh gãy viên đạn sẽ không nhìn được bay về phía ông, lựu đạn thấy ông sẽ tự nổ, người khác phải lái máy bay mới va được vào chòm sao Song Tử trong khi ông chỉ cần nhảy dù mà cũng có sức mạnh tương đương, danh lam thắng cảnh ông đi qua tất cả sẽ thành di tích cổ, di tích cổ ông đi qua sẽ biến thành lịch sử! Chỉ có loại người bộ dạng cực kỳ bỉ thảm như ông mới phải nên nhảy lầu!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Mộng lạ không ngừng

Nói xong, bạn lớp trưởng của tôi ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, bước những bước hiên ngang rời đi.

Lưu lại ông thầy vật lý đang hôn mê bất tỉnh, miệng sùi bọt mép.

Từ đó về sau, tôi học được khôn rồi, chỉ cần ông thầy vật lý bắt đầu mắng tôi, tôi liền chạy vội đến phía bạn lớp trưởng, than thở khóc lóc, châm ngòi ly gián, nói lão vật lý lại bắt đầu mắng tôi là thứ học sinh rác rưởi.

Cuối cùng, bạn lớp trưởng mỗi lần đều giúp tôi báo thù, xông đến phòng giáo vụ, đại chiến ba trăm hiệp cùng với ông thầy vật lý, mỗi lần đều làm ông ấy tức đến học máu ba thùng.

Sau khi lập đi lập lại rất nhiều lần, ông thầy vật lý vì thân thể khỏe mạnh của bản thân mà suy nghĩ, từ đó về sau xem tôi như không khí.

Cuối cùng, cuộc sống thanh xuân vườn trường của tôi và Ôn Phủ Mịch lại khôi phục như bình thường.

Mỗi lần tan học, chúng tôi sẽ ngồi ở quán nước trước cổng trường, nói vài chuyện lăm nhăm, đương nhiên, phần nhiều là tôi nói.

Ôn Phủ Mịch không thích nói chuyện lăm, nhưng hắn sẽ chăm chú lắng nghe, khiến cho tôi cực kì có cảm giác thành tựu.

Chỉ là, từ đầu tôi đã luôn muốn phân tích tính cách thích yên tĩnh của hắn, cứ luôn hỏi hắn, mẹ ngươi đối xử với ngươi không tốt phải không, lúc nhỏ có phải ngươi đã từng bị mắc chứng bệnh u buồn hay không, trong nhà ngươi có phải đã từng trải qua biến cố gì đó à?

Hắn lắc đầu, nói không có, gia đình ta rất bình thường, tại sao ngươi lại hỏi vậy?

Tôi thở dài, nói, trong phim thần tượng không phải đều diễn như vậy sao, ngươi vốn là một tên nhóc sáng láng hoạt bát, nhưng vào vào khoảng 10 tuổi, gia đình xảy ra biến cố, từ đó ngươi liền đem bản thân phong bế lại. Nhưng rồi sau đó, ngươi gặp phải một người con gái ngây thơ, hoạt bát lại tam bát (*bà tám*) như ta, không cảm lòng được mà yêu thích cái cảm giác ấm áp trên người ta, tiếp theo đó là dưới một loạt tình tiết xảy ra, ngươi đối với ta cò mò trái tim, nói ra câu chuyện của bản thân mình, lời đạo đầu có thể là, từ trước kia, có một tên nhóc, ba của hắn tìm một người mẹ mới, hoặc là mẹ của hắn tìm một người ba mới. ... balabala. Sau đó ta liền nhìn vào gương mặt giống như được điêu khắc của ngươi, hỏi, Ôn Phủ Mịch, tên nhóc đó là ngươi có phải không? Lúc đó, toàn thân ngươi hoặc là lông mi ngươi sẽ run lên, thật không ngờ ta lại thông minh như thế, cũng không biết tại sao lại muốn nói với ta những chuyện này, cuối cùng, ngươi im lặng, tiếp theo, ta liền đi đến, đau lòng mà ôm lấy ngươi, nói, Ôn Phủ Mịch, tất cả đều đã qua rồi, thật đó, tất cả đều đã qua rồi, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi, không đi đâu cả. Cuối cùng, ngươi phát hiện, thi ra trên thế gian này, người hiểu ngươi nhất chính là ta, vì vậy chúng ta ở dưới bầu trời đêm đầy sao ước nguyện lời thề tình yêu, ta luôn cảm thấy câu chuyện của chúng ta lẽ ra phải phát triển như vậy mới là vương đạo a.

Nghe vậy, Ôn Phủ Mịch lắc đầu bất đắc dĩ nói, ngươi vẫn là nên ít xem phim truyền hình đi.

Trong ba năm đó, tôi với Ôn Phủ Mịch chưa bao giờ cãi nhau, có lúc tôi thật là vô vị quá rồi, muốn tìm hắn cãi nhau để bồi dưỡng chút tình cảm, nhưng lần nào hắn cũng không thèm để ý đến tôi, hại tôi cứ một mình diễn hai vai, cuối cùng chỉ có thể bỏ cuộc.

Mỗi lần sinh nhật tôi, hắn đều sẽ hỏi tôi, nói đi, ngươi thích quà gì?

Ánh mắt tôi lóe ra dâm quang, nuốt nước miếng, nói, ta muốn thân thể của ngươi.

Hắn dùng ngón tay búng vào trán tôi, nói, ta nói thật, nghiêm chỉnh chút đi.

Tôi thập phần oan ức, bởi vì chắc chắn là tôi nói thật mà.

Trước đây lúc chưa ở cùng hắn, tôi đã bắt đầu ý dâm với thân thể của hắn, bây giờ ở cùng nhau rồi, ngày ngày tai kề tóc kết, lại từ đầu tới cuối cũng không thể tiến vào chủ đề chính được, tôi nhận nhịn rất khó chịu a.

Nhưng mà, Ôn Phủ Mịch cũng xem như là một đứa trẻ ngoan, mà lại giống y như tôi, là xử (*nam/nữ*), chỉ từ động tác hôn môi của hắn là biết rồi.

Thời gian chúng tôi ở bên nhau lúc trung học, chuyện vượt quá chừng mực nhất chính là hôn môi.

Đương nhiên không phải ở trường học rồi, lúc ở trường học, hai đứa tôi đến tay còn ngại nắm.

Địa điểm chúng tôi luyện tập hôn môi, chính là phòng của tôi lúc nghỉ hè.

Lúc đó, cha mẹ tôi đều tự động rời đi, để cho chúng tôi có không gian tự do phát triển.

Lúc bắt đầu, tôi nghĩ là họ tin tưởng chúng tôi sẽ không làm bậy, ai ngờ thì ra bọn họ muốn lưu lại không gian để thành toàn cho chuyện tốt của chúng tôi.

Mẹ tôi bắt đầu từ lúc đó thật tỉ mỉ giảng cho tôi nghe những chuyện cần chú ý, còn nói, con gái à, lần đầu tiên là rất khổ sở, nhưng mà chỉ giống như bị chó cắn một ngụm thôi, nhẫn nhịn một chút liền qua, con xem Phù Mịch lớn lên xinh đẹp như vậy, thật đúng là kỳ quan của nhân loại nha, bị nó cắn một cái con cũng không phải là chịu thiệt.

Ba tôi càng quá đáng hơn, ông ấy lại chủ động đem BCS của mình tặng cho Ôn Phù Mịch, tỉ mỉ chỉ hấn cái này dùng như thế nào, cuối cùng còn lấy ra những bộ phim giáo dục các kỹ năng vận động trên giường của Nhật bản mà mình giấu như bảo vật, cho Ôn Phù Mịch lần lượt xem qua.

Nhưng mà thật là cô phụ một tấm lòng tốt của họ, tôi cùng Ôn Phù Mịch những lúc bị nhốt cùng nhau cũng chưa từng có thoát ý bao giờ.

Tại năm thứ hai cao trung kia, kỹ thuật hôn của chúng tôi ngày càng phát triển, cuối cùng đã có thể hôn đẹp như những nam nữ trong phim thần tượng, cũng không còn xuất hiện cái cảnh nước miếng rơi tí tách như lần đầu tiên nữa.

Tiếng người ở ngoài cửa sổ từ từ lớn lên, từng đợt ánh sáng nhẹ nhẹ chiếu xạ vào trong phòng, trên trần nhà nơi nào cũng ngập tràn ánh sáng lay động.

Hồi ức đến đó là dừng lại, tôi xoa nhẹ đầu óc đang mê mang, đứng dậy, từ trong ngăn kéo lấy ra thuốc cảm, uống cùng với một cốc nước lọc, tiếp theo lại nằm xuống giường, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Giấc ngủ này cũng không quá an ổn, lại mơ thấy rất nhiều giấc mộng kỳ lạ, ví dụ như Ultraman từ trước cửa sổ của tôi lướt nhẹ qua, tôi hỏi hắn đang làm gì, hắn trợn trừng hai mắt giống như hai quả trứng nói, ta muốn đi đánh tiểu quỷ thú.

Tôi nghĩ dù sao cũng không có chuyện gì làm, vậy thì cùng đi với hắn đi

Đi mãi, đi mãi, không biết thế nào, ta lại đi đến Knights of the Zodiac, nhìn thấy các hiệp sĩ này đang quần đấu với một tên tiểu cường đánh hoài không chết, vừa thảo luận làm cách nào cứu Minerva.

Ta đi qua đó, thành thực nói với họ, các người ngày nào cũng đánh tới đánh lui chả có chút ý nghĩa nào hết. thật sự là lãng phí lương thực của quần chúng nhân dân, nếu ta là các người, trực tiếp mang Minerva ra giết, thế là thế giới thái bình rồi.

Nhưng bọn họ mặc kệ ta, tiếp tục khiêng rương thánh y lao vào đánh nhau.

Thật là một đám thanh niên lưu manh không nghề nghiệp hết thuốc chữa rồi, cả ngày chỉ biết phân chia tiểu vũ trụ

Tiếp theo, tôi lại xuất hiện trong một huyết động tối om, chân đang giẫm lên Tuxedo Mask.

Hắn cùng với bông hồng hắn đang ngậm trên miệng đều giống nhau, bị tôi tàn phá không ra hình dạng gì

Lúc này, Usagi Tsukino dẫn theo một đám đồng đảng đến, muốn ta đem Mamoru Chiba trả lại cho cô ta.[1]

Ta tận tình khuyên bảo nàng ta, nói tiểu muội à, chân trời chỗ nào không có cỏ thơm, hà tất phải yêu đơn phương một tên Mamoru Chiba không có chuyện gì suốt ngày cứ ngậm bông hồng héo, bất luận là trời sáng hay tối cũng cứ mang kính râm giả bộ lạnh lùng. Cô nói xem, lần nào đánh nhau không phải cũng đều là do các cô đứng phía trước đánh tới một chết người còn hắn thì luôn sau khi đánh xong mới hiện hồn ra lượn thành quả sao? Người đàn ông này thật sự là một chút hữu dụng cũng không có, còn không bằng mấy tay thù hằn của hắn nữa. Cô nghĩ xem hắn tại sao lại dễ dàng bị mấy nữ nhân xấu xa bắt đi chứ hả, đó đều là do hắn tự nguyện đó thôi, ta nói Tiểu Usagi à, cô đội không biết bao nhiêu cái nón xanh rồi, vậy mà vẫn còn bảo vệ hắn, khó trách người ta nói cô ngu. Nghe lời tỷ tỷ nói, bỏ hắn đi nha.

Nhưng mà đám chiến sĩ mỹ nữ đó hoàn toàn không để ý cho dụng tâm lương khổ của ta, lại bắt đầu cời hết quần áo biến thân, nói là phải thay mặt ánh trăng trừng phạt tôi.

Tôi liền buồn bực, mọi người nói xem cái đám thánh đấu sĩ tiểu cường ấy người ta cả ngày công theo cái rương quần áo cho nên có thể tùy tiện biến thân cũng không có gì kỳ quái.

Trong khi đám chiến sĩ mỹ nữ này, mỗi lần xuất hiện đến cái ví tiền chìa khóa cũng không mang, quần áo bọn họ thay chẳng lẽ là trên trời rơi xuống sao?

Quan trọng nhất đó là, mỗi lần biến thân đều phải thoát y trước mặt công chúng, đối với phong tục xã hội cũng tạo ảnh hưởng cực xấu nha, lại còn phản tác dụng đối với quá trình phát triển thể xác và tinh thần của các bạn nhỏ vị thành niên, càng quan trọng hơn là, các nàng cản trở tiến trình kiến thiết chủ nghĩa xã hội khoa học - tinh thần văn minh của chúng ta nha.

Phải nói là tôi đại biểu cho người dân của quốc gia thuộc thế giới thứ ba đến trừng phạt bọn họ mới đúng, nhưng mà xem thấy bọn họ thể mạnh người đông, tôi vẫn là nên chạy thôi.

Tiếp theo đó, tôi lại xuyên qua đến Thổ Nhĩ Kỳ thế kỷ 14 trước công nguyên, xem Yuuri và hoàng tử Kail đang ở đó hôn nhau nồng nhiệt, tôi thật là đổ

ky, liền chạy đến bên Ilvani yêu thích nhất của tôi, đá lông nheo với hắn, nhưng người ta nhìn cũng không thèm nhìn tôi một cái.[2]

Tôi nổi giận, nói, trong sách cuối cùng thì người cũng không có kết hôn, lẽ nào người cũng muốn giống như vô số những tên đàn ông khác, bị tác giả an bài phải thích Yuuri sao?

Ilvani từ từ quay đầu sang, một bộ tóc dài lay động, ánh sáng âm u ở trên mặt lướt qua

Hắn cười nhẹ một tiếng, nói, thật ra người ta thích là hoàng tử Kail.

Nghe xong, thân mình tôi run lên, trượt chân một cái, “bùm” một tiếng rơi vào trong nước.

Lúc ngoi đầu lên, phát hiện chính mình lại đến bên bờ sông Nile, vừa tỉnh lại liền nghe thấy giọng nói nũng nịu của Carol đang nói câu nói cửa miệng của nàng ta: “Menfuisu cứu ta, Menfuisu cứu ta, Menfuisu cứu ta a...”

Tôi hoàn toàn nổi giận rồi, trực tiếp đi qua, đập cho nàng ba cước, mắng, người có còn là con gái ngoại quốc không vậy, học Yuuri người ta tự cứu mình đi, suốt cả ngày chỉ biết hô câu này, có phiền không. Còn nữa, cứ ý mình là nữ chính, đàn ông nào cũng phải cứu cô, thật là không công bằng. Hơn nữa, ta từ lúc nhỏ không có ngực đến bây giờ đã là ngực cỡ B rồi mà cô còn không có giả, thật là đáng đánh. Tội tội tội quan trọng nhất là, đều đã bao nhiêu năm rồi mà tại sao truyện còn chưa có kết thúc a!!!!

Đang lúc ta mắng hăng say, Menfuisu và hoàng tử Izumin mang theo một thanh đao lớn, sát khí đằng đằng hướng tôi chém tới.

Tôi sợ đến mức run lấy bẫy, khăn trương chạy về phía trước.

Sau đó lại chạy tới Tây hồ, nhìn thấy Bạch Nương Tử và Hứa Tiên, tôi xông qua nhắc nhở Bạch Nương Tử, đừng gả, tên Hứa Tiên này là nữ đó, có bộ ngực nữa kia, không tin cô sờ thử xem.

Bạch Nương Tử giận dữ, hóa phép thổi tôi bay đến trong một tòa nhà dân.

Tôi lặng lẽ đi đến bên cửa sổ phòng, ghénh cổ lên xem, phát hiện ra Tiểu Thanh và Trương Ngọc Đường đang tiến hành đến thời khắc quan trọng.

Tôi một cước đá văng cửa, khuyên nhủ, ngàn vạn lần đừng mắc lừa, tên nam nhân này ăn cô xong không bao lâu thì bị mất trí nhớ, tiếp theo đó cô đem bao tiền nhặt được trả lại cho hắn, hắn vậy mà còn gọi cô một tiếng đại tỷ, vô cùng đáng đánh.

Tiểu Thanh thấy chuyện tốt bị cắt ngang, giận không thể tả, lại hóa phép thổi ta bay lên trời.

Lão đảo một chút, tôi lại chuyển đến làm diễn viên trong bộ manga RG Veda (Thiên thần hồ tướng): Kisshouten (Kiết Tường Thiên), còn Ôn Phủ Mịch là Bishamonten (Tỉ Sa Môn Thiên), mà cha tôi lại trở thành Thiên Đế.[3]

Tôi với Ôn Phủ Mịch đêm trước còn ở vườn hoa nhìn nhau thâm tình, ngày hôm nay, hắn lại chém đầu ba tôi.

Tôi đau thương muốn chết, chất vấn Ôn Phủ Mịch tại sao lại làm như vậy, hắn chỉ trả lời một câu: bởi vì cha cô rất đáng đánh.

Lúc đó đầu của cha tôi bắt đầu nói chuyện, con rể à, nhớ phải mang BCS nha.

Nghe vậy, tôi ngừng khóc, cảm thấy cha tôi quả thật là muốn bị chém.

[1] Những nhân vật trong truyện Sailor Moon

[2] Những nhân vật trong truyện Red River – Dòng sông huyền bí

[3] RG Veda xuất bản ở Trung Quốc dưới cái tên “聖傳” (Thánh Truyền), Kisshouten và Bishamonten là nhân vật phụ, hai người là vợ chồng, sau đó chết cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bỗng gặp cố nhân

Lúc từ trong giấc mộng kỳ quái tỉnh dậy, đầu của tôi đã phình to ra như muốn nổ tung vậy, giấc mộng này cũng thật là phong phú nha, xuyên qua, SM, manga, nhân thú, muốn cái gì liền có cái đó.

Rời giường xem thời gian, vậy mà mới chỉ là bảy giờ sáng, chẳng lẽ tôi mới ngủ có một tiếng?

Cẩn thận nhìn lại, lúc này mới phát hiện, thì ra đã là bảy giờ sáng ngày hôm sau.

Ngáp một cái thật lớn, tôi lười biếng duỗi dài lưng, uốn ngực mình lên, lơ đãng cúi xuống, nhìn hai cái bánh bao trước ngực, bụng liền kêu lên lên ừng ực.

Tôi quả thực phải bội phục công năng thân thể của chính mình, nhìn thấy hàng của bản thân mà cũng có thể đói bụng, nếu như gặp phải trận thiên tai đói kém, chắc là sẽ đem hai cái bánh bao kia cắt xuống chấm máu mà ăn luôn quá?

Day day huyết thái dương, xuống giường, chân có chút nhũn ra, tôi lão đảo giống như du hồn đi vào phòng bếp, nấu hai gói mì ăn liền, mùi thơm nhất thời xông lên lập tức thu hút Sài Sài chạy vào.

Hai nữ nhân tóc tai bù xù, mắt phù thũng, thần sắc mờ mịt ngồi trên ghế, cầm mặt si soap ăn.

Sau khi ăn xong, Sài Sài dùng giấy vệ sinh lau miệng, buông một câu, tao đi ngủ, liền lết trở lại trên giường, trùm chăn, tiếp tục ngủ.

Tôi đối với chuyện này cũng không lạ gì, thu dọn bát đĩa rồi đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, sau khi chỉnh trang bề ngoài để khỏi phải hù dọa người khác, tôi rời nhà đến bệnh viện.

Hậu quả của việc ngủ suốt một ngày, chính là nhìn mọi vật đều như đã trải qua mây dờ, giống như vừa đi hết một vòng dương gian rồi trở lại.

Vừa thấy tôi ra khỏi đường hầm, tên ăn mày liền đem hai tay che lấy hộp tiền ở trước mặt mình, nhìn tôi đầy cảnh giác như thể tôi sắp xông lên cướp tiền vậy.

Hàn Thực Sắc tôi là loại người đẩy sao? Thật là.

Khi đến cửa bệnh viện, nhìn lại đồng hồ, đã là bảy giờ năm mươi tám phút. Đột nhiên nhớ từ hôm nay là bắt đầu tiến hành chế độ khảo sát mới, viện trưởng sẽ đứng tám giờ đến các phòng kiểm tra, bác sĩ nào vắng mặt thì mỗi một lần sẽ bị trừ năm mươi đồng tiền thưởng.

Đó là bao nhiêu bát mì thịt bò thơm ngon nóng hổi của tôi nha!

Tôi liền nhanh chân xông vào, trong nháy mắt thành công chen vào thang máy sắp đóng cửa. Tuy rằng bên trong đã có khá nhiều người nhưng cũng may là chưa đến số người hạn định.

Kỳ thực tôi rất ghét đi thang máy. Có lẽ là do xem phim quá nhiều mà tôi cảm thấy cái đồ chơi công nghệ cao này không an toàn chút nào, chỉ cần không cẩn thận một cái, thang máy đã đi lên được mười mấy tầng lầu mà bỗng nhiên rầm rầm lao xuống, đến lúc đó chẳng phải bao nhiêu con người ở đây đều trở thành đồng thịt vụn sao.

Đồng Điều đã từng nói với tôi, nếu rơi vào tình cảnh như vậy, phải ở thời khắc trước khi thang máy chạm đất nhảy lên, như vậy có thể giảm thiểu được tổn hại cho thân thể.

Tôi nghĩ nghĩ, hỏi lại, nếu như tôi không cẩn thận nhảy sớm hơn thì sao?

Đồng Điều liền mỉm cười, đặt tay lên vai tôi, nói, yên tâm đi, đến lúc đó ta nhất định mua cho ngươi một cái vòng hoa hàng hiệu. Tôi nghe xong liền sờn hết cả tóc gáy.

Có một điểm nữa khiến tôi ghét thang máy, chính là cả một đám người bị nhốt trong cái hộp kín bưng giữa không trung này, cái gì cũng không nói, ai cũng chăm chăm nhìn bảng hiển thị số tầng, không khí quả thật vô cùng gượng gạo.

Mà điều đáng ghét nhất là, lúc thang máy đang chạy, chẳng may có bác nào thả bom sinh học thì toàn bộ đồng bào ở đây chẳng phải gặp nạn hay sao.

Vừa nghĩ tới đó, tình huống hiện tại liền y như vậy.

Tôi đang tập trung tư tưởng nhìn bảng hiển thị thang máy đang đi lên thì bên phải bỗng nhiên truyền đến một chuỗi thanh âm mỏng manh.

Xuy -- phốc -- xuy

Sống đến hơn hai mươi tuổi rồi cho nên đối với âm thanh sản sinh ra do loại hiện tượng sinh lý bình thường kia tôi phi thường quen thuộc.

Một người mà đang ở chỗ đông người muốn xì hơi, hơn nữa ước muốn xì hơi càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng đến trình độ không thể không thả, hẳn sẽ dùng hậu môn kim lại khí thể, chậm rãi đem khí phóng thích ra ngoài, cứ như vậy, khí thoát ra sẽ mang theo tiếng “Xuy” thật dài.

Nhưng thiên hữu bất trắc phong vân (*trên đời có nhiều tai nạn ngoài dự liệu*). Hắn cứ kìm mãi kìm mãi, đột nhiên không khống chế được, luồng khí như sóng xung kích bị đẩy ra ngoài, do đó gây nên tiếng “Phốc”.

Vì thế, hắn trở nên sốt ruột, thân hình căng thẳng, hậu môn theo đó cũng trở nên căng thẳng, thông đạo nhỏ đi, luồng khí đi ra tiếp tục theo tiếng “Xuy” kéo dài không dứt mà đi ra bên ngoài.

Trong lúc não bộ của tôi đang tiến hành một loạt những phân tích khoa học tinh vi và cụ thể, thì một cỗ mùi hôi ghê tởm nháy mắt tràn ra trong thang máy.

Tôi quay đầu, muốn che mũi, trừng mắt nhìn tên đầu sỏ bên phải một cái.

Ài ngờ, hần cư nhiên che mũi trước, bày ra bộ dáng ghét bỏ cùng với giả bộ vô tội mãnh liệt nhìn lại phía tôi.

Cứ như vậy, toàn bộ mọi người trong thang máy đều cho rằng khí kia là do tôi phóng thích, tất cả đều ngừng thở, cau mày, trừng mắt, cắn răng, dùng dáng vẻ của họ để tỏ vẻ khinh thường tôi như thể tôi là người ở nơi công cộng dùng khí độc xâm hại bọn họ một cách hèn mọn trắng trợn không cách nào ngăn cản.

Tôi đứng hình ngay tại chỗ, trước giờ luôn luôn là tôi, Hàn Thực Sắc đổ tội cho người khác, không thể tưởng tượng được hôm nay cuối cùng lại gặp báo ứng, bị người khác chơi xấu.

Trương Ái Linh từng nói, muốn nổi danh thì phải sớm hành động.

Mà tôi nói, nếu muốn thanh minh mình không phải người phóng khí thì phải sớm thực hiện.

Hiện tại, dù sao thì cũng không có khả năng nào thu khí vừa rồi đem xét nghiệm a.

Tôi quần nha, còn đâu mặt mũi mà trở về gặp cha mẹ?

Cũng không biết người nọ ăn phải cái gì, cái hương vị kia nha, thật sự là tươi sống vô cùng, so với H₂S còn độc hơn, hơn nữa mùi lại nồng nàn, kiểu gì cũng không chịu biến mất.

Những người phía sau bắt đầu ồn ào, tôi cảm giác được bọn họ đang dùng ánh mắt hiểm ác để thiêu một cái lỗ trên lưng tôi.

Hơn nữa, có mấy người bắt đầu thì thầm oán trách tôi.

Tôi trấn định, lãnh đạm sẽ gia tăng bình tĩnh.

Tôi lầu thứ mười một, cửa thang máy mở ra, tôi cũng không vội đi mà đứng chắn ở cửa.

Tôi thở sâu, tập trung chuẩn bị tinh thần, tiếp theo tôi vận khí từ đan điền, từ mông phát ra một đạo âm thanh “Xuy” thanh tú giống như điện mạo tôi vậy.

Sau đó, một cỗ hương vị kết tinh của mì ăn liền đã qua xử lý của hệ bài tiết theo lối cửa thang máy nhỏ khuếch tán vào trong.

Tất cả mọi người cứng ngắc tại chỗ.

Cửa thang máy bắt đầu đóng lại, tôi lắc mình sai bước, vẫy vẫy tay, ra đi không mang theo chút mùi nào.

Dù gì cũng đã mang danh người xấu, vậy thì không bằng thật sự làm kẻ xấu luôn.

Nói tôi phóng khí? Tôi đây Hàn Thực Sắc liền phóng một cái cho các người biết.

Giương mắt lên, liền phát hiện viện trưởng chỉ còn cách phòng tôi khoảng mười thước.

Tôi cúi mình, hai tay chống đất, làm ra tư thế lấy đà, sau đó giống như một mũi tên xé gió phóng về phía trước.

Giày cao gót chạy trên sàn hành lang tron bóng phát ra tiếng vang thanh thúy, tôi thành công đem viện trưởng tuổi già sắc kém, à không, tuổi già ốm yếu bỏ rơi lại phía sau.

Thở hồng hộc chạy vào phòng, đặt mông ngồi xuống.

Lau hết mồ hôi trên trán, lúc này mới cảm thấy có chút kỳ quái, phòng thể nào lại im lặng như vậy? Chẳng lẽ Thịnh hồ ly chưa có tới làm?

Đang mừng thầm lại phát hiện sau bình phong có một người đang nằm trên giường giải phẫu.

Lặng lẽ bước qua nhìn thì phát hiện người đó chính là con hồ ly kia.

Lúc này mới nhớ tới hần liên tục hai ngày phải trực đêm, phỏng chừng là rất mệt mỏi mới nằm ngủ ngay tại đây.

Đang muốn lấy bút kẻ lông mi ra vẽ hình con rùa trên mặt hần, nhưng đến gần, nhìn rõ mặt, tôi nhất thời sững sốt, bút trong tay cũng rơi xuống mặt đất.

Ôn Phủ Mịch.

Thịnh Du Kiệt đang ngủ say, cặp mắt lúc nào cũng yêu mị cùng trêu tức kia đang nhắm chặt lại.

Gương mặt thanh tú đang bày ra kia giống như một cái bóng phản chiếu trong nước, dần dần mơ hồ, dần dần biến đổi, dần dần trở thành Ôn Phủ Mịch.

Thịnh Du Kiệt lúc ngủ say quả thật rất giống Ôn Phủ Mịch, giống nam nhân ở trong trí nhớ đã gây ra vết thương lòng cho tôi.

Hình dáng mũi, gò má trắng nõn, đôi môi mang theo cảm giác mềm mại mà xa cách.

Dường như chính là Ôn Phủ Mịch đang ở trước mặt tôi như trước đây.

Tại giây phút đó, tôi hoảng hốt, có cảm giác hết thảy đều không chân thật.

Thân thể có cảm giác mỗi một phút thì càng trở nên trì độn hơn.

Ánh đèn huỳnh quang trên đầu tựa hồ đang lay động, khi thì phát ra ánh sáng nhu hòa, khi lại chói mắt.

Bên tai là một mảnh yên tĩnh, chỉ còn lại hồi ức giống như chiếc lá từ từ rơi xuống giữa mặt hồ tạo nên một vòng gợn sóng.

Ngay lúc này, Thịnh Du Kiệt đột nhiên mở mắt.

“Người đang làm cái gì vậy?”, hắn hỏi.

Đôi mắt hắn, tựa như phát ra ánh sáng chói mắt chiếu vào tâm trí tôi xua đi làn sương kí ức kia.

Không biết vì cái gì, bỗng nhiên lúc đó, tôi không thể đối mặt với việc Ôn Phủ Mịch mờ nhạt đi.

Tôi hốt hoảng xoay người xông ra ngoài.

Trên hành lang một lần nữa vang lên âm thanh giày cao gót, nhưng lúc này đây lại mang thêm mấy phần nặng nề.

Phía sau truyền lại tiếng viện trưởng: “... này con bé kia, suốt ngày mang giày cao gót chạy qua chạy lại trong bệnh viện, làm quấy nhiễu mọi người. Từ ngày mai, người nào còn dám đi giày cao gót, ta sẽ lấy cái cửa cửa luôn cho mà xem!”

Rời khỏi bệnh viện, tôi chạy một mạch về nhà.

Gió thổi vù vù bên tai, tóc tai hỗn độn, nhiều lần, chân còn bị vấp.

Nhưng tôi cũng không giảm bớt tốc độ, chỉ tiếp tục chạy về nhà.

Tôi giống như một con rùa bị thương, chỉ muốn thu mình vào trong mai.

Cái người giống Ôn Phủ Mịch vừa rồi, làm cho bao nhiêu kỷ niệm, bao nhiêu chuyện đã qua, tất cả ngọt ngào lẫn thương tâm một lần nữa hiện rõ trên trang sách.

Tôi rất rõ ràng nỗi đau vẫn luôn tồn tại ở đó, tôi chỉ là dùng nụ cười hoa lệ, dùng cành khô lá úa hư ảo mà che đậy nó đi.

Tôi chỉ không biết tại sao trải qua thời gian dài như thế, nó vẫn còn đau như vậy.

Giờ những vật che đậy đó bị xóc lên, miệng vết thương lại rách ra, nhìn thấy mà sợ, cho dù nhắm mắt lại rồi dường như vẫn có thể ngửi được mùi tanh của máu.

Tôi giống như chạy trời chết. Về đến nhà liền chạy vọt vào đóng sập cửa lại.

Tuy nhiên, những hồi ức kia lại như con đại hồng thủy không buông tha, chỉ chực nhấn chìm tôi, khiến tôi hít thở không thông.

Sài Sài bị tiếng sập cửa làm cho bừng tỉnh, vùng dậy khỏi giường, mơ mơ màng màng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Tôi không khỏi ngạc nhiên thấy ngữ khí của mình có thể trấn tĩnh như vậy.

Nói xong lại đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh lấy ra một đồng bia, mang đến bên cửa sổ, mở một lon, ngửa cổ uống ừng ực.

Sài Sài ở bên người tôi ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi: “Mày đang làm cái gì vậy?”

Không biết vì sao, những khi muốn khóc, cổ họng tôi đều nghẹt lại, ăn cái gì cũng sẽ đau, uống cái gì cũng sẽ nghẹn.

Tựa như bây giờ.

Đem một ngụm bia nuốt xuống, tôi mở cửa sổ sát đất, hét lớn ra bên ngoài: “Đả đảo chủ nghĩa đế quốc Mỹ!!!”

Nguyên nhân rất đơn giản: Ôn Phủ Mịch hiện tại đang học kiến trúc ở bên Mỹ.

Câu nói chí khí ngút trời đồng thời nổi lên những tác dụng như sau:

Dọa cho chim chóc đang cúi đầu chộp mồi trên cột điện bay đi.

Kinh động đến bác gái mang huy hiệu đỏ chói của cục ủy hội đang đi tản bộ

Quấy nhiễu chủ nhân của lầu dưới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Súc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Dự định rượu say loạn tính

Chủ nhân của căn hộ dưới lầu từ ban công ló ra, tức giận nói: "Cái con nhò lầu trên, cô có bệnh à, bắt đầu từ 7h sáng cứ bình bình lách cách không ngừng, bây giờ thì gào khóc thảm thiết cái gì? Bị thất tình tự mình lên giường đắp chăn khóc đi, đừng ảnh hưởng đến người khác ngủ!"

Phải nói lời của người này thật là vừa chuẩn lại vừa độc nha, tôi quả thật là thất tình, hơn nữa còn là thất tình một mối tình đã rất lâu nha

Nếu bình thường, tôi nhất định cùng hấn phân cao thấp, nhưng hôm nay, tôi một chút hơi sức cũng không có, chỉ có thể bị hấn bắt nạt thôi.

Nhưng may mắn, Sài Sài bên cạnh bước một bước dài về phía trước, nhào người ra ngoài ban công, cãi lộn cùng hấn: "Chúng tôi tự rống chúng tôi, ai mượn người nghe làm gì! Trời sáng bánh ra rồi, vậy mà người còn ngủ, có phải là buổi tối làm chuyện gì phi pháp không? Chắc là đi làm vịt (*trai bao*) chứ gì? Không đúng, xem cái bộ mặt của người cũng chả có đứa con gái nào thèm đâu, làm vịt cũng không có tư cách! Dám nói chúng tôi âm ỉ, ngày hôm qua lúc người dọn đến, lộp bộp suốt cả ngày, tôi cũng chẳng nói cái gì cả! Bây giờ chẳng qua là bày tỏ một chút cảm xúc căm ghét nhằm vào chủ nghĩa đế quốc, chọc tới người chỗ nào hã! Người rống cái lông ấy!"

Tôi nhìn thân ảnh Sài Sài, một bên uống bia một bên lệ nóng dâng trào.

Đứa bé này, quả nhiên yêu nước giống tôi, là thanh niên tốt có giác ngộ.

Tôi đã thấy kì quái rồi, dưới tầng nửa năm nay không ai ở, như thế nào bỗng nhiên có người ở? Hóa ra ngày hôm qua trong lúc tôi đang cùng Ultraman đi đánh quái thì người dưới lầu chui vào.

Lúc này, trong tiểu khu hoa viên, bác gái trên tay áo mang phù hiệu màu hồng cầm loa nói to: "Cửa số 7, tầng 12, tầng 13 hai vị đồng chí không được làm ồn nữa, hàng xóm với nhau phải biết đoàn kết, phải cùng tạo một xã hội hài hòa, tranh giải tiểu khu văn minh.....còn ồn ào nữa, lão nương đây thẳng này sẽ không phát cho các người khăn mặt cùng bàn chải đánh răng!"

Tôi!"....."

Sài sài!"....."

Người ở tầng dưới!"....."

Dưới sự uy hiếp của bác gái tổ dân phố, cuộc chiến kết thúc.

Sài Sài đem lực chú ý chuyển đến trên người tôi, hỏi: "Mày làm gì mà trở về sớm vậy?"

"Hôm nay không muốn đi làm." Tôi tiếp tục uống bia, trả lời băng quơ.

"Chỉ vậy thôi hả?" cô ấy ngồi xuống bên cạnh tôi, một đôi chân dài tiến vào trong tầm mắt, sát lại bên người

"Đừng hỏi nữa" Tôi đem bia đưa cho cô ấy, nói: "Nếu là chị em tốt, thì lại đây cùng nhau uống bia"

Cô ấy nhận lấy, không khách khí bắt đầu uống.

Vì thế, dưới ánh nắng ban mai, chúng tôi uống bia, uống tới mấy giờ liền.

Quá giữa trưa, Sài Sài rót cục rời giường của tôi, trở về nhà.

Cẩn thận ngẫm lại, những lời này quả thực là có chút ái muội.

Mà tôi, vẫn còn ngồi dưới đất, tiếp tục uống bia.

Thực ra, sau khi tôi uống say, đầu óc ngược lại càng thêm tỉnh táo, mà lá gan cũng lớn thêm gấp mấy lần.

Nhớ rõ lần đầu tiên của tôi và Ôn Phủ Mịch, tuy nói là ở tình huống uống rượu say rồi phát sinh quan hệ, nhưng những quán quýt của tôi và hán đêm đó, tôi đều nhớ rõ.

Là ở kỳ nghỉ hè sau khi hoàn tất kỳ thi vào trường cao đẳng, hơn mười năm kiếp sống khổ học rốt cục cũng đến ngày kết thúc.

Sau khi trọng trách gánh trên người đã được buông lỏng, cả người cũng sẽ nhẹ nhàng bay lên, trở nên vô pháp vô thiên.

Những tên học sinh vừa tốt nghiệp như chúng tôi, toàn bộ giống như đàn ngựa thoát cương, chơi đùa bốn phía, giống như là muốn đem hơn mười năm tuổi trẻ kia lôi kéo trở về.

Bốn đứa chúng tôi trắng đêm chè chén say sưa lại còn chạy về trường học, trước mặt những đứa học trò lớp 11 đang chuẩn bị tiến hành các khóa bỏ túi để tiến vào thời kỳ đen tối nhất của đời người, lớn tiếng nói với bọn chúng chính mình hiện tại tự do cỡ nào, vui mừng cỡ nào, nhân hạ cỡ nào, kích thích đàn em lớp dưới trong mắt đầy tơ máu, một nửa muốn tự sát, một nửa muốn tới giết chúng tôi.

Chính là giữa kỳ nghỉ hè ấy, tôi cùng Sài Sài quyết định đi theo con đường nữ tính, bắt đầu mua đồ trang điểm trét chơi.

Cẩn thận nhớ lại, thật đúng là rắc rối, chỉ mới học sơ qua trang điểm, cái gì cũng không biết, phấn nền xoa lên trắng xát, đôi mắt thì hoặc xanh, hoặc hồng, nghĩ ra màu nào liền đánh lên mắt cái đó.

Hai đứa đi trên đường giống như yêu quái xuống núi, có một lần thiếu chút nữa dọa một bà cụ sợ tới mức bệnh tim tái phát.

Đồng Điều mỗi lần thấy chúng tôi hóa trang đi ra, đều cười lăn lộn trên mặt đất.

Mà Ôn Phủ Mịch nhẹ nhàng cau mày, uyển chuyển nói, gần đây thành phố của chúng ta đang tranh giành danh hiệu thành phố văn minh, những lãnh đạo quan trọng của trung ương đều có thể tùy thời mà xuống thăm, hai người vẫn nên chú ý những ảnh hưởng đi.

Tôi túm lấy áo hán, chớp chớp hàng lông mi dài giống như chân ruồi, trừng đôi mắt tô xanh biếc, mở to đôi môi bôi son đỏ choe choét, hung ác nói, được lắm, Ôn Phủ Mịch, hiện tại ngược lại là ngươi ghét bỏ ta xấu xí.

Ôn Phủ Mịch dùng đôi mắt tĩnh lặng như nước, nói, không có a.

Tôi buông tay ra, giúp hán sửa sang lại cổ áo bị tôi túm nhăn lại, tươi cười rức rở đến ông trời cũng tự hổ thẹn vì không bằng.

Trong lòng âm thầm khen, đứa trẻ này, thật là có giác ngộ, biết lập tức sẽ xảy ra bạo lực gia đình, miệng bắt đầu mềm ra, đúng là đức tính tốt của một đáng trọng phụ.

Ai ngờ hán nói tiếp, ta đã sớm cảm thấy được ngươi không đẹp, cũng không phải bây giờ mới cảm thấy được.

Tôi lúc này tức giận đến khí huyết bốc lên, thiếu chút nữa hộc máu mà chết.

Vì trả thù việc hán ăn nói không có chừng mực, tôi lần nào gặp hán cũng đều hóa trang mặt như hoa, muốn báo thù.

Nhưng Ôn Phủ Mịch cũng có tuyệt chiêu, hán luôn đem giấy tẩy trang bên người, tay trái bắt lấy người tôi, tay phải cầm khăn nhắm mặt tôi mà lau.

Sau đó vài lần, tôi buông tha, bắt đầu an phận trang điểm đảng hoàng.

Tinh lực của con người có hạn, chơi như vậy khoảng nửa tháng, chúng tôi bắt đầu mệt mỏi, tụ hội cũng kết thúc.

Mà ngày đó, không khí cũng càng ngày càng nóng, người đi lại trên đường, giống như bị chưng trong lồng hấp, mồ hôi như mưa rơi.

Mà cái mũi, giống như bị một mẩu giấy che lại, làm cho người tôi cảm thấy ngột ngạt.

Dưới loại tình huống này, tôi đương nhiên là mỗi ngày ở trong nhà mở điều hòa, làm sao cũng không dám đi ra ngoài.

Lúc ấy, cha tôi mẹ tôi nói là đi ra ngoài du lịch, để lại sinh hoạt phí xong liền biến mất.

Dù sao nhà cũng vắng, tôi liền mỗi ngày kêu Ôn Phủ Mịch đến ở chơi với tôi, hai người không có việc gì làm liền chơi game, xem TV, ăn đồ ăn vặt, cùng nhau làm hai con sâu lười ăn no chờ chết.

Có đôi khi chơi đến muộn, tôi bảo Ôn Phủ Mịch ngủ lại ở một đêm.

Hán không chịu, nhất định phải đi.

Tôi trừng mắt liếc hắt hủ một cái, hỏi, có phải người sợ ta quấy rối người không?

Nói thật, tôi quả thực muốn quấy rối hắt.

Dù sao, chúng tôi đã hôn nhau cũng được hai năm rồi, hai đầu lưỡi nhấm nháp lại đều có thể say hello, thế nào đi nữa, cũng nên có điểm đột phát mới phải a.

Hơn nữa, chúng tôi đều đã 18 tuổi, là người trưởng thành rồi, tuyệt đối có thể chịu trách nhiệm với hành vi của chính bản thân mình.

Hơn nữa, ba tôi trước khi đi còn "vô tình" đem mấy hộp Durex đặt trên bàn ở phòng khách, vị ô mai, vị chuối, vị cam, cần gì có đó, thật sự là dụng tâm lương khô, tôi như thế nào không biết xấu hổ lại phụ tấm lòng của lão nhân gia?

Quan trọng nhất nhất nhất là, Hàn Thực Sắc tôi đã phải kiểm chế nhẫn nhịn hai năm rồi.

Hai năm qua, tôi đã phải trải qua những ngày linh hồn và thân thể chia lìa a, thân thể của tôi một bên cùng Ôn Phủ Mịch lách cách chiêm chiếp luyện kỹ thuật hôn, nhưng tâm hồn của tôi lại bắt đầu cùng hắt ở trên giường lăn qua lộn lại vô số lần rồi.

Tôi khát vọng xé bỏ áo sơ-mi của hắt, đem hai tay du ngoạn trên khuôn ngực trắng nõn của hắt, sau đó dùng đôi môi nóng bỏng của mình, cỡi bỏ thất lung của hắt, cùng "tiểu Phủ Mịch" thân mật tiếp xúc.

Mà Ôn Phủ Mịch giữ thân như ngọc, nhất định không vượt qua Lôi Trì nửa bước.

Vì thế, tôi mỗi ngày nằm ở trên giường, dùng răng cắn khấn trái giường, một đôi mắt sói trong bóng đêm lóe dâm quang.

Đội đã rất lâu, mong chờ cũng đã rất lâu, rốt cục cũng đợi đến lúc trái Ôn Phủ Mịch này chín muồi, có thể hái xuống nhấm nháp, mà hắt lại cứ đưng đưa trong gió.

Tôi hoàn toàn tức giận, hạ quyết định, quyết tâm vào giữa kỳ nghỉ hè này, nhất định phải cướp đoạt thân xử nam của hắt.

Ngày hôm đó, tôi lấy cảm hứng từ bộ phim truyền hình, mua một chục bia, quyết định đem Ôn Phủ Mịch chuốc say sau đó OOX.

Sau khi làm xong, tôi nằm ở trên giường, tay trái cầm que bánh chocolate sữa nhân trứng hiệu Vượng Vượng[1], tay phải ôm lấy bờ vai trắng như tuyết của Ôn Phủ Mịch đang run rẩy bởi vì khóc nức nở, không kiên nhẫn nói, được rồi, được rồi, lão nương sẽ chịu trách nhiệm, khóc cái gì a, xui xẻo!

Tiếp theo, lại cười dâm mà khêu khêu cảm của hắt, cười thật mê hoặc nói, vừa rồi trong khi người nằm mê man, cũng không có hưởng thụ được, như vậy bây giờ, chúng ta lại một lần nữa đi.

Tiếp theo, giường lại bắt đầu rung động.

Thu hồi tưởng tượng, tôi lau nước miếng trên miệng, bắt đầu cùng Ôn Phủ Mịch uống bia

Đương nhiên, không muốn cho hắt nghỉ ngơi, tôi uống bia cùng với hắt.

Nhưng người tỉnh không bằng trời tỉnh, người say trước chính là tôi.

Đó là lần đầu tiên uống rượu, thân thể xui xẻo, lưỡi lú lú, chân không đứng dậy được, nhưng ý thức vẫn thanh tỉnh, hoặc có thể nói, tôi so với bình thường càng thêm thanh tỉnh.

Tôi túm lấy áo sơ mi của Ôn Phủ Mịch, khó khăn mà nói, Ôn Phủ Mịch, đi, chúng ta, chúng ta, lên, lên giường đi.

Hắt đỡ lấy tôi nói, Thực Sắc, người say rồi, ta mang người đi ngủ.

Tôi thừa dịp rượu say trên chọc hắt, nói, ta muốn người cùng ta ngủ chung.

Hắt kiên định mà nói, không thể.

Tôi nóng nảy, vội hỏi vì cái gì.

Âm thanh của hắt vừa dịu dàng vừa nhỏ nhẹ, hắt nói, ta sợ chính mình không thể kiểm chế được.

Tôi lập tức cười giống như bông cải trắng, cũng nói ra lời thật lòng, chính là muốn cho người kiểm chế không được a.

Hắt cầm lấy tay tôi đang xé áo sơ mi của hắt, nói, Thực Sắc, chúng ta bây giờ vẫn còn nhỏ.

Tôi nhéo cánh tay hắt, nói, người đừng tưởng rằng mình là người phát ngôn của bộ giáo dục quốc gia a.

Hắt bắt lấy tay tôi nắm chặt, giọng cũng nghiêm túc hơn, nói, Thực Sắc, người còn quấy nữa là ta mang người bỏ vào bồn tắm cho người tỉnh rượu.

Tôi ngẩng đầu nhìn Ôn Phủ Mịch, thật ra lúc này tầm nhìn đã bắt đầu không rõ ràng, chỉ cảm thấy trên mặt hắn một mảnh mơ hồ.

Tôi hỏi hắn: Phủ Mịch, có phải là người không thích ta?

Hắn lấy tay giúp tôi vén những sợi tóc không nghe lời ở hai bên má ra sau tai, nhẹ nhàng nói, nếu ta không thích người, ở cùng một chỗ với người làm chi?

Tôi nghĩ về điều đó, liền ừ một tiếng, lại nói, người không phải là ‘*quả nhân có bệnh*’ chứ?”

Miệng hắn khẽ giật giật, đem ba chữ kia nói ra thật rõ ràng: ta, không, có.

Tôi hừ một tiếng, nói, khẳng định có, bằng không sao người không dám cùng ta lên giường?

Hắn khẽ thở dài, nói, Thực Sắc, đừng nói kích ta.

Trong lòng tôi đã mắng hắn đến cầu huyết lâm đầu, cái tên Ôn Phủ Mịch này, rõ thật nước đổ đầu vịt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Say rượu loạn tính

Tôi quyết định đi thẳng vào vấn đề, liền hỏi tới, Ôn Phủ Mịch, tại sao người không muốn làm với ta, thẳng thắn mà nói ra lý do đi.

Hắn hơi bất đắc dĩ nhìn tôi nói, có ai như người hỏi vấn đề này không?

Tôi vội vàng nhào lại cắn cổ hắn, thịt mềm mềm quả là mùi vị không tệ a.

Tôi nói, ta mặc kệ dù sao thì ta say rồi, đang phát điên lên đây, nếu hôm nay người không đáp ứng ta, vậy ta liền cưỡng bức, đến lúc làm đau người rồi, đừng có mà khóc sụt sùi đấy.

Răng của tôi, nhẹ nhàng cắn vào yết hầu của hắn, tôi cảm thấy đây chính là chỗ gọi cảm nhát của đàn ông.

Một khi Ôn Phủ Mịch mở miệng nói, yết hầu của hắn sẽ nhẹ nhàng chuyển động, kéo theo trái tim của tôi, cũng dao động nhộn nhạo theo.

Cẩn thận suy ngẫm lại, nguyên nhân chủ yếu tôi thích cái yết hầu này chắc cũng tại vì tôi không có.

Con người thường thích những thứ mà bản thân mình không có, cũng như thích những người mà mình không có được.

Nghĩ tới đó thấy con người thật sự là động vật rất đáng khinh a.

Ôn Phủ Mịch nói, Thực Sắc ta chỉ sợ người sẽ hối hận

Kỳ thực tôi định nói, người yên tâm, người hối hận khẳng định sẽ là người.

Nhưng miệng tôi lại thốt lên, ta sẽ không hối hận, hơn nữa ta còn cam đoan người cũng sẽ không hối hận, ta thề, hai cái bánh bao trước ngực tuyệt đối không phải loại nhỏ như bánh bao Vượng Tử a[1], mặc dù không như cao nguyên Thanh Hải Tây Tạng, nhưng ít ra cũng là ngọn đồi núi phía tây nam, hơn nữa hình dạng hoàn hảo, chất thịt tươi mới, không quá béo, giàu chất dinh dưỡng, hàm lượng protein cao, tuyệt đối không chứa chất kích thích.

Thân mình Ôn Phủ Mịch chợt run lên một cái, nói, người cho là nơi đó của người là thịt ba chỉ chắc.

Hương rượu xộc lên, miệng tôi cắn cũng có chút mạnh hơn, hương vị có chút giống với quý hút máu người.

Ôn Phủ Mịch cũng không né tránh, luôn luôn là mặc cho tôi đây tùy ý cắn, hắn nhẹ nhàng thở dài nói, Thực Sắc hãy chờ đến khi chúng ta kết hôn đã. Nếu có một ngày, người thực sự không thích ta, lại hối hận rồi làm sao?

Nghe vậy, trái tim tôi nhất thời nhói lên một cái, một người nam nhân có trách nhiệm như vậy tôi thực sự phải hoài nghi Hàn Thực Sắc tôi là mẹ của ông trời a, bằng không ông trời làm sao chiếu cố tôi như vậy, ban cho tôi một nam nhân tốt đến thế này.

Tuy nhiên cảm động được một chút liền lập tức tắt ngúm, kết hôn xong mới làm - không phải là chờ thêm ít nhất bốn năm nữa chứ?

Nước miếng của tôi lúc này lại giống như sông Hoàng Hà tràn ra.

Vì vậy, tôi lôi kéo y phục của hắn vội vàng la lên: Không, sẽ không, Hàn Thực Sắc vĩnh viễn chỉ thích Ôn Phù Mịch.

Hắn nở nụ cười và nói rằng, vĩnh viễn dễ dàng nói ra như vậy sao?

Tôi không có tâm trạng cùng hắn nói đùa như thế, đánh bật người ngồi dậy, dùng miệng phủ lấy cái miệng hắn, sau đó đưa tay từ từ thâm nhập vào vạt áo sơ mi của hắn.

Lần đầu tiên trong đời, tôi chạm vào lồng ngực của hắn, thực nhẹ nhàng khoan khoái, không có lông khiến người ta ghê tởm, làn da thậm chí so với nữ sinh còn bóng loáng hơn, giống như loại đậu hủ mà tôi thích ăn nhất.

Bất quá suy ngẫm lại, tôi quả thực là đang ăn đậu hủ của hắn nha.

Lưỡi của tôi và hắn đang mãnh liệt mà quấn lấy nhau, mà tay của tôi thì đang ở trong lồng ngực của hắn tha hồ vuốt ve, ngây ngô mà câu dẫn.

Cơ thể Ôn Phù Mịch càng ngày càng nóng dần dần đón nhận sự ấm áp của tôi.

Tôi đem thân mình gắt gao quấn chặt lấy hắn, dùng hai ngọn núi trước ngực chậm rãi cọ.

Tuy rằng Hàn Thực Sắc tôi đúng là được sinh ra dưới màu cờ của Đảng, là nữ thanh niên tốt của Đảng, nhưng đồng thời, từ nhỏ cũng xem manga《Người yêu Bá Vương [2]》siêu H của bạn học Mayu Shinjo mà lớn lên.

Không phải là tôi không yêu nước, tôi chủ yếu muốn từ thời trung học tìm hiểu chút kiến thức sinh lý, để chuẩn bị trước khỏi họa sau này thôi.

Chúng tôi từ nhỏ đến lớn mỗi khi học tới tiết sinh lý, giáo viên luôn dùng một câu bảo chúng tôi tự học liền xong việc.

Kỳ thật càng lảng tránh, loại chuyện này trong mắt chúng ta càng trở nên thần bí, mọi người liền càng muốn đi tìm hiểu đến cùng.

Chỉ cần hai người tự tìm hiểu loạn xạ là có thể tìm hiểu ra thôi.

Cho nên nói, phương thức lảng tránh trong chuyện này là cực kỳ không nên.

Ở Hà Lan, học sinh tiểu học đã được phát đồ tránh thai, tiến tiến hơn nhiều, cho dù không thể dùng cũng có thể cầm lên thổi bong bóng chơi, bắt chước bát giới, thổi một quả cầu, thổi một quả đại Cầu Cầu, thổi đại Cầu Cầu chơi với Cầu Cầu

Cho nên ti lệ người Hà Lan độc thân mang thai thấp nhất ở Châu Âu cũng không phải không có đạo lý

Tổ tiên dạy chúng ta, đọc nhiều sách vở để bổ sung những khiếm khuyết trong kiến thức, vì thế đối với những kiến thức này, tôi chỉ có thể thỉnh giáo sự giúp đỡ của truyện tranh Nhật Bản.

Chiều cọ xát hai quả đồi này chính là tôi học hỏi được từ ở trên.

Tôi cọ, tôi cọ, tôi cọ cọ cọ, cũng không tin không quyến rũ được hắn!

Quả nhiên, dưới những nỗ lực không mệt mỏi của tôi, thân thể Ôn Phù Mịch bắt đầu có phản ứng.

Hơi thở của hắn trở nên hỗn loạn, cái lưỡi kia di chuyển càng kịch liệt hơn, Tiểu Phù Mịch nhà hắn cũng bắt đầu thức tỉnh.

Tôi rất kích động a, giống như Đảng ở dưới đất ẩn nấp nhiều năm, cuối cùng cũng đánh được vào quân doanh của địch.

Kết quả là, tôi không ngừng cố gắng, không cọ nữa, mà bắt đầu áp sát vào.

Tôi áp, tôi áp, tôi dùng sức áp vào, không xem hai bánh bao trước ngực như sinh vật sống nữa mà áp.

Không cần thận, dùng quá nhiều sức nên thiếu chút nữa đem nhân thịt ở bên trong ép lòi ra, đau đến tôi nhe răng nhếch miệng, nước mắt lưng tròng.

May mà cố gắng không có uổng phí, Ôn Phù Mịch ôm chặt lấy tôi, cùng quấn lấy nhau lăn lộn trên giường.

Tôi thiếu chút nữa là vui mừng đến nhồi máu cơ tim, thừa các đồng chí Hàn Thực Sắc tôi nằm mơ cũng hi vọng, ăn cơm cũng hi vọng, đi nhà cầu cũng hi vọng, tắm rửa cũng hi vọng, làm bài tập ở nhà cũng hi vọng, nghe giảng bài cũng hi vọng, rốt cục cũng đã chờ được đến một ngày cùng Ôn Phù Mịch lăn lộn trên giường.

Để ăn mừng thời khắc vĩ đại này, tôi quyết định cùng Ôn Phù Mịch lăn trên giường thêm vài vòng nữa.

Vì thế, tôi liền ôm lấy hắn, bắt đầu học tập cảnh tượng lãng mạn của nam nữ nhân vật chính trên phim truyền hình Trung Quốc lăn qua lăn lại trên sa mạc hoặc là lưng chừng núi.

Nhưng là tôi quên, phim truyền hình luôn luôn không tả thực, những nam nữ diễn viên chính này lăn lên lộn xuống rất nhẹ nhàng thoải mái, nhưng đến lượt

tôi cùng Ôn Phủ Mịch làm thì gọi là tạo nghiệp a.

Cứ như vậy mà lần lần đến chóng mặt hoa mắt, hơn nữa tôi lại uống quá say nên thiếu chút nữa liền nôn ra.

Bất quá tôi là ai a, để đạt được ước mơ đã chờ đợi từ lâu này, tôi đem những thứ đang trào lên tới yết hầu kia cố gắng một lần nữa nuốt xuống hết, một giọt cũng không lãng phí .

Không thể không nói, tôi thật sự bội phục bản thân mình, không hổ là mama của lão thiên gia a.

Cứ như vậy, chúng tôi lần a lần a lần a, không để ý chuyện sân bãi có giới hạn, liền rót xuống giường, "Bình" một tiếng sao bay đầy đầu chân tay run rẩy.

Ôn Phủ Mịch vội giúp tôi xoa đầu, quan tâm hỏi han, không sao chứ.

Tôi vùng mạnh tay, đôi mắt sáng lên, phát huy tinh thần không biết sợ của mình nói “Không có việc gì, tuyệt đối có thể cùng người đại chiến 300 hiệp”

Nói xong kéo tay hắn quay lại trên giường.

Lần này tôi ngồi ở trên, đừng có ý kiến nha, làm như thế này thật là có cảm giác nữ vương chỉ còn thiếu roi da và ngọn nến.

Lúc này, tôi đã không thể đợi được nữa, vội cúi người xuống bắt đầu cởi quần áo của Ôn Phủ Mịch.

Không đến một lúc, một khối băng ngọc hoàn mỹ liền như vậy phơi bày ở trước mắt của tôi.

Tôi ừng ực ừng ực mà nuốt nước miếng, sau đó cúi người xuống, dùng môi của mình phủ phục trước lồng ngực của Ôn Phủ Mịch.

Từng tắc từng tắc một, môi của tôi ở trên lồng ngực của hắn mà di chuyển, một bên cảm thấy may mắn, hoàn hảo vì Ôn Phủ Mịch nhà chúng ta không có hiện tượng lai giống tổ tiên nghiêm trọng, bằng không trên lồng ngực sẽ có lông mao đen, bảo tôi như thế nào hạ miệng xuống a.

Da thịt của hắn giống như bạch ngọc hoàn mỹ, lồng ngực không có cơ bắp rõ ràng, nhưng cũng không gầy yếu, xinh đẹp vừa phải.

Tôi vờn đầu lưỡi, bắt đầu liếm hai quả trên đó, một vòng lại một vòng, hết sức hấp dẫn.

Tôi dùng đầu lưỡi mát hai năm luyện tập đã trở nên linh hoạt, liền tiếp không ngừng gây điểm hồng trước ngực hắn.

Đầu lưỡi ma sát, mang theo ướt át, dần dần khiến nó dựng đứng lên.

Hô hấp của Ôn Phủ Mịch trở nên dồn dập nôn nóng hơn, trong mắt phủ đầy tình dục giống như tôi.

Tôi tiếp tục trêu chọc, một hồi dùng lưỡi bao vây ở điểm đỏ sẫm kia, một hồi lại bắt đầu truy đuổi.

Mặc dù bản thân không có cảm giác thoải mái, nhưng lại có cảm giác rất thành tựu.

Quậy phá một hồi khoe miệng cũng bắt đầu bần rùn tôi liền dừng lại, vận động xương hàm, hít một hơi, nhìn Ôn Phủ Mịch nói, “meo meo” của đàn ông các ngươi cũng quá nhỏ đi, giống như hai cái mục bị muỗi chích.

Ôn Phủ Mịch nhin không được nở nụ cười, nếu cũng giống như phụ nữ các ngươi thì không phải là hù dọa chết người sao?

Tôi cười đắc ý nháy mắt mấy cái nói, ôi chao làm sao anh biết phụ nữ bọn em đều là ngực to hả? Không lẽ đã lên xem phim đồi trụy rồi sao?

Ánh mắt của Ôn Phủ Mịch dưới ánh đèn sáng tối không ngừng nói, vậy bây giờ để ta xem thử xem

Tiếp theo, tôi chỉ cảm thấy một trận trời đất xoay chuyển, đã bị hắn đè xuống giường.

Hiện tại vị trí đã thay đổi, hắn ở trên còn tôi ở dưới.

Nữ vương biến mất rồi, lòng tôi cảm thấy thật bị thương nha.

Trong mắt Ôn Phủ Mịch hiện lên tia mộng lung, hắn rất dịu dàng, rất thông thả từ từ giúp tôi cởi ra áo khoác sau đó liền cúi đầu hôn xuống cổ.

Mẹ tôi ơi, mùi vị thật sự là quá mất hồn.

Bàn tay Ôn Phủ Mịch nhẹ nhàng vuốt đầu của tôi.

Không phải nói khoe khoang chứ, ưu điểm lớn nhất của Hàn Thực Sắc tôi là có mái tóc đẹp, đen trắng mượt mà hơn nữa còn không bị chẻ ngọn.

Ôn Phủ Mịch tựa hồ rất thích vuốt tóc của tôi.

Học kỳ hai năm lớp 10, khi chúng tôi ở trong giai đoạn trên mức tình bạn nhưng chưa làm người yêu, tôi phát hiện hắn thường nhìn mái tóc của tôi đến

ngây người.

Sau khi kết giao, hần liền thường xuyên vuốt ve đầu của tôi, ánh mắt rất ôn nhu.

Tôi thường hay giả bộ đùa giỡn hỏi hần, người có phải hay không phải là bị bệnh nghiện tóc a?

Hần cười cười không nói.

Một luồng hơi thở nóng hổi nhẹ nhàng khoan khoái lướt nhẹ trên gáy cổ làm tôi phục hồi tinh thần lại, mà cơ thể tôi cũng bắt đầu run rẩy.

Làn môi mềm mại kia lưu luyến ở trên làn da tôi, giống như mang theo sóng điện, di chuyển đến đâu liền tê dại đến đó.

Cái lưỡi ướt át trơn mềm kia lại đang men theo vành tai, treu chọc lỗ tai của tôi, loại kích thích mãnh liệt này làm cho con người ta chỉ muốn thét lên.

Tôi cắn chặt môi, nhưng âm thanh nửa khó chịu nửa rên rỉ vẫn là từ trong miệng thoát ra.

Bờ môi của Ôn Phủ Mịch dần dần di chuyển xuống phía dưới, nhẹ nhàng cắn cổ tôi.

Sự mê mang đắm chìm này khiến tôi khẽ rên rỉ một tiếng.

Thanh âm của Ôn Phủ Mịch mập mờ vang lên bên tai, lúc bình thường người đều cắn ta như vậy.

Phản rồi, phản rồi, lại còn dám báo thù tôi.

Tôi vội giải thích, ta cắn người để chứng minh tình yêu của ta đối với người a.

Thanh âm Ôn Phủ Mịch mang theo ý cười, vậy ta cắn người cũng là thể hiện tình yêu với người a.

Bạn lớp trưởng đã từng nói, các bạn sinh viên, chúng ta giờ nào làm việc đó, nói cách khác, ở lớp chính trị chúng ta nên làm bài tập chính trị mà không phải là bài tập môn toán học. Đương nhiên tôi cũng không có nói là vào giờ toán học thì không thể làm bài tập chính trị.

Điều này cho thấy, trong lúc “make love” không thích hợp để đấu võ mồm.

Mất thấy hiện tại bầu không khí tình dục đang bắt đầu trở nên nhạt nhẽo, tôi hoảng hồn vội kéo áo lót ra, lộ ra bộ phận ra hồn nhất trong tất cả các bộ phận không ra gì của mình, đặc ý nhìn hần, ý tứ chính là, ta không có nói sai, hình dạng hoàn hảo, chất thịt tươi mới, béo gầy vừa phải.

Ôn Phủ Mịch nhất thời ngơ ngẩn, thân mình cũng trở nên cứng ngắt.

Trong lòng tôi thầm kêu một tiếng thật thích a, sâu sắc thể nghiệm được cảm giác của Ngọc Oánh trong Thâm cung nội chiến thoát y trước mắt của Tôn Bạch Dương, nhìn thấy bộ dạng bị mê hoặc của hần mà cảm thấy đặc ý.

Nhưng ngay sau đó Ôn Phủ Mịch chậm rãi nói, Thực Sắc, động tác của người dừng dừng mãnh như vậy được không, vừa rồi ta còn có cảm giác tưởng nhầm người là đàn ông đó.

Tôi kìm nén xúc động muốn đập hần xuống giường, mỉm cười, lại mỉm cười, cười đến khóe miệng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tiếp tục say rượu loạn tính

Thôi bỏ đi, hôm nay là do tôi chào mời tiểu Phủ Mịch nhà hần đến nhà tôi, cũng là ngày “Cửa bông nay mới mở ra vì người [1] của tôi. Vì vậy Hàn Thực Sắc – nhân.

Trong lúc vô tình cúi đầu xuống nhìn một cái, tôi rốt cục cũng phát hiện vấn đề nằm ở chỗ nào.

Sau khi nằm xuống, hai đồng mớ trước ngực lại di động sang hai bên nách, cup B hoa hoa lệ lệ của tôi lại trở thành một mảng bằng phẳng.

Ngực của Ôn Phủ Mịch giống như là bị muỗi cắn, ngực của tôi thì giống như bị muỗi độc cắn, sưng hơn của hần được một chút.

Tuy rằng khi đó bộ phim “Khắp thành đều mang áo giáp vàng” (Hoàng Kim Giáp) của đạo diễn Trương còn chưa có xuất bản, nhưng tôi đã sâu sắc hiểu

được đạo lý muốn có ngực thì phải ép mới có[2], cho nên liền lấy hai tay cố gắng ép hai đồng mỡ vào giữa.

Tiếp theo tôi cứ duy trì tư thế này, hướng Ôn Phủ Mịch phóng ra cái mị nhãn, ý tứ chính là, cung ơi bây giờ ngươi có thể tới rồi đó (*nguyên văn ‘đến thượng’*).

Nhưng Ôn Phủ Mịch lại hơi nhú mi nói, có phải ngươi không thấy thoải mái không?

Tôi hoàn toàn sụp đổ, hết lớn, Ôn Phủ Mịch ngươi hiện tại nên chú ý đến hai cái bánh bao trắng nõn trước ngực ta, nhìn chúng nó ngươi hẳn là nên giống như sói đói, ánh mắt phát ra lục quang, mạnh mẽ xông tới đem mặt chôn trước ngực của ta mà hung hãn gặm cắn a!

Ôn Phủ Mịch nở nụ cười, hơn nữa nụ cười kia tràn đầy tình cảm nồng nàn, hẳn chỉ nhẹ giọng nói một chữ, được.

Tiếp theo, sói đói bắt đầu vồ lấy con mồi.

Hắn cúi người xuống, ngậm nụ hoa trước ngực của tôi, nhẹ nhàng ôn nhu, sử dụng hàm răng đều trắng sáng cắn xé thăm dò.

Trước ngực của tôi cảm giác ướt át, còn có sóng nhiệt, toàn thân như lửa đốt.

Cha tôi ơi, cái tư vị này còn mất hồn hơn so với lúc nãy nữa!

Thân thể của tôi không tự chủ được bắt đầu run rẩy, bắt đầu co rút, cái loại cảm giác này có chút khó chịu, có chút xa lạ, mặt khác, nhờ giọng mà nói thì còn có chút khao khát.

Đầu lưỡi của hắn, bắt đầu xoay vòng vòng ở trên cái bánh bao bị muỗi độc cắn của tôi.

Đến lúc này đây, tôi đã sâu sắc cảm nhận được cái gì được gọi là phong thủy luân chuyển a. (*thời thế thay đổi*)

Tôi cắn chặt môi, hết sức trấn an thủy triều đang ập nập trong cơ thể, nhưng theo sự trêu chọc của Ôn Phủ Mịch những cố gắng của tôi hoàn toàn mất đi tác dụng.

Tay của tôi bắt đầu nắm chặt mép giường, cào xé khăn trải giường, cuối cùng tôi ôm lấy cổ Ôn Phủ Mịch muốn tìm được một chỗ để dựa vào.

Làn môi của hắn rong chơi trên mỗi một góc nhỏ của thân thể tôi, khơi dậy ngọn lửa đang ập nập trong cơ thể.

Mùi vị dục vọng khó mà nhịn được này khiến ngón tay của tôi bám chặt vào trên lưng của hắn.

Mặc dù có mở điều hòa, nhưng toàn thân chúng tôi đều thấm đẫm mồ hôi.

Ánh nắng buổi chiều mùa hè xuyên thấu qua khe hở của màn cửa sổ chiếu vào trong phòng, một luồng sáng màu vàng rọi trên người chúng tôi.

Ánh sáng mê loạn, mồ hôi ẩm ướt, ngây ngô thờ dốt, đủ loại tiếp xúc, kết tụ thành một hồi ức vững chắc nhất.

Tư vị dục vọng lúc đó tràn khắp người chúng tôi, khiến toàn bộ ý chí non nớt đều sụp đổ.

Tôi gắt gao bắt lấy Ôn Phủ Mịch cố gắng nâng người lên, muốn đòi hỏi nhiều hơn.

Mà Ôn Phủ Mịch bên cạnh tôi cũng đang mê loạn, hắn dùng toàn bộ sức lực muốn đem tôi nhập vào trong cơ thể hắn.

Những ngón tay trắng nõn rõ ràng từng khớp xương bắt đầu chậm rãi đưa vào trong quần lót của tôi.

Tôi nâng người đẩy phối hợp cùng hắn, cùng nhau đem chướng ngại vật cuối cùng cởi ra.

Giờ phút này, hạ thân của tôi đã là một mảng ướt át.

Tôi gắt gao nhắm mắt lại, kéo căng thân mình, bắt đầu nghênh đón thời khắc quan trọng nhất.

Thế nhưng rất lâu sau đó, Ôn Phủ Mịch ở trên người tôi không có chút phản ứng.

Tôi nghi hoặc tròn mắt lên, lại thấy dục vọng trong mắt Ôn Phủ Mịch đã chậm rãi biến mất.

Hắn thờ dài một cái cố gắng bình tĩnh trở lại nói, Thực Sắc ta không thể làm thế.

Tôi đập đầu vào giường, nước mắt như mưa.

Nhất định là cái quần lót gây ra họa.

Tôi điên rồi, lại ở một ngày quan trọng như thế này mặc cái quần lót màu hồng phấn, phía trước in hình hello kitty, mặt sau còn có cái đuôi bé bé, ầu ầu như vậy, Ôn Phủ Mịch có tâm tình làm mới là lạ!

Ôn Phủ Mịch lại nói, không phải, chuyện này không có liên quan gì đến cái quần lót hết.

Tôi ngừng lại mọi suy nghĩ, nhìn hấn thắc mắc.

Ôn Phủ Mịch thờ dài nói, không phải nguyên nhân ở người, mà là hôm nay ta không có chuẩn bị.

Sau 3 giây tôi mới hiểu được, hóa ra là vấn đề bảo hộ.

Tôi thờ ra thật lớn, muốn nói không sao cả, ta đây có, nhưng lại cảm thấy như thế không đủ rụt rè, như vậy không tốt, không tốt.

Vì thế tôi chỉ có thể giả bộ thờ dài nói, aizz đúng vậy a... tạo ra thêm một người cũng không tốt lắm.

Hấn cầm chăn đem tôi bao lấy, ôm thật chặt, đem dục vọng nóng rực chậm rãi dịu xuống.

Giọng tôi thanh thanh nói, dù sao cũng không có chuyện gì, chúng ta liền xem sách đi.

Nói xong, tôi liền mở ra ngăn kéo đầu giường bên cạnh – mấy gói Durex mà cha tôi mua đang ngoan ngoãn nằm bên trong.

Tôi giả bộ a một tiếng, nói tiếp, ai nha, đây là cái gì vậy nha? Sao người ta chưa bao giờ thấy qua lần nào?

Thấy tình hình như vậy, Ôn Phủ Mịch trên mặt tỏ ra như đã hiểu rõ, hấn nhìn tôi, trong mắt mang ý cười, nói, ta cũng chưa thấy qua, có thể là bong bóng, người thôi thử xem.

Tiểu tử thú, lại dám ở trước bộ dạng thuần khiết của tôi giả bộ thuần khiết, cố ý phá vỡ công sức của tôi.

Quên đi, dục hỏa đốt người không có thời gian vòng vo với hấn, tôi phục hồi bộ dạng hung hăng đem mấy cái Durex thả tới trước mặt hấn, đi thẳng vào vấn đề nói, thời gian không nhiều, mau lựa chọn một vị đi, ô mai, hương chuối hay là cam?

Hấn cúi đầu, tay nắm thành quyền đặt ở dưới miệng như che dấu ý cười.

Mái tóc rối tinh hơi hơi tán mát trên trán của hấn, mái tóc màu đen cùng với da thịt trắng nõn tạo nên sự đối lập rõ nét rất kích thích thị giác của người khác.

Khuôn mặt hơi nghiêng rất hoàn mỹ, mỗi đường cong đều có nét nhu hòa, ngay tại giờ phút này dù hấn có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng hoàn toàn không có khoảng cách lạnh lẽo.

Nước miếng của tôi rớt xuống tận ba nghìn thước a.

Tôi vội chọc chọc hấn nói, chọn nhanh lên, cười ngốc cái gì?

Ôn Phủ Mịch nói, có chọn cũng là người chọn.

Tôi buồn bực hỏi, tại sao.

Có chút ái muội trong âm thanh hơi hỗn loạn của hấn, ta chỉ là mang, mà người “ăn” chúng nó chính là người a.

Lời này như một đạo thiên lôi giáng xuống người tôi, tôi đau lòng đến mức muốn dùng tay đâm vào ngực.

Ôn Phủ Mịch băng thanh ngọc khiết của tôi a, bị tôi dạy thành thô tục như vậy, bảo tôi làm sao chịu nổi a.

Quên đi, dù sao tư tưởng cũng đã bị tôi làm bẩn rồi, tôi đây cứ làm người xấu tới cùng, cũng đem thân thể của hấn làm bẩn luôn đi.

Nói xong tôi liền lựa chọn hương vị chuối hợp với tình hình hiện tại đưa cho hấn, thúc giục nói, nhanh lên, nhanh lên, nếu trễ nữa thì cửa lều tranh của ta sẽ không mở.

Đương nhiên Hàn Thực Sắc tôi vẫn có chút rụt rè nữ tính, vì thế tôi cũng không có nhìn lên quá trình tiểu Phủ Mịch mặc áo mưa, ngoan ngoãn nằm xuống nhắm mắt lại chờ.

Tiểu Phủ Mịch a, người đừng có gấp, về sau vẫn còn nhiều thời gian gấp tý tý.

Đang nghĩ ngợi, hơi thở tươi mát của Ôn Phủ Mịch lại quanh quẩn ở chóp mũi của tôi.

Trái tim đen tối của tôi, giống như đang chơi trò đánh trống chuyển hoa ở buổi liên hoan vậy, thùng thùng thùng từng tiếng vang lên không ngừng.

Tôi không dám mở mắt, chỉ là kích động không yên cảm nhận Ôn Phủ Mịch âu yếm cùng với hôn môi.

Giờ phút này đây chúng tôi đều là trần trụi, giống như hai đứa trẻ, đang dần mất đi sự thanh khiết, bước vào chốn phồn hoa, bước vào một giai đoạn

khác của đời người.

Đôi môi của Ôn Phủ Mịch, một lần nữa di chuyển trên làn da của tôi, mỗi một nụ hôn như châm thêm một ngọn lửa, cuối cùng hợp thành một đám cháy lớn lan khắp đồng cỏ, thiêu sạch lý trí của tôi.

Tôi ở trong bóng tối, gất gao ôm lấy cái cổ của hắn, giống như ôm lấy khúc gỗ duy nhất giữa làn sóng dục vọng mãnh liệt.

Hai cổ thân thể trần truồng, bao trùm bởi lớp mồ hôi mỏng manh, dưới ánh mặt trời phản xạ một mảng sáng màu vàng.

Tay với chân cùng nhau dây dưa, ngây ngô ôm hôn, cho đi không tiếc gì, da thịt nóng bỏng dán chặt vào nhau.

Cuối cùng, ở tại một trận đau đớn rõ ràng, tôi cùng Ôn Phủ Mịch đã chiếm được lẫn nhau.

Bởi vì đau, bởi vì vui sướng, bởi vì đủ loại tiếp xúc, đôi mắt của tôi ánh lên một tầng hơi nước.

Thế giới trước mặt – là mê hoặc.

Mê loạn ở một buổi chiều mùa hè...

"Thùng thùng đông" một trận gõ cửa cắt ngang hồi ức của tôi.

Phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện ra ánh mắt có chút khô rất đau đớn.

Bởi vì ánh mặt trời, hoặc là cái khác.

Tâm tư hoảng hốt, chỉ muốn ngồi như vậy.

Nhưng lúc này tiếng gõ cửa lại liên tục, không nhẹ không nặng, không tới tấp, nhưng vẫn liên tục, cái loại nhàn nhã này rất quen thuộc, hơn nữa rất đáng đánh.

Bất đắc dĩ, tôi đành động thân.

Mở cửa, tôi nhìn thấy người đang đứng trước mặt, lại bắt đầu không ngừng xoa xoa mắt, làm bài tập thể dục cho mắt.

Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai hai ba bốn, bốn hai ba bốn, tôi chuyển mắt tiếp tục làm.

"Yên tâm không phải ảo giác, chính là ta đây." Thịnh hồ ly đứng trước cửa mở miệng.

Tôi nhìn hắn, ánh mắt đề phòng: "Ngươi tới làm gì?"

"Gặp ngươi." Hắn vừa nhẹ nhàng băng quơ nói, vừa bước vào nhà của tôi.

Tôi đưa tay nắm chặt y phục của hắn nói, "Ta hình như chưa cho phép ngươi vào"

"Nhưng ngươi cũng không nói không thể vào." Khóe miệng hắn chứa một tia cười thâm.

"Ta bây giờ mới nói." Tôi chia chia ra cửa, hy vọng hắn có thể tự giác rời đi.

Nhưng hồ ly dù mặt nhỏ nhưng da mặt lại dày, ánh mắt hắn chớp chớp, mang chút gian tà, quả nhiên là còn có một chút tuấn mỹ.

"Nhưng ta đã vào rồi." Thanh âm của hắn mang theo vẻ bất đắc dĩ đầy dối trá.

Chỉ có thể tùy hắn, quả thật hôm nay không có tâm tình cãi lộn.

Vì thế, tôi đi đến gần cửa sổ ngồi xuống, không để ý tới hắn tiếp tục uống bia.

Thịnh hồ ly cũng ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi âm thầm đánh giá hắn.

Sài Sài nói rất đúng, Thịnh hồ ly cùng Ôn Phủ Mịch quả thật đều là cùng một loại người, anh tuấn trắng trẻo.

Nhưng ánh mắt Thịnh Du Kiệt, trong sự thanh tú còn mang theo vẻ giao hoạt gian ác mê người, so sánh với khí chất Ôn Phủ Mịch thì là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Nhưng khi hắn im lặng ngủ say, mất đi vẻ gian xảo, lộ ra sự thanh tú, quả thật rất giống với Ôn Phủ Mịch.

Cũng khó trách tôi nhận nhầm.

Tôi đang âm thầm sợ sệt, lại nghe thấy hắn hỏi: "Tại sao sáng nay thấy ta lại bỏ chạy?"

Tôi hỏi: "Muốn ta nói thật sao?"

“Đúng vậy” Hắn nói.

"Bởi vì..." tôi nhìn ánh sáng hơi mờ lung ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: "Lúc ấy trong mắt người có một cục ghèn bụi, nhìn thấy gôm."

Nghe vậy, hắn không xấu hổ lại không buồn bực, chỉ nói: "Tiếp tục."

"Tiếp tục cái gì?" Tôi hỏi.

Hắn quay đầu nhìn tôi, ánh mắt vô cùng trầm tĩnh: "Tiếp tục nói, đến khi nào người nói thật mới thôi."

Tôi ghét nhất và sợ hãi nhất, chính là loại ánh mắt này, giống như cái gì cũng biết, mà bí mật kia trong lòng tôi không chịu được loại thăm dò này.

Vì thế khẩu khí của tôi có chút cứng rắn: "Người lúc trưa ăn cơm quá nhiều à?"

"Không có." Hắn dựa trên sàn nhà, hai tay chống ở sau lưng.

Hắn mặc áo sơ mi có ô vuông vàng nhạt, một nửa nhân nhả, một nửa thành thực, khi gió thổi tới vạt áo sơ mi lật lên một góc, thấp thoáng lộ ra cái bụng bằng phẳng.

Còn rất... mê người nha.

Tính cách Thịnh hồ ly rất giống bề ngoài của hắn, tuần tú cùng mỉa hoặc kết hợp, làm cho người ta nhìn không thấu.

[1] Câu trích từ bài thơ Khách đến thăm của Đỗ Phủ

Khách đến thăm (Người dịch: Trần Trọng San)

Nước xuân đầy rẫy bắc nam;

Ngày ngày âu vẫn thường sang chơi nhà.

Chưa vì khách quét lối hoa,

Cửa bồng nay mới mở ra vì người.

Chợ xa thiếu vị dân mời;

Nhà nghèo, chỉ có rượu ôi lâu ngày.

Với ông hàng xóm cùng say,

Gọi đem hết rượu ra ngay bên rào.

[2] Sau khi phim được chiếu rộng rãi, các cô gái trẻ Trung Quốc đã đổ xô đi nâng ngực, tạo nên cơn sốt làm đẹp những cặp tuyết lê theo phong cách "Hoàng Kim Giáp".

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Véo hông hồ ly

Phục hồi lại tinh thần, tôi gọi hắn: "Thịnh Du Kiệt"

"Hả?" Hắn nhẹ nhàng liếc mắt một cái.

Tôi nói: "Nếu ta nhớ không lầm, chúng ta hình như là kẻ địch thì phải."

Hắn cười khê: "Ta không nghĩ vậy."

Tiếp theo, đang lúc tôi hết sức kinh ngạc, hắn tiếp tục nói: "Làm kẻ địch của ta, ngươi còn kém một chút."

Tôi không có tiếp lời, nhìn chai bia trên sàn nhà, dưới ánh mặt trời, thủy tinh phát ra ánh sáng mờ lung.

Hắn hỏi: "Ngươi suy nghĩ cái gì?"

Tôi chậm rãi nói: "Ta đang nghiên cứu nên làm thế nào đem chai bia này nhét vào phía sau của ngươi."

Hắn không nhanh không chậm trả lời: "Kỳ thật ở phía trước của ngươi cũng có thể nhét."

Tôi khinh thường: "Ngươi bị ỉ?"

Hắn mỉm cười: "Như nhau, như nhau."

Tôi không có tâm trạng đùa với hắn, liền trực tiếp hỏi: "Ngươi tới làm gì?"

Hắn cũng thẳng thắn nói: "Bởi vì ta bỗng nhiên phát hiện, không có ngươi cùng ta đối nghịch, bệnh viện thật vắng lặng."

Tôi thành thực nói cho hắn: "Kỳ thật, loại tình huống này của ngươi có cái tên khoa học, gọi là không biết tự trọng."

Hắn vẫn như cũ không thêm bực, chỉ nói: "Nghỉ ngơi xong rồi, buổi chiều đi làm đi."

Tôi đương nhiên mặc kệ, lý do cũng rất quang minh chính đại: "Không được, ta uống rượu, lỡ như lát nữa đem bộ phận quan trọng của người bệnh cắt nhầm, trở thành Tư Mã Thiên[1] thì làm sao bây giờ?"

Trong lịch sử, Tư Mã Thiên đại thúc thật là một người đáng thương.

Lúc xưa chính là bởi vì nói thẳng mà bị Hán Vũ Đế trị tội, bị cung hình[2], chuyện này đối với đàn ông mà nói, quả thật là một chuyện quan trọng không thể chịu đựng nổi trong đời người.

Ai ngờ, ở ngàn năm sau, sự sỉ nhục của hắn còn thường xuyên bị học sinh đề cập đến lúc viết văn.

Chuyện hắn bị cung hình, lại vẫn kiên trì hoàn thành một tác phẩm lịch sử lớn như "Sử ký", cơ hồ đã trở thành những câu văn vụn vặt được dùng lúc làm văn.

Ngoài ra còn có một số người có tần suất xuất hiện cao trong văn chương của học sinh cấp 3, ví dụ như Lý Bạch[3], là hào phóng, tiêu sái không thể kiềm chế, như Đào Uyên Minh[4], là ý văn thoải mái như "hái cúc dưới giậu đông", ngay cả đến Bá vương Hạng Vũ, dù là tự vẫn, cũng là chủ đề bị tránh bên dòng Ô Giang, huống chi, người ta thỉnh thoảng còn có thể được ca tụng cùng lão bà Ngu Cơ, có thể so sánh với những tình yêu đau thương buồn bã trong phim thần tượng nhà.[5]

Trong khi bạn học Tư Mã Thiên, lần nào bị đề cập đến cũng đều là người đàn ông đã bị biến thành thái giám, thật chua xót.

Huống chi, còn một số bạn học ngẫu nhiên có cảm hứng, đem chuyện của hắn viết thành tiểu thuyết huyền huyền, ví dụ như: "Bất kể Tư Mã Thiên bị cung hình bao nhiêu lần đi nữa, nhưng hắn vẫn có thể chịu đựng sự thống khổ hết lần này đến lần khác, còn có thể có nghị lực ngoan cường mà viết ra "Sử ký" vĩ đại."

Nhìn xem, "hết lần này đến lần khác", quả thực đã cho là cái "phía dưới" của Tư Mã Thiên thúc thúc mọc lên như nấm sau cơn mưa rồi?!

Thỉnh hồ ly sao lại không biết ý nghĩ của tôi? Hắn làm như tốt bụng nói: "Không có gì, hôm nay chuyện phẫu thuật cứ giao cho ta, ngươi cứ đứng ở bên cạnh là được rồi."

Tôi cự tuyệt, thái độ kiên định: "Ta vẫn không thể về bệnh viện được."

Hắn hỏi: "Tại sao?"

Tôi thờ dãi, nói: "Mỗi lần thấy ngươi, ta đều cảm giác muốn ói, hơn nữa hôm nay còn uống nhiều rượu, lại ngồi ở đối diện ngươi, không phải là rất nguy hiểm sao?"

Hắn cười đến vân đạm phong khinh: "Không có gì, thành thói quen rồi sẽ tốt thôi."

Tiếp theo, lời nói của hắn có mang chút ý vị thâm trường: "Dù sao ngươi cũng phải tập thành thói quen thôi, không phải sao?"

Tôi đang muốn nói cái gì đó, lại nghe thấy một trận tiếng đập cửa.

Xem ra, hôm nay nhà của tôi rất náo nhiệt.

Tôi đứng dậy, vừa đoán là ai đến, vừa mở cửa.

Ten ten tén tèn, đáp án được công bố.

Là một người xa lạ.

Đàn ông.

Một người đàn ông cường tráng.

Dáng người khôi ngô, không chừng cái tay kia còn to cỡ cẳng chân của tôi.

Mũi cao miệng rộng, mày rậm mắt to, mặt chữ quốc (国), anh khí bùng bùng, tướng mạo đường đường, rất uy vũ, có chút tọc tằng.

Đúng vậy, nhìn y như Tiêu Phong[6] trong "Thiên Long Bát Bộ" bước ra.

Tôi đang do dự không biết có nên lại xin chữ kí hay không, hần đã tiến đến một bước, nhất thời, bóng của thân người giống như cái núi nhỏ kia liền đem tôi trùm trong bóng tối.

Trong nháy mắt, không đợi tôi mở miệng hỏi mấy vấn đề linh tinh như tiên sinh người họ gì, bao nhiêu tuổi, đang làm công việc gì, có kết hôn chưa..., hần liền chỉ vào người tôi, nói một hơi: "Thứ nhất, sở dĩ ta ngủ ban ngày, là bởi vì tối qua ta phải làm việc, là công việc đứng đắn, không phải làm vẹt. Thứ hai, ta mặc kệ các người đối với chủ nghĩa đề quốc có hận thù tới đâu, nhưng các người không có việc gì liên kêu gào như vậy, đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc nghỉ ngơi của người khác. Thứ ba, cũng chính là chuyện quan trọng nhất, người ngay cả mặt ta cũng chưa thấy, làm sao dám khẳng định là không cô nào muốn ta?!"

Tôi há mồm, cứng lưỡi, dừng lại ba giây, sau đó giải chú định thân, sau đó lấy ra một tờ giấy, roẹt roẹt roẹt viết xuống địa chỉ của Sài Sài, đưa cho Tiêu Phong mặt vẫn còn đang nghi hoặc, nói: "Cô gái này mới là người vừa rồi cùng người đầu vô mồm, chúc người báo thù thành công."

Tiếp theo, lui lại, đóng cửa.

Xoay người, phát hiện ánh mắt của Thịnh hồ ly nhìn tôi có chút ái muội, hần nói: "Hình như ta nghe thấy ai đó nhắc đến từ vẹt?"

"Đúng vậy." Tôi nói: "Ta định gọi hần cho người, nhưng nhìn hần rất mãnh (*cường tráng*), chỉ sợ cái thân thể nhỏ bé này của người chịu không nổi, nên ta tốt bụng giúp người đuổi đi."

"Thật là cảm tạ dụng tâm lương khổ của người." Thịnh hồ ly cười cười: "Đáng tiếc, ta không phải loại người đó."

Tôi sững sốt ba giây, tiếp theo phục hồi tinh thần lại, nói: "Thì ra các hạ là vị "ở trên", thất kính thất kính."

(*Câu này Thực Sắc châm chọc Thịnh hồ ly là thụ, báo không phải thụ thì là công, nhưng rốt cuộc vẫn là gay*)

Thịnh hồ ly không chút hoang mang nói: "Ta nghĩ, chúng ta không phải đang nói đến cùng một vấn đề. Ý của ta là, ta không cùng đàn ông lên giường."

Tôi cười gian: "Người cho rằng có người tin sao?"

Thịnh hồ ly cười nhạt: "Ta nghĩ, chỉ có mình người tin rằng ta thích đàn ông."

Tôi tiếp tục cười gian: "Ta không chỉ hiện tại tin như vậy, vĩnh viễn cũng tin như vậy."

Mắt Thịnh hồ ly chậm rãi híp lại: "Nếu người là người bị ta đè ở dưới, hần là sẽ không nghĩ vậy nữa đi."

Tôi quay đầu, bình tĩnh nhìn hần: "Người có ý gì?"

Hần nhìn thẳng mắt tôi, trên mặt nhiễm vài ý tứ khó hiểu: "Kế tiếp người sẽ biết."

Tôi không nói lời nào, chậm rãi đi đến trước mặt hần, vòng tay qua thắt lưng hần.

Khỏi phải nói, eo nhỏ của Thịnh hồ ly, đúng là mê người.

Tay của tôi, ở phía sau lưng hần chậm rãi di chuyển.

"Người làm vậy là ý gì?" Thịnh hồ ly nhẹ giọng hỏi.

Tuy rằng hần không nhìn thấy, nhưng tôi vẫn lộ ra nụ cười vô tội hờ hám cái răng: "Kế tiếp người sẽ biết."

Vừa dứt lời, hai tay tôi liền chạm tới hông hần, quên đi, không cần giả bộ làm thực nữ, hai tay tôi liền đặt lên hông hần, mỗi tay nắm một bên hông, tay trái xoay tròn theo chiều kim đồng hồ 720 độ, tay phải xoay tròn ngược chiều kim đồng hồ 720 độ.

Tôi đẩy hắn ra, lại lộ ra nụ cười vô tội hờ hững cái răng cho hắn xem: "Bác sĩ Thịnh, ta cuối cùng cũng véo mông nguoi."

Thân hình người nào đó cứng ngắc.

Sáng sớm hôm sau, tôi nghỉ ngơi và hồi phục xong, ngâm nga hát, đi đến bệnh viện.

Thời tiết sáng sủa, chỉ số không khí ô nhiễm là 47.

Cũng giống như mọi ngày, rửa mặt, mặc quần áo, trang điểm, chải đầu, ra cửa, đối tiền lẻ từ tên nhóc ăn mày, nhận lấy ánh mắt sáng quắc, sau đó mua mì thịt bò ăn, cuối cùng bắt thang máy lên lầu, vội vàng chạy vào phòng khám trước khi viện trưởng đến kiểm tra.

Nghĩ đến bộ dáng cứng ngắc của Thịnh hồ ly khi bị tôi véo mông, tâm tình quả thật không tồi.

Nhưng mà, tôi cũng là đã xem kịch truyền hình từ nhỏ đến lớn, am hiểu sâu sắc mấy tính tiết kiêu như oan oan tương báo, cho nên tôi rất rõ ràng hôm nay Thịnh hồ ly sẽ tìm tôi trả đũa.

Chẳng qua là, tựa như hắn đã nói, phải tiếp tục đấu như vậy, mới không có nhàm chán.

Chỉ là đã đến thời gian đi làm, Thịnh hồ ly còn chưa tới.

Chẳng lẽ ngày hôm qua tôi đã xuống tay quá nặng, đã thương lòng tự tôn của người ta?

Nhưng, theo như độ dày da mặt của Thịnh hồ ly, cho dù trên chương trình thời sự trực tiếp đem quần áo hắn lột sạch, thì ngày hôm sau, mặt trời của hắn vẫn sẽ mọc lên như bình thường.

Đang nghi hoặc, người bệnh đến, tôi liền bắt đầu công tác.

Là chuyện một vị đến tiệm cắt tóc trá hình, một cậu thanh niên sa ngã không cẩn thận bị nhiễm bệnh, lòng tôi nổi thiện tâm, hạ thủ lưu tình, không tiến hành chọc ghẹo hắn một cách tàn ác vô nhân đạo.

Cậu thanh niên kia hình như cũng rất ngại ngùng, từ đầu đến cuối đều nhắm mắt lại.

Tôi đang kiểm tra, lại nghe thấy phía sau có một trận tiếng bước chân, từ từ chậm chậm, vừa nghe là biết tiếng phát ra từ "móng vuốt" của Thịnh hồ ly.

Tôi quay đầu lại, đang muốn gọi hắn nhanh lại đây giúp.

Nhưng cái quay đầu này, thật là hồng bét rồi.

Hắn đã muốn đứng trước mặt tôi, hơn nữa không đợi tôi phản ứng, liền hơi cúi đầu, hôn tôi.

Không chỉ là môi chạm môi, đầu lưỡi hắn, còn nhanh chóng mà thanh thần vờn trong miệng tôi.

Sau đó, hắn rời khỏi cái người đang trợn mắt há hốc là tôi, cười nhạt, nói một chữ "Sớm" (*chào buổi sáng*)

Tiếp theo, ngồi xuống chỗ của mình, giống như chưa phát sinh chuyện gì, mặc lên áo blouse trắng, tiếp tục xem tạp chí y học.

Tôi chậm chạp động dậy trở lại, tiếp theo liều mạng đập đầu vào tường.

Nếu biết trước hắn sẽ làm vậy, tôi vừa rồi hẳn là nên ngâm phân trong miệng a, thật thiệt thòi!

Trợn mắt, phát hiện tên thanh niên kia đã kéo quần lên.

Tôi ngạc nhiên hỏi: "Nguoi làm gì?"

Hắn quay đầu, trên mặt buồn bã nói: "Bác sĩ, ta đã biết."

Tôi không hiểu ra sao: "Nguoi biết?"

Cậu thanh niên thần sắc ngưng trọng gật đầu: "Bác sĩ, theo biểu tình và động tác vừa rồi của nguoi, ta liền hiểu ra, "phía dưới" của ta....đã không có thuốc chữa"

Nói xong, hắn không để ý tôi ngăn cản, dứt khoát kiên quyết đi ra ngoài.

Từ đó, biến mất trong biển người.

Sau bình phong, tôi cầm dao giải phẫu nho nhỏ, nhàn nhã chơi đùa.

Trên thân dao lóe lên ánh sáng lạnh bạc, còn có ánh mắt âm lãnh của tôi.

Tôi ra khỏi bình phong, trực tiếp đem dao phóng tới người hắn.

Dao ở không trung vạch ra một đường cong màu bạc, chuẩn xác cắm vào mặt bàn trước mặt hắn.

Hiệu quả không tồi, thân đao còn rung vài cái.

Nhưng Thịnh hồ ly không cho tôi chút mặt mũi, ngay cả lông mi cũng không động một chút, chỉ hỏi: "Người có phải là muốn hỏi ta, vì sao vừa rồi hôn người?"

Người thông minh, tôi chính là muốn hỏi câu này.

Hắn ngừng đầu, trong mắt hàm chứa một nét cười không rõ ràng: "Bởi vì, hôm qua người véo mông của ta."

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chiến tranh giữa bỉ ổi với bỉ ổi

Tôi đối với cách giải thích này vô cùng không hài lòng, tôi nói, bóp mông là đùa giỡn có cấp độ thấp nhất, nhưng hôn trộm lại là quấy nhiễu tình dục.

Nghe vậy, Thịnh hồ ly cũng không phản ứng nhiều lắm, chỉ là mang dao phẫu thuật kia kéo xuống khỏi bàn, thật cẩn thận nhìn.

Tôi vẫn còn chưa kịp phản ứng lại rồi cuộc là chuyện gì, đã thấy một luồng sáng màu bạc lướt qua gò má tôi, xoẹt một tiếng cắm lên cánh cửa sau lưng tôi.

Lúc ấy, trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ -- chẳng lẽ Thịnh hồ ly là Tiểu Lý Phi Đao cải trang?

Mấy bữa nay có chuyện gì vậy? Một hồi là Tiêu Phong[1], một hồi là Lý Tầm Hoan[2], tại sao người tôi yêu nhất là Gia Luật Tề[3] thì dù có chết cũng không thấy xuất hiện.

Thu hồi ánh mắt, tôi quay đầu lại, chuẩn bị tiếp tục cùng hắn chiến đấu.

Nhưng lúc này, mới phát hiện nguyên nhân vì sao Thịnh hồ ly phải cosplay[4] thành Lý Tầm Hoan - bệnh nhân ung thư phổi thời kỳ cuối.

Bởi vì có như vậy, tôi mới có thể quay đầu lại nhìn dao phẫu thuật.

Mà chỉ có khi tôi quay đầu nhìn dao phẫu thuật, hắn mới có cơ hội thần không biết quỷ không hay đi đến trước mặt tôi.

Chỉ có khi hắn thần không biết quỷ không hay đi đến trước mặt tôi, mới có cơ hội ôm lấy tôi, giống như hắn đang làm bây giờ.

Khi tôi xoay đầu nhìn lại, Thịnh hồ ly cũng đã dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai ôm lấy tôi, hai tay đan chéo, vòng trên eo tôi.

Tôi vội vàng một tay che miệng mình, một tay che miệng hắn, ánh mắt đề phòng: "Người muốn làm gì? Nếu còn dám hôn ta, ta liền cắn rớt cái lưỡi heo của người xuống, để dành làm bữa ăn khuya!"

Hắn nheo nheo mắt thích ý nhìn tôi, nói: "Ta chỉ dựa theo cách nói của người, làm một lần trên chộc có cấp độ thấp nhất đối với người."

Vừa dứt lời, tay hắn liền đặt trên cái mông của tôi, mỗi tay nắm một bên mông, tay trái hướng theo chiều thuận kim đồng hồ xoay bảy trăm hai mươi độ, tay phải hướng theo chiều nghịch kim đồng hồ xoay bảy trăm hai mươi độ.

Trong nháy mắt, từ trong phòng khám truyền ra một tiếng kêu long trời lở đất thảm thiết như giết heo.

"A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Con mẹ mày chứ, bố mày chứ, bà nội mày chứ, ông nội mày chứ, bà ngoại mày chứ, ông ngoại mày chứ...

Tôi một bên vừa che cái mông, một bên vừa ngậm đầy cảm hận hướng cửa phòng bỏ đi.

Tên Thịnh hồ ly kia, thật sự không phải là người mà.

Quả thực là làm cho cái mông của tôi không thành mông nữa, hấn dùng hết sức néo, giống như trở về thời kỳ đói kém, muốn cắt hai miếng thịt từ mông tôi xuống ăn, làm cho tôi đau đến choáng váng.

Không chỉ vậy, sau khi bị hấn véo, cái mông tôi nóng rất đau nhức.

Cầm cái gương nhỏ đến toilet cời quần ra liền thấy, kia hai khối ấn ký xanh tím hoa hoa lệ lệ a, quả thực là cực kỳ tàn ác vô nhân đạo.

Tôi trong lòng thầm nói, Thịnh hồ ly, số nợ này chúng ta phải nhớ kỹ, tương lai còn dài.

Không muốn ở trong phòng khám nhìn hấn bày ra vẻ mặt hồ ly cười nham hiểm, tôi quyết định đến phòng bệnh thăm Đồng Điều.

Mở cửa, vì trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, lông mày cũng tự nhiên nhíu chặt.

Đồng Điều đang nằm trên giường bệnh xem TV nói với ta: "Thực Sắc, mang dao gọt trái cây bên cạnh đưa cho ta."

Tôi nghĩ hấn muốn ăn hoa quả, liền đem dao gọt trái cây và cả quả táo đưa cho hấn.

Ai ngờ Đồng Điều nhận lấy dao, tay cầm chuôi dao hướng bụng mình đâm xuống.

Tôi sợ đến mức hồn phách bay mất vội vàng cướp lấy con dao nhỏ, hét lớn: "Người chẳng qua chỉ là nửa người cận bã, còn chưa trở thành cả người cận bã, không cần phải mổ bụng tạ tội a."

Khóe môi của Đồng Điều run run: "Nhìn dáng vẻ của người, ta chỉ biết, nửa cuộc đời sau của ta cùng với tính phúc ở nửa người dưới đã bị hủy rồi, 'thân kia trong sạch muôn vãn'[5], ta đây không bằng chết quách đi cho sạch sẽ".

Tôi không hiểu ra sao: "Cái gì gọi là nửa đời sau cùng tính phúc ở nửa người dưới bị hủy? Theo ta được biết, tiểu Đồng Điều của nhà người thật sự cường tráng."

Đồng Điều không tin, nói: "Ta thấy lúc người vào đây, bộ dáng mặt mày ừ dột, không phải là đang phiền não làm sao để nói cho ta biết tin tức này sao?"

Tôi ừz một tiếng, thờ dài, nói: "Bạn học Đồng Điều, nếu người thật sự không giương lên được, ta sẽ lập tức báo cho Sài Sài, cùng nhau tổ chức party, ý tưởng chủ đạo chính là vì 'tiểu Đồng Điều đã nhắm mắt xuôi tay, rốt cuộc cũng không có cách nào gây hại cho nhân gian nữa', chúng ta sẽ khai champagne, ăn trứng cá muối, nhảy các điệu nhảy xinh đẹp, làm sao có thể tỏ ra thông cảm với người chứ?"

Đồng Điều nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc đồng ý với lời tôi nói.

Kết quả là hấn yên tâm rồi, lại khôi phục hình tượng lưu manh tao nhã, bước xuống giường bệnh, đi tới sofa ngồi, mặt mày vui vẻ hi hi nhìn tôi, nói: "Ta đã nói, Đồng Điều ta chính là một thân kim cương bất hoại, làm sao có thể bị phá hủy như vậy đâu?"

Tôi bất đắc dĩ lườm hấn một cái, nói: "Đúng đúng đúng, ngài luôn là Transformers[6], ngài là cái trụ chống trời được rồi chứ?"

Hấn vắt chéo hai chân, gật gật đầu: "Trụ chống trời, ừ, quả đúng là đủ hình tượng."

Tôi chẳng thèm cùng hấn thông đồng làm bậy, liền quang minh chính đại phê bình nói: "Đáng khinh."

Hấn cười hắc hắc, nói: "Không bằng người nào đó."

Tôi khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn hấn.

Hấn nhướn lông mày: "Làm sao vậy?"

Tôi nói: "Thật ra, nên bó thạch cao trên chỗ tiểu đệ đệ bị thương của người, đến lúc đó, ta sẽ gọi một đám người đến ký tên trên đó, quang cảnh nhất định rất tráng lệ nha."

Hấn nghĩ ngợi một chút, khóe miệng cong lên nói: "Vậy còn không bằng bó thạch cao ở bộ ngực của người đi, như vậy sẽ vĩnh viễn không rũ xuống, thật tốt có phải không?"

Tôi nói: "Yên tâm, trước ngực ta không có mấy lạng thịt, không rũ xuống được."

Hấn cầm một trái táo đỏ tươi, đưa lên chớp mũi người người, nói: "Đừng quá tự tin, Thái Bình công chúa cũng có thể rũ xuống, cái này gọi là họa vô đơn chí, nói không chừng khi người trở thành một bà bác, mỗi lần đi trên đường trước tiên đều phải đá hai đồng trước ngực đang rũ xuống kia đi trước, bằng không thì sẽ bước đi không nổi."

Tôi cúi đầu nhìn nhìn hai đồng còn tạm thời đứng thẳng trước ngực, trong nháy mắt toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

Đồng Điều này, thật sự là độc ác a.

Tôi hí híp mắt, nhìn chăm chăm tiểu Đồng Diêu của hắn, mặt cười đến thật đậm đàng.

Nhìn thấy ánh mắt mang đầy ý xấu của tôi, hắn khép chặt hai chân, nói: "Ngươi muốn làm gì đó?"

Tôi một bên tiến lại gần hắn, một bên vươn tay phải, ngón giữa và ngón cái nối lại với nhau, tà tà cười nói: "Ta muốn bắn tiểu kê kê của ngươi, xem xem nó có rũ xuống hay không."

Đồng Diêu sững sờ ba giây, tiếp đó, đầu hơi nghiêng về một bên, hai tay che mặt, bắt chước giọng nói của Shimosuke Nohara[7], lên tiếng: "Ngươi... Ngươi đáng ghét nha, làm người ta ngượng ngùng."

Nghe vậy, lông mi tôi run run giống như gợn sóng, cuối cùng không thể duy trì được, ngã xuống đất dẫy không nổi.

Chờ sau khi tôi bò dậy được, Đồng Diêu vỗ vỗ vào chỗ bên người, nói: "Lại đây, gọt trái cây cho bệnh nhân ta."

Dù sao cũng không có việc gì làm, liền phát huy tinh thần bạn tốt, hầu hạ hắn một lần đi.

Vì thế, tôi nghe theo lời hắn, lấy một trái táo qua, bắt đầu gọt vỏ.

Đồng Diêu hài lòng dựa người ra sau, lộ ra cái kiểu cười lưu manh, nói: "Như vậy mới đúng nha, con gái thì nên dịu dàng một chút."

Tiếp theo, hắn nhìn xuống thân mình một cái, dừng một chút, lại nói: "Bất quá con gái tính dịu dàng thì nhiều như cá diếc qua sông[8], còn tính cách như ngươi thì quả thật là quý hiếm a."

"Thật là, mỗi lần đều chỉ biết nói lời thật, làm cho ta vui vẻ." Tôi mỉm cười dời chiếc dao gọt hoa quả đang đặt trên vị trí bị thương của Đồng Diêu ra.

Đồng Diêu lau mồ hôi lạnh, thở hắt ra.

Tôi vừa gọt táo, nhân tiện nói: "Ôi chào, mấy ngày nay ngươi bị thương, sao lại không gặp người bạn gái nào tới thăm ngươi? Ta luôn luôn mang theo camera bên người, chờ thời khắc hai bạn gái của ngươi gặp mặt, cãi nhau, sau đó cùng nhau tát ngươi nha."

Đồng Diêu nhắm ngay quả táo trên tay tôi cắn một miếng, một giọt nước táo trong suốt liền như vậy mà dính trên tay tôi.

Thực bản, tôi đưa tay đặt lên quần áo của hắn, lau lau.

Đồng Diêu cũng không thèm để ý, hắn nhiu mày bên phải, nói: "Đồng Diêu ta phong lưu nhưng không phải hạ lưu, chưa bao giờ lừa gạt phụ nữ."

Điểm ấy, hắn thật không hề bịa đặt, tuy rằng người này bên người lúc nào cũng có oanh oanh yến yến không ngừng, nhưng cho tới giờ vẫn không có một phụ nữ nào từng lên án hắn lừa gạt tình cảm.

Đồng Diêu xác thực là đào hoa, nhưng mà làm bạn bè vẫn phải nói một câu, hắn thật sự là đào hoa có đẳng cấp.

Muốn chơi đùa cũng là tìm những mỹ nữ thích chơi trò chơi nam nữ, chưa bao giờ trêu chọc những con gái nhà lành hay những là cô gái ngây thơ cả.

Ở điểm này, hắn vẫn còn có chút lương tri.

Tôi tiếp tục hỏi: "Đúng rồi, nhóm bạn gái ngươi, tại sao một người cũng không thấy tới?"

"Điều này chứng minh ta ở trên giường rất lợi hại." Đồng Diêu nói.

Tôi khiêm tốn thỉnh giáo: "Sao có thể nói như vậy?"

Hắn kiên nhẫn giải thích: "Ngươi nghĩ lại xem, tiểu đệ đệ của ta bị thương, các nàng liền mất tích tập thể, đây không phải có nghĩa là, bộ phận lợi hại nhất của ta chính là tiểu đệ đệ của ta sao?"

Tôi cảm khái: "Cách suy nghĩ của các hạ thật sự là có một phong cách riêng a."

Hắn làm bộ khiêm tốn, nói: "Quá khen quá khen."

Nói thật, bạn học Đồng Diêu này đối với chuyện giường chiếu của mình, thật sự là vô cùng đề ý.

Điều khiến cho mọi người mở mang tầm mắt nhất chính là, hắn luôn xúi giục những người phụ nữ bên mình sử dụng băng vệ sinh OB[9], nói cái đó vệ sinh, an toàn.

Tôi và Sài Sài đều không chấp nhận chuyện đó, phải biết rằng, đã dùng quen băng vệ sinh, mà nhét cái tampon ấy nhiều khi khó chịu lắm a.

Hơn nữa, chúng tôi vẫn còn rất nghi ngờ, vì sao Đồng Diêu tự nhiên lại trở thành bạn bè của chuyện nữ giới chúng ta nhỉ?

Sau đó, Đồng Diêu nói cho chúng tôi biết, chỉ có các nàng nào dùng OB, mới hiểu được sự oai phong của hắn.

Cũng phải a, dù có tốt xấu thế nào thì, vóc dáng của tiểu Đồng Điều nhà hẳn ít nhất là to lớn hơn bằng vệ sinh OB một chút.

Thì ra là có chủ ý xấu xa này, chúng tôi chỉ có thể cảm thán thật là quá đáng khinh.

Đồng Điều hỏi ngược lại tôi: "Vừa rồi lúc ngươi đi vào, vì sao lại không vui?"

"Ta trời sinh một bộ dáng oán nữ mà." Tôi nói.

Đồng Điều nhếch khóe môi, nói: "Xem ra ngươi không muốn nói, như vậy đi, đổi đề tài, vì sao hôm qua ngươi không đi làm?"

Tôi càng ngày càng cảm nhận được, tên Đồng Điều này nên đi theo con đường của Cục an toàn Quốc gia chuyên đi bức cung gián điệp, ra sức vì đất nước.

Thật sự là vừa hỏi liền hỏi trúng tử huyệt.

Lúc vừa rồi khi ta đi vào, vì sao lại không vui?

Đó là bởi vì ta bị người ta hôn trộm, không chỉ có thế, mộng còn bị nhéo đến mức ngồi cũng đau.

Ngày hôm qua vì sao ta không đi làm?

Đó là bởi vì ta nhớ đến huynh đệ tốt của ngươi Ôn Phủ Mịch, tim đau thắt.

Nhưng hai đáp án này tôi có thể nói ra miệng sao?

Không thể a!

Cho nên, tôi một bên gọt trái cây, một bên ngâm nga hát.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Kê kê gãy

“Kê kê của ngươi, nhu nhược mang thương tích

Xương thể bọt biển bị gãy, nghiêng qua ngã lại

Đêm dài đằng đẵng, ngưng tụ thành sương

Là ai đang ở trên giường nệm hiệu Simmon [1] lạnh lẽo mà tuyệt vọng.

Ổng tiêm và kim châm, giường bệnh trắng tinh

Cả đời ngươi ở bệnh viện, bị nữ thượng vị chà đạp

Mộng ở phương xa hóa thành một làn hương

Hình dáng của ngươi phiêu tán trong gió.

Kê kê gãy rồi, hoàn toàn chết yếu, nụ cười của ngươi héo tàn

Hoa rơi kê kê gãy, tính phúc sẽ không trở lại

Gió bắc loạn, đêm chưa tàn, tương lai ngươi phải làm sao?

Đi rồi chỉ còn lại tôi và Sài Sài, ở trong góc, cười điên loạn

Âm nhạc

Kê kê đã tàn tạ, không bao giờ có thể tươi sáng nữa

Một đêm tình héo úa, khiến người không cứng được nữa

Đừng tự sát, người còn có hoa cúc chưa tàn

Có thể cùng mãnh nam lên giường, lay động cả đêm

Ai công ai thụ, tiếng rên rỉ không ngừng

Người mặc trang phục nữ vương đồ tươi gọi cảm

Người nhẹ nhàng than vãn khi trời sắp sáng

Một đêm bị xô xuyên thật là ngán ngùi

Kê kê gãy rồi, hoàn toàn chết yếu, nụ cười của người héo tàn

Hoa rơi kê kê gãy, tính phúc sẽ không trở lại

Gió bắc loạn, đêm chưa tàn, tương lai người phải làm sao?

Đi rồi chỉ còn lại tôi và Sài Sài, ở trong góc, cười điên loạn

Kê kê gãy rồi, hoàn toàn chết yếu, nụ cười của người héo tàn

Hoa rơi kê kê gãy, tính phúc sẽ không trở lại

Gió bắc loạn, đêm chưa tàn, tương lai người phải làm sao?

Hát xong

Lần này, đổi lại là lông mày của Đồng Điều giống như làn sóng run rẩy không ngừng

Tôi đắc ý cười cười

Quả táo gọt xong rồi, tôi đưa cho Đồng Điều, sau đó lấy tay chùi chùi trên người hắn, lau sạch nước táo dính trên tay

Đồng Điều để mặc cho tôi chà lau, hắn nhìn quả táo đã được gọt tron bóng, đột nhiên nói “Muốn biết tình hình gần đây của Ôn Phủ Mịch như thế nào không?”

Tay tôi dừng lại trong chốc lát, sững sốt ba giây, đột nhiên không nể tình hung hăng nhéo hai điểm nhỏ nổi lên trước ngực hắn

Đồng Điều phát ra tiếng kêu đau đớn, hóp một ngụm khí lạnh, nói “Làm cái gì vậy? Đinh mỗ (*đầu ngực*) sắp bị người nhéo đứt ra rồi”

Tôi ra vẻ nói lý lẽ: “Dù sao chúng cũng chỉ là đồ trang trí, không có tác dụng, còn không bằng nhỏ đi”

“Ai nói?” Đồng Điều hai tay che hai điểm trước ngực mình, nói “Về sau mẹ em bé không có sữa, ta có thể tạm thời cho em bé bú”

“Người làm sao có thể sinh em bé?” Tôi liếc mắt nhìn hắn

“Người có thể sinh thì ta cũng có thể sinh” Đồng Điều liếc tôi

“Rõ ràng chính là đồng xu, còn giả bộ là máy bán hàng tự động” Tôi hừ mũi một tiếng

Đồng Điều vừa cười vừa gặm quả táo, tiếp tục nói “Nói lâu như vậy rồi người cũng nên trả lời vấn đề của ta đi”

Vẫn là bị hắn nhìn ra, tôi âm thầm khinh bỉ, Đồng Điều thật sự đáng ghét

Tôi không dễ dàng mới có thể chuyển đổi đề tài như vậy, nhưng kết quả một câu nói của hắn lại kéo tôi trở về

Tôi chuẩn bị đoạt lấy dao gọt hoa quả tiếp tục hành hung uy hiếp, Đồng Điều lại ra tay trước đem hung khí giấu đi

Tôi nheo mắt lại, đuổi tay chuẩn bị tấn công tiểu kê kê của hắn

Đồng Điều nhanh nhạy đứng dậy chuẩn bị né tránh, vì thế, cái mông hoa lệ của hắn lộ ra liền trở thành mục tiêu.

Nghĩ đến việc hôm nay không có lý do gì mà bị nhéo, tôi giận chó đánh mèo với Đồng Điều, xông lên, mỗi tay cấu một bên mông hắn, tay trái theo chiều

kim đồng hồ xoay tròn 720 độ, tay phải hướng chiều nghịch kim đồng hồ xoay tròn 720 độ

“A!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng kêu thảm thiết lần thứ hai lại vang lên tại bệnh viện trong hôm nay

Đang so tài thi tiếng điện thoại của Đồng Diêu vang lên

Tôi ngừng lại để cho hắn nhận điện thoại

Chắc là điện thoại liên quan đến việc kinh doanh, bởi vì Đồng Diêu ngay lập tức khôi phục lại bộ dáng đứng đắn

Hắn chính là như vậy, lúc vui đùa thì sẽ điên không ai bằng nhưng khi công tác thì cũng sẽ nghiêm túc hơn so với bất cứ ai

Lại nói, giờ phút này không trốn còn đợi đến khi nào?

Tôi thừa dịp hắn không để ý, len lén đi ra khỏi phòng bệnh

Khi trở lại phòng mình, tôi phát hiện Thịnh hồ ly đã mất tích nên đi đến đứng cạnh cửa sổ

Đang là mùa xuân, màu lá cây xanh tươi khắp nơi, cây bông gòn đã nở hoa, hương thơm phiêu tán trong không khí.

Bầu trời một màu xanh lam tinh khiết, êm dịu, vô hại

Tôi vươn tay ra hướng về ánh mặt trời, đầu ngón tay trong phút chốc bỗng như trong suốt, giống như sáng lên một ánh lửa màu cam

Lật lòng bàn tay lại, tôi nhìn thấy nốt ruồi màu nâu trong lòng bàn tay

Nhìn giống như một giọt nước mắt được điêu khắc

Muốn biết tình hình gần đây của Ôn Phủ Mịch không? Vừa rồi Đồng Diêu đã hỏi như vậy?

Tôi đương nhiên biết, hai người họ vẫn luôn giữ liên lạc

Thật ra, tôi rất muốn biết Ôn Phủ Mịch hiện tại như thế nào, nhưng tôi sợ, sợ sẽ nghe được những chuyện không muốn nghe, sợ lòng mình lại đau như muốn nổ tung

Cho nên tôi tận lực trốn tránh, trốn tránh tất cả mọi thứ liên quan đến Ôn Phủ Mịch.

Giống như hắn từ trước đến nay chưa từng xuất hiện trong cuộc đời của tôi.

Nhưng chỉ là giống như

Ánh mắt nhìn chăm chú vào ánh mặt trời, suy nghĩ dần dần rời rạc, tôi lại nghĩ về quá khứ.

Sau kỳ nghỉ hè năm lớp 12 là thời gian bước vào trường đại học

Tôi học khoa y, còn Ôn Phủ Mịch thì lại học khoa kiến trúc, chúng tôi ở xa cách hai đầu thành phố.

Tuy rằng thời gian gặp mặt ít nhưng tình cảm lại không thay đổi chút nào

Tôi và Ôn Phủ Mịch có thời gian rảnh thì sẽ điện thoại cho nhau nói chuyện, tình cảm thấm thiết khiến cả người tôi như tỏa ra hương vị sô cô la ngọt ngào

Bình thường Ôn Phủ Mịch rất ít nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng hắn rất quan tâm chăm sóc tôi.

Kỳ kinh nguyệt mỗi tháng, bụng tôi luôn đau, không thoải mái, hắn đều sẽ mua canh gà từ hiệu ăn, tự mình đưa đến lầu dưới ký túc xá, lần nào cũng làm đám người cùng phòng của tôi cảm động đến muốn khóc, cả đám hận đến nỗi muốn tôi mắc xương gà đến chết, sau đó sẽ tiếp nhận Ôn Phủ Mịch

Cha mẹ Ôn Phủ Mịch mua cho hắn một phòng ở bên ngoài trường đại học, mỗi cuối tuần, chúng tôi đều ở lại nơi nhỏ bé đó, xem phim đĩa, chơi trò chơi, ăn đồ ăn, còn có chuyện quan trọng nhất chính là... làm tình

Phòng ở của hắn đối diện dòng sông, vào thời gian chạng vạng tối, bóng mặt trời ngả về tây, ánh sáng màu vàng trải rộng trên sông, vỡ ra thành nhiều tia sáng trong suốt lấp lánh.

Mỗi lần đến thời khắc yên tĩnh này, tôi sẽ cùng Ôn Phủ Mịch ngồi ở trước cửa sổ sát đất

Hắn ôm tôi từ phía sau, đôi môi mềm mại để gần sát vành tai, nhẹ giọng nói “Thực Sắc, sau này chúng ta sẽ mua một ngôi nhà có thể nhìn thấy sông như thế này, sau đó ta đi làm người ở nhà, người giúp ta sinh hai đứa con, một trai một gái”

Tuy rằng hiện nay, địa vị phụ nữ được nâng cao, đề cao khả năng tự nuôi sống bản thân mình, nhưng khi nghe một người đàn ông nói muốn nuôi mình thì trong lòng vẫn sẽ cảm thấy mềm mại.

Nhưng tôi nhiều lần cố ý làm trái ý hắn, nói “Tại sao không phải là người ở nhà nuôi con, ta đi làm?”

Hắn vươn đầu lưỡi liếm vành tai tôi, nói “Bởi vì người lười a, mỗi buổi sáng không rời được cái giường, dựa vào người nuôi, cả nhà chúng ta chết đói hết”

Tôi xoay người, một tay đặt trên cổ hắn, một tay duỗi xuống tiểu Phủ Mịch, ái muội nói “Không sao cả, chỉ cần mỗi buổi sáng người dùng tiểu đệ đệ nhà người đến gõ cửa tiểu muội muội nhà ta, ta nhất định có thể tỉnh lại liền”

Anh làm ra vẻ mắt hứng nói “Chẳng lẽ tác dụng của ta là cái đồng hồ báo thức?”

Tôi như sói mẹ vô mồi, mạnh mẽ xông lên, đẩy hắn ngã trên mặt đất, sau đó khẽ cắn yết hầu kêu gọi của hắn, nghe hắn nói “Sai, người là một con búp bê bom hơi miễn phí”

Hắn nhắm lại hai con ngươi đen tối, hàng lông mi dài mà cong, để lại trên gương mặt trắng nõn một bóng râm sâu sắc

Mà tôi lại tình nguyện ở trong bóng râm đó, vĩnh viễn không đi ra

Ôn Phủ Mịch nói “Được, ta sẽ làm theo nguyện vọng của người, từ giờ trở đi, ta chính là một con búp bê bom hơi”

Ý nghĩa chính là, hắn có chết cũng không động, xem tôi phải làm sao bây giờ?

Người con gái bị ối như Hàn Thực Sắc tôi làm sao có thể bị chuyện như vậy làm khó chứ?

Tôi xếp đặt hắn thành hình chữ đại (大), sau đó ngồi ở trên bụng hắn, hai tay khống chế cổ tay của hắn, sau đó cúi đầu xuống, hôn cái cổ bóng loáng hấp dẫn của hắn.

Tôi giống như con quỷ hút máu trong bóng đêm, khát vọng dòng máu ngọt ngào của hắn

Cái cổ bóng loáng tao nhã kia thật hấp dẫn làm tôi lưu luyến ở trên đó.

Làn da Ôn Phủ Mịch giống như ngọc trắng, mang theo một loại hơi lạnh khiến người khác chìm đắm trong đó

Đầu lưỡi tôi khẽ liếm cổ của hắn, từng chút từng chút một, lưu luyến ở trên làn da non mịn đó, không nỡ tách rời.

Mà tay của tôi cũng không có nhả rời, bắt đầu kéo vạt áo hắn lên, thuần thục cởi ra.

Sau đó, lồng ngực gầy gò trắng nõn của Ôn Phủ Mịch liền phơi bày trong không khí

Tôi hít sâu một hơi, tiếp theo, liền cúi mình xuống, vươn đầu lưỡi, giống con chó Nhật, không ngừng liếm lên trên cho đến khi ngực hắn dính đầy nước miếng của tôi

Lần này, Ôn Phủ Mịch vẫn đang nhắm hai mắt giả làm con búp bê bom hơi, thản nhiên nói “Quên nói với người, ngày hôm qua ta không tắm”

Lại có thể dùng chiêu này?

Tôi hừ lạnh một tiếng, tiếp theo tỉnh bơ nói “Không có việc gì ta ngày hôm qua ăn đậu hủ thái, để giờ cũng chưa có súc miệng”

Nghe vậy, thân hình Ôn Phủ Mịch cứng ngắc

Người nào đó cười nham hiểm

Môi của tôi tiếp tục đi xuống phía dưới, lướt qua bụng hắn

Bụng hắn bằng phẳng, không có một miếng thịt thừa, thật sự làm người ta hâm mộ

Tay tôi chậm chạp cởi thắt lưng của hắn ra, từ từ vén vào bên trong, mang theo một chút ý tứ khiêu khích trêu chọc

Hô hấp của Ôn Phủ Mịch bắt đầu thở dồn dập

Tôi háng giọng, hơi nhàu mày, nói “Ồ, búp bê bom hơi sao có thể phát ra tiếng? Thật là không chuyên nghiệp nha!”

Ôn Phủ Mịch từ từ nhắm hai mắt, thật lâu sau mới nói một câu “Ta là hàng hóa cao cấp có trí thông minh.”

“Được được được” Tôi cười trộm: “Coi như ta chưa biết sự đời.”

Tiếp theo, tôi không hề khách sáo, trực tiếp cời quần của Ôn Phủ Mịch xuống

Vì thế, đôi chân dài của Ôn Phủ Mịch liền hiện ra trước mắt tôi

Tôi lập tức biến thành một lang sói háo sắc thời cổ đại, híp mắt, chảy nước miếng, say mê nói “Tiểu nương tử, chân của em thật là nhỏ nha, để cho đại gia sờ thử coi.”

Tiếp theo, tay của tôi bắt đầu ở trên hai chân hấn tàn sát bừa bãi, ở mọi nơi đều lưu lại dấu ấn của Hàn Thực Sắc tôi.

Đang lang thang trên chân hấn, tôi nhất thời hưng phấn, bỗng nhiên nhô ra một cọng lông tơ

Thân mình Ôn Phủ Mịch run lên

Tôi làm ra vẻ ngạc nhiên “Quả nhiên là búp bê bơm hơi cao cấp, ngay cả lông tơ cũng có! Xem ra, ta nên nhô thêm mấy cọng nữa”

Đúng lúc tôi ra vẻ cố sức nhỏ, Ôn Phủ Mịch mở to mắt, đôi con ngươi đen nhánh như mực đổ ản chứa ý tứ cảnh cáo.

Vẫn là đừng nên đùa quá trớn

Tôi cười hắc hắc, nói “Giờ thôi, ta biết ngươi là người rán sành ra mỡ, vắt cổ chày ra nước, một cọng lông cũng không rút[2] mà.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: XXOO

Đợi cho Ôn Phủ Mịch thả lỏng cảnh giác, tay ma của tôi lại bắt đầu với tới chỗ đùi hấn, nói: "Tiểu nương tử, mau mở hai chân cho đại gia ta đi."

Lông mi Ôn Phủ Mịch run rẩy, nhưng vẫn nhẫn nại, không nổi giận.

Xem ra đứa nhỏ này đã chậm rãi quen với bản chất thô tục của tôi rồi a, là mầm non tốt đây.

Ít nói chuyện phiếm, làm chính sự quan trọng hơn.

Ngón tay tôi chậm rãi vuốt ve trên đùi Ôn Phủ Mịch, nhẫn nại châm lửa trên người hấn.

Những đường vân huyền bí biểu lộ vận mệnh trên đầu ngón tay, cùng da thịt của hấn kề sát, dường như dung hợp cùng nhau rồi.

Môi tôi bắt đầu dọc theo bụng hấn hướng xuống dưới, tại vùng tam giác mẫn cảm của hấn tiến hành khiêu khích trêu chọc như gần như xa.

Đầu lưỡi khẽ cuốn, trở thành vũ khí chí mạng nhất, cách tẩm vải cuối cùng, cùng Tiểu Phủ Mịch tiến hành giao lưu.

Cuối cùng, thân mình của Ôn Phủ Mịch cứng đờ, mà Tiểu Phủ Mịch cũng tỉnh rồi, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Tôi chau mày, nhìn Tiểu Phủ Mịch, bộ dạng nghiêm trang giáo huấn: "Còn chưa cho ngươi lên sân khấu, lại cướp ống kính, tuổi còn nhỏ, tâm cơ đã nặng như thế, thật là chẳng đáng yêu. Mau hạ xuống, hạ xuống!!"

Vừa nói, tôi vừa dùng tay đè đầu Tiểu Phủ Mịch xuống, ản nó xuống dưới.

Không nghĩ tới, Tiểu Phủ Mịch này còn rất quật cường, cứ không hạ xuống, tôi cũng không tin chuyện kỳ lạ, tiếp tục mạnh mẽ ản xuống.

Lúc này, Ôn Phủ Mịch đột nhiên mạnh mẽ mở to mắt, trong mắt là lửa giận cháy lan ra đồng cỏ.

Tôi hít một hơi khí lạnh, hỏi: "Làm đau ngươi rồi à?"

Hấn nhìn tôi, một câu cũng không nói, nhưng tôi nhìn ra, đứa trẻ này thật sự tức giận rồi.

Gay rồi, lần này đùa quá trớn rồi.

Tôi đang nghĩ phải làm thế nào, Ôn Phủ Mịch đột nhiên ngồi dậy.

Như thế, tôi liền thuận thế ngã xuống mặt đất.

Tiếp đó, hần liền đề lên, dùng thân mình đề tôi xuống.

Môi tôi run rẩy hỏi: "Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Trong mắt hần, như đầm nước tĩnh lặng, sâu thẳm, lướt qua một tia sáng ngấm ngầm.

Giọng nói của hần, mang theo trầm thấp khàn khàn: "Hàn Thực Sắc, hôm nay ngươi chết chắc rồi."

Nói xong, con ác lang bỏ nhào lên con sói mẹ, nhảy lên trên, bắt đầu đối với một đóa hoa yêu kiều tôi đây tiến hành hủy hoại mãnh liệt.

XXOO

Một tiếng sau, tôi bọc trong tầng chăn mỏng nằm trên sàn nhà, hai tay hai chân hiện trình trạng chữ đại (大), trên mặt hiện lên trạng thái thất thần.

Ông ngoại của tôi ơi, cái tư vị này so với ngày trước còn mất hồn hơn.

Nghỉ ngơi xong, tôi đem mặt mình gối trên ngực hần, dùng tóc mình nhẹ nhàng lướt qua mũi hần.

Ôn Phủ Mịch cảm thấy ngứa, liền bắt lấy tay tôi, cười hỏi: "Ngươi làm gì thế?"

Tôi bảo: "Có phải ngươi cảm thấy tóc ta rất đẹp không?"

Cánh tay đang cầm lấy tay tôi của Ôn Phủ Mịch cứng lại, cách một lúc, hần hỏi ngược lại: "Tại sao lại hỏi như thế?"

Tôi đặt cằm tựa vào ngực hần, cười nói: "Bởi vì tóc ta vốn dĩ đẹp a."

Hần sững sờ, lập tức khinh thường: "Không biết xấu hổ."

Tôi đấm đánh hần, nói: "Vậy mà sao ngươi vẫn thích ta làm gì?"

Ôn Phủ Mịch cười nói: "Ai nói ta thích ngươi?"

Tôi nhéo tiểu meo meo của hần, khép nửa mắt lại uy hiếp nói: "Ngươi nói lại lần nữa?"

Ôn Phủ Mịch không nói lại, hần chỉ xoay người một cái, đem tôi đặt trên mặt đất, lại làm một lần nữa.

Đương nhiên, kiếp sống yêu đương cũng không thể thuận buồm xuôi gió như thế.

Hòn đá cản chân đó chính là nữ sinh tên là Lâm Phi Vân.

Tôi cũng là về sau mới biết, nàng lại có thể cùng Ôn Phủ Mịch thi vào cùng trường đại học.

Hơn nữa, từ miệng Sài Sài, tôi biết được, Lâm Phi Vân kia lúc ở trường thường quần quýt lấy Ôn Phủ Mịch, cùng hần lên lớp tự chọn, để hần chỉ bảo bài tập, cùng hần ăn cơm.

Quả thật chính là muốn "nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng"[1] a, tiểu muội muội ngươi rắp tâm bất lương.

Chẳng qua, từ ngày có được Ôn Phủ Mịch, tôi đã chuẩn bị tốt cho việc trường kỳ kháng chiến.

Đương nhiên a, trai đẹp, hay là loại trai đẹp không hoa tâm đấy, đũa con gái nào nhìn thấy mà không muốn cướp đây?

Tôi tự nhiên không tính tìm Ôn Phủ Mịch cãi nhau ầm ĩ, muốn hần nhất định phải cùng Lâm Phi Vân đoạn tuyệt quan hệ.

Dù sao, Lâm Phi Vân cùng hần quan hệ không phải là hời hời, lại thêm vào hai nhà đều thân nhau, nếu tôi làm như thế, chẳng phải là đắc tội rất nhiều người, mà Ôn Phủ Mịch có thể cũng sẽ cảm thấy tôi cố tình gây sự.

Cứng không được, tôi làm mềm vậy.

Tôi âm thầm đem thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Ôn Phủ Mịch điều tra rõ toàn bộ, hơn nữa còn lấy mỹ nữ Sài Sài làm mồi nhử, mua chuộc bạn học của Ôn Phủ Mịch, khiến hần chỉ cần nhìn thấy Lâm Phi Vân đến tìm Ôn Phủ Mịch, nhất định lập tức cho tôi biết.

Chỉ cần Lâm Phi Vân đến quần quýt lấy Ôn Phủ Mịch, tôi liền gọi điện thoại điên cuồng cho hần.

Cứ như vậy, cho dù Lâm Phi Vân ngay bên cạnh, nhưng Ôn Phủ Mịch vẫn đang nói chuyện với tôi.

Hơn nữa, tôi cố ý trong điện thoại ngọt ngào thân thiết, lớn tiếng gọi tiểu bại hoại, anh yêu, cố ý để Lâm Phi Vân nghe thấy, cũng không tin tôi ngáy

không chết nằng!

Cuối cùng, sau khi làm như thế nhiều lần, số lần Lâm Phi Vân đến tìm Ôn Phủ Mịch giảm bớt.

Chẳng qua, hài tử kia cũng không phải không có năng lực, nằng lại có thể trong lúc tôi và Ôn Phủ Mịch hẹn hò, gọi điện thoại nói thân thể mình không thoải mái.

Ý tứ kia chính là để Ôn Phủ Mịch cho tôi leo cây, cùng nằng đến bệnh viện.

Tôi làm sao có thể để loại chuyện này phát sinh được đây?

Đương nhiên, cũng không thể lôi kéo Ôn Phủ Mịch nói không cho hắn đi, như thế thể hiện tôi hẹp hòi.

Vì thế, tôi mỉm cười nói, anh đi đi, đi đi, tiếp đó khi Ôn Phủ Mịch sắp ra khỏi cửa, đột nhiên che bụng, đau khổ rên rỉ lên.

Ôn Phủ Mịch tự nhiên là vội vàng chạy tới hỏi tôi làm sao vậy.

Tôi ra vẻ như hơi thở mong manh nói, trong bụng hình như có thứ gì đó rớt xuống dưới.

Ôn Phủ Mịch vừa nghe, mồ hôi lạnh đều toát ra, cho rằng tôi không cẩn thận mang thai rồi, bây giờ lại không cẩn thận sanh non rồi, liền lập tức ôm ngang tôi, bắt xe hướng đến bệnh viện.

Trên đường, hắn vừa gọi điện cho bố mẹ của Lâm Phi Vân, nói con gái họ dường như bị ốm, cần gọi bác sĩ, để cho họ đến thăm xem sao.

Sau khi đến bệnh viện, Ôn Phủ Mịch đang định gọi bác sĩ, tôi liền bịt miệng hắn, nói chờ một chút.

Tiếp đó, chạy ào vào trong WC, ba phút sau mới ra ngoài, làm như không có việc gì mà nói, em không sao, chúng ta quay về đi.

Ôn Phủ Mịch nói, em không phải cảm thấy trong bụng dường như có thứ gì đó rơi xuống dưới hay sao?

Tôi chớp chớp mắt, nói, ồ, em đã điều tra xong rồi, rơi xuống dưới là phân, vừa nãy mới đẩy ra xong rồi, chúng ta quay về đi.

Sau trải qua lần đó, Lâm Phi Vân cũng từ bỏ chiêu này.

Tôi đương nhiên biết nằng sẽ không từ bỏ ý đồ, quả nhiên, khi tôi và Ôn Phủ Mịch gặp nhau, nằng cũng bắt đầu đến làm bóng đèn điện phát sáng.

Một lần, tôi nhịn được.

Hai lần, tôi lại nhịn.

Ba lần, tôi còn nhịn... thì không phải phụ nữ nữa!

Vì thế, thừa dịp Lâm Phi Vân và Ôn Phủ Mịch không để ý, tôi bỏ bã đậu vào trong đồ uống của nằng.

Ngày đó, nằng không chỉ chiếm lấy một phòng WC cửa hàng ăn nhanh của người ta, hơn nữa, còn phát ra tiếng động "bùm bùm" chấn động trời đất, quý khóc thần sầu, khiến những người khách này toàn bộ buồn nôn chạy đi mất.

Lòng tôi rất thoải mái, bã đậu này, mua không thua lỗ.

Từ đó trở đi, ánh mắt Lâm Phi Vân nhìn tôi, đều là oán độc, giống như hận sao hai mắt mình biến thành hai cái tên lửa, trực tiếp hướng về tôi vù vù phóng ra.

Trong kịch truyền hình, khi người tốt có những trừng phạt nho nhỏ đối với người xấu xong, người xấu liền hướng về ống kính âm trầm trầm nói: "Mồ mồ mồ (tên vai chính), một ngày nào đó, ta sẽ khiến ngươi trả lại cả vốn cùng lời!"

Tôi không rõ Lâm Phi Vân có phải sau lưng nói qua câu đó hay không, nhưng cô ta thực sự đã làm được rồi.

Sau đó không bao lâu, cô ta liền hẹn tôi ra ngoài, nói có việc muốn nói cho tôi.

Mọi người đều có lòng hiếu kỳ, tôi do dự một lát, vẫn là quyết định đi.

Đương nhiên, tôi đến muộn nửa giờ, ngoài cửa sổ tiệm cà phê nhìn Lâm Phi Vân giống như đang ngồi trên bàn chông, đứng ngồi không yên.

Thương thức đủ rồi, mới chậm rãi đi đến trước mặt nằng, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra, nói: "Tôi đến rồi."

Tiếp đó, gọi một cốc cà phê nóng, cũng không uống, chỉ là dùng tay bưng.

Nhất định phải duy trì nhiệt độ, tiệm cà phê là nơi dễ dàng xảy ra việc hắt đồ uống nhất a.

Ngươi cướp bỏ của con gái ta, ta hắt.

Ngươi trộm bản kế hoạch của ta, ta hắt.

Ngươi hủy hoa cỏ nhà ta, ta hắt.

Bộ dạng ngươi có trở ngại cảnh quan, ta hắt.

Nói tóm lại, cà phê đại đa số là dùng để hắt, không phải dùng để uống.

Mà giống như tôi và Lâm Phi Vân thế này, vì cùng nói về một người đàn ông, hơi không chú ý, lúc nói chuyện xảy ra xung đột, tôi cảm cả phê hắt trước, liền rời đi, bao nhiêu tiêu sái.

Đối diện Lâm Phi Vân, da thịt trắng như tuyết, gương mặt nhỏ tinh tế thanh tú, toàn thân có một loại khí chất yếu đuối, nhưng đôi mắt nhìn tôi kia, nhưng lại tràn ngập ánh phản hận, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể từ trong đó vuren ra lưỡi rắn độc, quần lấy cổ tôi.

Không khí trầm mặc.

Dù sao nên sốt ruột là cô ta, tôi không hoảng hốt, cũng không vội, trong lòng bắt đầu đếm cừu.

Một con nhảy qua, hai con nhảy qua, ba con nhảy qua, sau đó ba con bắt đầu 3p rồi.

Đang p đến cao hứng, Lâm Phi Vân cuối cùng chịu không nổi, mở miệng: "Muốn biết ta hôm nay tại sao lại gọi ngươi ra không?"

Tôi nhìn mắt cô ta, nghiêm túc nói: "Không muốn."

Đó chính là chặn miệng cô ta, xem cô ta làm sao nói tiếp.

Quả nhiên, khoe miệng Lâm Phi Vân run rẩy, nhưng rất nhanh, cô ta liền khôi phục lại, nói: "Thực ra, ta không nên lắm miệng, nhưng có một số chuyện, ngươi vẫn nên biết thì tốt hơn."

Tôi vội kinh sợ xua tay, nói: "Không có việc gì, không có việc gì, không có cái gì là không thể không biết được, ta làm sao không biết xấu hổ để ngươi gán vác cái danh lắm miệng được? Một khi đã vậy, thì đừng nói nữa vậy."

Lâm Phi Vân răng ngà cắn chặt, một hơi nghẹn ở trong cổ họng, mặt đều có chút đỏ lên.

Đứa trẻ đáng thương a.

Trong lúc trong đầu tôi tiếp tục cừu 3p, Lâm Phi Vân bỗng nhiên nói: "Tóc của ngươi thật đẹp."

Nghe vậy, trên lưng tôi bỗng nhiên có một con rắn lạnh như băng bò lên.

Trong tiểu thuyết kinh dị, chỉ cần nhắc đến xxx của ngươi rất đẹp, như vậy, xxx của ngươi nhất định sẽ bị người đó lấy đi mất, ngâm trong formalin.

Chẳng lẽ nói, Lâm Phi Vân muốn đem tóc tôi theo da đầu nhỏ xuống?!

Tôi run cầm cập, chuẩn bị chạy trốn chết bất cứ lúc nào.

Nhưng đang lúc bước chân bắt đầu di động, giọng nói của Lâm Phi Vân truyền tới.

"Thật ra, còn có một người có mái tóc đẹp giống như của ngươi vậy."

Tôi dừng bước chân.

[1] Gần quan được ban lộc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chuyện xưa theo gió (1)

Tôi vẫn luôn nhìn miệng của Lâm Phi Vân.

Nho nhỏ, có độ cong xinh đẹp, tô một lớp son môi màu hồng nhạt, ánh mắt trời lướt nhẹ trên gương mặt đang mang vẻ vui mừng lẫn chăm chọc.

Lâm Phi Vân nói cho tôi biết, kỳ thật, người mà Ôn Phủ Mịch vẫn thích, là chị họ của cô ta, An Hinh.

An Hinh so với Ôn Phủ Mịch lớn hơn ba tuổi, hai người chơi với nhau từ nhỏ, cảm tình rất tốt.

Lâm Phi Vân nói, cô ta đã sớm biết được tâm sự của Ôn Phủ Mịch.

Bắt đầu từ lúc mỗi lần Ôn Phủ Mịch gặp An Hinh, nhìn ánh mắt ôn nhu như nước đó, cô ta liền đã biết.

Về sau, An Hinh tốt nghiệp trung học, rồi sang Mỹ du học, rồi xa bọn họ.

Nhân cơ hội này, Lâm Phi Vân đã tiến hành thổ lộ với Ôn Phủ Mịch.

Khỏi cần nghĩ cũng biết, Ôn Phủ Mịch cự tuyệt cô ta.

Lâm Phi Vân cố chấp muốn nghe chính miệng hắn nói ra nguyên nhân.

Ôn Phủ Mịch làm vừa lòng nàng, hắn nói, người hắn yêu chính là An Hinh.

Lâm Phi Vân khuyên hắn hãy suy nghĩ cho rõ, bởi vì An Hinh căn bản chỉ coi hắn là em trai.

Nhớ tới khi Ôn Phủ Mịch nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt mềm mại như mây, hắn nói, không sao, hắn vẫn sẽ tiếp tục chờ đợi, đời này của hắn, chỉ sẽ lấy duy nhất một người là An Hinh.

Một năm sau, truyền đến chuyện An Hinh kết giao cùng một thanh niên Hoa kiều, Lâm Phi Vân không hề do dự, liền đem chuyện này, cùng với hình chụp hai người thân mật đưa cho Ôn Phủ Mịch xem.

Lúc ấy, ánh mắt Ôn Phủ Mịch, như khoảng sân hoang vắng.

Đó là chuyện xảy ra trong kỳ nghỉ hè trước khi vào cấp 3.

Vốn tưởng rằng, Ôn Phủ Mịch từ nay về sau vẫn mãi tĩnh lặng, nhưng không ngờ được chính là, một năm sau đó, hắn lại cùng tôi kết giao.

Lần đầu tiên gặp tôi, Lâm Phi Vân liền đã biết nguyên nhân.

Tóc của tôi, luôn rối tung xõa trên vai, giống như dải lụa đen hoa lệ.

Giống như của An Hinh.

Lâm Phi Vân nói, nhìn từ sau lưng, người cùng An Hinh thật sự rất giống.

Cô ta nói, Ôn Phủ Mịch không phải ngồi phía sau người sao?

Cô ta nói, Ôn Phủ Mịch có phải là rất thích vuốt ve tóc của người?

Cô ta nói, Hàn Thực Sắc, người và ta giống nhau, đều là kẻ thất bại.

Trong lúc nói chuyện, nhiệt độ cà phê trong tay đã bị không khí mang đi rồi, chỉ còn lại có một mảnh lạnh như băng.

Tôi bỗng nhiên mỉm cười, tươi cười so với cảnh sắc ngày xuân càng xán lạn hơn.

Tôi nói, vậy thì thế nào? Hiện tại Ôn Phủ Mịch vẫn là ở bên tôi.

Tôi nói, ta tùy thời tùy chỗ đều có thể véo mũi hắn, người có thể sao?

Tôi nói, nam nhân thôi mà? Hường thụ thân thể hắn là tốt rồi, quản lý trái tim hắn làm cái gì?

Tôi nói, ta so với người, vẫn là lời hơn một chút đấy.

Tôi nói, được rồi, ta phải đi rồi, lần sau lại nói chuyện phiếm tiếp nhé.

Sau đó tôi đứng dậy.

Khi xoay người mới phát hiện, khóe miệng đã cứng ngắc hoàn toàn.

Mở cửa quán cà phê, ánh sáng ban ngày, giống như thác lũ, đồng loạt ập vào mắt tôi.

Một loại cảm giác đầy chua xót.

Khóe miệng của tôi, vẫn như cũ nhếch lên một vòng cung.

Tôi vẫn đang cười a.

Tôi cứ như vậy đi mãi.

Không chút ý thức, cũng không phân biệt phương hướng, chỉ là theo những bước chân đi về phía trước.

Bên người, tựa hồ có rất nhiều người đi qua, nhưng cả thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Thanh âm vẫn còn, chỉ là trở nên mơ hồ, như là che phủ một tầng vải mỏng, gây sợ hãi.

Cứ như vậy vẫn đi tới, mãi đến khi một hồi còi dồn dập làm cho thần trí của tôi khôi phục lại.

Như là bừng tỉnh từ trong mộng, tôi mới phát hiện, chính mình không biết khi nào đã đứng ở giữa đường quốc lộ.

Đuôi loại xe, lao nhanh bên người tôi.

Thất thần một chút, liền tan xương nát thịt.

Một bác gái đang thực hiện nhiệm vụ chỉ đạo giao thông, mặc cảnh phục, trên cổ đeo cái còi đem tôi kéo vào lề đường, tận tình khuyên nhủ rồi lại khuyên nhủ, tiểu muội muội à, thế giới tốt đẹp như thế, không khí trong lành như thế, thịt lợn hôm nay lại hạ giá như thế, tại sao người lại muốn tự sát? Quan trọng nhất là tại sao phải ở ngay giao lộ ta quản lý mà tự sát? Chẳng lẽ người không biết như vậy sẽ hại ta mất đi tiền thưởng tháng này sao? Lại đây, tỷ tỷ nói cho người nghe, nếu muốn tự sát, thì đi đến cái giao lộ phía trước kia, nơi đó lưu lượng xe cộ lớn hơn, tuyệt đối có khả năng làm cho đầu với cổ chia lìa nhau, thậm chí ngay cả mẹ của người cũng nhận không ra, ngoan, đi thôi.

Tôi không có đi đến nơi có lưu lượng xe cộ lớn hơn ở phía trước, cũng không có tự sát, mà là quay về nhà.

Nằm ở trên giường, tôi bắt đầu cố gắng trấn định tâm thần.

Tôi từ nhỏ đã xem phim thân tượng mà lớn lên, phi thường rõ ràng một đạo lý, đó chính là, đối với lời nói của tình địch, là tuyệt đối không thể tin tưởng.

Chỉ là, những lời nói của cô ta về mái tóc, lại thấm sâu tận trong lòng của tôi.

Ôn Phủ Mịch không phải ngồi phía sau người sao?

Ôn Phủ Mịch có phải là rất thích vuốt ve tóc của người?

Đúng vậy, những chuyện này đều là thật sự.

Tôi nhớ lúc trước khi quen nhau, thần sắc ôn nhu của Ôn Phủ Mịch lúc hẩn chăm chú nhìn tóc của tôi.

Tôi nhớ sau khi quen nhau, dáng vẻ yêu thương của Ôn Phủ Mịch khi vuốt ve mái tóc của tôi.

Còn có một lần, tôi hỏi Ôn Phủ Mịch có phải là cảm thấy rằng tóc của tôi rất đẹp, khi đó, tay của Ôn Phủ Mịch, quả thật là có cứng ngắc trong nháy mắt.

Hết thảy, đều bức bách tôi không thể không tin tưởng lời nói của Lâm Phi Vân.

Là bởi vì mái tóc?

Ôn Phủ Mịch sở dĩ ở bên tôi, chỉ bởi vì mái tóc tôi?

Tôi nằm ở trên giường, cứ cách ba giây đồng hồ lại trở mình một lần.

Cuối cùng, tôi bạo phát, trực tiếp vọt xuống tiệm thuốc lá dưới lầu, mua bao ESSE[1], cầm về nhà, hút hết điếu này đến điếu khác.

Tuy rằng hương thuốc lá thật nhạt, song vẫn như cũ làm cổ họng tôi như nghẹt lại.

Hút hết một gói thuốc lá, tôi cũng bình tĩnh lại, ra quyết định -- chuyện ngày mai vẫn là để ngày mai nghĩ đi, hôm nay cứ đi ngủ đã.

Vì thế, tôi lấy thuốc ngủ ra, nắm một nắm, cứ như vậy mà uống với nước lọc.

Ngày hôm sau tỉnh lại, đầu choáng váng não căng ra, chậm rãi mở mắt ra, phát hiện Ôn Phủ Mịch không biết khi nào ngồi bên giường của tôi.

Tôi trở mình, vừa định mở miệng, lại phát hiện yết hầu vừa sưng vừa đau.

Nhất định là ngày hôm qua hút quá nhiều.

Ôn Phủ Mịch nâng tôi dậy, nhủ mày thân thiết hỏi han: "Em làm sao vậy?"

Kỳ thật, tôi rất muốn lôi kéo hắn, dùng chiến lược một khóc hai nháo ba thất cổ uy hiếp hắn, dùng phương thức đem nước mắt nước mũi lau trên người hắn để giày xéo hắn, buộc hắn nói ra sự thật.

Rốt cuộc thì người người thích là ai?

Có phải bởi vì mái tóc của ta khiến người nhớ tới An Hinh cho nên người mới ở bên ta không?

Chúng ta có phải nên chia tay không?

Nhưng mà tôi không dám.

Tôi sợ sau khi biết được chân tướng, chúng tôi liền không thể ở bên nhau nữa.

Tôi sợ hãi.

Tôi sợ hãi mất đi hắn.

Tay của Ôn Phủ Mịch, sạch sẽ, thon dài, khớp xương rõ ràng, hạ xuống, vuốt ve hai má của tôi.

Hắn hỏi: "Có phải có chuyện gì không vui hay không?"

Ánh mắt hắn, ôn nhu như nước mùa xuân, tôi đắm chìm trong đó, không muốn rời đi.

Quên đi, chết chìm mới thôi.

Vì thế, tôi vòng tay ôm thắt lưng hắn, cũng không còn hỏi gì cả.

Nhưng trong lòng như có gai, sau đó, làm cái gì đều thật cẩn thận, chỉ cần không chú ý, động tác quá mạnh, sẽ lại đâm vào da thịt, đau chịu không thấu.

Khi cùng Ôn Phủ Mịch ở bên nhau, niềm vui cũng không còn thuần túy nữa.

Từ đó trở đi, tôi rất sợ hắn sờ tóc mình, lúc nào cũng cảm thấy, đó là phương thức hắn hoài niệm An Hinh.

Dù sao diễn kịch cũng là không tốt, tuy rằng cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng người bên ngoài vẫn thấy được sự rầu rĩ không vui của tôi.

Ngay cả bạn Đồng Diêu cũng chạy tới hỏi tôi: "Sao gần đây người có vẻ không vui vậy?"

Tôi thờ dãi, nói: "Ta bị táo bón".

Hắn cẩn thận đánh giá nét mặt của tôi, nói: "Ừ, nhìn ra được, quả nhiên là vẻ mặt khó đại tiện."

Tôi một cước đem hắn đá văng.

Tên phiền phức, suy nghĩ xa xôi như vậy, chết xa xa vào cho tôi.

Nếu Đồng Diêu đều đã nhìn ra, Ôn Phủ Mịch kia tự nhiên cũng nổi lên lòng nghi ngờ.

Song tính cách hắn chính là như vậy, mặc kệ gặp phải chuyện gì, luôn đem chuyện chôn ở trong lòng, chính mình cũng không nói gì cả.

Cẩn thận ngấm lại, cũng giống y như tôi.

Hai người cứ buồn bực rối loạn như vậy, cuối cùng cũng xảy ra chuyện.

Tôi bắt đầu vô duyên vô cớ phát giận, Ôn Phủ Mịch lại không quen cùng tôi âm ỉ, vì thế giữa chúng tôi chỉ có thể chiến tranh lạnh.

Cứ liên tục nhiều ngày như vậy đến gần hết kỳ nghỉ hè, lần đó, thời gian chúng tôi chiến tranh lạnh thật dài, một tuần liền không liên lạc.

Tôi cả ngày lười biếng nằm trên giường, cả người vô lực, cứ ngóng trông Ôn Phủ Mịch có thể gọi điện tới.

Rốt cuộc một ngày, chuông điện thoại reo, nhưng là mẹ Ôn Phủ Mịch gọi đến.

Khi đó, Ôn Phủ Mịch đã giới thiệu tôi với người nhà của hắn.

Cha Ôn Phủ Mịch là kiến trúc sư cao cấp, bình thường công việc rất bận rộn, nhưng hết sức hòa nhã, đồng thời còn là một ông chú đẹp trai, Ôn Phủ Mịch được di truyền phần lớn gen từ ông.

Mẹ Ôn Phủ Mịch đúng thực là bà chủ gia đình, khi không có việc gì bà gọi bạn bè đến chơi mạt chược.

Tôi từ nhỏ đã luyện rành mạt chược, khi cùng mẹ Ôn chơi, luôn cố ý nhường bộ, nhường bà thắng, khiến bà cực kỳ vui vẻ. Cho nên khi các bà tụ họp chơi mạt chược không đủ tay, liền gọi điện thoại mời tôi tới, cùng chơi.

Cho nên hôm nay, cũng với tình huống như thế, mẹ Ôn gọi tôi tới cùng bà và hai chiến hữu của bà tạo thành bàn mạt chược.

Tôi nghĩ rằng, đó là một cơ hội tốt để mình xuống thang[2], liền đi.

Tới đó rồi, lại phát hiện Ôn Phủ Mịch không có nhà, nhất thời có chút thất vọng, tâm tình buồn bực.

Cái gọi là tình trường thất ý, chiến trường đắc ý (*đến tình, đảo bạc*), hôm nay vận may của tôi đặc biệt tốt, không lâu sau trước mặt đã thắng một đồng tiền.

Đương nhiên, phụ nữ chơi mạt chược không tránh được bát quái[3].

Trên bàn mạt chược, ba bà đi đem tất cả những tin tức lớn gần đây mà chính mình nghe được kể ra.

Chồng nhà ai “bao” vợ hai, vợ nhà ai “hồng hạnh vượt tường” (*ngoại tình*), chó nhà ai đi đái trước cửa nhà hàng xóm, các bà đều biết thật rành rọt.

Trò chuyện trò chuyện, đề tài quay về chính bản thân tôi.

Hai bà đi kia cười cười hỏi tôi cùng Ôn Phủ Mịch chuẩn bị khi nào thì kết hôn? Cưới xong định có mấy đứa nhỏ?

Tôi thật không biết trả lời thế nào, chỉ có thể giả bộ làm thực nữ, với bộ dáng thẹn thùng.

Cuối cùng vẫn là mẹ Ôn giúp tôi giải vây, vung tay lên, nói: “Haizzz, chuyện của tuổi trẻ tụi nó, giao cho tụi nó quyết đi, chúng ta hưởng thụ xòe mạt chược là tốt rồi”.

Hai bà đi kia bỗng sức nhớ, hỏi: “Phủ Mịch nhà các người đi đâu rồi?”

Mẹ Ôn mò mẫm hé nhắc bài ra, không chút để ý nói: “An Hình không phải đã quay về à, mấy ngày nay nó đều bồi tiếp cô ấy... O, Nhị Văn[4], tôi được một quân”.

Nghe thấy cái tên kia, lòng tôi, nhất thời rồi thành một núi, đau như dao cắt, mà cả người giống như bị thủy triều nhấn chìm, khiến cho đầu óc choáng váng.

[1] Thuốc lá ESSE

[2] Bạc thang đi xuống: hạ mình, làm lành cùng Ôn Phủ Mịch

[3] Bát quái = “Bà tám” = nhiều chuyện.

[4] Quân bài mạt chược

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chuyện xưa theo gió (2)

Mẹ Ôn tình mắt, thấy mặt tôi biến sắc, vội vàng giải thích: “Nga, An Hình cùng Phủ Mịch từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng giống như chị gái hắn vậy đó.”

Tôi cố gắng tạo ra một nụ cười thật nhẹ nhàng, tiếp tục mò tìm một quân bài khác.

Tôi lúc bình thường, chỉ cần vượt qua mặt dưới quân bài liền biết đó là quân gì, nhưng giờ phút này trong đầu tôi là một mảnh hỗn loạn, quân gì cũng không mò ra được.

Vì thế, tôi lật quân bài lên, nhưng vẫn không thấy rõ.

Tôi nhìn mãi cũng ko thể nhìn rõ quân bài trước mặt mình

Vì thế, tôi tiện tay đánh ra.

Đó là quân bài rất tốt, nhà dưới lập tức chạm ngay, hơn nữa cười nói bà ấy đã muốn phán ra bài.

An Hinh đã trở lại.

Hóa ra mấy ngày nay Ôn Phủ Mịch luôn ở cùng cô ta.

Vì sao hắn không nói cho tôi biết.

Tựa như còn sợ tôi chưa đủ rối loạn, các bà đi lại bắt đầu tám chuyện, bất quá lần này đối tượng là An Hinh: "Đúng rồi, nghe nói An Hinh cùng chồng chưa cưới hủy bỏ hôn ước?"

"Thật vậy không? Nghe nói chồng chưa cưới của nó là con nhà danh tiếng, cũng là một dạng anh tài, hơn nữa còn là luật sư nổi tiếng, làm sao lại chia tay? Thực đáng tiếc."

"Nhưng mà An Hinh cũng không tệ a, xinh đẹp như thế, điều kiện trong nhà cũng tốt, lại có năng lực, kết hôn với người nọ cũng không thua kém."

"Aiz, chuyện của những người trẻ tuổi, mỗi ngày một dạng, so ra còn phức tạp hơn mặt chược."

Ánh mắt tôi chăm chú nhìn quân bài trước mặt, tự nói với chính mình, Hàn Thực Sắc, mày phải tập trung, tinh tâm xuống, mày sẽ thắng.

Nhưng thực phí công, lời nói của các bà ngăn mất tầm mắt của tôi.

Tôi nghĩ, An Hinh độc thân.

Ôn Phủ Mịch cũng đã lớn rồi, tôi nghĩ.

Hoặc là lời nói của Lâm Phi Vân đều đúng cả, tôi nghĩ.

Đúng lúc này cửa mở, Ôn Phủ Mịch cùng một cô gái cao gầy bước vào.

Mẹ Ôn chạy nhanh ra đón, nói: "An Hinh, khách quý tới, mau vào ngồi đi. Con xem con đi gặp người ngoài sao, còn mua đồ làm gì?"

Cô gái cao gầy đó cười yếu ớt, hơi hơi cúi đầu, mái tóc buông xuống vai giống như thác nước đang chảy xuống.

Đen, sáng, thẳng tựa như một dải tơ lụa đen đẹp đẽ.

Ánh sáng tràn qua mặt tôi, làm tôi thấy mắt đau đớn.

Một ván này, đánh tới cuối cùng tất cả mọi người không phân thắng bại.

Nhưng chỉ có mình tôi không có đủ bài, dựa theo quy củ đền cho ba nhà.

Ban đầu thắng tiền, một ván này liền thua hết.

Không còn lại gì.

Hóa ra trước đây thắng đều là rục rờ hư vô. Thua lại quá thảm.

Thấy thời gian không còn sớm, hơn nữa lại có khách đến, hai bà đi kia liền tạm biệt về nhà.

Mẹ Ôn bắt đầu làm cơm, bốn người chúng tôi cùng nhau ngồi lại ăn.

Ngồi trên bàn ăn, Ôn mẫu bắt đầu nói chuyện trước kia của Ôn Phủ Mịch cùng An Hinh.

Đều là những chuyện tôi không biết

Bà nói vô tình, tôi nghe có tâm.

Nhưng đuôi mày khóe mắt vẫn hờ hững ý cười. Rất là dối trá.

Tự nhiên muốn nhìn trộm dung mạo An Hinh.

Mắt ngọc mây ngài không thể bị che giấu, khi mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền trong sáng, lập tức khiến căn phòng tràn đầy xuân sắc.

Cả người như u lan nơi thâm cốc, lẳng lẳng tỏa ra hương khí cao quý.

Lúc giờ tay nhắc chân có một loại tự tin mềm mại nhưng ẩn sâu bên trong có loại trong trẻo lạnh lùng.

Là nữ thần được đàn ông khát vọng, phụ nữ đẹp mỹ miều đến mức yêu nghiệt.

Sau khi ăn xong, Ôn mẫu đưa ra ảnh chụp trước đây của Ôn Phủ Mịch cho chúng tôi xem.

Sau vài tờ, xuất hiện hình chụp chung của Ôn Phủ Mịch và An Hinh.

Ảnh chụp lúc đó tuổi còn nhỏ.

Trong ảnh An Hinh mặc váy liền áo, đang vẽ tranh, mà thân ảnh người ở phía sau, non nót tuấn tú đúng là Ôn Phủ Mịch tay đang vuốt ve đầu tóc nàng mềm mại tung bay theo gió.

Trong ánh mắt, tràn đầy ái mộ.

Tôi vừa nghe Ôn mẫu kể chuyện thú vị vừa nhìn ảnh chụp, cười ha ha, cười đến cuối giọng thậm chí có chút khàn khàn.

Ngồi một lúc nữa, tôi đứng dậy cáo từ.

Ôn Phủ Mịch tự nhiên cũng đi theo, muốn đưa tôi về nhà. Tôi không thể từ chối

Vì thế chúng tôi cùng nhau đi trên đường. Lúc ấy đã muộn vào mùa thu, cảnh vật một mảnh xác xơ tiêu điều.

Buổi chiều, nhiệt độ không khí đột nhiên hạ, một cơn gió lạnh thổi qua, tôi không tự chủ được run lên.

Ôn Phủ Mịch vội cởi áo khoác của mình ra khoác lên người tôi.

Nhưng mà cũng vô dụng thôi, cái lạnh này, là từ trong cơ thể toát ra.

Chúng tôi dọc trên đường đi vẫn luôn trầm mặc như vậy.

Rốt cục cũng đi tới dưới lầu nhà của tôi.

Tôi nói, ta tới rồi, người trở về đi.

Đang muốn đi, Ôn Phủ Mịch lôi kéo tôi nói, "Thực Sắc, người gần đây làm sao vậy?"

Tôi cười rạn rờ nói, "Ta gần đây bị táo bón"

Ôn Phủ Mịch đương nhiên sẽ không tin tưởng, tay hấn dùng sức, nói, "Thực Sắc, chúng ta làm hòa đi."

Tôi cúi đầu, tươi cười kia giấu ở trong bóng đêm, tôi thấp giọng hỏi, "Ôn Phủ Mịch, ta cắt tóc được không?"

Hấn giật mình, hỏi, "sao bỗng nhiên muốn cắt tóc vậy?"

Tôi không nhịn được bật khóc, nước mắt rơi xuống đĩnh đĩnh nơi mu bàn tay, tôi nói, "ta không muốn trở thành cái bóng của An Hinh."

Mây Ôn Phủ Mịch khẽ run lên, tựa như bị người ta đánh một bạt tai, cả người đều giật mình.

Nhìn thấy hết thảy, điểm tựa cuối cùng trong lòng tôi cũng hóa thành bụi mù.

Nhưng tôi vẫn muốn nghe chính miệng hắn nói ra. Tôi nhìn thẳng hắn, tuy rằng lúc ấy ánh mắt đã muốn bị nước mắt che phủ không thấy rõ vẻ mặt của hắn nhưng tôi vẫn nhìn thẳng hắn.

Tôi hỏi, "Ôn Phủ Mịch, lúc đầu người sở dĩ cùng với ta ở một chỗ là bởi vì ta có mái tóc giống An Hinh phải không?"

Tôi nói rồi, tôi tuy không nhìn rõ vẻ mặt của hắn.

Nhưng tôi cảm nhận được sự hoảng loạn của hắn.

Tay hắn siết tôi thật đau.

Hắn nói, "Thực Sắc, người hãy nghe ta giải thích."

Tôi ngửa mặt lên, tùy ý để cho nước mắt ở trên mặt chảy xuống, ý cười nơi khóe miệng lại không thể kiềm chế xuống được, tôi nói, "ta nghe đây, Phù Mịch, ta sẽ không giống như trong phim thần tượng, che lỗ tai nói ta không nghe ta không nghe sau đó chạy trốn. Phù Mịch, người nói đi, ta đứng ở chỗ này, ta nghe người giải thích."

Ôn Phù Mịch nắm tay tôi thật chặt. Hắn nói, "Thực Sắc, khi bắt đầu, ta quả thực có ý nghĩ như vậy."

Tôi vẫn cười nhưng nội tâm có cái gì đó rã rạc một tiếng nứt ra, tiếp sau đó chất lỏng tanh nóng bắt đầu trào ra.

Nhưng tôi đã đáp ứng Ôn Phù Mịch, tôi nhất định phải nghe xong.

Hắn nói, "nhưng cùng người kết giao một thời gian, ta từ từ nhận rõ người không phải cô ấy, người là Hàn Thực Sắc, mà người ta yêu cũng là Hàn Thực Sắc, không phải An Hinh."

Tôi vô thức gật đầu, vô thức nói, "ta tin tưởng người."

Nhưng Ôn Phù Mịch không tin, hắn ôm lấy tôi, nói, "Thực Sắc, người đừng như vậy, là ta sai rồi, ta không nên dối gạt người."

Tay hắn đang run rẩy.

Tôi nghĩ, hắn vẫn là để ý đến tôi.

Tôi đẩy hắn ra, nói, "Phù Mịch, hiện tại trong lòng ta rất loạn, ta nghĩ lúc này chúng ta yên lặng một chút, cho ta thời gian, để ta đem hết thấy suy nghĩ rõ ràng, được không?"

Ôn Phù Mịch tựa hồ còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng hắn tôn trọng quyết định của tôi.

Hắn nói, "Thực Sắc, ta chờ người, ta luôn chờ người."

Tôi nói, "Được"

Sau đó tôi xoay người lên lầu.

Trở lại phòng mình, tôi không bật đèn mà chậm rãi vén màn lên.

Ôn Phù Mịch vẫn đứng ở dưới lầu, ngửa đầu nhìn tôi.

Thân ảnh của hắn, bị đèn đường màu cam kéo thật dài.

Mà mặt hắn thì chìm trong bóng tối.

Tôi nhìn không rõ.

Trong đời, lần đầu tiên tôi phát giác, đưa ra quyết định lại khó khăn đến vậy.

Làm như cái gì cũng chưa phát sinh qua hay là buông tha cho Ôn Phù Mịch.

Cả hai với tôi mà nói, đều không có khả năng làm được.

Những ngày này, tôi ở trong phòng, ngay cả giường cũng không nằm qua, ngay tại trên sàn lăn qua lăn lại, lăn tới lăn lui.

Trần trọc khó ngủ.

Kết quả, cuối cùng Lâm Phi Vân giúp tôi giải quyết vấn đề khó khăn.

Buổi tối hôm đó cô ta gọi điện thoại hẹn tôi đi ra ngoài.

Tôi theo lời hẹn đi tới nơi ước định là phòng trong của quán bar.

Dưới ánh sáng mờ ảo mà ái muội, tôi nhìn thấy Ôn Phù Mịch cùng An Hinh.

An Hinh đang ở trong lòng ngực Ôn Phù Mịch khóc.

Mà tay Ôn Phù Mịch đặt trên lưng nàng nhẹ nhàng vỗ về.

Lâm Phi Vân trong mắt có tia đắc ý, ánh mắt xoi mói, nói, thế nào, người ta chính chủ đã trở lại, tên giả mạo như người cũng nên tránh chỗ đi.

Tôi không kìm được nụ cười, vỗ vỗ bả vai cô ta nói, bạn nhỏ, người cho ta là ngốc sao, An Hinh bởi vì cùng chồng chưa cưới hủy bỏ hôn ước đến quán

bar giải sầu, uống nhiều nhớ tới vị hôn phu liền khóc lên, Ôn Phủ Mịch đang an ủi nàng ta thôi.

Tôi suy đoán không sai bởi vì trên mặt Lâm Phi Vân lập tức ngấm đầy thất vọng.

Nhưng nàng không bỏ qua, nói, dù sao, người Ôn Phủ Mịch yêu nhất vẫn là An Hinh, người chẳng qua chỉ là cái bóng, thật đáng thương.

Tôi cười đến âm ỉ, nói, em gái à, chỉ ít nhất còn có được thân thể Ôn Phủ Mịch, em chiếm được cái gì à? Em ngay cả rắm của anh ta cũng chưa nghĩ được một cái, càng không đáng thương sao?

Nghe vậy, Lâm Phi Vân trên mặt một hồi đen một hồi trắng một hồi xanh lại một hồi tím, cuối cùng lệ tràn mi, ủy khuất khóc chạy đi ra ngoài.

Mà về tui cười trên mặt tui lại không giữ được nữa.

Hàn Thực Sắc, mày khi dễ loại tiểu nữ sinh này, nếu có bản lĩnh cái rắm gì, thì mày đi gặp An Hinh a.

Tôi nhìn bóng dáng An Hinh cùng Ôn Phủ Mịch, bỗng nhiên cảm thấy được, sự tình ở đêm nay hẳn là nên có kết quả.

Đúng vậy, Ôn Phủ Mịch hiện tại cũng không có phản bội tôi, nhưng điều tôi không chịu đựng được là ở trong lòng hắn An Hinh là thứ nhất.

Nếu là như vậy, tôi sẽ tự động rời đi, mang theo tự tôn hèn mọn không còn lại bao nhiêu của chính mình rời đi.

Vì thế, tôi đi ra bên ngoài quán bar, gọi điện cho Ôn Phủ Mịch.

Một lúc lâu sau, hắn mới nhận điện thoại. Nghe âm thanh là ở trong toilet nhận nghe.

Là sợ hãi tôi biết An Hinh ở bên người anh sao?

Tại sao lại sợ hãi? Nếu như trong lòng không có gì ngăn cách?

Hắn hỏi, "Thực Sắc, làm sao vậy?"

Thanh âm vẫn quen thuộc như ngày xưa.

Tôi nói, "Phủ Mịch, ta không thoải mái."

Giọng nói của hắn có chút khản trương, hắn hỏi, "ngươi bị sao vậy? Có phải sinh bệnh hay không?"

Tôi nói, "ta đau bụng, Phủ Mịch, ngươi tới đón ta được không?"

Anh một lời đáp ứng, hỏi, "ngươi đang ở đâu?"

Tôi nói, "ta ở gian đồ uống trong nhà trọ bên ngoài trường trung học của chúng ta."

Tôi nói, "Phủ Mịch, người đến nhanh chút có được không?"

Hắn nói, "được, Thực Sắc, ngươi ở chỗ đó chờ ta, ta lập tức sẽ đến ngay."

Tiếp theo bên kia ngắt điện thoại.

Trong tiếng vang đồ đồ, tôi nói khẽ, Phủ Mịch, ta sẽ luôn chờ ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chuyện xưa theo gió (3)

Tôi chính là nói thật.

Đêm đó, tôi vẫn cứ chờ Ôn Phủ Mịch.

Tôi tắt đi động.

Như vậy, anh mới không thể gọi điện thoại đến báo là tạm thời bận việc, không thể đến nơi hẹn, như vậy, anh không thể không đến.

Ý tôi là chỉ, nếu Ôn Phủ Mịch còn đang nghi ngờ lời tôi nói.

Chiêu giả vờ đổ bệnh này, Lâm Phi Vân cũng đã từng dùng qua.

Bất quá lúc ấy, tôi thoải mái giữ Ôn Phủ Mịch ở lại.

Bởi vì tôi biết, ở trong suy nghĩ của Ôn Phủ Mịch, tôi so với Lâm Phi Vân quan trọng hơn.

Nhưng hiện tại, trong lòng tôi không nắm chắc như vậy.

Tôi đang đánh cược, cũng đang chứng minh.

Tôi cùng An Hinh, so sánh đến cuối cùng là ai quan trọng hơn.

Tôi nói rồi, vận bài bạc của tôi gần đây không tồi, nhưng vận may trên tình trường thì cũng không quá tốt.

Đêm đó, Ôn Phủ Mịch không có đến.

Mãi cho đến khi, quán nước đóng cửa, hấn vẫn chưa đến.

Nhưng tôi đã hứa với hấn, tôi sẽ luôn ở nơi đây đợi hấn.

Cho nên, tôi ngồi cho đến khi quán nước đóng cửa, vẫn chờ hấn.

Ánh đèn chung quanh, từng ngọn, từng ngọn vụt tắt.

Người đi đường, cũng từ từ ít dần

Gió lạnh, lạnh đến thấu xương.

Tôi kéo chặt quần áo, lầm bầm: “Phủ Mịch, người mau đến đi Phủ Mịch, người mau tới đi.”

Nhưng thời gian chậm rãi trôi qua, giống như một cây kim đâm vào xác thịt, không ngừng quấy nhiễu.

Tôi tin rằng Ôn Phủ Mịch không phải là người đàn ông không có trách nhiệm, hấn chưa bao giờ dễ dàng thất hẹn.

Hấn chưa tới, là bởi vì công việc quán thân.

Mà tôi cũng tin rằng, hấn nhất định đã nhắn tin cho tôi, gọi điện thoại, muốn nói với tôi chuyện này.

Nhưng mà tôi không mở điện thoại.

Tôi chính là Hàn Thực Sắc, bướng bỉnh cố chấp.

Hấn chắc sẽ hiểu được điều đó, hấn chắc sẽ hiểu được, tôi sẽ luôn ở đây đợi hấn.

Nếu như hấn để ý tôi, nếu hấn thấy tôi quan trọng hơn An Hinh, hấn chắc chắn sẽ tới.

Bất luận muộn đến mức nào, hấn đều sẽ tới.

Tôi ngồi ở bậc thềm của quán nước, cúi đầu, dùng hòn đá nhỏ viết chữ lên bậc thang.

Cái cây trước mặt, cành lá rậm rạp nhẹ nhàng đu đưa, giống như lời nói của sự im lặng, tôi lại nghe không rõ.

Thình thoảng có một chiếc xe chạy ngang qua trước mặt, mặt đường phát ra tiếng kêu ồn ào, âm thanh kéo dài, rất nhanh mà đi, đến tận nơi hoang vắng thời viễn cổ.

Ngón tay của tôi, bởi vì nắm chặt phần bên ngọn của hòn đá nhỏ, từ từ chảy máu.

Nhưng những chữ này, cũng được khắc sâu lên mặt thềm.

Chỉ có một câu: Phủ Mịch, người mau tới đi.

Trời tối đen như mực, dần dần chuyển sang xanh đậm, cuối cùng, phía chân trời hiện rõ một màu đỏ sẫm.

Trời đã sáng.

Nhưng người mà tôi đợi kia vẫn không đến như đã hẹn.

Người làm vệ sinh bắt đầu quét dọn, khi thấy tôi, trong mắt bà hiện lên một tia nghi ngờ.

Bà không hiểu, tại sao tôi ở chỗ này chờ cả một đêm.

Kỳ thật, tôi cũng bắt đầu không hiểu.

Tôi ngẩng đầu, hỏi, di ơi, hôm nay ngày mấy vậy?

Bà trả lời, ngày 10.

Tôi nói, cảm ơn.

Sau đó, tôi đứng dậy.

Chân bị đông lạnh một đêm, cứng đờ, hoạt động có chút khó khăn.

Tôi từ từ đi về phía trước, tôi nghĩ, đã là ngày 10 rồi, tôi cùng Ôn Mịch hẹn vào buổi tối ngày 9, hiện tại đã là ngày 10, hẳn sẽ không đến đây.

Tôi đi về phía nhà hẻm, tôi nghĩ, đều đã hai mươi tuổi rồi, bắt đầu tiến vào giai đoạn bốn ba, thời gian yêu đương cũng không có nhiều.

Tôi nghĩ, tôi cần phải giải quyết cho dứt khoát.

Mặc kệ Ôn Phủ Mịch, tiếp tục tìm kiếm người bị hại tiếp theo.

Đúng vậy, tôi muốn đi nghe hẻm nói rõ ràng.

Tôi nên đứng trước mặt hẻm, làm như không có việc gì, nói, Ôn Phủ Mịch, ta cảm thấy cùng người ở một chỗ rất chán, mọi người dễ đến dễ đi, vậy thì chia tay. Tốt lắm, cứ như vậy, lần sau ta mời người ăn cơm, bye bye.

Đúng vậy, tôi phải làm như là không có việc gì cả.

Tôi không thể khóc lóc hỏi hẻm, tại sao mà không cần tôi, tại sao mà cuối cùng vẫn lựa chọn An Hinh.

Bài hát kia hát như thế nào?

Con người thường bị tự tôn kéo xuống,

Khiến tình yêu trở nên rối rắm.

Giờ vờ hiểu rõ là do sợ sự thật rất trần trụi.

Chật vật còn khó chấp nhận hơn so với mất đi.

Phải, chật vật còn khó chấp nhận hơn so với mất đi, tôi đã thua rất thê thảm, chỉ có thể ở thời điểm cuối cùng lấy lại chút sĩ diện.

Trong lòng tự bảo với mình, tôi không thể khóc, tôi phải cười.

Cười đến vân đạm phong khinh như không có chuyện gì.

Nhưng vừa đến dưới lầu nhà hẻm, nước mắt của tôi đã trào ra như đê vỡ bờ.

Tôi nghĩ, không được, không được rồi, tôi không thể nói ra được rồi.

Nước mắt càng chảy càng nhiều, như quyết tâm muốn đem con người đẩy ra ngoài.

Cho nên, tôi giống như trốn chạy mà về nhà

Theo thường lệ, cha tôi mẹ tôi đã ra ngoài du lịch.

Tôi cầm các thẻ tín dụng, tùy tiện chuẩn bị vài bộ quần áo, đi Vân Nam.

Ở đó có bạn tôi đang học, tôi quyết định đi đến nơi đó để giải sầu.

Nói là giải sầu, kỳ thực chính là ở một phòng trong khách sạn nhỏ ở Lệ Giang, đoạn tuyệt với thế gian.

Mỗi ngày đều khóc, chỉ cần nghĩ đến Ôn Phủ Mịch, nước mắt liền không kiềm chế được nữa.

Nhưng nước mắt có hạn, rốt cuộc đến một ngày tôi phát hiện ra chính mình cũng không khóc được nữa.

Tôi hết sức nghĩ đến tên của Ôn Phủ Mịch, nghĩ đến dáng vẻ của hắn, nghĩ đến cảnh hắn cùng An Hinh ở bên nhau.

Nhưng trong hốc mắt cũng không còn nước mắt nữa, cạn khô rồi, mà trong lòng, là một mảng hoang vu.

Khi đó, tôi đã trốn ở Lệ Giang được mười ba ngày.

Vì thế, tôi lại bay trở về.

Tôi về đến nhà, đem hết đồ đạc mà Ôn Phủ Mịch đã tặng cất vào trong một cái rương lớn, sau đó bắt xe đi đến nhà của Ôn Phủ Mịch.

Vận khí hôm nay tương đối tốt, bên trong không có ai.

Bởi vì suốt một năm qua, mỗi cuối tuần chúng tôi đều ở nơi này, cho nên căn phòng này, đã dần bắt đầu trở thành nhà của chúng tôi.

Tôi nhẫn tâm, từng chút từng chút, đem nó hủy diệt đi.

Tôi đem những gì của mình, khăn mặt, bàn chải đánh răng, búp bê, bao gói, tách cà phê, tất cả tất cả, đều đặt ở trong bao.

Sau đó, rời đi.

Rời khỏi thế giới của Ôn Phủ Mịch.

Không níu kéo không nợ nần, từ nay về sau, chúng ta chỉ là người qua đường.

Tiếp theo, về đến nhà, mê man mà ngủ.

Mặc kệ hắn trời đất đảo lộn.

Hai ngày sau đó, tôi bị Đồng Diêu kéo xuống từ trên giường.

Mất lơ mơ buồn ngủ, hỏi, người làm gì vậy?

Đó là lần đầu tiên tôi thấy hắn nghiêm chỉnh như vậy, hắn nói, Ôn Phủ Mịch sắp đi rồi, hắn chuẩn bị đi Mi du học.

Tìm của tôi, trong chớp mắt đã chùng xuống, cũng không đứng dậy nổi nữa.

Tôi cười gượng gạo, nói, này, phải không? Vậy chúng ta nhanh chóng tổ chức cho hắn tiệc chia tay, nước Mĩ, chao ôi, là một nơi rất tốt nha, người muốn ăn cái gì? Vịt nướng hay là lẩu, đã đặt chỗ trước chưa?

Đồng Diêu không nói gì cả, kéo tôi dậy, nhét tôi vào trong xe hắn. Nhanh như chớp chúng tôi phóng xe về hướng cửa hàng đồ uống bên cạnh trường trung học.

Sau đó hắn đẩy tôi đi vào, nói, Ôn Phủ Mịch ở đang nơi này chờ người.

Tôi cười lạnh, thời gian qua đi, tình hình cũng đã thay đổi, ngày 9 đã sớm qua rồi, bây giờ đến còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng tôi vẫn đi vào.

Về chuyện yêu đương này, có bắt đầu phải có kết thúc.

Tôi ngồi xuống, nhìn thấy Ôn Phủ Mịch đang ngồi đối diện.

Hắn gầy đi, gầy đi rất nhiều, cũng giống như tôi.

Cho nên nói thất tình thật sự là thuốc giảm béo rất hay.

Tôi tưởng rằng khi gặp lại hắn, tôi sẽ khóc, nhưng mà tôi không có, ánh mắt vẫn ráo hoảnh.

Tôi nói, người phải đi?

Hắn cúi đầu, một lúc sau, mới nói, Thực Sắc, thực xin lỗi, ngày hôm đó ta không phải cố tình lừa dối, An Hinh phải vào bệnh viện.

Tôi nói, người khi nào thì đi?

Hắn dừng lại một chút, bỗng nhiên cầm lấy tay tôi, nói, Thực Sắc, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi.

Tôi nói, đúng rồi, người đi Mĩ, nhớ kỹ giúp ta mang mỹ phẩm hiệu Kiehl về, hàng miễn thuế nên rẻ hơn nhiều.

Hai mắt hắn tối tăm lạnh lẽo, nói, Thực Sắc, ta đã tổn thương người sâu sắc phải không?

Tôi nói, đợi lát nữa kêu Sài Sài cùng nhau làm tiệc tiễn người, ăn vịt nướng được không, ta đã lâu không ăn, thèm ăn quá.

Ánh mắt hắn trầm xuống, bên trong là thê lương, là tích tụ, là tịch mịch, là nỗi buồn không thể nói.

Hắn nói, Thực Sắc, không có ta, chắc người sẽ vui vẻ hơn nhiều.

Lần này, tôi không cần phải trốn tránh nữa, tôi nói, đúng vậy, nếu người đi rồi, ta sẽ vui hơn rất nhiều, thực sự.

Tôi nói, Ôn Phủ Mịch, ta sẽ bắt đầu lại một lần nữa.

Tôi nói, Ôn Phủ Mịch, đoạn tình cảm này thực sự quá thất bại, nhưng mà không sao, thất bại là mẹ thành công, Hàn Thực Sắc ta nhất định sẽ tìm được một người đàn ông thực sự thuộc về ta.

Tôi nói, không sao đâu, ai mà không bị thất tình một hai lần đâu?

Tôi nói, Ôn Phủ Mịch, lần sau người đừng như vậy, chẳng qua là vì ta có mái tóc giống An Hinh, người liền cùng ta kết giao, như vậy rất tổn thương người khác.

Tôi nói, Ôn Phủ Mịch, cũng may là người gặp được ta, nếu gặp một người có cá tính mạnh, không phải sẽ đem tiểu đệ đệ của người cắt xuống luôn sao?

Tôi nói, Ôn Phủ Mịch, cứ như vậy đi, ta đi trước.

Sau đó, tôi đứng dậy, rồi đi ra ngoài.

Hắn vẫn ngồi ở chỗ đó, cũng không giữ tôi lại.

Tôi cũng không quay đầu lại.

Từ quán nước đi ra, nhất thời giống như đã trải qua mấy đời.

Trái tim, như là bị một con dao đâm trúng, không ngừng mà quấy, chậm chạp mà đau.

Đồng Diêu lúc ấy đang tựa vào xe hút thuốc, thấy thần sắc của tôi, hắn quăng điếu thuốc xuống đường, dùng chân dẫm lên, mắng, mẹ kiếp, hai người các người rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Tôi lắc đầu, không nói gì.

Không phải không muốn nói, mà là không thể, giữa cổ họng giống như có vị tanh của máu.

Tôi sợ hãi mở miệng sẽ giống như Tiểu Long Nữ vậy, phun ra một ngụm máu.

Như thế cũng không phải, tôi không được xinh đẹp như Lưu Diệc Phi, cũng không có mấy cái máy thổi gió cực đại thổi cho tóc tôi bay bay giống như tiên nữ, có phun ra chắc chắn sẽ không đẹp.

Một chuyện đáng khinh như vậy, vẫn là không làm thì tốt hơn.

Đồng Diêu mở cửa ra, nói, lên xe, ta đưa người về nhà trước, chờ thêm vài ngày nữa hai người hãy nói chuyện.

Tôi nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng cũng rất rõ ràng, đây chắc là lần cuối cùng tôi và Ôn Phủ Mịch gặp nhau rồi.

Giống như trong dự liệu của tôi, tôi cùng Ôn Phủ Mịch không gặp mặt nhau nữa.

Hai tuần sau đó, hắn bay đi Mĩ.

Ngày hắn đi, tôi vẫn luôn đứng trước cửa sổ, hy vọng có thể nhìn thấy chiếc máy bay chở hắn.

Đáng tiếc, chỉ nhìn thấy mấy con bồ câu.

Hơn nữa, chúng còn vừa bay vừa thải ra vài giọt phân chim, để lại trên cửa sổ thủy tinh phòng tôi.

Fuck, tưởng rằng mình là bồ câu thì huênh hoang sao

Vật lỏng rồi, lão nương đem kê kê của người lỏi ra cắt hết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hồ ly kỳ lạ

Những ngày sau đó, tôi hoàn toàn mờ mịt hỗn độn.

Mỗi lần nhớ tới Ôn Phủ Mịch, tim đều đau tới muốn nổ tung.

Cái loại đau này, dai dẳng, kịch liệt, không sao ngừng lại được, giống như có một bàn tay đang hung hăng bóp chặt lấy tim, không buông khiến cho người ta nghẹn thở.

Mà nước mắt cứ nghĩ đã cạn khô rồi, lại đột nhiên tràn ra.

Tức cảnh sinh tình.

Đoạn thời gian đó, mỗi một cảnh vật đều làm cho tôi nhớ tới Ôn Phủ Mịch.

Đi siêu thị mua đồ, lúc tính tiền, thấy kẹo cao su Doublemint Ôn Phủ Mịch thích ăn nhất, tôi bỗng nhiên rơi lệ.

Quản lý siêu thị cho rằng thần kinh tôi có vấn đề, sợ làm ảnh hưởng tới khách hàng khác nên vội nói rằng toàn bộ những thứ tôi mua hôm nay họ đều tặng cho tôi, còn tốt bụng kêu xe riêng đưa tôi về nhà.

Đi cắt tóc, khi thợ cắt tóc một kéo đi xuống, tôi nghĩ tới từ giờ mối liên hệ duy nhất giữa tôi và Ôn Phủ Mịch cũng đứt đoạn rồi, không kim lòng được lại rơi nước mắt.

Chủ cửa tiệm lương củong tinh thần, nghĩ là tôi chê tay nghề của hắn kém, lập tức làm cho tôi một cái thẻ bạch kim, được miễn phí 10 lần sấy gội.

Buổi tối đi dạo phố, đột nhiên gặp phải tên cướp, cầm dao đe dọa bắt tôi đưa hết tiền.

Tôi lục túi mấy lần, phát hiện chỉ có mỗi chuỗi chìa khóa.

Tên cướp chửi thề nói thật xui xẻo, gặp phải một tên không có cái gì cả.

Tôi vừa nghe, nhất thời bi thương lại tràn lên

Người ta nói không sai, tôi Hàn Thực Sắc, lớn lên cũng chẳng ra hồn, đáng người cũng chẳng ra hồn, chỉ số thông minh cũng chẳng ra hồn, thật vất vả mới tìm được 1 kẻ ra hồn như Ôn Phủ Mịch, ai ngờ hắn ta lại chạy mất.

Nhất thời, tôi mất đi dũng khí để sống tiếp, liền ôm lấy tay tên cướp, khóc rống nói, người giết ta đi, giết ta đi, dù sao thì ta cũng không muốn sống nữa!

Tên cướp kia chỉ là tay mơ mới mười bảy, mười tám tuổi, thấy ta như vậy, bị dọa tới nước mắt tung hoành, nói: Tỷ tỷ, ta chỉ nghĩ cướp vài chục đồng để lên mạng chơi Truyền kỳ, không nghĩ tới giết người đâu, tỷ buông tha cho ta đi, nha, ta chỉ có đi động với mấy trăm đồng lẻ, cho tỷ hết.

Nói xong, đem đi động ném vào tôi rồi chạy nhanh như bay, biến mất.

Tôi nghĩ, bên ngoài không thể ở lâu rồi, nếu không sớm muộn gì cũng hỏng mắt, vì thế, liền ngoan ngoãn ở nhà xem TV.

Nhưng cái này cũng không phải biện pháp tốt, tất cả các kênh truyền hình đều chiếu phim tình yêu, ngay cả kênh truyền trung ương cũng nói về tình yêu của hai đồng chí thanh niên cách mạng yêu tới yêu lui.

Ba mẹ tôi nhìn thấy tôi lại ngồi khóc, liền đoạt lấy điều khiển mở qua kênh thể giới động vật, trong lòng nghĩ kênh này chắc cũng không có vấn đề gì đi.

Ai dè, thầy giáo Triệu Trung Tường lại đang giảng về giao phối của cá sấu, hai con một đực một cái giao phối đến cuồng nhiệt hăng say.

Thế là trong phòng lại vang lên âm thanh gào khóc của tôi.

Những ngày như thế, vẫn liên tục cho tới nửa năm sau.

Tôi dần dần ngừng khóc, tâm trạng cũng dần dần lắng xuống.

Thời gian, tuy rằng không thể trị lành vết thương, nhưng ít ra nó cũng giúp người khôi phục được về bề ngoài.

Từ đó về sau, tôi không còn đề cập tới Ôn Phủ Mịch nữa.

Hồi ức đến đây thì dừng, tôi thu tay lại, lại kinh ngạc phát giác hai gò má lạnh lạnh.

Tôi khóc?

“Người khóc?” bên người tôi bỗng vang lên một giọng nói.

Tôi quay mạnh đầu lại, thấy Thịnh hồ ly đang dựa vào tường, đôi mắt, sáng tối vô chừng trong ánh đèn.

“Không có, mặt trời quá chói mắt”. Tôi giải thích.

“Chỉ vì như vậy sao?” Hấn hỏi, ánh mắt đen thẫm như màn đêm, nhưng ở sâu trong đó dường như có ánh sáng như sao.

Tôi gục đầu xuống, tay không ý thức vuốt ve bàn công tác, mặt bàn, một mảng lạnh lẽo, trơn bóng, phản chiếu mơ hồ bóng dáng của tôi.

Hấn tiếp tục dựa vào tường, im lặng hỏi: “Lần trước, tại sao người lại hoảng hốt lo sợ mà chạy trốn như thế... Là bởi vì người nhìn thấy hình bóng của người khác trên người ta phải không?”

Lòng tôi mãnh liệt chùng xuống.

Chuyển động của ngón tay trên mặt bàn cũng dừng lại.

Tôi cúi đầu xuống, nghe thấy hấn đang bước từng bước về phía tôi.

Tới trước mặt tôi, hấn dừng lại.

Trầm mặt một lúc lâu, tôi rút cuộc cũng mở miệng: “Tại sao, người lại hỏi như vậy?”

Hấn không trả lời, chỉ là tiếp tục hỏi: “Người đó, đối với người rất quan trọng sao?”

Tay của tôi đột nhiên run rẩy.

Tôi đưa tay mình lên ôm kín mặt mình.

Giọng nói của tôi mỏng manh, len ra giữa những kẽ hở của ngón tay: “Đừng hỏi nữa, cầu xin người đừng hỏi nữa.”

Một đôi tay đem tôi ôm lấy.

Tôi bị Thịnh Du Kiệt ôm vào trong ngực.

Thanh âm của hấn mềm dịu đi vài phần, vẫn tiếp tục bám riết không tha: “Nói cho ta, hấn rút cuộc là gì của người?”

Đầu của tôi chôn trong ngực hấn, cảm thụ được trên người hấn đặc biệt có mùi thuốc sát trùng tươi mát.

Đúng là mùi đồng loại.

Giọng nói của hấn mang theo mê hoặc, như là ác ma của địa ngục đang dụ dỗ: “Nói cho ta biết, người kia cùng người có quan hệ gì?”

“Ta chỉ có thể nói cho người” tôi ngửa đầu lên, trong mắt thoáng tia giảo hoạt: “Đừng xen vào chuyện của người khác!”.

Vừa dứt lời, ngón giữa của tay tôi liền chọc mạnh vào “cúc hoa” của hấn.

Trong nháy mắt, mặt của hấn cứng ngắc.

Tôi đem ngón tay phạm tội lau lau trên quần áo của hấn, lại tận dụng triệt để dụng đứng ngón giữa đó lên với hấn. “Nhiều chuyện sẽ phải trả giá lớn đấy.”

Lúc sau, tinh thần sáng khoái trở lại thì thu thập đồ đạc rồi tan tằm.

Nhưng chọc “cúc hoa”, cũng là chọc tới tai họa.

Ngày hôm sau, tôi đi làm sớm, ngoan ngoãn ngồi coi tạp chí.

Không bao lâu, Thịnh hồ ly đến, ngồi đối diện tôi như cũ.

Nói thật tâm, tạp chí có lực hấp dẫn hơn hẳn cho nên tôi cũng không để ý tới hắn làm gì.

Cách một lúc, hắn không vội không hoảng hỏi tôi: “Tối qua ngủ ngon không?”

Tôi đáp có lệ: “Cũng không tệ lắm!”

Hắn lại hỏi: “Không có cảm nghĩ gì sao?”

“Ta cần phải có cảm nghĩ gì?” Tôi ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn hắn.

Thịnh hồ ly hơi híp mắt, khóe mắt mang theo một vẻ đẹp yêu nghiệt, trong lúc một nhắm một mở, phảng phất như ngàn đóa hoa đào nở rộ và héo rũ, hiện ra ánh sáng mịn hoặc của yêu ma.

Hắn cười thật bình tĩnh: “Lúc ngươi cách quần áo tiến vào ‘hoa cúc’ của ta, trong lòng ngươi không có một chút gì hối hận sao?”

Tôi xúc động có loại suy nghĩ muốn phun nước miếng vào mặt hắn, nhưng nghĩ lại vẫn nên tiết kiệm, liền từ bỏ, kiên nhẫn giải thích với hắn: “Thứ nhất, phạm tội chính là ngón tay giữa của ta, không phải ta. Thứ hai, bởi vì của ngươi chặt quá nên ngón giữa của ta cũng không tiến vào được. Thứ ba, phỏng chừng ngươi cũng bị đâm hơn ngàn lần rồi, thêm của ta cũng chẳng tính là gì.”

Đôi mắt hắn hiện ra tia tối tăm: “Không có, chỉ bị ngươi đâm có một lần thôi.”

Tôi lật tạp chí, thờ dãi: “Tiểu thụ ai cũng muốn giả làm tiểu công, cái này là đạo lý gì a?”

Hắn cười đến vô cùng sáng lạn, lời nói rõ ràng: “Ta lặp lại lần nữa, ta chỉ thích đề nữ nhân”

Tôi nói lầm bầm rồi cười một tiếng, cúi đầu tiếp tục xem tạp chí.

Giọng nói của hắn lại tiếp tục truyền tới: “Không sao, chờ tới khi ta đề được ngươi rồi, chân tướng sẽ rõ ràng thôi.”

Tôi nở nụ cười thân thiện nhất, thành khẩn nói: “Ta thực hối hận, tại sao hôm qua lại không dùng ống tiêm lớn thay cho ngón tay giữa nhỉ?”

Hắn lại tiếp tục mỉm cười, ánh mắt phong lưu vô hạn.

Tôi thấp giọng rủa một tiếng, bắt đầu bị ối mà làm một động tác nhỏ, duỗi chân hướng hắn đá tới.

Đương nhiên, ở sâu trong nội tâm tôi vẫn có điểm thiện lương, sợ hắn bị thương quá nặng, liền bỏ giày ra trước.

Nhưng Thịnh hồ ly được gọi là hồ ly cũng có nguyên nhân sâu xa của nó.

Tôi nói những lời này có ý tứ là, chân ngọc của tôi vừa mới đánh tới liền bị hắn dùng đầu gối kẹp lấy.

Tôi vội vàng dùng sức rút ra, nhưng Hồ ly đem chân tôi giữ thật chặt, cơ bản là không thể cứu ra.

Lông mày tôi nhíu lại, thẹn quá hóa giận, một là không làm, đã làm thì làm tới cùng, một cái chân khác hướng hắn đá tới.

Nhưng trời muốn diệt tôi, cái chân còn lại bị y chang như vậy mà rơi vào tay gã

Nói cách khác, hai chân của tôi đều bị rơi vào sự khống chế của hắn.

Tư thế như thế này thật sự là sỉ nhục a.

Tôi âm thầm dùng lực, mặt ghen tới đỏ nhưng mà cũng không sao rút chân ra khỏi cái đầu gối tà ác của hắn.

Đang định chụp cái bàn để dọa hắn thì bệnh nhân đi vào.

Tôi nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh lại, tuy rằng dưới bàn đôi chân ngọc của tôi vẫn bị Hồ ly giữ, nhưng biểu hiện ở ngoài mặt, tôi vẫn giả dạng bộ dáng không có chuyện gì.

Vốn cứ nghĩ rằng, có bệnh nhân ở đây Thịnh hồ ly sẽ không làm bậy nữa.

Nhưng mà hắn vẫn không buông tha chân tôi, liền như vậy kẹp chặt.

Tôi sốt ruột tới đỏ mặt, nhưng Thịnh hồ ly vẫn vẻ mặt vân đạm phong khinh.

Thật sự là yêu nghiệt mà!

Ánh mắt bệnh nhân tuần tra tôi cùng Thịnh hồ ly một lúc lâu, cuối cùng không nhận ra có gì không đúng, cầm hồ sơ bệnh án, ngồi xuống ghế trước mặt tôi.

Phải biết rằng, trong tình huống lựa chọn bình thường, bệnh nhân đều sẽ hướng về phía Hồ ly.

Tôi trợn mắt há hốc mồm vô cùng kinh ngạc.

Chính là hiện tại, tôi không có tâm tình vui sướng để chúc mừng chính mình rốt cuộc có thể dùng mê lực của nhân cách để chinh phục bệnh nhân.

Trong tình huống chân ngọc của tôi bị giữ chặt, như thế nào còn tâm tình mà xem bệnh đây.

Vì thế, tôi lễ phép thỉnh bệnh nhân dời móng qua Thịnh hồ ly mà khám.

Ai ngờ, tôi quá xem thường năng lực của Thịnh hồ ly, hẳn một bên tập trung tinh thần xem bệnh, một bên vẫn giữ chặt chân tôi không tha.

Tôi kéo, kéo không ra. Tôi tiến, vào không được.

Ngay lúc về mặt đỏ bừng, lại có một ông chú bệnh nhân đáng vẻ đang hoảng đi vào.

Lần này, tôi không còn khả năng cự tuyệt.

Quên đi, học tập một chút Quan Vũ, cạo xương giải độc[1], đem tinh thần tập trung ở người bệnh, sẽ không suy nghĩ nhiều nữa.

Thế nhưng, đang lúc tôi cẩn thận nghe đại thúc nói về bệnh trạng của mình, một cảm giác ngứa ngứa khó nhịn bỗng nhiên từ lòng bàn chân truyền tới toàn thân, làm tôi kinh sợ đổ mồ hôi lạnh.

Ánh mắt sắc nhọn nhìn phía đối diện, phát hiện tay phải Thịnh hồ ly không đặt ở trên bàn.

Hắn đang giờ trò gãi bàn chân tôi?

Con người này so với tôi còn biến thái hơn!

Hôm nay cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt.

[1] Quan Vũ cạo xương giải độc: Quan Vũ đánh Phàn Thành, bị trúng tên độc của Tào Nhân. Thuốc độc ngấm vào tận xương nguy hiểm tính mạng. Danh y Hoa Đà đến chữa, đề nghị gây mê ông để khỏi nhìn cảnh Hoa Đà khoét thịt cạo độc trong xương. Nhưng Quan Vũ không đồng ý, vẫn thản nhiên ngồi đánh cờ với Mã Lương trong lúc Hoa Đà chữa tay. Chính Hoa Đà phải khâm phục dũng khí của ông.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Hầu Tử Trộm Đào vs Trảo Nãi Long Trảo Thủ [1]

“Bác sĩ, bác sĩ?” Ông chú gọi tôi: “Tôi rốt cuộc là bị bệnh gì vậy?”

Tôi quay đầu qua, háng giọng, nói: “Àn, miêu tả của ông vẫn chưa rõ ràng lắm, lại nói rõ tỉ mỉ bệnh trạng một lần nữa.”

Ông chú nhăn nhu chịu đựng một lần nữa bắt đầu miêu tả lại bệnh trạng, lúc tôi nỗ lực tập trung tinh thần lắng nghe, lòng bàn chân lại truyền đến cảm giác ngứa ngứa.

Lần này ra tay còn nặng hơn lần trước, toàn thân tôi không tự chủ được run lên.

Hai tay của đại thúc nắm chặt, đặt ở dưới cằm, nước mắt ròng ròng nói: “Bác sĩ, tại sao cô lại có biểu tình chán kinh như vậy, lẽ nào tôi mắc bệnh không thể trị được sao?”

“Không có, không có.” Tôi vội vàng an ủi: “Tôi... chỉ là đột nhiên thần kinh co rút một chút thôi”

Ông chú yên tâm hơn một chút, lại tiếp tục miêu tả bệnh trạng: “Bắt đầu từ tháng trước, nước tiểu của tôi cứ ra liên tục, tiểu hoài không ngừng...”

Tôi nhìn về phía Thịnh hồ ly đối diện, hung hăng liếc hẳn một cái.

Ý tứ là, TMD người lại dám làm như vậy nữa, ta đánh gãy chân người.

Ánh mắt của tôi toàn bộ bị Thịnh hồ ly tiếp thu, nhưng lại giống như viên đá rơi xuống đáy cốc, chả có chút phản ứng nào hết.

Khỏe miệng của hắn cong lên, thần sắc bình tĩnh, kiên nhẫn giảng giải những nghi hoặc cho bệnh nhân.

Tôi không thể không nói rằng, đây thật sự là cao nhân.

Tôi vừa tức vừa vội lại vừa lúng túng, toàn thân đều bắt đầu đỏ lên.

Ông chú này quả nhiên là người tốt, ông ta tạm thời bỏ qua chuyện của mình, bắt đầu quan tâm đến tôi: “Bác sĩ, tại sao mặt cô lại đỏ lên giống như phát sốt vậy? Có phải là bị sốt rồi không?”

Tôi vừa muốn nói không sao, lòng bàn chân lại bị gãi mạnh một cái, ngứa đến toàn thân tôi rút lại.

“Vừa bị co rút, vừa phát sốt, thôi bỏ đi, bác sĩ, cô xem bệnh cho mình trước đi.” Nói xong, ông chú tự động cáo từ.

Phía màn bên kia, bệnh nhân của Thịnh hồ ly cũng được tư vấn xong, xác định bản thân không sao, cũng đứng dậy rời đi cùng ông chú đó.

Trong phòng lại trở lại yên tĩnh

Tôi nhìn xem Thịnh hồ ly ở đối diện, hai mắt oán hận vèo vèo bắn ra những mũi tên lạnh lẽo độc địa, trong lòng mạnh mẽ thiêu đốt một hận ý mãnh liệt, hận không thể phun một ngụm phân lên trên mặt hắn, hoặc là canh ba nửa đêm, chạy đến trước phòng hắn, lạng lẹ treo cổ tự sát, để ngày hôm sau hù hắn trở nên thần kinh thất thường luôn.

Tôi hít thật sâu một ngụm khí, nỗ lực khiến giọng nói của bản thân bình tĩnh lại: “Người - làm - on - tha - chân - của - ta - ra.”

Ánh mắt câu hồn lạc phách của hồ ly khẽ nheo lại, nhất thời trong phòng tràn ngập xuân sắc kiều diễm: “Nếu như ta thả người ra, người sẽ báo đáp ta thế nào?”

Tôi ở trong lòng ân cần thăm hỏi hết thấy tám đời tổ tông của hắn một lần, cuối cùng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Người muốn ta báo đáp người thế nào?”

Hồ ly cười sáng lạng như hoa đào nở, nói: “Thế này đi, ngày hôm qua người đã tiến vào ta một lần, vậy thì cũng để ta tiến vào người một lần đi, vậy là công bằng.”

“Công bằng, rất công bằng nha.” Hai hàm răng của tôi nghiến vào nhau nghe khanh khách, hận không thể cắn đứt cái đầu hắn xuống, sau đó giống như lắp ráp Transformer tháo hết tứ chi hắn xuống, làm thành bánh quẩy đem cho chó ăn.

Không, quá lãng phí rồi, vẫn nên để vào tủ lạnh, để dành tôi tự ăn.

Chính tại lúc này, y tá Tiểu Lưu đi vào, nói Viện trưởng gọi tôi, bảo tôi nhanh đến phòng Viện trưởng một chuyện.

Tôi nhìn về phía đối diện, nói: “Thế nào, hiện tại người vẫn còn không định thả ta ra sao?”

Thịnh hồ ly, khỏe miệng nhếch lên nụ cười, lười biếng mà ưu nhã: “Chỉ cần người đáp ứng yêu cầu của ta, sẽ thả người ngay lập tức.”

“Yêu cầu gì?” Tôi là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu a.

Ánh mắt trời theo cửa sổ lên vào, chiếu vào sườn mặt của Thịnh hồ ly thành một mảnh vàng lấp lánh, hắn thật chậm thật chậm rãi nói: “Ta chỉ muốn chứng minh với người, ta không phải là tiểu thụ, cho nên, phiền người để cho ta đề lên một lần đi.”

Nhanh lên, nhanh lên, ở đâu có phân, nhanh đưa tôi ngâm vào để phun lên mặt hắn đi.

Tôi tức đến răng nanh cũng run lên, nhưng giọng điệu lại giả vờ như là đang bình thản: “Tiểu Thịnh à, thật ra ta chỉ nói giỡn với người thôi mà, kiểu đàn ông giống như người, giống như là đom đóm trong đêm tối vậy, rực rỡ như vậy, xuất chúng như vậy, ánh mắt u buồn của người, cái cảm lún phún râu của người, lại còn hai cục ghèn ở khóe mắt như móng ngựa dầy của người, đều khiến ta tin tưởng sâu sắc rằng, người tuyệt đối không phải là tiểu thụ.”

Đương nhiên, tiểu thụ người ta cũng phải đáng yêu khá ái nha, làm sao có thể cặn bã như người đâu.

Thịnh hồ ly không để mình bị đẩy vòng vòng, tay của hắn lại nắm lấy lòng bàn chân tôi, ngón tay ở mặt trên nhẹ nhàng dạo chơi, mang theo một loại cảm dỗ.

Cái khuôn mặt như nước kia, ở dưới sự tuần mỹ bắt đầu lộ lên một loại nguy hiểm: “Nhưng mà, ta nhất định phải tự thân chứng minh với người một chút.”

Giờ phút này, Tiểu Lưu lại thúc giục lần thứ hai, nói là Viện trưởng đang tìm tôi gấp.

Thịnh hồ ly thích thú lại tự đắc, ánh mắt nheo lại, nói: “Suy nghĩ kỹ một chút xem thế nào?”

Đã không còn con đường thứ hai để lựa chọn, tôi nhắm mắt lại, cắn môi dưới, khua nhọc tiếp nhận cái hiệp ước bất bình đẳng này.

Thịnh hồ ly cười nhẹ một tiếng, tiếp theo buông lỏng hai chân, thả ra đôi chân ngọc bị bắt giữ đã lâu của tôi.

Giờ phút này, tôi mở to hai mắt, sát ý trong mắt đột nhiên bùng ra.

Tôi bất ngờ tuột người xuống, một đôi chân, bắt xuất phản nhập (vừa được thả chưa rút ra đã đạp ngược lại), hung hăng hướng gốc rễ của hồ ly đá tới.

Cho dù hấn có phòng bị, cũng không thể ngăn nổi tiềm lực bùng phát do sự tức giận dâng trào và lực công kích của tôi, lại còn có độ nhanh nhẹn của tôi nữa.

Vì thế gốc rễ của tên hồ ly liền bị tôi đá cho một cái.

Hồ ly hô đau một tiếng, cả người thối lui về sau mấy bước.

Tôi đâu có dừng tay, nhanh chóng hướng lên trước đẩy ngã hấn xuống đất, sau đó nhắm ngay gốc rễ của hấn lại đá thêm một cước.

Nhưng tôi cũng nói rồi, hồ ly cũng không phải tên vô dụng, hấn đột nhiên kéo chân tôi, kéo tôi ngã luôn trên đất.

Sau đó hấn nhanh nhẹn xoay người, bao trùm lên tôi, cười đến hàm xúc ý vị: “Quả nhiên là tuân thủ chữ tín nha, nói để cho ta đề lên xong là lập tức hành động liền.”

“Con người của ta, trước giờ luôn nói được làm được nha.” Tôi mỉm cười, sáng lạn tựa như cây cải trắng trong vườn: “Cho nên, vừa rồi trong lòng ta nói phải phê đi tiểu đệ đệ của ngươi, thì nhất định phải phê hấn!”

Theo giọng nói của tôi, tôi giở chiêu hầu tử trộm đào, hung hăng nắm lấy tiểu đệ đệ của hấn.

Nhất thời, trán hấn chảy từng giọt mồ hôi lạnh.

Lúc ta đang đắc ý, thì lại thấy con ngươi đen của hấn đột nhiên trở nên sâu thẳm lạ thường, giống như đang giấu diếm một mối nguy cơ sâu sắc.

Trong tim nhất thời lạnh một chút.

Quả nhiên, hấn nắm chặt đôi tay tôi, đem chúng nó giữ chặt ở trên đỉnh đầu của tôi.

Tôi nhất thời bị quản chế, không thể động đậy, vội nói, “Ngươi muốn làm gì? Không được làm loạn nha, ta sẽ kêu lên đó.”

Tiếp theo, lại đề thấp giọng xuống, bắt chước giọng nói của Thịnh hồ ly: “Ngươi cứ kêu vỡ cổ họng đi... sẽ không có ai đến cứu ngươi...!”

Giọng của tôi: “Phá hầu lung, Phá hầu lung (Vỡ cổ họng, vỡ cổ họng)!”

Giả giọng của Không Ai: “Công chúa, ta là Không Ai, ta đến cứu người đây.”

Giả giọng của Thịnh hồ ly: “Fuck, Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới liền.”

Giả giọng của Tào Tháo: “Thịnh hồ ly, ngươi gọi ta làm gì?”

Giả giọng của Thịnh hồ ly: “Oa fuck, gặp quỷ rồi.”

Giả giọng của quỷ: “Fuck, bị phát hiện rồi.”

Giả giọng của Fuck: “Quỷ, ngươi thật sự có thể thấy ta sao?”

Giả giọng của Thịnh hồ ly: “Oh, My God!”[2]

Đang định bắt chước giọng của Thượng đế thì lông mày vẫn luôn trong trạng thái cuộn sóng, Thịnh hồ ly cuối cùng không thể nhịn được nữa, hét lớn một tiếng: “Câm miệng!”

Ta bắt đầu bảo trì trầm mặc

Hấn hít sâu một hơi, cắn răng nói: “Hàn Thực Sắc, không cần diễn loại chuyện cười nhạt nhẽo này.”

Tôi trừng hấn, nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Hai mắt của Thịnh hồ ly rất chậm rất chậm nheo lên một cái, đuôi mắt thiếu chút nữa là đụng vào thái dương, khiến cho lưng tôi phát lạnh.

Hắn từng chữ từng chữ nói: “Ngươi đối với ta thế nào, ta liền đối với ngươi như vậy!”

Nói xong, hắn đem tay còn rảnh kia, duỗi ở không trung, thành dạng chộp, tiếp theo, mạnh mẽ nhắm ngay meo meo của tôi chộp tới.

A, đây là Trảo Nãi Long Trảo Thủ trong truyền thuyết nha!!!!

Tôi bị hù đến nước mắt nước mũi bay tứ tung, vội nói: “Đừng, đừng a, cái chén cỡ B của ta là đồ đồng nha, bên trong toàn là silicon, chộp vào sẽ bị bể đó, bể rồi sẽ làm dơ tay anh đó nha!”

Khóc, khóc, khóc... lại phát hiện ra bộ ngực không có truyền đến cảm giác đau như dự kiến.

Trong lòng run sợ mở mắt ra, lại phát hiện Thịnh hồ ly đang giữ nguyên tư thế chuẩn bị của Trảo Nãi Long Trảo Thủ, mà đầu thì đang nhìn ra cửa.

Tôi ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của hắn, phát hiện người đứng đầy ngoài cửa.

Có Bác sĩ, có y tá, có bệnh nhân, mà đứng gần trước mắt nhất là Lão Viện trưởng.

Ngay lúc đó tình cảnh là như vậy nè.

Tôi nằm trên đất, quần áo xóc xếch, đầu tóc rối loạn, hai tay đang bị Thịnh hồ ly giữ chặt.

Stịnh hồ ly đang ngồi trên người tôi, quần áo xóc xếch, đầu tóc rối loạn, một tay còn đang chuẩn bị quấy rối bộ ngực của tôi.

Tình cảnh như thế này, thật là một lời khó nói hết a.

Vì thế, cả phòng trầm mặc hết một phút.

Không khí ngưng đọng, thời gian đình chỉ.

Cuối cùng một tràng âm thanh “phốc” kéo dài phá vỡ sự yên lặng.

“Fuck, ai đánh rắm vậy!”

“Thật thú vị! Tiểu Vương, có phải là anh không?”

“Không phải tôi, tôi chỉ là có cảm giác muốn đánh rắm thôi.”

“Là Tiểu Lý, mùi này rất chua, tôi đã thấy hắn ăn sáng với bánh nhân chanh.”

“Nói bậy nói bạ, mùi này là trong chua có cay, nhất định là do người nào lúc sáng ăn món chua cay phóng ra.”

“Là Tiểu Mạc, hắn ngày nào cũng ăn phần cơm chua cay.”

“Không phải tôi phóng, anh nói oan cho tôi, tôi liều mạng với anh!”

“A, đánh nhau rồi, đánh nhau rồi, mọi người mau đến can đi.”

Tiếp theo, đám người kia liền đi theo hai người đánh nhau mà rời đi.

Chỉ còn lại Lão Viện Trưởng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chúng tôi.

Tôi nhát thò hóa đá.

Thật lâu sau đó, Lão Viện Trưởng thở dài một hơi, chân thành sâu sắc nói: “Hai người tuổi trẻ các ngươi, trước khi làm chuyện này cũng không hiểu được phải đóng cửa à, là đầu óc bị ghi sắt rồi sao? Những chuyện này, không cần phải có người tới dạy chứ? Lần sau phải chú ý nha, nhất định phải đóng cửa a! Thôi được rồi, hai người tiếp tục đi.”

[1] *Hầu tử trộm đào là một chiêu của Châu Tinh Trì: bóp của quý. ‘Trảo nãi’ là chộp/bóp ngực*

[2] *Đại loại đây là một câu chuyện cười:*

Một ngày ma vương bắt công chúa đi, công chúa cứ kêu la...

Ma Vương: “Ngươi cứ việc kêu vỡ yết hầu đi...Không ai sẽ đến cứu ngươi...”

Công chúa: “Phá hầu lung, phá hầu lung (Vỡ yết hầu)!”

Không Ai: “Công chúa... ta tới cứu ngươi..” (người tên Không Ai là một vị anh hùng, họ Dã, biệt hiệu Phá Hầu Lung)

Ma Vương: “Nhắc Tào Thào Tào Tháo tới.”

Tào Tháo: “Ma Vương, ngươi kêu ta làm chi....”

Ma Vương: “Ôa...gặp quý.”

Quý: “Fuck, bị phát hiện.”

Fuck: “Quý, ngươi nhìn thấy ta sao?”

Ma Vương: “Oh, my God..”

Thượng đế: “Ai kêu ta?”

Ai: “Không ai kêu ngươi a...”

Không Ai: “Ta không có...”...(còn tiếp)..

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ăn vẹt nướng của ta, chính là người của ta

Nói xong, hắn chậm như rùa đi ra ngoài, còn giúp chúng tôi đóng cửa phòng lại.

Đến lúc này, Thịnh hồ ly cùng tôi đã đồng thời hóa đá, hóa lửa, hóa nước, hóa khí rồi.

Thật lâu sau, tôi nhìn thẳng vào Thịnh hồ ly, hỏi một câu: “Ta đoán vừa rồi là tiểu Lưu thả khí, ngươi nói đúng không?”

Thịnh hồ ly: “.....”

Cuộc chiến vừa rồi, tôi bị hắn kẹp chân, hắn bị tôi bắt gốc rễ hồ ly, hai người coi như ngang nhau.

Nhưng sự tình còn chưa xong.

Ngày hôm sau, Lão viện trưởng liền gọi tôi đến văn phòng.

Khi tôi đi vào, phát hiện ánh sáng phi thường âm đạm, bức màn thật dày được kéo lại, ngẫu nhiên xuyên qua một chút ánh sáng, che giấu đi tất cả những hạt bụi nhỏ trong không khí.

Lão viện trưởng đang ngồi trước bàn làm việc, một tia sáng lóe ra từ trong đôi mắt, ông chỉ chỉ vào chỗ ngồi trước mặt, nói: “Đồng chí Hàn Thực Sắc, ngồi đi”.

Tôi nom nớp lo sợ ngồi xuống, bộ dáng rất giống Hán gian đang ẩn núp trong nội bộ Đảng đã bị tóm.

Xong đòi rồi, Lão viện trưởng nghiêm túc như thế, hôm nay sẽ không có quả ngon mà ăn rồi.

Quả nhiên, Lão viện trưởng nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, rồi từ trước ra sau đánh giá tôi một phen, ánh mắt kia, rất giống chụp CT.

Cuối cùng, ông nghiêm túc nói: “Đồng chí Hàn Thực Sắc, thời gian ngươi công tác ở bệnh viện chúng ta cũng không ngắn”.

Lòng tôi “Lộp bộp” một tiếng, trầm nghĩ xong rồi xong rồi, nhất định là muốn trừ tiền thưởng của tôi.

Lão viện trưởng nói tiếp: “Ta vẫn theo dõi thái độ công tác của ngươi, nói dễ nghe, là rất thật tình, nói khó nghe, chính là lừa nhác”.

Cơ thể tôi sợ hãi đến tê rần, trầm nghĩ trầm rồi trầm rồi, nhất định là muốn đuổi việc tôi đây.

Lão viện trưởng vẫn tiếp tục: “Cho dù là như thế, nể mặt ba của ngươi, ta còn mắt mờ mắt nhắm, cho dù là..... Ngươi nói xem, có phải hay không hẳn là nên cảm ơn, báo đáp ta một chút đây?”

Tôi cũng bắt chước Lão viện trưởng, dùng kiểu ánh mắt chụp CT nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, rồi từ trước ra sau đánh giá ông một phen.

Mặt ngang dọc nếp nhăn, muối bay qua tuyệt đối phải hát vang khúc ca “Nhà của ta ở nơi đất vàng bên sườn núi cao”.

Mái tóc dùng vô số keo xịt tóc, sợi tóc cứng đung như bàn châm.

Án sau cặp mắt kính dày như đất chai bia kia là đôi mắt nhỏ như hai hạt đậu xanh.

Miệng thỉnh thoảng hé lộ hàm răng còn dính lá hẹ.

Tôi nhắm mắt, quay đầu, rướng cổ, hô lớn: "Viện trưởng, ta làm không được, ta không thể chấp nhận những quy tắc ngầm của ngài, không thể chấp nhận sự quấy nhiễu tình dục của ngài, ngài dứt khoát cứ sa thải ta đi. Nhưng mà, tiền lương tháng này phải nhớ trả cho ta!"

"Ba" một tiếng, thái dương Lão viện trưởng nổi gân xanh, ông hét lớn: "Cô nói cần gì thế? Mắt ta chắc lọt ra ngoài rồi mới phải quy tắc ngầm với cô!"

Tôi khôi phục bình tĩnh, hỏi: "Vậy rốt cuộc ngài muốn ta làm cái gì."

Viện trưởng uống một ngụm trà, bắt đầu phát ra mệnh lệnh bí mật của mình.

Nói ngắn gọn, chính là Thịnh hồ ly phi thường trâu bò, cho nên rất nhiều bệnh viện trâu bò đều tranh nhau phải có được sự trâu bò của hần, đã lên liên hệ với hần.

Tuy rằng bệnh viện của chúng tôi cũng tương đối trâu bò, song so sự trâu bò của những bệnh viện kia thì cũng không tính là gì.

Tuy rằng Viện trưởng trả cho Thịnh hồ ly mức lương đặc biệt trâu bò, song khó tránh những bệnh viện trâu bò kia sẽ dùng một mức lương trâu bò hơn để hấp dẫn Thịnh hồ ly trâu bò.

Ngày hôm qua, Viện trưởng thấy chúng tôi ở giữa phòng kia diễn một màn trâu bò, liền nghĩ tới sử dụng một cách phi thường trâu bò từ trăm ngàn năm qua -- Mỹ nhân kế.

Tuy rằng tôi không tính là một mỹ nhân vô đối, nhưng theo ánh mắt trâu bò của viện trưởng nhận ra, Thịnh hồ ly trâu bò kia đối với tôi có phần hứng thú vô đối.

Cho nên, viện trưởng yêu cầu tôi dùng thủ đoạn trâu bò, quyến rũ Thịnh hồ ly trâu bò, làm cho hần vĩnh viễn ở lại bệnh viện trâu bò của chúng tôi.

Vì đạt thành mục đích trâu bò này, Lão viện trưởng đem thời gian công tác của chúng tôi điều chỉnh một cách trâu bò.

Từ hôm nay trở đi, tôi cùng Thịnh hồ ly công tác bất luận là ca ngày hay ca đêm, đều mỗi ngày ở cùng một chỗ.

Nói xong chuyện tình trâu bò này, Viện trưởng trâu bò hỏi tôi: "Đồng chí Hàn Thực Sắc, người đối với sự an bài của tổ chức có yêu cầu linh tính gì khác không?"

Tôi nói: "Chỉ có một."

Viện trưởng nhần nại nghe ý kiến của tôi, hỏi: "Là gì?"

Tôi vô cùng thành khẩn nói: "Viện trưởng, ngài nên tắm rửa rồi ngủ đi."

Nói xong, không để ý Lão viện trưởng đang cứng đờ người, trực tiếp đứng dậy, rời đi.

Nói cả nửa buổi, thì ra là muốn tôi diễn Sắc Giới[1]?

Lại còn cùng Thịnh hồ ly?

Cho tôi một trăm túi GUCCI cũng không làm!

Trừ phi là một trăm linh một cái.

Trở lại phòng khám bệnh, phát hiện Thịnh hồ ly đang gác hai chân, nhàn nhã ngồi, trên gương mặt trắng nõn lộ vẻ nhàn hạ.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt vô ưu kia phảng phất giống như đồ sứ có sinh mệnh, tản ra ánh sáng trong suốt, đường nét tuyệt đẹp, thu hết tất cả mọi ánh sáng rực rỡ của trời đất.

Hừ, đẹp thì có đẹp, nhưng lại không có hồn.

Bất quá nghĩ đi nghĩ lại, Hàn Thực Sắc, mày còn không biết xấu hổ nói người khác, mày cả hai đều không có.

Chuẩn bị về nhà.

Đang thu thập đồ đạc, một tay đôi bạch ngọc đem tôi giữ chặt.

Tôi vội vàng né người, đem hai tay ngăn ở trước ngực, đề phòng nhìn hấn, nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Chẳng lẽ là không phục, lại muốn bóp ngực tôi?

Gốc rễ hồ ly của hấn thì chỉ có một, bánh bao nhà tôi lại có những hai cái, hấn một lần chop cả hai, tôi thật thiết thòi.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, hấn nơi đó là một cái micro thêm hai cái loa nhỏ tròn, lần sau tôi nên một lần chop cả ba, vậy đỡ thấy ảm ức!

Đang nghĩ ngợi, thanh âm của hấn truyền đến: "Buổi tối, ta mời ngươi đi ăn cơm."

Tôi liếc xéo hấn một cái, trong mũi hừ ra một hơi: "Coi ta là nữ chính trong phim thần tượng Hàn Quốc à? Một chén mì cha jang[2] là liền bị người ta lừa đi à. Mẹ ta từ nhỏ đã dạy ta, con gái ngàn vạn lần không thể tham ăn, bởi vì một khi đã tham ăn cũng rất dễ dàng bị người khác ăn. Hơn nữa, nhìn ta giống như người đang rất đói sao? Giống như là người chưa từng ăn cơm sao..... Quên đi, ít nói nhảm đi, đi nơi nào ăn đây?"

Thịnh hồ ly nhìn ta nghiêng ngẫm cười, nói: "Đến chỗ nào cũng được"

Vì thế, chúng tôi đi tới Toàn Tụ Đức ăn vịt nướng.

Nữ hải từ ngàn vạn lần không thể tham ăn, bởi vì một khi đã tham ăn cũng rất dễ dàng bị người khác ăn.

Những lời này tuy rằng không sai, nhưng Hàn Thực Sắc tôi là ai a, thân thể mạnh khỏe mập mạp, người khác nuốt trôi sao?

Hương vị vịt nướng quả thật không tồi, lớp da mỏng, thịt vịt sáng vàng óng ánh, béo mà không ngấy.

Tôi vui đầu, ăn vô cùng hăng hái.

Thịnh hồ ly gỡ hết lớp da rồi đưa cho tôi, cười nói: "Ăn từ từ, không đủ gọi thêm"

Tôi ngẩng đầu, hỏi: "Hôm nay thật là ngươi mời khách?"

Hấn nói: "Đúng vậy."

Tôi quay đầu hướng đến nhân viên phục vụ nói: "Làm ơn gói giúp tôi ba con, tôi mang về"

Sau khi nói xong, lại cúi đầu, tiếp tục cố gắng.

Hiện lên trong đầu, đều là hình ảnh tôi bị Thịnh hồ ly khi dễ.

Đúng vậy, tôi buộc phải biến sự phẫn nộ thành cảm giác thèm ăn, ăn cho hấn sạt nghiệp luôn.

Nói không chừng, hấn bị tôi ăn cháy túi, rồi bắt đắ dĩ vì mức lương trâu bò, sẽ chuyển đến bệnh viện trâu bò khác a?

Nghĩ vậy, tôi mừng như điên, tiếp tục vui đầu hăng hái chiến đấu.

Giọng của Thịnh hồ ly ung dung chậm rãi truyền đến: "Chẳng lẽ ngươi không hiếu kỳ tại sao ta mời ngươi ăn cơm sao?"

Tôi đem thịt vịt trong miệng nuốt xuống, dứt khoát trả lời: "Không muốn biết."

"Vì sao?" Hấn hỏi.

"Bởi vì chắc chắn không phải là chuyện tốt." Tôi đáp.

"Cô làm sao biết đó không phải là chuyện tốt?" Hấn hỏi.

"Bởi vì những gì dính tới ngươi đều không phải chuyện tốt." Tôi đáp.

"Nói không chừng là chuyện tốt đấy?" Hấn nói.

Tôi không thèm để ý tới hấn.

Chỉ biết hôm nay không có chuyện tốt, cho nên, trước khi gặp đả kích, tôi phải ăn cho đủ.

Tôi ăn, tôi ăn, tôi ăn ăn ăn.

Đang lúc ăn thật vui vẻ, bỗng nhiên có một cái gì đó ẩm ướt liếm trên mặt tôi.

Tôi giật mình một cái, quay đầu, phát hiện Thịnh hồ ly đang mỉm cười ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, tiếp theo, còn khẽ liếm môi, nhẹ giọng giải thích nói: "Trên mặt của ngươi, bị dính trứng".

Tôi sùng sốt thật lâu, cuối cùng đứng dậy, đi đến trước mặt hắn.

Thịnh hồ ly nhìn tôi, trong mắt đầy ý vị linh động, tựa hồ đang chờ tôi nổi bão.

Tôi đột nhiên cúi người xuống, nhìn thẳng mắt hắn, trong nháy mắt, lông mi hắn giật nhẹ, sâu trong đôi mắt, cảm xúc nào đó chợt lóe qua.

Sau đó, tôi cúi đầu, đem bên mặt bị hắn liếm qua để trên quần áo của hắn ra sức lau chà một phen.

Tiếp tục, trở lại trên chỗ ngồi, tiếp tục vui đầu cổ sức ăn.

Bên tai, tựa hồ truyền đến một trận cười hâu hâu như không thể nghe được.

Mặc kệ hắn, MD, bị chiếm tiện nghi, càng phải ăn cho đủ.

Đương lúc bụng no được bảy phần, Thịnh hồ ly lại mở miệng: "Ngươi ăn vịt nướng của ta, chính là người của ta."

Nếu vịt nướng này có xương, như vậy thì tôi sẽ bị ghen chết.

Nhưng thịt vịt được cắt thành từng miếng này có xương sao?

Không có.

Cho nên tôi không có chết, mà còn dũng cảm kiên cường sống, tiếp tục chịu đau khổ từ Thịnh hồ ly.

Đem vịt nướng trong chén nuốt xuống yết hầu, tôi uống ngụm nước trà xanh, nghiêm túc nói: "Kỳ thật, ta có thể đem vịt đã ăn trả lại ngươi."

"Được a." Mắt Thịnh hồ ly chớp chớp, bên khóe môi nổi lên một tia cười mơ hồ: "Ta liền chờ ngươi nôn."

"Ý ta không phải là chỉ việc nôn ra trả cho ngươi." Nói đùa, những gì Hàn Thực Sắc tôi ăn lại có thể nôn ra sao?

"Vậy ngươi ý chỉ..." Lông mi xinh đẹp của hắn nhướng lên, đại biểu cho biểu tình muốn dò hỏi.

"Ta sẽ nhanh chóng thải ra cho ngươi." Tôi hào khí vạn trượng vỗ ngực, nói: "Yên tâm, chức năng tiêu hóa Hàn Thực Sắc ta không phải là tốt bình thường đâu, tối nay là có thể thải ra cho ngươi rồi, đến lúc đó ta sẽ gọi ngươi tới nhận."

[1] Phim Sắc Giới: ý chỉ đóng phim sex

[2] Mi cha jang: mì đặc trưng của Hàn Quốc

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hành động bỉ ổi hoàn mỹ nhất

Nói xong, tôi lại cầm củi ăn vịt nướng, tranh thủ đem toàn bộ mâm thức ăn này xử lý hết sau đó chạy lấy người.

Biết ngay là tên này mưu đồ bất lương.

"Ta cần là một con vịt nguyên vẹn, mà phải là cái con mà ngươi vừa mới ăn kia." Thịnh hồ ly không nhanh không chậm cảm thán: "Mà chuyện này, là chuyện ngươi không thể nào làm được đâu."

"Ép buộc ta, cũng là chuyện ngươi không thể làm được đâu." Tôi liếc mắt dò xét hắn một cái, tiếp tục ăn.

"Như thế này đi," hắn bỗng nhiên áp sát vào tôi, khuôn mặt trong suốt kia làm cho tâm của tôi nhất thời nảy lên: "Nếu ngươi đáp ứng trở thành người của ta, ta liền mỗi ngày mời ngươi ăn vịt nướng."

“Ha ha ha ha ha ha ha a! Aha ha ha ha!” tiếng cười của tôi vang thẳng lên trời cao, tiếp theo, tôi nhìn hân, mặt mày nghiêm nghị, bắt chước giống như những liệt sĩ cách mạng trong các phim truyền hình chính trị coi tiền tài như cỏ rác, kiên trì lý tưởng, không khuất phục cái ác: “Chỉ mấy con vịt nướng mà đòi mua chuộc được ta?!”

Nói xong, tôi cúi đầu nhét nốt miếng thịt vào miệng.

Thịnh hồ ly cười nhạt, tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Vây thêm mỗi sáng ta đều mời ngươi bát mì thịt bò... bát lớn.”

“Ha ha,” tiếng cười của tôi dần trở nên khô khốc, bởi vì nước miếng muốn ứa ra rồi, nhưng tôi vẫn như cũ chống lại dụ hoặc, nói: “Chỉ đem mấy bát mì thịt bò vừa thơm vừa cay đó mà đòi mua chuộc ta?”

Thịnh hồ ly cười đến không gọn chút sóng, tấm lòng phản cách mạng của hân vẫn chưa chết: “Mặt khác, ta ngày nào cũng sẽ mua cho ngươi khoai tây chiên... vị cà chua.”

Ào ào, ào ào, nước miếng của tôi chảy xuống như thác đổ.

MD, con hồ ly này tìm được tử huyệt của tôi rồi.

Nguy hiểm, thật sự rất nguy hiểm.

Dựa vào sự hiểu biết chính bản thân mình của tôi, tôi biết chỉ cần Thịnh hồ ly kia bồi thêm câu mỗi ngày lại mua cho tôi một bịch lớn thịt bò khô, tôi chắc chắn là rơi vào tay giặc, lập tức lắc lắc móng chạy tới trước mặt hân, cúi quần áo, nói, áp ta đi, áp ta đi, ngươi tới áp ta đi.

Để tránh cái loại sự tình mất mặt này phát sinh, tôi mở lớn miệng, đem miếng thịt cuối cùng trên mâm, chằm tương, đặt lên bánh đa, thêm ít dưa chuột, gói chặt lại, nhét vào mồm.

Tiếp theo, tôi quay lưng lại, lấy tốc độ 1 giây nhai 3 lần, đem thịt vịt trong miệng ăn hết, nuốt xuống, lại đưa đầu lưỡi liếm mép một vòng, xác định không có dính tương mới tao nhã quay người lại, lễ phép nói: “Bác sĩ Thịnh, hôm nay đã khiến ngươi phải tốn kém, thật ngại quá. Lần sau ta sẽ mời lại, thời gian cũng không còn sớm, ta về trước, hẹn mai gặp.”

Nói xong, cầm lấy ba phần vịt nướng đã gói sẵn kia, khăn trương bỏ chạy.

Ăn của người khác cũng không có gì phải khăn trương, quan trọng nhất là phải chạy thật nhanh.

Nhưng cái tên Thịnh hồ ly kia lại nhàn nhả đứng đấy, đôi chân dài chỉ sải hai ba bước liền đứng chặn ở cửa.

Tôi nheo mắt.

Biết ngay là hôm nay hân bao phòng riêng là có dự mưu sẵn mà.

Quả nhiên hồ ly chính là hồ ly, sao có thể làm chuyện buôn bán lỗ vốn.

Bất quá, Hàn Thực Sắc tôi là tổ tông của hồ ly hân, cũng không để cho hân dễ dàng thực hiện được mục đích.

Vì thế, tôi nở nụ cười tươi như hoa cải dầu[1], nói: “Ai nha, bác sĩ Thịnh, ngươi cũng quá khách khí rồi, ta có tay có chân, tự mình đi được mà, không cần ngươi phải tiễn dẫu. Lại nói, thịt vịt lúc này đều là ta ăn, ngươi cũng chỉ được có vài miếng, nên ở lại kêu thêm một phần tiếp tục ăn đi.”

Vừa nói, tôi vừa dùng lực cổ sức đẩy hân ra.

Nhưng tên hồ ly này lại giống như một bức tượng đá, chặn ở cửa không nhúc nhích.

Tôi cũng chẳng thêm giả bộ khách khí, lạnh lùng nhìn hân, hỏi: “Thịnh Du Kiệt, ngươi đến tột cùng là muốn gì?”

Hân hơi hơi cúi đầu, nhìn thẳng vào tôi.

Cặp mắt của hân, hẹp dài mà có độ cong vô cùng tao nhã, sóng mắt lưu chuyển, chỉ cần hơi nhấp nháy liền có thể sinh ra vô số đóa hoa mỹ hoặc.

Ngon đèn ở trên đầu chiếu ánh sáng xuống mặt hân tạo ra ảo giác như đang có một tầng sa mỏng khiến cho thần sắc hân càng trở nên nhu hòa, dịu dàng.

Hân nhìn tôi, bạc môi ôn nhuận như nước khe mở: “Ta muốn ngươi.”

Trong phút chốc, Thịnh hồ ly liền sáp lại gần, mùi thuốc sát trùng quen thuộc từ trên người hân gất gao bao vây lấy tôi, lôi kéo tất cả ý chí của tôi.

Không thể phủ nhận rằng, tại khoảnh khắc ấy, trái tim tôi bị lỡ nửa nhịp.

Mũi hân lúc này chỉ còn cách mũi của tôi có 0.01cm, nhưng một phần tư phút sau khẳng định cái đỉnh mũi kia sẽ phải hoàn toàn rời xa, bởi vì tôi quyết định thực hiện một hành động bi ối. Tuy rằng bản thân cả đời đã làm vô số chuyện bi ối, nhưng cái này tôi cho rằng chính là hoàn mỹ nhất--

“Cô – ách – ách --” tôi ợ một cái thật to.

Âm thanh kia rung chuyển trời đất, giống như cơ thể của tôi đang muốn thông qua một cái ợ này để nhấn gửi đến toàn thế giới một câu.

Cùng một thế giới, cùng một giấc mộng!

Chủ nghĩa đế quốc kia, đừng chối bỏ sự tương đồng giữa chúng ta, hãy dùng đôi tay đã dính đầy tội ác của tư bản chủ nghĩa mà chào đón nhân dân lao động chúng ta.

Đồng thời phát ra với âm thanh vĩ đại này là một cỗ khí lưu sáng tạo ra cái ợ hơi này.

Cỗ khí lưu này, là thịt vịt nướng đã tiêu hóa hỗn hợp trong dạ dày, còn có hành, tỏi.v.v có thể tạo ra mùi hương khủng bố.

Hơn nữa, tôi cũng đã chuẩn bị từ trước, phóng ra một sóng xung kích, đem khí thể phun thẳng tắp vào mặt mũi của Thịnh hồ ly ở phía trên.

Cổ hương vị kia thật phải khiến người ta phi thường ngất ngây nha.

Cho nên, Thịnh hồ ly lúc này liên tục lui về sau vài bước.

Thời cơ đã đến không thể lỡ mất nha, tôi một tay đập vỡ hình tượng thực nữ phải nhiều năm hạnh khổ mới xây dựng nên được chính là vì muốn chạy trốn hấn.

Cho nên liền thừa cơ, đẩy mạnh hấn, mở cửa chạy ra ngoài.

Cửa thì đã mở, nhưng thân thể lại còn một nửa vẫn ở trong phòng, tay lại không may bị Thịnh hồ ly bắt được.

Tôi quay đầu lại, hít sâu, ngưng khí, lại nhắm ngay mũi hấn, không kiêng nể gì phóng khí.

Quả nhiên là uy lực có thể so với thuốc trừ sâu DDVP nha.

Thịnh hồ ly vội vàng quay mặt sang một bên, khó khăn lắm mới tránh thoát một đòn trí mạng.

Nhưng tay của tôi lại vẫn bị hấn gắt gao lôi kéo.

Tôi lên giọng cảnh cáo: “Thịnh Du Kiệt, ngươi nếu không buông tay, ta liền hét lên.”

Hấn quay đầu lại, khi sắc mặt đã dịu đi mới bình tĩnh nói: “Ta chỉ muốn cho ngươi biết một chuyện.”

“Chuyện gì?” tôi một mặt hỏi, một mặt âm thầm chuẩn bị thuốc trừ sâu DDVP, hấn dám tiếp tục gây rối liền hướng mặt mũi hấn phun đi.

Phải biết rằng, hơi thở của tôi hiện giờ có thể sánh ngang với những ám khí lợi hại của các bậc võ lâm cao thủ.

Hấn nhìn tôi, đôi con ngươi đen tối không dò thấy đáy, mà nay ở giữa lại đang có điểm sáng lấp lánh như sao: “Ta muốn thông báo với ngươi, năm ngày sau, ta sẽ áp được ngươi.”

Tôi nhìn hấn, bắt đầu hoài nghi Thịnh hồ ly này có phải bị hơi thở mát hần của tôi làm cho mê mang đến đầu óc không còn minh mẫn hay không?

Vì thế tôi hỏi thăm dò hấn: “Tại sao lại là năm ngày sau?”

“Bởi vì,” khoe miệng hấn cong lên, thoáng như hoa đào nở rộ: “Năm ngày sau là ngày sinh nhật của ta, mà ngươi chính là quà sinh nhật mà ta muốn.”

Tàng đá trong lòng tôi bây giờ mới hạ xuống, tư duy rõ ràng, ứng đối linh hoạt, xác định đầu hấn vẫn bình thường chưa có bị tôi làm hỏng, như vậy có thể không cần lo lắng việc bồi thường chi phí chữa bệnh cho hấn rồi.

Nói xong những lời này, Thịnh hồ ly liền buông tôi ra.

Tôi nhanh như chớp chạy biến đi.

Ra khỏi Toàn Tự Đức, lúc này mới phát hiện trời đã gần tối.

Chung quanh, đâu đâu cũng là ánh đèn neon, những màu sắc này, ở trước mắt tôi lưu động, làm cho cái gì cũng trở nên mơ hồ.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía căn phòng tôi vừa ở.

Thịnh hồ ly vẫn đứng ở đó.

Hấn thân hình thon dài tuấn tú, giờ phút này đang đưa lưng về phía ánh sáng.

Tôi nhìn không rõ biểu tình trên mặt hắn, thực ra đến cả khuôn mặt cũng không thấy rõ.

Nhưng tôi cảm nhận được một cỗ ánh mắt sáng quắc hướng về phía mình.

Bỗng nhiên không tự chủ được rung mình một cái.

Không dám nhìn hắn, tôi xoay người tránh đi.

Đi trên đường, càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp.

Con hồ ly này, gần đây thực sự ngày càng kỳ quái.

Tất cả, đều bắt đầu từ ngày tôi néo mông của hắn

Tôi cái kia hời a, cái kia hận a, cái kia đập a, cái kia đánh a.

Sớm biết như vậy, lúc đầu nên ngắt luôn một miếng thịt từ mông hắn xuống mà làm bữa khuya rồi.

Không đáng, không đáng a!

Cầm ba phần vịt nướng, tôi chậm rãi bước trong hầm đi bộ.

Đang trầm ngâm suy nghĩ, bỗng cảm nhận được một cỗ ánh mắt sáng quắc bắn thẳng về phía mình.

Giật mình một cái, ngẩng đầu lên đập vào mắt tôi là một đôi mắt rất có hồn, trong suốt lại sáng rực.

Là tên ăn mày.

Người ta bây giờ, sao ánh mắt người nào người nấy đều giống như súng laser, xem ra nhân loại lại đang bước vào một quá trình tiến hóa mới nha.

Tôi đi qua, do dự một lúc lâu, rốt cục lương tâm lên tiếng, đem thịt vịt nướng của Thịnh hồ ly kia đưa cho hắn.

Hắn không có nhận lấy, hàng lông mi dài xinh đẹp kiêu ngạo nhếch lên, không thèm nhìn đến tôi.

Tên ăn mày này, muốn đấu với ta?

Tôi lúc này mở hộp ra, vịt nướng vẫn còn nóng, hương thơm mê người bay lên.

Sau đó, tôi đem hộp thịt hướng đến phía hắn, dùng tay quạt quạt cho mùi thơm xông đến trước mặt hắn. Không ngoài dự liệu, yết hầu tên ăn mày chuyển động.

Chuyện đùa, da bên ngoài giòn giòn óng ánh vàng, thịt bên trong non mềm, đến thần tiên cũng không thể địch lại mỹ vị này.

Phòng chừng nhìn thấy thần sắc đắc ý đáng đánh của tôi, trong mắt hắn lóe lên một tia tức giận, lập tức cầm lấy đàn violin, quay đầu đi, kéo vĩ.

Tôi lấy tay quơ quơ trước mắt hắn, bảo: “Đừng cựa đầu gỗ nữa, mau lại đây ăn cho nóng.”

Hắn nghe vậy, nổi giận, trong mắt giống như có lửa bốc lên, đôi con ngươi càng phát sáng, tựa như muốn bắn ra các mảnh thủy tinh.

Hắn hướng tôi quát lên: “Đây là kéo đàn violin, không phải cựa đầu gỗ, ngươi đúng là đồ mù âm nhạc.”

Tôi dùng tay quạt đi nước miếng của hắn phun trên mặt, bình tĩnh nói: “Tiểu đệ đệ, đừng nên xấu tính như vậy, phải nghĩ đến lời nói của Quách Phù Dung[2]: Thế giới tuyệt vời như vậy, ta lại cẩu kinh như thế, thế này không tốt, không tốt. Đến đây, cùng tỷ tỷ luyện tập một lần, thế giới tuyệt vời như vậy, ta lại cẩu kinh như thế, thế này không tốt, không tốt... Di, trán ngươi nổi gân xanh.”

[1] Hoa cải dầu

[2] Quách Phù Dung: Nhân vật trong phim Võ Lâm Ngoại Truyện, nổi tiếng bởi diễn viên Diêu Thần đóng

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thân kiêu lưng nhu để dàng đẩy ngã

Tên ăn mày nghiêng răng nghiêng lợi, gương mặt đen nhẻm lại càng khiến cho đôi mắt thêm trong suốt sáng ngời, giống như ần khuất vô vàng ánh sao.

Hắn từng câu từng chữ nói: “Có thể nghĩ đến xa bao nhiêu thì người liền chết xa bấy nhiêu cho lão tử!!!”

Tôi một lần nữa lau đi nước miếng bị phun ở trên mặt, thờ dài nói: “Nhớ năm đó, những năm sau 80, lúc những tên buôn lậu lừa chúng ta, phí tổn lớn nhất cũng chỉ là một viên đường, bây giờ là sau năm 90, miễn phí cho bọn họ vịt nướng bọn họ cũng không ăn, khẩu vị thật sự rất kén nha.”

“Ai thêm tin người sẽ miễn phí?” Đôi lông mày đẹp của tiểu khát cái nhất thời dựng thẳng lên: “Lần trước chẳng qua là cho ta một chút com thừa, lại còn dám lấy của ta 6 đồng tiền.”

“Sai”. Tôi thành thật trả lời: “Là 6 đồng 5 hào.”

Ai biết được tên ăn mày này không thích nghe lời nói thật, nộ khí xung thiên, giống như gió cuồng mưa bạo hét to với tôi: “Người cái đồ gái già này, người khác đều đến cho ta tiền, chỉ có mỗi mình người mỗi ngày đều đến chỗ ta đòi tiền lẻ, có thấy xấu hổ không hả? Cút cho ta.”

Thôi bỏ đi, những tên không theo kịp thời đại này, thật không dễ chọc.

Tôi cũng không cùng hắn kỳ kèo nữa, đem cái hộp vịt nướng để trước mặt hắn.

Sau đó, hai tay ở trong tình trạng như cây kéo, ánh mắt lưu chuyển, học bộ dáng của Châu Tinh Trì trong phim “Đường Bá Hồ điểm Thu Hương” hát lên

“Vịt nướng Toàn Tụ Đức mà người thích ăn nha,

Nhưng là lão nương nói người sắp thăng thiên rồi.

Càng sắp thăng thiên thì càng phải liêu mạng ăn,

Nếu như bây giờ không ăn, sau này sẽ không còn cơ hội ăn đâu.”

Hát xong, nghỉ, nghiêm, đứng yên, quay người, chạy trốn như bay,

Phía sau lưng, truyền đến tiếng nghiêng răng nghiêng lợi kéo kệt kệt kệt..

Đừng có trách tôi a, mỗi một ngày chọc ghẹo tên ăn mày xong, thắt lưng không còn mỏi, chân cũng không còn đau nữa, lên lầu cũng nhẹ nhàng hơn, thật sự là vui vô cùng luôn.

Sau khi vừa tỉnh ngủ xong, tôi đem những khác thường của Thịnh hồ ly ngày hôm qua cùng với vật bài tiết thải hết ra ngoài.

Trên đường đi luôn nghĩ đến một vấn đề

Vật bài tiết là sẽ chảy vào trong sông

Nhưng chúng ta uống nước cũng là từ sông mà ra.

Nói cách khác, rất có khả năng, Thịnh hồ ly sẽ uống đến vật bài tiết của tôi.

Cứ nghĩ như vậy, thật sự tâm tình sáng khoái vô cùng.

Nhưng vừa nghĩ lại, phát hiện chính mình cũng có thể uống đến nước tiểu của Thịnh hồ ly, tâm tình lập tức lại buồn bực.

Vì thế, mặt của tôi lúc sáng lúc tối, trên đường hù dọa không ít người.

Sau khi đến bệnh viện, phát hiện trên bàn để một hộp khoai tây chiên, lại còn là vị cà chua.

Mắt tôi lập tức phát sáng, đang lúc vục qua mở ra ăn, lại có cảm giác không thích hợp.

Tối qua, tựa hồ, hình như, có lẽ, có thể, chắc là, Thịnh hồ ly có nói với tôi câu này

“Ngoài ra, ta còn mỗi ngày mua cho người khoai tây chiên có vị cà chua.”

Mà trước đó hắn còn nói một câu.

“Nếu như người đáp ứng trở thành người của ta, ta mỗi ngày sẽ mời người ăn vịt nướng.”

Nói cách khác, đây là thù lao sau khi tôi trở thành người của hắn.

Nhưng mà, tôi vô cùng khẳng định là bản thân tôi vốn không có đáp ứng gì hết a.

Vì thế, tôi lại nghĩ đến lời hấn nói tôi qua.

“Ta muốn báo cho người biết, năm ngày sau, ta sẽ áp được người.”

Lẽ nào, tên Thịnh hồ ly ấy không phải nói đùa.

Không thể nào

Tôi lùi từng bước, xem khoai tây vị cà chua kia như là rắn hổ mang

“Thế nào, không thích hả?” Giọng nói của Thịnh hồ ly truyền đến.

Tôi quay đầu, thấy hấn đang khoanh hai tay ở trước ngực, thân hình nghiêng nghiêng dựa vào khung cửa, khóe miệng đang hiện lên vòng cung mê người.

“Là người mua?” Tôi hỏi

“Đúng vậy.” Hấn đáp

“Tại sao lại mua cho ta?” Tôi hỏi

“Bởi vì người thích ăn.” Hấn đáp.

“Ta nhớ là Viện trưởng cũng thích ăn, tại sao người không mua cho ông ấy.” Tôi hỏi.

“Bởi vì...” Trong mắt Thịnh hồ ly lóe ra một màu đen dày đặc: “Ta không có hứng thú đề ông ấy.”

“Người có nha” Tôi bắt đầu thôi miên: “Đi đề ông ấy đi, người chính là già trẻ đều thích, nam nữ đều ăn.”

“Không”. Màu đen trong mắt hấn càng biến thành sâu thẳm “Ta chỉ thích đi đề người.”

Tôi cười cười, sau đó cầm lấy hộp khoai tây chiên, ném về phía hấn, nói: “Thật ngại quá, ta không thích bị người đề.”

Thịnh hồ ly giơ tay, nhẹ nhàng tiếp lấy, sau đó, khóe mắt đuôi mày tràn ngập ái muội: “Về vấn đề tư thế, chúng ta có thể từ từ thảo luận sau ở trên giường.”

Trong lòng tôi âm thầm mắng vài câu, sau đó âm thầm nói với bản thân.

Bình tĩnh, bình tĩnh, hồ ly thỉnh thoảng cũng sẽ mắc bệnh chó dại, đừng coi những lời hấn nói là thật.

Đang lúc suy nghĩ như vậy, tiếng của Thịnh hồ ly lại vọng tới: “Đúng rồi, quên nhắc nhở người, vẫn còn 4 ngày nữa.”

“Cái gì?” đột nhiên nghe câu nói ấy, khiến đầu tôi đầy sương mù.

“Ý ta nói” Mắt đẹp nhỏ dài của Thịnh hồ ly phoi phới ánh sáng, ý vị thâm trường: “Thời gian cách ngày ta đề người, còn có 4 ngày nữa thôi.”

Bệnh chó dại, bệnh chó dại, Thịnh hồ ly mắc bệnh chó dại rồi, không thể so đo với hấn được.

Tôi tự an ủi mình như vậy, cố gắng đem những chuyện này quên đi.

Nhưng tên hồ ly này lại không tiếc dư thừa tinh lực thời thời khắc khắc nhắc nhở tôi.

Ngày thứ 2, hấn nhân lúc tôi đang cắt bao quy đầu cho bệnh nhân thì đến sau lưng tôi, giơ tay lướt nhẹ qua mông của tôi, cũng nhỏ giọng nói bên tai tôi: “Nhớ kỹ, chỉ còn 3 ngày nữa thôi.”

Hừ tôi run tay, suýt nữa thì cắt bỏ luôn tiểu kê kê của bệnh nhân.

Ngày thứ 3, tôi đang đứng ở trước cửa sổ lên ăn vụng thịt bò khô, Thịnh hồ ly đột nhiên đi tới, quay người tôi lại, kề sát vào, cắn mất miếng thịt bò tôi đang ngậm trong miệng rồi đi mất.

Cùng lúc đó, lưu lại một câu nói nhẹ nhàng: “Chỉ còn 2 ngày thôi.”

Sau khi tôi trộn mắt hà mồm xong, hồi phục tinh thần lại, thở ra một hơi, học khẩu khí của Tôn Hồng Lô[1] nói: “Thỏ phi, đến thịt bò cũng cướp, quả thực không bằng cầm thú.”

Ngày thứ 4, tôi đang ghé trên bàn ngủ trưa, đột nhiên cảm thấy trên môi ngứa ngứa, mơ hồ mờ mắt ra, lại phát hiện gương mặt hồ ly to đùng của Thịnh

hồ ly.

Tôi nhất thời thất kinh đến toàn thân toát mồ hôi lạnh

Ai biết được hẳn giống như chẳng có gì xảy ra, liếm liếm môi, nhẹ giọng nói: “Còn có 1 ngày nữa.”

Tiếp theo, quay người, rời đi.

Tôi khẩn trương giờ tra những tư liệu liên quan, xem xem đây có phải là một loại hành vi quấy rối tình dục nơi công sở không, chuẩn bị thừa cho hẳn tán gia bại sản luôn.

Kỳ quái là, ngày thứ 5, hẳn ngược lại giống như là một người không có chuyện gì, cũng không còn đến nhắc thời gian nữa.

Quả thật là nói giỡn nha, tôi nghĩ như vậy liền lau đi mồ hôi lạnh trên đầu.

Nhưng trong tiềm thức vẫn không có thả lỏng cảnh giác.

Dù sao, kẻ tôi đối mặt là một con hồ ly có kết cấu não bộ không giống với người bình thường nha.

Một con hồ ly bị mắc bệnh chó dại

Vì thế, tôi cả ngày cẩn thận đề phòng, đem cửa phòng mở thật lớn, chuẩn bị có gió thổi cỏ lay gì là lập tức tháo chạy.

Nhưng tận đến lúc tan tầm, Thịnh hồ ly cũng không có bất cứ gây rối gì, tôi từ từ yên lòng.

Đột nhiên nhớ đến hẳn từng nói hôm nay là sinh nhật hẳn, liền từ trong ngăn kéo lôi ra một thanh chocolate, đưa cho hẳn.

Thịnh hồ ly nhướn nhướn lông mày, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Quà sinh nhật a.” Tôi vầy vầy tay: “Chút tâm ý, không cần quá cảm kích đâu.”

Thịnh hồ ly cầm lấy chocolate, khước miệng khẽ nhếch, nói: “Cái này hình như không giống với món quà sinh nhật ta dự định nha.”

Tôi nghiêm túc nói: “Nhân sinh thường có tám, chín phần là không như ý rồi, phải tập làm quen thôi.”

“Có những chuyện, là không thể quen được.” Hẳn cười, mím cười, khước miệng nở rộ đóa đóa hoa đào.

Tiếp theo, hẳn mở lớp vỏ của thanh chocolate ra.

Ngón tay của hẳn, thon dài, trắng nõn, giống như là một tác phẩm nghệ thuật.

Hẳn gỡ từng lớp, từng lớp vỏ của thanh kẹo ra, vô cùng nhẫn nại, giống như đang đối phó với phụ nữ vậy.

Chậm rãi, từng lớp, từng lớp, cởi đi quần áo của cô ta, lộ ra thân thể trần trụi bóng loáng

Ngón tay trắng nõn nà, chocolate đen bóng

Đầu ngón tay, mang theo chút biếng nhác, mang theo mùi vị tình dục.

Sau đó, hẳn cầm lấy miếng chocolate, vươn lưỡi màu hồng ra, nhẹ nhàng một vòng, liền cuốn nó vào trong miệng.

Tiếp đó, hẳn còn chưa nhai nuốt ngay, mà còn dùng lưỡi của chính mình, nhẹ nhàng nhắm nháp nó, thỉnh thoảng còn lướt qua nó, trong lúc thân mật đó, nhiễm phong tình vô hạn

Mặt của tôi, bị một hồi biểu hiện sắc tình cố ý ám chỉ đó của hẳn làm đỏ mặt.

Quan trọng nhất là, trong lúc hẳn làm tất cả những chuyện này, vẫn luôn nhìn chăm chăm tôi.

Ánh mắt đó sáng quắc a.

Quả thực là muốn thiêu cháy tôi.

Tôi đạo hạnh còn thấp, cam bái hạ phong, lúc này đành chạy vào WC tỵ nạn.

Ở trong WC nữ né tránh được hơn 10 phút, chờ đến khi tan tầm, liền chuẩn bị trở về phòng lấy của chạy lấy người.

Đôi bàn tay bỏ vào trong túi áo blue trắng, đang nhàn nhã đi trên hành lang, đột nhiên cánh tay bị nắm chặt, trước mắt hoa lên, người thỉnh thoảng bị túm vào trong một phòng bệnh.

Thật khó khăn mới lấy lại được tinh thần, tôi ngẩng đầu nhìn, phát hiện người đứng trước mặt đích thị là Thịnh hồ ly.

Lại nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này là phòng bệnh trống.

Trong lòng lộp độp rơi một tiếng, hồngбет rồi, bị hồ ly bắt cóc rồi.

Tuy tim đang đập thình thịch nhưng trên mặt tôi vẫn giả vờ như không có chuyện gì, cười nói: “Bác sỹ Thịnh, đã lớn thế này rồi mà còn chơi trò trốn tìm sao? Ngươi tránh ra, ta bị ngươi hù, lại muốn đi tiểu rồi nè, nhanh nhanh nhanh, ta không nhịn được nữa rồi. Để ta đi WC trước đi.”

Ai ngờ Thịnh hồ ly không bị mắc lừa, tiếp tục chắn trước cửa như thần giữ cửa vậy.

Tôi nuốt nước miếng, hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

Trên mặt hắn hiện lên một ý cười đậm nhạt, nhưng ý cười lại kéo dài, hắn nói: “Vẫn còn một phút nữa.”

Trong đầu tôi ong lên một tiếng, nháy mắt hiểu được ý của hắn.

Tôi gật gật đầu: “Thì ra, ngươi muốn đề ta?”

“Đúng vậy.” Đôi mắt nhỏ dài của hắn ẩn trong bóng tối, phảng phất giống như hồ nước sâu, phản chiếu ánh trăng

Mặt tôi đỏ hồng, đôi tay che hai má, nghiêng đầu một bên, biến đổi bất ngờ dùng một âm thanh vô cùng kiều mị, vô cùng mát hờn nói: “Không giấu gì ngươi, người ta, cũng rất mong chờ đó nha.”

Nghe vậy, thân hình Thịnh hồ ly dao động một chút.

Nhân cơ hội này, tôi mạnh mẽ chạy nhanh về phía trước, muốn đẩy hắn ra.

Nhưng Thịnh hồ ly tựa hồ đã sớm dự đoán được chiêu này, giro tay chụp tôi, liền đem tôi ném lên trên giường.

Người ta nói, lol (*little old lady*) có 3 điểm tốt, thân kiều, lưng nhu, dễ đẩy ngã.

Nhưng mọi người nói xem, tôi sắp thành người đẹp hết thời rồi, tên Thịnh hồ ly này sao có thể ra tay nặng như vậy?

Nếu như không cẩn thận một chút, tôi bị đau thắt lưng rồi, thì làm ăn thế nào được chứ?

Nhưng bây giờ không phải là thời điểm ôm oán hận, bởi vì chỉ nháy mắt sau thôi, Thịnh hồ ly liền nhào tới.

Tiếp theo đó, tôi đang trong tư thế chữ đại (大) liền bị hắn áp lên.

Giờ khắc này, tôi thật sự muốn ngửa mặt lên trời mà điên cuồng hét lên một câu kinh điển: “Điên rồi, điên rồi, điên đảo đảo điên rồi!”

Từ trước đến nay Hàn Thực Sắc tôi luôn là kẻ cường áp người khác, vậy mà hôm nay cư nhiên lại bị kẻ khác cường lại.

Một ánh chớp lóe lên trong đêm tối, tôi phảng phất như thấy được, Dương Tử ca ca đang cầm kiếm chỉ lên trời, lớn tiếng hô: “Thiên ác cuối cùng có báo ứng. Thiên đạo sẽ có luân hồi, nếu không tin thì cứ hướng lên trời nhìn xem, Ông trời đâu có bỏ qua cho ai!”

Quả thật là báo ứng a!

Lại nhìn Thịnh hồ ly, khoe miệng hắn khê cong, phong tình vô hạn, đôi mắt nhỏ dài ngả ngón, nửa khép nửa mở đầy dụ hoặc.

Bên trong đó, ẩn chứa một loại đẹp mỹ miều gọi là “Nghịch”

Đôi môi ướt át, nhẹ nhàng mở ra, thở ra một hơi thở ấm áp: “Còn có trò gì thì ngươi cứ một lần dùng hết đi, dùng xong rồi thì chúng ta lại làm chuyện tốt của chúng ta.”

Tôi tức giận rồi, quai hàm bị tôi cắn lại bành ra giống như là hàm của Brad Pitt.

Được lắm, thịnh tình khó khước từ, ta liền làm cho ngươi xem.

Chiều đầu tiên đương nhiên là hung hăng nắn hắn.

“Thịnh Du Kiệt, ngươi bộ dạng không thuần khiết, sinh ra không thuần khiết, tư tưởng phẩm chất đạo đức đều không thuần khiết. Ngươi là một tên cường gian, một tên cuồng tình dục, lúc ngươi sinh ra đời cũng không chịu đầu hàng mẹ ngươi một cái, ngươi là không bình thường, đồ biến thái. Ngươi không phải “điều nhân” (*bên ngoài cơ quan sinh dục nam*), ngươi là tên thái giám! Ta nguyện rửa ngươi sau này sinh con không có P, ta nguyện rửa ngươi sau này sinh con có 2 cái P (*cái mông*). Để có được sự đóng góp vĩ đại không thể xóa mờ trong sự nghiệp sáng tác đam mỹ! Ta nguyện rửa ngươi sẽ sinh 9 đứa con, sau khi trưởng thành toàn bộ chúng nó sẽ công ngươi! Sau đó 9 tên này, mỗi tên sẽ sinh 9 đứa cháu cho ngươi, chín lần chín

81, toàn bộ đều sẽ công một mình ngươi. Ta nguyện rửa hoa cúc của ngươi sẽ yếu ớt run rẩy trong gió.”

Sau một lúc vắng vẻ, vốn tưởng rằng hắn sẽ bị cái cảnh tượng cha con công, ông cháu công, 82P cùng công hù đến mức không còn hứng thú.

Ai ngờ Thịnh hồ ly cũng không phải người thường, trên mặt hắn trước sau cũng không chút gợn sóng.

Những lọn tóc của hắn tỏa tỏa ở hai bên má, mang theo mùi vị biếng nhác mà gọi cảm.

Hắn chậm rãi mở miệng, trong âm thanh mang theo chút trêu tức: “Nếu đã như thế, vậy thì trước khi bị công, ta liền công ngươi trước đi.”

Xem ra là không chịu ăn cứng rồi, tôi làm một bộ mặt chán kinh đầy sống động, sau đó trong mắt lấp lánh ánh nước, giọng nói nũng nịu:

“Làm ơn buông tha ta đi, ta chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ thôi mà.”

Khóe miệng Thịnh hồ ly run rẩy một chút, nhưng vẻ yêu nghiệt trong ánh mắt kia không hề thay đổi.

Mềm cứng đều không chịu, quả nhiên là cao nhân.

Xem ra, tôi chỉ có thể sử dụng tuyệt chiêu. Nghĩ đến đây, tôi hít thật sâu, sau đó, dùng một giọng thanh thúy như trẻ con nói ra những câu dưới đây:

“Hằng Nguyên Tường, chuột chuột chuột.

Hằng Nguyên Tường, trâu trâu trâu.

Hằng Nguyên Tường, hổ hổ hổ.

Hằng Nguyên Tường, thỏ thỏ thỏ

Hằng Nguyên Tường, rồng rồng rồng

Hằng Nguyên Tường, rắn rắn rắn

Hằng Nguyên Tường, ngựa ngựa ngựa

Hằng Nguyên Tường, dê dê dê

Hằng Nguyên Tường, khi khi khi

Hằng Nguyên Tường, gà gà gà

Hằng Nguyên Tường, chó chó chó

Hằng Nguyên Tường, heo heo heo

“Ba” một tiếng, tôi nghe thấy âm thanh gân xanh bị bạo liệt trên trán người nào đó.

Nhưng thế mà Thịnh hồ ly cũng không xuất hiện tình trạng miệng sùi bọt mép, tứ chi co rút như tôi dự đoán, năng lực chống nhiễu quả nhiên là không tầm thường a, phải biết là, lúc trước khi tôi nghe thấy quảng cáo này, quả thật là giống như bị sét đánh đến bên ngoài cháy khét bên trong mềm xèo luôn nha.

[1] Tôn Hồng Lôi: diễn viên Trung Quốc

[2] Hằng Nguyên Tường: đơn vị tài trợ cho Olympic Bắc Kinh 2008, quảng cáo được phát với mật độ dày đặc gây nên làn sóng phản đối từ người dân, được mệnh danh là quảng cáo “tra tấn người”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tập kích tiểu đệ đệ của người nào đó

Phòng chường thanh âm trẻ con của tôi không có mất hồn như của người ta trong tivi, cái này cũng khó trách, bản lậu sao có thể lợi hại như bản chính cơ chứ?

Vì thế tôi lại hít thở thật sâu, quyết định làm lại một lần nữa.

"Hằng Nguyên Tường. Chuột chuột chuột. Hằng Nguyên Tường. Trâu trâu trâu. Hằng Nguyên Tường. Hổ hổ hổ. Hằng Nguyên Tường. Thỏ thỏ thỏ. Hằng Nguyên Tường.....A".

Đang lúc tôi đọc Hằng Nguyên Tường hăng say, Thịnh hồ ly đem móng vuốt bịt miệng của tôi lại.

Hắn nhìn tôi, nở nụ cười mềm mại mà vô hại. Nhưng ánh mắt này bắt đầu thoảng lên ánh sáng hung tợn của dã thú: "Đừng phí công vô ích nữa, hôm nay ngươi trốn không thoát đâu"

Tôi gật gật đầu, ý tứ chính là, lão thái, ngươi nói không sai, ta đều nghe lời ngươi, chỉ cần ngươi không làm hại ta, ta cam tâm tình nguyện cho ngươi đè.

Hắn tựa như hiểu được tâm linh cảm ứng của tôi, mỉm cười buông tay ra

Tôi lập tức hô to: "Cứu mạng! Cường gian a! Mau đến xem hiện trường AV! Đến muộn sẽ không có! Tối sớm còn được tặng thêm hạt dưa đậu phộng"

Thịnh hồ ly không chút hoang mang, không chút vội vàng nói: "Nhắc nhở ngươi một câu, phòng bệnh này cách âm"

Thì ra sớm đã có chuẩn bị, trán tôi bắt đầu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng như những con sâu.

"Ngươi muốn thế nào" tôi hỏi.

"Đề ngươi, muốn ngươi, làm thịt ngươi." Thịnh hồ ly lời ít ý nhiều nói

"Hừ, cho dù ngươi có chiếm được con người ta. Cũng không chiếm được trái tim ta." Tôi hóa thân thành người con gái giữ gìn trinh tiết, thà chết chứ không chịu nhục.

"Không sao cả, cũng chỉ cần con người ngươi thôi" Thịnh hồ ly mất thú âm u

Tôi tức giận đến huyết thái dương gật gật: "Vì sao không giống với lời thoại trong phim truyền hình?"

"Bởi vì." Thịnh hồ ly cúi người xuống, trên khuôn mặt đường nét rõ ràng kia có tia sáng giảo hoạt mà mềm mại: "Chúng ta làm sủng thật đạ thật"

Tôi càng ngày càng cảm thấy được sự tình bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo tôi dự đoán.

Vì vậy, khôi phục lại vẻ đứng đắn, nói: "Thịnh Du Kiệt, mau thả ta ra"

Trong mắt Thịnh hồ ly có loại ý cười đặt biệt, hắn nói: "Ngươi tưởng rằng có khả năng sao?"

Tôi nuốt nước miếng, nói: "Ta chịu thua, ta xin thề, sau này cũng sẽ không chộc đến ngươi nữa. Được rồi, trò chơi đến đây kết thúc."

Khỏe miệng Thịnh hồ ly khẽ nhếch lên, lóe ra tia sáng thanh lệ, trông thật đẹp

Mỗi một từ hắn nói ra đều giống như một viên trân châu bao bọc sáng bóng, nhẫn nại, lóa mắt: "Ta chưa bao giờ cho rằng đây là trò chơi"

Da thịt toàn thân tôi, bởi vì lời hắn nói, bắt đầu co rút, bắt đầu có chút khó chịu.

Tôi bắt đầu sốt ruột, trừng mắt nhìn hắn nói: "Mau thả ta ra! bình thường chẳng qua là đùa với ngươi một chút, đừng tưởng thật nha."

Thịnh hồ ly híp mắt, cái loại nhàn nhã này, cái loại tự đắc này, giống như là tôi là con dê béo đã bị hắn nắm trong tay.

"Thật đáng tiếc" hắn nói: "Ta là tưởng thật"

Nghe vậy, đầu óc tôi giống như bị người ta quất cho một gậy, quấy đảo không ngừng, lúc đỏ lúc trắng, trước mắt trở thành một mảnh hỗn độn.

Rốt cuộc phải thế nào mới là tốt!

Thịnh hồ ly đối với tôi như vậy dường như một nửa vì báo thù, một nửa vì adrenaline tăng vọt

Như vậy, phải cùng hắn tình một đêm sao?

Đương nhiên, lựa chọn cũng không phải là một chuyện rất khó chấp nhận.

Dù sao bộ dạng của Thịnh hồ ly cũng là vô cùng đoan chính. Chẳng qua miệng hơi đáng đánh một chút, nhưng chắc là lúc làm vận động trên giường, hắn chắc cũng không nói những lời mất hứng đâu.

Nhưng tôi thì sao?

Tôi cố gắng nghĩ cho rõ tình cảm của chính mình.

Kể từ khi chia tay với Ôn Phủ Mịch, tôi cũng không có quen bạn trai nữa.

Trên miệng tuy nói là thà thiếu chứ không quen bừa, hoặc là do học hành công tác bận rộn, không có hơi đâu đi kiếm đàn ông.

Nhưng mà mỗi một tế bào trong cơ thể đều biết được, tôi đang trốn tránh.

Hoặc là nói, tôi đang chờ đợi.

Cũng có lẽ sẽ có một ngày, Ôn Phủ Mịch thật sự từ Mỹ bay về, đến gõ cửa nhà tôi, nói, Thực Sắc, người ta yêu nhất chính là người, chúng ta bắt đầu lại có được không?

Cái suy nghĩ này tuy rất không có chí khí, nhưng bản thân tôi chính là một người rất không có chí khí mà.

Đối với Ôn Phủ Mịch, có lẽ cả đời cũng không thể quên được.

Có thể, hắn ta sẽ không quay trở về nữa.

Hoặc là có trở về, thì bên cạnh cũng đã có người khác rồi.

Cũng đúng thôi, tình yêu lúc mười mấy tuổi, có thể thành thật không?

Hoặc là, chỉ có một mình tôi còn đang tưởng nhớ đến phần tình cảm đã chết non kia.

Mà thân thể, trống rỗng lâu nay, cũng cần phải có nhu cầu rồi.

Nếu vậy, có phải là nên đem Thịnh hồ ly làm búp bê bom hơi, phục vụ lẫn nhau, cùng nhau phóng thích một hồi kích tình hay không?

Đang lúc tôi gắng sức suy nghĩ, đột nhiên cảm giác thấy lồng ngực một trận lạnh lẽo.

Cúi đầu xuống nhìn, phát hiện không biết từ lúc nào, Thịnh hồ ly đã cởi áo ngoài của tôi, bây giờ, hai cái đồi của tôi, chỉ còn được bra tỷ tỷ bảo vệ.

Lại nhìn lên Thịnh hồ ly, đôi mắt thanh tú đẹp đẽ của hắn, có một đám lửa nhỏ đang kín đáo chuyển động.

Trái tim tôi, nhất thời thỉnh thoảng thỉnh thoảng bắt đầu học Hà Văn Na[1] nhảy bật nhún.

“Người làm gì vậy?” Đại não đang thiếu khí của tôi chỉ có thể hỏi được vấn đề ngu ngốc như vậy thôi.

Ánh mắt của Thịnh hồ ly, giống như viên ngọc thạch màu đen u ám hoa lệ nhất, giờ phút này, ở đáy mắt tràn đầy ánh sáng tươi đẹp thần bí: “Mấy hôm trước chẳng phải người đã nói, ngực người bom silicon sao? Vậy thì, để ta kiểm tra xem thế nào.”

Tôi muốn đưa tay che ngực, tiếc là hai tay đều bị hắn bắt lấy, đặt ở trên đỉnh đầu.

Không có biện pháp, tôi chỉ có thể kêu to: “Không có, không có, hai cái đồi của ta chính là hàng thật giá thật, không lừa già gạt trẻ, là sản phẩm không bị kiểm tra bởi cục chất lượng quốc gia đâu.”

Hắn cười như gió xuân bùng tỉnh, nói: “Nếu đã là thật, ta càng muốn sờ một chút.”

Tôi hít một ngụm khí lạnh, nhìn thấy tay hắn chậm rãi chậm rãi tới gần ngực của tôi.

Nếu như là bình thường mà nói, thì lúc này hắn là phải có người xông vào.

Người tới có thể là lão viện trưởng, sau khi mở cửa ra, ông run lên một chút, tiếp theo, một tia sáng lướt qua mắt kính, sau đó ông ta làm một tư thế thẳng lợi với tôi, ý tứ là: Đồng chí Hàn Thực Sắc, sắc giới của người làm không tề nha, phải tranh thủ tiến hành mỹ nhân kế đến cùng, sau đó ông lui ra.

Vì vậy, Thịnh hồ ly sẽ không còn hứng thú, chỉ có thể đem tôi thả ra.

Người tới cũng có thể là một đôi nam nữ đang chuẩn bị đến đây OXXX, hoặc là một đôi nam nam, sau khi mở cửa, nhìn thấy chúng tôi, liền run lên một chút, tiếp theo nói, thật ngại quá, ở đây là phòng 135 chúng tôi giữ chỗ trước rồi.

Bởi vậy, Thịnh hồ ly sẽ không còn hứng thú chỉ có thể đem tôi thả ra.

Người tới có thể là bạn Đồng Diêu sắp xuất viện, sau khi mở cửa ra, hắn cầm camera, học theo Edison[2], tách tách chụp hơn 100 kiểu, tiếp theo hướng cửa mà chạy, ra ngoài phát tán ảnh chụp.

Bởi vậy, Thịnh hồ ly sẽ không còn hứng thú, chỉ có thể thả tôi ra.

Thế nhưng, tưởng tượng lúc nào cũng là đẹp để a.

Không có ai đến, cho nên, thỉnh hồ ly đưa tay chạm vào hai cái bánh bao của tôi.

Ngón tay của hắn, thon dài, trắng nõn, khớp xương rõ ràng cứ như vậy di chuyển ở trên ngực của tôi.

Nếu nói theo những quyển sách 3 hào rở tiền thì chính là: "Đi khắp muôn sông nghìn núi."

Ngón tay hắn mát lạnh. Đầu tiên là ở giữa hai đồi núi của tôi, di chuyển qua lại.

Tiếp theo, nó từ từ đi lên đồi núi, nhẹ nhàng, trên bánh bao trắng nõn có của tôi thực hiện một động tác dừng lại gọi cảm.

Cái dừng lại này, từ nơi dừng lại của hắn, dần dần thay đổi vị trí, mang theo vết tích dụ hoặc, từ từ dạo chơi.

Đầu ngón tay dài sạch sẽ, phẳng phất như mang theo dòng điện, ở trên da tôi làm dấy lên từng trận run rẩy.

Các đầu ngón tay trắng lạnh dọc theo đường ren của nội y màu đen chuyển động, giống như muốn đi vào thật sâu, thám thính vuốt ve tất cả những nơi mẫn cảm, nhưng mỗi lần đều là một loại thăm dò đầy dụ hoặc.

Những đường vân thần bí ở lòng bàn tay hắn, ấn lên trên da thịt bóng loáng, nóng rực như đang khắc dấu lên.

Yết hầu của tôi bắt đầu khô khốc.

Bỗng nhiên Thỉnh hồ ly cúi người xuống hôn lên ngực của tôi.

Môi của hắn, mòng mà nóng, tôi tựa như cảm thấy được ở dưới môi máu đang chuyển động.

Đôi môi nóng bỏng đó ở trên cổ của tôi du ngoạn, mang theo tình dục dày đặc.

Sau đó, đôi môi nóng bỏng ướt át kia hôn lên xương quai xanh của tôi, cùng lúc vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm.

Tiếp theo, mang theo độ nóng đầy khoái cảm đó, chậm rãi trượt xuống ngực của tôi, đi theo con đường mà vừa rồi ngón tay mới lướt qua.

Tôi không tự chủ được mà nâng người dậy, đó là tư thế đang tác cầu.

Môi của hắn cuối cùng cách bra ngậm lấy nụ hoa của tôi.

Tuy rằng ngăn cách bởi lớp vải, nhưng nhiệt độ này, lại liên tục không ngừng mà truyền đến, tiến vào cơ thể của tôi.

Nước ở trong miệng làm ẩm ướt lớp vải mỏng, mơ hồ hiện ra màu da bị kích thích tình dục, mà nụ hoa dưới sự khiêu khích của lưỡi hắn tản ra xuân sắc vô tận.

Hô hấp của tôi bắt đầu trở nên dồn dập, ánh mắt cũng có một chút mơ màng.

Trong cơ thể cũng bắt đầu có khát vọng.

Cả thân mình mềm mại như nước, chịu hết sức nặng cơ thể hắn.

Thỉnh hồ ly chậm rãi buông tay của tôi.

Bởi vì giờ phút này, tôi đã không còn có thể phản kháng nữa.

Môi của hắn hôn lên ngực tôi.

Mà tay của hắn dọc theo bụng tôi từ từ đi lên, cuối cùng đến phía dưới áo bra của tôi.

Không báo trước, hắn bỗng nhiên đẩy áo bra lên.

Bộ ngực tròn của tôi hoàn toàn hiện ra trong không khí.

Không còn ngăn cách, môi của hắn rất nhanh đi đến nụ hoa mẫn cảm trên ngực tôi, ngậm lấy.

Kích thích bất ngờ xảy ra làm cho cả người tôi run lên.

Ngực tròn của tôi, bị hắn ngậm ở trong miệng, mà lưỡi của hắn rất có quy luật trêu chọc nụ hoa hồng nhát, nhẹ nhàng mà mút vào, dây dưa không dứt.

Đầu lưỡi kia hơi hơi cọ xát, dọc theo hình dáng nụ hoa của tôi vẽ vòng tròn, lưu lại sự ẩm áp, cùng dấu vết ẩm ướt.

Từng chút từng chút một, tư thế thật mê hoặc.

Cơ thể của tôi bắt đầu run rẩy, bắt đầu phát sốt, tình dục cũng bắt đầu tăng vọt.

Tay hắn, không muốn bên trọng bên khinh, cũng đưa tay xoa ngực bên kia.

Ngón tay như mang theo điện kích thích nụ hồng nhạt, thẳng đến khi hai nụ hoa dựng đứng lên.

Ngực tròn của tôi, bị nắm trong tay hắn, bị giữ trong miệng hắn.

Tình dục trở nên hưng hăng, mất đi khống chế, trở thành ngọn lửa lớn cháy lan ra đồng cỏ.

Trong mắt tôi xuất hiện ánh nước.

Mà hai tay trắng nõn của tôi cũng đã choàng lên chiếc cổ bóng loáng ưu nhã của hắn, bắt đầu lên vào trong mái tóc đen như mực có mùi hương thoang thoảng của hắn.

Tóc ngắn quấn quanh đầu ngón tay của tôi, không biết là ai quấn quanh ai.

Tay hắn lại không an phận bắt đầu di chuyển trên người tôi.

Ở trên đùi tôi nhẹ nhàng chuyển động, chậm rãi đi đến phía trên đùi, ở nơi da thịt mỏng manh mãi cảm lưu luyến tàn sát bừa bãi.

Cuối cùng, cách lớp vải, xoa nơi tư mật của tôi, nhẹ nhàng mà trêu chọc.

Dưới hạ thể mãi cảm bỗng nhiên truyền đến khoái cảm hỗn hợp của sự sung sướng cùng khó chịu, điên cuồng mà cắn nuốt toàn bộ lý trí của tôi.

Dưới sự kích thích mãnh liệt như chất độc ăn vào xương cốt, lấp đầy toàn thân tôi, làm cho tôi hưng phấn cũng làm cho tôi run sợ.

Tôi bắt đầu trốn tránh, răng cắn chặt môi dưới, lại như trước không kiềm chế được mà rên rỉ từng trận.

Tay hắn tiếp tục vỗ về chơi đùa, ngón tay kia hơi lạnh, làm sản sinh ra ái địch trong suốt, ẩm ướt lớp vải, tạo thành khung cảnh hỗn loạn.

Bị tình dục tập kích không chỉ mình tôi, mà thân thể hắn, cũng bắt đầu trở nên cực nóng, mà tiểu hồ ly kia cũng bắt đầu đứng thẳng.

Hắn bỗng nhiên đem môi ghé vào bên tai tôi, dùng âm thanh khêu gợi mà nói: "Như vậy, màn dạo đầu đến đây là dừng được rồi đi."

Nói xong, hắn tại nơi đó bắt đầu cởi quần lót của tôi ra.

Hạ thân của tôi bắt đầu một trận lạnh lẽo, nhưng ngay sau đó, một vật thật lớn cực nóng nhẹ nhàng tiếp xúc cùng lúc chuẩn bị đi vào.

Tôi mở to đôi mắt tràn đầy tình dục, trong nháy mắt, cả người máu như bị rút đi, một giọt cũng không còn, cả người lạnh đến phát run.

Tôi dường như nhìn thấy một thiếu niên đẹp trai có gương mặt lạnh lùng.

Gương mặt người thiếu niên ấy cho tôi nhiều vui sướng cùng chua xót.

Trong lòng tôi vẫn nhớ rõ khuôn mặt của Ôn Phù Mịch.

Thân thể tôi trong nháy mắt trở nên cứng ngắc.

Thịnh Du Kiệt tựa hồ đã nhận ra tôi có điểm không thích hợp, thanh âm của hắn tại giờ phút này, bị nhuộm dục vọng trở nên khàn khàn: "Có vấn đề gì sao?"

Tại thời khắc đó, Ôn Phù Mịch biến mất.

Trước mắt tôi chỉ còn Thịnh Du Kiệt.

Đồng thời cũng hiểu rõ tôi làm không được.

Vì thế, tôi đẩy hắn ngã. Tiếp theo rất nhanh mà mặc quần áo, chuẩn bị thoát khỏi hiện trường.

Nhưng Thịnh hồ ly là tên đã lên cung không thể không bắn.

Hắn lờ tôi đang muốn xuống giường trở vào lòng hắn, con mắt lộ ra một tia nguy hiểm: "Hàn Thực Sắc, người cho là ở trong thời điểm hiện tại, ta có thể cho người trốn thoát hay sao?"

Tôi cảm thấy hồ thẹn, chỉ có thể cười lấy lòng: "Thịnh hồ ly, không, bác sĩ Thịnh thật sự là gương gương ta đột nhiên nhớ ra trong nhà có việc gấp không bằng chúng ta lần khác hãy làm đi"

Thịnh hồ ly trên mặt nở ra một nụ cười ý vị thâm trường bình tĩnh đồng thời mang theo mùi vị huyết tinh, nói: "Không được dễ dàng trêu chọc nam nhân, đặc biệt là nam nhân dục hỏa đang thiếu đốt"

Trong lòng tôi xoắn một cái, hiểu được kiếp nạn lần này không thể chạy thoát.

Lúc ấy, tôi đang nằm nghiêng.

Mà cái góc rẽ hồ ly của hắn đang giương cánh bay cao kề sát trên má tôi.

Tôi nhắm mắt lại yên lặng nhắm một câu: Hồ ly coi như đời này ta mắc nợ người đi.

Sau một lúc âm thầm xin lỗi xong, tôi đột nhiên "Oa" một tiếng, mở miệng thật to, lộ ra hàm răng trắng, nhắm ngay cái kia của Thịnh hồ ly mà cắn.

Thịnh hồ ly hít một ngụm khí, thân hình mạnh mẽ run lên.

Bị kinh sợ, tiểu đệ đệ đang chuẩn bị thể hiện hùng phong bị sự hù dọa của tôi rút trở về.

Mà Thịnh hồ ly cũng giống như tượng gỗ bất động, trở nên cứng ngắc.

Tôi thoải mái mà gãy thoát khỏi cái ôm của hắn, sửa sang lại quần áo cùng đầu tóc, háng háng cổ họng, nhỏ giọng nói: "Hiện tại ngươi đã không còn dục hỏa đốt người, cho nên ta có thể đi rồi, ừm, không cần cảm tạ ta, tạm biệt".

Nói xong, chạy nhanh ra mở cửa, nhanh như chớp mà chạy trốn.

[1] Hà Văn Na (19/01/1989) người Phúc Kiến, là vận động viên nhảy bật nhún của Trung Quốc, đạt giải quán quân nhảy bật ở Olympic 2008 Beijing.

[2] Edison Chen: Trần Quán Hy, Scandal ảnh sex

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Bang chủ cái bang là quan của triều đình

Vừa chạy tôi vừa tự trách.

Thật sự là một đứa trẻ đáng thương, bị dọa như vậy, nói không chừng có thể mắc chứng bệnh trở ngại công năng, không thể cứng lên được.

Hàn Thực Sắc người thật sự là quá hại người.

Tôi vừa tự mắng chính mình vừa cầm đồ vật này nọ trốn khỏi bệnh viện.

Hàn Thực Sắc tôi chính là cảm tình con đã điều a.

Cho nên, sau khi đem tiểu kê kê nhà người ta dọa cho mềm nhũn lập tức bỏ trốn về nhà, khóa chặt cửa, ngay cả con ruồi cũng không thể vào được.

Tiếp theo, đem tất cả điện thoại di động tắt nguồn hết, mặc cho bất cứ ai cũng không liên lạc được với tôi.

Cuối cùng leo lên giường mê man ngủ một giấc.

Nhất định tên hồ ly kia sẽ thay mặt cho sao hóa đến diệt tôi, cho nên tôi chỉ có thể trở thành con rùa đen rút đầu, trốn ở nhà dù có chuyện gì cũng không bước ra.

Vì sao lại phát sinh chuyện như vậy?

Vì sao lại bị mê hoặc cơ chứ?

Da thịt trên người của tôi tựa hồ như vẫn còn lưu lại cảm giác khi đôi môi hắn lướt qua.

Rõ ràng đến làm cho người ta run sợ.

Hai người gắt gao dính sát vào nhau, cơ thể nóng rực không có bất cứ một khe hở nào, thanh âm thờ dốc rên rì, hai mắt bị dục vọng bao phủ.

Đủ loại khăn thiết đang càng lúc càng hiện ra rõ mồn một không ngừng trong đầu tôi.

Không được, không được, cứ như vậy mà nhớ thêm nữa chắc tôi sẽ điên mất.

Kết quả là, tôi mở ngăn kéo, lấy thuốc ngủ ra, cầm lấy ly nước, uống xuống.

Trong lúc mơ mơ màng màng, bỗng nhiên nghe thấy một trận tiếng đập cửa, tôi giật mình một cái, hiểu rõ là tên hồ ly kia đến lập tức thu lại hơi thở, có chết cũng không dám lên tiếng.

Ai ngờ “Đồng” một tiếng, con hồ ly kia lại dám xông vào.

Tôi lúc này sợ đến mức tay chân như nhũn ra, miệng mồm run rẩy.

Hồ ly hai mắt bốc hỏa, gương mặt tràn đầy tức giận, hần bước một bước lớn vọt nhanh tới trước mặt tôi, sắc mặt âm trầm nói: “Hàn Thực Sắc, ngươi nghĩ là ngươi có thể trốn đi đâu?”

Tôi bị khí thế này uy hiếp tới mức run như cây sậy, vì mạng sống tôi nhanh chóng chạy lên giường nằm thẳng cẳng, tay chân biến thành hình chữ “đại” (大) nhắm mắt nói “Đến đây đi, đến đây đi, đề ta đi, đề ta đi! Hết sức chà đạp bông hoa mỹ miều ta đi, ngươi muốn thế nào ta cũng sẽ không phản kháng”

Trong đuôi mắt của hồ ly có một tia thị huyết đen tối, hần gần từng câu từng chữ “Tiểu đệ của ta bị ngươi làm sợ tới mức rút lại trong bụng, rút cuộc ra không được! Hàn Thực Sắc, hôm nay ta sẽ làm cho ngươi đền mạng”

Nói xong hần bỏ nhào lên, hai tay giữ đầu của tôi, giống như khai chai nước ngọt mà liều mạng xoay vòng vòng.

Không bao lâu, cái cổ của tôi trở thành hình dáng của cái bánh quai chèo, đầu quay ra sau lưng, cúi đầu phát hiện bộ ngực đầu không thấy, chỉ thấy hai cái xương bả vai, nhất thời gào khóc.

Cái cúp B lộng lẫy của ta a, ngươi cứ như vậy mà bỏ ta rồi.

Thế nhưng con hồ ly đáng sợ này không chịu dừng tay, hần đưa tay vào miệng tôi, từ bên trong móc ruột ra, đặt trên cổ tôi không ngừng quăn a quăn a.

Tôi nhất thời không thể hô hấp, sắc mặt đỏ bừng, khó chịu thở dốc.

Nhưng vì gốc rễ hồ ly bị thụt vào trong bụng nên hồ ly tuyệt không thương hương tiếc ngọc, trên mặt hần tràn đầy sát ý, gắt gao mà quăn lấy.

Hô hấp càng ngày càng khó khăn, tôi hét lớn một tiếng “Ta sắp bị nghẹt chết rồi.”

Tiếp theo liền mở mắt ra.

Lúc này mới phát hiện chính mình bị bao ở trong chăn không thở được.

Hèn gì mới mơ thấy con ác mộng như vậy.

Tôi lau đi mồ hôi ngồi dậy.

Chợt phát hiện Sài Sài đang cầm hộp kem ngồi bên giường, dù bận vẫn ung dung nhìn tôi.

Tôi sững sốt hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, vỗ vỗ ngực nói, “Mày làm ơn mỗi lần bước vào nhớ báo một tiếng được không, người dọa người sẽ hù chết người đấy”

Aiz, lúc trước thật không nên đem chìa khóa đưa cho nó.

Sài Sài không để ý tới tôi, khuôn mặt trong veo kia có ý vị cười như không cười.

Tôi ngửi thấy mùi vị không thích hợp nói: “Mày làm sao vậy?”

Đôi môi Sài Sài đỏ bừng, cười đến ý tứ hàm xúc không rõ: “Tao dường như nghe thấy vừa rồi mày ở trong mộng nói ‘Đến đây đi, đến đây đi, đề ta đi, đề ta đi! Hết sức chà đạp bông hoa mỹ miều ta đi, ngươi muốn thế nào ta cũng sẽ không phản kháng’, lẽ nào, là có bạn trai mà giấu diếm chúng tao?”

Tôi thần nhiên giải thích: “Tao dục hỏa đốt người, không cần thận mơ thấy mộng xuân.”

Hơn nữa còn là một con mộng xuân đáng sợ.

Tiếp theo, tôi lại nhìn nàng, hỏi: "Sao mày lại tới đây?"

"Mày quên rồi hả?" Sài Sài nhắc nhở: "Hôm nay Đồng Điều xuất viện."

Tôi vỗ vỗ ót, lúc này mới nhớ lại chuyện này, vội thâm sâu mà cười nói: "Mọi thứ chuẩn bị xong hết chưa?"

"Yên tâm" Sài Sài chỉ vào cái hòm bên cạnh, nở nụ cười đen tối: "Chắc chắn là đã làm đúng theo yêu cầu của chúng ta"

"Hắc hắc hắc hắc hắc hắc hắc hắc hắc hắc hắc hắc." Tôi đem ngón tay cái bên phải cùng ngón trỏ tách ra, đặt ở phía dưới cằm, làm ra biểu cảm dâm tiện tà ác nhẹ răng cười nói: "Như vậy chúng ta cứ chờ xem sắc mặt tái nhợt của tên Đồng Điều kia đi"

"Không sai." Sài Sài ăn xong tay còn dính kem, tao nhả cái xuống lau lau, sau đó đứng dậy "Thùng thùng thùng thùng đồng" mà nhảy lên.

Tôi nhìn thấy mà tròn mắt há mồm, còn tưởng rằng cây kem kia có chứa chất kích thích gì.

Cứ như thế nhảy khoảng một phút đồng hồ, có người bắt đầu kịch liệt gõ cửa nhà của tôi.

Cách một cánh cửa, tôi vẫn có thể cảm giác được một luồng ý chí chiến đấu nóng rực như muốn thêu cháy cả vũ trụ.

"Đề tao mở cho" Sài Sài chậm rì rì đi đến trước cửa, lại chậm rì rì mà đánh giá người mới đến, chậm rì rì hỏi han: "Có chuyện gì không?"

Thấy nàng có bộ dáng này, cái mũi mẫn cảm nhiều chuyện của tôi lại bỗng nhiên ngửi thấy được có mùi vị gian tình.

Vì thế, tôi cứ thể chân trần chạy nhanh tới nhìn, thế nhưng lại phát hiện người đang đứng dưới lầu là Tiêu Phong?!

Vài ngày không gặp, Tiêu bang chủ vẫn như trước khỏe mạnh uy vũ, đáng tiếc, đầu tóc hình như có chút hỗn độn, mà dưới mắt là một quầng thâm đen sì, vừa thấy đã biết, tuyệt đối là bị Sài Sài đánh thức.

Quả nhiên, Tiêu Phong vừa thấy người mở cửa chính là Sài Sài, hai mắt tròn to, giống như muốn đem nàng nuốt vào.

Người ta đang định mở miệng, Sài Sài đã đánh đòn phủ đầu: "Uy, Đại tinh tinh, anh không có việc gì thì gõ cửa làm chi, chẳng lẽ không biết chúng tôi đang ngủ hay sao? Anh rốt cuộc có một chút đạo đức công cộng nào không? Đừng trách tôi không có việc gì cảnh cáo anh trước, con người ngủ không đủ giấc, tính tình sẽ không được tốt, khi tôi cùng bạn của tôi tính tình bị làm hỏng, chúng tôi cũng không thể cam đoan không có chuyện gì xảy ra với anh."

Tiêu bang chủ bị một chút trách móc làm sợ run, sau một hồi bình tĩnh, mới giật mình giác ngộ, Sài Sài đem lời kịch của hắn cướp sạch, nhất thời Bang chủ giận không thể kìm nén, lập tức phát huy sư tử công, hét lớn: "Xú nữ nhân, trời còn chưa sáng, ngươi ở trong này nhảy cái gì mà nhảy! Sân nhà cũng không phải để mặc cho ngươi nhảy sập"

Sài Sài hai tay ôm ở trước ngực, dò xét hắn nói: "Con mắt nào của ngươi thấy ta nhảy hả?"

"Ngươi!!" Tiêu bang chủ lấy tay chia về phía Sài Sài, quai hàm cực kỳ cứng rắn, trong mắt như đầy lên lửa, hận không thể thiêu chết Sài Sài

"Ta cái gì mà ta?!" Sài Sài đem ngón tay của hắn vỗ một cái, nói: "Chúng tôi không có thời gian âm ỉ với ngươi, về sau đừng đến gõ cửa nữa, bằng không ta báo công an bắt ngươi!"

Nói xong, Sài Sài "Phanh" một tiếng đem cửa đóng lại, thiếu chút nữa kẹp lấy ngón tay của Tiêu bang chủ.

Sài Sài xoay đầu lại, làm ra vẻ mặt thẳng lợi mỉm cười, vừa vận đón nhận ánh mắt đen tối cùng dò hỏi của tôi: "Khi nào thì quan hệ của hai người trở nên không hợp nhau như vậy?"

Sài Sài dò xét liếc tôi một cái, ngầm đoán đo nói: "Bắt đầu từ lúc có người nào đó thất tín bội nghĩa, đem địa chỉ nhà của tao bán đứng"

Tôi chợt nhớ tới tất cả các hành vi của mình, vội cười hắc hắc, đi tới nắm lấy bả vai Sài Sài, nịnh nọt nói: "Tao sở dĩ cho hắn, là bởi vì tao tin tưởng mày tuyệt đối có năng lực đem hắn chinh đồn đến sống dở chết dở, đây gọi là một lòng tin tưởng nha."

Sài Sài hừ một tiếng, mỹ nữ chính là mỹ nữ, ngay cả động tác này cũng làm phong tình vô hạn.

Lần trước lúc tôi làm thủ trước gương, lại không cẩn thận đem một đồng nước mũi phun tới, cũng may là không ai thấy, bằng không tôi chỉ có nước mổ bụng tự sát mà tạ tội.

Tiếp theo, Sài Sài mà kể lại mọi chuyện đã trải qua với tôi.

Thì ra, sau khi tôi đem địa chỉ của Sài Sài cho Tiêu Phong, Tiêu bang chủ lập tức chạy đến nhà Sài Sài, đem những lời nói với tôi trước đó nói lại lần nữa với người mới vừa tỉnh ngủ còn không biết chuyện gì xảy ra là Sài Sài.

Những người bên cạnh tôi cũng không phải là người không có năng lực, Sài Sài cũng chính là như vậy.

Nó vùn vè dụi mắt nhẹ giọng nói, làm phiền người chờ một chút.

Tiêu bang chủ liền chờ, tưởng rằng Sài Sài vào nhà là để chuẩn bị tâm trạng, nói xin lỗi với hắn.

Nhưng hắn đánh giá thấp lòng người hiểm ác, nửa phút sau, một chậu nước lạnh rào một cái giội lên người hắn.

Làm cho hắn ướt nhẹp, lạnh thấu tâm.

Tiếp theo, Sài Sài bày ra vẻ mặt chị cả, tay trái cầm cái xô không, tay phải chống vào eo, hai chân khép lại, nghiêng người nói: "Đừng để ta thấy người nữa, bằng không gặp một lần, đánh ‘tiểu kê kê’ của người một lần!"

Sau đó chị cả Sài Sài liền đóng cửa lại.

Ân oán của bọn họ cứ như vậy mà phát triển.

Nhà đối diện của Sài Sài, có nuôi một con chó Mục Dương[1], chiều nào chủ nhân của nó cũng thả ra ngoài, đến hoa viên trong tiểu khu cùng chuột ca ca chơi đùa, hoặc là thông đồng một chút với bướm muội muội, còn có chính là, ở trước nhà của Sài Sài phóng uế một đồng phân.

Đây là chuyện xảy ra hàng ngày.

Sài Sài tức giận ghê gớm, hướng nhà cách vách khiêu nại nhiều lần nhưng người ta cũng không thèm quan tâm, không có biện pháp nào khác Sài Sài chỉ có thể mang bao tay vào, tự mình động thủ đem phân chó rửa sạch sẽ.

Thế nhưng ngày hôm qua khi Sài Sài chuẩn bị đi mua sắm quần áo, vừa mở cửa bước một bước, liền cảm thấy không được bình thường.

Dưới chân có cái gì dính dính, mềm mềm, nhão nhão nữa chứ?

Hơn nữa, một mùi thối khó chịu từ đôi giày cao gót hàng hiệu dưới chân nó phát lên.

Chậm rãi, chậm rãi Sài Sài nhấc chân lên.

Lúc này mới phát hiện, thì ra là con chó Mục Dương kia hôm nay vừa mới giờ trò, đem phân phết trên sàn trước cửa nhà Sài Sài.

Vì thế, Sài Sài trứng chiều.

Vì thế, Sài Sài tức giận rồi.

Vì thế, Sài Sài nóng nảy lên.

Nó gõ mạnh cửa nhà đối diện, sau khi mở cửa, trực tiếp đem đôi giày dính ‘hoàng kim’ giờ trước mặt chủ nhà nói, "Người làm ơn trông nom tốt con chó nhà người!"

Chủ nhà đối diện sợ Sài Sài bắt đền đôi giày, liền phủ định hoàn toàn, nói: "Làm sao người biết là phân của chó nhà chúng tôi?"

Sài Sài giận quá hóa cười, nói: "Không phải phân chó của nó, chẳng lẽ là phân của ta?"

Chủ nhà đem bộ ngực to lớn đứng thẳng, lỗ mũi hướng lên trời, nói: "Vậy phải hỏi lại chính người a!"

Sài Sài nổi giận, lập tức cùng chủ nhà bắt đầu mắng chửi.

Thu hút nhiều hàng xóm láng giềng xung quanh, còn có người hiểu chuyện gọi 110 báo cảnh sát.

Chưa tới một hồi cảnh sát liền nhanh chóng tới, tách hai người ra hỏi: "Hey hey hey, chuyện ra làm sao?"

Sài Sài chỉ vào con chó của chủ nhà nói: "Con chó nhà này mỗi ngày đến trước cửa nhà tôi phóng uế, cô ta lại mặc kệ, đúng là không có một chút đạo đức công cộng!"

Ai ngờ cảnh sát đang đứng bên cạnh cười một tiếng nói: "Người mà cũng bị khi dễ sao?"

Sài Sài chỉ cảm thấy thanh âm này tựa hồ có chút quen thuộc, quay đầu lại mới phát hiện thì ra chính là cái người bị mình dội nước - Tiêu Phong.

Chỉ thấy hắn mặc cảnh phục, thân hình cao lớn, uy phong凛凛, khuôn mặt ngăm đen tựa tiểu phi tiếu.

Toàn thân Sài Sài lướt qua một tia hàn ý.

Thì ra bang chủ cái bang đã lẫn vào trong nội bộ triều đình.

Lần này đúng là chọc vô hòng sủng.

Sau khi nghe xong sự việc, một chú cảnh sát khác chuẩn bị đi hòa vi quý, liền khuyên như: "Tốt lắm, đều là người cùng một nơi, có chuyện gì mà nói không xong? Mỗi người nhường một bước, coi như xong rồi"

Sài Sài không phục, nói: "Dù sao cũng phải nghĩ biện pháp giải quyết đi, nếu con chó nhà cô ta lại chạy tới trước cửa nhà tôi phóng uest nữa thì làm sao bây giờ?"

Tiêu Phong nhìn nó, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, lóe lên một tia trêu tức: "Đơn giản thôi, nếu chó nhà cô ta còn đến trước cửa nhà người phóng uest, vậy người cũng đến trước cửa nhà cô ta phóng uest một đồng không phải được sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người chung quanh vang lên tiếng cười ha hả.

Đôi mắt Sài Sài tối sầm xuống, cách một lúc, nó bỗng nhiên nhoèn miệng cười, giống như một bông hoa rực rỡ, ánh sáng chói mắt nhìn mọi người.

Tuy là nó cười như gió xuân, nhưng lời nói lại lạnh hơn băng mùa đông: "Lần sau, nếu con chó kia lại chọc đến ta, ta sẽ bắt lấy nó, dùng chai nước khoáng của Khang sư phụ bịt kín hậu môn của nó."

Nghe vậy chủ nhân của con chó rùng mình lên, con Mục Dương cũng khiếp đảm ngao một tiếng đem mông rút lại.

Tiếp theo, Sài Sài nhìn Tiêu Phong nhẹ giọng nói: "Ngay cả người cũng vậy."

Nói xong, nghênh ngang rời đi.

Kể từ đó, thù hận giữa hai người liền kết chặt.

Giải thích xong xuôi, Sài Sài lại bắt đầu dùng sức nhảy dựng lên.

Không bao lâu, phía dưới cũng truyền đến âm thanh "Thùng thùng đông", phỏng chừng là Tiêu Phong đang dùng gậy chọc lên trần nhà, tiến hành phản kích.

Sài Sài không cam lòng yếu thế, nhảy càng lớn tiếng.

Tiêu Phong cũng không chịu thua, đem gậy chọc lên trần nhà ta đến rung trời lở đất.

Sài Sài càng phát động tấn công mãnh liệt, cầm ghế gỗ lên sà nhà.

Kiểu Phong cũng tăng thêm cường độ âm thanh, thiếu chút nữa là đem trần nhà của hán bung luôn.

Mất thấy cái sàn nhà mỏng manh sắp bị chọc thủng, hai người lại sắp gặp mặt, tôi vọt nhanh tới phòng tắm, rửa mặt chải đầu xong, đem Sài Sài đang vùi đầu chiến đấu kéo ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Súc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tiến hành gian tình

Đến bệnh viện rồi, tôi để Sài Sài vào phòng bệnh trước giúp Đồng Điều thu dọn đồ đạc, sau đó bản thân lại hít sâu một hơi, nom nóp lo sợ đi vào trong phòng khám bệnh.

Trón một đêm như vậy, cũng nên đi ra đối mặt rồi.

Hơn nữa, ở đây giữa ban ngày ban mặt trời đất sáng sủa, Thịnh hồ ly cho dù là tức giận đến mấy đi nữa, cũng không thể đem tôi đi giết đi.

Thò đầu vào trong nhìn, phát hiện Thịnh hồ ly đang im lặng ngồi trên ghế.

Tôi rón ra rón rén đi đến chỗ ngồi của mình, thờ mạnh cũng không dám.

Đang tự lo sợ bất an, Thịnh hồ ly lại như không có việc gì, hỏi thăm: "Sớm a."

Tôi sợ run một lúc, nửa ngày sau mới phản ứng lại hán là đang nói chuyện với tôi, liền thì thảo nói: "Ừ, người cũng ở đây à."

Hắn cười cười, cái cằm tinh tế, duyên dáng ngửa lên, nói: "Nhân lúc nóng ăn đi."

Nhìn theo hướng hắn chỉ, tôi nhìn thấy bên cạnh bát mì thịt bò nóng hổi.

Trong khoảnh khắc đó, tóc tôi từng sợi dựng thẳng lên, sợ đến mức hồn vía lên mây.

Sau ngày hôm qua tôi làm chuyện quá đáng như thế, hắn cư nhiên còn có thể giúp tôi mua mì thịt bò?!

Cái này chứng minh, Thịnh hồ ly là rất tức giận, rất tức giận.

Chẳng lẽ nói, hắn bỏ thuốc chuột vào trong mì? Muốn đem tôi độc chết?

Đang kinh hoàng cả người toàn là mồ hôi, giọng nói của Thịnh hồ ly truyền đến: "Yên tâm đi, ta sẽ không hạ độc."

Ý niệm trong đầu bị nhìn rõ, mặt tôi có chút nóng, liền từ chối nói: "Cảm ơn, ta đã ăn rồi."

Một tia sáng mặt trời lướt qua trên gương mặt trắng như sứ của Thịnh hồ ly, hắn nâng mắt, tỏ vẻ thấu hiểu: "Trải qua sự việc ngày hôm qua, ngươi hẳn là vẫn chưa kịp ăn đi."

Lòng tôi tắc nghẽn.

Bị hắn nhìn rõ rồi, tối hôm qua đến hôm nay, tôi thật sự là một hạt com cũng chưa vào bụng.

"Ăn đi, bằng không lại té xỉu." Thịnh hồ ly mặt cúi thấp, mắt hơi hơi chuyển, tràn ngập ánh sáng phong lưu: "Hơn nữa ta tạm thời vẫn chưa muốn ngươi chết mất."

Vì không muốn bị ghép vào tội lãng phí lương thực, tôi ăn!

Vì thế, tôi vui đầu vào trong mì thịt bò, hùng hùng hổ hổ ăn.

Phòng chùng là thật sự đói, không bao lâu, một bát mì thịt bò liền bị tôi ăn tới đáy luôn.

Tôi lau lau miệng, nhìn Thịnh hồ ly đối diện, thật cẩn thận hỏi: "Cái kia... Tiểu đệ đệ của nhà ngươi, hôm qua có phải vọt đến lưng hay không a?"

Stịnh hồ ly nâng mắt lên, trong con ngươi hồ phách lan tràn ánh sáng tươi đẹp mà mê hoặc: "Yên tâm, tiểu đệ đệ nhà ta, thân thể khỏe mạnh, không dễ xảy ra chuyện đâu."

"Cũng phải, cũng phải." Tôi cười nịnh hót.

Stịnh hồ ly từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp sữa bò, nói: "Uống đi."

Hộp sữa bò trên mặt bàn bóng loáng lướt qua, vừng vàng dừng lại trước mặt tôi.

Quả thật là hộp sữa bò quán quân trượt băng.

Tôi nhìn kỹ, cư nhiên là nhãn hiệu bình thường tôi thích uống.

Môi khẽ mím, lông mi bên phải khẽ máy, trong lòng bắt đầu sinh nghi.

Vừa là mì bò, vừa là sữa bò, Thịnh hồ ly này.

Thế nhưng lại có chủ ý quỷ gì đây?

Trong lòng không giữ được câu nói, lập tức đem cái vấn đề này nói ra.

Stịnh hồ ly nâng gương mặt tinh tế, yêu nghiệt kia lên, nhẹ giọng nói: "Tối qua lúc ta nghiệm hàng, phát hiện bộ ngực ngươi so với mong chờ của ta có chênh lệch nhất định, vì thế, hi vọng ngươi có thể ăn nhiều chút, tắm bồn, chuẩn bị cho lần sau chúng ta lên giường."

Lông mày tôi nhăn khê, hai tay bóp hộp sữa bò.

Sữa bò là vừa lấy ra từ trong tủ lạnh, trên hộp hơi có cảm giác mát, cầm lâu, trong lòng bàn tay tràn đầy bọt nước.

Tôi nói: "Thích Du Kiệt, ta nghĩ sẽ không có lần sau đâu."

"Vì sao?" Hắn lại không hề ngạc nhiên, chỉ là im lặng hỏi dò. Ánh mặt trời chiếu rọi mặt hắn, phủ lên khuôn mặt hắn một tầng vàng nhạt, chói mắt tôi.

Tôi nói: "Ta cũng không biết, nhưng, chính là làm không được. Không phải vấn đề của ngươi, là vấn đề của ta."

Ý cười từ khóe miệng hần mở ra phơi phới, giống như ngọn sóng liên tục truyền tới trong mắt, trong con mắt hẹp mảnh tuấn mỹ kia, lại xuất hiện một thứ gọi là tạo nghiệt: "Nhưng ta có dự cảm, chúng ta sẽ thành công."

Tôi bữu môi, đặt hộp sữa bò trên bàn, hơi dùng lực, theo đường cũ đưa cho hắn.

Trên bàn, lưu lại một vệt nước, không biết lúc nào mới có thể tiêu tan.

Tôi đứng lên, cúi lưng một cái, nói: "Ta vẫn còn có việc, không nói giỡn với người nữa."

Nói xong, tôi cầm món quà tặng Đồng Diêu xuất viện đi ra khỏi phòng khám bệnh, không nhìn hắn nữa.

Có tâm sự, bước chân trái lại nhẹ đi nhiều, tôi không có giống như trước đây phong phong quang quang chạy vọt vào phòng bệnh, mà lặng lẽ đi vào.

Đi tới trước phòng bệnh của Đồng Diêu, đang chuẩn bị mở cửa, lại nghe thấy một đoạn đối thoại.

Sài Sài nói: "Cái gì? Ôn Phủ Mịch sắp cùng An Hinh đính hôn?"

Đồng Diêu nói: "Nói là ngày 15 tháng sau sẽ đính hôn, là mẹ hắn nói cho ta."

Sài Sài nói: "Thế Ôn Phủ Mịch nói thế nào?"

Đồng Diêu nói: "Hắn chỉ chấp nhận, ngoài ra cũng không nói gì."

Sài Sài nói: "Chuyện này người ngàn vạn lần đừng nói cho Thực Sắc."

Đồng Diêu nói: "Cô ấy sẽ có một ngày nào đó biết được thôi."

Sài Sài nói: "Dù sao cũng không phải bây giờ."

Bọn họ còn tiếp tục nói, nhưng giọng nói kia lại vô cùng xa xôi, mơ mơ hồ hồ, giống như đang nằm mơ vậy.

Trong đầu tôi trong nháy mắt trống rỗng, giống như một tia ánh sáng trắng vô cùng chói mắt tiến vào trong óc tôi.

Sau khi tia sáng mạnh mẽ kia đi qua, trước mắt lại yên bình trở lại.

Ôn Phủ Mịch cùng An Hinh.

Quả nhiên, hai người vẫn bên nhau rồi.

Cũng khó trách, nam tài nữ mạo, ông trời tác hợp cho.

Thực sự nên chúc mừng Ôn Phủ Mịch, hắn cuối cùng cũng sắp thực hiện được mộng tưởng từ nhỏ rồi.

Trong hành trình vương tử giải cứu công chúa, ngoài ác long, cũng sẽ gặp phải một só dữ nha đầu.

Tác dụng của dã nha đầu chính là, cùng vương tử yêu đương, để vương tử hiểu được, hóa ra người trong lòng hắn yêu nhất vẫn là công chúa.

Tôi chính là một dã nha đầu trong sinh mệnh của Ôn Phủ Mịch.

Không có ai nguyện ý trở thành vật hi sinh, nhưng khi sinh mệnh phân công cho người vai diễn này, người không thể có năng lực từ chối diễn.

Tôi cảm thấy một bàn tay chặt chẽ bắt lấy cổ họng tôi, chặt đến nỗi tôi không thở nổi.

Tôi biết, bàn tay này, là của tôi.

Tôi dựa vào trên vách tường bệnh viện, để mặc cảm giác lạnh lẽo kia thấm vào toàn thân.

Đợi sau khi hơi tỉnh táo lại, tôi hít một hơi thật sâu, cố ý tăng tiếng bước chân, giả vờ thành bộ dáng vừa đến, đẩy cửa đi vào.

Phòng chừng tôi diễn không tôi, hai người cũng không có sinh nghi.

Đồng Diêu nhìn hộp tôi cầm trên tay, cười bảo: "Không thể tưởng được, các người có nghĩa khí như thế, cư nhiên còn giúp ta chuẩn bị bánh ngọt chúc mừng ta ra viện."

"Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem bọn ta là ai?" Tôi mặt mày hớn hở, nói: "Mau mở ra xem xem"

Đồng Diêu cười hi hi tiếp nhận, nhưng vừa mở cái hộp ra, mặt liền bỗng chốc "xoạt" trắng đi.

Tôi và Sài Sài cười tà mị.

Bên trong đó quả thật là bánh ngọt.

Chẳng qua, họa tiết trên bánh ngọt, lại là một cái tiểu kê kê bị gãy.

Nhìn thấy tình hình đó, Đồng Diêu nghĩ tới một màn thảm thiết mà bản thân trải qua, đương nhiên lộ vẻ xúc động sợ hãi.

Tiếp đó, tôi tiễn hấn và Sài Sài lên xe, mà bản thân, lại đứng trước cổng bệnh viện hồi lâu.

Ánh mặt trời, yên lặng chiếu xuống, hắt toàn thân tôi, nhiệt độ ấm áp đó đem nụ cười trên khóe môi tôi hòa tan.

Hóa ra, Ôn Phủ Mịch đã tiến lên phía trước rồi.

Tôi, đã trở thành hồi ức của hấn.

Đã trở thành cái bóng nhàn nhạt trên bức tranh thủy mặc.

Hóa ra, chỉ có tôi vẫn dậm chân tại chỗ.

Bên má, bỗng nhiên có cảm giác mát chầm rãi rơi xuống, chạm vào, đúng là ẩm ướt.

Nước mắt, là nước mắt.

Trước cổng bệnh viện, lại là đường cái, người đi xe cộ như nước chảy, rộn ràng ấm áp.

Tim, bỗng nhiên đau đớn như bị dao cắt.

Bỗng nhiên tỉnh ngộ, bản thân chẳng qua cũng chỉ là một khách qua đường trong sinh mệnh của Ôn Phủ Mịch mà thôi.

Chỉ lưu lại tên họ cùng bóng dáng.

Bỗng nhiên lúc đó, trong cơ thể có một loại cảm xúc đang bành trướng, đè nén ngũ tạng lục phủ của tôi.

Đau không thể chịu được.

Tôi cần phải giải phóng.

Tôi hiểu rồi, bản thân cần phải giải phóng.

Bước chân tăng tốc di động, tôi mặc kệ ánh mắt kinh ngạc xung quanh, chạy nhanh trên đại sảnh bệnh viện.

Giày cao gót trên mặt nền sáng bóng phát ra tiếng lanh lảnh.

Mỗi một lần hạ xuống, đều đánh vào tim tôi, trái tim run rẩy.

Nhưng mỗi lần run rẩy, chỉ có thể gạt đi một số hạt bụi không quan trọng.

Nhưng những thứ lắng đọng không thể gạt đi được, đều là những ký ức liên quan đến Ôn Phủ Mịch.

Bộ dáng của hấn, giọng nói của hấn, nhiệt độ cơ thể của hấn, hơi thở của hấn.

Nhớ đủ loại, tôi không có khả năng quên đi.

Tôi cần có một người đến giúp tôi.

Tôi cần có nhiệt độ cơ thể lửa nóng đem những kí ức đau khổ bốc hơi hết.

Tôi không ngừng chạy nhanh, trong lòng giống như lửa, đốt cháy tất cả lý trí.

Không kịp đợi thang máy, bước chân tôi không ngừng, trực tiếp chạy lên tầng 10, đến phòng khám bệnh của chính mình.

Xuyên qua kính cửa sổ, tôi nhìn thấy chính mình hiện tại.

Trên trán đều là mồ hôi, khiến sợi tóc dính bết, vương thành bức tranh xinh đẹp.

Hai má đỏ hồng, thấp thoáng dự báo tình cảm mãnh liệt.

Mà đôi mắt, là ánh sáng trong suốt không gì so được, lấp lánh ánh sáng khêu gọi.

Tôi đóng cửa lại, khóa chặt lại từ bên trong.

Thịnh Du Kiệt ngẩng đầu, nhìn tôi, bỗng nhiên trong mắt có hơi kinh ngạc.

Tôi từng bước đi về phía hắn, giày cao gót 7 tấc, gõ như tám lòng kiên định.

Tôi vươn tay, vuốt ve Thịnh Du Kiệt, từng chút di động xuống dưới, giống như muốn dùng lòng bàn tay mình, ghi lại gương mặt hắn.

Tay, đi qua mi tâm mượt mà của hắn, xẹt qua chiếc mũi cao thẳng của hắn, rơi vào làn môi mềm mại của hắn, đến nơi chiếc cằm thanh tú của hắn.

Lưu luyến phút chốc, tiếp tục xuống dưới, một tay bắt lấy vạt áo của hắn.

Cũng không biết lấy đâu ra khí lực, tôi nhấc hắn lên, đẩy đến chiếc giường bệnh sau tấm bình phong.

Giường đơn màu trắng, áo khoác màu trắng, Thịnh Du Kiệt màu trắng.

Hắn nửa nằm trên giường bệnh, ánh mặt trời lặng lẽ chiếu rọi gương mặt trơn bóng giống đồ sứ của hắn.

"Người đang làm gì?" Hắn hỏi, giọng nói yên tĩnh giống như ánh mặt trời.

Tôi đi qua, một chân nhấc lên, nửa quỳ trên giường bệnh, móng hơi vểnh lên, phác ra độ cong mê hoặc.

Mà đôi môi tô son nhạt, để sát má hắn, dùng giọng nói hoàn toàn là của nữ nhân nói: "Ta muốn đè người, muốn người, ăn thịt người."

Lông mi hắn nhẹ nhướn lên, trong nháy mắt run run rơi xuống vô số ánh sáng đào hoa mê hoặc: "Người không hối hận?"

Môi tôi, môi màu hồng nhạt, áp sát vành tai hắn, đề thấp thanh âm, nói: "Sẽ không hối hận, nhưng, ta sẽ không chịu trách nhiệm người đâu."

Đôi mắt dài hẹp mí hoặc kia của Thích Du Kiệt, rất chậm rất chậm nhú lại, đáy mắt là một đóa hoa lửa ngấm dần trong nước.

Châm chậm trong nước mà bùng cháy.

Hắn bỗng nhiên xoay người một cái, đè tôi trên giường bệnh.

Phạm vi hoạt động của một người trên giường bệnh là rất ít, vì thế, lại yêu cầu chúng tôi gắt gao dán lấy nhau, phát ra nhiệt độ càng lớn.

Trên giường đơn, là hơi nước tiêu độc thanh khiết, mà Thịnh Du Kiệt ở trên người tôi, cũng tỏa ra một loại hương vị quen thuộc.

Tôi bị ôm lấy chặt chẽ, cảm giác được sự an tâm trước nay chưa từng có.

Thịnh Du Kiệt nhìn tôi, dường như là muốn từ trong mắt tôi tìm cái gì đó.

Tôi cố gắng nhìn lại hắn, gắng sức khóa lại tất cả cảm xúc.

Trong mắt tôi cuối cùng có cái gì, tôi nhìn không được.

Điều tôi nhìn được là, dưới cái trán bị tóc che lấp mắt, mặt mày Thích Du Kiệt lại che phủ sự dịu dàng tinh tế.

Một loại dịu dàng chưa bao giờ có.

Hắn đột nhiên cúi thân mình, hôn tôi.

Nụ hôn đó, vô cùng nóng bỏng, thiêu đốt người, không có hương vị an phận hòa hoãn.

Cái lưỡi linh hoạt của hắn, trực tiếp cạy mở môi tôi, tiến vào bên trong miệng, như binh sĩ dũng mãnh, công thành chiếm đất, không có một điểm chần chừ.

Cái lưỡi mềm mại, quán quýt tôi, chặt chẽ, giống như đang biểu thị quyền lợi của bản thân.

Hắn không ngừng mút nước mật của tôi, hút hết đường khí của tôi, đoạt từng tấc đất trong miệng tôi.

Nụ hôn này, mãnh liệt, triền miên, tràn ngập kích tình phảng phất muốn làm kiệt quệ sức sống sinh mệnh của chúng tôi.

Hô hấp của chúng tôi, dung hợp cùng lẫn nhau, cũng không phân rõ được lẫn nhau.

Nhiệt độ cơ thể của chúng tôi, dần dần tăng cao, giống như muốn đem đôi phương hòa tan.

Mỗi lần khi đôi môi dán chặt lẫn nhau của chúng tôi tách ra, sẽ phát ra một loại âm thanh kêu gọi thanh thúy, dần dần nhập vào trong da, tại cơ thể mỗi người không ngừng khuếch tán, trở thành thứ âm nhạc kêu gọi nhất, khiêu khích đầu thần kinh mẫn cảm.

Chúng tôi vội vàng từ trong miệng đôi phương đoạt lấy dưỡng khí tươi mới, đoạt lấy linh dược thư hoãn kích tình.

Tôi nhớ lại loại tư vị tình dục của thân thể kia, bắt đầu không khống chế được kích động mà run rẩy, toàn thân mỗi chỗ có da đều hiện ra một tầng mồ hôi mỏng.

Không có bất cứ dấu hiệu gì, Thích Du Kiệt đột nhiên bắt đầu rời khỏi môi tôi.

Nhưng ngay sau đó, môi hắn, liền đến cái gáy cổ mẫn cảm của tôi, hắn tinh tế hôn, theo đường vân của làn da, không ngừng tìm kiếm, rất quen thuộc.

Môi lưỡi nóng bỏng đó, chậm chậm trượt, liếm liếm qua xương quai xanh của tôi, tiếp đó, bắt đầu cắn mở cúc áo tôi.

Một cái, một cái, một cái.

Không hoảng, không vội, không loạn, trong nhàn nhã mang theo kêu gọi.

Áo chậm rãi rơi rớt, lộ ra màu đen của nội y, bao vây cái vật tròn trịa của tôi.

Thịnh Du Kiệt đem đầu vùi trong ngực tôi, hôn hôn, liếm liếm, trên làn da trần trụi của tôi, ném xuống độc dược chí mạng.

Tôi nhắm mắt, cong người, hưởng thụ nụ hôn dẫn người sa đọa của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Lúc gian tình đã xong

Tay của hắn dao động ở trên người tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, mang đến khoái cảm khó nhịn. Tay tôi xen vào giữa mái tóc của hắn, giống như là một loại dựa dẫm. Cuối cùng tay hắn đi tới phía sau lưng của tôi, nhẹ nhàng kéo một cái, nội y liền bị công chiếm. Hắn kéo nó xuống, ném xuống đất, phủ lên trên áo khoác trắng của hắn. Đen và trắng, sự đối lập sâu sắc mang đến sự kích thích thị giác mãnh liệt.

Hắn ngậm nụ hoa của tôi, dùng đầu lưỡi khẽ liếm, dùng răng cắn nhẹ, trêu đùa hết sức mê hoặc. Tôi nặng nề cắn môi dưới, vươn cổ lên, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống bên trong mái tóc.

Không biết là vì cảm giác kích thích khó nhịn hay là vì điều gì khác.

Hai thân thể cực nóng, cứ dính sát vào nhau như vậy, không có một khe hở.

Dục hỏa thiêu đốt khiến máu trong người chúng tôi sôi trào, tất cả đều cần được phóng thích.

Chúng tôi giống như là điên cuồng giúp đôi phương xé rách quần áo đang mặc ở trên người.

Sau trận điên cuồng đó chúng tôi trần trụi giống như hai đứa trẻ sơ sinh, nhưng phả ra hơi thở nặng nề.

Tôi gất gao ôm lấy lưng hắn, tư thế mang theo một loại khẩn cầu, trong mắt tràn đầy ánh sáng mê muội.

Thịnh Du Kiệt ở trên giường rất hiểu ý người, hắn không có làm khó dễ tôi.

Hắn tách hai chân của tôi ra, một cái động thân, găm nhẹ một tiếng hắn liền tiến vào trong cơ thể của tôi.

Ở khoảnh khắc này, nóng bỏng của hắn, lấp đầy sự trống rỗng của tôi.

Trái tim mệt mỏi của tôi nháy mắt mà thoải mái rất nhiều. Những điều vụn vặt đang lôi kéo ký ức của tôi, dưới sự vận động không ngừng của Thịnh Du Kiệt bị cắt đứt. Cứng rắn của hắn ở nơi mềm mại của tôi chạy nước rút.

Chúng tôi chặt chẽ ôm lấy nhau, quần quýt, đòi hỏi lẫn nhau, trong từng đợt khoái cảm, tiến đến đỉnh cao của dục vọng.

Sau khi hoan ái kết thúc, tôi nằm trên người Thịnh Du Kiệt nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong không khí của phòng, dường như vẫn còn lưu lại hơi thở tình dục đặc hữu, từng chút, khiến tôi nhớ lại hành động vừa rồi của chúng tôi.

Lỗ tai của tôi khẽ sát trái tim của Thịnh Du Kiệt, nghe thấy nhịp đập có quy luật, đến lúc này, một trái tim đã rơi xuống.

Tình lực tạm thời mất sạch, không còn sức để nhớ, những kí ức đó cũng trở lên nhạt nhòa. Nhưng tôi biết những kí ức đó còn có thể quay trở lại. Tôi vẫn biết điều đó.

Bỗng truyền đến thanh âm lười nhác của Thịnh Du Kiệt: “Có hài lòng với biểu hiện của ta không?”

“Cũng không tệ lắm” tôi lấy thanh âm tương tự nói. “Tuy rằng so với ta thì vẫn còn kém một chút”

Bên tai truyền đến tiếng cười khê của Thịnh hồ ly, ý tứ bên trong, có chút khó nói, thôi thì cứ bỏ qua cho xong.

Tôi nghỉ ngơi đủ rồi, mở mắt ra nhìn thấy hắn còn nghiêm túc hỏi han: “Người tính tình kỳ quái như vậy hẳn là không có bạn gái đi?”

“Đúng vậy” miệng hắn hơi hơi mỉm cười, dùng một ngón tay dài, quần lấy tóc tôi, nhẹ nhàng quần quanh.

Tóc đen bóng cùng ngón tay trắng nõn dây dưa.

Tôi nói tiếp: “Không giấu gì người, điều kiện của ta quá tốt khiến nhiều người muốn nhưng ngần ngại cho nên hiện giờ ta cũng không có bạn trai”.

Nghe thấy thế nụ cười xuất hiện nơi khóe miệng của Thịnh hồ ly, từ từ lan rộng ra giống như những gợn sóng lăn tăn, dập dờn hướng tới giữa mày của hắn, nhếch ra vài phần ý tứ sâu xa: “Cho nên?”

“Cho nên” Tôi hít vào thật sâu, lập tức đem lời trong lòng nói ra “Dứt khoát, hai chúng ta coi như là một đôi bạn tốt hòa hợp về thân thể đi”

Lông mày Thịnh hồ ly khẽ động, dường như có chút kinh ngạc, hắn nói: “Ý của người là... chỉ làm chứ không yêu?”

“Đúng vậy”. Tôi kiên trì nói “Người xem a, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, nam nữ đã trưởng thành rồi sẽ rất khó chịu, bộ phận sinh dục cũng đã phát triển hết, nếu cứ để đó không dùng tới thì có phải là rất đáng tiếc hay không? Hơn nữa, nhìn lâu đối với thân thể cũng không tốt. Và lại chúng ta đều biết rõ nội tình rồi, khẳng định là sẽ không mắc cái bệnh gì không nên mắc, rất an toàn. Mặt khác, thể lực của ta với kỹ thuật của người song kiếm hợp bích rất là hòa thuận vui vẻ a, người nói có đúng hay không?”

Đôi mắt Thịnh hồ ly khép hờ, dường như đang suy tư cái gì đó, ngay lúc tôi không nhẫn nại được nữa thì hắn bỗng nhiên mỉm cười, cái điệu cười kia lúc đầu giống như hoa Bạch Liên trong suốt, sau lại giống như hoa đào chứa đựng sự kín đáo cùng mùi thơm ngào ngạt.

Đột nhiên, tôi bị dung mạo xinh đẹp của hắn hấp hồn, thất lưng run lên.

“Được”. Hắn nói “Chúng ta một lời đã định”

Thấy kế hoạch đã đạt được, tôi cười mãn nguyện. Sau đó bắt đầu cùng hắn làm một hiệp ước ba chương: “Một là, chuyện này chúng ta nhất định phải giữ bí mật, không được tiết lộ ra bên ngoài để tránh mang đến phiền toái không cần thiết cho đối phương. Hai là, nếu trong thời gian này mà một bên gặp được chân mệnh thiên tử hay chân mệnh thiên nữ của mình thì bên kia phải làm như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì, đem tất cả mọi chuyện chấm dứt. Điều thứ ba cũng là điều quan trọng nhất....”

Tôi chống người dậy, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Thịnh hồ ly, nói: “Tuy rằng ta cũng thích, nhưng là tiền mua cái kia vẫn là người chi đi, dù sao... dù sao cái đó vẫn là người mang, đúng không?”

“Còn có điều gì nữa không?” Thịnh hồ ly nhẹ nhàng chớp mắt.

“Tạm thời như vậy đi” Tôi nghĩ một chút, lại hỏi: “Người nói chúng ta có cần đem những điều này viết ra rồi ký tên lên không?”

“Cái này để nói sau đi”. Khóe miệng Thịnh hồ ly cong lên, có vẻ khôi ngô gian tà. “Hiện tại, chúng ta nhân lúc chưa mặc quần áo liền làm lại một lần đi”

Nói xong hắn liền xoay người đè lên tôi.

Tôi đẩy mặt hắn ra, thân hình giống như rắn, vèo một tiếng trượt xuống đất, sau đó đứng lên, nói: “Người nhắc ta mới nhớ, điều thứ tư là khi cả hai bên đều muốn làm mới có thể làm. Hôm nay ta đã muốn đủ rồi, nếu người còn không thoải mái thì tự mình dùng tay mà giải quyết”

Sau đó tôi vừa mặc quần áo vừa có ý tốt nói: “Đúng rồi, ta phát hiện người duy trì thời gian không dài, trở về luyện tập cho tốt một chút”

Nói xong tôi vội vàng, ba chân bốn cẳng, liều mạng chạy ra khỏi cửa.

Phía sau là tiếng gầm lên giận dữ của Thịnh hồ ly “Hàn Thực Sắc! Có gan người nói lại một lần xem!”

Xem ra biểu hiện trên gương mặt là nỗi bi thương của tất cả các nam nhân, ngay cả người luôn luôn bình tĩnh như Thịnh hồ ly cũng không tránh khỏi.

Cứ như vậy, tôi và Thịnh hồ ly bắt đầu tình bạn ngầm, tinh thần thuần khiết nhưng không thuần khiết về mặt thể xác.

Có điều Thịnh hồ ly đúng thật là hào phóng, buổi sáng mỗi ngày đều bung cho tôi một bát mì thịt bò, cơm trưa cùng cơm tối đều mời tôi đi ăn cơm hàng. Còn năm ba lần nhét đồ ăn vặt vào ngăn kéo của tôi.

Nhưng là từ sau khi tôi và hắn phát sinh quan hệ, tôi ăn mấy thứ này đều cảm thấy có điều không thoải mái.

Cuối cùng có một ngày, tôi không nhịn được liền nói: “Thịnh Du Kiệt, ngại về sau đừng mua đồ ăn cho ta nữa”

Hắn đang xem bệnh án liền ngẩng đầu lên, tò mò nhìn tôi hỏi: “Vì sao”

“Bối vớ”. Tôi làm bộ xấu hổ nói: “Bởi vì kiểu này xem ra có cảm giác như ngại đang bao dưỡng ta”

“Không sao, chỉ cần không cảm thấy bị giam dưỡng là được” Thịnh hồ ly cười xán lạn đến muốn đánh.

“Không được” Tôi có khí phách nói “Như vậy lòng ta cảm thấy có điều không thoải mái”

“Được rồi” Thịnh hồ ly nhìn tôi dò xét, chậm rãi nói “Sau này, mỗi buổi sáng ta sẽ không bung cho ngại bát mì thịt bò nóng, thơm phức nữa, buổi trưa và buổi tối cũng không mời ngại đi ăn lẩu, vịt quay, nướng nữa, bình thường... cũng không mua cho ngại khoai tây chiên và thạch hoa quả mà ngại thích nhất nữa.”

“Quên đi, coi như ta chưa từng nói những lời này” Tôi vung tay lên, danh tiết cái gì, không được ăn những thứ này chỉ bằng giết tôi.

Có điều, ăn uống không phải trả tiền như vậy quả thực có chút xấu hổ. Tôi suy nghĩ một chút liền nói: “Như vậy đi, ta cũng tặng ngại vài thứ”

Thịnh hồ ly hứng trí nhìn tôi, trêu chọc nói “A... keo kiệt như ngại cũng sẽ hào phóng vậy sao?”

“Có điều” Tôi cười cười “Ngại cũng biết, dựa vào tính cách coi của nặng hơn người của ta thì không thể nào tặng ngại vật gì có giá trị đi.”

“Không sao, quan trọng là tình cảm thôi.” Lần này, ý cười trong mắt Thịnh hồ ly có chút đơn thuần, giống như sau cơn mưa bầu trời lại trong xanh vậy. Hắn thân nhiên nói: “Đúng rồi, ta thích màu đen”.

Tôi ngần ra không hiểu mô tê gì hết. Thịnh hồ ly đột nhiên cởi quần và nói cho ta biết hắn thích màu đen để làm gì? Sau đó trên đường về nhà tôi mới đột nhiên tỉnh ngộ, hóa ra đứa nhỏ này tưởng tôi sẽ tặng hắn áo len, khăn quàng cổ hay găng tay gì đó nên mới nhắc nhở tôi mua len màu đen.

Thịnh hồ ly à Thịnh hồ ly, Hàn Thực Sắc tôi giống với loại con gái nhà hiền thực mà không có sáng ý như vậy sao?

Lẽ vật mà tôi tặng so với quần áo, khăn quàng cổ, găng tay thì càng thực dụng đi.

Hơn nữa, âm thầm mà nói thì lẽ vật này hắn dùng còn có thể đem lại hạnh phúc cho tôi nữa.

Ngày hôm sau, tôi liền gói lẽ vật lại, khép na khép nép đưa cho Thịnh hồ ly.

Thịnh hồ ly cười nhận lấy, trên mặt hắn lần đầu tiên xuất hiện một nụ cười thuần khiết đến như vậy. Nhưng khi xé gói giấy để lẽ vật đó lộ ra thì nụ cười của hắn ngưng trệ.

“Hàn Thực Sắc”

“Ừ?”

“Đây là lẽ vật ngại tặng cho ta?”

“Đúng vậy, có thích không?”

“... Ngại là có ý gì đây?”

Ta cầm lẽ vật kia lên tay, học theo vị nữ diễn viên trong quảng cáo trên TV mà cúi đầu 45 độ, ánh mắt ảm đạm, thẹn thùng nói: “Hồi nguyên thận bảo, ngại vui, ta cũng vui”

Đúng vậy, lẽ vật của ta chính là Hồi nguyên thận bảo, tới hơn 30 đồng lận nha, có thể ăn được mấy bát thịt bò.

Khóe miệng tươi cười của Thịnh hồ ly bắt đầu run rẩy, giống như là nước sông mùa xuân đẹp long lanh, tĩnh lặng bỗng nhiên có cơn sóng cả màu đen làm cho người tôi kinh hồn bạt vía.

Hắn nhìn tôi, lạnh lẽo nói: “Hàn Thực Sắc, ngại có ba giây để làm cho thứ này biến mất trước mặt ta”

Nhìn sắc mặt của hắn, tôi không dám chống lại, vội vàng nghe lời.

Xem ra, Thịnh hồ ly không thích thứ này nha.

Tặng lễ vật không thành, tôi lại biến thành ăn uống không phải trả tiền, trong lòng càng không yên, được vài ngày, tôi cuối cùng lại đem lễ vật tới.

Cũng là đồ đẹp giá rẻ, lại rất thực dụng, cả đời có lợi, hơn nữa lại âm thầm mà nói vật này hẳn dùng cũng mang lại hạnh phúc cho tôi.

Giữa trưa hôm nay, tôi đóng cửa phòng khám bệnh lại, thần bí nháy mắt với Thịnh hồ ly vài cái, nói: “Ta mang cho ngươi phần quà mới mà ta dụng tâm chuẩn bị nè, ngươi nhất định sẽ thích”

Có bài học trước đó, Thịnh hồ ly đối với lễ vật của tôi không có chút hứng thú, lười biếng nói: “Là cái gì?”

Tôi sửa lời nói: “Chính xác mà nói thì phần lễ vật này là một loại vận động”

Nghe vậy trong mắt hắn dấy lên một ngọn lửa nho nhỏ “Loại vận động gì?”

Tôi then thùng cười “Là một loại vận động ra vào”

Ngọn lửa trong mắt Thịnh hồ ly dần dần mở rộng, hắn tiến đến gần tôi, lấy ngón tay quấn lấy một lọn tóc của tôi để ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi. Khóe miệng cười mê hoặc như cánh hoa đào nở rộ. “Ý của ngươi là hai người chúng ta vận động ra vào?”

Tôi cười tủm tỉm, nói: “Không, là ngươi một mình vận động ra vào”

Con mắt Thịnh hồ ly híp lại “Một mình ta?”

“Đúng vậy”. Tôi cười lấy ra một cái chậu rửa mặt giống như tranh công mà đặt trước mặt hắn.

Thịnh hồ ly nhìn thứ đồ trong chậu rồi nghi ngờ nhìn tôi, hỏi: “Ngươi đưa ta một cái chậu đựng gạo làm gì?”

“Luyện tập vận động ra vào a” Ta ngồi xổm xuống, tự mình làm mẫu cho hắn. “Xem cho kỹ đây, ví dụ ngón tay của ta là tiểu đệ đệ của ngươi. Ngươi mỗi sáng thức dậy, sau khi rời giường thì đem chậu đặt trên mặt đất, sau đó thân thể của ngươi đè lên trên, tập chống đẩy hít đất. Tiếp theo tiểu đệ đệ của ngươi có thể tự do thoải mái mà cắm vào đồng gạo trong chậu. Chỉ cần ngươi mỗi ngày rèn luyện, thì chống cự được mỹ nữ khắp thế giới sẽ không còn là giấc mộng nữa”.

Nói xong, ánh mắt tôi sáng lấp lánh nhìn hắn, nói: “Ta có phải rất hiểu tâm tư của ngươi không?”

Hắn nhìn tôi mỉm cười, gần từng tiếng nói: “Hàn Thực Sắc! Ngươi có ba giây để biến mất trước mặt ta”

Nhìn sắc mặt hắn tôi cũng không dám ở lại, ba chân bốn cẳng chạy trời chết.

Aiz, đàn ông tại sao luôn mẫn cảm đối với chuyện trên giường như vậy?

Hỏi các nam đồng bào, như vậy là không tốt, không tốt a.

Thời gian này nhìn qua rất là yên bình, nhưng tôi hiểu rõ, mặt hồ càng yên bình thì dưới đáy lại có một quả bom hẹn giờ.

Ôn Phủ Mịch.

Tôi không dám đụng vào, nhưng lại không ngăn cản được suy nghĩ của chính mình.

Ôn Phủ Mịch, An Hình.

Mỗi đêm dài yên tĩnh thì trong đầu tôi lại hiện lên hai cái tên này.

Tôi bắt đầu căm ghét trí nhớ của chính mình.

Nếu có một ngày khi tỉnh lại, tôi không còn nhớ rõ bọn họ thì thật là tốt biết bao.

Nhưng mà cuộc sống chính là thối nát như vậy.

Tôi cũng hết cách rồi.

Buổi tối hôm nay, trong đầu của tôi lại rối loạn một hồi.

Trên lịch, viết ngày 15.

Chính là ngày mà Ôn Phủ Mịch và An Hình đính hôn.

Tôi không thể không tưởng tượng.

Rượu vang, trứng cá muối, lời chúc mừng của mọi người, nhẵn kim cương, những ánh mắt nhìn nhau tràn ngập tình ý.

Tại cái thời khắc nào đó trong đêm nay, Ôn Phủ Mịch sẽ nhớ đến tôi sao?

Khi nhìn thấy mái tóc xinh đẹp của vị hôn thê, hẳn có nhớ tới Hàn Thực Sắc không?

Tôi không thể nào ngủ được, giống như có cánh tay đang ở trong đầu tôi không ngừng quấy. Làm cho tôi không thể suy nghĩ, thậm chí không thể thở.

Trong cái rui thì có cái may, là bên cạnh tôi còn có Thịnh hồ ly.

Vì vậy tôi liền căn cứ vào địa chỉ ở bệnh viện mà trực tiếp tới nhà hắn.

Sau khi ấn chuông ba lần thì cửa mở.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cầu ta đi, cầu ta muốn người!

Hắn mặc một thân áo ngủ, tựa hồ vừa mới ngủ dậy, trên mặt có một loại lười biếng khêu gợi.

Tôi bỗng nhiên nổi lên thú tính, hùng hổ chồm lên, hai tay ôm gáy hắn, tiếp theo đó là hôn mãnh liệt.

Tôi hôn thật dùng sức, không có chút ôn nhu nào.

Lưỡi tôi, lướt vòng quanh đôi môi mỏng hoàn hảo của hắn, vẽ một vòng, như là giúp mỹ nhân tô son.

Tiếp theo, lưỡi phản hồng của tôi khi dễ liếm lên răng của hắn, từng chút từng chút liếm qua.

Hô hấp càng ngày càng dồn dập, tôi đem lưỡi vói vào trong miệng hắn, liều mạng mút vào, kích tình mãnh liệt thiêu đốt điên cuồng.

Tôi quấn lấy lưỡi hắn, cuồng dã dây dưa, giống như không có ngày mai.

Hắn sừng sốt một lát, đợi phục hồi tinh thần lại, lập tức đáp lại tôi.

Chúng tôi gât gao ôm, hôn đến thiên hôn địa ám, hôn đến nhật nguyệt vô quang, hôn đến núi băng tan chảy, hôn đến sông cạn đá mòn, hôn đến cát bay đá chạy, hôn đến điêu luyện sắc sảo, hôn đến mưa bụi tình thâm, hôn đến chìm lạc trắng mờ, hôn đến "sông cạn, núi mòn, trời đất hợp mới cùng chàng ly biệt"[1]

Tóm lại, hôn đến trong đầu tôi chỉ còn toàn rau cải.

Vì suy nghĩ cho an toàn tính mạng, chúng tôi tạm thời ngừng lại, hít thở không khí trong lành.

Thịnh hồ ly nhìn thấy tôi, khoe miệng cong lên, cười nói: "Ta còn tưởng bị sắc nữ nào đó nhu cầu không được thỏa mãn đến cường bạo, hóa ra là người."

"Ngoài ta ra, còn có ai xem trọng người chắc?" Tôi khiêu mi.

Thịnh hồ ly cúi đầu, vươn lưỡi phản nộ, liếm vành tai tôi một cái, dùng thanh âm hấp dẫn tràn ngập từ tính nói: "Ngoài ta ra, làm gì có ai cam tâm bị người đè chứ?"

Vốn là một câu nói đùa, nhưng lại vừa lúc đâm trúng bí mật trong lòng tôi.

Tôi hung hăng đẩy Thịnh hồ ly một cái, đặt hắn ở trên cửa.

Sau đó, tôi thò tay xé toạt áo ngủ của hắn.

"Xoạt" một tiếng thanh thúy vang lên, bộ ngực gầy gò trắng nõn của hắn cứ như vậy mà lộ ra trong không khí.

Hai tay tôi bắt đầu di chuyển trên lồng ngực hắn, xoa nắn hai chỗ nổi lên.

Tôi vừa đùa, vừa đánh giá sắc mặt hắn, muốn thưởng thức vẻ mặt không khống chế được của hắn.

Nhưng công lực không đủ, Thịnh hồ ly dù để ý nhưng vẫn ung dung đón lấy ánh mắt tôi.

Một khi đã như vậy, liền tiếp tục trò chơi đi.

Môi tôi, áp vào cổ hắn, liếm mát, khiêu khích.

Lưỡi mềm mại chậm rãi xuống phía dưới, linh hoạt liếm mát nơi gồ lên màu hồng nhạt, từng chút từng chút khơi dậy tình dục của hắn.

Môi lưỡi không yên mà ác độc, chậm rãi xuống phía dưới, đến nơi cơ bụng của hắn, trần trọc.

Lưỡi mềm mại, cùng cơ bụng cứng rắn của hắn, tiếp xúc với nhau.

Tay của tôi, bắt đầu từng tác từng tác kéo quần hắn xuống, mà lưỡi tôi, cũng làm như vô tình liếm phần da thịt mẫn cảm mới vừa lộ ra.

Thịnh hồ ly bắt đầu hô hấp dồn dập, thân mình cũng trở nên cứng ngắc.

Quan trọng là, "gốc rễ" của hồ ly cũng thanh tỉnh, bắt đầu ngẩng đầu đứng thẳng.

Tôi mỉm cười, lại cười, tiếp tục cười.

Thằng nhãi này, vẫn là không học được bình tĩnh a.

Quần ngui của Thịnh hồ ly, đã muốn toàn bộ cởi ra, chỉ còn một cái quần lót màu đen, bao vây lấy "nơi đỏ" của hắn.

Tôi cúi đầu, cách vài dẹt, hôn tiểu hồ ly của hắn.

Trên môi, truyền đến cảm giác nóng rực cùng găng gượng.

Thân thể Thịnh hồ ly, bắt đầu nhẫn nại và run rẩy.

Tôi đứng lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt đang nhiễm khát vọng của hắn, gương mặt trắng nõn, nhiễm tình dục đến ửng đỏ.

Mà cặp con ngươi hẹp dài kia, càng thêm vài phần quyến rũ.

Tôi hôn hai má tròn bóng của hắn, mà tay phải, luôn tay vào nơi che giấu cuối cùng của hắn, cầm tiểu hồ ly của hắn, nhẹ nhàng gầy.

Kích thích mãnh liệt như vậy, bất cứ người nam nhân nào, cũng không thể thờ ơ.

Thịnh hồ ly cũng thế, thân mình hắn, bắt đầu căng thẳng, mà tiểu hồ ly, cũng hướng tới gần tay tôi, như muốn tìm kiếm đòi hỏi càng nhiều.

Tôi hơi hơi cúi đầu, cười gian xảo mà xinh đẹp, nói: "Cầu xin ta đi, cầu xin ta muốn ngui"

Hồi đó đọc tiểu thuyết ngôn tình, nam chính đều là bình tĩnh như vậy nhìn nữ chính ở dưới thân mình, nhận lấy tình dục dày vò, buộc nàng giữa tôn nghiêm và dục vọng chọn một.

Hôm nay, tôi cũng thử thực hiện một lần, xem Thịnh hồ ly cuối cùng lựa chọn như thế nào.

Ai ngờ, tôi đã quên chính mình đang đối mặt với ai.

Chỉ thấy trong mắt Thịnh hồ ly tinh quang chột lóe, tiếp theo, tôi liền cùng hắn đổi vị trí.

Tiếp theo, hắn bắt đầu cởi bỏ quần áo của tôi.

Không bao lâu, quần áo, liền ở trên mặt đất, tôi trần trụi.

Ngón tay Thịnh hồ ly, ngón tay có chứa ma lực, dọc theo đùi tôi hướng lên, đi vào nơi nữ tính riêng tư.

Tiếp theo, hắn vuốt ve thật kỹ xảo.

Một cổ dòng điện theo ngón tay hắn, bắt đầu tiến vào trong cơ thể tôi, cơ thể tôi bắt đầu tê dại, run rẩy.

Mà nơi riêng tư của tôi, cũng bắt đầu chảy ra chất lỏng phản bội.

Hai tay tôi gắt gao bám ở lưng hắn, chôn đầu vào trong cổ hắn, phát ra rên rì.

Lúc này, thanh âm Thịnh hồ ly truyền đến: "Cầu xin ta đi, xin ta muốn ngươi"

Tôi ngẩn ra, con mẹ nó, cứ nhiên lặp lại lời kịch của tôi?

Tốt, ta cùng ngươi chơi.

Vì thế, tôi liền đẩy hắn ra, nói: "Không xin không xin là không xin, cùng lắm thì không làm, lại đây, theo giúp ta đánh ma thú."

Thịnh hồ ly con ngươi tối sẫm lại, không biết có phải tôi nhìn lầm không, răng nanh của hắn nghiêng lại một chút, tựa hồ như muốn một ngụm cắn xuống cổ tôi.

Hắn cầm hai chân tôi, đem quần trên thắt lưng hắn.

Tiểu đệ đệ và tiểu muội muội của chúng tôi liền thân mật tiếp xúc.

Hắn động thân một cái, tiến vào trong tôi.

Loại cảm giác tràn đầy dày đặc này làm cho cả người tôi run lên.

Tôi gắt gao bám vào người hắn, hắn gắt gao ôm tôi, chúng tôi xò xuyên qua nhau, cùng một luật động.

Môi hắn vuốt ve hai má tôi, tay hắn vuốt ve nụ hoa trước ngực tôi, môi hắn liếm mát vành tai nắn cảm của tôi.

Chúng tôi da thịt dán vào nhau, mồ hôi hòa hợp, nhiệt độ lan tràn, cùng nhau chìm giữa cảnh tình sắc mờ mịt, ở trên người nhau tìm kiếm thứ gì đó mà bản thân đã thất lạc.

Sau khi tình cảm mãnh liệt chấm dứt, tôi đi vào phòng tắm, rửa đi tất cả yêu dịch cùng mồ hôi, mà trái tim xóc nổi suốt một đêm, cuối cùng cũng trầm tĩnh lại.

Mặc quần áo, sấy tóc, tôi đi ra phòng tắm.

Thịnh hồ ly đang nằm trên giường, dưới ngọn đèn màu vàng nhạt, nét mặt hắn, dịu dàng đến lạ lùng.

Tôi đi qua, nửa quỳ ở trên giường, cúi đầu, hôn lên mặt hắn, nhẹ giọng nói: "Hồ ly, ngủ ngon."

Vào lúc này, tôi là thực sự cảm kích hắn.

Bởi vì nhờ hắn, đêm nay tôi đã được giải phóng trong phút chốc.

Hôn xong, đang muốn đi, hắn lôi kéo tôi, nói: "Ngươi đi đâu?"

"Đương nhiên là về nhà." Tôi nói.

"Tại sao không ngủ ở đây?" Hắn hỏi.

"Bởi vì ở đây chỉ có một cái giường." Tôi đáp.

"Chẳng lẽ không thể ngủ cùng nhau sao?" Hắn hỏi.

"Ta không quen." Tôi ăn ngay nói thật.

"Rồi sẽ quen thôi." Nói xong, hắn kéo tay tôi đến trên giường, nói như ra lệnh: "Ngủ đi."

Tôi lắc đầu: "Không được, ta quen giường."

Thịnh hồ ly xoay người qua nhìn tôi, cặp con ngươi trong bóng tối phi thường yên bình thuần khiết, hắn nói: "Ta sẽ không để ngươi đêm khuya còn đi trên đường như vậy."

Tôi kéo ngón tay, nói: "Vậy ngươi đưa ta về đi."

Thịnh hồ ly chậm rãi nhếch khóe miệng, ánh trăng chiếu lên nụ cười thâm trầm của hắn: "Hàn Thực Sắc, còn cái nữa, sáng mai không có mì thịt bò ăn."

Vừa dứt lời, tôi bật người chui vào ổ chăn, có chết cũng không nói nữa.

Mì thịt bò a, mì thịt bò, ngươi xem ta yêu ngươi sâu sắc cỡ nào.

Tuy rằng thân thể có chút mệt mỏi, nhưng tạm thời lại không ngủ được.

Tôi không có chuyện gì làm, liền bắt đầu nương theo ánh trăng nhìn quanh phòng Thịnh hồ ly.

Thực sạch sẽ, yên tĩnh, lấy hai màu trắng đen làm màu chính, cảm giác được chủ nhân là người tiêu sái mà rõ ràng.

Đang tiến hành quan sát kỹ lưỡng, Thịnh hồ ly bỗng nhiên xoay người qua, tay vòng qua thắt lưng tôi, mà lưng tôi liền như vậy kề sát trong lòng ngực hắn.

Tôi lập tức giãy giụa ra, nói: "Thả ta ra, nam nữ thụ thụ bất thân nha!"

Hắn hừ nhẹ một tiếng: "Nói ít thôi, ta đã tiến vào ngươi biết bao nhiêu lần, còn ở đây giả bộ với ta."

Tôi lo lắng, tiến vào thì tiến vào, nhưng ôm ngủ như vậy là việc chỉ có bạn trai bạn gái mới có thể làm nha.

Mà tôi cùng hắn, chính là bạn bè có quan hệ thân thể mà thôi.

Đang chuẩn bị đánh rắm một cái dọa hắn chạy, nhưng đang muốn đánh, Thịnh hồ ly nhẹ nhàng ở bên tai tôi hỏi: "Hôm nay, đã xảy ra chuyện gì phải không?"

Nghe vậy, rắm của tôi, 'suru' một tiếng trở về bụng.

Một lúc sau, tôi hỏi lại: "Không có, sao ngươi lại hỏi vậy?"

Hắn lẳng lặng nói: "Bởi vì, ngươi chưa bao giờ chủ động tới nhà tìm ta."

Tôi làm như không có việc gì, nói: "À, đêm nay ăn hơi nhiều, muốn vận động tiêu hao một chút."

"Phải không?" Hắn thoải mái hỏi, ngữ khí mệt mỏi lời nói dối của tôi.

"Đương nhiên thật." Ngữ khí đến cả bản thân mình tôi cũng không lừa được

Sau đó, chúng tôi đều im lặng.

Ánh trăng như lưới mỏng, như sương mù, theo cửa sổ chiếu vào phòng, đem phòng chiếu thành một mảnh sáng sá.

Không gian ngoài cửa sổ, yên tĩnh trong suốt, như giữ lại một chút màu xanh thuần túy.

Thịnh hồ ly bỗng nhiên thờ dài, không biết vì sao.

Hắn nói: "Ngủ đi."

Tiếp theo, hắn buông lưng tôi ra, xoay người, ngủ.

Khẩu khí kia, than thở nhẹ nhàng mà ngăn ngui, lại kéo dài vô hạn trong lòng tôi, làm cho lòng tôi tràn đầy một tư vị không rõ.

Ánh trăng dần dần từ mờ ảo thành sáng rõ trong mắt tôi, còn kèm theo chút cảnh vật.

Như truyền đến hương thơm, ảo cảnh ăn uống linh đình.

Bọn họ đã thực sự đính hôn, không phải sao?

Mang theo nghi vấn chưa xốt, tôi dần dần ngủ.

Sáng hôm sau, tôi bị trận đau trên mặt làm bừng tỉnh.

Từ từ trợn mắt, phát hiện Thịnh hồ ly đang dùng sức nhéo má tôi.

Tôi mơ mơ màng màng "A" một tiếng, nói: "Ngươi làm gì?"

"Rời giường, đi làm!" Hồ ly hạ lệnh xong, đi vào phòng tắm, tự mình rửa mặt chải đầu.

Tôi nói: "Ồ."

Sau đó ngã xuống, đem chăn đắp, tiếp tục ngủ mê.

Một lúc sau, chăn bị kéo đi, một luồng khí lạnh tràn ngập da toàn thân tôi, tôi cuộn mình ngồi dậy, lẩm bẩm nói: "Cái gì đây, lạnh quá."

"Còn chưa đủ lạnh đâu." Tôi tựa hồ nghe Thịnh hồ ly nói vậy.

Sau đó, là tiếng hắn bước chân đi xa.

Tiếp theo là tiếng tủ lạnh.

Sau đó, tiếng hần bước chân lại gần.

Cuối cùng, ngực tôi bỗng nhiên bị xóc lên, sau đó, mấy cục nước đá liền như vậy nhét vào trước ngực ấm áp của tôi.

Cái loại cảm giác này, thật không thể chịu nổi!

Tôi từ trên giường nhảy dựng lên, vừa giữ rút hết mấy cục nước đá, vừa hét lớn: "Thịnh hồ ly, nguoi điên rồi!"

Ai ngờ Thịnh hồ ly kéo chân tôi một cái, tôi nhất thời quỵ rạp xuống trên giường, nhìn thẳng hần.

"Thịnh hồ ly, nguoi điên rồi?" Lời nói vẫn giống nhau, nhưng lo lắng thì nhiều hơn.

Bởi vì, Thịnh hồ ly khép nửa mắt, trên mặt là một loại bình tĩnh nguy hiểm.

"Có muốn bị ta nhúng cả người vào bồn tắm lớn đựng toàn nước đá không?" Hần nhẹ giọng hỏi.

Tôi lắc đầu.

"Có muốn bị ta cưỡng gian xong rồi treo như treo cò trước cửa sổ không?" Hần ôn nhu hỏi.

Tôi lắc đầu.

"Như vậy," hần nói từng chữ từng chữ lộ cả răng nanh: "Vậy lập tức rời giường!"

Tôi sợ tới mức tè ra quần, chân tay run rẩy, chạy nhanh theo sự sai khiến của hần, chạy nhanh vào phòng tắm, bắt đầu rửa mặt.

Nhưng khi đánh răng, nhìn thấy sắc mặt mình trắng bạch trong gương, tôi bắt đầu lẳng lặng phân tích.

Sao mà sáng này Thịnh hồ ly giống như ăn phải thuốc nổ vậy?

Chẳng lẽ là tối qua, tôi không trả lời vấn đề của hần nên hần mới tức giận?

Hi vọng thất thường, thật là nhóc con không đáng yêu.

Tôi lắc đầu, nhanh chóng chuẩn bị cho bản thân xong, sau đó đi theo hần ra cửa.

Tuy rằng nhà hồ ly xa bệnh viện một chút, nhưng còn may là hần có xe.

Lúc lên xe, tôi đem "áo mưa", không, là dây an toàn cài vào, tựa đầu tựa vào cửa kính xe, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ánh mặt trời, bởi vì bị che đầy suốt cả một đêm, nên có chút tư vị không thể chờ được rồi, là một loại chói mắt mà không có độ ấm.

Mí mắt hơi mọng, che không được ánh sáng tiến vào ánh mắt tôi.

Vì thế, thứ tôi tiếp xúc, là một mảnh màu hồng hòa thuận vui vẻ.

Một loại ấm áp, một cảm giác trong trí nhớ.

Nhớ đến vô số cái sáng sớm đã từng trải qua, tôi cùng Ôn Phủ Mịch nóng bức chen chúc trên xe bus như vậy?

Dừng dừng dừng, còn tiếp tục nghĩ nữa là không được rồi.

Tôi cắn răng, dùng sức đập đầu vào cửa thủy tinh.

Thật vất vả, kéo cái túi ra, thoáng phân tán lực chú ý của tôi.

Nhưng đồng thời, cũng hấp dẫn sự chú ý của Thịnh hồ ly.

"Nguoi sao vậy?" Hần hỏi.

"Giết chết sâu ngủ." Tôi nói dối không chớp mắt.

Lúc này, xe đã muốn chạy tới đầu cầu, mặt trời sáng sớm chuyển đến trước mắt bọn tôi.

Một khắc đó, ánh sáng mặt trời ấm áp giống như một lớp sa mỏng, trải trên mặt hần.

Mặt Thịnh hồ ly, nhuộm thành màu vàng, tinh thuần mà ôn nhu.

Hắn thanh thanh giọng, vỗ vỗ đùi mình.

Tôi nghi hoặc: "Người làm gì vậy?"

Hắn nói: "Đề đầu người lên đây."

Tôi che mặt, nghiêng đầu, then thùng sáng giọng: "Người, người thật hư đồn, cứ nhiên muốn ta dùng miệng cùng tiểu hồ ly nhà người thân mật tiếp xúc. Cũng khó trách, dục vọng buổi sáng của nam nhân là khá mãnh liệt, nhưng nếu bị cảnh sát thúc thúc bắt được thì làm sao?"

"Két" một tiếng, xe trượt.

[1] Trích trong bài thơ "Thượng da" (Hồi trời) - khuyết danh của Trung Quốc

Đây đủ là:

Thượng da,

Ngã dục dử quân tương tri,

Trường mệnh vô tuyệt suy.

Sơn vô lãng,

Giang thủy vị kiệt,

Đông lôi chấn chấn,

Hạ vũ tuyết,

Thiên địa hợp,

Nãi cảm dử quân tuyệt.

Tạm dịch:

Hồi trời,

Tôi nguyện với chàng tương tri,

Mãi mãi chẳng phân ly.

Núi chưa mòn,

Sông chưa cạn kiệt,

Đông vang sấm dậy,

Hè mưa tuyết,

Trời đất hợp,

Mới cùng chàng ly biệt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Sông nhỏ cũng có thể chìm chết người

Nhìn xem, có người không bình tĩnh được kia.

Thịnh hồ ly hít thật sâu, cảm có chút dấu hiệu co rút, tay đang đặt trên tay lái, cũng bắt đầu có hiện tượng trắng xanh. Nhưng hồ ly vẫn là hồ ly, hần vẫn trấn định nói: “Ý của ta là, ngươi cứ gối đầu lên đùi ta mà ngủ một giấc ngon đi.”

Ngừng một lúc lâu, khoe mắt hần rực sáng, so ra còn sáng hơn ánh mặt trời: “Đương nhiên, nếu ngươi thật sự muốn dùng phương thức ấy để phục vụ ta, ta sẽ không kháng cự.”

“Quên đi, cái loại hành vi này ngươi tự mình đi mà nghiên cứu.” Tội phát phát tay.

Dứt lời, đầu óc của tội cũng không chịu thua kém, bắt đầu ảo tưởng tà ác. Thịnh hồ ly ngồi dưới đất, cố gắng dùng miệng mình chơi đùa tiểu hồ ly của hần... Rất dâm tà, thật sự là dâm tà tới nỗi tội cũng không nhịn được nghĩ tiếp... Không đúng nha, nếu tính như vậy thì tiểu hồ ly phải đạt chiều dài tới 30cm...

Đang miên man suy nghĩ, âm thanh của Thịnh hồ ly truyền đến: “Hần Thực Sắc”.

“Hả?” Tội nhanh chóng thu hồi suy nghĩ đáng khinh trong đầu mình.

“Ngươi rốt cuộc có ngủ hay không?” Hần hỏi.

Tội nghĩ một chút, nói: “Được rồi!”

Vì thế, tội liền ngoan ngoãn gối đầu lên đùi Thịnh hồ ly, khỏi phải nói, thật là thoải mái a.

“Ngủ đi, tới nơi ta gọi ngươi.” Thịnh hồ ly khó có khi ôn nhu được một lần.

Tội ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bên trong xe, một bầu không khí an tĩnh.

Một phút sau.

“Thịnh Du Kiệt”

“Hử?”

“Ngươi có khi nào đột nhiên đánh rắm không?”

“... Ai lại đi làm cái chuyện đáng chán đó chứ.”

“Ta á, hôm qua á, trong chăn á, ta thả hai cái, ngươi có nhìn thấy không?”

“.....”

Lại một phút sau.

“Thịnh Du Kiệt”

“Hả?”

“Mỹ nhân đang ở trong lòng, tại sao tiểu đệ đệ của ngươi lại chẳng có phản ứng gì hết vậy? Chắc không phải là có gì khó nói đó chứ?”

Một phút nữa trôi qua.

“Tiểu hồ ly à, đứng, đứng lên đi, nào, chậm rãi đứng lên, đừng thẹn thùng, mặc dù ngươi bị người ta độc ác dùng quần lót siêu cấp CK giam lại, nhưng mà sau nhiều lần gập mặt thân mật, ta đã nhìn rõ được hình dáng của ngươi, tuy rằng dáng người của ngươi chỉ là một cây trúc nhỏ, như liễu yếu trong gió, thế mà cũng thực mê loạn lòng người, dù thể chất ngươi hư nhược, cùng thất lực vận động không đến một phút liền nộ vũ khí, nhưng mà dũng khí của ngươi thật đáng khen ngợi, nhất là khi ngươi chuẩn bị lên sân khấu, có hai bảo tiêu to tròn, quá là oanh liệt, ngươi nha, không được khinh thường hai bảo tiêu tròn tròn kia đó, mỗi ngày bọn họ có thể sáng tạo ra hàng triệu sinh mạng mới đấy, tuy rằng nhiều lúc, trong giây phút nhìn các bạn Nhật Bản ở trên giường giáo dục vận động, mạng của những người đó bị chủ nhà ngươi mưu hại mất rồi, thế nhưng bọn họ thật vĩ đại, chết trong vinh quang, chính là, không thể thay đổi được sự thật là chủ nhà ngươi đã từng sát hại vô số con trai con gái của chính mình, ngươi phải nhớ kỹ, hần là một người độc ác còn hơn cả Hitler....”

Không đợi tội cùng tiểu hồ ly nói chuyện xong, Thịnh hồ ly đã nắm áo tội, ném tội qua bên kia ngồi.

Tội thở dài, Thịnh Du Kiệt à, ngươi vẫn là không đủ bình tĩnh a.

Rất nhanh, xe đã chạy tới khu gần bệnh viện. Tội vội kêu Thịnh hồ ly dừng lại: “Ta xuống chỗ này là được rồi”.

“Tại sao?” Thịnh hồ ly nhìn tội, đuôi lông mày lá liễu khẽ nhướn làm động lòng người.

“Ta sợ người trong bệnh viện thấy ta ngồi trên xe của người, họ lại cho rằng chúng ta phát sinh quan hệ không thể cho ai biết”. Tôi thành thực trả lời.

“Chúng ta vốn đã có quan hệ không thể cho ai biết rồi mà.” Đôi mắt Thịnh hồ ly như có nước khẽ chuyển: “Tối hôm qua không phải ta mới tiến vào người sao?”

“Đó chỉ là quan hệ thân xác, ta nói là nói quan hệ về tinh thần kìa”. Tôi nhếch miệng: “Ta và người đều là cao nhân, như thế nào có thể bị tình yêu cuốn lấy, cứ như vậy đi. Tốt rồi, ta đi mua điểm tâm đây.”

Nói xong, tôi đem cửa xe mở ra, đang muốn ra ngoài thì lại bị Thịnh hồ ly mạnh mẽ kéo về, không kịp phòng thủ, tôi liền cùng hắn hôn nhau.

Không một lời, cái lưỡi mềm mại của hắn liền tiến vào trong miệng tôi, rất nhanh đảo một vòng.

Buổi sáng chúng tôi sử dụng cùng một loại kem đánh răng, hương vị bạc hà tươi mát, mang theo vị ngọt.

Hương vị này thật quen thuộc, tôi rất thích.

Nhưng mà, đây là ở trên đường lớn nha, bị người nhìn thấy thì tôi có trăm cái miệng cũng không thể cãi?

Vì thế tôi nhanh chóng đẩy hắn ra, nhú mày hỏi: “Thịnh Du Kiệt, người gần đây sao dục hỏa lại tràn đầy như thế?”

Hắn nhìn tôi, trong mắt như hồ nước, tựa hồ có hơi hơi gợn sóng, khuôn mặt phờ phớt như bị che bởi một tầng sương mỏng.

Tôi đang muốn nói gì đó, hắn liền đem người tôi quay lại, một cước đá ra khỏi xe.

Tôi ôm hông, cắn chặt hàm răng, nhìn cái xe của hắn nghênh ngang rời đi.

Hồ ly chết tiệt, quả thật không coi trọng người khác là trọng mình a.

Bụng hai chén mì thịt bò đi vào bệnh viện, khi vào phòng khám, đã thấy Thịnh hồ ly ngồi an vị rồi.

Động tác thật mau lẹ a.

Thấy tôi, hắn ngẩng đầu, như không có việc gì, cười cười nói: “Bác sĩ Hàn, hôm nay như thế nào mà sớm như vậy đã tới rồi.”

“Còn không phải bị người dùng “Chiến thuật nước đá” gọi dậy sao”. Tôi trừng mắt nhìn hắn, trong lòng âm thầm nghi hoặc, hồ ly không phải bị mất trí nhớ chứ, như thế nào chuyện mới xảy ra đã vội quên?

“Bác sĩ Hàn, người đừng nói giỡn à, bị người khác nghe thấy sẽ tưởng rằng người tôi qua là ngủ ở nhà ta nha, những người nhiều chuyện sợ là sẽ hiểu lầm chúng ta có quan hệ mờ ám đó?” Thịnh hồ ly trước mặt thì cười, nhưng theo giác quan thứ 6 của tôi, thẳng nhai này cười thật không có ý tốt gì a.

Thì ra là giận vì lời nói lúc nãy của tôi.

Hồ ly là quỷ hẹp hòi.

Nữ nhân tốt không đấu cùng nam nhân.

Tôi không để ý tới sự chế nhạo trong lời hắn, cười cười cầm mì thịt bò đưa cho hắn: “Đến đây, đến đây, ăn cho nóng nào”

Mì thịt bò nóng hôi hổi, mặt trên là những miếng thịt bò non mềm, còn có rau xanh trang trí, nhìn cực mê người.

Thịnh hồ ly cúi đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt như sáng lên: “Mời ta ăn, người bỗng nhiên trở nên hào phóng như vậy từ bao giờ thế?”

“Khiến người chê cười rồi, Hàn Thực Sắc ta chỉ đối với người ngoài là keo kiệt thôi.” Tôi vỗ ngực thể hiện.

Nghe vậy, trong mắt Thịnh hồ ly rất nhanh hiện lên một tia sáng âm thầm: “Ý của người là ta không phải là người ngoài của người?”

“Điều đó là đương nhiên.” Tôi mỉm cười.

“Thế ta là người gì của người?” Đôi mắt hắn thoáng cái âm trầm đi vài phần.

“Người là máy tự an ủi miễn phí cao cấp toàn năng của ta”. Tôi cười hi hi đem mì thịt bò đẩy đến trước mặt hắn: “Đến đây, đồng chí Thịnh Du Kiệt, tôi qua làm công tác cách mạng vất vả, ăn nhiều nhiều một chút, bồi bổ thân thể.”

Thịnh hồ ly khóe miệng khẽ nhếch, nhưng lần này động tác có vẻ nhẹ nhàng phiêu lãng hơn.

Hắn tiếp nhận mì, nhẹ giọng nói: “Ngày sau còn dài.”

Cái lỗ tai cực thính của tôi nghe được câu này, cười hắc hắc: “Cái chữ “ngày” này của ngươi nha, thật sinh động”.

Hắn khinh bỉ dò xét liếc mắt nhìn tôi: “Đáng khinh”

“Đáng khinh mà ngươi còn “ngày””. Tôi càng cười vui vẻ.

“Bởi vì” Thịnh hồ ly đẩy mắt tràn đầy ánh sáng sâu thẳm “Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục”.

“Bên bờ địa ngục đầy bỉ ngạn hoa, đẹp lắm nha”. Tôi mở nắp hộp mì thịt bò của mình, vui đầu vào chiến đấu.

Không tồi nha, không biết có phải do hôm qua vận động trên giường quá nhiều hay không mà hôm nay ăn mì thịt bò thật sự rất ngon.

Trong lúc tôi vui đầu tận sức tiêu diệt mì thịt bò, Thịnh hồ ly ung dung nói: “Đúng vậy, địa ngục quả là rất đẹp”

Ăn điểm tâm xong, liền bắt đầu làm việc.

Vận khí của tôi quả nhiên không tồi, tới gần giờ nghỉ trưa, một người anh em ngoại quốc cao to xuất hiện.

Mái tóc vàng, cơ bắp phát triển, hình dáng thu hút.

Quả thực là trăm năm khó gặp nha.

Hồn phách nhảy mắt biến mất tiêu, vội nói: “Làm ơn coi quần ra.”

Trên đầu chữ sắc là một con dao, tôi cứ nhiên lại quên Thịnh hồ ly đang ngồi bên cạnh.

Chỉ nghe âm thanh lạnh lùng của hắn truyền đến: “Bác sĩ Hàn, hình như bệnh nhân còn chưa nói ra bệnh trạng của mình thì phải.”

Tôi vội lấy tay mình lau nhanh nước miếng trên miệng: “Đúng đúng, trước tiên phiền anh nói một chút về tình trạng bệnh của mình đi.”

Tiếng phở thông của anh chàng ngoại quốc không tồi, nhưng tôi một câu cũng không nghe vào lỗ tai.

Sau khi hắn kể rõ xong, tôi liền lập lại lời nói: “Làm ơn coi quần ra.”

Anh chàng ngoại quốc rất coi mờ, tuyệt không hỏi han, đi đến bình phong đằng sau, bắt đầu coi quần.

Chính là đến thời khắc máu chó nhất, khi đôi mắt sáng như sói của tôi đang chăm chú nhìn thì một đôi tay đặt lên che lại.

Thịnh hồ ly thấp giọng nói: “Bác sĩ Hàn, việc gì cũng một vừa hai phải thôi, xem nhiều quá, cẩn thận bị đau mắt hột đấy.”

Tôi bị tỉnh trùng lên não, cũng không bận tâm tới tình hữu nghị cách mạng tối hôm qua, khủy tay hướng ngực Thịnh hồ ly thúc một cái.

Chỉ nghe Thịnh hồ ly kêu lên một tiếng đau đớn, đôi tay đang che lấy mắt sói của tôi buông lỏng ra.

Cũng vì thế mà tôi có vinh hạnh được thấy một màn khó quên trong cuộc đời.

Bình thường thì chỉ nhìn thấy nhiều lắm cũng chỉ là cái nắm đũa gà nhưng hôm nay nhìn thấy lại là chày gỗ lớn nha.

Hình tượng một chút, thì nơi đó của hắn giống như là cánh tay của tôi vậy nha.

Quả nhiên là thiên phú dị bẩm, bội phục, bội phục.

Nhưng mà tôi chỉ có thể liếc mắt một cái, bởi vì giây tiếp theo, tay của Thịnh hồ ly, đưa vào sau lưng tôi, động một cái, đem nội y của tôi mở ra.

Lưu manh a lưu manh, Thịnh hồ ly là đại lưu manh.

Tôi chạy nhanh trốn đi để mặc lại đồ.

Chính là, chờ tới khi tôi dùng vận tốc âm thanh mặc đồ thì Thịnh hồ ly cũng dùng vận tốc ánh sáng kiểm tra xong cho tiểu đệ đệ của anh chàng ngoại quốc.

Tôi rút cuộc vô duyên gặp mặt chỉ một lần.

Anh chàng ngoại quốc đi rồi, Thịnh hồ ly bỗng nhiên đem cửa đóng lại.

Tiếng vang răng rắc, làm cho lông mi của tôi nhảy dựng.

Tôi vội che ngực, khẩn trương nói: “Ngươi muốn làm gì, không cần làm loạn a. Nếu ngươi thật sự nghĩ muốn làm loạn cũng không phải là làm loạn ở

trong này. Ta đề nghị là chúng ta nên đợi tan tầm tìm một nơi phong cảnh hữu tình mà chậm rãi làm loạn nha.”

Thịnh hồ ly như không nghe thấy lời tôi nói, hần chậm rãi đi đến trước mặt tôi, cúi thân mình xuống, hai tay nhẹ vuốt ve trên hai má tôi, dùng âm thanh thật bình tĩnh: “Hàn Thực Sắc, lần sau ngươi mà dám làm lại loại chuyện này, ta sẽ dùng dao phẫu thuật, đem ngươi cắt từng mảng từng mảng xuống.”

Trong âm thanh của hần, mang theo loại lạnh nhạt, làm cho người tôi không rét mà run.

Da gà của ta bắt đầu nổi lên, nhưng vẫn là không rõ mình phạm lỗi gì: “Ta làm sai gì?”

“Chúng ta hôm qua mới lên giường, hôm nay ngươi liền đối với bộ phận dưới của nam nhân khác chảy nước miếng.” Thịnh hồ ly chậm rì rì nói xong, híp đôi mắt, hàn quang hiện ra bắn về phía tôi: “Đây đối với ta là trắng trợn vũ nhục.”

Tôi vội vàng cúi đầu, sờ sờ tiểu hồ ly của hần, lấy lòng cười cười nói: “Ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều nha, tiểu hồ ly à, ngươi cũng rất tuyệt nha -- thân tàn nhưng ý chí cứng rắn, luôn làm đúng công tác thủ vững tới thời khắc cuối cùng. Hơn nữa, ngươi tuy rằng năng lực không đồng đều nhưng mà sau này vẫn có thể bồi dưỡng, ngươi nói có đúng không?”

Nói xong, tôi ngẩng đầu, điệp không sợ sủng mà hướng Thịnh hồ ly lộ ra nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời.

Theo cá nhân tôi nhận thấy, chính mình cười rộ lên vẫn rất là tốt.

Có người từng hình dung nụ cười của tôi như vậy: khúc mắt cong cong, giống như trăng khuyết, tràn ra vô hạn ánh sáng.

Tôi thẳng thắn thừa nhận, người kia chính là tôi.

Nhưng mà, ngay cả chính mình cũng phải khen chính mình, chứng minh rằng tôi cười rộ lên không có xấu.

Tôi kì vọng rằng bản thân cười có thể làm cho Thịnh hồ ly hoa mắt, làm cho hần buông tha cho tôi một lần.

Kịch trên truyền hình không phải nữ diễn viên cười có thể thay đổi rất nhiều chuyện sao?

Kế hoạch tựa hồ thành công bởi vì ngay sau khi tôi nở nụ cười thì Thịnh hồ ly cũng cười theo tôi.

Vì thế, tôi mỉm cười, ngửa đầu nhìn về phía Thịnh hồ ly.

Thịnh hồ ly mỉm cười, hai tay vuốt ve má tôi.

Ánh mặt trời ấm áp, trong phòng yên tĩnh, không khí cũng ấm áp.

Đáng tiếc là.....

Mười giây sau, trên mu bàn tay Thịnh hồ ly là một giọt nước mắt.

Đó là nước mắt của tôi.

Tôi bởi vì đau mà chảy nước mắt.

“Không cần véo, khuôn mặt non mềm của ta không chịu nổi sự tra tấn của ngươi đâu!” Tôi kêu to làm Thịnh hồ ly buông hai cái ma thủ ra.

Thịnh hồ ly hừ nhẹ: “Vốn không nghĩ véo má ngươi, nhưng thấy ngươi cười đắc ý như vậy rất đáng đánh, không véo ngươi ta thật rất xin lỗi ánh mắt của mình.”

Ta thiêu chết ngươi, thiêu ngươi a

Ta đông lạnh chết ngươi, đông lạnh ngươi a

Ta OO ngươi, lại XX ngươi a

Tôi âm thầm mắng.

“Thịnh Du Kiệt, thương hương tiếc ngọc, thương hương tiếc ngọc, trở về viết chính tả 100 lần cho ta” Tôi xoa hai gò má đang đỏ, bắt mắt nhìn hần.

“Hàn Thực Sắc, nói chuyện phải thông qua suy nghĩ, trở về viết chính tả 100 lần.”

Hần đánh trả: “Nếu ta nói bộ ngực của ngươi rũ xuống, ngươi có cao hứng nổi không?”

Tôi thở dài: “Thật ra, ta cũng không cố ý vũ nhục ngươi. Chính là, ngươi thử nghĩ xem, một người đã nhìn thấy biển lớn rồi thì khi nhìn lại sông nhỏ, sẽ không còn mùi vị như trước nữa. Ta nhìn thấy tiểu đệ đệ ngoại quốc, lại nhìn cái của hồ ly ngươi, thật là có mức chênh lệch của lòng sông so với mặt biển... A!”

Vừa dứt lời, tôi đã bị Thịnh hồ ly bế lên, đặt trên bàn làm việc.

Sau đó, hắn cúi xuống, thật gần mà nhìn tôi.

Làn da của Thịnh hồ ly giống như là gốm sứ, mịn màng trơn nhẵn, làm cho cả người bao phủ bởi một tầng khí chất thanh nhã.

Hai hàng lông mi sáng sủa, khuôn mặt với đường nét rõ ràng, chiếc mũi thanh tú, tạo cho người ta cái cảm giác lịch sự tao nhã.

Nhưng đôi mắt nhỏ dài, phảng phất như phủ một lớp phấn mỏng ánh sáng, như là hoa đào mê hoặc, đầy xinh đẹp, sắc đẹp hút hồn người.

Tôi hăm sâu trong đó, không thể tự giải thoát.

Tóc trên trán Thịnh hồ ly bị gió mùa hè nhẹ thổi, tràn ngập ánh sáng vàng ấm áp, như ngàn mảnh võ vàng rực.

Cái miệng hoàn mỹ của hắn, nhẹ nhàng mấp máy: “Hàn Thực Sắc, khi có lũ, sông nhỏ cũng chìm chết người đấy. Nếu như không tin... Hiện tại thực nghiệm thử xem.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Gian tình bị phá vỡ

Nói xong, một tay hắn tách hai chân của tôi ra, đem thân mình xâm nhập.

Vật thẳng cứng, nóng bỏng liền để ở nơi mềm mại nhất toàn bộ cơ thể của tôi

Tôi nhịn không được hít một ngụm khí lạnh, nhưng sâu bên trong xương cốt toàn thân lại nổi lên một sự ngứa ngáy về tình dục.

Tôi đưa bàn tay vuốt ve hai má hắn.

Làn da trắng mịn như gốm sứ cao cấp khiến cho người ta yêu thích không thể buông tay

Tay tôi di chuyển trên mặt hắn, sau đó chậm rãi trượt xuống cổ hắn, qua lại tuần tra tìm kiếm, cuối cùng mò xuống vạt áo hắn để vói vào trong

Cả hai bàn tay quen thuộc đường đi vào trong chiếc áo của hắn, từ từ, dụ hoặc mà chuyển động qua lại.

Thịnh hồ ly nhìn tôi, con ngươi dài nhỏ hẹp xuất hiện một tia lửa mà tôi quen thuộc

Tay hắn cũng bắt đầu vuốt ve đùi tôi, thăm dò nơi da thịt trắng nõn mãi cảm nhất.

Chân tôi theo bản năng co lại, nhẹ nhàng cắn cánh môi, đè nén sự ham muốn trong cơ thể

Mà đôi tay tôi vẫn tiếp tục di chuyển trong ngực hắn

Cách vài dệt mỏng manh của quần áo lót, bàn tay tôi vẫn mơ hồ chuyển động, giống như một loại biểu diễn tình dục không tiếng động

Hô hấp của Thịnh hồ ly bắt đầu không ổn định, tiểu hồ ly bắt đầu thức tỉnh mà sát nơi hạ thân của tôi

Sự dấy đưa kéo dài, khiến trong cơ thể tôi nổi sóng, từng tế bào của thân thể bắt đầu nổi lên hơi thở đam mê

Tay của tôi chuyển qua chỗ nổi lên của hắn, ngón tay nhẹ nhàng nắn vuốt

Thân mình Thịnh hồ ly càng thêm cứng ngắt

Hắn hơi hơi ngẩng đầu lên, lộ ra chiếc cổ tinh tế nhẵn bóng, vẽ ra một độ cong hoàn hảo

Mặt hắn trắng sáng, long lanh dưới ánh mặt trời.

Đôi mắt hơi hơi híp lại, giống như một đóa hoa Mạn đà la nở rộ, xinh đẹp nhưng có độc, hấp dẫn khiến người ta như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Giờ phút này, cơ thể của tôi bị tình dục thức tỉnh.

Nhưng, tôi vẫn còn duy trì được một tia lý trí cuối cùng.

Lý trí của sự báo thù.

Ngay tại thời điểm hoa lệ này, trong mắt tôi chợt lóe lên một tia sáng, sau đó tay tôi dùng sức không lưu tình nắm chỗ nổi lên nho nhỏ của hắn.

Tôi kéo, tôi lôi, tôi chọc.

Tôi không nương tay chút nào.

Ai bảo hắn lúc sáng đem nước đá nhét ở ngực tôi?

Ai bảo hắn nhấn tâm đập tôi xuống xe?

Ai bảo hắn véo mặt tôi?

Thịnh hồ ly đang trong bề dục vọng tình tảo lại, tia lửa trong mắt vẫn chưa tan biến

Tuy nhiên lần này dục hỏa lại biến thành lửa giận lạnh lùng

“Hàn Thực Sắc, ngươi thật sự là muốn chết?” Giọng nói của hắn rất nhẹ, rất mềm mại, như một trang giấy mỏng, chậm rãi bao trùm lỗ mũi, làm cho người ta có cảm giác sợ hãi nghẹt thở.

Tôi khăn trương muốn thoa dầu vào chân, lên đi.

Nhưng vẫn chậm một bước, Thịnh hồ ly duỗi tay ra kéo tôi trở về, mạnh mẽ đặt trên bàn làm việc

Tuy rằng tư thế không thay đổi bao nhiêu nhưng không khí tươi đẹp lại tan thành mây khói

Tôi thở sâu, khớp hàm run lên: “Thịnh Du Kiệt, ngươi đừng làm bậy nha. Vừa rồi ngươi nhéo mặt ta hai cái, ta cũng nhéo mi mi của ngươi hai cái, chúng ta huề nhau. Hôm nay cứ như vậy đi, còn phải làm việc nha.”

Nhưng Thịnh hồ ly cũng không đồng ý cách nói này, hắn nhìn tôi, giống như là nhìn kẻ thù.

Ánh mắt, cứ gọi là sáng lờ lờ.

Tôi luống cuống, nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Hắn híp nửa mí mắt, hỏi lại: “Ngươi nói xem?”

Còn phải suy nghĩ à? Trong tiểu thuyết ngôn tình cách thức nam chính trừng phạt nữ chính chính là không ngừng làm làm làm, làm đến khi thật mệt, làm ra nước tiểu dồn dập, làm đến người khô kiệt luôn.

Suy nghĩ vậy, lông mày tôi liền giãn ra.

Quan tâm hắn làm gì, phương thức trừng phạt này tôi cũng rất thích

Vì thế, hai tay hai chân tôi mở ra, oai phong凛冽 nói: “Đến đây đi, dục vọng ba đào có lớn đến đâu nữa, ta đều có thể cắn răng chịu đến cùng”

Nhưng Thịnh hồ ly lại hừ nhẹ một tiếng, một lời vạch trần tâm cơ của tôi: “Ngươi nghĩ cũng hay quá, cứ như vậy, vận động chính là ta, hưởng thụ là ngươi, đây còn là trừng phạt sao?”

Quả nhiên là hồ ly, trong lòng tôi căng thẳng, không yên hỏi han: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Thịnh hồ ly cúi đầu nhìn tôi, trong đôi mắt dài nhỏ, yêu ma, hiện lên một tia tàn nhẫn: “Ta phải khiêu khích dục vọng của ngươi, nhưng không giúp ngươi giải quyết”

Nghe vậy, mồ hôi lạnh của tôi ào ào chảy xuống

Mẹ ơi, hồ ly này cũng quá độc ác rồi

Vì tránh cho thảm án phát sinh, tôi kiên nhẫn khuyên nhủ: “Thịnh Du Kiệt, ngươi làm như vậy, bản thân ngươi cũng sẽ rất khó chịu. Ngươi cho dù không suy nghĩ cho mình, cũng phải suy nghĩ cho tiểu hồ ly thân thể suy nhược chịu nhiều trắc trở nhà ngươi có phải không? Ngươi bắt nó thức tỉnh, lại không cho người ta giải phóng, ghen sẽ dễ dàng sinh bệnh. Đến lúc đó, tiểu đệ đệ của ngươi sẽ trở thành người đẹp ngủ, vĩnh viễn cũng không thức dậy, vậy làm sao bây giờ? Ta nói rõ trước, Hàn Thực Sắc ta nhưng cho tới bây giờ đều không phải là người thanh tâm quả dục, đến lúc đó ta tuyệt đối sẽ một cước đá ngươi văng đi”

Nhưng lời nói tâm huyết cực khổ của tôi lại bị một câu nói của Thịnh hồ ly gạt bỏ “Không sao, chịu tổn thương tám trăm để giết một ngàn quân địch, ta sớm đã hiểu ra tất cả.”

Vừa dứt lời tôi liền bị hấn bao vây chặt chẽ, không thể cử động

Bàn tay hấn sạch sẽ thon dài như một tác phẩm nghệ thuật, bắt đầu trượt theo đường cong cơ thể tôi

Bởi vì phản ứng của cơ thể tôi luôn luôn chậm chạp, cho nên tôi tự tin Thịnh hồ ly sẽ không nhận được trước khi tôi bị phá công.

Nhưng lần này tôi sai lầm rồi, Thịnh hồ ly hấn không phải người, lại có thể thông qua mấy lần vận động ngắn ngủi trên giường liền có thể phát hiện ra điểm mẫn cảm của tôi.

Môi hấn vuốt nhẹ ở sau lỗ tai tôi, hơi thở ấm áp liền phả lên da thịt mỏng manh, nhất thời cảm giác tê dại lan tràn toàn thân.

Mà hai tay hấn lại đi vào bên trong đùi tôi, cố ý giờ sờ trường quyền rữ, lưu luyến nơi trắng mịn không có gì phòng bị đó

Cơ thể của tôi bắt đầu nóng rực, mỗi chỗ mẫn cảm đều bị hấn châm lên dục hỏa, cuối cùng liên tiếp thành lửa lớn chạy lan ra đồng cỏ, thiêu rụi tất cả lý trí của tôi

Nhưng ngón tay thon dài, tội lỗi của Thịnh hồ ly cũng không có buông tha tôi.

Hấn thậm chí còn tiến thêm một bước, đi vào nơi tư mật, cách quần lót, vỗ về chơi đùa, không ngừng thay đổi về lực đạo lẫn tần suất.

Hạ thể của tôi truyền đến từng đợt lửa nóng tê dại, đều là hấn dành cho tôi.

Tôi cảm giác được một luồng nhiệt, chậm rãi theo ngón tay hấn chảy ra khỏi cơ thể.

Đó là tín hiệu của dục vọng.

Mẹ ơi, giờ trò như vậy, quả thực là muốn đòi cái mạng già của Hàn Thực Sắc tôi.

Tôi cắn môi dưới, liều chết muốn kiềm chế con sóng lớn này.

Nhưng cơ thể tôi lại bán đứng chính mình, hai má của tôi nổi lên một màu hồng không tự nhiên.

Mà tiếng rên rỉ mê người cũng tràn ra từ trong cổ họng tôi.

Cơ thể của tôi bắt đầu không yên, khó chịu mà giãy dụa.

Tôi cố sức áp sát ngực Thịnh hồ ly, đó chính là dấu hiệu khao khát cầu xin.

Tôi khát vọng hấn tiến vào.

Nhưng Thịnh hồ ly thật nhẫn tâm, trong đôi mắt yêu ma hiện lên tia mê hoặc, như là hoa anh túc, tà ác nhưng mê người.

Hấn không chịu, không chịu cho tôi.

Tôi cảm giác được phân thân hấn hồi phục lại.

Thế nhưng, thế nhưng hấn vẫn không chịu cho tôi.

Thịnh hồ ly thật khí phách.

Chuyện hấn nói được, là nhất định có thể làm được.

Không biết vì sao, nghĩ đến đây, lòng tôi bỗng nhiên có một sự lo lắng.

Sự lo lắng xảy ra bất chợt.

Nhưng rất nhanh, cảm xúc này lại bị sự khó chịu của thân thể chiếm giữ.

Tôi nhận không được, chỉ có thể cầu xin tha thứ “Ta sai lầm rồi, không cần, không cần a.”

Vừa dứt lời, “Ầm” một tiếng, cửa phòng bị người ta mở ra

Tôi cùng Thịnh hồ ly cùng nhìn về phía cửa

Chỉ thấy Sài Sài đứng ở nơi đó, trong mắt toát lên vẻ hưng phấn

Nhưng khi thấy chúng tôi quần áo chỉnh tề trên mặt nó lại hiện lên một sự thất vọng rõ ràng

Trong phút chốc tôi hiểu được, cô nàng này chắc chắn là ở ngoài cửa nghe lén đã lâu, nghe được tôi nói không cần, cho rằng chúng tôi đã làm, mới mạnh mẽ phá cửa, muốn nhìn hiện trường AV của chúng tôi.

Kết quả lại phát hiện, mùi tên của Thịnh hồ ly vẫn còn ở trên cung

Quả nhiên, Sài Sài hối hận thở dài “Sớm biết vậy, xông vào trễ một chút thì tốt rồi.”

Tôi và Thịnh hồ ly còn ở trong trạng thái khiếp sợ, vẫn duy trì tư thế cũ, không hề động đậy.

Sài Sài lập tức đi vào phòng bước đến, sờ sờ cái cảm tình xảo, mày liễu xinh đẹp nhướng lên, gương mặt mang đắc ý nói “Thực Sắc, mày đúng là giáo hoạt, còn nói không có quan hệ với hần. Chế phục, dụ hoặc lại thêm dã chiến, còn không có quan hệ.”

Miệng của tôi khép rồi mở, mở rồi lại khép.

Nếu nói không quan hệ, cảm giác lại không giống.

Nói có quan hệ, thật sự lại không có quan hệ gì lớn.

Tôi vì vậy mà lưỡng lự, thần sắc Sài Sài ái muội, còn Thịnh hồ ly mặc dù đang bận nhưng vẫn ung dung cũng có sự do dự trong ánh mắt.

Hàm dưới đều sắp rớt ra rồi.

Cuối cùng, tôi hít một hơi thật sâu, vẫy tay nói “Đến đến đến, người xem cũng có phần, cùng tham gia đi.”

Vừa dứt lời, liền nhận lấy hai ánh mắt rõ ràng

Sài Sài nói “Tao ra bên ngoài đi vòng vòng trước, các người chỉnh đốn xong thì ra.”

Chờ sau khi cô nàng rời khỏi đây, tôi thờ phào, nói “Cuối cùng cũng an toàn, Thịnh hồ ly, về sau ngàn vạn lần đừng ở lúc làm việc làm những thứ này, rất nguy hiểm. Ngươi có biết không? Nếu chúng ta vừa rồi thật sự làm, mà cô ấy đột nhiên xông vào, vậy tiểu đệ đệ của ngươi có thể không thể rút ra được, loại chuyện như vậy không phải báo chí hay đăng sao? Thật sự nguy hiểm nha.”

Nói nửa ngày, Thịnh hồ ly cũng không phản ứng

Tôi thấy lạ, ngẩng đầu, lại thấy con ngươi của hần tối đen tỏa ra ánh sáng nguy hiểm

Thâm trầm đến nguy hiểm, dưới sự bình tĩnh là sóng lớn

Tôi thấp thỏm “Lẽ nào, ngươi còn muốn làm?”

Thịnh hồ ly như không có việc gì cảm sợi tóc dài của tôi, nhẹ giọng hỏi “Cái gì gọi là người xem cũng có phần?”

“Ah, nói giỡn, đừng để ý.” Tôi vỗ bả vai hần. Trên thực tế là tôi muốn đẩy hần ra, nhưng Thịnh hồ ly không chút di động.

Tôi chỉ có thể tiếp tục nằm ở trên bàn làm việc, chịu đựng bị hần đè lên, giải thích “Có người đẹp như thế hầu hạ ngươi, ngươi không phải là được lợi sao?”

Thịnh hồ ly đầu tiên là nhìn tôi, sau đó khước miệng chậm rãi nhếch lên, gương mặt phoi phới ánh sáng tươi đẹp.

Tiếp theo, môi hần chậm rãi trượt xuống, lướt qua cổ tôi, lướt qua xương quai xanh, cuối cùng dừng trước ngực.

Sau đó hần há miệng, hung hăng cắn một cái thật to.

Thật dùng sức nha.

Tôi có thể cảm giác được lửa giận âm ỷ.

Tôi đau đến kêu cha gọi mẹ.

Tôi đẩy hần ra, mắng “Thịnh Du Kiệt, ngươi thật sự đem cái này của ta coi thành bánh bao hay sao?”

Thịnh hồ ly hừ lạnh một tiếng, nói “Người mà cũng dám tự xưng là bánh bao? Nhiều nhất cũng chỉ là vỏ bánh.”

Sau khi nói xong, hần xoay người đi đến chỗ của mình ngồi xuống

Khi hắn đứng dậy, chiếc áo dài trắng nhẹ nhàng phất qua tay của tôi

Vải dệt sạch sẽ, hơi nước tẩy trùng quen thuộc.

Tôi vẫn còn nằm ở trên bàn làm việc, nhìn trần nhà, sau một lúc lâu mới đứng dậy.

Tôi đưa lưng về phía hắn, nhẹ giọng hỏi “Thịnh Du Kiệt, người đang tức giận sao?”

Nhưng phía sau không có phản ứng

Cẩn thận suy nghĩ lại, cả ngày hôm nay Thịnh hồ ly cũng không vui vẻ, luôn luôn đối với tôi vừa đánh vừa đá.

Hiện tại còn bắt đầu cắn bánh bao của tôi.

Vốn muốn quan tâm tới hắn, nhưng Sài Sài còn đang chờ, thôi bỏ đi.

Coi như Thịnh hồ ly hắn đến kỳ đi.

Vì thế tôi vuốt tóc, chỉnh lại quần áo, nói: “Ta đi ra ngoài một chút, có việc thì trông giúp ta, giữa trưa đi ăn cơm một mình đi”

Sau đó, tôi liền đi ra ngoài.

Vừa xoay người, ngực tôi chợt cảm thấy đau.

Thịnh hồ ly này cố ý đem núm nhỏ của tôi nhỏ xuống luôn sao? Thật sự là rất ác độc.

Rời khỏi phòng, phát hiện Sài Sài đang chờ ở hành lang, mặt vẫn cười mờ ám.

Tai vách mạch rừng, tôi kéo cô ấy đến cửa hàng ăn vặt của bệnh viện, ngồi xuống, đánh đòn phủ đầu: “Mày bay về rồi?”

Sài Sài gần đây chạy đến hằng hà không phía nam làm tiếp viên hàng không, làm việc bốn ngày, nghỉ hai ngày.

“Đúng vậy”. Nó thở ra một hơi: “Mệt chết rồi”

“Có nhìn trúng anh chàng phi công nào đẹp trai không?” Tôi bắt đầu chảy nước miếng tám chuyện.

“Phi công đẹp trai thì có, nhưng mà...” Sài Sài nhìn tôi, mỉm cười “So với người vừa rồi đề mày ở bàn làm việc thì còn kém xa”

Mỗi lần Sài Sài bày ra nụ cười thâm ý này, trên mặt luôn có thần sắc dụ hoặc mê người.

Đừng nói đàn ông, ngay cả phụ nữ có khi cũng không chống đỡ được.

Tôi vội giải thích: “Tao cùng Thịnh Du Kiệt là quan hệ thuần khiết”

Sài Sài nghiêm túc gật đầu, nói “Đúng vậy, thuần khiết tới trên giường luôn rồi.”

Tôi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Là như vậy, tao cùng hắn không cẩn thận lên giường, sau đó cả hai đều thích kỹ thuật của nhau, hơn nữa hai bên đều không có bạn trai bạn gái, nên giao ước mỗi lần thân thể có nhu cầu sẽ ở cùng nhau và làm. Chúng tao tuyệt đối sẽ không dây dưa, mày tự nói thử xem, loại quan hệ này so với những thứ tình a, yêu a, một chân đạp hai thuyền a, kẻ thứ ba linh tinh, chẳng lẽ không thuần khiết hơn sao?”

“Được rồi, coi như lời nói này của mày có chút đạo lý” Sài Sài ăn bún chua cay, đôi môi bị ớt cay làm sưng đỏ. Ánh sáng chiếu rọi mái tóc quần dài, rất là hấp dẫn.

Tôi nếu là một người đàn ông đích thực, tuyệt đối sẽ kéo cô nàng qua, hôn điên cuồng.

Sài Sài xoa xoa miệng, tiếp tục nói: “Tao thấy Thịnh Du Kiệt kia cũng rất tốt, dù sao nam chưa cưới nữ chưa gả, thuận theo đi.”

“Thuận theo cái gì?” Tôi nhìn nó hớn hớn gấp bún chua cay nhét vào miệng, vội giải thích: “Tao cùng hắn, chỉ có gian tình, không có cảm tình”

Sài Sài nâng lên cặp mắt to thâm trầm, liếc tôi một cái giống như muốn nói cái gì, nhưng lời nói tới miệng lại nuốt xuống.

Tôi biết.

Miệng nó muốn nói đến Ôn Phù Mịch.

Tôi biết nó muốn hỏi tôi, có phải còn nhớ Ôn Phù Mịch hay không, có phải còn chờ đợi hắn hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chiến tranh lạnh

Ánh mắt của tôi nhìn món bún chua cay trước mặt Sài Sài. Mỡ màng đỏ đỏ, trong chua có cay làm cho miệng ăn của người ta hoạt động thật nhiều. Nhưng mà tôi không dám ăn.

Còn nhớ khi nhỏ tôi cũng thích ăn món này.

Thường thường ôm năm hào tiền lẻ chạy xuống quầy hàng nhỏ dưới nhà mình, muốn một chén lại phải mức một muôi ớt đầy tràn, trong ánh mắt đau lòng cùng căm thù của chủ quán, ăn xong thỏa mãn đứng lên, cái mũi nhỏ đỏ lên vì cay, nước mắt lưng tròng, trong lòng cũng sung sướng không nói nên lời.

Thế nhưng có một lần, đầu lưỡi của tôi không cẩn thận bị sây sát một chút, tôi không lưu tâm mà vẫn đi vào quầy hàng cũ muốn ăn bún cay, còn bỏ thêm một muôi ớt. Vừa mới ăn được một ngụm, tôi cảm giác miệng vết thương như có lửa đốt, ngay sau đó trong miệng liền trào ra máu loãng tanh ngọt, dính dính khiến tôi hoảng sợ.

Cái loại đau này, bùng nổ ở trong miệng, lại lan tràn tới toàn thân. Vì thế, trong ánh mắt vui sướng khi người ta gặp họa của chủ quán, không màng tới tô bún chua cay chỉ vừa mới ăn được một miếng, vừa khóc vừa chạy như trốn ra ngoài.

Từ đó về sau tôi không hề ăn bún chua cay nữa.

Tôi không dám ăn, sợ miệng vết thương lại vỡ ra.

Tình yêu cũng giống như vậy, hương vị ngọt ngào làm say lòng người.

Nhưng mà một khi thất bại, loại thống khổ này cũng có thể làm người ta lòng đau như thắt.

"Lòng đau như thắt", ông bà chúng ta thực biết cách diễn đạt mà.

Nhiều hình tượng, lúc đầu khi thất tình, trái tim không phải giống như một chiếc khăn mặt bị một đôi tay to vô hình thắt lại hay sao?

Thật sự quá đau.

Mất đi dũng khí thử nghiệm.

Cho nên, chỉ có tình dục không có tình yêu thì vẫn tốt hơn.

Thịnh hồ ly là món quà ông trời ban cho tôi - một công cụ tự an ủi có trí năng miễn phí.

Dù sao im lặng như vậy cũng không phải chuyện hay, tôi hỏi: "Hôm nay sao mày lại tới đây?"

Sài Sài thành thực đáp lại: "Bay liên tục ba bốn ngày, hôm nay nghỉ một ngày, tao liền chạy nhanh đến nhà mày, trên đường vượt đèn đỏ hai lần, sau đó cùng tên cảnh sát bại hoại kia chửi mắng nhau một hồi. Sau khi mắng xong tinh thần thoải mái liền muốn đến thăm mày, không nghĩ tới lại thấy cửa phòng khám tụi mày đóng chặt. Tao cân nhắc tí mi một lúc, ban ngày mà đóng cửa, chắc chắn có gian tình, liền ghé vào cửa nghe lén. Thật vất vả phỏng đoán tới thời điểm cao trào liền phá cửa chuẩn bị dọa tụi mày một chút, ai ngờ lại tiến vào sớm."

"Thật là một hứng thú rất ác ý," tôi khinh thường nói.

"Ôi, kỹ thuật của Thịnh Du Kiệt rốt cuộc là thế nào?" Sài Sài dùng một vẻ mặt chẳng phải của con gái nhà lành hỏi thăm.

Tôi cũng treo lên vẻ mặt tương tự, ra vẻ nói nhỏ: "Cái này trăm nghe không bằng thử một lần, ngày nào đó tao làm mới giúp tụi mày thử."

"Hừ." Sài Sài đem khăn giấy đặt lên môi, nhẹ nhàng nhếch miệng, khí định thần nhân nói: "Tao thì không sao, chỉ sợ mày luyến tiếc."

Tôi vừa định vỗ vỗ ngực, tựa như làm việc nghĩa tận trời xanh mà nói: "Tỷ muội như tay chân, nam nhân như quần áo, quan hệ của chúng ta thế nào a, đừng nói một người đàn ông, chính là một đám đàn ông cũng tặng cho mày a."

Nhưng tay vừa vỗ đến ngực, miệng vết thương bị Thịnh hồ ly cắn liền mơ hồ đau, lời chuẩn bị nói liền hoàn toàn nghẹn trong cổ họng.

Quên đi, nếu Thịnh hồ ly nghe được lời tôi vừa nói khẳng định sẽ đem nguyên cái bánh báo của tôi cắn xuống.

Khỏi phải nói, hồ ly này thật ác độc, tiểu nụ hoa của tôi tuyệt đối bị rách da.

Có qua phải có lại, lần sau tôi nhất định đem tiểu đệ đệ của hấn cắn đứt da.

Đang nghĩ tới đây, Sài Sài ăn xong rồi, cô nàng sờ sờ bụng, nói: "Dù sao mày cũng làm xong rồi, vừa vặn đi shopping với tao, phần của tao sắp hết rồi."

Tôi tự nhiên đồng ý, vì thế hai người liền cùng nhau đi vào cửa hàng.

Dạo qua quầy chuyên bán đồ trang điểm mua đồ đầy đủ xong chúng tôi lại đến gian trang phục nữ mặc thử hàng mới về.

Nhưng trong lúc đi dạo, giác quan thứ sáu của tôi bắt đầu cảnh báo - có người luôn theo dõi chúng tôi.

Âm thầm xem xét một lúc, phát hiện một người đàn ông cao gầy đang lén lút theo sát bên cạnh chúng tôi, ánh mắt kia rất không thích hợp.

Tuy rằng xác định được mục tiêu nhưng vẫn không có chứng cứ, tôi chỉ có thể âm thầm giữ cảnh giác với hấn.

Nhưng càng quan sát, lòng lại càng run lên.

Mỗi một lần Sài Sài mặc thử hoặc là sờ qua một bộ quần áo, cây gậy trúc gầy kia sẽ lặng lẽ đem quần áo đó ôm vào trong ngực, cúi đầu ngửi thật sâu.

Mà lại vì quá miễn nguyện mà bắt đầu tròn trĩnh mắt.

Ta OO người rồi lại XX người, cư nhiên so với ta còn đáng khinh hạ lưu, thật sự gặp được cao nhân rồi.

Tôi vội vàng đem chuyện tình chính mình phát hiện ra nói cho Sài Sài. Sài Sài khẽ nhủ mày, xoay người lại vừa thấy, lắc đầu nói: "Tao không biết người đó a."

Sài Sài là viên kẹo sữa, tính chất đặc biệt chính là hấp dẫn ruồi muỗi.

Đây là kinh nghiệm tôi tổng kết nhiều năm ra. Mọi người đều biết Sài Sài là một mỹ nữ, nói như vậy, mỹ nhân tựa như một viên kẹo sữa, tự động hấp dẫn đàn ông tới gần.

Nhưng là, viên kẹo sữa Sài Sài này cũng quá bi ai, nàng hấp dẫn tất cả đều là người hình thù kỳ quái.

Lúc ở trung học, một học sinh ưu tú luôn đeo cặp kiếng thật dày trong lớp bọn họ, ngày ngày đều tặng đồ cho cô nàng.

Lúc bắt đầu thi văn tốt, nào hoa nào chocolate, về sau chính là viết thư tình "Anh yêu em, anh cũng biết em yêu anh, chỉ là em ngưng ngừng biểu đạt", đến cuối cùng tình hình nghiêm trọng hơn, hấn bắt đầu tặng huyết thư, trên mặt viết "Không thể sinh cùng năm cùng tháng nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm", bên trong huyết thư còn có một ít xác gián chết, đuôi chuột, dọa người ta đến chết khiếp.

Thật vất vả, tốt nghiệp trung học, nam sinh kia cuối cùng bị đánh rớt, nhưng trong đại học lại có một cực phẩm mới đang chờ đợi Sài Sài.

Đó là một người bạn học cùng lớp, tóc dài tung bay, từ lúc đón sinh viên mới nhìn thấy Sài Sài, tiểu tâm can tựa như bị ấn phải mô tơ bắt đầu đồ đồ đập không ngừng.

Từ đó về sau, hấn mỗi ngày một bức thư tình, cái gì "Tình yêu của anh, hôn em", chưa đến xối mòn chất vôi của tôi. Đến cuối cùng, nam sinh kia bắt đầu có ý nghĩ bừa bãi, một hồi nói mình là sát thủ cao nhất của tổ chức hắc ám, một hồi nói mình chính là gián điệp bí mật mà cục an toàn quốc gia đào tạo. Có một lần còn leo ống nước treo đến phòng ngủ của Sài Sài, nói muốn cùng Sài Sài bỏ trốn, kết quả bị Sài Sài một cước đạp xuống dưới.

Hai vị ở trên coi như là có tiếng, ngoài ra còn có vô số nhân vật cực phẩm khác lần lượt xen kẽ, giống như con rắn, tô điểm cho cuộc sống của Sài Sài. Chỉ có thể trách trên người của Sài Sài tản phát ra một loại từ trường quá quý dị rồi.

Tôi cho là như vậy.

Đối với loại người này vẫn là có thể cách xa bao nhiêu thì xa bấy nhiêu.

Vì thế chúng tôi chuẩn bị trở về.

Nhưng ở cửa thang máy, cây gậy trúc gầy kia ngăn cản chúng tôi, trong mắt hấn lóe lên ánh sáng không tự nhiên, hai tay nắm nhau, không ngừng vận vẹo.

Tôi nhủ mày: "Người muốn làm gì?"

Thế nhưng thất bại a, cây gậy trúc gầy cũng không thêm liếc tôi, hấn nhìn Sài Sài, lồng ngực kịch liệt đập phòng, nói: "Sài tiểu thư, tôi là Doãn Chí Viễn, tôi, từ lần trước gặp em, tôi luôn không quên được em..."

Hóa ra là hành khách.

Vị cực phẩm này nhất định là trong lúc ngồi máy bay, liếc mắt một cái nhìn trúng Sài Sài, tiếp theo liền trăm phương nghìn kế hỏi thăm địa chỉ của Sài Sài, hôm nay thừa dịp cô nàng nghỉ ngơi mà bám theo.

Sài Sài trung ra bản sắc của đại tỷ giang hồ, nhũ mây nói: "Tiên sinh, anh đến rốt cuộc có chuyện gì?"

Ánh mắt cây gậy trúc gầy kia giống như tia laser hồng ngoại lập lòe, đặc biệt dọa người, thanh âm của hắn có chút kích động: "Sài tiểu thư, tôi muốn cùng em kết giao."

Sài Sài gặp nguy không loạn, quả nhiên đã trải qua quá nhiều trường hợp, nàng bình tĩnh nói: "Tiên sinh, thật ngại, mời kiếp sau đến sớm chút đi."

Nói xong lòi kéo tôi muốn đi.

Nhưng cây gậy trúc gầy này chính là cực phẩm a, hắn đi tới chặn trước mặt chúng tôi, thờ hờn hờn, nói: "Sài tiểu thư, em không phải là gạt tôi có bạn trai chứ?"

Tôi cùng Sài Sài không tự chủ được dao động bước chân. Vị đại ca này tư duy thực sự là hỗn loạn a. Để sớm thoát ly hiểm cảnh này, tôi dũng cảm đứng dậy, nói: "Đúng vậy, ta chính là nam nhân của Sài Sài."

Kỳ thật chủ ý của tôi chính là muốn đem Sài Sài và tôi đắp nặn thành một đôi lesbian, như vậy, nói không chừng cây gậy trúc gầy kia biết khó mà lui, hát vang: "Không phải mị lực của ta không đủ mà là tính của nàng và ta không đồng nhất" mà rời đi.

Nhưng cây gậy trúc gầy này lại dùng ánh mắt tia hồng ngoại vù vù quét nhìn tôi một lần, ngay cả cọng tóc cũng không bỏ qua.

Thật lâu sau hắn rốt cục thở dài nói: "Khó trách nhìn người không thích hợp, thì ra là ở bệnh viện giải phẫu giới tính? Cũng rất thành công."

Tôi liền nổi giận đùng đùng, ngay cả tóc cũng muốn thiêu cháy. Tôi Hàn Thực Sắc trước lời sau vênh, đáng người chữ "S", con mắt nào của hắn nhìn ra tôi chuyển đổi giới tính?

Người là đồ ngu ngốc, đồ ngu ngốc a

Khó trách cây gậy trúc gầy đó tên Doãn Chí Viễn, thì ra tổ tông chính là tên mê gian (*nhân lúc mê mang mà cường gian*) tiểu long nữ Doãn Chí Bình kia. Gian di truyền kia thật là mạnh mẽ.

Tôi nhịn xuống, dùng một tay chặn đẩy hắn ra, nói: "Dù sao cũng là người phụ nữ của ta, người đừng có suy nghĩ càn rỡ. Sau này người đi đường lớn của người, bọn ta đi cầu độc mộc của mình, chúng ta nhà ai nấy về, mẹ ai nấy tìm. Tốt lắm. Vĩnh biệt."

Nói xong tôi dùng đôi giày cao gót bầy tác nhắm chân hắn giẫm thật mạnh, sau đó thừa dịp hắn ôm chân chặt vật kêu rên, lòi kéo Sài Sài nhanh chóng trốn chạy.

Trải qua sự quấy nhiễu của cây gậy trúc gầy, tôi và Sài Sài không còn tâm tình đi dạo phố. Vì thế tôi quyết định quay về bệnh viện làm tiếp, mà Sài Sài lại quyết định quay về nhà tôi chờ.

Tôi tò mò: "Sao bỗng nhiên mày lại yêu thích nhà của tao như vậy?"

Sài Sài mỉm cười, đôi mắt quyến rũ cong cong, lộ ra mắt ngọc mây ngai, giống như một bức tranh mỹ nữ cổ đại. Thế nhưng âm thanh lạnh lẽo của nàng ta hoàn toàn đánh vỡ bức tranh nghệ thuật này: "Tao phải bảo dưỡng tinh thần, hai giờ sáng mai nhảy sập giường nhà mày, đánh thức tên cảnh sát kia."

Nghe vậy tôi không nhịn được rung mình một cái. Kiểu bang chủ a, người tạo nghiệt thật tốt a.

Khi tôi trở lại bệnh viện đã thấy Thịnh hồ ly đang đứng im lặng trước cửa sổ.

Con người dài nhỏ hơi hơi hip lại dưới ánh mặt trời, lông mày dài đậm như được rắc ánh kim, mỗi lần nháy động lại tràn đầy hoa lệ.

Mà da của hắn, những nơi ánh sáng vàng rực ảm áp chiếu vào gần như trong suốt.

Liền ngay cả đầu ngón tay cũng sáng đến trong suốt, không nhiễm bụi trần.

Giống như là Ôn Phù Mịch.

Ôn Phù Mịch dưới ánh mặt trời, chính là như vậy, như người được tạc ra từ băng tuyết.

Nhưng mà quan sát tỉ mỉ thì bọn họ lại khác nhau. Ôn Phù Mịch thanh tú tới cực hạn, khuôn mặt hắn làm người ta nháy mắt liên tưởng đến từ "sạch sẽ". Mà khuôn mặt Thịnh hồ ly vừa nhìn là thanh nhã tuấn tú nhưng chẳng qua chỉ là một loại đất đai.

Mà ở trong đất đai đó, còn có thể nở ra đóa mạn đà la yêu dã.

Đây chính là Thịnh Du Kiệt.

Đang mãi mê ngắm nhìn không ngờ được hắn bỗng nhiên quay đầu. Tôi hồi phục lại tinh thần, vừa muốn nói hắn đã mở miệng: "Không cần nhìn ta bằng ánh mắt như vậy."

Âm thanh của hắn mang theo một loại lạnh lẽo mà cả ánh mặt trời áp áp cũng không hòa tan được. Tôi nhất thời ngây ngẩn cả người, lẩm bẩm nói: "Làm sao vậy?"

Hắn đứng nơi cửa sổ, phía sau là ánh mặt trời sáng ngời, còn có thật nhiều dâm bụi đang nở đầy hoa. Trong khung cảnh rực rỡ này, Thịnh Du Kiệt lại đứng ngược sáng, tôi không nhìn rõ được vẻ mặt hắn nhưng đôi mắt ấy lại sâu trầm như bóng đêm. Thanh âm của hắn cũng theo bóng đêm thuần túy ấy truyền đến tai tôi: "Người từ trên người ta, nhìn thấy ai?"

Máu cả người tôi trong nháy mắt vọt lên đỉnh đầu, giống như loại cảm giác kinh hoàng khi bị người ta nhìn thấu tâm sự, lan tràn tới toàn thân.

Tôi đứng tại chỗ, ngây người một hồi lâu.

Lúc sau, tôi đi tới chỗ ngồi trước mặt, chậm rãi ngồi xuống.

Tay của tôi, không có chủ đích lật lật cuốn tạp chí, giấy thật dày, khi lật qua lại phát ra tiếng rào rào. Thật lâu sau, rốt cục hỏi lại: "Ý của người là sao?"

Thịnh Du Kiệt dường như nhìn tôi, tuy tôi không ngẩng đầu nhưng lại cảm giác được.

"Ý của ta là" âm thanh của Thịnh Du Kiệt sâu kín mang theo mục đích không rõ ràng: "Phòng ngu Thịnh Du Kiệt"

Tôi không lên tiếng, tay phe phẩy cuốn tạp chí. Mặt giấy trơn bóng phản chiếu người xem, tay của tôi trượt trên mặt giấy, cảm giác được cái lạnh thấm vào.

Sau đó, tôi không đáp lời Thịnh Du Kiệt mà hắn cũng không để ý tới tôi.

Một buổi chiều này, tâm như chôn ở trong nước, thực rầu rĩ, hít thở không thông.

Thịnh hồ ly có phải đã biết cái gì rồi hay không, tôi tự nhủ.

Hắn không phải kẻ ngốc mà tôi cũng không thông minh gì.

Từ lúc tôi nhìn thấy bộ dáng hắn ngủ, hoảng hốt rời khỏi, chỉ sợ hắn có điểm hoài nghi. Về sau, quả thật có nhiều lần hắn thăm dò nhưng lại bị tôi nói tránh chuyện đi.

Mà tới hôm qua, hắn cũng nhất định là nhìn ra cái gì. Hắn vẫn luôn cố ý vô tình hỏi thế nhưng tôi cự tuyệt trả lời.

Cho nên sáng nay hắn mới có thể mất hứng?

Tay tôi một mực vuốt ve cô gái trong tạp chí. Mặt của nàng bị chỉnh sửa quá nhiều, quá mức hoàn mỹ, mất đi vẻ chân thực.

Thế nhưng, ít nhất nhìn qua rất đẹp, không phải sao?

Chân tướng có khi cần chôn ở đáy lòng, bởi vì nó thực xấu xí, khiến người ta cảm thấy khó chịu. Hơn nữa, tôi cũng không cho rằng kẻ cho Thịnh Du Kiệt nghe chuyện Ôn Phủ Mịch là việc cần thiết. Tôi từng nói, đó là một vết thương trong lòng, thậm chí để nó chậm rãi lắng xuống thành sẹo.

Mà rõ ràng Thịnh Du Kiệt không nghĩ như vậy.

Cho nên chúng tôi nảy sinh bất đồng.

Vậy là chúng tôi chiến tranh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đem quần lót mặc vào trước

Mãi cho đến khi tan tầm, tôi và Thịnh hồ ly cũng không hề có dấu hiệu hòa hảo, tôi chỉ có thể một mình một người đi về nhà.

Trên đường về nhà, tôi càng nghĩ càng buồn bực, đáng lẽ đã thống nhất là ngày hôm nay cùng nhau đi ăn mì, nhưng hiện tại lại phải tự ăn một mình.

Rõ là số khổ mà, vì sao không đợi sau khi ăn xong mới đi trêu chọc Thịnh hồ ly chứ?

Ngay khi tôi đi tới cổng tiểu khu thì di động vang lên, cúi đầu nhìn một cái, hiện lên là Thịnh hồ ly đang gọi.

Tôi thật kích động a, tưởng là hần suy nghĩ lại, vẫn quyết định mời tôi đi ăn cơm, ngay lập tức nhận điện thoại, nói: "Không có chuyện gì, ta tha thứ cho ngươi, như vậy, ngươi đi trước tới tiệm mì Vị Thiên đặt chỗ trước, ta sẽ lập tức đến."

Đầu bên kia trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng, thanh âm của Thịnh hồ ly xa xôi truyền đến: "Hàn Thực Sắc, đêm nay tiếp tục tới nhà ta ngủ đi."

Tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói: "Vấn đề này, đợi lát nữa lúc ăn mì rồi bàn lại đi."

Trong thanh âm của Thịnh hồ ly có ngữ khí trêu tức lạnh lùng, mang theo chút không hài lòng: "Hàn Thực Sắc, ngươi cả ngày ngoại trừ ăn ra, còn có thể làm gì được?"

"Yêu a." Tôi bình tĩnh trả lời.

"Cái gì?" Hần lập tức phản ứng lại.

Tôi tiếp tục bình tĩnh lặp lại: "Ta còn biết làm * yêu (*make love*)."

Hần ở bên kia trầm mặc xuống, thật lâu sau, tôi nghe vài tiếng cười khẽ hầu như không thể nghe thấy, sau đó, ngữ khí của Thịnh hồ ly có dịu đi một chút: "Quên đi, ta đến đón ngươi đi, ăn cơm xong, chúng ta liền làm tình - đúng sở trường của ngươi."

"Được, lần này ta muốn nữ ở trên... Á!" Tôi đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết.

Bởi vì, có một người bất thành linh xông đến trước mặt tôi.

Cao cao gầy gầy, giống như một con gió cũng có thể thổi ngã, hơn nữa, ánh mắt còn oán độc mà nhìn tôi.

Người này không phải hậu duệ của Doãn Chí Bình chiều nay ở cửa hàng theo dõi Sài Sài sau đó bị tôi đập một cước sao?

Hần hiện tại, nhìn còn nguy hiểm hơn nhiều so với lúc chiều, trong mắt phủ kín tơ máu, mà đôi tay, hần cũng không tự giác mà hơi hơi co giật.

Đầu di động bên kia, phát ra câu hỏi của Thịnh hồ ly: "Ngươi đang ở đâu? Có phải lại ngã rồi hay không?"

Tôi đang muốn trả lời, nhưng di động lại bị cây sào trúc gầy kia cướp đi mất rồi.

Cây sào trúc này, gầy thì gầy, nhưng có cơ bắp a, sức lực lại lớn dọa người.

Trong lòng tôi lộp bộp một tiếng, nhưng không biểu hiện ra ngoài mặt, chỉ khoanh tay lại, cặp mắt dò xét hần một cái, quét một lượt từ trên xuống dưới từ trái sang phải, lỗ mũi héch lên trời, phun ra một hơi, may lần này không chế lực độ khá tốt, không có phun ra cái gì không sạch sẽ.

Mà giọng nói của tôi, cũng cố tình kéo dài miên man, che giấu sự chột dạ của tôi: "Không có chuyện gì thì đừng có gây sự ha, phạm vi một dặm quanh đây đều là địa bàn của ta, chân ta mà run lên, đất sẽ chấn động 3 lần, ta chỉ cần hô một tiếng, bác gái trong tổ dân phố, ông già đang chơi mặt chược trong quán trà, học sinh trong nhà trẻ đang vui vẻ xem cừu cừu và sói xám, còn có con chó Husky[1] thường xuyên tự coi mình là sói, đều sẽ chạy ra giúp ta."

Các tiền bối đã từng nói, đàn ông giống như lò xo, ngươi yếu thì hần liền mạnh.

Ngược lại, ngươi mạnh hần liền yếu.

Đặc biệt khi đối phó loại cực phẩm nam nhân này, nhất định không thể rút rè.

Lần trước ở trên xe công cộng gặp phải một tên bệnh thích khóa thân, lợi dụng lúc chung quanh không có mấy người, liền đem tiểu đệ đệ nhà hần bày lộ ra, sau đó huỳnh huỳnh tôi, lộ ra một hàm răng vàng, cười đến là dâm * tiện và sáng lạn a: "Tiểu muội muội, ngươi xem của ca ca có lớn hay không?"

Tôi ngay lập tức giận đến toàn thân run rẩy.

Ta nói ngươi muốn lộ ra, cũng phải có nguyên liệu mới được a, nhỏ như cây tăm như vậy mà cũng dám bày ra, thật sự làm bản đôi mắt đã từng duyệt qua vô số kê kê của ta a!

Ngươi nói xem nếu như ta bày ra cái sân bay bằng phẳng như cái đĩa trứng, còn cả ngày mặc bikini xuất hiện trước mặt ngươi, ngươi cao hứng không?

Vì thế, tôi cắn răng, trực tiếp lấy điện thoại di động ra, quay lại phía tên kia tách tách chụp ngay được chỗ hần lộ ra.

Tiếp theo, muốn hần tròn mắt há mồm hết sức, tôi nghiêm túc nói: "Anh trai à, sau này muốn người khác nhìn thấy, nhớ kỹ trước tiên phải mang theo kính

lúp, bằng không không ai thấy được a. Tôi cũng cảm thấy quái lạ, tiểu kê kê của anh rớt cuộc là ăn cái gì mà lớn a, lại có thể chỉ có chút trưởng thành như vậy, cho nó ăn một hạt gạo cũng sợ bị nghẹn chết, thật TM (*con bà nó*) là một màn bi kịch nhân gian."

Tên bệnh thích khóa thân kia ngo ngoắt nhìn tôi, chấn động một cái, tiểu kê kê kia không có động lực, chậm rãi xiu xuống.

Mắt thấy cảnh tượng này, tôi cũng muốn khóc.

Cái cảnh tôi vừa mới thấy, vẫn còn là bản phóng đại a, bây giờ sau khi khôi phục lại như ban đầu, quả thực là chính là loại xúc xích không chính hiệu được bán giảm giá tại siêu thị trung tâm, mà còn là cái loại nhỏ nhất.

Tôi đây đang trào dâng nước mắt, xe phải ghé vào trạm, ca ca bị bệnh thích khóa thân kia hé ra khuôn mặt tái nhợt, lão đảo vọt xuống dưới, cuối cùng biến mất trong biển người.

Tuy rằng cây sào trúc gầy này không phải bị bệnh thích khóa thân, nhưng tình trạng của hai người này không khác nhau là bao nhiêu, cho nên tôi nghĩ lần này phòng chừng cũng có thể đi.

Nhưng cây sào trúc gầy này hoàn toàn không nghe ra uy hiếp của tôi, hấn nắm chặt cánh tay của tôi, móng tay cũng cắm vào da thịt trắng nõn mềm mềm béo béo của tôi.

Tôi tinh thần luống cuống, liền run run nom nớp hỏi hấn: "Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

"Thì ra là chuyện thật! Cô ấy đang ở tại nhà cô!" Cây sào trúc kia thì ra là Mã giáo chủ hét gào, hấn điên cuồng hét lên nói: "Thì ra Sài tiểu thư thật sự ở cùng một chỗ với ngươi! Ta rốt cuộc có chỗ nào không bằng ngươi, tại sao cô ấy phải - chọn - ngươi!!!!"

Mấy chữ sau gần như là cây sào trúc gầy gần từng tiếng nhỏ ra.

Tại thời điểm này, dường như tôi nhìn thấy Mã Cảnh Đào ca ca đứng trên xe tù, dữ tợn quay đầu hét lớn: "Ngâm Sương trở về mau, ta không muốn ngươi nhìn ta đầu-lla-khỏi-cô!!!!"

Không sai, mấy chữ cuối cùng cũng phun ra giống như phun hạt nho.

Cho nên nói, cây sào trúc gầy là tinh túy của giáo phái gào rống mà.

Bị hấn rống một cái như vậy, cái lỗ tai của tôi bắt đầu xuất hiện tính ù tai tạm thời, không ngừng vang một tiếng ong ong ong ong.

Đồng thời, âm nhạc của Hoàng Hà đại hợp xướng vang lên.

"Phong đang rống Mã đang rít, Cảnh Đào đang rít gào, Cảnh Đào đang rít gào..."

Nhưng tôi không thể thất thần lâu, bởi vì trên cánh tay truyền đến một trận đau nhức.

Lúc này, cây sào trúc gầy bỗng nhiên dường như biến thành người khác, trên mặt có một loại âm trầm thần bí, giống như tên An Gia Hòa[2] khiến cho vô số đồng bào nữ giới phải gặp ác mộng.

Hấn dùng ánh mắt quý dị nhìn tôi, sau đó đề thấp thanh âm nói: "Đừng rồi, chỉ cần ngươi không tồn tại, Sài tiểu thư liền là của ta."

Trong lúc đang nói, hấn bỗng nhiên lấy ra một con dao gấp trong túi quần, mở ra một cái, tia sáng rét lạnh sắc nét trên thân dao chảy qua.

Thấy tình hình này, hô hấp của tôi nhất thời dừng lại.

Tiếp theo, hấn cười tàn nhẫn, cầm con dao nhỏ kia lướt một đường cong trơn lạnh trên không trung, liền như vậy vung về phía tôi.

Đi chết, đi chết, đi chết cho lão nương đi!!!!!!

Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!!!!!!

Tôi nhắm mắt lại, theo bản năng lấy tay bảo vệ mặt, trái tim thối lạnh.

Thế nhưng, con dao trong dự định lại không xuất hiện.

Tôi chỉ nghe thấy một tiếng rống to chính khí nghiêm nghị: "Ngươi đang làm gì đó?!"

Âm thanh kia, thật hùng hồn làm cho màng nhĩ người ta tê dại.

Len lén mở mắt nhìn một cái, lại phát hiện cách đó không xa, tên Kiều bang chủ dưới lầu nhà tôi, đang bước nhanh hướng về phía tôi chạy tới.

Hôm nay Kiều bang chủ mặc một thân cảnh trang, anh minh chùng võ, dưới trời chiều cả người lóa lên ánh sáng thần thánh.

Trong nháy mắt, mắt tôi bùng lên vô số bong bóng màu phấn hồng.

Khó trách cảnh sát thường có đồng phục thu hút, thì ra đẹp trai như vậy a.

Cánh tay to chân dài mỏng vênh kia, người phụ nữ nào chịu được a.

Cây sào trúc gầy kia nào dám nán lại nữa, vội bỏ tôi ra, chuồn mất.

Kiều bang chủ chạy tới đây, xem xét thương thế của tôi, sau khi xác định không có gì đáng ngại, bắt đầu hỏi về thân phận của người kia.

Tôi từ trong đại nạn tránh được một kiếp, nhất thời cả người hư thoát, hơn nửa ngày, mới đem tình hình kể lại rõ ràng tỉ mỉ.

Kiều bang chủ nhíu mày rậm một cái, nói: "Có lẽ tên kia thần kinh có chút vấn đề, ngày mai nhớ phải tới chỗ cục chúng ta làm ghi chép, mấy ngày gần đây cũng phải đề cao cảnh giác, nói không chừng hắn ta sẽ lại đến... Đứng rồi, vị bằng hữu kia của ngươi đâu? Mau báo cho nàng một chút."

Tôi thật sự rất ngại khi phải nói cho hắn biết, đêm nay Sài Sài dự định đến ngủ ở nhà tôi, thuận tiện nửa đêm thức dậy nhảy trên sàn đánh thức hắn dậy.

Nhưng mà, Kiêu bang chủ là nhân tài thế nào, lập tức nhìn thấu manh mối trong vẻ mặt của tôi, hắn nhướn nhướn mi, nói: "Lẽ nào, đêm nay cô ấy lại tính cùng tôi khai chiến?"

Đắc tội cảnh sát thúc thúc, cuộc sống sẽ trôi qua không dễ chịu, tôi lập tức bán bạn cầu vinh, kiễng mũi chân, đầu lưỡi ha ha, mang kế hoạch của Sài Sài một năm một mười bán đứng, hơn nữa còn thể thốt chối bỏ bản thân có mối liên quan trong chuyện này.

Nghe vậy, Kiêu bang chủ không nói gì thêm, chỉ nói: "Đi thôi, ta đưa ngươi về nhà."

Tôi biết ơn vô cùng, dưới sự hộ tống của hắn mà đi đến cửa nhà tôi.

Nhưng mà, tôi phạm phải một sai lầm rồi.

Khi tôi mở cửa ra thì, Sài Sài đang từ phòng tắm đi ra.

Trên người cô ấy, chỉ quấn trong một cái khăn tắm màu trắng, từ ngực trở lên, còn có từ đùi trở xuống tất cả đều trần trụi.

Mà đầu tóc quần kia, thì lại lười biếng buông xuống trên sườn mặt trắng nõn trơn bóng, bị gió lạnh của điều hòa thổi trúng rung rung buông xuống, mỗi một lần rơi, đều vỗ nhẹ vào lòng người ta, thật ngứa.

Còn có đôi chân dài nhỏ kia, xương quai xanh đẹp lộng lẫy, quả thực làm cho người ta huyết mạch sôi trào.

Cả người cô ấy, mang theo một loại trong sáng mềm mại, mỏng lung, xinh đẹp khác thường.

Cả ba chúng tôi đồng thời ngơ ngẩn.

Sau đó, người bị hại là người đầu tiên phản ứng lại.

Sài Sài bình tĩnh quay lại mắng Kiêu bang chủ: "Tự nhiên đi vào khi người khác không mặc quần áo, thật là lưu manh."

Kiều bang chủ phục hồi lại tinh thần, cũng lấy tư thế bình tĩnh trả lời: "Tự nhiên không chịu mặc quần áo khi người khác đi vào thật sự là nữ lưu manh."

Sài Sài càng dùng cấp độ bình tĩnh cao hơn một tầng mắng: "Ngươi là một tên thô phi khoác cảnh phục, bộ dạng thật có lỗi với nhân dân thật có lỗi với đảng, ngươi..."

Nhưng bình tĩnh của Kiêu bang chủ đã đến cấp độ Đại Thán, hắn nhẹ nhàng đánh gãy lời nói của Sài Sài: "Trước tiên đem quần lót mặc vào sau đó hãy nói chuyện với ta."

Có thể nói, năng lực sát thương của những lời này cũng là cấp bậc đại thán.

Bởi vì, Sài Sài thực sự không có quần lót.

Cho nên, lời này vừa nói ra, trong nháy mắt mặt Sài Sài đỏ giống như sung huyết.

Cô ấy trừng mắt hung hăng liếc Kiêu bang chủ một cái, tiếp theo xông thật nhanh vào trong phòng ngủ.

Tôi thở hắt ra thật dài.

Thì ra công lực của Kiêu bang chủ thâm hậu a, xem ra vừa rồi là đứng đúng chiến tuyến rồi, nếu không, có chết cũng không biết vì sao mà chết.

Phục hồi tinh thần lại, tôi nịnh nọt chạy nhanh đến mời Kiêu bang chủ ngồi xuống, lại châm trà cho hắn, lấy điểm tâm, chỉ kém chút là đem lên thành tổ tông mà cúng bái.

Đây là căn bệnh chung của tôi từ nhỏ đến lớn, trên đường trông thấy cảnh sát thúc thúc liền bắt đầu mềm chân, có thể giống như chuột.

Về chuyện này, cha tôi tự hào ngắt lời, trong cơ thể tôi là có gien phạm tội, một ngày nào đó phải làm ra một chuyện lớn thật có lỗi với nhân dân thật có lỗi với đảng.

Trên mặt Kiều bang chủ không có thanh sắc nào, chắp tay sau đít, đi vào gác xếp nơi hẩn và Sài Sài hỗn chiến, thân mình ngồi chồm hồm xuống một chút, gõ gõ, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, nói: "Hiệu quả cách âm vẫn còn kém một chút a."

Tôi nhanh chóng chân chó: "Đúng vậy, đúng vậy, những cái này đều là do gian thương làm."

Vừa nói ra lời này, có lẽ bạn học Đồng Diêu đang gào lên hất hoi.

"Ta xem, cần phải mua tám trăm trái sần." Sau khi Kiều bang chủ kiểm tra xong đưa ra kết luận.

Tôi đầu đầu như già tôi: "Phải mua, phải mua, ngày mai lập tức đi mua."

Kiều bang chủ đứng dậy, nhìn tôi, trong đôi mắt to chột lóe tinh quang, nói: "Vào giờ này các người thường phát ra tiếng ồn, đây chính là trái với các quy định liên quan. Đương nhiên ta cũng biết người là vô tội, nhưng nếu người là chủ nhà này mặc kệ không lo, đến lúc đó cũng chỉ người bị xử phạt."

Tôi hút một ngụm khí lạnh, Kiều bang chủ thật sự là tuyệt a, cái này không phải rõ ràng là khiến cho tôi bán đứng Sài Sài sao?

Quả thật là một tên thô phi mặc cảnh phục!

Nhưng mà, tôi bán đứng bạn bè cũng rất thuận tay nha, vội vàng vứt đi đạo đức trong sạch: "Việc này không liên quan đến ta, ta đã khuyên Sài Sài thật nhiều lần, thực ra ta và cô ấy cũng không quá quen thuộc, bang chủ, người phải mình giám a."

"Bang chủ?" Kiều bang chủ đối với biệt danh của mình còn không quen thuộc gì, tự giới thiệu nói: "Ta là Lâm Phong."

Lâm Phong, Kiều Phong, gần giống.

Tôi đang muốn che dấu lương tâm khen tặng tính vĩ đại của tên này một chút, Sài Sài mặc quần áo tử tế, cắn chặt răng đi ra.

Kiều bang chủ khoanh hai tay, nhếch miệng cười, lộ ra răng nanh trắng bóc: "Quần lót mặc xong?"

Đôi mắt đẹp của Sài Sài, chột co rút nhanh, cô ấy bắt đầu sững chết trừng mắt nhìn Kiều bang chủ.

Mà Kiều bang chủ, cũng không chịu thua, thoải mái đối mặt với cô ấy.

Chi chi chi chi chi sát sát sát sát sát.

Thủy thủ mặt trắng đại chiến Shin cậu bé bút chì

Sợ bị ngộ thương, tôi nhanh chóng quay mình chạy đến khu vực an toàn, sau đó lấy trong tủ lạnh ra một bọc khoai tây miếng, vừa nhìn vừa ăn.

Đang thưởng thức cảnh hiện trường lớn, chuông cửa vang lên.

Tôi xoa xoa tay, mở cửa nhìn một cái, ngăn ngán cả người,

Ngoài cửa, lại là Thịnh hồ ly trán lấm tấm mồ hôi đang đứng đó, thấy tôi, giọng điệu của hắn có chút vội vàng: "Người không sao chứ?"

Tôi há to miệng, ngẩn ra mất ba giây, cuối cùng tỉnh người lại.

Vừa gò khi gặp phải cây sào trúc gầy, hình như đang nói chuyện với Thịnh hồ ly, còn kêu lên một tiếng "Á", sau đó di động rơi trên mặt đất, pin rớt ra, di động vẫn ở trong trạng thái tắt máy.

Nếu nói như vậy, bởi vì Thịnh hồ ly quan tâm tôi nên mới đến?

Nghĩ đến chỗ này, tôi cảm động nước mắt lưu chuyển tứ phía, tay chân run rẩy.

Đứa nhỏ này thật là có nghĩa khí a, hôm nay là một ngày rất nóng, khẳng định là đã chạy đường không xa.

Tôi cắn răng một cái, tim rối loạn một trận, đang muốn vỗ ngực, hào phóng tuyên bố đêm nay mi ở Vĩ Thiên do tôi mời khách.

Nhưng Thịnh hồ ly đã giành trước một bước, hắn nhẹ nhàng ổn định nhịp thở, trấn định hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Chương 41: Dẫn hồ ly vào nhà

Tôi vội vàng đem cuộc khổ chiến vừa rồi của Kiều bang chủ và Sài Sài, nhỏ giọng mà thêm mắm dặm muối đem những chuyện vừa rồi kể lại một lần.

Ở trong câu chuyện của tôi, cây gậy trúc gãy kia không chiếm được chút tiện nghi nào, bị tôi dùng đôi giày cao gót K luôn, sau đó hần chạy trốn như một con gián.

Sau khi nghe xong, Thịnh hồ ly bình tĩnh hỏi: “Sau đó ngươi về nhà?”

“Ừ.” Tôi gật đầu

Thịnh hồ ly lại bình tĩnh hỏi tiếp: “Sau đó, ngươi cứ ngồi ở trong phòng điều hòa mà ăn khoai tây chiên?”

“Ừ.” Tôi bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời không có phản ứng gì.

Đôi mắt nhỏ dài của Thịnh hồ ly đen sẫm lại lạnh lẽo dị thường: “Vậy ngươi có bao giờ nghĩ tới phải gọi điện thoại giải thích với ta một chút không?”

Nhìn vào đôi mắt bất thiện của hần, lòng tôi lại căng thẳng một chút.

Cuối cùng cũng hiểu được cảm giác không đúng ở chỗ nào.

Thì ra Thịnh hồ ly phải chạy dưới trời nắng chang chang lâu như vậy còn tôi chẳng bị cái rắm gì, mà lại ngồi ở trong phòng điều hòa mát lạnh ăn khoai tây, xem Usagi đại chiến với cậu bé bút chì Shin, thật ra có hơi quá đáng.

“Thật ngại quá, ta quên mất.” Giọng nói nhỏ xíu, có chút đuôi lý.

Thịnh hồ ly yên lặng nhìn tôi, gương mặt trắng nõn kia đột nhiên nhiễm lên một tầng lưu ly: “Có phải là chỉ những khi muốn ăn gì đó hay là muốn làm tình thì ngươi mới nhớ tới ta không?”

Miệng của tôi, mở rồi lại khép, khép rồi lại mở.

Hình như, tựa hồ, xác thực là bị Thịnh hồ ly nói trúng rồi.

Nghe ra thì, tôi hình như có chút quá đáng, nhưng ngẫm nghĩ lại thì, Thực và Sắc, không phải là bản chất cuộc sống của tôi hay sao?

Trong lúc không có gì để nói, trừ bỏ trầm mặc ra thì chỉ còn một chiêu, đó chính là hỏi ngược lại: “Vậy ngươi thì sao, trừ những lúc làm tình và ăn cơm ra, có lúc nào mà ngươi nghĩ đến ta nữa chứ?”

Thịnh hồ ly cùng tôi đối mặt nhìn nhau, trong đáy mắt, chan chứa một nỗi ưu tư thần bí, nhưng tôi vẫn chưa kịp nắm bắt nó thì liền biến mất

Câu hỏi này tốt lắm, khiến hần không thể trả lời, coi như chúng tôi không ai nợ ai.

Sau đó, bên phía chúng tôi cũng bắt đầu triển khai cuộc đại chiến giữa Usagi với cậu bé bút chì Shin, hai người nghênh nhau, hai luồng ánh mắt xoẹt xoẹt công kích lẫn nhau.

Đang lúc tiến đến cao trào, tôi đột nhiên vỗ đầu, kinh ngạc nói: “Đúng ha, những lúc ta táo bấn cũng sẽ nhớ đến ngươi mà.”

Đây cũng không phải là nói dối, những lúc đi không ra, chỉ cần nghĩ đến những chuyện quá đáng mà Thịnh hồ ly đã làm với tôi, tôi liền khí bốc lên đầu, dùng lực một cái, cái đó của tôi liền xuất ra bay ba vòng trong không trung rồi rớt ngay xuống bồn cầu, thuận tiện còn chắn được bọt nước khỏi văng tung tóe.

Lời này vừa nói ra, thân hình Thịnh hồ ly lắc lư một cái, thể công hoàn toàn bị phá.

Hần Thực Sắc toàn thắng.

Mà phía bên kia, Sài Sài cùng Kiều bang chủ đang bắt phân thắng bại

Tôi vội vàng nói: “Mọi người nghỉ ngơi trước một chút, cho ánh mắt nghỉ ngơi một chút, ăn xong cơm rồi lại trùng tiếp, đến đây, hôm nay ta xuất huyết nhiều một chút, đãi mọi người ăn cơm.”

“Ngươi muốn ăn mì?” Thịnh hồ ly hỏi.

Tôi dùng tay áo lau nước miếng, gạt mạnh đầu.

Thịnh hồ ly nhẹ cười một cái, mê hoặc chúng sinh: “Nhưng mà ta không muốn đi nữa.”

Ta thiêu chết ngươi thiêu chết ngươi a, cố ý làm khó tôi mà.

Một bên oán thăm, một bên hỏi: “Vậy ngươi muốn ăn cái gì?”

“Ta muốn ăn món ngươi làm.” Thịnh hồ ly nhướn nhướn lông mày.

“Được.” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

Ăn món tôi làm, cũng không sợ bị tôi độc chết sao?

“Ăn lâu đi.” Sài Sài đề nghị: “Minh đã mua nguyên liệu, cũng đã mua rau rồi”

Vì thế, liền ở tại gia dùng nồi điện nấu lẩu a.

Tôi đang cảm thấy kỳ lạ tại sao Sài Sài không phản đối việc Kiều bang chủ ở lại ăn cơm, thì Sài Sài từ phòng bếp đi ra, sát khí đằng đằng cầm chén dầu đang sôi, chuẩn bị tạt về phía Kiều bang chủ.

Hù tôi sợ hết hồn, vội vàng giữ chặt nạng ta lại, đánh động tình cảm, giảng giải đạo lý: “Đừng vội vàng xúc động, tổn hại đến nhân sĩ triều đình, đó là đại tội diệt môn nha.”

Thật không dễ dàng, mới không có đem chén dầu này tới trước mặt hai người đàn ông kia.

4 người ngồi vây quanh cái bàn, bắt đầu ăn.

Bởi vì đuôi lý, tôi đặc biệt đem tất cả đồ ngon gấp vào trong chén của Thịnh hồ ly.

Vừa gấp tôi vừa híp mắt cười hi hi ha ha, khoe cả răng lợi sáng bóng.

Ý là lão nhân gia ngài cứ ăn ngon uống tốt, bớt giận, chúng ta lại tiếp tục phát triển gian tình a.

Trên mặt Thịnh hồ ly không chút biểu cảm, chỉ yên lặng ăn hết những thứ tôi gấp cho, cũng không biết là có ý gì.

Khó hiểu.

Mà phía bên kia, Sài Sài và Kiều bang chủ tiếp tục giằng co.

Ánh mắt hai người phóng điện ở phía trên nồi lẩu đang sôi ùng ục.

Tôi đau lòng muốn chảy máu, lượng điện này, gom lại để tiếp cho nồi lẩu thì thật tốt.

Chính ngay lúc đó, Sài Sài gấp lấy một miếng thịt bò mà đồng thời, đôi đũa của Kiều bang chủ cũng gấp lấy đầu bên kia của miếng thịt bò đó.

Sài Sài hơi híp mắt lại: “Buông tay.”

Kiều bang chủ một chút cũng không sợ thế lực đen tối: “Không buông.”

Sài Sài bắt đầu dùng ngôn ngữ công kích: “Đến cả miếng thịt bò cũng muốn cướp, thật không phải là đàn ông.”

Kiều bang chủ bắt đầu lợi dụng sơ hở: “Cô làm sao biết được miếng thịt này là của cô? Cô gọi nó thử coi nó có trả lời không?”

Sài Sài giận dữ cười, môi hồng cong lên, đôi mày gọn sóng, trên mặt tràn ra hơi thở hắc ám.

Quả nhiên, Kiều bang chủ rên lên một tiếng.

Thì ra là chân nhỏ bị mỹ nhân đạp cho rồi.

Sài Sài thừa dịp hán không chuẩn bị, đôi đũa dùng lực, muốn đoạt lại miếng thịt bò.

Nhưng Kiều bang chủ tuy rằng bị thương, nhưng lòng bảo vệ miếng thịt cũng không mất đi, đôi đũa vẫn giữ chặt miếng thịt không buông

Sài Sài trong lòng đã quyết, trực tiếp đứng lên, thân mình vừa chuyển, liền cắn luôn miếng thịt bò.

Nói thì chậm mà xảy ra rất nhanh, Kiều bang chủ tự nhiên không chịu thua kém, cũng đồng thời đứng dậy, cũng tư thế như vậy cắn xuống miếng thịt bò.

Kết quả là, hai người đang trên đường cắn xuống, đôi môi liền hoa hoa lệ lệ đụng vào nhau.

Nhất thời, cả thế giới im lặng.

Hai cái đầu của Sài Sài và Kiều bang chủ liền cứ như vậy để ở phía trên nồi com điện.

Miệng tôi khẽ nhếch, đôi đũa trên tay “đông” một tiếng rớt xuống đất.

Thịnh hồ ly nhướng nhướng mày lên.

Thời gian phảng phất như dừng lại, chỉ còn lại những thứ đồ ăn trong nồi cứ ùng ục sôi lên

Không biết đã qua bao lâu, thần chú đông cứng được giải trừ

Sài Sài lui ra sau, dùng khăn giấy quệt quệt miệng, lạnh lùng nói: “Đầy mùi tỏi, gớm quá đi.”

Kiều bang chủ nhìn nhìn cô ấy, nhếch miệng cười, hàm răng trắng chỉnh tề sáng lên dưới ngọn đèn: “Như nhau, như nhau.”

Hơn nửa ngày, tôi mới hồi phục tinh thần lại, đem toàn bộ thịt bò trong đĩa đổ vào trong nồi.

Sau đó tặc tặc cười: “Đội chút nữa là chín rồi, hai vị lại tiếp tục tranh cướp.”

Cảnh kiss khó có được nha, nhất định phải tạo cơ hội, xem cho đủ.

Đáng tiếc, hai người không còn tranh đoạt nữa.

Tôi chỉ có thể an ủi bản thân, đòi người chuyện không như ý chiếm tám chín phần a.

Sau khi ăn tối, Sài Sài đề nghị đánh mạt chược.

Trong lúc đang nói, ánh mắt nàng ta, lóe lên ánh sáng trong suốt thuần khiết.

Mỗi lúc Sài Sài bày ra biểu tình vô tội này, chính là điểm báo sắp có đại sự xảy ra.

Quả nhiên, thừa dịp tôi vào phòng bếp gọt trái cây, cô ấy liền xông vào, muốn tôi phối hợp với kế hoạch của cô ta, --ăn gian để Kiều bang chủ thua đến quần lót cũng không còn.

Nói đơn giản chính là nếu muốn đồng thì vượt mất, muốn điều thì sờ mũi, muốn vạn thì sờ lỗ tai. (Đồng, điều, vạn: quân bài trong mạt chược)

Tuy nói là rất không có sáng ý, nhưng mà nghe Sài Sài nói tiền thắng được hôm nay sẽ chia đôi thì nước miếng của tôi bắt đầu menh menh.

Trong 0.001 giây, tôi quyết định là một phần tư phản xã hội, phản bội nhân dân, phản bội tổ chức Đảng, phản bội chú cảnh sát Kiều bang chủ.

Tôi cùng Sài Sài nhanh chóng dọn bàn mạt chược, gọi bọn họ đến đánh bài.

Kiều bang chủ hình như không ngờ được mùi nguy hiểm, anh ta chỉ để cho chúng tôi chờ một chút, sau đó ra ngoài ban công hút thuốc, không bao lâu liền đi vào.

Lời vô nghĩa không cần nói, lập tức bắt đầu.

Trong tiếng lạch cạch xào bài của những quân bài mạt chược, 4 người đều mang theo ý xấu.

Ván đầu tiên, nhờ sự phối hợp của tôi và Sài Sài, tôi nhanh chóng để ý các con bài rồi sờ mó.

Ván thứ 2, dưới sự phối hợp của tôi và Sài Sài, Sài Sài nhanh chóng để ý các quân bài, Kiều bang chủ nã pháo nàng ta.

Ván thứ 3, bài sờ xong rồi, trừ Thịnh hồ ly ra, mọi người đều không có hòa, nhưng dưới sự phối hợp của tôi và Sài Sài, chúng tôi nghe bài, rồi dựa theo quy tắc, Kiều bang chủ lại thua chúng tôi.

Trước khi ván thứ 4 bắt đầu, Kiều bang chủ đuối thất lung, đề nghị cược lớn một chút.

Tự mình dâng trước cửa để người ta làm thịt, có lý nào lại từ chối?

Vì thế tiền đặt cược tăng gấp đôi.

Nhưng mà, bắt đầu từ ván thứ 4, Kiều bang chủ giống như được mở thiên nhãn, vận khí bắt đầu tốt lên.

Hơn nữa, anh ta luôn đối nghịch với Sài Sài.

Ví dụ như, tôi với Thịnh hồ ly mỗi người đánh ra ngũ đồng, anh ta liếc mắt cũng không thèm, nhưng Sài Sài vừa đánh ra, anh ta liền cười nói: “Tôi hồ rồi.”

Thanh âm kéo dài hùng hậu, đồng thời, hàm răng trắng tinh hướng Sài Sài cười một cái, ý tứ chính là: “Không sai, tôi chính là muốn ăn tiền của cô đó, có bản lĩnh thì cô tới cắn móng tôi đi.”

Sài Sài tự nhiên là tức giận đến khí huyết bốc lên, tức đến nỏ đom đóm mắt.

Nhưng vấn đề phẩm chất chơi bài cũng có liên quan đến nhân phẩm, chỉ có thể kiên trì đánh tiếp.

Đến cuối cùng, toàn bộ tiền mặt trong túi của Sài Sài đều rơi vào túi của Kiều bang chủ, hơn nữa còn phải viết giấy nợ 500 đồng.

Phải nói chính xác là hai tờ giấy nợ, mỗi tờ 250 đồng.

Thật sự là... vô cùng thê thảm.

Đến tận 10h tối, Sài Sài cuối cùng cũng không có tâm tình đánh nữa, vì thế, tôi tuyên bố giải tán.

Giương mắt nhìn Kiều bang chủ đang mang giày, Thịnh hồ ly cũng không thèm động đậy gì, trong lòng tôi khẩn trương, do dự hồi lâu, cuối cùng nói: “Trễ lắm rồi.”

Ý ngầm chính là, lão nhân gia ngại nên về nhà đi.

Thịnh hồ ly giương mắt, không chút hoang mang nhìn lên bầu trời tối đen, gật gật đầu: “Đúng là tối rồi, đi đường rất là nguy hiểm nha.”

Khóe miệng tôi run run, nói: “Phụ nữ một mình mới nguy hiểm, đàn ông có sao đâu.”

Thịnh hồ ly chậm rãi cười, nói: “Bây giờ nam nữ bình đẳng rồi, không phải báo chí vẫn thường đưa tin nói ở địa phương nào đó đàn ông đi đêm một mình bị cường bạo đó sao?”

Nghe ý hấn chính là, muốn ngủ ở chỗ tôi đi?

Tôi vội nói: “Sài Sài đêm nay ở lại chỗ này mà.”

“Tao đồng ý rồi, nguyên nhân chính là không thể chịu nổi hít thở cùng bầu không khí trong cùng một khu nhà với người nào đó.” Sài Sài trừng mắt nhìn Kiều bang chủ, sau đó lấy xách túi lên, nói: “Hai người các ngươi, từ từ ngủ đi.”

Sau khi nói xong, nàng ta mang giày vào, cất bước đi ra ngoài luôn.

Kiều bang chủ ngậy ra một chút, chưa kịp chào chúng tôi liền vội đi theo.

Nhìn cánh cửa phòng đóng kín, lại nhìn về Thịnh hồ ly đang về mặt nhàn hạ bắt chéo hai chân trên giường, tôi bắt đầu suy ngẫm.

Cái này chính xác gọi là dẫn sói vào nhà.

Không, phải nói là dẫn hồ ly vào nhà.

Vì thế, tôi nhìn hấn, hấn nhìn tôi.

Mắt to trừng mắt nhỏ, mắt người trừng mắt hồ ly.

Hơn nửa ngày sau, tôi rốt cuộc tìm được đề tài để nói chuyện.

“Ngươi nói xem, chú cảnh sát kia tại sao lại lợi hại như vậy?” Tôi sờ sờ cằm: “Giống như là nhìn thấy hết bài của Sài Sài vậy, quả thật là như thần.”

“Bởi vì, hấn vốn là nhìn thấy bài của cô ta mà.” Thịnh hồ ly thản nhiên nói.

“Cái gì?” Tôi kinh ngạc.

Thịnh hồ ly chỉ chỉ cái của sổ sau lưng tôi, nói: “Bạn ngươi quay lưng đối diện với mặt kính, toàn bộ bài đều bị chiếu lên đó.”

Tôi lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra.

Chả trách sao mà Kiều bang chủ trước khi đánh bài lại đi ra ngoài hút thuốc, thì ra thừa dịp lúc đi vào, anh ta có thể thần không biết quỷ không hay mà mở ra tấm màn che cửa sổ.

Sau đó, anh ta lại cố ý thả bài cho chúng tôi, yêu cầu tăng tiền cược lên.

Dự định xâm nhập, lại một lưới bắt hết, không hổ là nhân sĩ của triều đình, đối phó với những phần tử phạm tội như chúng tôi quả thật là rất có biện pháp nha.

Nói nhảm xong rồi, hai tay tôi nắm lại với nhau, chà chà tay, cười nói: “Bác sỹ Thịnh thật là dự định ở lại chỗ ta ngủ sao?”

Thịnh hồ ly đem hai tay chống thân mình, nhàn nhàn quay ra sau một cái, ánh mắt híp lại, hỏi ngược lại tôi: “Thế nào, bác sỹ Hàn không hoan nghênh sao?”

Tôi khẽ cắn môi, cân nhắc cân thận.

Theo lẽ thường tôi ngủ ở chỗ hán một đêm, thì hán ngủ ở chỗ tôi một đêm, cũng là bình thường.

Nhưng mà, cả đêm như vậy ngủ cùng nhau, thật sự là sẽ ngủ đến có tình cảm mất, nhưng mà như vậy được sao?

Có điều là, nếu như mạnh mẽ cự tuyệt, Thịnh hồ ly nhất định sẽ phát hỏa.

Chiều theo cái tính khí âm tình bất định của hán, nói không chừng sẽ chiến tranh lạnh với tôi.

Cho nên, tôi cân nhắc một cái, chân nhảy lên, quyết tâm.

Ngủ thì ngủ, có ai thiệt thòi gì đâu.

Chủ ý là quyết, trong lòng đột nhiên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Con người mà, chỉ cần có gan bước ra một bước đầu tiên, những chuyện còn lại cũng không có gì đáng sợ cả.

Nhìn thời gian không còn sớm, tôi đuổi thất lung, nói: “Bây giờ chơi trò gì đây?”

“Tiếp tục cá cược đi.” Thịnh hồ ly đề nghị: “Nhưng mà chơi xúc xắc lớn nhỏ.”

Tôi không suy nghĩ nhiều, liền đồng ý.

Nhưng mà, lúc vừa gạt đầu xong, thấy trong mắt Thịnh hồ ly lóe ra ánh sáng.

Tôi là tên rất cẩn thận, lập tức phản xạ có điều kiện run rẩy như có động đất.

Trúng kè rồi.

Quả nhiên, Thịnh hồ ly đem canh bạc này kết hợp với trò chơi Truth or Dare.

Mỗi người một lần, so lớn nhỏ, người thắng có thể hỏi người thua một vấn đề.

Nếu người thua không chịu trả lời, phải cởi quần áo.

Tôi thừa nhận, nếu như điều kiện trừng phạt dâm dăng như thế không đúng với lòng tôi thì tôi có chết cũng không tham gia.

Vì thế, ôm một mong muốn được nhìn Thịnh hồ ly thoát y sạch trơn, trò chơi bắt đầu.

Nguyên bản vốn tưởng rằng, từ nhỏ chơi mặt chược tới lớn như tôi, thì chơi xúc xắc cũng có thể thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mà, tôi lại xem nhẹ đối thủ của mình.

Lần đầu, tôi ném được 11 điểm, vẫn chưa kịp mừng, Thịnh hồ ly lại ném được 12 điểm.

Khóe môi hán nhếch lên, ý tứ sâu xa nói: “Thật ngại quá, bất luận là trên giường hay ở đây, đều là ta đè người rồi.”

Kỹ thuật không bằng người ta, tôi nhẫn nhịn: “Nói đi, muốn hỏi ta điều gì?”

Đôi mắt nhỏ dài của Thịnh hồ ly giống như cánh liều lướt trên mặt nước, trên mặt phoi phới: “Ta muốn người trả lời... Người kia là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tư thế quyết định vận mệnh

Kỳ thật, tôi đối với chuyện này đã có chuẩn bị.

Tôi biết, Thịnh hồ ly sẽ không dễ dàng buông tha cho tôi như vậy.

Hắn chính là loại người như vậy, những việc muốn làm, nhất định sẽ làm tới cùng.

Tuy rằng đã sớm dự đoán hắn sẽ hỏi vấn đề này, nhưng trong lòng tôi, vẫn mâu thuẫn một chút.

Thịnh hồ ly im lặng nhìn tôi.

Thật sự là rất yên tĩnh, giống như dù ném một hòn đá nhỏ vào, cũng sẽ không phát ra âm thanh gì.

Tôi đương nhiên không có ném hòn đá nhỏ, cái tôi ném là quần áo.

Không phải đã giao kèo rồi sao? Nếu như người thua cự tuyệt, vậy thì phải cởi quần áo.

Quần áo mà thôi, cũng không phải bảo người tróc da.

Tôi hào sảng đem T-shirt cởi, ném lên người hắn.

Thịnh hồ ly mỉm cười đem T-shirt ném sang một bên.

Tôi kháng nghị: "Kịch truyền hình của người ta, những nam nhân trong lúc vô ý nhất được giằng của nữ diễn viên chính đều ngủ hai lần, người làm sao lại có thể không nể mặt vậy?"

Thịnh hồ ly chậm rãi nói ra câu đã kích người khác: "Trời nóng, mồ hôi đều thấm hơn mười mấy giờ, một cổ chưa hỏi ai muốn đi ngủ?"

Coi như hắn lợi hại.

Bác sĩ Hàn Thực Sắc mặc áo che ngực màu trắng tơ nụ và bác sĩ Thịnh Du Kiệt có đôi chút nghiện sạch sẽ triển khai lần giao đấu thứ hai.

Lần này, hắn ném trước, vận khí không tốt lắm, một viên 4 điểm, một viên 3 điểm, cộng lại là 7 điểm.

Trong lòng tôi cuồng tiếu, đem xúc xắc đặt trong lòng bàn tay, thổi tiên khí vào trong đó, lại nhẹ nhàng ném.

Xúc xắc trong bát không ngừng thay đổi, cùng mặt sù phát ra thanh âm tron nhẵn.

Kết quả ngàn hồ vạn hoá mới xuất hiện, lại là hai viên 3 điểm.

Xem ra, quả thật tư thế quyết định vận mệnh a.

Trên giường bị đè, trong cuộc sống liên chắc chắn sẽ bị đè.

Tôi thầm hạ quyết định, đêm nay nhất định phải nữ thượng vị. (ở trên)

Thịnh hồ ly vẫn dùng loại ánh mắt bình tĩnh đến thuần túy nhìn tôi, lặp lại hỏi: "Người đàn ông kia đi ai?"

Tôi đối hắn làm một cái hôn gió, tiếp đó liền đem quần jean cởi ra.

Lần này sợ bị ghét bỏ, không có ném trên người Thịnh hồ ly nữa.

Vì thế, bác sĩ Hàn Thực Sắc mặc áo che ngực màu trắng tơ nụ cùng quần lót trắng với bác sĩ Thịnh Du Kiệt ngồi trong lòng mà không loạn triển khai lần đầu mềm thứ ba.

Tư thế quyết định vận mệnh, tư thế quyết định vận mệnh, tư thế quyết định vận mệnh.

Tôi quyết định đem câu này khắc ở đầu giường tôi.

Về sau đánh chết cũng phải sử dụng nữ thượng vị.

Ý nghĩa của việc tôi mắc chứng cuồng loạn như vậy là, tôi lại hoa lệ thua rồi.

10 điểm đổi 2 điểm.

Con mắt Thịnh hồ ly, giống cây trụ trầm tĩnh, an bình, tĩnh thuận.

Bạc môi trơn bóng của hắn hé mở, theo thường lệ nói ra câu tôi quen thuộc không thể quen thuộc hơn: "Người đàn ông kia là ai?"

Nếu như tôi lại tiếp tục còi, cảnh xuân liền lộ hết rồi.

Mặc dù cùng Thịnh hồ ly đã thẳng thắn thành khẩn gặp nhau vài lần rồi, nhưng mà còi sạch lại không làm, còn chơi xúc xắc, thực sự có chút xấu hổ.

Hơn nữa, nếu như nói tôi phải còi, rốt cuộc là nên còi phần trên hay là còi phần dưới đây?

Cẩn thận suy nghĩ, phần trên một khi còi liền lộ hai cái, không đáng.

Nhưng phần dưới một khi còi, liền lộ lông, hình ảnh sẽ không đẹp.

Sau ba giây suy xét, tôi cuối cùng cắn răng một cái, ưỡn ngực, vênh mông, một con sói mẹ chụp mỗi, liền đem Thịnh hồ ly nhào vào trên giường.

Tôi biết, không thể cho quân địch thời gian phản ứng.

Vì thế, tôi cười trên lưng hắn, hai tay lại bắt đầu không ngừng xé rách quần áo hắn, mà há mồm, lại hôn mặt hắn chít chít chiêm chiếp.

Nhưng một đôi tay của Thịnh hồ ly, lại đến lưng của tôi, ôm, xoay tròn một cái, tôi lại bị ai bị hắn đè rồi.

Hắn nhìn tôi, từng câu từng chữ đều là một loại bình tĩnh thâm trầm: "Hàn Thực Sắc, đừng nghĩ chuyển hướng đề tài."

Nhìn thấy tình hình như thế, mắt tôi lạnh lùng.

Vẫn còn chưa tin, Hàn Thực Sắc tôi là số trời sinh bị đè!

Vì thế tôi vươn tay, đánh lên tiểu đệ đệ của hắn, tại gốc rễ hồ ly nắm một cái.

Đương nhiên, vì lo nghĩ cho tính phúc của mình, lực tôi hạ thủ là đã qua đo lường tỉ mỉ.

Sẽ không nặng đến nỗi khiến hắn không thể sử dụng, cũng sẽ không nhẹ đến mức để hắn không có phản ứng.

Vào khoảnh khắc cầm lấy nó, thân thể Thịnh hồ ly mềm nhũn, mà tôi lại nhanh tay lẹ mắt xoay người một cái, đem hắn đè trên giường một lần nữa.

Lúc Thịnh hồ ly vẫn còn chưa có phản ứng lại, tôi liền lấy ra một cái còng tay từ cái tủ đầu giường, đánh "cạch" một tiếng đem hai tay hắn khóa lại.

Cái còng tay kia là năm ngoái tôi và Sài Sài đi nhà của Đồng Diêu chơi, trong cái hòm bí mật của hắn lục lọi ra được.

Sài Sài lấy một cái xích chân, tôi lấy cái còng tay này.

Nói vậy để biết, đây cũng không phải là cái loại vật kim loại lạnh như băng mà Kiều bang chủ dưới lầu giấu sau mông đầu.

Trên cái còng tay này, đính lông tơ màu đen mềm mại, nhìn qua, muốn bao nhiêu gọi cảm, liền có bấy nhiêu gọi cảm.

Mà giây phút này, lông tơ màu đen, làm nền cho cánh tay trắng nõn của Thịnh hồ ly, loại kích thích này, trực tiếp khiến huyết mạch tôi sôi sục.

Thịnh hồ ly lạnh mắt nhìn tôi, giống như cảnh cáo nói: "Hàn Thực Sắc, mau thả ta ra."

Tôi bày ra nụ cười tiêu chuẩn dân đảng, nuốt nước miếng, nói: "Bác sĩ Thịnh, đừng sợ, ta sẽ làm cho ngươi thoải mái."

"Ngươi muốn ta?" Mắt Thịnh hồ ly híp lại.

Tay tôi, trên ngực hắn dạo chơi, chậm rãi nói: "Đó là đương nhiên."

Thịnh hồ ly nhìn thẳng tôi, bắt đầu nói điều kiện: "Vậy trả lời câu hỏi của ta."

"Nếu như ta không trả lời đâu?" Tôi hỏi.

"Vậy thì ngươi chậm rãi tự mình muốn chính mình đi" Nói xong, Thịnh hồ ly liền dùng thân mình đẩy tôi ra, xuống giường.

Tôi vội vàng như một con dê ác nhào sói, liền bay qua.

Nhưng tiết tấu không nắm chắc, chậm một bước, không nhào tới người, nhào vào trên mặt đất.

Nhưng vẫn còn may, tôi bắt được ống quần của Thịnh hồ ly.

Liều chết bắt lấy, quyết không buông lỏng tay.

"Buông ra." Thịnh hồ ly đập nhẹ tôi vài cái.

"Chết cũng không buông!" Tôi ý chí kiên định.

Hắn không để ý đến tôi nữa, tự mình đi về phía trước.

Mà tôi, liền giống cây chổi lau nhà, theo bước chân của hắn trượt trên mặt đất.

Nói cách khác, tôi từ phòng ngủ, bị hắn cho kéo đến phòng khách.

Nếu giờ phút này tôi chảy máu, thì mặt đất sẽ có một trường cảnh vết tích trắng liệt a.

Nhưng Thịnh hồ ly không chút ảnh hưởng, mắt thấy cách cửa kia ngày càng gần, tôi càng sốt ruột, lập tức nhảy lên, sau đó giống như con gấu không đuôi, hai tay vòng quanh cổ hắn, mà hai chân lại kẹp lấy thắt lưng hắn.

"Xuống mau." Thịnh hồ ly ra lệnh.

"Không xuống! Ngươi không thể dụ dỗ ta rồi, lại vứt bỏ ta, loại hành vi này, là tồi tệ, là thấp hèn, là hạ lưu, là có lỗi với quốc gia có lỗi với Đảng!" Tôi vừa lời lẽ chính nghĩa chỉ trích hắn, vừa buông tay phải từ cổ hắn ra, đến chỗ quần lót của hắn, tiếp đó, vói vào.

Tay tôi, bắt đầu rất nhanh đánh thức tiểu hồ ly.

Mà tiểu hồ ly cũng rất hợp tác, dần dần cũng có phản ứng.

Đương nhiên, cùng lúc này, Thịnh hồ ly cũng không cam lòng rút lại phía sau, thân mình đột nhiên cứng ngắc.

Giọng nói của hắn, mang theo một loại nguy hiểm: "Hàn Thực Sắc, đừng đùa với lửa."

"Ta không đùa lửa," Tôi cắn lỗ tai hắn, nhẹ giọng nói: "Ta đang đùa ngươi."

Nói thật, tôi đối với hành vi tôi làm ra lúc này, thật sự là bội phục a.

Lời nói quyến rũ biết bao.

Tôi nghĩ, ý chí cay nghiệt của Thịnh hồ ly cũng bắt đầu dao động rồi đi.

Quả nhiên, hô hấp của Thịnh hồ ly, bắt đầu thô trầm.

Mà môi của tôi, cũng nấn ná bên tai hắn, vurun đầu lưỡi ra, một vòng liếm liếm viền tai hắn.

Tư thế cùng hơi thở, đều tràn ngập ý tứ hàm xúc khiêu đùa.

Làn da điên cuồng của Thịnh hồ ly, bắt đầu nóng lên rồi.

Giờ phút này, tôi đè thấp âm thanh, khẽ nói: "Đi lên giường, được không?"

Nghe vậy, Thịnh hồ ly yên lặng.

Làm cho tôi có chút thấp thòm.

Nhưng sau đó, trời đất đảo nghiêng một cái, tôi liền bị hắn quăng lên giường rồi.

Ngay sau đó, hắn liền bao trùm lên người tôi.

Hắn cúi đầu, cùng tôi đối mặt, mắt kia, sâu không thấy đáy, mà tại nơi sâu thẳm kia, lại có ngọn lửa tình dục.

Giọng nói của hắn, khàn khàn, loại từ tính đó, chấn động đến nỗi da thịt tôi tê dại.

Hắn nói: "Hàn Thực Sắc, gỡ bỏ còng tay cho ta... Ta hiện tại muốn ngươi."

Mặt hắn, dưới ánh đèn, là một loại đẹp đẽ không thể tưởng tượng nổi.

Loại xinh đẹp yêu mị đó, trong bóng mờ càng thêm ngang ngược mà sinh trưởng.

Tìm tôi, đập thùng thùng thùng thùng từng cái không ngừng.

Vuru vật, tuyệt đối là vuru vật.

Đã là vuru vật, vậy càng phải để bản thân thương.

Tôi vurun tay, vuốt ve hai má hấn.

Ngón tay, ở trên hai má bóng loáng như đồ sứ của hấn, bấm xuống như đánh đàn dương cầm.

Làn da đó mỗi lần lõm xuống, đều tựa hồ khắc ở trong lòng tôi.

Cổ họng tôi, bị hương rượu của dục vọng làm tổn thương rồi, vô cùng khàn khàn: "Hôm nay, liền đổi phương thức đi."

Nói xong, tôi đẩy ngã hấn ở một bên, tiếp đó, nhõm người lên trên.

Giống dạng tư thế vừa nãy, cưỡi ngòi trên người hấn.

Hạ thể của chúng tôi tiếp xúc lẫn nhau.

Chỗ mẫn cảm kia, rõ ràng hướng đối phương thể hiện dục vọng sôi trào trong cơ thể của từng người.

Toàn thân tôi, chỉ còn lại quần lót, giữ vững trận địa cuối cùng.

Mà hai tay Thịnh Du Kiệt lại bị đặt trên đỉnh đầu.

Cái còng tay lông tơ màu đen kia, giam cầm động tác của hấn, lại phóng ra sự cuồng dã của hai chúng tôi.

Tôi đem đồ lót của hấn cởi ra.

Giờ phút này, phần trên của hấn trần trụi rồi.

Da thịt trơn bóng kia, dưới ánh đèn, giống một cuộn vải vóc hoa mỹ nhất.

Không hề có phần cơ bắp nào phát triển quá mức, cũng không phải gầy trơ xương như củi, mọi thứ, đều là vừa đúng như vậy.

Tôi cúi thân mình xuống, bắt đầu đối với khối thân thể hoàn mỹ này tiến hành cúi người làm lễ cúng bái.

Tôi vurun đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm nụ hoa của hấn.

Hai viên nho nhỏ kia, có thể trực tiếp kích động tình dục của hấn.

Tôi dùng đầu lưỡi, một vòng, một vòng mà dụ dỗ.

Làn da của hấn, mang theo một loại cảm xúc hơi lạnh, tỉnh té hóa, khiến tôi lưu luyến quên trở về.

Tôi cúi thấp đầu, mà hơi thở của hấn, lại phun trên đỉnh đầu tôi.

Những sợi tóc đen đó, bắt đầu hơi lay động, dẫn đến sự rung động và ngứa ngáy.

Càng khiến tôi gia tăng động tác.

Tay tôi, không quy củ mà ở trên người hấn nơi nơi tàn sát bừa bãi, tựa hồ muốn dùng lòng bàn tay, điêu khắc xuống ký ức vĩnh cửu.

Mỗi phản ứng của thân thể hấn, đều trong khống chế của tôi.

Trêu đùa xong cái đỉnh mũ nhỏ, tôi ngẩng đầu lên.

Giờ phút này, Thịnh hồ ly dưới thân tôi, là kết quả chín muồi của việc hừng hực phóng túng trong tình dục.

Da thịt hấn, bởi trêu đùa của tôi, mà hơi hơi nhiễm màu hồng nhuận khiến lòng người ngứa ngáy khó nhịn.

Mà con mắt dài hẹp tà mị của hấn, hơi híp lại, trong mắt là đẹp dễ, cũng là một loại mê ly dụ hoặc.

Hấn tỉnh té thờ hào hấn, nhả nãi dần xuống tình dục sóng biển ba đào.

Nhưng bộ ngực phập phồng kia, lại là độ cong trêu ghẹo khiêu gợi.

Chỗ hai nụ hoa kia, toàn là vết tích bị tôi tàn sát bừa bãi qua, những vết ẩm ướt đó, là bức tranh đậm mị.

"Àm àm àm" Một tiếng nổ, bức tường lý trí của tôi nháy mắt sụp đổ.

Hàn Thực Sắc lập tức biến thành một con rồng nữ sắc, liều mạng hôn lên môi của Thịnh hồ ly.

Nụ hôn này, là mãnh liệt, thiếu chút nữa khiến môi của cả hai bị thương.

Tôi hôn thật sâu, như là mưa rền gió dữ thổi quét khoang miệng hắn, muốn cướp đoạt tất cả của hắn.

Nếu như Thịnh hồ ly là thụ, như vậy nhất định là nữ vương thụ.

Ý của tôi là, hắn căn bản không cho phép tôi một mình làm chủ.

Sau khi phục hồi tinh thần lại, Thịnh hồ ly cũng bắt đầu giống gió lốc tàn sát bừa bãi môi tôi, hút đi toàn bộ thần trí cùng dưỡng khí của tôi.

Thân thể của tôi, bỗng nhiên không còn hăng hái tranh giành nữa mà mềm đi.

Nhưng, một giọng nói trong đầu nói cho tôi biết: "Hàn Thực Sắc, tư thế quyết định vận mệnh a!"

Vì thế, tôi xốc lại mười hai phần tinh thần, mạnh mẽ rời khỏi môi lưỡi tiêu hôn của hắn.

Cái gì là địa ngục, Thịnh hồ ly chính là địa ngục.

Một cái địa ngục khiến người ta trầm mê.

Sau đó, chúng tôi nhìn lẫn nhau, đều đang không ngừng thở hổn hển.

Hơi thở đó, pha trộn nóng bỏng cùng kích tình, phun trên thân thể lẫn nhau, đốt cháy lý trí chúng tôi.

Hiện tại, hạ thể của chúng tôi, chặt chẽ tiếp xúc, tất cả là không thể chờ đợi được

Cứng thẳng cùng nóng rực kia, cách một lớp vải, tại chỗ tư mật của tôi vuốt ve, mang đến sự say mê tê dại khó nhin.

Dường như là để giải tỏa khổ sở của mình, tiểu hồ ly bắt đầu không an phận mà luật động.

Luồng điện tê dại kia, nháy mắt đến mỗi chỗ trong cơ thể, khiến chân tôi không tự giác cuộn lại.

Tôi nhìn hạ thể của Thịnh Du Kiệt, ở trong sự dày vò thanh dục, da thịt của hắn, tựa hồ đều nhiễm đỏ ửng.

Giống như một bữa tiệc lớn mê người.

Trong lúc tôi đang ý loạn tình mê hết sức, Thịnh Du Kiệt đột nhiên ưỡn thẳng thân, dùng cái thẳng cứng của mình hạ xuống va chạm vào chỗ tư mật của tôi.

Đó là một loại khát cầu cùng hấp dẫn.

Tôi chịu không được, dục hóa "àm" một tiếng liên trong thân thể lan tràn, đốt cháy tất cả cảm quan. Nếu có gương, tôi nghĩ tôi sẽ nhìn thấy, bản thân mình bên trong, ánh mắt đều là màu đỏ.

"Ư ư" Một tiếng sói kêu, tôi hoàn toàn biến thân.

Bước tiếp theo, quần của Thịnh hồ ly liền bị tôi kéo xuống.

Sau đó, toàn thân hắn, chỉ còn lại chiếc quần lót CK đáng ghét rõ ràng.

Tôi không lưu tình chút nào, cũng đem nó xé đi.

Thịnh hồ ly, hoàn toàn trần trụi rồi.

Mà gốc rễ hồ ly, cũng ngẩng đầu lên.

Tới giờ phút này, tôi cố gắng ức chế tình cảm mãnh liệt tràn đầy trong huyết quản, bắt đầu mê hoặc Thịnh hồ ly.

Tôi tháo cúc áo nội y, nhưng lại không phải cởi ra, chỉ là tùy ý nó lỏng lẻo khoác trên người.

Cái tròn trịa của tôi, che lấp dưới tấm vải nho nhỏ kia, như ẩn như hiện.

Mắt của Thịnh hồ ly híp lại, bên trong chứa đựng tình dục.

Tay tôi, từ cẳng chân của mình liên tục uốn lượn lên trên, vuốt ve đến chỗ đùi.

Tiền tệ đang bị lạm phát, giá thịt tăng lên, mà tư thế của tôi lại là hấp dẫn.

Một chiều này, chính là "tự sò" trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Diên cuồng trừng phạt và phản kháng

Đương nhiên chiều này cũng rất có tác dụng.

Thân thể của Thịnh hồ ly ngày càng căng cứng. Hơi thở của hắn cũng mê loạn, cả người bắt đầu cố gắng áp sát tôi, muốn được phóng thích.

Tôi chậm rãi đem thân mình dán vào góc rẽ tiểu hồ ly của hắn, nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Vì vậy mà Thịnh hồ ly càng gấp rút, hắn ngửa cổ về phía sau.

Trên đường cong đẹp đẽ đó yết hầu gọi cảm đang bắt đầu chuyển động, cả người nhộn nhạo, cảnh xuân vô hạn.

Nhu cầu của tôi cũng ngày càng mãnh liệt, rất muốn liều lĩnh mà kết hợp cùng hắn.

Nhưng vào thời điểm cuối cùng tôi lại nghĩ tới mục đích của mình.

Vì thế Hàn Thực Sắc tôi cắn răng mà nhịn xuống mỹ nam hấp dẫn dưới thân.

“Muốn ta sao?” Tôi cúi người nhìn hai mắt tràn đầy dục vọng của Thịnh hồ ly.

Không cần nói cũng biết được đáp án.

Tôi hơi cong đôi môi đỏ mọng lên, nhìn đôi mắt quyến rũ như tơ của hắn, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần ngươi đồng ý sau này sẽ không hỏi ta những vấn đề ta không muốn trả lời nữa ta sẽ cho ngươi”

Đúng vậy, cho dù Thịnh hồ ly có hấp dẫn, ngon miệng đến đâu nhưng nếu như hắn cứ truy hỏi cho đến cùng thì sự việc sẽ biến chất a.

Trong mắt Thịnh hồ ly bỗng nhiên bắn ra một đạo ánh sáng, xua tan đi chút sương mù kích tình.

Hắn dùng yết hầu giống như bị lửa đốt hỏi: “Nếu như ta không muốn thì sao?”

“Như vậy” Tôi hơi hơi mân mê đôi môi đỏ mọng, khóe mắt khiêu khích “Giống như việc ngươi làm với ta buổi sáng hôm nay thì ngươi tự mình đi mà giải quyết. Mặc dù hiện tại ngươi mang còng tay, giải quyết xem ra là có chút khó khăn nhưng ngươi chính là Thịnh Du Kiệt a, ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ có biện pháp”

Nói xong, tôi cũng không xuống khỏi người của Thịnh hồ ly mà tiếp tục ngồi khóa chân ở trên người của hắn. Dùng nơi mềm mại của tôi cố ý vô tình vuốt ve nơi cứng rắn của hắn.

Thịnh hồ ly bởi vì chịu đựng tình dục dày vò mà cắn chặt răng, tôi tiếp tục cười không ra tiếng.

Không sai, chính là kiểu cười dâm đãng cùng đặc chí.

Mà cơ thể của tôi thì vẫn tiếp tục nhiệm vụ cảm dỗ.

Chúng tôi trừng mắt nhìn nhau, không chịu nhượng bộ.

Đều đang cố gắng đè nén ham muốn của chính mình.

Mùi vị của dục vọng, còn có cảm giác căng thẳng giằng co lan tràn ở trong không khí.

Chúng tôi ai cũng không chịu nhường bộ.

Thịnh Du Kiệt căm ghét sự che giấu của tôi.

Mà tôi thì căm ghét sự hăm dọa của hắn.

Cơ thể chúng tôi phả ra hơi thở nóng rực, cùng nhau dây dưa.

Bỗng nhiên trong mắt Thịnh Du Kiệt phát ra một tia sáng. Ngay lập tức trong lòng tôi thâm kêu một tiếng không xong rồi.

Quả nhiên, tay hắn đang bị còng vậy mà bất thành linh liền chụp lấy cổ của tôi.

Kế tiếp, hắn đem tôi nặng nề mà ấn xuống một cái.

Tiểu hồ ly thuận thế liền tiến vào trong cơ thể của tôi.

Nơi mềm mại của tôi lập tức nóng lên, có cảm giác chướng bụng. Tiếp theo, khoái cảm mãnh liệt liền bùng nổ trong cơ thể của tôi.

Trong nháy mắt, tôi và hắn đều bất động.

Dục vọng khó nhịn cuối cùng cũng được phát tiết.

Cứng rắn của hắn, chôn sâu trong cơ thể tôi, tôi lập tức bị hạ gục, buông tha tất cả.

Nhưng vào lúc này Thịnh Du Kiệt bỗng nhiên đem chính mình rút ra khỏi cơ thể của tôi.

Tôi “A” lên một tiếng, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng.

Cái loại trống rỗng này tràn ra cả lồng ngực. Tôi tự dưng cảm thấy bối rối.

Nhưng Thịnh Du Kiệt cũng không có vứt bỏ tôi.

Sau khi rời khỏi thân thể tôi thì hắn bỗng nhiên ôm lấy tôi, xoay người một cái đem tôi đặt ở dưới thân.

Tiếp theo, hắn một lần nữa tiến vào trong cơ thể của tôi, cùng tôi điên cuồng mà dây dưa, giống như mưa to gió lớn thổi quét toàn thân của tôi.

Mà tôi cũng ôm lấy gáy của hắn, bám chặt lấy hắn, dùng toàn bộ tinh lực để đáp lại kích tình của chính mình.

Ga trải giường màu hồng cánh sen rối loạn ở dưới thân chúng tôi giống như khóm hoa tươi đẹp nở rộ.

Chúng tôi giống như những con thú hoang dã nhất, hút máu lẫn nhau, nở rộ đóa hoa dục vọng mãnh liệt nhất.

Thân thể, là dây dưa, hơi thở, là dung hợp, tình dục, lại tràn đầy.

Chúng tôi cùng loạn động, trong căn phòng yên tĩnh, tràn ra vô số rên rỉ và kích tình.

Một lần lại một lần.

Ngây ngất đến tận xương tủy.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại tôi nhìn chính mình trong gương trang điểm ở bên cạnh. Trên da thịt toàn thân đều là những ấn ký như hoa.

Ấn ký kích tình lưu lại đêm qua, lưu lại từng mảng.

Mái tóc đen trên đầu, trải dài trên gối, trong từng sợi tóc, đều nhiễm phong tình vô hạn.

Chấn mòng chỉ che được chút xíu bộ ngực của tôi, nơi đó rất tròn, như ẩn như hiện.

Nhìn thấy điều đó tôi càng chắc chắn rằng. Vận động trên giường quả nhiên là có lợi giúp thân thể khỏe mạnh. Sắc mặt của tôi hồng hào hơn nhiều, giống như vừa mới ăn mấy cân nhân sâm vậy.

Nhưng Thịnh hồ ly, cái tên nhân sâm ấy đâu rồi?

Tôi nhìn lại phía giường, phát hiện ở trên đó là cái còng tôi qua tôi đã còng tay hắn lại.

Lông tơ màu đen dường như vẫn còn ký ức của kích tình đêm qua.

Gối đầu bị trũng xuống là dấu vết hắn đã từng ở đây

Đã từng.

Thịnh hồ ly đã đi rồi sao?

Trong lúc tôi không hay biết, đã đi rồi?

Là bởi vì thống hận tôi uy hiếp hắn sao?

Nhìn thấy những thứ đó, trái tim tôi bỗng nhiên có cảm giác mất mát sâu sắc.

Còn có cảm giác lạnh.

Lạnh đến thấu xương tủy.

Cái cảm giác trống rỗng hư không, lại lần nữa tràn ra.

Cái loại cảm giác này luôn tồn tại nên tôi đã quen rồi, nhưng gần đây nó không xuất hiện nữa cho đến khi Thịnh Du Kiệt rời đi.

Kỳ thực một ngày nào đó hắn cũng phải rời đi.

Một ngày nào đó, ai cũng sẽ rời khỏi tôi.

Đột nhiên cảm giác vắng vẻ sâu sắc ập đến toàn thân của tôi.

Tại cái thời điểm không minh mẫn này tôi bỗng cảm giác được sự cô đơn trước đây chưa từng có.

Hắn thật sự không nói một tiếng mà rời đi?

Tôi đem mặt chôn vùi thật sâu giữa hai đầu gối.

Nhưng ngay lúc đó tôi lại nghe thấy một tiếng động rất nhỏ.

Mạnh mẽ ngẩng đầu lên thì trước mắt bỗng nhiên tối đen.

Có người đã che đi ánh mặt trời.

Tôi nhìn kĩ thì phát hiện người đó chính là Thịnh Du Kiệt.

Thịnh hồ ly, người quả nhiên không có vứt bỏ ta.

Tôi xúc động rơi nước mắt, vội vàng ngồi dậy, bỏ nhào vào lòng hắn, hỏi: “Người đã đi đâu?”

Thật ra kịch bản của tôi là như vậy:

Tôi: “Người đã đi đâu? Có biết là ta đã rất lo lắng cho người không?”

Hắn: “Ta thấy người vẫn chưa thức dậy nên vào bếp làm bữa sáng, trứng rán xong rồi người dậy ăn đi”

Ta: “Thịnh Du Kiệt?”

Hắn: “Cái gì?”

Ta: “Người phải rán hai quả trứng và một cái xúc xích hun khói mới được”

Hắn: “Vì sao?”

Ta: “Ba thứ đó hợp lại xem ra rất giống nơi đó của người”

Hắn: “.....”

Nhưng mà cuộc sống là một loại hình nghệ thuật cấp cao.

Sau khi tôi bỏ nhào lên ôm lấy Thịnh hồ ly hỏi người đi đâu, hắn cười lạnh nhạt, nói: “Ta đi chuẩn bị cái này”.

“Cái gì?”

Tôi vừa hỏi vừa ngẩng đầu lên lại bị hơi thở nguy hiểm trong mắt hắn làm đứng hình tại chỗ.

Thịnh hồ ly cầm một cái khăn mặt trên tay.

Kia cũng không phải là một cái khăn mặt bình thường.

Đó là một cái khăn bị đông kết thành băng.

Trong lúc nước sôi nửa bóng.

Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ biết bản muốn làm gì, vội vàng rời xa hân.

Nhưng mà vận may của tôi không tốt lắm.

Thịnh Du Kiệt lấy một tay giữ chặt tôi, sau đó đem tấm chăn đơn trước ngực tôi kéo ra.

Sau đó lấy khăn lạnh đặt lên trên hai tiểu màn thầu đã chịu nhiều khổ ải của tôi.

Cuối cùng là tiếng khóc thét kinh thiên động địa của tôi, thê thảm vô cùng.

Lạm phát tiền tệ, giá thịt lên cao, liên tục có những cơn bão tài chính nhưng công việc thì vẫn phải làm.

Sau thảm kịch đó, vì sinh tồn tôi vẫn phải đến bệnh viện đi làm.

Lo sợ bị người trong bệnh viện phát hiện nên tôi cố ý để Thịnh Du Kiệt đi trước.

Vài phút sau tôi mới từ nhà từng bước một đi tới bệnh viện.

Chính xác là đi từng bước một a.

Bởi vì tối hôm qua miệt mài quá độ, sau khi xuống giường mới phát hiện hai chân mình bủn rủn, đi đứng không nổi.

Tôi muốn dính chính lại một chút, làm tình thích đáng thì mới khỏe mạnh a.

Hơn nữa trước ngực thường xuyên bị tai bay vạ gió, bây giờ hai cái bánh bao cứng ngắt không có cảm giác.

Thật sự là thê thảm.

Quả thật là tư thế quyết định số mệnh, tối hôm qua ở trên giường đến cuối cùng vẫn là bị Thịnh hồ ly đè cho nên sáng nay khi xuống giường vẫn là không thoát khỏi số phận bị hân đè.

Tốc độ đi của tôi còn chậm hơn rùa. Một đoạn đường đi xuống đường hầm ngăn ngừa mà dường như là mãi mãi cũng không thể đi hết được.

Lấy tên ăn mày nhỏ kia làm mốc thì tôi phải mất một phút đồng hồ mới đi qua mặt hân nhưng sau khi đi qua tôi lại dùng một phút để quay ngược trở lại.

Bởi vì tôi cảm giác có điều gì đó không đúng. Tên ăn mày nhỏ kia lại không dùng ánh mắt laser để nhìn tôi.

Thật sự là kỳ tích.

Đi qua nhìn một chút thì tên ăn mày nhỏ kia đang ngồi tựa vào tường, cặp mắt long lanh kia hiện giờ đang nhắm nghiền. Lông mày của hân hơi nhăn giống như kiểu rất khó chịu, mà hơi thở của hân cũng nóng rực khác thường.

Tôi vội vàng đưa tay sờ trán hân phát hiện nóng đến dọa người.

Hóa ra là phát sốt.

Không xong, nếu tên ăn mày này chết đi thì về sau tôi phải chọc phá ai để chơi đây.

Tôi vội vàng nâng hân dậy, đi về phía bệnh viện.

Ý chí là một lực lượng rất vĩ đại a, nên người tối hôm qua vừa bị ép khô như tôi lại sống lại.

Vốn dĩ cho rằng trên người tên ăn mày nhỏ này sẽ có mùi. Đến gần mới phát hiện hân không những không thối mà trên người còn tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt.

Làm sao có thể như vậy? Mặt bần như thế mà còn có mùi thơm, hân không thể nào là một cậu ấm đi?

Nhìn kỹ một hồi, phát hiện trên mặt hân, hình như là... bôi phấn đen lên.

Quả nhiên là tên tiểu tử lừa gạt.

Lòng tôi đau như cắt, cái con vịt nướng mà tôi đã cho hắn.

Bị thương phần nộ biến thành sức mạnh, tôi nhanh chóng diu hắn vào trong bệnh viện.

Thịnh hồ ly thấy tôi diu tên ăn mày nhỏ tiến đến thì cái miệng khê nhếch, hỏi: “Đây là nam sùng mới của ngươi?”

Tôi nửa ngày sau mới phản ứng lại, sau đó mặt đỏ lên, hơi nghiêng đầu, ngượng ngùng mà nói: “Hóa ra ở trong lòng của ngươi, ta lại là nữ vương của ngươi a.”

Thân mình Thịnh hồ ly bỗng cứng ngắc.

Nhưng Thịnh hồ ly chính là Thịnh hồ ly, lập tức thông minh trở lại nói: “Ngươi đã làm gì hắn?”

“Bởi vì tối hôm qua ngươi đã đem ta ép khô cho nên ngươi có thể yên tâm, mới 8, 9 giờ sáng ta sẽ không kịp xuống tay”

Tôi đi đến trước mặt hồ ly đem tên ăn mày nhỏ giao cho hắn: “Đứa nhỏ này phát sốt, ngươi giúp hắn xem xem”

“Ngươi thì sao?” Thịnh hồ ly hỏi.

“Ta phải giải đông hai cái bánh bao lớn của ta.” Tôi liếc mắt trừng hắn một cái.

Thịnh hồ ly cười cười sau đó liền đỡ tên ăn mày nhỏ trước mặt vào phòng khám để kiểm tra.

Đến lúc hắn trở về tôi vẫn còn đứng ở cửa sổ ưỡn ngực hấp thụ năng lượng mặt trời để giải đông.

Thịnh hồ ly tựa vào cửa, hai tay đặt trước ngực, dù bận vẫn ung dung nhìn tôi.

“Đứa nhỏ kia đâu?” Tôi hỏi.

“Không có gì đáng lo, đang truyền nước”. Hắn nói.

Nhìn tới bộ ngực bị đông cứng đến không còn cảm giác của mình tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thịnh Du Kiệt, sau này ngươi còn dám tàn sát bừa bãi bánh bao của ta thì cẩn thận tiểu hồ ly nhà ngươi”.

Thịnh hồ ly lại không hề ăn năn hối cải: “Là chính ngươi muốn chọc ta trước”

“Ta hôm nay không có ngủ nướng trên giường” Tôi biện bạch.

“Nhưng tối hôm qua ngươi lại ở thời khắc mấu chốt uy hiếp ta” Thịnh hồ ly nhắc nhở.

“Nhưng cuối cùng ngươi vẫn làm đầy thôi” Tôi nhún mày.

“Ta không thích bị người khác uy hiếp, còn có... giấu diếm” Thịnh hồ ly nhìn tôi bằng ánh mắt thâm trầm.

“Ngươi có biết ta chán ghét cái gì không?” Tôi đối mặt với hắn nói “Ta ghét nhất bị người khác truy cùng hỏi tận”

Trên mặt Thịnh hồ ly bỗng có một tia lạnh “Xem ra giữa chúng ta có một bất đồng rất lớn.”

Đột nhiên, tôi cảm thấy một trận tâm phiền ý loạn, liền ngồi xuống.

Tuy rằng không thấy hắn nhưng là vẫn cảm thấy được Thịnh hồ ly đang đứng ở nơi đó nhìn tôi.

Cái loại ánh mắt lạnh lẽo này nhằm đúng sáng sớm yên bình liền bay tới.

Phong thái ngẫu nhiên nhưng dừng lại ở trên làn da thì thật có trọng lượng.

Tôi nghĩ giờ phút này chính mình phải nói cái gì đó nhưng lại cảm môi không biết mở miệng như thế nào.

Mà Thịnh hồ ly cũng đứng tại chỗ không nói lời nào.

Trong phòng im lặng đến kỳ cục.

Cuối cùng tôi không chịu được loại im lặng này đành nhẹ nhàng mở miệng: “Thịnh Du Kiệt, ngươi thật sự rất phiền phức”

“Như nhau, như nhau” Hắn nói, thanh âm trầm tức nhiễm chút lạnh lẽo.

Được rồi, tôi lại bị ghen hòng nói không ra lời.

Vốn dĩ cho rằng sẽ lại bắt đầu chiến tranh lạnh nhưng bỗng nhiên Thịnh Du Kiệt lại mở miệng lần thứ hai, hỏi một câu không đầu không đuôi: “Người nói ta là ai?”.

Tôi nghĩ nghĩ, còn thật sự nói: “Người và ta cùng là một dạng người hạ lưu[1]”

“Vì sao?” Hấn hỏi.

Ta nói đồng dặc: “Bởi vì tiểu đệ đệ nhà người tôi hôm qua mới chảy nước mũi”

Hấn nhắm mắt trả lời: “Tiểu muội muội nhà người mỗi tháng còn bị chảy máu kia mà”

Tôi lại bị ghen hòng.

Coi như hấn đủ thâm độc.

[1] Hạ lưu: Hàn Thực Sắc chơi chữ, hạ lưu có nghĩa là bỉ ổi nhưng nghĩa trên mặt chữ là chảy ở dưới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hấn nói, ta là người đàn ông của người (thượng)

Kết quả là, tôi ngồi xuống, tiếp tục giả chết, giống như không tồn tại.

Nhưng Thịnh hồ ly vẫn ép hỏi: “Hàn Thực Sắc, người còn chưa có trả lời vấn đề của ta.”

“Trả lời cái gì?” Tôi liếc mắt một cái dò xét hấn.

“Ta rốt cuộc là ai?” Hấn hỏi.

“Người là Thịnh Du Kiệt” Tôi ném ra một câu trả lời thật an toàn.

“Thế nhưng có đôi khi, người cũng không nghĩ như thế” Hấn nói.

“Có ý gì?” Tôi hỏi.

Thịnh hồ ly vẫn giữ tư thế như vậy, trong mắt là một thái độ xa cách: “Người đem ta trở thành vật thay thế của người kia phải không?”

Nghe vậy, trong nháy mắt mí mắt tôi nháy dựng lên: “Ài? Ta đem người trở thành ai?”

“Về điều ấy, người hấn là phải hiểu rõ hơn người khác” Thịnh hồ ly khẽ hừ một tiếng.

Tôi trầm mặc, trong lòng rầu rĩ, vẫn ngồi trên chỗ ngồi, mà đôi tay thì lại vô ý thức lật tạp chí.

Âm thanh sột soạt, dần dần lớn hơn, mỗi lần hạ xuống, trang sách giống như là thổi vào trong lòng người.

Giống như là dây thun tuy có thể kéo căng, nhưng khi tới giới hạn, nó sẽ đứt.

Đó là một sự so sánh.

Ý của tôi là, nhẫn nại của tôi ngay tại giờ phút này đã đạt tới giới hạn.

Tôi đứng bật lên, ghé dựa tạo ra những âm thanh chói tai trên mặt đất.

Tôi chỉ vào Thịnh hồ ly, gần từng tiếng nói: “Thịnh Du Kiệt, rốt cuộc người muốn thế nào?”

Hấn cũng không có bị tôi dọa, dường như xem thấu là tôi chỉ đang phô trương thanh thế.

Trên mặt hấn không có biểu tình gì, như là một dòng sông không hề gợn sóng.

Âm thanh của hắn, cũng là gọn sóng không sợ hãi: “Ta phải biết người đàn ông kia rốt cuộc là ai.”

“Cái gì đàn ông?” Tôi hỏi, âm thanh lại nâng cao tám độ, nghe như cãi nhau với người ta: “Người nói bậy bạ gì đó?”

“Người đàn ông kia, người đàn ông cùng ta có điểm nào đó giống nhau” Thịnh hồ ly lạnh nhạt cùng với bất an của tôi hình thành sự đối lập rõ ràng.

Nghe vậy, tôi hết như bị trúng định thân chú, toàn thân run như cây sậy.

Mắt tôi hạ xuống, một lát sau, lại nâng lên, sau đó, thử hai lần, mới mở miệng, nói “Rốt cuộc người biết được bao nhiêu?”

Bỗng nhiên trong lúc đó khoe miệng Thịnh hồ ly như khắc lên một tia âm u: “Như vậy xem ra, ta nói đúng rồi, đúng không? Người kia, cái người đàn ông người nhớ nhưng ấy, quả thật rất giống ta?”

Tôi lúc này mới hiểu được, mình bị chụp mũ.

Bị người ta đón đầu.

Lúc ấy, tôi có cảm giác, nếu Thịnh hồ ly không làm bác sỹ, đổi nghề cùng Kiều bang chủ đi đối phó với phần tử tội phạm, thì xã hội hài hòa của chúng ta, nhất định có thể đến sớm một trăm năm.

Trong ngực tôi chứa đầy khí, tắc nghẽn khiến người ta rất khó chịu.

Tôi nói: “Tại sao người lại muốn biết những cái này?”

Hắn hỏi lại: “Tại sao ta lại không thể biết những cái đó?”

Người đang nổi cáu hồ đồ, thì sẽ nói ra một ít hờn giận trong lời nói

Tôi cười lạnh một tiếng, nói: “Người cũng không phải là gì của ta, người dựa vào cái gì biết chuyện của ta?”

Nghe vậy, trong chớp mắt Thịnh hồ ly im lặng

Không, hắn vẫn đều là im lặng, nhưng giờ phút này cái loại im lặng này lại đặc biệt nguy hiểm.

Ánh mắt của hắn như tuyết rét lạnh trên Thiên Sơn, đóng băng làm khắp cả người tôi phát lạnh.

Tôi ý thức được mình sai lầm rồi, quá sai rồi.

Nhưng khi tôi đang muốn mở miệng, tính toán nói chút lời ngu ngốc để chuyển hướng đề tài, làm dịu đi không khí, Thịnh Du Kiệt bỗng nhiên xông lại đây.

Hướng về tôi xông tới.

Theo bản năng tôi liền trốn ra phía sau, nhưng không còn kịp rồi, hắn đã bắt được tay của tôi.

Sau đó, lôi kéo, tôi đã bị dúi vào trong lồng ngực hắn.

Quả thật là dúi vào.

Thời điểm Thịnh hồ ly tức giận, sức lực của hắn rất lớn.

Một tay hắn vòng qua thắt lưng của tôi, cái tay kia giống như thiết bản, đè ép xương sườn tôi đều sắp gãy.

Mà tay kia của hắn, cùng lúc lại nắm hàm dưới của tôi.

Tiếp theo, hắn liền hôn xuống.

Tôi thật bội phục Thịnh hồ ly.

Nguyên nhân ở chỗ, tay của hắn nặng nề nắm hai gò má tôi, nói cách khác, thịt trên mặt tôi vì vậy mà đều bị tập trung ở cùng một chỗ.

Nói chính xác hơn, mặt của tôi, giờ phút này đã muốn biến thành hình dáng một cái bánh bao.

Thịnh hồ ly lại có thể đối với hình dáng bánh bao của tôi mà hôn được, đối với điểm này, tôi không thể không phục.

Hắn không những hôn, mà còn thật sự dùng sức đè hôn.

Hắn là dùng hôn để phát tiết lửa giận lạnh lùng của mình.

Lưỡi hần, mạnh mẽ cạy mở môi cùng răng của tôi, giống như con rắn chui vào.

Sau đó, hóa thân thành con báo mạnh mẽ, trong khoang miệng của tôi cuồng liệt tàn sát bừa bãi.

Hần cướp đoạt toàn bộ đường khí của tôi, nhiễu loạn toàn bộ tâm trí tôi.

Cái loại nóng rực này, cái loại mãnh liệt này, làm cho từng tế bào trong thân thể tôi kêu gào hòa tan.

Tôi liều mạng giãy dụa, đều bị tan biến bởi cái ôm vững chắc của cánh tay hần.

Hần găt gao ôm lấy tôi, ở giữa hai thân thể chúng tôi, không có một khe hở nào.

Hần giống như muốn đem tôi hòa nhập trong thân thể, trở thành máu thịt của hần.

Tôi nhanh chóng dán chặt chẽ lên ngực hần, lồng ngực cứng rắn nóng rực kia luôn luôn làm tôi thoải mái.

Tay hần ban đầu nắm chặt cầm tôi, bắt đầu dờ đi trên địa, từ vạt áo sơ mi của tôi tiến vào, đi tới ngực của tôi, nặng nề vuốt ve xoa nắn.

Tay hần lạnh như băng, làm cho da thịt nắn cảm của tôi nổi lên run rẩy

Tôi không thích cảm giác mất khống chế đối với loại chuyện này, vì thế tôi liều mạng muốn đẩy hần ra.

Trông hần vẫn sừng sững bất động, mà tay hần lại tăng thêm độ mạnh yếu

Hai bánh bao của tôi, đã trải qua gặm cắn, đóng băng, bây giờ còn có xoa bóp mạnh mẽ, quả thật là quá tạo nghiệt mà.

Tôi vừa đau vừa tức, ra sức hướng môi của Thịnh hồ ly cắn một cái.

Ngay sau đó, một mùi tanh ngọt liền tràn ra giữa môi lưỡi chúng tôi

Như là một đóa hoa đẹp, trong nháy mắt làm cho tất cả cuồng dã vỡ tung.

Thịnh hồ ly ôm tôi càng chặt hơn, lưỡi hần càng không ngừng khuấy đảo ở trong khoang miệng của tôi, điên cuồng đến không để lại một chỗ trống nào để cứu vãn.

Cái hôn này khiến người ta khắc sâu trong trí nhớ.

Hô hấp của tôi, thần trí, thậm chí là thân thể, tất cả giác quan đều bị Thịnh Du Kiệt cướp đi.

Linh hồn sâu bên trong của tôi khắc sâu ký ức này.

Trong phòng thật yên lặng, yên lặng đến mức ngay cả sự lay động của ánh nắng, đều có thể nghe được rất rõ ràng.

Ánh nắng đầu hạ phải rất ấm áp, nhưng chiếu vào trên người chúng tôi lại lạnh.

Bởi vì giờ phút này, thân thể chúng tôi nóng rực.

Ngay cả ánh mặt trời cũng không thể bằng được.

Cuối cùng, nụ hôn đỏ máu đầm đìa, kết thúc rồi..

Môi Thịnh hồ ly rời khỏi môi tôi

Trong phòng, chỉ có tiếng thở dốc của chúng tôi sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi.

Tôi nâng lên ánh mắt mê ly, nhìn về phía Thịnh hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Hắn nói, ta là người đàn ông của ngươi (hạ)

Giương mặt của hắn thực tuần tú cũng thực yêu mị, mê hoặc lòng người. Mà môi hắn, trơn bóng như nước, nhiễm vết máu đỏ tươi. Giống như một cánh hoa đào, mê hoặc chúng sinh. Hắn dùng đôi môi nhiễm ma lực yêu dị kia nói với tôi: "Hàn Thực Sắc, nhớ kỹ, ta là người đàn ông của ngươi."

Sự tình có thể lý giải đơn giản như vậy. Trước tiên, tôi lạnh lùng hỏi: "Ngươi cũng không phải là gì của ta, dựa vào cái gì muốn biết chuyện của ta?"

Sau đó, Thịnh hồ ly hướng tôi trả lời: "Hàn Thực Sắc, nhớ kỹ, ta là người đàn ông của ngươi."

Chẳng qua, ở đoạn giữa là một hồi hôn mưa rền gió bão. Thế nhưng tôi vẫn chưa có tính ngộ lại, tất cả chuyện này, đến tốt cùng như thế nào phát sinh? Chỉ một ngày ngắn ngủi, tình tiết phát triển thật phong phú.

Đầu tiên là phim sắc tình AV - tôi và Thịnh hồ ly tổng động viên trên giường.

Sau đó là phim trinh thám Mỹ - Thịnh hồ ly hóa thân thành tổ chức FBI, CIA tiến hành bức cung tôi, muốn tôi khai ra thông tin về Ôn Phủ Mịch.

Hiện tại lại biến thành phim thần tượng Đài Loan - chúng ta dùng cái hôn cháy bỏng mãnh liệt để chấm dứt trận tranh cãi này.

Tiếp theo nữa, không biết có thể hay không biến thành phim cường bạo tiểu ngôn của Thái Lan - ví dụ như tôi sau đó phát hiện Thịnh hồ ly thì ra có một em trai, bởi vì bị Sài Sài phản bội mà nổi sùng tự sát. Hắn một lòng muốn trả thù cho em trai, nhưng chuyện máu chó là, tôi trước giờ luôn đi cùng Sài Sài, hắn nghĩ nhầm tôi là hung thủ hại chết em trai hắn, liền tiếp cận tôi, bắt cóc tôi đến một ốc đảo hoang vắng, nấu nước luộc trứng, mặc cho tôi giải thích thế nào cũng không nghe, tiếp theo oxxx tôi một lần lại một lần, cuối cùng chân tướng rõ ràng tôi vẫn là tha thứ cho hắn, sau đó là happy ending. (chi tiết cụ thể xem thêm《 Bị cáo của tình yêu 》)

Nhưng mà may mắn chỉ ít cũng không biến thành phim chính trị, nếu không mọi người đều là Lôi Chấn Tử 1] chuyển thể rồi.

Thịnh Du Kiệt bắt tôi nhớ kỹ, hắn là người đàn ông của tôi. Người đàn ông của tôi, nói cách khác, hắn là bạn trai tôi.

Tôi bắt đầu cẩn thận suy xét.

Đời này, tôi ghét nhất chính là phải suy xét nghĩ ngợi. Bởi có chuyện nghĩ nhiều rồi thì sẽ không làm. Nhưng là một khi đã xảy ra chuyện lại không thể không suy nghĩ. Dựa theo tình tiết câu chuyện máu chó này mà xem xét thì Thịnh hồ ly chính là đang ghen, ghen với sự tồn tại của Ôn Phủ Mịch.

Nói cách khác, hắn đối với tôi, có một thứ tình cảm khác.

Chẳng lẽ nói, lăn qua lăn lại trên giường lại có tình yêu? Vận khí của tôi tốt như vậy sao?

Tôi bắt đầu dùng sức kéo kéo tóc.

"Bà lão à, phát khùng sao?" tên ăn mày nhỏ trên giường bệnh nhú mày nhìn tôi.

Không, hắn sau khi đã rửa mặt sạch sẽ, thì không còn là ăn mày nữa rồi.

Cuối cùng tôi phát hiện ra, ánh mắt của mình thực chính xác, tên ăn mày nhỏ này lớn lên nhìn rất được. Khuôn mặt mềm mại non nớt như đậu hũ, néo một cái có thể nặn ra nước. Mắt mũi miệng cao dài vừa đủ, tất cả hợp lại thực xinh đẹp. Hắn là hình ảnh đàn xen của đứa trẻ với người đàn ông trưởng thành, tản ra hơi thở thanh lương tựa như cỏ cây. Hắn mặc quần áo người bệnh, bởi vì bệnh nặng mới khỏi nên thân thể còn chút yếu ớt, gió thổi qua, vòng eo nhỏ nhắn xinh xắn như ẩn như hiện.

Đây chắc là cái gọi là sự mê hoặc của chính thái a. Tôi nghĩ rằng, nếu chụp ảnh hắn đăng lên mạng, thế nào cũng đạt danh hiệu cây cỏ quốc dân.

Đáng tiếc, đứa nhỏ này làm như không thấy ơn cứu mạng của tôi, vừa nhìn thấy tôi thì nhớ ra tôi đã cướp mất tiền của hắn, còn thường đem những thứ cơm thừa tôi ăn không hết ép cho hắn, còn gọi tôi là bà lão.

Bất quá tôi đang có phiền não khác nên không so đo với hắn. Vậy nên tôi nhìn hắn, thở dài một tiếng, cúi đầu thấp xuống, tiếp tục vò tóc mình.

"Bà lão, ta hỏi người đó? Sao ngươi lại thờ dài?" Tên ăn mày nhỏ quyết tâm truy hỏi rõ ràng sự việc.

Tôi ngẩng đầu lên, u oán nhìn hắn, nói: "Ta không thể giấu giếm ngươi cả đời được."

Đứa nhỏ bắt đầu có chút khản trương, tay nắm ga trải giường thành một đóa hoa.

Kỳ thực, tôi cảm giác được đứa nhỏ này chưa từng chịu khổ bởi vì tay hắn trắng mịn, thon dài, là một đôi tay của giai cấp tư sản a.

"Có phải là..." Hắn do dự hỏi "Có phải là cơ thể ta có vấn đề gì hay không?"

"Đúng vậy," tôi bày ra vẻ mặt thương tiếc nhìn hắn, nói "Làn này sốt cao, đối với thân thể ngươi tạo thành thương tổn không thể bù đắp lại."

"Đến tột cùng là thương tổn gì?" Thanh âm tên ăn mày nhỏ run rẩy hỏi.

Tôi đau lòng nhìn hắn, mãi tới khi thấy thân mình hắn run lên, lúc này mới hỏi: "Em nhỏ, ngươi là xử nam sao?"

Tên ăn mày nhỏ sững sốt, chờ khi hắn lấy lại phản ứng, máu toàn thân đều dồn lên mặt. Gương mặt đầu hũ non nớt mọng nước tức khắc đỏ hồng như táo Phú Sĩ, vừa vội vừa xấu hổ, bức mình hỏi: "Cái đó với ngươi có quan hệ gì?"

Tôi thờ dãi mở miệng "Không có quan hệ với ta nhưng lại có quan hệ rất lớn với ngươi."

Giọng nói của tên ăn mày nhỏ run run: "Ý của ngươi là...?"

"Đúng vậy," tôi vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Bởi vì một loạt thương tổn liên tiếp, xem ra ngươi phải tiếp tục là xử nam cả đời rồi."

Nghe vậy, đứa nhỏ như bị sét đánh, gương mặt kia "Bá" một chút liền trắng bệch, thật lâu sau hắn mới mờ mịt hỏi han: "Ý của ngươi là, ta không còn có được công năng của đàn ông sao?"

"Em nhỏ," tôi nói: "Nén bi thương a."

Tên ăn mày nhỏ giống như bức tượng gỗ mềm oặt, run sợ một lúc lâu, bỗng nhiên nắm chặt tay tôi, môi run rẩy: "Chẳng lẽ không có biện pháp cứu chữa nào khác hay sao?"

Tôi mặt không đổi sắc, rút tay trong tay hắn ra, sờ sờ cảm, nói: "Cũng không thể nói như vậy."

"Còn có biện pháp gì? Nói nhanh, cần phẫu thuật sao? Ta bằng lòng!" Tên ăn mày nhỏ sốt ruột nói.

Cũng khó trách, chưa từng hưởng thụ tư vị tuyệt vời nhất thế gian này, đó chẳng phải uống phí một lần sống ư?

"Thượng đế đóng lại một cánh cửa, nhất định sẽ vì ngươi mở một cái cửa sổ khác. Ngươi chắc đã nghe qua những lời này đi." Tôi bắt đầu hóa thân thành nhà triết học.

"Điều này là có ý gì? Nói rõ ràng một chút!" Tên ăn mày nhỏ gấp đến nỗi muốn nắm lấy tay tôi lại bị tôi tránh đi.

"Ý của ta chính là, thượng đế tuy đóng cánh cửa trước mặt ngươi nhưng cũng mở ra một con đường ở phía sau ngươi. Từ giờ trở đi, ngươi có thể lập chí trở thành 'nữ vương thụ'. Nếu không có phản ứng chính phục tất cả phụ nữ trên đời này, như vậy liền sử dụng khả năng trời phú của chính mình, trên đời này người cảm quyền đều là đàn ông mà." Tôi nắm tay thành nắm đấm, tạo ra tư thế cổ vũ, nói: "Ta tin tưởng ngươi nhất định có thể làm được."

Những lời này truyền vào tai tên ăn mày nhỏ được khoảng ba giây, hắn lập tức phản ứng lại.

Chính mình bị lừa giỡn rồi.

[1] Lôi Chấn Tử: một nhân vật trong Phong Thần. Theo truyền thuyết thì Lôi Chấn Tử vốn là một trong những người con của Tây Bá Hầu Cơ Phát (Chu Vũ Vương). Ở đây ý nói là ai cũng bị sét đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Uy hiếp ngoan độc nhất

Cho nên nói, khuôn mặt non nớt của tên ăn mày nhỏ, từ ngưng ngừng ửng đỏ, biến thành trắng bệch khủng bố, hiện tại lại trở thành thẹn quá hóa giận mà đỏ bừng lên.

Cực kì đỏ.

Cực kì tức giận.

Hắn gầm lên: "Bà già, ta giết ngươi!"

Tôi Hàn Thực Sắc trước giờ luôn là nhân sĩ bị ối, thượng đôi hạ đập, nhìn đĩa mà gấp rau.

Tôi sờ dĩ dám trêu chọc tên ăn mày nhỏ bởi tôi biết hắn muốn đầu lại tôi, vẫn còn kém một bậc.

Ý của tôi là, trước khi nói ra những lời này, tôi tất nhiên đã nghĩ trước đường lui cho bản thân.

Lúc tên ăn mày nhỏ hung thần ác sát, nghiêng răng nghiêng lợi bỏ nhào về phía này, tôi chuyển thân một cái, dựa theo lộ tuyến đã được lên kế hoạch, nhanh chóng không bị cản trở mà chạy ra ngoài, tiếp theo là đem cửa phòng bệnh đóng sập lại.

“Đông” một tiếng, cánh cửa bị một lực thật mạnh đung vào, rung rung lên một hồi.

Có thể tưởng tượng, tên ăn mày nhỏ ở bên trong bây giờ chẳng khác nào một tờ giấy viết bình thường theo cửa từ từ trượt xuống.

Đồng thời cũng hình dung được, tuổi trẻ khí thịnh như hắn sẽ từng ngum từng ngum cắn mất mấy miếng thịt của tôi – đây là nói nếu tôi bị hắn bắt được.

Tôi không muốn bị bắt, cho nên xoay người bỏ chạy.

Giày cao bẫy tắc, gót nhỏ mà nhọn, nhẹ nhàng gõ trên sàn hành lang bệnh viện tạo ra tiếng vang thanh thúy. Tuy nhiên, âm thanh đó kéo dài không được bao lâu liền chuyển điệu. Bởi vì ngay tại cửa nhà vệ sinh nam, tôi bắt gặp Thịnh hồ ly. Đôi tay giống như tác phẩm nghệ thuật của hắn đang đút vào trong túi áo khoác blouse trắng. Ánh đèn chiếu xuống gương mặt đường nét chính tề của hắn, sinh ra một bóng râm thanh tĩnh thâm sâu.

Mắt của hắn, đôi mắt hẹp dài, luôn nhìn về phía tôi, mà ánh mắt bên trong biểu thị một câu: Hàn Thực Sắc, người chạy không khỏi ngũ chỉ sơn của ta đâu.

Tôi nói rồi, tôi là người nhìn đĩa mà gấp rau, từ mấy lần không sợ chết mà đấu với Thịnh hồ ly xong, tôi cuối cùng rút ra một bài học xương máu. Đó chính là – tôi không phải đối thủ của Thịnh hồ ly.

Cho nên, tôi lại xoay người bỏ chạy.

Từ sau khi Thịnh hồ ly nói câu kia “Ta là người đàn ông của người” vào ngày hôm qua, tôi vẫn luôn né tránh hắn. Lúc không muốn đối mặt thì sẽ không đối mặt. Đây là nguyên tắc nhân sinh của Hàn Thực Sắc tôi. Nhưng mà Thịnh hồ ly lại cố chấp quyết ý muốn đối mặt với tôi.

Chạy chưa được mấy bước bỗng cảm thấy cổ áo phía sau bị kéo căng, tiếp theo tôi đã thấy mình bị túm vào trong phòng vệ sinh nam rồi.

Thịnh hồ ly nhét tôi vào một gian buồng, khóa chặt cửa lại, sau đó mới buông tôi ra. Căn buồng nhỏ hẹp, hai người cùng đứng bên trong, thân thể không thể không có chút động chạm.

Tôi nghĩ là giờ khắc này tôi nên bất chấp tất cả mà chạy ra ngoài. Nhưng tên Thịnh hồ ly này lại đứng chắn ngay cửa, từ trên cao nhìn xuống tôi. Lần đầu tiên tôi phát hiện ra, Thịnh hồ ly không ngờ lại cao đến vậy. Cái loại độ cao này thậm chí khiến tôi có chút sợ hãi.

Thịnh hồ ly khoanh tay trước ngực, tư thế vô cùng nhàn nhã. Hắn hiện tại chẳng khác nào một con mèo lười biếng giờ móng vuốt nhìn tôi – một con chuột mẹ không còn đường trốn chạy. Đôi môi thủy nhuận của Thịnh hồ ly hơi cong lên, thanh âm thực ôn nhu phát ra: “Bác sĩ Hàn Thực Sắc, xin hỏi, người đã suy nghĩ rõ ràng chưa?”

“Suy nghĩ cái gì?” tôi chớp mắt, liều mạng muốn vắt ra vài giọt nước mắt, tạo ra hình tượng một cô gái duyên dáng đáng yêu sắp rơi lệ.

Có thể là hình tượng của tôi quá đáng đánh hay là tim tên Thịnh hồ ly này hóa đá rồi, tóm lại là trên mặt hắn không mấy may chút dao động.

“Quên lời ta nói hôm qua rồi sao?” khóe miệng hắn cong lên, nụ cười sâu sắc.

Một loại nguy hiểm sâu sắc.

Đúng vậy, hôm qua Thịnh hồ ly nói xong câu nói có tính bùng nổ “Ta là nam nhân của người” xong, tôi liền bị bắn bay lên tận sao Hỏa. Tiếp theo, hắn còn bổ sung: “Cho người 24 tiếng để suy nghĩ, cân nhắc”. Tôi đang muốn hô lớn không cần cân nhắc, ta hiện tại có thể trả lời người, đáp án chắc chắn là “no”. Nhưng tôi còn chưa kịp mở miệng thì hắn đã mua một tặng một, thêm vào một câu: “Đúng rồi, cho dù người cân nhắc ra kết quả gì, ta cũng sẽ chỉ nhận đáp án yes... Tốt lắm, người trở về từ từ suy nghĩ đi”

Kết quả là tôi trực tiếp bị bắn ra ngoài dải ngân hà.

Cho nên từ sáng đến giờ tôi luôn tìm cách trốn tránh Thịnh hồ ly. Bởi vì tôi thực sự không thể nào đưa ra đáp án yes hắn muốn.

Tất nhiên tôi cũng không có suy nghĩ tỉ mỉ xem rốt cuộc là tại sao. Tôi chỉ cảm thấy chuyện này thật phức tạp. Tôi Hàn Thực Sắc luôn luôn cho rằng xe đến trước núi ắt có đường. Vì vậy mỗi khi gặp chuyện tôi đều thích kéo dài đến khắc cuối cùng mới bắt tay vào giải quyết.

Ví dụ như, đến tối ngày chủ nhật mới bắt đầu viết báo cáo hàng tuần.

Ví dụ như, váy chặt đến bụng chỉ ra mới bắt đầu giảm cân.

Ví dụ như, trái tim chết thành tro bụi rồi mới chia tay Ôn Phủ Mịch.

Chuyện này cũng không ngoại lệ.

Hiện tại, tôi nhìn Thịnh hồ ly mi dài mắt sáng, trong lòng thầm phán đoán, có phải hay không đây chính là thời khắc cuối cùng.

“Nếu như còn không trả lời, ta coi như là ngươi đã đáp ứng” Thịnh hồ ly dương dương tự đắc, lông mày vui vẻ cong lên.

Đại não của tôi đang truyền xuống một mệnh lệnh mở miệng nói thì Thịnh hồ ly giành trước chặn ngang đường truyền của tôi: “Quên nói với ngươi, xét thấy ngươi luôn luôn thích miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo, nếu như ngươi từ chối, ta sẽ rất hiểu ý người mà lý giải là chấp thuận.”

Khi mệnh lệnh của đại não truyền đến nơi thì tôi lại không muốn mở miệng nữa rồi, bởi tôi biết, tên Thịnh hồ ly này vẫn còn lời muốn nói. Quả nhiên, hân nhéo nhéo đôi mắt hoa đào như có hào quang, tiếp tục: “Tuy nhiên, ngươi thỉnh thoảng lên con động kinh cũng biết nói lời thật lòng. Cho nên, nếu ngươi nói chấp nhận ta, ta cũng sẽ tín nhiệm ngươi một lần, ghi nhận đáp án đó.”

Được, tôi đã hoàn toàn á khẩu.

Bất luận tôi nói gì, kết quả hân đều sẽ suy ra là đồng ý.

Trên mặt tên Thịnh hồ ly bây giờ là một nụ cười trầm ổn, như thể hân đã nắm chắc tôi trong lòng bàn tay. Lông mi của hân, dài mà dài, mỗi lần chớp mắt lại như một lần chọc vào trái tim, ngứa ngáy, khó chịu, nhưng tôi lại không biết làm cách nào đánh trả lại hân.

Rốt cục, tôi không lưu loát mở miệng nói: “Hồ ly, ngươi nếu không tránh ra, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Thịnh hồ ly, khoe miệng quét một nụ cười như có như không, nói: “Ta thật muốn nghe xem hậu quả nghiêm trọng là như thế nào?”

Tôi mở miệng hít sâu một ngụm không khí hiện tại có thể coi là trong lành của nhà vệ sinh, sau đó, thở ra một hơi nói: “Nếu ngươi không tránh ra, ta sẽ vurun hai tay, ‘chít’ một tiếng, nhéo tiểu meo meo của ngươi, lại ‘chiêm’ một tiếng kéo chúng nó dài đến mười centimet, cuối cùng ‘ba’ một tiếng buông ra, sau đó bên trong sữa sẽ ‘bá’ một tiếng phun ra ngoài... Thế nào, sợ không?”

Đáp án là, không sợ.

Hân Thực Sắc tôi là tiểu cường(*con gián*), có da kích lớn hơn nữa cũng không sợ. Trong đầu tôi phân tích một chút, Thịnh hồ ly này đối với tiểu meo meo của chính mình dường như rất hồ hởi.

Như vậy đi, vẫn là nên tập trung hòa lực tấn công tiểu đệ đệ của hân.

Vì thế, tôi tiếp tục hung thần ác sát: “Bằng không, ta liền ‘ba’ một tiếng, nắm lấy tiểu đệ đệ của ngươi, rồi ‘răng rắc’ một tiếng, bẻ gãy nó, cuối cùng xoẹt xoẹt đem nó ném vào trong cống thoát nước... Cái này sợ chưa?”

Đáp án là, không thêm nhìn.

Thịnh hồ ly đối với uy hiếp của tôi lại duy trì một thái độ trên tức cùng trào phúng.

Tôi không chịu nổi nổi nhục này, quyết định thật sự thực hiện kế hoạch này. Nhưng đang lúc tay của tôi như tia chớp hướng tiểu đệ đệ hân tập kích, Thịnh hồ ly đã trong nháy mắt tóm lại. Tiếp đó, hân đẩy ngã tôi dựa vào cánh cửa, gắt gao dùng thân mình khóa chặt tôi, không cho động đậy.

Tôi cảm giác được một loại áp bức trầm trọng, loại áp bức không phải chỉ từ Thịnh hồ ly, mà còn là từ khí thế tỏa ra từ trên người của hân.

Hân chỉ dùng một bàn tay đã dễ dàng đem hai tay tôi nhốt trụ lại, tay kia nắm cầm tôi nâng lên, buộc tôi phải nhìn thẳng vào hân.

Gương mặt hân, tuấn tú cùng mỹ hoặc, ở trước mặt tôi, quyến rũ tôi. Cặp mắt hân, sáng ngời như hàn tinh, trực tiếp tiến thẳng vào trong cơ thể tôi, khiến tôi kinh sợ. Chiếc mũi hân, cánh mũi thanh tú, hơi phập phồng, giống như đang hít ngửi hỗn phách của tôi, uy hiếp tôi. Làn môi hân, trơn bóng mềm mại, chậm rãi hướng về phía tôi, mê hoặc tôi. Môi của hân, chạm hờ trên hai má tôi, khí tức đặc biệt chỉ thuộc về hân, phả trên da thịt tôi. Mỗi lần hân hô hấp là một lần khiến tôi rung động.

Thịnh hồ ly dùng thanh âm khàn khàn, giống như nữ yêu trong thần thoại khiến lòng người mê hoặc: “Thực Sắc, đáp ứng ta, ta cam đoan, ngươi sẽ không hối hận.”

Miệng của hân mỗi lần đóng mở là một lần vuốt ve trên khuôn mặt tôi.

Ở bên tai tôi tĩnh lặng như tờ, mọi giác quan của tôi đều rơi vào trạng thái mất cảm, thậm chí tôi có thể cảm giác rõ ràng được từng đường nét biến hóa của đôi môi hân.

Tay Thịnh hồ ly lúc này bỗng luồn vào dưới váy của tôi, ngón tay hân thon dài mà linh hoạt lần mò trên đùi tôi, thông thả tiến dần lên trên giống như một vị vua đang tuần tra lãnh thổ của chính mình.

Âm thanh hân nhiễm ma lực, tiếp tục dụ dỗ tôi: “Đáp ứng đi, sau đó ... ta sẽ cho ngươi nữ thượng vị (*nữ ở trên*), cho ngươi ăn vô số món ngon.”

Vốn đã bị mê hoặc đến mơ mơ màng màng, tôi sắp đáp ứng hân, nhưng tên Thịnh hồ ly kia một câu “nữ thượng vị” đã khiến tôi tỉnh táo trở lại.

Đúng vậy, nữ thượng vị là một loại tư thế, một loại tư thế tình ái. Mà tôi cùng hồ ly chính là một đôi bạn cùng giường. Loại quan hệ thuần túy đơn giản

này sẽ không làm tổn thương người.

Nhận thức được điều đó, tôi hoàn toàn tỉnh ngộ, sương mù tình dục che phủ đôi mắt trong khoảnh khắc liền bị gió thổi tan.

Lúc này tay tôi tuy bị giam cầm nhưng mà chân thì vẫn tự do. Vì vậy, tôi nhấc đầu gối, ra thẳng một đòn vào chính giữa phần thân dưới của hắn.

Thịnh hồ ly ăn đau, nháy mắt liền buông tôi ra. Tôi vội vàng hung hăng đẩy hắn ra, tiếp theo mở cửa bỏ trốn.

Vừa chạy, tôi vừa lệ nóng tuôn đầy mặt vừa vuốt ngực mình an ủi: “Tiểu bánh bao, yên tâm đi, ta đã đập tiểu đệ đệ nhà hắn báo thù cho ngươi rồi.”

Thế nhưng, chỉ ba giây sau, tôi lại theo đường cũ trở về, chui vào chính buồng vệ sinh mình mới chuồn ra, sập mạnh khóa cửa.

Trong buồng vệ sinh, vừa vặn con đau dưới háng đã qua, Thịnh hồ ly đứng lên, ánh mắt nguy hiểm kinh ngạc khi nhìn thấy tôi. Tôi bây giờ chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn hắn, truyền đi thông điệp: đại ca à, ta cũng không phải không muốn chạy, thật sự là chạy không được nhà.

Vừa rồi khi chạy ra đến cửa, tôi bỗng nghe thấy tiếng chân của viện trưởng. Không phải tôi công lực cao cường, chẳng qua là lão viện trưởng mỗi buổi sáng đều đứng giờ này đến thăm nhà vệ sinh.

Lão viện trưởng hơn người ở chỗ, ông có thể đem giày da đi mòn đến thành dép lê.

Lạch cạch lạch cạch lạch cạch, từng bước từng bước một, từ từ nhân tản. Tay trái cầm báo, tay phải cầm chén trà, ông giống như người đến phòng vệ sinh để nghỉ ngơi vậy.

Tôi lập tức hăm phanh, lộn người quay trở vào trong. Nếu bị lão viện trưởng bắt gặp tôi từ trong nhà vệ sinh nam đi ra, nhất định sẽ lại bị ông hung hăng giáo huấn một hồi. Không chừng còn bị trừ tiền thưởng.

Nhưng sau khi trốn vào đây, thấy ánh mắt bất thiện của Thịnh hồ ly, mồ hôi của tôi lại tí tách tí tách rơi xuống. Thịnh hồ ly bước tới một bước, tôi bắt đầu hoảng hốt. Tạo nghiệt a, lần này nhất định sẽ bị hắn chinh lý đến xương cốt đều vỡ vụn. Tôi nhắm mắt lại, hai tay bảo hộ trước ngực, chờ đợi Thịnh hồ ly trả thù.

Người một khi nhắm mắt lại, thính giác liền trở nên đặc biệt linh mẫn, ngay tiếng bụi rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy. Huống chi là tiếng phun trào bên cạnh.

Sự tình là như thế này

Tôi vừa mới nhắm mắt, thì cách vách lão viện trưởng cũng bắt đầu điều khiển hậu môn của mình tấu lên một bản nhạc giao hưởng. Khúc dạo đầu là “Phốc – xuy.”

Sau đó, không chờ chúng tôi nhiệt hoàn thân, làm tốt công tác tư tưởng, chuẩn bị tâm lý, bên cạnh đã vang lên tiếng kinh thiên động địa. Giống như đang có một lượng lớn hỗn tạp chất rắn cùng chất lỏng phun trào đánh vào thành bồn cầu vậy. Tiếp theo, chúng tôi còn chưa kịp phản ứng thì một trận cao trào bùng bùng nổ ra. Tiếp theo nữa, một mùi hương tươi mát trời dậy, phiêu tán trong không khí. Tôi thiếu chút nữa bị hun đến ngất xỉu.

Tạo nghiệt a, thực sự so với thuốc trừ sâu DDVP còn độc hơn.

Lão viện trưởng nếu sinh ra ở thời kháng chiến thì nhất định là đại hạnh đối với đất nước. Chỉ cần ông ở trên chiến trường, tụt quần, ngồi xổm xuống, nín thở, vận khí từ đan điền, tùy ý phóng ra một đồng, như vậy bọn Nhật lùn chắc chắn lập tức ngã xuống cả một mảng lớn.

Tuyệt đối binh đao không dính máu a.

Tôi sống chết nắm chặt mũi, hạ quyết tâm – dù có đánh gãy chân, tôi cũng sẽ không hít thở. Cái mùi kia, quả thật chỉ cần ngửi một chút liền có thể giảm đi mười năm tuổi thọ.

Tuy nhiên, lòng dạ Thịnh hồ ly kia mới gọi là độc.

Hắn cư nhiên một tay nắm lấy hai tay đang bịt mũi của tôi, còn tay kia bưng kín miệng tôi lại.

Nói cách khác, nếu tôi không muốn chết vì ngạt, tuổi trẻ trắng kiện sớm ra đi, nhất định phải dùng mũi hít thở. Mà như vậy thì mùi toilet siêu cấp vũ trụ vô địch của lão viện trưởng kia sẽ tập kích thẳng vào mũi tôi.

Cái chiêu này, giết người không dao, đúng là cao tay.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tôi là bạn gái của Thịnh hồ ly rồi

Tôi cố gắng giả dụa, thậm chí muốn giờ đầu gối lún nữa đột kích tiểu đệ đệ của hắn, nhưng Thịnh hồ ly lần này có chuẩn bị, hắn dùng thân mình ép chặt lấy tôi, làm cho tôi không thể động đậy.

Miệng của tôi dưới tình huống này đều dựa vào miệng để hít thở a, thế mà lại bị hắn bịt chặt, một tí không khí cũng không tiến vào được.

Mà cái mũi của tôi, mở rộng ra, dù hoặc tôi hít thở.

Không được, không được, Hàn Thực Sắc, đây chính là khí độc của lão viện trưởng, người hít một hơi, thì tương đương với uống rượu độc giải khát a!

Tôi cắn tức Thịnh hồ ly, không thể dùng chân giẫm chết hắn, không thể dùng ngôn ngữ bóp chết hắn, tôi liền dùng ánh mắt giết chết hắn!

Nhưng công lực không đủ, người ta chỉ cho là giả ngửa.

Tôi hoàn toàn tuyệt vọng, khổ sở cầu xin nhìn hắn, ý tứ chính là: đại ca, người thả ta đi, ta làm trâu làm ngựa cho người, đồ bò xí cũng được.

Stịnh hồ ly bỗng nhiên đưa mặt nhích lại gần, hơi hơi nghiêng đầu, kề môi tới gần bên tai tôi, nhẹ nhàng nói: "Chỉ cần người đáp ứng làm nữ nhân của ta, ta sẽ tha cho người."

Nghe vậy tôi ý chí kiên định mà lắc đầu.

Thấy tình hình này, Thịnh hồ ly không chút hoang mang, khoe miệng nhếch lên một nét cười nhàn hạ, tiếp tục nhìn tôi vùng vẫy trước lần ranh sống chết.

Tôi vận dụng ý chí lực toàn thân, nhẫn nại. Trong đầu vọng lên âm thanh ngậm an ủi chính mình: Sắp rồi, sắp rồi, lão viện trưởng lập tức sẽ đi xong.

Nhưng mà, bánh của lão viện trưởng, vẫn là liên tu bất tận a.

Lão nhân gia hắn ở sát vách cửa, bài tiết đến tinh thần sáng khoái, lưu luyện quên về, ý chưa tận hứng, vui mừng sung sướng.

Âm thanh bùm bùm không dứt bên tai.

Vừa “đi”, lão viện trưởng còn ngâm nga hát giúp vui.

Là “Bản giao hưởng định mệnh” của Beethoven.

"Dang dang dang dang, dang dang dang dang de...."

Theo tiết tấu của âm nhạc, một đồng bánh cũng liền xuống theo nhịp.

Tôi quả thực là khóc không ra nước mắt.

Tôi nói lão viện trưởng này, người rót cuộc ăn bao nhiêu a?

Lúc này, cách lúc tôi nín thở, đã tròn một phút đồng hồ.

Rất nhanh, mặt của tôi, bắt đầu bói vì không có đường khí hít vào mà trở nên đỏ bừng.

Trong mắt của tôi, tơ máu che kín.

Gân xanh trên thái dương tôi, bắt đầu phồng lên, ở bên bờ vực sắp nổ mạnh.

Rốt cục, tôi kiềm chế không được, hít vào một hơi.

Mẹ..... Của..... Tôi..... A!

Thật sự là quá tạo nghiệp!

Xông đến hai mắt tôi biến thành màu đen!

Tôi vội vàng bịt mũi lại.

Nếu như người phải một lần nữa, tôi tình nguyện đi chết.

Nếu như so sánh một chút, thì việc ở cùng với Thịnh hồ ly, dường như lại biến thành một lựa chọn thiên đường.

Vì thế, tôi không có suy xét thêm gì nữa, nặng nề mà gật đầu với Thịnh hồ ly.

Sau đó, Thịnh hồ ly vẫn duy trì nụ cười đắc ý, kéo tôi ra nhà vệ sinh.

Sau đó, tôi tái nhợt trung ra bộ mặt giống như u hồn ngồi một ngày.

Sau đó, tôi tỉnh ngộ phát hiện ra, Thịnh hồ ly đã muốn chiêu cáo với thiên hạ, nói tôi là bạn gái của hắn.

Hơn nữa, Thịnh hồ ly vào buổi chiều hôm đó, cùng tôi về nhà, thu dọn những đồ dùng cần thiết nhất của tôi, đem tôi áp giải đến nhà hắn.

Chờ đến khi cái đầu bị lão viện trưởng xông khói đến quay mòng mòng của tôi phản ứng lại, tôi phát hiện, chúng tôi cư nhiên lại ở chung rồi.

"Vì sao chúng ta phải ở chung?" Tôi hỏi.

"Bởi vì chúng ta là bạn trai bạn gái." Thịnh hồ ly đáp.

"Bạn trai bạn gái có thể từ từ mà." Tôi sử dụng kế hoãn binh.

"Nhưng mà, khởi điểm của chúng ta quá cao rồi, trước khi trở thành bạn trai bạn gái, đã lên giường. Cho nên, sau khi trở thành bạn trai bạn gái, nên ở chung." Thịnh hồ ly đọc Tôn Tử binh pháp thành thực, bình đến đem chặn, nước đến đất chặn.

Tôi không còn lời nào để nói, chỉ có thể một khóc hai náo ba thất cổ: "Ta phải về nhà! Thả ta về nhà!"

"Người đã không có nhà rồi." Thịnh hồ ly nhàn nhạt mà nói.

"Tại sao?!" Tôi sững sốt: "Chẳng lẽ người đem nhà của ta đi đốt?"

"Ta còn không nghĩ phạm tội phóng hỏa." Thịnh hồ ly nhìn tôi, mỉm cười: "Đứa nhỏ người nhặt về kia hiện tại sẽ ở nhà người, cho nên, người chỉ có thể tạm thời ở nơi này của ta."

"Tên ăn mày nhỏ ở tại nhà của ta?" Tôi liếc mắt một cái đánh giá Thịnh hồ ly từ trên xuống dưới, hỏi: "Là chủ ý của người?"

"Hắn bệnh nặng mới khỏi, chẳng lẽ người muốn đứa nhỏ kia một lần nữa ngủ ở đường hầm ngầm?" Lý lẽ của Thịnh hồ ly có cả đồng a.

Tôi đương nhiên biết đây là quỷ kế của hắn, nhưng là chuyện tới bây giờ, cũng không có biện pháp nào khác.

Chỉ là, về chuyện này, tôi vẫn là bị động, mờ mịt.

Tôi cùng Thịnh hồ ly, là bạn trai bạn gái.

Như vậy, có được không?

Nhìn căn phòng mà Thịnh hồ ly sửa sang rất trang nhã, lại nhìn bóng dáng hắn giúp tôi thu dọn đồ đạc này nọ, tôi gọi hắn một tiếng: "Thịnh Du Kiệt."

"Hả?" Hắn đáp, nhưng không có xoay người lại.

Tôi cắn cắn môi dưới, do dự một hồi, rốt cục hỏi: "Người tại sao... tại sao nhất định muốn ta làm bạn gái của người?"

Động tác trên tay Thịnh hồ ly dừng lại một giây.

Chỉ có một giây.

Ngắn ngủi đến mức tôi cũng không chắc chắn.

Hắn vẫn như trước đưa lưng về phía tôi, thân nhiên hỏi ngược lại: "Người nói đi?"

Tôi đứng ở trước giá sách, đưa tay lên trên một loạt gáy sách mon tron, thật lâu sau, rốt cục mở miệng: "Người không phải là... thích ta rồi chứ?"

Nghe vậy, Thịnh hồ ly buông vật gì đó trong tay xuống.

Xoay người lại.

Hắn chậm rãi đi về phía tôi.

Thịnh hồ ly có một đôi chân thon dài, tôn lên cả thân người anh tuấn phi thường, có khí chất.

Lúc này, hắn mặc quần màu vàng nhạt, lộ ra cặp chân trần khêu gợi.

Đây là lần đầu tiên tôi chú ý tới ngón chân hần.

Sạch sẽ, trắng nõn, mượt mà.

Hóa ra, vẻ đẹp của Thịnh hồ ly, đã được võ trang đến tận ngón chân.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới sau khi hần cởi quần ra, đùi trơn láng, mông vênh, còn có vòng bụng khêu gợi, cùng với khi hần rong ruổi trên người tôi, sợi tóc ướt chút mồ hôi dính vào trán.....

Đang suy nghĩ hình ảnh không được kiểm duyệt này, lại cảm giác Thịnh hồ ly tới trước mặt tôi.

Hần hai tay giữ lấy hai bên má của tôi, đem tôi nhốt giữa người hần cùng giá sách.

Không biết vì cái gì, trong nháy mắt, mặt của tôi, bỗng nhiên đỏ lên.

Không có nguyên do.

Thật là đáng quý a, Hàn Thực Sắc trước giờ không cần mặt, không cần da lại biết đỏ mặt?

Thịnh hồ ly cúi đầu, sợi tóc nhẹ nhàng hơi hơi lướt nhẹ qua hai má tôi, mang theo một trận ngưa ngứa rung động.

Tôi tưởng rằng hần sẽ hôn tôi, vì thế, liền nhắm mắt lại, chu miệng ra, chuẩn bị hưởng thụ nụ hôn này.

Tôi vô cùng hợp tác.

Nhưng mà hần không hôn tôi.

Hần ghé môi sát vào bên tai tôi, nhẹ nhàng mà bật ra một câu: "Người nghĩ quá đẹp rồi."

Tôi: "....."

Được lắm, cái này coi như là tự rước lấy nhục rồi.

Nhưng mà, coi như là da mặt tôi dày đi, dù sao tôi cũng cảm thấy Thịnh hồ ly đối với tôi, vẫn là có một chút thích.

Mà tôi đối với hần, cũng là có một chút thích.

Nhưng mà, một chút thích như vậy. Sẽ mang đến kết quả tốt sao?

Tôi có nên coi đây là lần yêu đương thứ hai của tôi không?

Tôi vẫn còn rất mờ mịt.

Sự tình, bắt đầu vượt khỏi không chế của tôi.

Tôi hiểu được, tôi nên học tập cách làm của Ôn Phủ Mịch, quên đi quá khứ.

Dù sao, trong cuộc sống của một người sẽ gặp gỡ được rất nhiều người, mà lần đầu tiên, rất ít khi là đúng người.

Mối tình đầu thành công, cũng giống như lần đầu tiên mua xổ số liền trúng Song Sắc Cầu 500 vạn.

Đó là chuyện chỉ có thể gặp không thể cầu a.

Chỉ có người kiếp trước có tích phúc thì mới gặp được thôi.

Cho nên nói, đối với sự việc của Ôn Phủ Mịch, tôi hần là đã thấy rõ.

Chỉ là, trong lòng tôi, vẫn có chút sợ hãi, không có manh mối.

Tôi sợ lại chịu tổn thương

Cái loại đau đớn này, thật sự không thể đến một lần nữa.

Đến tận cùng là nên làm thế nào đây?

Trong lòng tôi không thể chắc chắn.

Cho nên hôm nay, tôi liền gọi Sài Sài ra ngoài.

Hai đứa ngồi trong quán cà phê.

Sài Sài tựa hồ cũng có tâm sự, cho nên chúng tôi hai người đều là tâm sự trùng trùng, đều tự uống cà phê.

Tôi nhìn cà phê trong tách nói: "Lần này tao có phải là nên buông tay không"

Sài Sài nhìn cà phê trong tách nói: "Tao có phải là nên đi giải thích không?"

Một tay tôi chống má nói: "Chúng quy tao không có khả năng mà cô đơn như vậy cả đời a."

Một tay Sài Sài chống má nói: "Chúng quy tao không thể trốn tránh cả đời a."

Tiếp theo, giọng điệu chúng ta đồng thời thờ dài, hỏi: "Tại sao chuyện tình lại trở nên phức tạp như vậy đây?"

Sau khi trầm miệng một lời xong, tôi cùng Sài Sài như ở trong mộng mới tỉnh, nghi hoặc địa nhìn đối phương: "Mày đang nói cái gì?"

Sài Sài nói về phiền não của chính mình trước.

Buổi tối hôm đó, sau khi ở nhà của tôi đánh bài xong, Sài Sài liền thờ hồng học mà về nhà.

Nhưng lúc đi vào trong tiểu khu nhà mình, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng bước chân của đàn ông.

Lúc ấy, bốn phía một vùng tĩnh mịch, ánh trăng âm u, hơn nửa đêm đường lại còn hồng.

Quả thực chính là thời cơ tốt để giết người phóng hỏa.

Sài Sài bỗng nhiên nhớ tới đến tôi cảnh báo nó về cái tên Doãn Chí Viễn kia, cảm thấy được là hấn theo dõi mình.

Sài Sài không dám nhìn lại, đột ngột lao người vào trong bụi cây, ai ngờ người nọ cũng theo nàng chạy vào trong.

Sài Sài gặp nguy không loạn, vẫn cúi người ẩn nấp, chờ người nọ đi đến trước mặt, bất thành linh đứng dậy, cầm bình xịt hơi cay phòng chống lang sói phun vào mặt người nọ.

Tiếp theo, lại cầm đèn pin phòng chống lang sói nện vào người nọ.

Sau khi làm xong hết thấy như vậy, nàng nghe thấy một trận rống giận kinh thiên động địa: "Người điên rồi!"

Âm thanh kia rất quen thuộc.

Chính là giọng của Kiều bang chủ đã thắng nàng.

Sài Sài nhất thời sùng sốt, sau khi phản ứng trở lại, ánh mắt lập tức sung huyết.

Thằng nhãi này, thắng tiền của nàng không tính, ép nàng viết 2 cái giấy vay nợ 250 không tính, hiện tại, còn muốn giả quỷ dọa nàng?!

Thật sự là rất đáng giận!

Vì thế, thừa dịp Kiều bang chủ té trên mặt đất, Sài Sài vừa vội vàng chạy tới, hung hăng mà đạp vào dưới hông của hắn ba đạp.

Tròn ba đạp.

Tiếp theo, liền tinh thần sáng khoái mà về nhà.

Thế nhưng sau khi trải qua suy nghĩ, Sài Sài càng nghĩ càng cảm thấy được không thích hợp.

Tuy rằng đối Kiều bang chủ không có hảo cảm gì, nhưng là, bằng trực giác của Sài Sài, nàng cho rằng Kiều bang chủ sẽ không làm loại chuyện nhảm chán này.

Tiếp theo, liền hệ trên dưới trước sau, Sài Sài rốt cục hiểu thông.

Nói không chừng, Kiều bang chủ người ta là sợ hãi nàng trên đường gặp phải đồ biến thái kia, cố ý đến bảo vệ nàng.

"Không phải nói không chừng, mà khẳng định là phải" Tôi nói chắc như đinh đóng cột với Sài Sài: "Sau khi cứu tao, người ta còn liên tục bảo tao lập tức báo tin cho mày, muốn mày cẩn thận một chút đó." Mấy ngày này, bị Thịnh hồ ly quấy nhiễu cho lòng dạ rối bời, tôi cũng không chú ý tới, quả thật rất lâu cũng chưa nhìn thấy Kiều bang chủ, có thể nào, là bị Sài Sài ngộ sát?

Nghe vậy, đôi chân mày của Sài Sài càng cau chặt: "Mày nói, hần có kiện tao tấn công cảnh sát không?"

"Kiểu bang chủ hần là không đến mức như vậy, mày đi xin lỗi hần, hần là sẽ không việc gì." Tòi an ủi nói.

"Cũng chỉ có thể làm vậy." Sài Sài khuấy khuấy đáy tách cà phê trước mặt, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó: "Đúng rồi, vừa nãy mày nói tới cái gì?"

Tôi hắng giọng, nói: "Tao cùng Thịnh Du Kiệt, ở chung rồi."

"Phải không?" Sài Sài nháy mắt với tôi: "Nhìn xem, tao đã sớm nói mày có thể tóm hần mà, không phải có câu cửa miệng sao: Hàn Thực Sắc vừa ra tay, yêu ma quỷ quái đều nằm bò."

"Đây là do mày sáng tác." Tôi liếc nó một cái: "Vả lại, là hần tóm tao."

"Đã ở chung, mày còn buồn rầu cái gì?" Sài Sài khó hiểu.

Tôi buông ánh mắt, nhìn tách Cappuccino trước mặt, trên mặt là một hình trái tim màu trắng.

Tôi cầm muỗng nhỏ, khuấy một cái, hình vẽ kia liền tan ra.

"Tao cũng không biết bản thân đang nghĩ cái gì nữa." Tôi trả lời như vậy.

"Một khi đã như vậy, không cần nghĩ nữa." Sài Sài nhìn tôi, nhẹ giọng nói: "Nghĩ nhiều quá, con người sẽ không sống nổi."

Tôi yên lặng nghiền ngẫm những lời này, yên lặng gật gật đầu.

"Cố gắng kết hôn đi, đến lúc đó tao tặng mày một túi xách LV." Sài Sài bắt đầu dụ dỗ tôi.

Tôi bày ra một bộ mặt ái quốc: "Ta không cần, tẩy chay hàng Pháp."

Sau đó, tôi dày mặt nói: "Hay là túi xách Gucci đi, bất quá khoản tiền tiết giảm được, bao thành lì xì cho tao."

"Tham thì thâm." Sài Sài lắc đầu.

"Tao tích trữ tiền chính là cho dự định của hai chúng ta a, nếu sau khi về già chúng ta vẫn chưa được tiêu thụ ra ngoài, chỉ có thể dựa vào khoản tiền này dưỡng lão thôi." Tôi nói.

"Đi đi đi, nói lắm lời xui xẻo." Sài Sài xua tay, tựa như đuổi muỗi.

Sau khi tạm biệt Sài Sài, tôi ở trên đường đi dạo, đi tới đi tới, lại đi vào dưới lầu một tòa nhà lớn.

Ngẩng đầu nhìn, cảm giác được nơi này nhìn có chút quen mắt.

Mua cây kem, vừa liếm lại ngẩng đầu suy nghĩ.

Ba giây đồng hồ sau, vỗ đầu: đây không phải là công ty của Đồng Điều sao?

Khoảng thời gian gần đây nhất quả thật rất ít khi nhìn thấy đứa nhỏ Đồng Điều này, thấy nhớ vô cùng, vì thế, tôi liền quyết định đi lên gặp hần.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Bạn học Đồng Điều

Cái cô thư ký nhỏ của tên Đồng Điều kia, tôi nhận ra được nha, cô ta cười hướng tôi gật gật đầu, vậy là cứ đi vào thoải mái thôi.

Nhẹ nhàng mở cửa ra, phát hiện Đồng Điều đang cùng người khác nói điện thoại.

Hần nhìn tôi, lông mày khẽ nhướng lên, sau đó nghiêng nghiêng đầu, ý là tôi cứ tự tìm chỗ ngồi đi, sau đó lại tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Tôi ngồi xuống trước bàn làm việc, vừa ăn kem vừa quay đầu nhìn bốn phía.

Không hổ là phòng làm việc của doanh nhân bất động sản, rộng ít nhất 200 mét vuông, rộng rãi, sáng sủa.

Đồng Điều, cái tên này cũng coi như là hậu nhân của cách mạng, nhưng lại bị nuôi lớn bởi chủ nghĩa hưởng lạc của giai cấp tư sản, bởi vậy, phòng làm việc này trang hoàng đặc biệt xa hoa thoải mái.

Ở phía bên trái của cửa vào có một giá sách màu hồng, trên đó đặt một đồng hồ sách lớn của các danh tác, còn có mấy bình rượu tây quý giá.

Ở phía bên phải của cửa ra vào đặt một bộ sofa da trâu, hiệu Desede của Thụy Sĩ[1], mọi người thường gọi là đây là “hiệu Rolls-Royce trong số các loại sofa”, theo như giới thiệu trong tạp chí tôi xem thì cả thế giới chỉ có 6 bộ.

Ánh mắt của bạn học Đồng Điều không thèm chớp một cái liền mua, mua rồi thì không nói, còn suốt ngày tùy ý chà đạp, thường thích ở trên đó ngồi hút thuốc, xem tài liệu.

Lần trước nếu không phải tôi nhanh tay lẹ mắt, xông qua đỡ được tàn thuốc lá trước khi nó rớt xuống sofa, thì cái sofa chắc chắn sẽ bị thủng một lỗ.

Tôi với Sài Sài đã từng thương lượng qua, về sau nếu như thật sự bần cùng, liền trộm cái sofa này đem bán.

Sau đó cẩn thận suy nghĩ lại, cảm thấy khả năng thực hiện không lớn, bởi vì cái thứ này quá nặng.

Vì thế, chúng tôi liền thay đổi chủ ý, quyết định trộm Đồng Điều đem đi bán.

Nhìn quanh xong rồi, kem cũng ăn no bụng rồi, tôi bắt đầu chán muốn chết, một bên dùng cầm cạ cái bàn, một bên đánh giá bạn học Đồng Điều.

Áo vest của hắn tùy ý khoát lên trên lưng ghế, mà tay áo thì cuộn lên tới tận khuỷu tay, nút áo cũng mở phanh tới 3 nút, cái xương quai xanh hoa hoa lộ lộ kia liền lộ ra.

Đồng Điều cái tên này, lúc nói chuyện làm ăn, có bộ dáng rất đặc biệt.

Hắn luôn cười hi hi, khiến cho đối phương cảm thấy tự nhiên, nháy mắt khiến người ta mất đi phòng bị.

Tiếp theo, hắn bắt đầu nói chuyện phiếm đề lôi kéo làm quen.

Vấn đề gì hắn cũng có thể nói, từ AV cho đến CCTV, thiên văn địa lý, thượng vàng hạ cám đều biết hết, toàn nói đến những cái mà đối phương có hứng thú.

Tiếp theo, hắn bắt đầu bàn chuyện làm ăn với người, bản lĩnh lớn nhất của Đồng Điều chính là, rõ ràng là hắn đang chiếm tiện nghi nhưng lại khiến đối phương cảm giác như là chính mình đang chiếm tiện nghi.

Sau đó, đối phương vui vẻ rồi, liền hồ đồ mà ký hợp đồng.

Cuối cùng, tiền ùn ùn đổ vào túi của bạn học Đồng Điều.

Kỳ thực chính là gian thương trời sinh a.

Một tên nham hiểm lâu cá.

Đợi đến lúc tôi sắp phá hư cái bàn rồi, bạn học Đồng Điều cuối cùng cũng gác điện thoại.

Tôi nâng mắt lên, từ những từ ngữ nhạy cảm vừa rồi nghe được, gần từng chữ, nói: “Quan thương cầu kết, thế giới thật sự là quá đen tối rồi.”

“Ta chính là vì dân phục vụ nha.” Hắn biện bạch, tiếp theo liền liếc tôi một cái, nói: “Người đến làm gì?”

“Đến nhìn người nha.” Tôi tiếp tục dùng cầm cạ cái bàn.

“Có phải là cảm thấy ta lại đẹp trai lên rồi không?” Hắn đứng dậy, chụp xuống đầu tôi, nói: “Người coi cảm mình là dúi cui sao, không có việc gì sao cứ cạ vào bàn làm gì?”

“Thi thí nghiệm độ cứng của cái bàn một chút mà.” Tôi nói

“Người rớt cuộc đến làm gì?” bạn học Đồng Điều đến bên sofa, ngồi xuống, chân bắt chéo vào nhau, hỏi tôi.

“Tại sao người lại không tin là ta đến để nhìn người hả?” Hai tay tôi ôm đầu, duỗi lưng ở trên ghế, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói: “Đúng rồi, tiểu đệ đệ của nhà người đã tốt hơn chút nào chưa? Có còn dùng được không đó?”

“Cảm ơn đã quan tâm, đã qua mấy lần thực nghiệm cho thấy, nó hoàn toàn khỏe mạnh, thật sự rất tốt.” Bạn học Đồng Điều ngoác ngoác khóe môi, lấy ra một điều thuốc lá, châm lửa.

Hắn trước giờ luôn hút thuốc của Hồng Hà Đạo[2], mùi hương rất thuần.

Tôi vươn tay về phía hắn.

Bạn học Đồng Điều bắt đắc dĩ lấy hết thuốc ra, đem cái hộp cho tôi.

Tôi rất thích thiết kế của cái hộp kia, rất cổ kính, một chữ “Đạo” viết như mây trôi nước chảy ở mặt trên.

Cho nên mỗi lần hắn ở trước mặt tôi hút thuốc, cái hộp thuốc chắc chắn sẽ bị cướp về tay tôi.

Tôi cầm chơi cái hộp, nhàn nhàn nói: “Đừng hút quá nhiều, bị thương thì phải tính đường, đúng rồi, quên nói với người, theo nghiên cứu cho thấy, trên cơ bản xương sụn đã bị gãy một lần thì sẽ có khả năng gãy tiếp đó.”

Nghe vậy, mặt của bạn học Đồng Điều, nháy mắt cũng trắng như điều thuốc, hắn vội hỏi: “Thiệt hay giả vậy?”

Tôi nhìn hắn, dùng một ánh mắt và thái độ vô cùng nghiêm túc nói: “Đương nhiên là... giả rồi.”

Nghiên cứu chỉ cho thấy, đàn ông thường đem an nguy của tiểu đệ đệ còn quan trọng hơn tính mạng của mình, còn không phải sao, chỉ cần nghe phong phanh gió thổi cỏ lay gì, gương mặt sẽ đông cứng lại như cương thi, trắng bệch ra rồi.

Thấy bị đùa giỡn, bạn học Đồng Điều nghiêng răng nghiêng lợi, đi qua muốn giết tôi diệt khẩu.

Nhưng những tiếng động ngoài cửa đã cứu tôi.

Tiểu thư ký: “Ngô tiểu thư, tổng giám đốc Đồng thật sự không có ở đây.”

Một âm thanh đánh đá: “Tránh ra, tôi biết anh ta đang ở trong đó, Đồng Điều, hôm nay tôi không gặp được anh là tôi không đi đâu.”

Tôi nhún nhún mày, giữ thái độ chờ xem kịch hay nhìn bạn học Đồng Điều: “Thế nào, người lại bắt nạt vị con gái nhà lành nào nữa vậy? Lại còn bị người ta tìm đến tận cửa rồi.”

Bạn học Đồng Điều thờ dài về thất bại: “Còn không phải là Ngô Từ Kỳ kia sao!”

Tôi lúc này mới nhớ ra, Sài Sài đã từng nhắc với tôi chuyện này.

Có một ngày, bạn học Đồng Điều đi quá bar chơi thì quen được Ngô Từ Kỳ, hai người thấy hợp cạ, thế là vui vẻ lăn lộn trên giường.

Vốn dĩ là chuyện anh tình tôi nguyện, nhưng tới sáng hôm sau, Ngô Từ Kỳ vô tình thấy được danh thiếp của bạn học Đồng Điều, nhất thời biết được mình gặp được một con dê béo.

Vậy thì phải làm thịt hết mình a.

Cho nên, bạn học Đồng Điều liền bị thâm bị cô ta quán lấy.

Ngô Từ Kỳ giống như là đi đánh du kích vậy, mỗi ngày đều đến cửa nhà hắn và công ty chờ.

Bạn học Đồng Điều bị tinh thần của cô ta đánh bại, thật sự là không chịu nổi sự quấy nhiễu này, liền viết một tấm chỉ phiếu, để cô ta rời đi.

Ngô Từ Kỳ vẫn không chịu thôi. Cô ta than thở khóc lóc, nói mình không phải là yêu tiền của bạn học Đồng Điều, mà là yêu bản thân hắn, yêu cầu Đồng Điều cưới cô ta.

Nói thật thì, lúc bạn học Đồng Điều nghe thấy cô ta nói không phải là yêu tiền mà là người, trong lòng liền cảm động không ít.

Nhưng không đợi hắn cảm động xong, Ngô Từ Kỳ liền lấy ra một tấm hiệp định trước hôn nhân, ép hắn ký tên.

Bạn học Đồng Điều vừa xem, trong lòng lập tức bái phục đến cúi đầu quỳ sát đất, hận không thể tuyên cô ta vào làm trợ lý đắc lực của mình.

Vị Ngô tiểu thư này, còn phúc hắc hơn mình nữa nha.

Hiệp định kia, nói đơn giản, chính là, sau này bất kể là ai đề nghị ly hôn trước, toàn bộ tài sản của bạn học Đồng Điều đều phải chuyển sang tên của Ngô Từ Kỳ.

Chỉ cần nghĩ cũng biết, bạn học Đồng Điều trước giờ tự do thành tính, làm sao có thể tự động để bản thân bị dây thừng buộc như thế.

Vì thế, hắn từ chối.

Cho nên, Ngô Từ Kỳ ngày nào cũng đến quấy.

Tiểu thư ký vẫn tỉnh, nhỏ nhắn, không được bao lâu liền bại trận lui ra, Ngô Từ Kỳ, lác eo vênh mộng tiến vào.

Ngô tiểu thư xem ra cũng là một bà chị đánh đá, một thân toàn hàng hiệu, rất có tiền nha.

Tôi vẫn còn chưa đánh giá xong, Ngô Từ Kỳ kia thấy tôi, mắt liền sáng lên, mạnh mẽ hướng tôi xông tới, móng tay vươn ra, một chiêu Cửu âm bạch cốt trảo “ba” một tiếng đánh úp tới.

Đồng thời lúc đó, miệng cô ta la to lên: “Ta cứ hỏi tại sao Đồng Diêu không chịu gặp ta, thì ra là do bị con hồ ly tinh nguoi mê hoặc.”

Còn may là bạn học Đồng Diêu nhanh tay lẹ mắt, đứng chắn ở trước mặt tôi giữ chặt cô ta lại, nếu không tôi chắc chắn thảm rồi.

Tuy là như thế nhưng trong lòng tôi lại vui vẻ kêu lên một tiếng, kích động tới mức tay chân luống cuống.

Hồ ly tinh, hồ ly tinh, tôi mà lại được người ta gọi là hồ ly tinh kìa.

Chỉ có mỹ nữ mới có thể bị gọi là hồ ly tinh nha, này không phải là lời ca ngợi trắng trợn sao?

Trong lòng tôi lại thấy tiếc nuối, một cô gái mạnh mẽ thích nói lời thật lòng như vậy, mà ánh mắt sao lại tệ đến thế, sao lại coi trọng bạn học Đồng Diêu chứ?

Ngô Từ Kỳ đối với Đồng Diêu vừa nắm vừa cắn vừa đá, lại còn hô lớn: “Tôi không cam tâm, hôm nay anh nhất định phải nói rõ ràng cho tôi, không thì tôi phóng hỏa thiêu cả công ty anh cho coi.”

Nhưng nói thế nào đi nữa, tôi và bạn học Đồng Diêu cũng đã làm bạn bao nhiêu năm, làm sao có thể nhìn hán chịu khổ đây?

Vì thế, tôi đi đến bên máy nước nóng lạnh, rót một chén nước, sau đó, quay lại, đổ hết lên đầu của bạn học Đồng Diêu.

“Soạt” một tiếng, không chỉ là bạn học Đồng Diêu, mà ngay cả Ngô Từ Kỳ cũng sợ đến ngất người.

Tiếp theo, tôi đẩy Ngô Từ Kỳ ra, tự mình nhào tới, đối với bạn học Đồng Diêu vừa nắm vừa cắn, khóc la nói: “Nguoi là cái tên chết bầm vô lương tâm, lại dám ở sau lưng ta tìm nữ nhân khác, còn dám lừa người ta là nguoi chưa kết hôn! Nguoi là cái tên cầm thú, người là con trùng để giày, ta muốn ly hôn với nguoi! Ta muốn lấy lại toàn bộ tài sản của nguoi, ta muốn khiến nguoi giống như lúc mới sinh ra vậy, cả một cái quần lót cũng không có mà mặc.”

Sau đó, tôi quay đầu lại nói với Ngô Từ Kỳ đang bị dọa ngốc đứng: “Tiểu thư này, xin cô để lại tên họ, phương thức liên lạc, để tiện cho tôi khi ra tòa ly hôn có thể tìm cô đến làm chứng.”

Nghe vậy, Ngô Từ Kỳ ghen hống nhìn tôi trân trối, 3 giây sau lập tức quay người, chuồn mất tích.

Sau đó, tôi đắc ý quay đầu lại nói: “Thế nào, ta diễn không tồi chứ.”

Bạn học Đồng Diêu vuốt vuốt lại đầu tóc bị tôi xối ướt, lại vuốt vuốt lại quần áo bị tôi làm cho nhăn nhúm, vẫn không biết là nên cảm kích tôi hay là đánh tôi một trận.

Sau khi đem bản thân chỉnh trang lại xong, tôi quyết định mời bạn học Đồng Diêu ăn cơm, coi như xin lỗi vì lúc nãy mình mới hù dọa tiểu đệ đệ của hán.

Vì thế, chúng tôi liền đi tới tiệm đồ nướng.

Gọi một đồng lớn đồ ăn xong, tôi cúi đầu chiến đấu hăng hái.

Bạn học Đồng Diêu dường như đang rối rắm mãi một vấn đề: “Hôm nay nguoi đến tìm ta, rốt cuộc là có chuyện gì nha?”

“Tại sao nguoi cứ mãi không chịu tin ta chỉ đến để nhìn nguoi vậy?” Tôi lau đi vệt tương ớt trên khóe miệng, hỏi ngược lại.

“Bởi vì, trước giờ nguoi có bao giờ vô duyên vô cớ mà tới tìm ta đâu.” Hán cười.

“Nói như thế ta máu lạnh vậy.” Tôi lắc lắc đầu, tiếp tục ăn.

Cách một lúc, Đồng Diêu lại hỏi: “Có phải người muốn biết chuyện của Ôn Phủ Mịch không?”

Tôi vẫn còn cúi đầu, sống chết cắn chặt miếng thịt.

Lần này tôi không có nhéo Đồng Diêu.

Tôi không nên nhéo hán.

Đồng Diêu biết tôi vẫn chưa từ bỏ được Ôn Phủ Mịch, cho nên hán thường thăm dò tôi.

Sài Sài cũng biết tôi vẫn chưa bỏ được Ôn Phủ Mịch, cho nên cô ấy thường xuyên lên gấu diêm tôi.

Thịnh hồ ly biết tôi vẫn chưa bỏ được Ôn Phủ Mịch nên hắn thường xuyên ép hỏi tôi.

Đúng vậy, tất cả mọi người đều nhìn ra được, tôi vẫn chưa từ bỏ được Ôn Phủ Mịch.

Đây là lỗi của tôi, không thể trách ai được.

Cho nên, tôi cũng không có tàn sát bừa bãi thân thể của Đồng Diêu, mà là nuốt xuống miếng thịt trong miệng, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn hắn.

Đồng Diêu cũng nhìn tôi, ánh mắt ấy, bên trong vui cười có một loại thám thính.

Tôi trấn định mà nói: “Đem lọ tiêu bên tay người đưa cho ta.”

Lông mày Đồng Diêu run rẩy một chút, vẫn là làm theo.

Tôi dùng lực lắc lắc lọ tiêu, rắc chúng lên miếng thịt.

Ăn không hồ tiêu chính là cách phá hủy đầu lưỡi, nhưng nếu đem nó rắc lên thịt, thì lại sinh ra một mùi hương rất khác biệt.

Cho nên mới nói, bất cứ chuyện gì, vẫn nên vừa đủ mới tốt.

Nhưng bạn học Đồng Diêu không hiểu đạo lý này, bởi vậy khi tôi ăn tới miếng thịt bò thứ 2, hắn lại dò hỏi thêm lần nữa: “Thật sự là không muốn biết tình hình gần đây của Ôn Phủ Mịch sao?”

Tôi giương mắt trừng hắn một cái: “Hỏi gì mà nhiều vậy, thật là làm phiền người khác mà.”

Đồng Diêu vẫn là một bộ mặt cười cười, nói: “Mỗi lần ta hỏi ngươi, ngươi đều sẽ tìm cách đánh trống lảng, trước giờ ta chưa bao giờ có đáp án chính xác từ ngươi, cho nên ta chỉ có thể tiếp tục hỏi, đến khi nào ngươi trả lời thì thôi.”

Tôi cảm ly nước ngọt, uống một ngụm, xua đi vị cay ở đầu lưỡi.

Sau đó tôi cúi đầu ngẫm nghĩ, ngẩng đầu lên, thật thà nhìn hắn, hỏi: “Ôn Phủ Mịch đã có bụng bia chưa?”

Đồng Diêu lắc đầu: “Không có”

“Vậy hắn có hỏi đầu chưa?” Tôi tiếp tục hỏi.

Đồng Diêu vẫn lắc đầu: “Không có”

“Vậy An Hinh mập lên sao?” Tôi rút cuộc nói ra tên một người khác.

Đồng Diêu cẩn thận nhớ lại một chút rồi nói: “Nghe nói là không có.”

“Vậy thì cảm miệng lại.” Tôi nói

Nổi buồn trong giọng nói đã nhạt đi rất nhiều.

Tôi không thể không thừa nhận rằng, lúc nói ra hai cái tên vốn giấu sâu trong tim này, toàn thân lại có một cảm giác thông suốt.

Giống như lúc nhỏ đi chích ngừa, lúc đang xếp hàng, tay cứ run rẩy, lồng ngực cũng thấy nặng nề vì sợ hãi.

Nhưng mà, sau khi chích xong, cả người đã thoải mái hơn rất nhiều.

Bởi vì những thứ cứ luôn áp lực bản thân tạm thời biến mất rồi.

Đương nhiên, nỗi đau thì vẫn cứ tồn tại.

Thật ra, tôi không nên phát hỏa với Đồng Diêu, hắn cũng là vì tốt cho tôi.

Nhưng mà, bạn tốt, chính là loại sinh vật lúc có tiền cùng tiêu, có giận thì phát hỏa với nhau, lúc có chuyện đau lòng thì ôm nhau khóc một trận.

Cho nên, tôi đối với chuyện tôi chộp mộng hắn lúc trước cũng không chút áy náy.

Lúc này, chúng tôi đã ăn tới cao trào.

Chương 49: Thịnh hồ ly, mặt thối thối

Tuy trong cửa hàng có khí lạnh, nhưng ăn một hồi vẫn có chút nóng, vì thế, Đồng Điều đem áo khoác âu phục của mình cởi ra, tùy tùy tiện tiện đặt ở bên cạnh ghế.

Tôi thừa nhận, bởi vì chính mình mời khách, muốn tiết kiệm tiền, tôi liền đem hần kéo đến loại cửa hàng vật đẹp giá rẻ này.

Nếu đã là vật đẹp giá rẻ, vậy trên ghế kia đương nhiên có chút dầu mỡ.

Nhưng bạn học Đồng Điều liền đem bộ âu phục Armani tùy tiện vút lên trên, thật sự là tên bại gia tử. Tôi vội vàng cướp lại bộ âu phục, mắng: "Người dốt tiền hả? Bẩn như thế còn vút lên trên? Dem lại đây, ta giúp người cầm."

Vì thế, tôi đem bộ âu phục cẩn thận phủ lên trên đầu gối tôi, để đảng hoàng lại.

Bạn học Đồng Điều lười biếng cười, nói: "Hàn Thực Sắc, người làm sao lại giống mẹ ta a?"

Tôi nhân thế mà cười, nói: "Đứa con ngoan, nhỏ như vậy đã có thể gọi mẹ rồi."

Nghe vậy, Đồng Điều nghiêng răng: "Xem như người lợi hại."

Tôi đắc ý kéo mắt lên, dò xét hần, ý tứ chính là, thế nào a? Có bản lĩnh người tới cần mông ta a.

Nhưng con người bạn học Đồng Điều là ai a.

Người ta tục xưng gian thương, đối phó tôi loại người này, tất nhiên là có biện pháp.

Chỉ thấy hần không chút hoang mang vờn tay, gọi bà chủ đến, từng câu từng chữ nói: "Bà chủ, thịt bò, thịt gà, thịt dê, ba phần giống nhau."

Nghe thế, trái tim tôi, chảy máu từng giọt.

Xem ra hôm nay phải xuất huyết nhiều rồi.

Một cách đền bù duy nhất, chính là vội vàng cùng Đồng Điều tranh ăn, ăn vượt qua 60% coi như tôi thắng lợi. Nghĩ đến đây, tôi vội vùi đầu khổ ăn.

Nhưng biên độ động tác quá lớn, vừa không cẩn thận, một giọt tương ớt liền từ chòm nậm kim châm rơi lên đùi tôi.

Lúc này, đầu gối tôi đang đặt âu phục của bạn học Đồng Điều.

Nói cách khác, bộ Armani này bị tôi làm hỏng rồi.

Tôi vội bất động thanh sắc vờn tay dùng khăn giấy chà lau, nhưng hiệu quả rất nhỏ.

Vì thế, tôi quyết định không nói cho Đồng Điều, đợi lát nữa đem quần áo nhét vào lòng hần một cái liền chạy lấy người, lần sau gặp lại có đánh chết cũng không thừa nhận.

Nhưng tôi nói rồi a, bạn học Đồng Điều là gian thương.

Vì thế, hòa nhãn kim tinh của hần một chút liền thấy hành động của tôi, dù bạn vẫn ung dung nói: "Hàn Thực Sắc, lau đủ chưa a."

Tôi chỉ có thể cười mỉa: "Xấu hổ quá, lần sau khi Armani hạ giá ta mua một bộ, đền cho người."

Bạn học Đồng Điều thở dài một hơi: "Quên đi, quần áo của ta, có một bộ nào không bị người làm hỏng qua đâu?"

Lời này không đúng.

Tính thêm cái này nữa, thì tôi cũng chỉ mới làm hỏng quần áo của hần có một lần.

Đó là lúc trung học, có một lần, bà di của tôi không cẩn thận đến sớm, liền đem quần làm dơ.

Không có biện pháp, tôi chỉ có thể mượn áo khoác của bạn học Đồng Điều.

Bạn học Đồng Điều là người của đội bóng rổ, lúc đó bộ dạng đã rất cao, vì thế chiều dài của áo khoác tuyệt đối có thể che khuất mông tôi.

Thế là, tôi liền khoác áo, an toàn cùng Ôn Phủ Mịch về nhà.

Bởi vì trên áo khoác lay dính dấu vết của bà di, mặc dù tôi đã giặt sạch sẽ, nhưng bạn học Đồng Diêu sống chết cũng không cần nữa.

Cách vài ngày, Đồng Diêu nghĩ ra có chút không thích hợp, liền hỏi tôi lúc đó vì sao không tìm Ôn Phủ Mịch mượn áo khoác, bạn gái mặc quần áo của bạn trai, chẳng phải là đạo lý hiển nhiên hay sao?

Khóe miệng tôi lộ ra nụ cười gian, nói, ta làm sao có thể phá hỏng hình tượng bản thân trước mặt Ôn Phủ Mịch đây. Nếu như ta làm như thế rồi, Ôn Phủ Mịch chẳng phải là mỗi lần trông thấy ta, sẽ nhớ tới hương vị bà di của ta sao. Lại nói, hắn còn có thể vì thế mà mất đi hứng thú với nữ giới, nói không chừng liền đi trên núi Brokeback chăn cừu.

Sau khi nói xong, tôi bị bạn học Đồng Diêu quần ẩu một trận, nguyên nhân là tôi không nói còn đỡ, một khi nói hắn liền có chương ngại tâm lý.

Chẳng qua hiện tại thoát nhìn, thẳng nhải này vẫn một dạng sinh long hoạt hổ, lúc trước tôi chịu không trận đánh kia rồi.

Nghĩ vậy, tôi vỗ vỗ âu phục trên tay hắn.

Quên đi, coi như khăn ăn vậy.

Vì thế, tiếp tục ăn cơm.

Phòng chừng bạn học Đồng Diêu là muốn giúp tôi giảm béo, cho nên hắn cứ quần lấy chủ đề Ôn Phủ Mịch không buông.

"Bọn họ đính hôn rồi, người biết không?" Hắn hỏi.

Tôi gật gật đầu, trong miệng ngậm thịt, hàm hồ nói: "Ta cũng có bạn trai mới rồi."

"A?" Bạn học Đồng Diêu hơi nhướn cao đuôi lông mày: "Là ai?"

"Thịnh Du Kiệt, chính là vị bác sĩ giúp người hồi phục lại chức năng nam tính." Tôi giúp hắn nhớ lại.

Nghe vậy, chân mày bạn học Đồng Diêu càng cao hơn: "Là vì bộ dạng hắn và Ôn Phủ Mịch giống nhau?"

Tôi buông đôi đũa xuống, nghiêm túc nói: "Tuyệt đối không phải lý do này, ta sẽ không để tổn thương mà bản thân đã chịu đựng đặt lên trên người khác."

Đồng Diêu hơi quay đầu đi, hỏi: "Vậy người tại sao muốn ở với hắn?"

"Người cho rằng ta lúc đầu tại sao muốn ở cùng với Ôn Phủ Mịch?" Đây là cái tên quen thuộc tôi nhiều năm như vậy, nhiều lần như thế nhắc đến.

Hóa ra, cũng không gian nan như vậy.

"Ta không biết." Đồng Diêu ăn ngay nói thật.

"Ta cũng không biết," Tôi đổ thêm chút mỡ vào trong nồi thịt nướng, đặt miếng thịt lên trên, nhìn màu đỏ đỏ của miếng thịt, dần dần biến thành màu vàng kim, nhẹ giọng nói: "Yêu đương chuyện này, chú trọng chính là thiên thời địa lợi nhân hòa, thật sự, thiếu một điều kiện cũng không được, thiếu một phần một chút, liền bỏ lỡ rồi, thật sự rất huyền diệu, phòng chừng chỉ có thầy tướng số mới có thể nói rõ."

Quả thật là như thế này.

Tuy rằng tôi một mực nói, bản thân với Thịnh hồ ly qua lại là bị hấn bức, nhưng đó chỉ là một lý do trợ giúp.

Nói như thế, chính là, trong hoàn cảnh vị trí của tôi, tôi chỉ nguyện ý cùng hắn trở thành bạn bè nam nữ.

Cái này quay về với câu hỏi của bạn học Đồng Diêu.

Tại sao tôi muốn ở cùng Thịnh hồ ly.

Đầu tiên là vì chúng tôi đều chưa kết hôn, cấu thành điều kiện đầu tiên có thể ở bên nhau.

Sau đó là vì kỳ ngộ trùng hợp, Thịnh hồ ly từ bỏ những bệnh viện biến thái khác, đi tới cái bệnh viện, so sánh mà nói, không đến nỗi biến thái như thế của chúng tôi đây.

Tiếp đó, chính là ngày đó, khi hắn đang ở sau sau tấm bình phong, nói ra câu phải bóp mộng hắn, liền cùng hắn không đánh thì không quen biết như thế.

Lại tiếp theo, chính là tính cách chúng tôi cho phép, bắt đầu đấu tranh, trong đấu tranh hiểu biết sâu sắc đối phương.

Lại sau đó, chính là tôi trong lúc vô tình từ trong miệng Đồng Diêu lấy được tin tức Ôn Phủ Mịch và An Hinh đính hôn, vì thế, liền cùng Thịnh hồ ly lên

giường.

Tiếp theo, liền dẫn phát một chuỗi sự việc liên tiếp.

Cuối cùng, chúng tôi ở bên nhau.

Đúng vậy, đó chính là toàn bộ quá trình tôi và Thịnh hồ ly ở bên nhau, do một loạt cơ duyên xảo hợp tạo thành.

Hoặc là, càng đơn giản hơn một chút mà nói, chúng tôi sở dĩ có thể ở bên nhau, là vì một chữ duyên.

Tôi và Ôn Phủ Mịch cũng như thế.

Bởi vì duyên phận đến, tôi và hắn có một cuộc tình đối với tôi mà nói là khắc cốt ghi tâm.

Lại vì duyên phận phai nhạt, tôi và hắn phân cách chân trời, có lẽ cả cuộc đời, cũng không có cách nào gặp lại.

Vì thế, cũng không phải giống như Sài Sài và Đồng Diêu, thậm chí là Thịnh hồ ly nhận định, tôi là vì Thịnh hồ ly và Ôn Phủ Mịch diện mạo tương tự, mới có thể ở cùng hắn.

Ngươi vận khí không tốt, giảm đến phân chó thì thôi đi, nhưng nếu như ngươi cố ý khiến người khác đi giảm, đó chính là không đạo đức.

"Không phải ý tứ khác." Đồng Diêu nói: "Chỉ là bác sĩ Thịnh và Ôn Phủ Mịch quả thực giống nhau, vì thế mới khiến người ta có loại liên tưởng đó."

"Vậy ngươi cứ nghĩ như thế đi." Tôi nói: "Ta thích chính là kiểu tiểu bạch kiểm đó, về sau tìm chồng cũng sẽ tìm cái loại này... đúng rồi, Sài Sài người ta nói khi ta kết hôn, phải tặng ta túi GUCCI, ngươi đường đường một phú thương, cũng nên tặng phần đại lễ đi."

"Lúc ngươi xuất giá, ta đem công ty của ta tặng ngươi làm đồ cưới." Đồng Diêu cướp miếng thịt bò của tôi, hào sảng nói.

"Hào phóng như vậy?" Tôi cảm động đến nước mắt lưng tròng.

"Đương nhiên." Đồng Diêu lại tiếp tục không sợ chết bỏ sung nói: "Dù sao ngươi cũng không gả đi được.... a, Hàn Thực Sắc, ngươi thật độc ác, cư nhiên muốn đánh lên gốc rễ sinh mạng của ta?!"

Sau khi cùng Đồng Diêu tạm biệt, tôi tiếp tục trên phố đi dạo.

Bỗng nhiên cảm thấy, hôm nay ra ngoài một lần, vẫn là có thu hoạch.

Ít nhất, cũng làm rõ không ít điều.

Ít nhất, tôi có thể ở trước mặt người khác nói ra tên của Ôn Phủ Mịch và An Hinh.

Chẳng qua... lúc nói ra hai cái tên đó, trong lòng vẫn có chút chát chát.

Thời tiết đầu hạ, là thất thường bất định nhất, vừa nãy vẫn là mặt trời chiếu trên cao, chẳng mấy chốc, trên trời là mây đen ùn ùn, lại chẳng mấy chốc, hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống, đem tôi dầm đến một thân ướt sũng.

Tôi vội vàng chạy đến trước cửa của cửa hàng tránh mưa.

Mưa lần này, gió kia chính là tác nghẽn buồn bực, sắc trời cũng là màu vàng ám.

Mồ hôi tựa hồ tầng tầng dính vào thân mình, đặc biệt không thoải mái.

Vốn muốn vào cửa hàng shopping, nhưng nghĩ đến mỗi lần bước vào sẽ nhìn không được quét thẻ, liền nhịn.

Đúng lúc này, di động vang lên, vừa thấy, là Thịnh hồ ly gọi đến.

Tôi tiếp, hắn ở bên kia hỏi: "Ngươi đang ở đâu?"

"Cửa của đường Vương Phủ Tĩnh." Tôi trả lời: "Đội tạnh mưa sẽ trở về."

Thịnh hồ ly không nói gì, cũng liền gác máy.

Tôi đặt di động xong, tiếp tục ở nơi nào đó nhìn bầu trời. Ngẩn người.

Lúc này, từ trong cửa hàng đi ra một đôi tình nhân, nam mở ô ra, ôm lấy nữ liền bước vào trong màn mưa.

Thế mưa rất lớn, trên mặt đất như nổi lên một tầng sương trắng.

Nhưng là người con trai kia vẫn gắt gao ôm lấy thắt lưng bạn gái, cứ đi ô hướng về phía nàng, mà vai của mình, lại bị ướt phân nửa.

Không có nguyên nhân.

Mặc dù nhìn không rõ biểu tình của người con gái ấy, nhưng tôi cảm thấy, nàng nhất định đang cười.

Nhìn rồi lại nhìn, mắt cư nhiên có chút ướt.

Trong lòng mắng thầm: Hàn Thực Sắc, người giả vờ giả vệt cái rắm a.

Ngắm lại cũng đúng, xương cốt Hàn Thực Sắc tôi là làm bằng sắt, không có đàn ông mờ ô, tôi tự mình xông mưa tiến tới.

Vì thế, tôi đặt túi da trên đỉnh đầu, hít thật sâu, cũng đi vào trong mưa to.

Mưa kia thật là ghê gớm a, giọt mưa từng giọt từng giọt, đập trên thân, tê dại.

Trong lòng tôi lẩm nhẩm: Có khổ hay không, tưởng tượng hai vạn rưỡi Hồng quân công nông Trung Quốc, mệt hay không, tưởng tượng lão tiền bối Cách mạng.

Vì thế, thân là thành viên đã rút khỏi Đoàn thanh niên cộng sản và Đảng viên dự bị, tôi liền không sợ khổ như thế, không sợ mệt đi bên đường cái, vurun tay vẩy taxi.

Nhưng taxi trong ngày trời mưa này, cũng khó kiếm như là xử nam vậy.

Đợi mười phút, vẫn là không có đến một chiếc.

Mà tôi toàn thân trên dưới, không có chỗ nào không ướt.

Đang lúc lo lắng, bỗng nhiên một chiếc xe dừng trước mặt tôi.

Tập trung nhìn vào, phát hiện chiếc xe này có chút quen mắt.

Đợi lúc chủ xe xuống, tôi tinh ngộ, đây không phải xe của Thịnh hồ ly sao?

Đương nhiên, chủ xe đi xuống chính là Thịnh hồ ly.

Thịnh hồ ly chau mày liếc tôi một cái, cái gì cũng chưa nói, một tay đẩy tôi lên xe.

Ngồi ở chỗ lái phụ, tôi hít một hơi lớn.

Cánh Hồng quân một và cánh Hồng quân hai ở thôn Trương Đài hợp lực.

Trường chinh cuối cùng là thắng lợi.

Thịnh hồ ly đem áo khoác của mình cởi ra, choàng lên người tôi.

Tôi vừa muốn nói, không có gì, ta không lạnh, nhưng lại bị tia ánh sáng giống như cánh cáo trong mắt Thịnh hồ ly làm cho kinh sợ, chỉ có thể choàng lên.

"Mau đem nước trên quần áo và tóc vắt đi." Thịnh hồ ly nói.

"Quên đi, trở về thì làm." Tôi nói khách khí: "Nếu không làm dơ xe người rồi."

Nghe vậy, Thịnh hồ ly quay đầu, nhìn tôi một cái.

Con mắt đó, liền đủ dọa đến mức tôi hồn bay phách lạc.

Thật là lạnh a.

Tôi vắt quần áo sạch sẽ.

Nước, ào ào rơi trong xe.

Vừa vắt, tôi vừa hỏi: "Người là tới đón ta sao?"

"Nếu không thì sao?" Hắn hỏi lại.

"Người sao mà tâm tình không tốt vậy?" Tôi cảm giác được rồi, vội vàng hướng bên cạnh ngồi, để tránh Thịnh hồ ly bão nổi lên lỡ tay ngộ thương tôi.

"Con mắt nào của người nhìn thấy ta tâm tình không tốt?" Thịnh hồ ly nhìn thẳng phía trước.

Con mắt nào của tôi cũng đều nhìn thấy hần tâm tình không tốt.

Nhưng là kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, tôi vội vàng cầm miệng.

Không khí trong xe rất buồn, tôi chịu không nổi, đem cửa sổ mở ra một khe hở.

Gió kia thổi vào, rất thoải mái.

Nhưng không thoải mái bao lâu, thân mình tôi bỗng nhiên đánh một cái rùng mình, tiếp đó lại đánh một cái hắt hơi kinh thiên động địa.

"Đã mưa mà còn ra gió, mau đóng cửa sổ!" Thịnh hồ ly mệnh lệnh nói.

Ngồi khí thật là không tốt, tôi vội đóng cửa sổ lại, sau đó hai tay đặt trên đầu gối, ngồi thẳng.

Cái đóng cửa sổ này, không khí trong xe càng thêm tắc nghẽn buồn bức.

Huống chi, còn có áp suất thấp Thịnh hồ ly tạo ra nữa.

Dù sao không có chuyện gì có thể làm, tôi muốn nghe nhạc, nhưng vừa muốn đi ăn công tác, Thịnh hồ ly liền "ba" một tiếng, đánh tay tôi.

Lực kia chính thật mạnh a, mu bàn tay tôi đều đỏ rồi.

Tôi bắt đầu hoài nghi, Thịnh hồ ly có phải là bà di đến rồi hay không, tính tình xung như vậy?

Nhưng Hàn Thực Sắc tôi mặc dù chỗ này không ra gì, chỗ kia cũng không ra sao, nhưng có một chỗ tốt, đó chính là một giờ sau khi ăn cơm no, tính tình đặc biệt tốt.

Vì thế, tôi cũng không cùng Thịnh hồ ly đang trong thời kỳ hành kinh mà so đo.

Lúc này, tôi bỗng nhiên nhớ ra cái gì, nói: "Ồi chao, quãng đường nhà người cách nơi này ít nhất cũng hai mươi phút, người làm sao mười phút đã đến rồi?"

Thịnh hồ ly nhìn phía trước, khoe miệng nhếch, lại nói ra câu nói cũ kia: "Người cho là thế nào?"

Tôi lắc lắc đầu, quyết định không đi theo chọc hần.

Tựa đầu vào cửa sổ kính thủy tinh, tôi nhìn hướng ngoài cửa sổ.

Bên ngoài, là trắng xóa một mảnh, giống như nổi lên hơi nước, vô cùng không chân thực.

Nước khắp trời khắp đất, giống như một thế giới khác.

Tôi không nhịn được than thở: "Oa, trời mưa này ghê gớm thật... tựa như té bào trứng tháng trước ta cho ra vậy."

"Két kít" Một tiếng, xe trượt một chút.

Vì thế tôi mới nói a. Cái Thịnh hồ ly thiếu, là một trái tim bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Bộ ngực chịu nhiều trắc trở

Nhưng mà một câu nói chen vào như thế lại làm sắc mặt Thịnh hồ ly tốt hơn một chút.

Cụ thể mà nói, lúc này là mưa to dầm dề, hiện tại là nhiều mây âm u.

Xem ra, tôi còn phải tiếp tục cố gắng.

Dù sao, Hàn Thực Sắc tôi chịu đả kích tới giờ không chỉ có một lần này.

Vì thế, tôi quyết định bằng bất cứ giá nào, lấy ý chí đập vỡ nòi đất mà hỏi tới cùng: “Thịnh Du Kiệt, tại sao mặt của người thối ra như đậu hủ thúi vậy?”

Thịnh hồ ly không có lên tiếng, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, chuyên tâm lái xe, dường như là không có nghe tôi nói

Đang lúc tôi vắt óc suy nghĩ chuẩn bị một vấn đề khác để hỏi thì, hần đột nhiên mở miệng: “Hôm nay người ra ngoài làm gì?”

Lần tránh người để suy nghĩ một vài sự việc a.

Nhưng nếu trả lời như vậy, với tính cách của Thịnh hồ ly nhất định sẽ truy hỏi tôi đang lẩn tránh hần để suy nghĩ vấn đề gì.

Cho nên tôi chỉ có thể dùng 50% sự thật, thêm 50% lời nói dối vòng vo để trả lời hần: “Ta ra ngoài gặp Sài Sài và Đồng Điều”

“Tại sao ra ngoài mà không thêm nói với ta một tiếng?” Thịnh hồ ly hỏi tiếp. Giọng nói cứ như đang kể lể tội trạng của tôi vậy.

Bởi vì nếu nói cho người biết, có thể người sẽ đi theo.

Tuy trong lòng tôi nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại trả lời nịnh hót “Thật ra lần này ta đi nói cho bọn họ biết quan hệ thật sự của chúng ta, cho nên lần sau mang người đi sẽ tốt hơn”

“Người nói với bọn họ như thế nào?” Thịnh hồ ly hỏi

“Ta nói chúng ta là bạn trai bạn gái” Tôi nói

“Cuối cùng cũng thừa nhận rồi?” Thịnh hồ ly hừ một tiếng

“Ta luôn luôn thừa nhận mà” Tôi nói. Chiều này không tệ, về mặt Thịnh hồ ly bắt đầu có dấu hiệu chuyển biến tốt, tôi đang vui mừng thì lại hất xì một cái

Ngay lập tức, sắc mặt Thịnh hồ ly lại biến chuyển u ám, hần hỏi “Sao không đợi trời hết mưa rồi đi ra, dầm mưa vui lắm hả?”

“Cũng không tệ lắm, rất mát mẻ” Tôi trả lời như vậy

“Đợi đến lúc sinh bệnh, người sẽ biết cực khổ” Thịnh hồ ly hừ lạnh một tiếng, hôm nay số lần hần hừ đặc biệt nhiều

Tôi cứ tưởng Thịnh Du Kiệt là hồ ly, nhưng hiện tại mới biết, hần và quạ đen cũng có quan hệ thân thích

Bởi vì năm phút sau, tôi liền cảm thấy thân thể của mình bắt đầu nóng lên

Đương nhiên, trước kia khi tôi cùng Thịnh hồ ly ở cùng một chỗ thân thể cũng thường nóng, nhưng đó là bởi vì động dục.

Mà lần này lại bởi vì lên cơn sốt

Khi trở lại nhà hồ ly, đầu của tôi bắt đầu nặng trĩu, chóng mặt

Thịnh hồ ly bế ngang tôi vào nhà tắm, đem quần áo lạnh lẽo ẩm ướt của tôi “Xoát xoát xoát” kéo xuống

Chắc là do xem quá nhiều ngược luyến tình thâm, hơn nữa lúc đó đang bệnh nên có chút hồ đồ, tôi vội vàng ôm lấy thân thể, nũng nịu kêu lên “Vương gia không được!”

Kết quả chưa kêu xong, trên đầu đã bị vỗ một cái thật mạnh

Sức lực thật lớn, tôi liền thấy sao bay đầy trời.

Thanh âm Thịnh hồ ly tuy thật bình tĩnh, nhưng trong bình tĩnh lại có ý nghiêng răng nghiêng lợi: “Hàn Thực Sắc, người mà còn nói như vậy nữa, ta sẽ đem đầu người nhét vào lỗ vi ba”

Không biết tình thú, người đàn ông này thật không biết tình thú gì cả!

Tôi oán thầm

Sau khi quần áo bị cởi ra, Thịnh hồ ly thả tôi vào trong bồn tắm lớn

Được ngâm trong nước ấm, cả người tôi liền nóng lên. Đương nhiên đầu cũng càng nóng thêm

Tôi nhìn thân ảnh thon dài của Thịnh hồ ly, đột nhiên nói “Thịnh Du Kiệt, ta phải ở trên”

Nghe vậy, đang giúp tôi thu gom quần áo, Thịnh hồ ly xoay người lại, chậm rãi, chậm rãi đi về phía tôi

Trong hơi nóng dày đặc, gương mặt của hắn giống như là đoá mạn đà la trong sương mù

Đẹp mê hồn, đẹp quyến rũ, đẹp chấn động lòng người

Hắn ngồi trên thành bồn tắm lớn, vươn bàn tay trắng sáng đùa nghịch trong nước ấm

Do vậy mà tạo ra âm thanh nước nhỏ giọt

Sau đó hắn cười, gặng từng tiếng nói: “Đừng nghĩ”.

“Có ý gì?” Tôi hỏi

“Ý là cả đời này cũng đừng nghĩ đến” Hắn đáp.

“Vì sao?” Tôi lại hỏi

“Bởi vì” hắn cuối mình xuống, nhìn thẳng tôi, môi mỏng khẽ động “Ta phải đè ngươi cả đời”

Thật là bi kịch a!

Tôi phải bị đè cả đời?

Nghe thấy tin này, đầu tôi càng u mê

Khó khăn lắm, tôi mới bị ngâm đến toàn thân đỏ lên, máu lưu thông trôi chảy, Thịnh hồ ly mới xem tôi như bánh chèo mà thuận tay vớt lên, sấy khô tóc, đặt nằm trên giường

Lúc này, tôi đã mơ mơ màng màng

Chỉ còn nhớ rõ có một người luôn bận rộn suốt bên tôi

Lúc thì nâng tôi dậy, cho uống thuốc hạ sốt, lúc lại đắp túi chườm đá trên trán, lúc lại cho tôi ngâm nhiệt kế

Thật ra, thân thể Thực Sắc tôi làm bằng sắt, vẫn luôn rất mạnh mẽ

Có một lần sốt cao bốn mươi độ, tôi vẫn cố chống mí mắt, nghiêng ngả lão đạo chạy đến bệnh viện, tự mình đăng ký, truyền thuốc

Lần này bệnh, cũng không nghiêm trọng bằng, nhưng tôi bỗng trở nên yếu ớt hẳn. Là bởi vì biết có người ở bên cạnh chăm sóc mình đi. Tôi không thể không thừa nhận, cảm giác được người ta chăm sóc thật là tốt

Vì vậy lần này, cơ thể của tôi tự nhiên mà thả lỏng, mặc cho chính mình trở nên yếu đuối hơn. Cũng bởi vì biết có người luôn luôn quan tâm tới mình, cho nên bị gì cũng không lo lắng. Rốt cuộc, cũng có người để tôi dựa vào

Tuy rằng hai mắt nhắm lại, ý thức mơ hồ, nhưng trong đầu vẫn thoáng hiện rất nhiều hình ảnh lặp đi lặp lại

Mà xuất hiện nhiều nhất, lại là đôi nam nữ vừa mới rời khỏi cửa hàng kia

Hình ảnh người đàn ông cao lớn kia rõ ràng đang cầm ô nghiêng về phía người phụ nữ, còn hắn thì bị nước làm ướt hơn phân nửa bả vai

Bỗng nhiên, người phụ nữ kia quay đầu lại

Tôi ngạc nhiên phát hiện, người đó là tôi

Mà người đàn ông bên cạnh lại là Thịnh Du Kiệt

Trong nháy mắt, lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm

Giống như là tìm được một thứ gì đó mà mình đã mất từ lâu

Cuối cùng, tôi cũng không còn cô đơn

Không bao giờ cô đơn nữa

Bệnh của tôi, luôn luôn tới nhanh mà hết cũng nhanh, khi tỉnh lại vào sáng hôm sau Hàn Thực Sắc tôi lại mạnh như rồng như hổ

Tôi đứng lên, nhảy trên đệm giường của Thịnh hồ ly, hoạt động giãn gân cốt

Sau đó, xem xét mọi nơi một lượt mới phát hiện Thịnh hồ ly không có ở nhà

Chắc là đi làm, tôi đoán như vậy

Lúc này, bụng tôi bắt đầu kêu ùng ục, ùng ục

Tôi cẩn thận lắng nghe, xác định nó kêu lâu như vậy không phải là muốn tiêu chảy mà là muốn ăn cơm, nên đi về hướng nhà bếp

Mao gia gia không phải đã nói sao?

Chính mình hành động, cơm no áo ấm

Đúng lúc này, Thịnh hồ ly trở lại

Thấy tôi, mắt hắn nhử lại, nói: “Đi lên giường nằm đi”

“Ta đói bụng” Tôi nói

“Ta đã mua cháo” Thịnh hồ ly cầm cháo mua bên ngoài để lên bàn

Tôi nhìn chén cháo lỏng tinh khiết, miệng méo xệch

Thử nghĩ xem, Hàn Thục Sắc - một tên cảm thú giống cái luôn luôn tâm niệm được làm nữ ở trên như tôi, cư nhiên lại để tôi uống cháo lỏng thanh đạm, làm sao có thể chứ?

Vì thế tôi không để ý tới hắn, tự mình đi vào phòng bếp, sau năm phút sét đánh rầm rầm, bữa sáng đã được chuẩn bị xong.

Tôi đặt nó lên trên bàn

Có hai miếng trứng chiên và một miếng xúc xích ở trên đĩa

Tôi từ từ dùng dao cắt miếng xúc xích đáng thương, cắt một cái lại nhìn một bộ phận nào đó của Thịnh hồ ly rất giống với xúc xích, ý không nói rõ cũng hiểu

Tôi cười đắc ý, tôi cười đắc ý, cười xem hồng trần, người sẽ không già.

Chắc là lúc này tiểu đệ đệ của Thịnh hồ ly rất khó chịu

Nhưng Thịnh hồ ly không nói hai lời, liền đi vào trong bếp, sau một trận bùm bùm, cảm điểm tâm của chính mình lên

Trên đĩa của hắn đặt hai miếng trứng chiên

Sau đó, Thịnh hồ ly giương mắt lên nhìn ngực bên trái của tôi

Ánh mắt kia ẩn chứa ý tứ sâu xa.

Quả nhiên, cùng lúc đó hắn nâng cái nĩa lên, chọc mạnh vào miếng trứng chiên bên trái

Ngay tức khắc, chất lỏng lòng đỏ trong trứng liền trào ra ngoài

Từ cửa kính của phòng bếp, tôi có thể thấy mặt mình có một chút trắng xanh

Nhưng tất cả còn chưa chấm dứt

Thịnh hồ ly tiếp tục nhìn ngực trái của tôi, mà cái nĩa sáng ánh sáng sắc lạnh trong tay lại không ngừng khuấy miếng trứng chiên bên trái trên đĩa ăn

Miếng trứng chiên thật đáng thương, bị biến thành một đồng hồ hỗn độn

Lòng đỏ trứng khắp nơi

Thịnh hồ ly không phải chọc vào trứng chiên, hắn chính là đang ở trên ngực của tôi

Ngực trái của tôi bỗng nhiên cảm thấy đau thối

Khô không chịu nổi

Coi như là ném phải quả đắng mình tự trồng đi.

Nhưng cực hình cũng chưa có kết thúc

Sau khi chơi chán, Thịnh hồ ly mặt không đổi sắc đem bộ ngực vô cùng mềm mại kia, không, là trứng chiên kia nuốt xuống

Đầu lưỡi còn khẽ liếm hai lần

Tiếp theo, ánh mắt hấn lại chuyển hướng về bộ ngực phải của tôi, cái nữa đó, lại bắt đầu cực hình.

Ngực phải của tôi lại bắt đầu ân ái đau.

Tôi không thể không thừa nhận, Thịnh hồ ly là khắc tinh của tôi

Khắc tinh lớn

Bởi vì sự việc này chính là một sự khởi đầu

Tôi vô cùng hối hận ở chung cùng hắn

Bởi vì, ngày thứ ba sau khi tôi khỏi bệnh, hắn liền lấy lý do thân thể tôi quá kém, bắt buộc tôi mỗi buổi sáng phải thức dậy cùng hắn chạy bộ

Hàn Thực Sắc tôi luôn luôn là người có thể ngồi thì tuyệt sẽ không đứng, có thể ngủ thì tuyệt sẽ không ngồi.

Mỗi buổi sáng tôi đều xem thời gian rất chính xác, một phút cũng không muốn dậy sớm

Cho nên tôi kiên quyết tỏ thái độ cự tuyệt

Nhưng, đối thủ trước mặt tôi lại là Thịnh hồ ly

Mỗi buổi sáng, khi tôi vẫn còn ở trong giấc mơ đẹp nhất tiền, hoặc là nhìn lên trai đẹp tắm

Một cảm giác lạnh lẽo liền truyền đến từ bộ ngực của tôi

Sâu ngủ của tôi liền nghẹn ngào, nói, Hàn Thực Sắc, người con mẹ nó tìm được người đàn ông kiểu gì vậy

Sau đó, liền không khách khí mà bay đi

Mở mắt ra, tôi liền thấy Thịnh hồ ly rảnh rang như không có việc gì đứng ở trước giường, trong tay cầm khăn mặt mát lạnh, nhàn nhàn hỏi: “Còn muốn ngủ sao?”

Chỉ cần tôi gạt đầu, bánh bao của tôi sẽ lại gặp họa

Vì thế, tôi chỉ có thể thức dậy, chạy bộ với hắn

Buổi sáng sáu giờ thức dậy chạy bộ

Điên rồi, điên rồi, điên rồi, điên rồi.

Tôi giống như cái xác không hồn chạy phía sau, lại giống như cái xác không hồn chạy về

Thấy giường, tôi giống như thấy quân giải phóng, đi lên nằm úp sấp, chuẩn bị ngủ tiếp hai mươi phút

Nhưng mỗi lần đến thời điểm này, thân thể lại bỗng nhiên nặng nề

Giọng nói Thịnh hồ ly khàn khàn lại tràn đầy sinh lực vang lên ở bên tai tôi “Đừng lãng phí thời gian”

Sau đó, quần của tôi bị kéo xuống

Sau đó nữa, xúc xích của hắn lại tiến vào tôi

Sau đó, tôi bị hắn làm đến khi mặt trời lên

Cảm thú đúng là cảm thú

Đối với người yếu ớt như tôi, thật đúng là gay go

Một ngày như vậy, thật đúng là gay go.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Mơ ước tha thiết nữ thượng vị

Tôi không chịu nổi loại tra tấn điên cuồng này, ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là chạy trốn.

Trốn đi thật xa.

Không chỉ là chân trời góc bể, Hàn Thực Sắc tôi muốn trốn đến tận dãy ngân hà.

Nhưng vì vậy mà tôi phải trả giá thê thảm

Lần đầu, tôi lợi dụng đêm khuya, cầm hành lý đã lạng lã chuẩn bị tốt ban ngày, cong lưng, kiễng chân, từng bước nhẹ nhàng đi tới cửa.

Năm mét, bốn mét, ba mét, hai mét, một mét.... Ngay khi tôi mở cửa ra, ngay khi nhìn thấy ánh sáng đêm khu vườn hạnh phúc của tôi trở về thì cổ áo tôi bỗng nhiên bị kéo căng.

Quay đầu, tôi nhìn thấy ánh mắt sáng lấp lánh của Thịnh hồ ly trong bóng đêm.

"Trễ vậy rồi còn muốn đi đâu?" Thịnh hồ ly hỏi.

"Hắc hắc...." tôi nhìn hắn cười ngây ngô.

"Không nói phải không?" Thịnh hồ ly cười trong bóng tối, càng thêm đẹp đẽ: "Hàn Thực Sắc, ta có biện pháp bắt ngươi phải nói."

Sau đó tôi bị kéo về giường, OOX cả một đêm.

Ngày hôm sau chỉ có thể xin bệnh viện cho nghỉ phép. Nguyên nhân là chân mềm nhũn không thể đứng lên.

Toàn bộ tiền thưởng tháng này của tôi, cứ như vậy tan thành bọt nước.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí Hàn Thực Sắc vẫn cần cố gắng.

Lần thứ hai, tôi lưu tâm kỹ hơn. Bởi mỗi đêm trước khi ngủ, Thịnh hồ ly đều bắt tôi uống sữa với hắn, nói như vậy có lợi cho sức khỏe.

Tôi đối với chuyện này chỉ khịt mũi cười nhạt, lảng phí, chúng tôi đều đã tay chân già cả, lẽ nào còn có thể phát dục lần thứ hai.

Cho nên, tôi bỏ chút thuốc an thần vào ly sữa của Thịnh hồ ly.

Sau đó, tôi giả vờ ngủ say, chờ Thịnh hồ ly ngủ thật sâu, bỏ trốn. Nhưng nhắm mắt một cái, khi mở ra thì trời đã sáng. Thịnh hồ ly nằm nghiêng bên cạnh, tay gối đầu, ý tứ hàm súc nhìn tôi, hỏi: "Thế nào, sữa thêm thuốc an thần mùi vị có ngon không?"

Ta thiêu chết ngươi thiêu chết ngươi a.

Thì ra người bị bỏ thuốc là tôi a.

Lần thứ ba, tôi quyết định chọn lúc Thịnh hồ ly không có phòng bị để rời đi. Vì thế lợi dụng Thịnh hồ ly đi tắm, tôi một vật cũng không đem theo mà co giò mà chạy. Tiền tài là vật ngoài thân, sau này có thể kiếm lại. Nhìn xem, có thể làm loại người coi tiền như mạng Hàn Thực Sắc tôi hiểu được đạo lý này, cũng biết được Thịnh hồ ly hành hạ tôi thảm thiết nhường nào.

Ngay tại thời điểm tôi muốn chạy trốn, cửa phòng tắm mở ra. Tôi không lo lắng, bởi vì Thịnh hồ ly không có mặc quần áo, lúc này hắn sẽ không dám đuổi theo tôi.

Nhưng là, tôi lại đánh giá thấp Thịnh hồ ly một lần nữa. Lúc ấy toàn thân hắn đều ướt sũng, bọt nước trong suốt theo di chuyển của hắn trượt xuống da thịt trắng nõn mịn màng. Còn có, sợi tóc đen nhánh, dính vào gáy cổ như thế, uốn lượn thành bức tranh gợi cảm hấp dẫn.

Bên eo hắn chỉ có một cái khăn tắm trắng quần lông lèo, che đậy tiểu hồ ly xấu hổ kia. Nhưng như vậy ngược lại làm cho người ta muốn lột bỏ, tìm hiểu đến tận cùng.

Hai nụ hoa phấn nộn mê người trước ngực Thịnh hồ ly cứ như vậy phơi bày trong không khí.

Thấy tình cảnh này, tôi không tự chủ được nuốt nước miếng trong miệng.

Mà ánh mắt của tôi cũng nhìn đắm đắm.

Thế nhưng tôi còn giữ được một tia lý trí, nó nói cho tôi biết: Hàn Thực Sắc, chạy nhanh, đây là cơ hội thoát đi duy nhất của ngươi, nếu bỏ qua, mỗi buổi sáng ngươi nhất định sẽ phải chạy bộ, phải bị hấn cưỡng bức, mãi mãi sống trong sự áp bức của hắn, chạy mau!

Vì thế, tôi xoay người chạy ra ngoài.

Ngay lúc ngần cân treo sợi tóc này, Thịnh hồ ly nói một câu.

Những lời này trực tiếp thay đổi vận mệnh sau đó của tôi.

Câu nói kia chính là: "Hàn Thực Sắc, nếu bây giờ ngươi trở vào, ta sẽ để ngươi nữ thượng vị."

Tể bào cả người tôi đều bởi câu nói này mà nhanh chóng tách rời.

Máu toàn thân tôi đều bởi câu nói này mà nhanh chóng lưu động.

Da toàn thân tôi đều bởi câu nói này mà nhanh chóng co rút.

Nữ thượng vị, nữ thượng vị, nữ thượng vị. Mong ước tha thiết của tôi chính là nữ thượng vị.

Đó là vinh quang đặc biệt của nữ vương.

Đặc biệt, dưới thân là Thịnh hồ ly, tựa như là báu vật nữ vương thụ.

Có thể thượng hấn, chính là ba đời có phúc a.

Cho nên, tôi không kịp suy nghĩ, xoay người, xông vào phòng tắm.

Thế nhưng, chữ sắc có một cây đao ở trên đầu.

Lời của ông bà ta nói, chúng ta nên ghi nhớ ở trong lòng a.

Ý của tôi là, căn bản không có nữ thượng vị! Tôi đi vào, Thịnh hồ ly liền đóng cửa phòng tắm, sau đó ánh sáng trong mắt chợt lóe, trực tiếp ép tôi đặt lên vách tường OOOX một lần lại một lần.

Tôi vừa bị đè nặng, vừa thăm mắng trong lòng: Mẹ nó, ngay cả phụ nữ cũng lừa gạt, cảm thú, cặn bã!

Khi tôi được thả ra, đã trong tình trạng muốn hư thoát rồi.

Mà Thịnh hồ ly, tinh thần sáng khoái, vênh vao tự đắc bỏ xuống một câu rồi bỏ đi: "Lần này chỉ là hình phạt nhỏ, lần sau, cũng đừng trách ta vô tình."

Từ đó về sau, tôi hoàn toàn vứt bỏ ý niệm đào tẩu trong đầu. Bởi vì tôi thực sự không dám tưởng tượng, cái Thịnh hồ ly gọi là vô tình, là sự trừng phạt thâm kịch thể nào.

Tôi không có gan thù.

Thế nhưng, tuy rằng ở lại, Hàn Thực Sắc tôi cũng sẽ không để Thịnh hồ ly kia mặc ý nấn tròn nấn dẹt.

Nơi nào có áp bức nơi đó có phản kháng.

Tôi bắt đầu đấu tranh.

Đây là một đoạn lịch sử đấu tranh vĩ đại buồn vui lẫn lộn khiến người ta rơi lệ.

Bước đầu tiên, ăn miếng trả miếng.

Chiều Thịnh hồ ly thích nhất không phải là "đóng băng" tiểu màn thầu của tôi sao?

Có qua mà không có lại là phí lễ a.

Trong đêm tối giờ tay không thấy ngón, một đôi tay nhẹ nhàng nhấc chăn của Thịnh hồ ly lên, lại chậm rãi kéo quần hấn xuống. Sau đó, ánh mắt của tôi lóe lên tia hung ác, vù vù nhìn thấy tiểu hồ ly run lạnh kia.

Tiểu hồ ly ơi tiểu hồ ly, tuy rằng ngươi đem lại cho ta rất nhiều lạc thú, nhưng vì chính đồn chủ nhân của ngươi, ta chỉ có thể hy sinh ngươi.

Tiếp theo, tôi dùng kỹ xảo chơi đùa tiểu hồ ly, khiến cho nó trụ thẳng đứng đơng đơ. Sau đó, tôi lấy cái bao Durex vị chuối được đông lạnh cả đêm, mặc lên thân tiểu hồ ly.

Bóng đêm dần tan, tôi nhìn thấy một kỳ quan.

Mặt Thịnh hồ ly trong nháy mắt biến đổi bảy màu.

Đúng vậy, đỏ cam vàng lục lam chàm tím.

Về sau, tôi đặt tên cho chiêu này là đóng băng tiểu kê kê.

Chiêu thứ hai, dự định xâm nhập, một chiêu trí mạng.

Tôi nói với Thịnh hồ ly, tôi muốn nữ thượng vị.

Nhưng Thịnh hồ ly nói, cả đời này cũng đừng mơ tưởng.

Hàn Thực Sắc tôi cứ vậy mà từ bỏ lý tưởng vĩ đại này sao?

Tất nhiên, sẽ không.

Vì thế tôi giả bộ cam chịu số phận, tùy ý Thịnh hồ ly đè ép.

Tuy nhiên, lúc Thịnh hồ ly đang trong cao trào, tay tôi đặt trên eo hắn đột nhiên nhấn thật mạnh.

Tiếp theo, tiểu hồ ly liền nộ vũ khí đầu hàng.

Sau đó, tôi điềm tĩnh nhìn hắn, gần từng tiếng một: "Ta muốn nữ thượng vị... Nếu không mỗi ngày ta đều dùng chiêu này, một tuần thôi, tiểu đệ đệ của ngươi chắc chắn sẽ bị chứng bệnh rối loạn cương dương."

Lúc này mặt Thịnh hồ ly lại trong nháy mắt biến hóa bảy màu.

Đúng vậy, đỏ cam vàng lục lam chàm tím.

Thịnh hồ ly vẫn như vậy, mỗi sớm mai đều cưỡng ép tôi đứng dậy khỏi chiếc giường mềm mại, lôi kéo tôi chạy bộ.

Nói hoa văn là có thể hít thở không khí trong lành mà cây xanh thả ra.

Không khí trong lành?

Nói hay như vậy, chẳng phải là rấm của lá cây thối tha thải ra à.

Ai mà thích ngửi chứ?

Đối với việc này, mỗi ngày tôi đều kháng nghị.

Nhưng mỗi lần kháng nghị đều bị đàn áp không thương tiếc.

Trải qua nhiều lần quan sát, còn có số liệu điều tra, rốt cục tôi cũng tìm ra vấn đề mấu chốt ở đâu.

Đó chính là tinh lực của Thịnh hồ ly thực sự rất dồi dào.

Nói vậy, tôi phải cố gắng hết sức phóng thích năng lượng của hắn ở buổi tối.

Thế là, tôi sử dụng kỹ xảo toàn thân tiến hành ép khô hắn.

Chẳng phải có một truyện cười thế này sao.

Sư thái, người liền theo lão nạp đi.

Cách một hồi.

Sư thái, người tạm tha lão nạp đi.

Đúng vậy, Hàn Thực Sắc tôi sẽ học tập vị sư thái kia, phải như lang như hổ, đem Thịnh hồ ly ép cho thật khô.

Buổi tối hôm đó, khi Thịnh hồ ly trôi xuống khỏi người tôi lần đầu tiên, tôi thở sâu, lại duỗi tay đùa nghịch tiểu hồ ly của hắn.

Sau đó hắn lại trèo lên.

Khi Thịnh hồ ly trèo xuống khỏi người tôi lần thứ hai, tôi lắc lắc đầu, đem toàn bộ sao kim trước mắt xua đi, quay đầu lại, hôn tiểu hồ ly của hắn.

Sau đó thịnh hồ ly lại trèo lên.

Khi Thịnh hồ ly xuống khỏi người tôi lần thứ ba, tôi cắn chặt răng, miệng run rẩy, nhẹ nhàng cắn môi hắn.

Sau đó Thịnh hồ ly lại trèo lên.

Khi Thịnh hồ ly xuống khỏi người tôi lần thứ tư, tôi đã trong trạng thái nằm ngay đơ.

Trên trán viết, người này đã chết, có việc cần cứu thập hương.

Thịnh hồ ly không phải đã nói sao? Giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm.

Dùng sức qua lại, tôi cũng bị ép khô.

Bất quá, điều đáng mừng là ngày hôm sau hắn quả thực không có hơi sức bắt tôi chạy bộ, hít thở không khí trong lành của cây xanh.

Bởi vì chúng tôi cùng xin phép nghỉ, nằm trên giường nghỉ ngơi một ngày.

Sau khi quay lại làm, lão viện trưởng đẩy mắt kính, vỗ vai tôi tình ý sâu xa nói: "Tiểu Hàn à, người đứng là có điểm đáng trách, không việc gì lại vất kiệt sức bác sĩ Thịnh."

Người ngu ngốc, cái đồ ngu ngốc nhà người.

Bất quá phương pháp giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm này tôi quyết định không bao giờ sử dụng nữa.

Đương nhiên không phải bởi vì lời nói của lão viện trưởng.

Bởi vì tôi nói dễ nghe một chút là, trước giờ tôi luôn coi lời nói của lão nhân gia ngài là đánh rắm.

Nguyên nhân thực sự là, một ngày sau, Thịnh hồ ly khôi phục sức sống, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, một lần nữa bắt đầu kéo tôi đi chạy bộ.

Hai chân của tôi thực đáng thương, bởi vì mệt mỏi quá độ mà bủn rủn lại họa vô đơn chí phải chạy bộ buổi sáng.

Thực là thâm.

Kỳ thật, theo lẽ thường mà nói, tôi và Thịnh hồ ly giống như tình yêu nơi công sở.

Rất nhiều người nói tình yêu công sở thường có hệ quả xấu.

Mà tôi muốn nói, kết quả này đâu chỉ là xấu a, đó chính là bi kịch.

Từ khi cùng Thịnh hồ ly xác định quan hệ yêu đương, hắn không chỉ quang minh chính đại can thiệp cuộc sống của tôi mà còn quang minh chính đại can thiệp công tác của tôi.

Ý của tôi là, từ nay về sau tôi mất đi rất nhiều cơ hội thưởng thức "chày gỗ".

Chỉ cần có một nữ nam hoặc là một cái "chày gỗ" lớn xuất hiện thì đều là Thịnh hồ ly khám, hơn nữa còn đem bình phong che kín mít ngay cả một khe hở cũng không chừa cho tôi xem.

Mà bệnh nhân trong tay tôi, đều có chút giống loại người thô tục giống tôi hoặc là loại "nắm kim châm". Vì thế nhiệt tình của tôi với loại công tác này nhanh chóng tiêu tan.

Nhưng thỉnh thoảng nhớ tới cũng thấy kỳ quái, ánh mắt Thịnh hồ ly này sao mà hiểm độc như vậy? Lại có thể chỉ liếc mắt một cái liền biết rõ bệnh nhân nào là chày gỗ, bệnh nhân nào là nắm kim châm.

Điều này cũng quá mức thần kỳ đi.

Suy tư hồi lâu, rốt cục tôi rút ra kết luận. Thịnh hồ ly trước kia nhất định là loại người xấu xa, đầu óc đen tối, trải qua vô số kinh nghiệm cho nên có thể rút ra kinh nghiệm từ trong thực tiễn.

Sau này khi tôi kể chuyện này với hắn, Thịnh hồ ly cười tới nghiêng ngả mị hoặc.

Sau đó, tôi bởi vì lời nói không cẩn thận này mà bị hắn đè đến N lần.

Kỳ thật, tình yêu công sở này còn có một điểm không tốt khác, Thịnh hồ ly không có việc gì đều thích câu dẫn tôi.

Thực sự là câu dẫn a.

Mỗi lần không có bệnh nhân, hắn đều đuổi chân qua chậm chậm cọ sát trên chân nhỏ của tôi. Mà thân người hắn ngồi nghiêm chỉnh giống như không hề có chuyện gì xảy ra.

Tư thế đó, động tác đó, mê hoặc tiểu tâm can của tôi đập "bùm bùm", hận không thể bỏ nhào qua lột quần hắn xuống, "ngao ngô" một tiếng nuốt hắn vào bụng.

Còn có khi hắn cầm bệnh án đi tới, làm ra dáng vẻ cùng tôi thảo luận tình hình bệnh nhân. Lúc này, Thịnh hồ ly thường cúi thấp thân mình, cố ý phun hơi thở chính mình vào gáy cổ trần trụi của tôi. Mà một bàn tay thì cố ý vô tình chà xát trên lưng tôi. Ngón tay kia đến chỗ nào cũng chạm lên một ngọn lửa nhỏ. Tôi bị hòa tan trong nháy mắt.

Thế nhưng sau này tôi phát hiện ra, hắn chẳng qua là thích xem vẻ mặt của tôi khi này sinh ham muốn. Nói cách khác, hắn chỉ phụ trách đốt lửa không phụ trách dập lửa.

Không có đạo đức nghề nghiệp.

Tôi hận đến ngứa răng, lại bởi vì ở trong bệnh viện, không thể phát tác được, chỉ có thể nhẫn nại.

Nhưng mà, nhẫn nại của con người cũng có giới hạn.

Hôm nay, sau khi Thịnh hồ ly lại lần nữa bỏ câu dẫn tôi, tôi bạo phát rồi.

Mặc dù vẫn trong thời gian đi làm.

Mặc dù ngoài cửa thỉnh thoảng vẫn có người qua lại.

Mặc dù lão viện trưởng có thể tới mà không báo trước.

Nhưng mà tôi vẫn bạo phát.

Tôi dùng một tay kéo Thịnh hồ ly đến góc tối trong phòng. Đó là góc chết, người bên ngoài không thể nhìn thấy gì.

Tôi ép Thịnh hồ ly ở trên tường, híp nửa con mắt nhìn hắn.

Xung quanh đôi mắt nhỏ dài của hắn có vàng sáng như hoa đào, mị hoặc lan tràn.

Cái mũi thẳng thanh tú của hắn hơi vênh lên, phác họa trong không trung một độ cong đẹp đẽ.

Môi mỏng mọng nước, đường nét tinh tế trên khuôn mặt, mỗi một điều đều là tai họa lớn đối với phụ nữ.

Còn có yết hầu của hắn, không ngừng di động, như là một con thú dục vọng.

"Người muốn làm gì?" đuôi lông mày Thịnh hồ ly giương lên như liễu rủ mặt nước, dập dờn gợn lên sóng nước.

Tôi không nói chuyện.

Nhưng trên môi lại nở ra một nụ cười, trong đôi mắt xinh đẹp của hắn, phản chiếu nụ cười xinh đẹp của tôi.

Sau đó là tiếng khóa kéo chuyển động, chậm rãi chuyển động.

Âm thanh êm dịu kia là sự khởi đầu của dục vọng.

Tiếp theo, tay của tôi từ chỗ mở khóa kéo tiến vào, cảm gốc rễ hồ ly của hắn.

Ánh mắt của tôi nhìn thẳng Thịnh hồ ly, mà tay của tôi thì cảm dỗ hắn.

Tôi từ tốn vuốt ve, làm cho tiểu hồ ly trong tay từ từ trở nên nóng rực, trở nên cứng rắn, căng đầy bàn tay tôi.

Hô hấp của Thịnh hồ ly bắt đầu lay nhiễm nóng lên, không còn thẳng bằng. Thân thể hắn cũng dao động theo hô hấp.

Ánh mắt kia bắt đầu mờ mịt. Sắc dục mờ mịt.

Thân mình Thịnh hồ ly tự động dựa sát về phía tôi, muốn đòi hỏi nhiều hơn.

Đây đúng là kết quả tôi muốn thấy.

Lúc này tôi dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai rút tay lại, trong nháy mắt chạy đến cửa phòng, đứng thẳng, ôm tay, cười hi hi nhìn hấn.

Lúc này, Thịnh hồ ly cuối cùng cũng hiểu được, tôi là dùng gậy ông đập lưng ông.

Ánh mắt hấn hip lại nguy hiểm. Nhưng tôi cũng không sợ, dù sao từ khi quen biết hấn tới nay, tên này ánh mắt cũng "hip lại nguy hiểm" bao nhiêu lần.

"Hàn Thực Sắc, lại đây." Hấn nói như ra lệnh, giọng nói vẫn chưa tan hết dục vọng.

Tôi vẫy vẫy ngón tay, làm ra bộ dáng rất đáng đánh, nói: "Bác sĩ Thịnh, thứ lỗi khó lòng thuận theo... Còn nữa, khuyên người trong ba giây sửa sang quần áo mình ngay ngắn lại."

"Vì sao?" Thịnh hồ ly hỏi.

Tôi làm như vô tội nhìn hấn. Đương nhiên, "làm như" chính là làm như.

Tôi nói: "Bởi vì, lập tức sẽ có người đến."

Nói xong, ánh mắt Thịnh hồ ly lại hip lại nguy hiểm.

Tôi nói gi ầy nhĩ, có phải là "hip lại nguy hiểm" bao nhiêu lần rồi không.

Tôi không để ý hấn, lập tức đứng ở cửa hướng về hành lang ngoắc, nói: "Tiểu Luru, người đến đây một chút, ta có chuyện muốn nói với người."

Tôi cần nói rõ ràng là, giờ phút này khóa quần Thịnh hồ ly còn mở rộng. Mà tiểu hồ ly cũng không có mềm nhũn xuống, đang từ khóa kéo mở rộng ngàng đầu lên.

Mà hộ sĩ Tiểu Luru tôi gọi kia, đúng là nữ nhân tám chuyện nhất bệnh viện, bất cứ chuyện xấu của ai cũng có thể bị nàng tuyên cáo đến cả thành phố đều biết.

Giả dụ mà nói, nếu bị nàng bắt gặp, danh dự Thịnh hồ ly xác định chắc chắn khó bảo toàn.

Cho nên, Thịnh hồ ly đem tiểu hồ ly nhét vào trong quần, sau đó kéo khóa kéo. Đáng tiếc tốc độ quá nhanh, trong lúc vội vã mắc lỗi, không cẩn thận, đem đầu tiểu hồ ly kẹp lấy.

Bình thường rãnh khóa kéo kẹp ngón tay cũng có thể khiến người ta đau đến chảy nước mắt. Mà giờ phút này tiểu hồ ly bị kẹp chính là tiểu đệ yếu ớt nhất trên cao thấp toàn thân hấn.

Lúc này Thịnh hồ ly kêu lên một tiếng đau đớn, trong nháy mắt trên trán toát ra vô số mồ hôi lạnh, tí tách nhỏ xuống.

Tiếp theo, tôi búng ngón tay, thu hút thành công sự chú ý của Thịnh hồ ly, sau đó, lại chậm rãi nói: "Thật ngại, nhìn nhầm rồi, người kia không phải Tiểu Luru. Cho nên, người đừng sốt ruột a, cứ từ từ nhét."

Trong nháy mắt, mặt Thịnh hồ ly biến hóa bảy sắc.

Đúng vậy, đỏ cam vàng lục lam chàm tím.

Sau đó, tôi nhắc đôi giày cao gót bảy tấc, nghênh ngang kiêu ngạo đi khỏi phòng.

Tôi cười lưu luyến, tôi cười đắc ý, cầu cả đời được vui vẻ, tiêu dao.

Cứ như vậy, thời gian tựa như dòng suối nhỏ, trong lúc tôi và Thịnh hồ ly đấu trí đấu dũng cùng với OOX chậm rãi trôi đi. Hôm nay Sài Sài gọi tôi ra, muốn tôi cùng với nàng đi giải thích với Kiều bang chủ.

Tôi kinh ngạc: "Đã lâu như vậy, mà còn chưa có giải thích ư?"

Một nửa các lý do đưa ra cũng rất hợp lý: "Gần đây thường xuyên bay, thời điểm nghỉ ngơi có đi qua nhà hấn một lần nhưng hấn không có nhà, tao cũng không có biện pháp a."

Không có cách nào, tôi chỉ có thể đi cùng nó, bất quá cũng tốt, có thể thuận tiện trở về xem xét một chút xem nhà của tôi có bị đứa nhỏ ăn mỳ làm đảo lộn lung tung hay không. Mấy hôm nay, vừa tan ca đã bị Thịnh hồ ly tìm cơ kéo về nhà hấn, tôi cũng đã lâu không quay về nhà.

Đầu tiên là đi tới nhà tôi, bởi vì Sài Sài còn muốn chuẩn bị tâm tình một chút.

Cửa mở ra, liền nghe một tiếng đàn violon du dương truyền đến. Âm nhạc đó uyển chuyển nhẹ nhàng, tựa như dòng nước chảy tự nhiên mà trôi vào tai người, khiến cho tế bào toàn thân đều cảm thấy thư thái.

Thành ngữ nói như thế nào, đúng rồi, "nhiều lương tam nhật". (trích từ câu "Đư âm nhiều lương, tam nhật bất tuyệt" – đư âm quá quý trên xà nhà, ba ngày vẫn chưa dứt.)

Tiếng đàn này hiện tại quanh quần trần nhà nhà tôi, đoán chừng ba ngày không dứt.

Vừa đi vào vừa nhìn, phát giác đứa nhỏ ăn mày đang đứng trước cửa sổ sát mặt đất, nghiêng một bên về phía chúng tôi, đầu nghiêng nghiêng, tập trung chuyên chú kéo đàn violon.

Hắn mặc áo sơ mi T shirt màu xanh nhạt với quần hũu nhân vàng nhạt, nhìn qua có chút gầy yếu.

Là kiểu gầy yếu thuộc loại nam hài đặc biệt có.

Tuy rằng tôi gọi hắn là đứa nhỏ ăn mày nhưng cho dù trong thời điểm nghèo đói hay là hiện tại, tôi vẫn cảm nhận được trên người hắn có khí chất quý tộc. Tôi thấy không phải loại khí chất sang trọng của người có tiền mà là kiểu thanh cao ưu nhã chân chính từ trong xương cốt.

Ba đời mới có thể bồi dưỡng nên một quý tộc.

Hắn nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, nhìn thấy chúng tôi mặt đỏ hồng.

Ngượng ngùng rồi, quả nhiên là một đứa nhỏ.

Tôi nói: "Vì sao cố gắng hết sức vẫn nghe không hiểu được thế này? Đây, kéo một bài Côn nhị khúc của Châu Kiệt Luân đi."

Vì thế, đứa nhỏ lại bị tôi chọc giận thành công, hắn mắng: "Âm si" (ngu dốt về âm luật)

Tôi không thêm so đo với hắn, chạy nhanh nhìn xung quanh.

Thật là không thể nhìn được nữa, tại phòng bếp chất đầy chén đĩa dơ, không biết đã bao nhiêu ngày không rửa sạch.

Ngoài ra, đồ dùng trong nhà, tất cả đều bám bụi bặm, nói không biết bao nhiêu ngày mới dọn sạch được.

Nhưng mà còn may là đứa nhỏ cũng không làm lộn xộn đồ vật này nọ của tôi, mọi thứ đều ở chỗ cũ, một centimet cũng không bị dịch chuyển.

Coi như là một đứa trẻ có gia giáo.

Nhưng mà tôi còn phải nói hắn vài câu: "Người không có tay sao?"

"Có ý gì?" Hắn nhún nhún nhìn tôi.

Tôi thở dài, nói: "Đại thiếu gia, phòng ở này bẩn như vậy, chẳng lẽ người không thể quét tước một chút sao, tay người ngoại trừ ăn cơm ngoại trừ kéo khúc gỗ kia của người thì còn có thể làm gì?"

Lời này chạm đến giới hạn của đứa nhỏ, hắn còn nghiêm túc sửa chữa, nói: "Bà lão, đây không phải khúc gỗ, đây là đàn violon, nhưng cũng không phải cây đàn violon bình thường."

Tôi nhìn đàn violon trên tay hắn, đột nhiên vỗ đầu chính mình: "A, ta nhớ rồi!"

Đứa nhỏ thấy bộ dáng này của tôi thì rất vui mừng, tưởng rằng gặp được tri âm, vội hỏi: "Thế nào, người cũng biết cây đàn này?"

"Không phải như vậy, ta chỉ là," tôi chậm rãi nói: "Ta nghĩ ra tay người còn có thể làm những gì - lau bình cổ với tự an ủi."

Nghe vậy, mặt đứa nhỏ đỏ rồi xanh, xanh rồi lại đỏ, giống như cái đèn xanh đỏ.

Cho nên nói, con người là phải so sánh.

Thịnh hờ ly kia lúc bị tôi chọc tức, mặt có thể biến thành cầu vồng. Mà đứa nhỏ ăn mày này, chỉ có thể biến thành đèn xanh đỏ.

Đây là chỗ thua kém, tu hành không đủ a.

Sài Sài nhân lúc tôi và tên ăn mày nhỏ đang nói chuyện, bỏ chạy lên ban công, nhón cổ nhìn lầu dưới xem Kiểu bang chủ có nhà hay không.

Dù sao đây cũng là nhà của tôi a, chung quy cũng không thể không quản, vì thế, tôi gọi đứa nhỏ vào phòng bếp, ra lệnh: "Đi, đem những bát đĩa này thu dọn tẩy rửa cho sạch sẽ."

"Ta không biết rửa." Đứa nhỏ nhún nhún vai.

Câu trả lời của hắn chín là trong ý liệu của tôi. Nhìn đôi tay sống an nhàn sung sướng của đứa nhỏ đó liền biết, đứa nhỏ này trước kia hoàn toàn chưa từng làm việc nhà.

Đúng là không phải ai cũng sẽ biết từ bé, không biết, tôi có thể dạy hấn.

Nhớ đến lúc đầu, con chó Mao Mao, sủng vật của nhà tôi từ một nhi đồng không biết lớn nhỏ lại bắt lương trở thành một thiếu niên tốt có thể ngâm dế chạy lại khi chủ nhân về nhà, đều là do một tay tôi dạy ra nha.

Chỉ số thông minh của đứa nhỏ ăn mày dù sao cũng cao hơn Mao Mao.

Cho nên, đối với hấn tôi rất có lòng tin.

Nhưng mà tôi lại đánh giá quá cao năng lực động thủ (*khả năng làm việc tay chân*) của đứa nhỏ này.

Tôi nói: "Đầu tiên, rửa xà bông trước."

Hấn gật gật đầu, đổ thẳng nửa chai vào bên trong.

Tôi vã mồ hôi.

Tôi nói: "Tiếp theo, đem chén đĩa bẩn bỏ vào trong nước."

Hấn gật gật đầu, đem chén đĩa bẩn toàn bộ thả vào trong nước, sau đó xoay người bước đi.

Thì ra hấn cho rằng xà bông sẽ tự động làm sạch dầu cặn.

Mồ hôi tôi tuôn như thác.

Tôi nói: "Rửa sạch chúng dưới vòi nước một lần."

Hấn gật gật đầu, đem chồng chén đĩa đặt dưới vòi nước chảy một chút, liền lấy ra.

Tôi thành Thành Cát Tư Hãn.

Tôi nói: "Tốt, lấy chén đĩa đó ra, cất vào trong ngăn tủ."

Hấn gật gật đầu, nhưng bụng đi không được hai bước, chân trượt một cái.

"Rầm rầm" một tiếng, trong nháy mắt tất cả chén đĩa tan tành, ngay cả một cái nguyên vẹn cũng không chừa lại.

Tôi nghĩ tôi phải đi uống nước trước, chảy quá nhiều mồ hôi, sắp hư thoát rồi.

Sự thật chứng minh, đứa nhỏ còn không bằng Mao Mao của nhà tôi.

Lúc này, Sài Sài bắt đầu thực giục tôi.

Không còn cách nào, tôi chỉ có thể để tiền lại cho đứa nhỏ, bắt hấn đi mua lại chén đĩa, sau đó chính mình cùng Sài Sài đi xuống lầu dưới, gõ cửa nhà Kiều bang chủ.

Gõ đến đau tay, bên trong cũng không có động tĩnh.

"Quên đi, mỗi lần đến tìm hấn cũng không có ở nhà, có lẽ đây là số mệnh a, tao nghĩ chắc ông trời không muốn tao xin lỗi hấn." Sài Sài lại bắt đầu viện cớ.

"Mày ít học cái bộ dạng của Đồng Diêu đi." Tôi nheo mắt liếc nàng một cái.

Đúng lúc này, điện thoại của tôi đổ chuông, vốn nghĩ là Thịnh hồ ly gọi tới, ai ngờ bên trong lại truyền tới một giọng nói uy nghiêm: "Là Hàn Thực Sắc phải không? Ta là Tiêu Ngôn cảnh sát ở đồn cảnh sát khu vực, chúng ta có vụ án cần người phối hợp một chút, làm phiền người tới chỗ chúng ta một lúc."

Tôi nghe xong, chân lập tức nhuyễn ra.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi đi vào đồn cảnh sát.

Đầu quay như chong chóng, khẩn trương suy xét lại những việc xấu mình đã làm.

Lần trước nhặt được năm mươi đồng, không nộp lên mà trực tiếp giữ dùng.

Còn có lần lợi dụng công việc thuận tiện đùa giỡn mấy tiểu chính thái.

Chuyện vặt này cũng không đáng lo ngại lắm đi.

Đang xem xét lại tội lỗi của chính mình, Sài Sài cũng nhận được điện thoại của cảnh sát kia, cũng mời nàng tới đồn cảnh sát.

Tôi và Sài Sài có cùng suy nghĩ, nhận thấy sự tình không ổn.

Tiêu Ngôn đồn cảnh sát khu vực, không phải đến địa bàn của Kiều bang chủ sao?

Còn có thể có chuyện gì a, nhất định là Kiều bang chủ kiện cáo Sài Sài đánh lên cảnh sát rồi.

Xong đời, tội danh này rất nặng.

Cái gì nên đến thì sẽ đến, chúng tôi chỉ có thể bất chấp khó khăn mà đi.

Vừa mới bước vào đồn cảnh sát, trước mặt liền thấy Kiều bang chủ cao to mặc cảnh phục ngồi bên trên nhìn về phía chúng tôi cười.

Không, hẳn là nhìn về phía Sài Sài cười.

Ý tứ nụ cười kia là: Cứ nhiên đánh lên cảnh sát, lão tử so với quản lý thành phố còn ngạo mạn hơn, đồ con gái xấu xí như cô không muốn sống rồi, hôm nay ta liền liên hợp các anh em lại chinh chết ngươi, bỏ tù ngươi tám năm mười năm.

Nhìn thấy nụ cười chói mắt kia, tôi thực tức giận, nhưng mà tôi không dám lên tiếng.

Sài Sài cũng tức giận lên, vì thế nàng nổi trận lôi đình.

Chỉ thấy Sài Sài lập tức xông tới trước mặt đội trưởng Kiều, thở sâu, nhắm chặt mắt, tiếp theo, nhất cổ tác khí (*một tiếng trống để cổ động tinh thần*) nói với hắn: "Ta biết là lỗi của ta trước, nhưng cũng không phải ta cố ý. Lúc ấy xung quanh thực sự quá tối, căn bản ta không biết là ngươi, sau này tuy đã biết nhưng vì việc buổi tối ngươi làm với ta, ta bức mình quá mới có thể tổn thương ngươi như vậy... Ta biết cách làm của ta tổn thương rất nhiều đến tự tôn nam giới của ngươi, là lỗi của ta, này, khoản tiền lần trước, cho ngươi, chúng ta từ nay về sau thanh toán xong, không ai nợ ai!"

Sau khi nói xong, Sài Sài bắt quá suy nghĩ.

Người đàn ông này sao lại nhỏ mọn như vậy a, vóc dáng cao lớn trắng trẻo như vậy.

Thế là nàng cũng quyết định cho Kiều bang chủ một kích trí mạng, nhân tiện nói: "Còn có, chuyện này cũng không thể trách ta, tiểu đệ đệ của ngươi cũng quá yếu.... Được rồi, bớt nói nhảm đi, bắt đầu tra khảo ta đi."

Nói xong, Sài Sài đưa tay ra, nhắm mắt lại, cam chịu số phận.

Lúc này, đồn cảnh sát vốn luôn ồn ào nhiều việc bỗng nhiên im lặng. Ngay cả tiếng bụi bặm rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Một chú cảnh sát đánh rơi điện thoại trên mặt đất, một chú cảnh sát đánh rơi miếng bánh ngậm trong miệng, một chú cảnh sát khác cầm rơi trên mặt đất.

Đề nén, chính là một hồi thì thào khe khẽ.

"Mỹ nữ này nói, buổi tối hôm đó... nàng không biết là lão đại... còn nói làm ra tổn hại rất lớn đối với danh dự đàn ông của lão đại chúng ta... đến tội cùng là có ý gì a?"

"Ngu ngốc, còn không nghe ra ư, mấy năm ở trường cảnh sát ngươi học hành thế nào? Chuyện này chính là mỹ nữ này yêu mến người khác, nhưng ngày đó trong phòng quá tối nên nhìn nhầm, lên nhầm với lão đại chúng ta."

"A, ý của ngươi là, lão đại chúng ta bị cưỡng gian a?!"

"Không chỉ như thế, mỹ nữ còn ghét bỏ vì nơi đó của lão đại chúng ta thực yếu!"

"Thì ra lão đại chúng ta là ngoài mạnh trong yếu a!"

"Đúng vậy, thật thê thảm a!"

Nghe vậy, mặt Kiều bang chủ trong một giây đồng hồ biến hóa bảy màu.

Đỏ cam vàng lục lam chàm tím.

Trong lòng tôi cả kinh, con mẹ nó, thì ra Kiều bang chủ là người nhà của Thịnh hồ ly.

Sài Sài đối với kết quả như vậy hiển nhiên rất vừa lòng.

Nhưng lúc này, một cảnh sát áp giải một người đàn ông ra, không biết nơi này đang xảy ra chuyện gì, nói với đồn trưởng Kiều: "Lão đại, ta đã dựa theo

phân phó của người, báo cho hai mỹ nữ kia đến nhận diện phạm nhân."

Tôi bình tĩnh nhìn một cái, nhận ra đầu phạm nhân bị lôi kéo kia chính là tên biến thái từng nhìn trộm Sài Sài nghĩ muốn cướp đoạt mỹ nhân - Doãn Chí Viễn.

Ánh sáng lóe lên, tôi hiểu ra.

Thì ra Kiều bang chủ, người ta là giúp đỡ chúng tôi bắt được người đàn ông này, cần chúng tôi đến xác nhận hành vi phạm tội của hắn đấy ư!

Thì ra ý cười của đồn trưởng Kiều với chúng tôi là: Nữ nhân, tuy rằng người đá ta, nhưng ai bảo ta là cảnh sát của các người? Không so đo với người, vẫn là giúp người bắt người đến đây, về sau không cần lo lắng sợ hãi nữa.

Hiểu lắm a hiểu lắm, quả thực là hiểu lắm to lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Kết hôn và sinh con

Danh tiếng khí độ của Kiều bang chủ người ta không phải là bậy bạ mà có được a.

Người ta là một anh hùng chân chính, một hào kiệt chân chính nha!

Nhưng mà, Sài Sài nhà tôi cư nhiên lại lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử, thật sự là quá hồ thẹn rồi.

Nhưng mà, hồi tưởng lại vừa rồi, tôi kinh hỷ phát hiện, hình như tất cả những tổn hại, đều là do tự một mình Sài Sài tạo ra nha, chả có cộng lõng nào quan hệ đến tôi.

Đương nhiên, Sài Sài cũng nhận thức được điểm này.

Mặt của nó, ngay sau đó mặt của nó thoáng chốc đỏ lên.

Sài Sài nhẹ nhặn mày, đây là dấu hiệu nó đang suy tư.

Răng của Sài Sài nhẹ nhàng cắn lên đôi môi hồng nhuận, đây là dấu hiệu nó đang do dự.

Tay nhỏ của Sài Sài nắm chặt lại với nhau, đây là dấu hiệu nó đang khó xử.

Cuối cùng, Sài Sài nhấp nhíp chân, đây là dấu hiệu nó đã hạ quyết tâm.

Sau đó, Sài Sài hít sâu, đối với Kiều bang chủ nói: "Khi này, là ta hiểu lắm người... xin lỗi."

Sau khi nói xong, lại cảm thấy, lời xin lỗi này hình như có chút nhẹ nhàng quá.

Vì thế, Sài Sài bổ sung thêm: "Thật ra, chỗ đó của người không yếu, thật đó, lại còn... rất cường tráng, rất chắc chắn nữa."

Bạn học Sài Sài của tôi a, mày có biết là câu nói này sẽ khiến nhiều người có suy nghĩ lệch lạc không hả?

Vì thế, những người xung quanh, lại lần nữa sôi trào.

Gian tình, mùi vị gian tình rõ ràng trắng trợn, lan tràn ra toàn bộ đồn công an khu vực.

Chính tại thời điểm này, một vị cảnh sát cũng không biết ở đây đang phát sinh chuyện gì cầm lấy một tập hồ sơ đi vào, đối với Kiều bang chủ nói: "Lão đại, tư liệu người nhờ ta điều tra đã có rồi, cô gái này tên là Sài Tinh, năm nay 24 tuổi, chòm sao thiên yết, sinh ngày 11 tháng 11, chưa từng phạm tội, chưa từng kết hôn, đúng rồi, số đo ba vòng người đặc biệt giao phó cũng tra ra rồi, lần lượt là, 24C, 24, 35...thật chuẩn a."

Nghe thấy vậy, Sài Sài cảm thấy mình thiệt thòi rồi.

Phải rồi, Kiều bang chủ cư nhiên phái người điều tra số đo ba vòng của nó, thật sự là bỉ ổi n lần, đúng là bại hoại của triều đình a.

Mà bản thân mình, lại còn vừa mới xin lỗi hắn nữa.

Thật sự là thiệt thòi đến không thể thiệt thòi hơn nữa rồi.

Cho nên, Sài Sài hung hăng trừng Kiều bang chủ, quay người đi ra khỏi đồn cảnh sát.

Lại dám ở trước mặt nhân sĩ triều đình điên cuồng như vậy, quả không hổ là thường xuyên bay ở trên trời a.

Hàn Thực Sắc tôi lại không có gan như vậy, hơn nữa, sau này biết đâu chừng tôi bởi vì đùa giỡn tiểu chính thái, bị bắt đến đây, cho nên, vẫn là nên biểu hiện tốt một chút đỡ hơn.

Vì thế, tôi liền ở lại phối hợp với mấy chú cảnh sát chỉ điểm tên biến thái Doãn Chí Viễn.

Mà đến rất lâu, rất lâu, rất lâu sau này, tôi với Sài Sài mới biết được, sau khi chúng tôi đi rồi, Kiều bang chủ mới hỏi cái chú cảnh sát gây họa: “Là ai bảo người điều tra số đo ba vòng của cô ta?”

Chú cảnh sát gây họa nghi hoặc: “Lão đại, là tiểu Trần nói người muốn ta đi điều tra.”

Chú cảnh sát ở bên cạnh trong miệng đang cắn miếng bánh nướng bán ven đường tên là tiểu Trần yếu ớt giơ tay lên, nói: “Thật ra, là ta mạo danh lão đại ra lệnh cho người điều tra.”

“Người là cái tên rảnh rỗi đi kiếm chuyện, cô gái đó nói không chừng là chị dâu tương lai của chúng ta, người lại dám xem ba vòng của người ta? Muốn chết hả?” Chú cảnh sát gây họa vỗ đầu tiểu Trần.

Kiều bang chủ sờ sờ cây súng đen trong tay, bình tĩnh nói: “Đừng đùa giỡn lung tung.”

“Đại ca, hai người các người đều cái kia cái kia rồi, lẽ nào còn muốn chống chế”

“Đừng a, tuy là lúc đầu chị dâu bởi vì giận dữ mà tôi nhọ chức năng đàn ông của người, nhưng sau đó, vẫn là giúp người thanh minh lại rồi mà.”

Chú cảnh sát gây họa và tiểu Trần kẻ xướng người họa.

Về mặt của Kiều bang chủ vẫn vẫn đậm phong khinh, hần nhẹ nhàng giơ khẩu súng trong tay lên, nhẹ giọng nói: “Dạo gần đây không biết thế nào, mà súng thường hay bị cướp cò.”

Lời này vừa nói ra, hai người đang xướng họa ở bên cạnh lập tức quay người im bật.

Từ trong đồn cảnh sát đi ra, cùng Sài Sài đi uống chút đồ lạnh hạ hỏa xong, chúng tôi chia tay.

Buổi trưa trốn việc, cho nên có thể nhàn rỗi đi shopping, nhưng buổi chiều vẫn phải quay về làm việc.

Vì thế, tôi mua một cốc đồ uống cho Thịnh hồ ly, xách về bệnh viện.

Nhìn xem tôi tốt với hần biết bao nhiêu.

Chức vụ bạn gái này, cũng đã đủ trình độ rồi đi.

Nhưng hôm nay vận khí không tốt, vừa ra khỏi thang máy, liền gặp lão viện trưởng.

Tôi nói vận khí không tốt, không phải ý chỉ bị lão viện trưởng bắt gặp tôi trốn việc.

Từ lúc tôi hoàn thành nhiệm vụ ông giao phó, dùng sắc dụ hoặc Thịnh hồ ly thành công, lão viện trưởng nhìn thấy tôi, gương mặt liền cười như hoa cúc vậy.

Tôi nói vận khí không tốt, ý chỉ, lão viện trưởng vừa từ nhà vệ sinh đi ra.

Hương vị trên người, thật sự là rất tươi mới a.

Tôi vội vàng nín thở, thối lui ba bước.

Kể từ tuần trước, lão viện trưởng dùng thuốc trị táo bón, hiệu quả không tệ, mỗi ngày cố định sẽ đi hai lần, hành vi này của ông, khiến bà bác dọn dẹp trong phòng vệ sinh khóc nức nở, mỗi ngày đều kéo người qua đường lại, giống như Đồng chương quý[1], ai oán nói: “Ta sai rồi, ta thật sự sai lắm rồi, ta không nên gả đến nơi này, ta mà không gả đến nơi này, ta liền không phải làm việc ở bệnh viện này, ta không làm việc ở bệnh viện này, ta liền không phải làm lạc đến nơi đau lòng này...”

Âm thanh này rơi xuống, khiến người nghe thương tâm, khiến người nghe rơi lệ.

Nhưng lão viện trưởng lại không chút phát hiện ra sự ghét bỏ lộ lộ như vậy của tôi, vẫn cười như đóa hoa cúc như cũ, nói: “Đồng chí Hàn Thực Sắc, gần đây quan hệ giữa người và bác sĩ Thịnh thật là hòa hợp a, chuẩn bị khi nào thích hợp thì kết hôn? Ta nói cho người nha, người vẫn nên nắm chặt một

chút, có rất nhiều người đang giương mắt hồ rình rập bác sĩ Thịnh đó nha, nghe ta nói một câu, nhanh chóng kết hôn, sinh một đứa nhỏ, ổn định mọi chuyện đi.”

Lão viện trưởng này hề nhìn thấy bác sĩ khác, đều hỏi: gần đây phẫu thuật rất tốt nha, luận văn đó viết không tồi a, đồng chí cố lên.

Nhưng cứ nhìn thấy tôi, liền chỉ hỏi đến Thịnh hồ ly. Nhưng mà tôi cũng không cảm thấy gì cả, dù sao tôi là con sâu mọt làm nền mà ai cũng có.

Mà trước khi Thịnh hồ ly đến đây, tôi trước mặt lão viện trưởng chả đáng một đồng tiền, bây giờ có giá trị là đã may rồi.

Mất thấy lão viện trưởng sắp lấy cái tay chùi mũi kia vỗ lên vai tôi, ra về cô vũ, tôi bị hù đến da gà rơi là tả.

Mẹ tôi ơi, ở trên đó, có biết bao nhiêu phen a?

Vì thế, tôi nhanh chóng qua loa có lệ với lão viện trưởng, sau đó cấp tốc chạy trốn chết.

Thở hổn hển chạy về phòng khám, ở trước cửa suýt chút nữa đụng phải Thịnh hồ ly.

Thịnh hồ ly đỡ lấy tôi, nhẹ nhíu mày, nói: “Sao giống như bị ma đuổi vậy?”

“Còn đáng sợ hơn ma đuổi nữa, là phen oa đang đuổi ta a.” Tôi vỗ vỗ lồng ngực, sợ hãi chưa yên.

Không sai, phen oa chính là ngoại hiệu mới của lão viện trưởng.

Chính là do bà bác dọn dẹp vệ sinh đáng thương đặt cho.

“Lẽ nào người lại phạm lỗi gì rồi?” Thịnh hồ ly nhướn nhướn mày.

“Không có, hẳn nói với ta, nói giá trị trường của người không phải là tốt bình thường, cho nên bảo ta nhanh chóng kết hôn với người, nhanh chóng cùng người sinh con, mau đem người ổn định lại.” Tôi đem cốc đồ uống lạnh nhét vào lòng Thịnh hồ ly, sau đó đi vào phòng khám, đứng trước máy lạnh bắt đầu phá khí lạnh.

Thật là sáng khoái a.

Nhưng mà chưa sáng khoái được bao lâu, Thịnh hồ ly liền đi lại, kéo tôi qua một bên, nói: “Đứng chỗ máy lạnh trực tiếp như vậy rất dễ bị cảm lạnh, chịu khó nhịn một chút là được rồi... aizz, vậy người trả lời thế nào?”

Tôi lau đầu đầy mồ hôi, hỏi: “Trả lời cái gì?”

“Viện trưởng không phải muốn người nhanh chóng kết hôn với ta, nhanh chóng cùng ta sinh con sao?” Thịnh hồ ly giúp tôi vuốt những sợi tóc ướt mồ hôi đang dính trên trán, làm như vô tình hỏi: “Người lúc đó trả lời thế nào?”

“Người không biết đâu, lúc đó tay của phen oa, sắp để lên vai ta, hù đến ta phải vội vàng tháo chạy a.” Nhớ đến cảnh đó, tôi tới giờ lòng vẫn còn sợ hãi.

“Ta đang hỏi, lúc đó người thật là không trả lời sao?” Thịnh hồ ly cố chấp hỏi tới, giống như nhất định phải biết đáp án.

“Ta nói, ô ô ô.” Tôi lập lại âm thanh lúc đó.

“Ô ô ô là ý gì?” Thịnh hồ ly nhướn mày lên.

“Chính là qua quyết có lệ mà.” Tôi khoác tay, ghét bỏ nói: “Thịnh hồ ly, người không chỉ năng lực trên giường giảm xuống, mà đến trí năng cũng giảm rồi sao... oa oa oa, đau!”

Khóe miệng Thịnh hồ ly câu lên thành nụ cười, nụ cười gian trá đen tối, sau đó hắn thu hồi cái tay đang nheo tôi, nói: “Thì ra, viện trưởng lúc đầu là để người dùng sắc dụ ta.”

“Kết quả là sự đời khó đoán, ta lại bị người dùng sắc dụ lại.” Tôi vừa nói, vừa nhớ đến cảnh tượng hôm đó Thịnh hồ ly nằm trên cái giường trắng toát.

Ánh mắt đó, biểu tình đó, lồng ngực trắng phau đó, cái eo thon đó, cái mũi vênh đó, tiểu hồ ly đó, tôi bây giờ nhớ lại vẫn là nước miếng chảy ròng ròng a.

Thịnh hồ ly đứng trước mặt tôi, tay khoanh trước ngực, ở trong con người như hồ nước đó, hiện lên vài gợn sóng lăn tăn, lóe lên ánh sáng trong vắt: “Thật ra, viện trưởng nói cũng có lý.”

Tôi cẩn thận nghiền ngẫm câu nói này, lòng này dần dần nhíu lại thành hình chữ bát (八): “Người đang nói cái gì vậy?”

Thịnh hồ ly nhìn tôi, nhợt nhạt cười, đầu máy khóe mắt đều là ý vị vô cùng: “Kết hôn, sinh con.”

Tôi bình tĩnh nhìn Thịnh hồ ly, được nửa ngày, cuối cùng phản ứng lại, bắt đầu thì thào mà gọi tên hắn:

“Thịnh Du Kiệt.”

“Ồ.” Hấn đáp lại

“Người khiến da đầu ta ngứa lên rồi.”

“...”

“Đông” một tiếng, tôi bị Thịnh hồ ly đá ra khỏi phòng khám.

Lực đạo này thật sự rất lớn nha, cả người tôi trực tiếp bị đá dính lên tường, cả nửa ngày sau, mới giống như một tờ giấy, “loạt soạt” trượt xuống nằm trên đất.

Ba giây sau, tôi từ dưới đất bò dậy, sờ sờ mông đau, nhìn cửa phòng khám đóng chặt, âm thầm chửi rủa trong lòng: “Thịnh Du Kiệt, ta đề chết ngươi, đến mông con gái cũng đá, cầm thú.”

Tôi đường nhiên biết là bởi vì câu nói của mình mà chọc đến Thịnh hồ ly.

Sự việc là như vậy, Thịnh hồ ly hình như là đang mời tôi và hấn kết hôn, thuận tiện sinh con luôn.

Nhưng mà đề nghị đó bị tôi tình cờ không nể mặt mà cự tuyệt rồi.

Thêm nữa là tính tình của Thịnh hồ ly trước giờ không tốt, âm dương quái khí, chính vì vậy mà bị tôi chọc giận rồi.

Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà...

Kết hôn a!

Kết hôn a!

Thiên lôi a!

Chúng tôi vừa mới kết giao có mấy ngày thôi, tôi đến nữ thượng vị cũng chưa từng làm, liền bắt đầu thảo luận đến những chuyện này, thật sự là quá sớm rồi.

Sức chịu đựng của Hàn Thực Sắc tôi có hạn a, không thể tiếp nhận nổi.

Đương nhiên, tôi vốn không có tuyệt đối phủ định cái kiến nghị này.

Nếu như chiếu theo quá trình phát triển này, phỏng chừng qua hai ba năm nữa, thiên tính làm mẹ của tôi nổi lên, nói không chừng sẽ đuổi theo Thịnh hồ ly, bắt hấn phát cho một con nòng nọc nhỏ nhả trắng trẻo, để tôi sinh con.

Nhưng hiện giờ mà nói đến những chuyện này, thật sự là quá sớm rồi.

Cho nên nói, Thịnh hồ ly muốn giận dỗi, thì chỉ có thể để cho hấn giận thôi.

Hơn nữa, tôi cũng không tin hấn giận dỗi thì có thể sinh ra được con.

Tôi xoa xoa cái mông chuẩn bị đi đến phòng khám nào đó trốn, lợi dụng hưởng chút khí lạnh.

Thời tiết thế này, không có khí lạnh thì sẽ nóng chết người nha.

Lúc tôi ngẩng đầu lên, nhìn về phía hành lang phía trước, trong mắt sói mẹ của tôi đột nhiên lóe qua một ánh sáng lục.

Bởi vì, một người đàn ông mặc đeo kính, mặc một cái áo trắng, hào hoa phong nhã vừa đi ngang qua tôi.

Nhìn thấy tôi, hấn lễ độ hỏi: “Xin hỏi đây có phải là phòng khám ngoại số 2 không?”

Cao nhân đã từng chỉ điểm qua, loại người đàn ông nhìn gầy yếu, đeo mắt kiếng, giống như là suy yếu đến không chịu được gió thổi này, mới là VIP trong số mấy chiến đấu nha.

Nghe nói đàn ông loại này, nhìn giống như dê, nhưng cởi quần áo ra, liền lập tức hóa thân thành sói.

Tuyệt đối là máy động cơ tự động, có thể chiến đấu ở trên giường cả một đêm.

Tôi dùng mu bàn tay lau đi nước miếng trên miệng, lập tức gật đầu.

“VẬY, cho hỏi bác sĩ Thịnh Du Kiệt có ở đây không?” Vị hào hoa phong nhã này hỏi.

Giọng nói của hắn nhu hòa, thân thể cũng thật yếu ớt.

Nhưng mà người không thể nhìn tướng mạo, chim không chắc là đi theo ánh sáng.

Dựa vào giác quan thứ sáu của tôi, giác quan thứ sáu miễn cảm của tôi, tôi biết là người đàn ông này chắc chắn là chày gỗ.

Chày gỗ hào hoa phong nhã.

Mặt hàng tốt như vậy sai có thể để đi đến chỗ Thịnh hồ ly chứ?

Vì thế, tôi đề thấp giọng nói: “Thật sự là không may rồi, bác sĩ Thịnh hôm nay nghỉ phép.”

“A, thì ra là vậy... vậy, cảm ơn.” Chày gỗ hào hoa phong nhã có chút thất vọng, quay người định đi.

Tôi vội vàng giữ chặt hắn lại, an ủi nói: “Người yên tâm, bệnh viện chúng tôi rất nhiều bác sĩ y thuật cao minh, bất luận là nghi nan tạp chứng gì, đều có thể giúp người trị khỏi, đến đến đến, ta giúp người.”

Nói xong, tôi liền lôi kéo chày gỗ hào hoa phong nhã chạy về phía phòng khám của Quý tử và Nguyệt Quang.

Từ lúc Thịnh hồ ly đến đây, tôi đã rất lâu rồi không có giao nộp cho hai người bọn họ hàng mới rồi.

Mỗi lần đều là xem không của người ta, thiệt là có chút có lỗi.

Cho nên, hôm nay tôi nhất định phải đem tiểu motor chiến đấu trong truyền thuyết kéo đến cho bọn họ, để bọn họ nhìn đã mất thuận tiện giờ trò.

Mặt của chày gỗ hào hoa phong nhã này lập tức đỏ lên, vội vã giải thích: “Không phải, ta đi đến tìm bác sĩ Thịnh, không phải tới xem bệnh, ta không có bệnh!”

“Người không có bệnh thì đến tìm bác sĩ Thịnh làm gì?” Tôi căn bản không có nghe hắn giải thích, nói: “Không sao, đừng xấu hổ, đầu năm nay, bị bệnh mới là bình thường, không bị bệnh mới là có bệnh đó. Ta nói cho người biết, hai vị bác sĩ mà ta giới thiệu cho người, y thuật tuyệt đối không kém hơn bác sĩ Thịnh.”

Hơn nữa, ta không cần biết người có bệnh hay không, dù sao ta chính là tới xem chày gỗ thôi

Đang lúc lôi kéo, cửa phòng khám mở ra.

Bộ dạng Thịnh hồ ly vẫn giống như lúc tôi đi, hai tay khoanh trước ngực, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, cái loại độ cong này, có chút nguy hiểm tiềm tàng: “Bác sĩ Hàn Thực Sắc, xin hỏi người muốn đem bạn học đại học của ta lôi kéo làm cái gì a?”

Bạn học đại học?

Toàn thân tôi lung lay.

Thì ra là người cùng ngành.

Con gà nóng hổi lại bay mất rồi.

Nhưng hiện tại không phải là lúc tiếc hận.

Thịnh hồ ly vừa nãy mới giận dữ, bây giờ nếu còn biết được tôi muốn lột quần của người đàn ông khác, nhìn chày gỗ của người đàn ông khác, còn không phải là đem tôi lột da sao?

Cho nên, tôi vội vàng vuốt thẳng quần áo của chày gỗ hào hoa phong nhã, không, là bạn học đại học hào hoa phong nhã của Thịnh hồ ly đang bị tôi lôi kéo, khí định thần nhân, hoặc là giả vờ khí định thần nhân giải thích: “Ta chính là biết hắn là bạn học đại học của bác sĩ Thịnh, cho nên muốn mời hắn ăn cơm.”

Sau khi nói xong, còn tặng cho Thịnh hồ ly một nụ cười vô tội mà chân thành.

Ai biết được, ánh mắt của Thịnh hồ ly, nhẹ nhàng lướt qua, căn bản không thèm để ý tôi.

Người tốt nghiệp của đại học Đồng Tế, trí thông minh chắc cũng không kém hắn là bao.

Vị tiên sinh hào hoa phong nhã vốn trong mắt tôi là chày gỗ, bây giờ là người đàn ông bạn học thời đại học của Thịnh hồ ly, mặt lộ ra nụ cười thấu hiểu.

Sau đó, hắn cười với Thịnh hồ ly nói: “Tiểu Thất, sao không giới thiệu một chút?”

Tiểu Thất?

Thì ra nickname của Thịnh hồ ly là Tiểu Thất?

Thật là đáng yêu.

Như vậy xem ra, anh chàng đẹp trai hào hoa phong nhã này, phỏng chừng cũng có thể nhìn ra quan hệ của tôi và Thịnh hồ ly rồi.

Vì bù đắp cho việc bị hiện nguyên hình vừa nãy của tôi, hình tượng sắc nữ trong phim muốn lột quần người ta xuống, tôi nhìn như thẹn thùng, thật ra là cố ra vẻ thẹn thùng cúi đầu xuống, đợi Thịnh hồ ly thừa nhận thân phận của tôi.

Nhưng mà, tôi đợi được lại là một câu nói nhẹ hẫng: “Cô gái lúc nãy đối với người vừa lòi vừa kéo ở bên cạnh người, họ Hàn, tên gì thì ta quên rồi, làm chung phòng khám với ta, thường ngày cũng không có qua lại gì.”

Nghe vậy, tôi ngẩng mạnh đầu lên, hít sâu, trừng mắt nhìn Thịnh hồ ly.

Thịnh hồ ly xem như tôi không tồn tại, nhìn cũng không thèm nhìn tôi.

Trong lòng tôi lạc lõng một lúc.

Không cho nữ thượng vị cũng bỏ đi, bây giờ lại còn không thừa nhận thân phận của tôi.

Hàn Thực Sắc tôi lẽ nào không thể lộ diện sao?

Tiếp theo, Thịnh hồ ly mời bạn học của hắn vào phòng khám, hai người bắt đầu hàn huyên nói chuyện phiếm.

Tôi đối với Thịnh hồ ly mà nói, là một cô gái làm chung phòng khám đến tên cũng không nhớ, lúc bình thường cũng không có qua lại gì, chò ở đây cũng chỉ có vương mắt, cho nên nói, tôi liền đi đến phòng khám của Nguyệt Quang, Quỷ tử chơi.

Con gái cùng nhau nói chuyện, thời gian giống như là tiêu tiện vậy, rất nhanh trôi qua.

Được một lúc, liền đến lúc tan tầm mà mọi người đều chờ đợi.

Tôi nghĩ, Thịnh hồ ly chắc chắn sẽ tụ hội cùng với người bạn học thời đại học hào hoa phong nhã của hắn, xem ra hôm nay phải tự về nhà rồi.

Cùng Nguyệt Quang, Quỷ tử tạm biệt xong, tôi vừa bước ra cửa phòng khám, liền thấy Thịnh hồ ly và bạn học đại học của hắn đứng ở đầu hành lang.

Nhìn bộ dáng, hình như là bọn họ đang đợi tôi.

Mà trên tay Thịnh hồ ly, đang cầm túi xách của tôi.

Đôi tay đàn ông khớp xương rõ ràng, tích tụ sức mạnh, tuy là cầm lấy túi xách con gái, nhưng không bất ngờ, ngược lại lộ ra vẻ galang và dịu dàng.

Tầm nhìn của tôi di động dọc theo cánh tay của Thịnh hồ ly.

Cái cổ trắng nõn, phác họa độ cong bóng loáng.

Mỗi lần tôi chọc ghẹo nụ hoa nhỏ của hắn, Thịnh hồ ly sẽ ngẩng đầu lên, hô hấp vội vàng, lộ ra cái cổ của mình cho tôi.

Mà mỗi lần như vậy, tôi đều không chút khách khí nhào lên, giống như quỷ hút máu đói đã trăm năm cắn vào, không chịu nhả ra.

Tầm mắt, lại tiếp tục đi lên, đến trên vai của hắn.

Bền chắc, xinh đẹp, mỗi lần làm xong, tôi liền để cằm ở phía trên, nhẹ nhàng ma sát, ngửi ngửi hương thơm sạch sẽ từ tóc của hắn truyền đến.

Tiếp theo, đi đến lồng ngực của Thịnh hồ ly.

Tuy bây giờ có y phục che khuất, nhưng mà, dựa vào bản lĩnh nhìn qua không quên của Hàn Thực Sắc tôi, cộng thêm nhiều lần ôn tập lập đi lập lại, tôi nhắm mắt cũng có thể vẽ ra được lồng ngực của Thịnh hồ ly.

Trắng nõn, cường tráng, tròn bóng, là nguồn gốc dục vọng của bất cứ nữ nhân nào.

Mỗi ngày sau khi tắm rửa xong, Thịnh hồ ly sẽ dùng một cái khăn tắm quấn lấy thân dưới, lồng ngực trống trơn liền lay động trước mặt tôi.

Phản bưng bằng phẳng, thịt thêm một chút sợ nhiều, ít một chút sợ thiếu, còn có nụ hoa phấn nộn, chỉ cần nhìn một lần, tôi lập tức chảy máu mũi, liền, liền tất máy tính, trực tiếp xông lên, đôi ma thủ liền ở trên ngực hắn ra sức sờ mó, miệng liền chụt chụt hôn lên.

Cuối cùng, tầm mắt của tôi đến nơi quan trọng nhất.

Chính là, tiểu hồ ly của hân.

Tôi nói, tuy là thường ngày hay chế nhạo tiểu hồ ly của hân, nói người ta tuổi trẻ yếu ớt, như liễu phát phơ trong gió.

Nhưng tiểu hồ ly thật sự rất mạnh mẽ.

Đường kính tuyệt đối đạt tiêu chuẩn, độ dài tuyệt đối đủ tư cách, độ cứng tuyệt đối là tốt, sức chịu đựng cũng thuộc đỉnh cao.

Trừ những thứ đó ra, tiểu hồ ly người ta lớn lên rất đáng yêu nha, sạch sẽ, bóng loáng, phấn nộn, chọc cho tỳ tỳ tôi đây mỗi lần đều yêu thích không rời tay.

Không sai, chính là yêu thích không rời tay, không có yêu thích không rời miệng.

Những người nghĩ vậy, toàn bộ đi vào góc tường vẽ vòng tròn đi.

Cuối cùng là mộng của hân.

Mộng của Thịnh hồ ly, giống y như viên thịt trâu vậy, cắt xuống, tuyệt đối đàn hồi giống như quả bóng bàn.

Mỗi lần, lúc Thịnh hồ ly lướt động trên người tôi, hô hấp mê loạn, tôi sẽ dùng đôi tay, đè trên cái mộng vênh của hân, bắt lấy, cảm giác này, thật không phải là tốt bình thường a.

Mỗi buổi sáng sớm, Thịnh hồ ly bước xuống giường, thân thể lồ lộ, kiểm quần áo, cái mộng rắn chắc, cơ bắp có tính đàn hồi, làm cho tôi nhìn đến chảy nước miếng, hận không thể mạnh mẽ đem tay mình dán dính lên trên, vĩnh viễn cũng không cần tháo xuống.

Thịnh hồ ly là một báu vật a, toàn thân đều là của báu, tùy tiện lộ ra lồng ngực, lộ ra mộng, liền có thể khiến cho đám sắc nữ chảy máu mũi mà chết.

Cho nên nói, tính cách có kém một chút thì kệ đi.

Lại nói, Thịnh hồ ly bị loại người bỉ ổi như tôi cả ngày đề thì tính khí có kém cũng là bình thường thôi.

Nghĩ đến đây, trong khoảnh khắc này, tôi tha thứ cho Thịnh hồ ly.

Tuy là tha thứ cho hân rồi, nhưng ánh mắt vẫn tiếp tục dao động.

Không cẩn thận, lại dao động đến chân gỗ của anh chàng đẹp trai hào hoa phong nhã người ta.

Tôi dùng ý chí của mình biến ánh mắt thành tia X quang, muốn trực tiếp phác họa ra hình dáng chân gỗ của vị hòa hoa phong nhã này.

Đừng nói nữa, tư thái của hai người đứng cũng không tồi, xếp thành một hàng, cộng thêm chiều cao của hai người ngang ngửa nhau, cho nên 2 vị tiểu đệ đệ cũng xếp hàng ngồi ăn trái cây rồi.

Như vậy, có thể thuận tiện cho tôi tiến hành so sánh.

Nhưng mà, hiện tại đang ở trạng thái mềm nhũn, thật sự là không thể phán đoán được.

Nhìn xem, những vị tiểu đệ đệ này, đều là những đồ vật có chút phúc hắc.

Lúc bình thường thì mềm nhũn như đất sét, nhìn qua thì hiền lành nhút nhát, nhưng cứ nhìn thấy mỹ nữ cởi quần áo ra, lập tức nhô lên, đem xương cốt đuối thẳng, đầu giường cao, ba la ba la làm chuyện xấu.

Toàn là những con sói đuôi to.

Tôi bắt đầu hồi hận rồi, sớm biết thế nên đem những tấm poster mỹ nữ ở trong phòng lấy tình theo.

Đến lúc này, giờ ra cho bọn họ xem, hai người chắc chắn sẽ lập tức cứng lên, như vậy tôi có thể tiến hành phán đoán chuẩn xác rồi.

Thật là thiệt thòi quá.

Đang lúc hồi hận, lại nghe giọng nói lạnh lùng của Thịnh hồ ly: “Bác sĩ Hàn, cô đã so sánh ra ai hơn ai kém chưa?”

Tôi giật mình, ngẩng đầu lên, lời nói chưa kịp thông qua đại não, liền nói: “Chưa, đều bị quần che chắn hết cả rồi.”

Lời này ra khỏi miệng, tôi liền hận không thể cắn chết Thịnh hồ ly, còn vị bạn học đại học hào hoa phong nhã người ta thì lại hận không thể cắn chết tôi.

Mà Thịnh hồ ly, khoe miệng lại từ từ di động.

Xem ra là tâm tình tốt hơn rồi.

Hắn quay đầu, nói với vị bạn học thời đại học: “Cô ấy luôn là một dạng đức hạnh như vậy, không cần để ý cô ấy.”

Sau đó, hắn lại quay đầu lại nói với tôi: “Bác sĩ Hàn, ra ngoài ăn cơm đi.”

“Hả?” Tôi tròn trừng mắt, biểu thị nghi hoặc: “Ý của người là, để ta cùng đi ăn cơm với người?”

“Người hôm nay không phải là đi ăn cơm cùng với ta sao?” Thịnh hồ ly dò xét tôi một cái.

Không ăn thì uống, tôi cất bước đi cùng bọn họ.

[1] Đồng chương quý: Đồng Tương Ngọc, là nhân vật trong bộ phim hài kịch cổ trang Vô Lâm Ngoại Truyện, là nữ chính, bà chủ của khách sạn Đồng Phúc, trước kia là thiên kim của Long Môn tiêu cục ở Hán Trung, gả đến Quan Trung mở khách sạn Đồng Phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Phòng tắm, mỹ nam, sói mẹ

Bạn học hào hoa phong nhã đi ở phía trước, tôi cùng Thịnh hồ ly đi ở phía sau.

Tôi nhỏ giọng hỏi: "Chuyện như thế này, người có phải là không muốn thừa nhận quan hệ giữa chúng ta không?"

Nụ cười của Thịnh hồ ly, có chút lạnh: "Hàn Thực Sắc, người không muốn thừa nhận quan hệ giữa chúng ta, là người."

"Ta?" Tôi đầu óc mơ hồ không thể hiểu nổi: "Ta không muốn thừa nhận khi nào?"

"Từ đầu tới cuối", Thịnh hồ ly hừ nhẹ một tiếng: "Lúc bắt đầu là chỉ bằng lòng cùng ta lên giường, không muốn thừa nhận quan hệ yêu đương của chúng ta, sau lại lại không muốn cùng ta ở chung, ba lần bốn lượt muốn chạy trốn, rồi buổi chiều hôm nay đối với lời đề nghị kết hôn sinh con của ta còn khịt mũi khó chịu."

"Cho nên, người muốn làm cho ta nếm thử mùi vị bị bỏ rơi." Tôi bừng tỉnh hiểu ra.

Thịnh hồ ly không nói gì, nhưng này khoe miệng hơi hơi nhếch lên đã biểu lộ rõ vấn đề này.

Tôi nhìn hắn, khoát tay chỉ, nói: "Tiểu Thất à, người ngây thơ quá."

Thịnh hồ ly: "....."

Nhưng mà, tôi quên, Thịnh hồ ly là không thể chọc a.

Giờ phút này, tôi nhìn nồi lẩu thịt dê trước mặt, khóc không ra nước mắt.

Tôi ghét nhất là ăn thịt dê!

Mà Thịnh hồ ly chính là biết điểm ấy, cho nên mới trừng phạt tôi, chỉ bởi vì tôi nói hắn ngây thơ.

Thịnh hồ ly, thật sự là N lần đề tiện!

Tôi chỉ có thể bụng đói kêu vang mà ngồi ở một bên, càng không ngừng uống nước, nước mất túi thân hòa vào nước bọt cùng nhau ào lên mà tuôn.

U oán nhìn Thịnh hồ ly vài lần, người ta cũng không để ý đến tôi, không có biện pháp, tôi chỉ có thể ôm bụng, ngồi phịch ở trên bàn ăn.

Thịnh hồ ly cùng người bạn học “chày gỗ” hào hoa phong nhã càng không ngừng nói chuyện đại học đến thú vị, vui quên trời đất.

Tuy rằng cúi đầu, ỉu xù thờ ơ, nhưng tôi vẫn là vĩnh tai nghe được không ít về chuyện liên quan đến Thịnh hồ ly.

Quả nhiên, Thịnh hồ ly là loại sinh viên ưu tú của trường học bọn hắn, cái loại mà trên cơ bản là mỗi học kỳ đều nhận được học bổng hạng nhất.

Đồng thời, còn biết, vào lúc đó Thịnh hồ ly là vạn người mê, tướng mạo tốt, thành tích tốt, sự ái mộ của các bạn nữ sinh rất nhiều.

Khi đang nói đến đề tài này, vị bạn học chày gỗ hào hoa phong nhã kia nhìn trộm tôi vài cái, phỏng chừng là đang buồn bực, vì cái gì Thịnh hồ ly vĩ đại nhà bọn họ lại thua trên tay tôi?

Tôi chỉ có ở trong lòng nói thầm với hần, nguyên nhân chính là tôi và Thịnh hồ ly đều có một trái tim thô tục.

Chẳng qua khác biệt ở chỗ, sự thô tục của thịnh hồ ly là giấu ở bên trong.

Mà sự thô tục của tôi, lại là trong ngoài như một.

Rác rưởi cùng rác rưởi ở một chỗ, đó là đạo lý hiển nhiên.

Cho nên, tôi liền dễ như trở bàn tay mà tóm Thịnh hồ ly.

Đương nhiên, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, ngẫu nhiên, tôi cũng chen vào một câu: "Đúng rồi, vì sao Thịnh Du Kiệt phải gọi là Tiểu Thất?"

Bạn học chày gỗ hào hoa phong nhã trả lời: "Bởi vì tuổi của hần trong phòng ngủ xếp thứ bảy, phòng ngủ chúng ta ở tổng cộng bảy người, lão Đại gọi là Vương Tử Kiệt, lão Nhị kêu....."

Nghe vậy, tôi che miệng lại, cười đến vẻ mặt dâm dăng.

"Người lại suy nghĩ cái gì?" Thịnh hồ ly chậm rãi mà uống một chén canh thịt dê.

Mắt tôi híp thành một đường: "Ta biết, lão Nhị gọi là tiểu đệ đệ, ha ha ha ha..."

Thịnh hồ ly: "....."

Bạn học chày gỗ hào hoa phong nhã: "....."

Thừa lúc tôi cười đến mức tiểu luân, thì Thịnh hồ ly giờ trò dưới chân, đá ghế của tôi một cái, như vậy tôi liền tứ chi chổng vó, ngã trên mặt đất.

Dù sao loại bạo lực gia đình này cũng không phải một ngày hai ngày, Hàn Thực Sắc tôi da rách thịt thô, gân cốt là làm bằng sắt, căn bản không thể ngã hông được.

Cho nên, tôi vỗ vỗ mông, đứng lên.

Tiếp tục tác chiến.

Tôi lại hỏi: "Bạn học, chẳng lẽ mọi người trong phòng ngủ các người chịu được tính cách của Thịnh Du Kiệt sao? Ta cảm thấy, hần quả thực chính là cực phẩm trong đám quái nhân mà ta gặp được."

Chày gỗ hào hoa phong nhã cười nói: "Sao lại như vậy chứ? Tính cách của Tiểu Thất rất hiền hoà mà."

Tôi chậm rãi dẫn dắt hần: "Thế nhưng, hần vẫn là có chút cổ quái đi, ví dụ như nói, nghiện sạch sẽ quá mức?"

Dưới sự nhắc nhở của tôi, bạn học chày gỗ nghĩ tới: "Không sai, tính nghiện sạch sẽ của hần là rất nghiêm trọng, hần còn có chút chứng bất buộc?"

Vì thế, được tôi dẫn dắt, bạn học chày gỗ lại nghĩ tới: "Đúng vậy, không sai, hần mỗi ngày đều phải....."

Gặp lúc bạn học chày gỗ kể như tuôn ra, tôi ra vẻ không thêm đề ý hỏi: "Còn ví dụ như, loại hình phim cấp 3 hần yêu thích..... A!"

Như đã dự liệu, tôi lại bị Thịnh hồ ly đá cả người cùng băng ghế ngã trên mặt đất.

Bất quá, tôi Hàn Thực Sắc là tiểu cường đánh không chết.

Ba giây đồng hồ sau, tôi lại phúi phúi bụi trên mặt, đứng lên.

Sau đó, tiếp tục dùng tám thân máu thịt của tôi muốn dùng lời nói bóp chết Thịnh hồ ly.

Lần thứ ba, tôi hỏi: "Chày gỗ, à không, bạn học Vương Tử Kiệt, khi đại học Thịnh Du Kiệt rốt cuộc có qua lại với bạn gái không?"

Bạn học chày gỗ hào hoa phong nhã nhìn Thịnh Du Kiệt, lập tức lắc đầu: "Không có, tuyệt đối không có."

Tôi vừa nhìn là biết hần nói dối, tôi cũng không phải chưa thử qua thân thể Thịnh Du Kiệt, kỹ thuật rất thuần thực, tuyệt đối trước tôi đã tìm muội muội luyện tập qua không ít lần.

Bất quá loại tình nghĩa huynh đệ này của bọn họ, vẫn là đáng khen.

Nghe vậy, tôi thở dài thườn thượt: "A, hóa ra hấn không qua lại với bạn gái a."

"Như thế, người còn không vui mừng?" Bạn học chày gỗ khó hiểu với loại phản ứng này của ta.

Tôi vẫy tay với hấn, ý bảo bạn học chày gỗ đưa người kẻ tai lại đây, giống như nhỏ giọng, trên thực tế âm thanh cũng đủ làm cho Thịnh hồ ly nghe thấy, nói: "Bạn học à, ta nói thật cho người, kỳ thật a, ta cùng Thịnh Du Kiệt, ngay cả tay còn chưa nắm qua, ta đã sớm cảm thấy có chút kỳ lạ, hôm nay nghe người vừa nói như vậy, liền càng xác định. Khó trách hấn vẫn luôn không có qua lại với bạn gái, khó trách hấn cũng luôn không bằng lòng nắm tay ta, khó trách hấn luôn đem áp-phích nửa thân trần của Ngô Ngan Tổ dán trong phòng mình, mỗi ngày nhìn, thì ra, người này là đồng chí a!"

Sau khi nói xong, tôi không đợi Thịnh hồ ly động cước, tự mình đem mình ngã trên mặt đất.

Đừng nói là ngã xuống như thế lại bò lên, bò lên lại ngã xuống, chính là rất tốn hao khí lực.

Hơn nữa tôi lại chưa ăn gì cả, bụng liền không nể mặt mà kêu lên ừng ực.

Tôi chỉ có thể lờ đi, che bụng, tiếp tục uống nước.

Thịnh hồ ly liếc tôi một cái, sau đó đứng dậy, nói phải đi ra ngoài gọi điện thoại, tiếp theo liền rời chúng tôi.

Tôi nhìn bạn học chày gỗ, ừ ừ mà nói: "Người thăm rồi."

Bạn học chày gỗ không rõ nguyên do: "Cái gì?"

Tôi nói: "Thịnh hồ ly là không muốn trả tiền com, cho nên sớm chuẩn mất rồi, mà ta hôm nay cũng không mang theo bao nhiêu tiền, cho nên chỉ có người trả tiền thôi."

Bạn học chày gỗ cười cười, tiếp tục nói: "Cuối cùng ta cũng hiểu Tiểu Thất vì cái gì mà muốn chọn người."

Bởi vì tôi có khí chất? Bởi vì tôi hài hước? Bởi vì tôi có đôi mắt không lớn không nhỏ?

"Thời buổi bây giờ, tìm mỹ nữ thật dễ dàng a, thế nhưng, muốn tìm loại như người... Loại này, ừm, loại này..." Bạn học chày gỗ cố gắng mà tìm kiếm từ ngữ thích hợp.

"Thô tục?" Tôi hào tâm nhắc nhở.

Bạn học chày gỗ vỗ đầu, tư thế kia giống như là tự vỗ đỉnh đầu trong phim võ hiệp: "Đúng vậy, chính là thô tục! Thời buổi bây giờ, mỹ nữ đầy đường, nhưng người loại nữ nhân thô tục này chính là không nhiều lắm a, vật lấy hiếm làm quý, khó trách Tiểu Thất lại coi trọng người."

Nghe qua, bạn học chày gỗ hình như là kích lệ tôi, nhưng mà vì cái gì tôi thấy trong lòng khó chịu thế này?

Vì thế, tôi vỗ vỗ vai của hấn, thuận tiện đem bụi dính trên lòng bàn tay khi ngã lúc nãy chà vào quần áo của hấn, nói tiếp: "Bạn học, vật hợp theo loài, bên cạnh ta đâu đâu cũng đều là loại thô tục, có muốn tìm hiểu loại như ta không, cho người cả tá?"

Bạn học chày gỗ vội vàng lắc đầu, động tác kia thật mạnh, giống như uống phải thuốc.

"Không dám, không dám, ta là phạm nhân, không tiêu thụ nổi." Hấn cười.

Tôi tiếp tục cùng bạn học chày gỗ lôi kéo làm quen: "Bạn học, lại nói một chút về chuyện tình của Thịnh Du Kiệt đi... Ta không muốn nghe những ưu điểm, ta muốn nghe chuyện xấu hổ của hấn."

Bạn học chày gỗ buông tay, tỏ vẻ không thể trả lời.

Vì vậy, tôi chỉ có thể chuyển phương thức hỏi: "Như vậy, cho lời khuyên đi... Ta làm gì khiến hấn đặc biệt tức giận? Chuyện gì sẽ đâm trúng tử huyệt của hấn?"

Tôi quyết định, chỉ cần nói lộ ra, liền lập tức dùng chiêu này đi đối phó Thịnh hồ ly.

"Tiểu Thất con người này, cái đầu linh hoạt, bộ dạng cũng anh tuấn, đối nhân xử thế cũng rất có chừng mực", bạn học chày gỗ lại ca ngợi Thịnh Du Kiệt nửa ngày, tiếp theo cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, rốt cục nói "Duy nhất một cái không tốt, chính là Tiểu Thất có chút cứng rắn và cố chấp."

"Nói cụ thể chút đi?" Tôi kéo ghế ngồi bên cạnh bạn học chày gỗ, vênh tai, nghe cẩn thận.

Bạn học chày gỗ chậm rãi nhớ lại: "Trước kia khi lên đại học, mỗi kỳ thi cuối kỳ Tiểu Thất đều giành hạng nhất. Nhưng có một học kỳ, trước kỳ thi một tuần, bởi vì Tiểu Thất viêm dạ dày nằm viện, vốn là có thể miễn thi, nhưng hấn cố tình mặc kệ, cố gắng gượng bản thân ở trong bệnh viện ôn tập, sau đó vừa mới truyền nước biển xong liền đi đến trường học để thi. Sau này chúng ta hỏi hấn, làm chi liều mạng như vậy. Hấn chỉ nói một câu: ta thích hạng nhất. Ta cảm thấy được Tiểu Thất đối thứ tự là rất coi trọng, bất kể cạnh tranh thi đấu gì, nếu hấn tham gia, thì nhất định phải được hạng nhất. Kỳ thật, ta cho rằng như thế rất mệt, bất quá loại người có năng lực như Tiểu Thất, hấn là thích thú... Đây, người làm sao vậy?"

"Không có gì." Tôi đề nén loại cảm giác nói không nên lời này trong lòng, cười cười với bạn học chày gỗ.

Đúng lúc này, Thịnh hồ ly trở lại, trong tay còn cầm một hộp cơm rang.

Tôi mũi chó vừa ngửi, tức khắc liền biết, là cơm rang thịt thái ngừ hương, mà tôi thích nhất.

"Là cho ta sao?" Tôi hỏi.

"Cầm ăn đi." Thịnh hồ ly đem cơm rang trước mặt tôi, nói "Miễn cho người khác nói ta để người chết đói."

Tôi chạy nhanh hai tay cầm lấy, ăn ngấu nghiến.

Tôi nước mắt vui mừng, Thịnh hồ ly thật sự là người tốt.

Chờ tôi ăn gần hết, Thịnh hồ ly cùng bạn học chày gỗ cũng ôn chuyện cũ xong rồi, thế là, mọi người liền hẹn lần sau đến tụ họp, cũng liền tan ra.

Sau đó, liền như mọi khi, tôi ngồi lên xe của Thịnh hồ ly, đến hang hồ ly của hắn.

Đang lúc đèn đỏ, tôi len lén ợ một cái, tiếp theo hỏi: "Thịnh Du Kiệt, người nói thật, lúc đại học rồi cuộc qua lại với bao nhiêu bạn nữ?"

"Một người cũng không qua lại." Đèn đỏ sáng lên, Thịnh hồ ly nhún gáy, xe một lần nữa chạy về phía trước.

"Bớt nói nhảm đi." Tôi hừ nhẹ một tiếng: "Người tưởng rằng ta sẽ tin lời nói dối này à? Không qua lại bạn gái, lẽ nào kỹ năng trên giường của người kia, vẫn là không thấy mà tự biết? Dọa ai chứ?"

"Lúc trung học, luyện tập qua vài lần." Thịnh hồ ly thân nhiên trả lời, tay đặt trên vô-lăng kia, trầm ổn, giống món đồ sứ: "Sau lên đến đại học, bài vở nhiều việc bề bộn, quả thật không có thời gian qua lại bạn gái."

"Nói cách khác," tôi nhấp nhíp ngón tay, cẩn thận cân nhắc, cuối cùng nhướn mày: "Trước khi gặp ta, người đã nhịn lâu như vậy?"

Quá ngoan, khó trách đôi mắt khát thế kia.

"Dù sao làm tình và đạp xe, còn có bơi lội cũng thế, đều là học rồi sẽ không quên". Thịnh hồ ly trả lời như vậy.

Tôi đến là hứng thú, lấy khuỷu tay thúc thúc hắn, chớp chớp mắt, hỏi: "Này, thành thật khai báo, lần đầu tiên người yêu đương là lúc nào? Lớp 10, lớp 11, hay gần lớp 12?"

Thịnh hồ ly vẫn nhìn thấy phía trước, môi mím, liền nhếch lên như vậy.

Sau đó, hắn bỗng nhiên hỏi lại: "Người cũng chưa nói cho ta biết tình sử của chính người, vì sao ta phải nói cho người?"

Nghe vậy, đôi mày tôi nhẹ nhàng run lên.

Trước mắt, bỗng nhiên thoáng qua một thân ảnh loáng màu trắng.

Dưới ánh mặt trời tỏa rạng kia, hai má trắng trẻo sáng trong.

Tôi quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ. Hiện tại, chúng tôi chạy trên cầu lớn.

Màn đêm dần buông, đèn bên bờ sông, từ từ sáng rực, ở trước mắt tôi di chuyển rất nhanh, trở thành một mảng ánh sáng lung linh đầy màu sắc.

"Sao lại không nói lời nào?" Thịnh hồ ly hỏi, ngữ khí có chút lạnh nhạt.

"Không có gì để nói." Tôi tựa trán lên cửa kính, hơi lạnh bên trong xe dường như đã tăng thêm một chút, thân thể có chút kháng cự không nổi.

"Là không có gì để nói, hay là không muốn nói?" Giọng Thịnh Du Kiệt rất nhẹ, lại làm cho không khí trong xe nháy mắt đã thấp xuống.

Xe chạy tới, trán của tôi cũng trượt xuống một chút va vào cửa kính.

Giọng nói sầu buồn nhấp nhàng kia, ở bên tai tôi vọng đến.

Tôi nghĩ, Thịnh hồ ly không hỏi rõ sự tình là sẽ không dừng tay, vì thế, chỉ có thể trả lời hắn: "Lần đầu tiên ta yêu là lớp 11, yêu nhau ba năm, sau này bị bỏ. Người thì sao?"

"Khi lớp 8 một lần, khi lớp 10 một lần, khi lớp 11 một lần." Thịnh hồ ly hỏi tiếp nói: "Vậy hiện tại bạn trai trước của người kia ở đâu?"

"Nước Mĩ." Tôi cũng hỏi lại hắn: "Ba lần kia là người bỏ người ta, hay là người ta bỏ người?"

"Lớp 8 lần đó là bởi vì mọi người thi vào môn học khác nhau, ít gặp mặt, tự nhiên mà chia tay. Lớp 10 lần đó là bởi vì cô ta nhầm trúng người khác, bỏ ta. Lớp 11 lần đó là bởi vì phải bận thi cấp ba, không có thời gian, ta đề nghị chia tay trước." Tốc độ nói của Thịnh hồ ly rất nhanh, hần hỏi tiếp: "Vì sao bạn trai trước của người muốn bỏ người?"

Con bà nó, càng hỏi càng sâu.

Tôi khẽ cắn môi, nói: "Bởi vì khi đó ta nhiều nốt rỗ tuổi mới lớn, hần ghét bỏ ta xấu xí, liền bỏ ta."

Tiếp theo cũng bắt đầu dự đoán hỏi: "Vậy lần đầu tiên người kiên trì mấy giây đồng hồ? Có tiến vào nhầm chỗ của người ta không? Có bị ghét bỏ không?"

Một lần hỏi ba câu, cuối cùng đã tránh quay lại.

Nhưng mà, Thịnh hồ ly cũng không lên tiếng.

Tôi khó khăn dò xét hần: "Như thế nào? Không dám chơi à?"

Mắt Thịnh hồ ly, đen nhánh, sâu thẳm: "Trước khi người trả lời thật, ta không muốn trả lời câu hỏi của người."

"Người muốn nghe nói thật gì?" Tôi không bình tĩnh.

"Nguyên nhân người và bạn trai trước chia tay." Thịnh hồ ly là cố chấp, cố chấp đến khiến cho người ta ngứa răng.

Tôi chỉ có thể trả lời: "Cứ cho là duyên phận của ta và hần đã đứt."

"Cụ thể chút." Thịnh hồ ly không hài lòng.

Tôi gơ hai tay: "Bởi vì hần chấp nhận người khác rồi... đến lượt người trả lời câu hỏi của ta rồi."

"Lần đầu tiên duy trì một phút đồng hồ, bởi vì lúc trước từng xem qua, không có tiến vào nhầm chỗ, cho nên cũng không bị ghét bỏ." Thịnh hồ ly trả lời mà mặt không đổi sắc: "Câu hỏi kế tiếp, hần tên là gì?"

"Ba người bạn gái kia của người tên là gì?" Tôi hỏi lại.

"Trương Quân, Mộ Dung Tĩnh, Lô Hi." Tốc độ nói của Thịnh hồ ly nhanh như nước chảy.

Xem như hần lợi hại!

Tôi do dự hồi lâu, cuối cùng lần đầu tiên ở trước mặt Thịnh hồ ly nói ra cái tên kia: "... Ôn Phù Mịch, hần tên... Ôn Phù Mịch."

Nhưng mà Thịnh hồ ly dường như căn bản là không có định dừng tay, hần hỏi tiếp: "Nói cụ thể chút, người làm thế nào phát hiện hần thích người khác?"

Tôi trừng mắt liếc hần một cái: "Thịnh Du Kiệt, người thực phiền phức... Lần đầu tiên đi tình là lúc nào?"

"Mười hai tuổi." Nói đến đây, vừa đi tới một giao lộ, đèn xanh sáng lên, xe dừng lại, Thịnh hồ ly đột nhiên quay đầu đến, nhìn thật sâu vào ta: "Trả lời câu hỏi của ta."

Tôi cũng không chịu thua mà nhìn lại hần: "Thịnh Du Kiệt, chẳng lẽ người không cảm thấy là bản thân đã biết được quá nhiều sao?"

"Quả thật ta không cảm thấy được như vậy." Mắt Thịnh hồ ly, sâu xa khác thường, như là ẩn giấu rất nhiều tâm tư: "Ta thật cảm thấy, ta đối với lời giải thích của người, thật sự là rất thiếu sót."

"Cái quái gì mà người luôn trăm phương nghìn kế mà tìm hiểu quá khứ của ta?" Vừa nghĩ đến đây, bụng của tôi, liền sôi lên: "Chuyện trước kia, có liên quan gì tới chúng ta hiện tại đâu? Ta không thể nào ở lúc mới sinh, thì biết người sẽ xuất hiện, cũng không có thể ở ngay tại chỗ chờ người. Cho nên, ta cùng hần bàn chuyện yêu đương một lần, cũng không phải sai lầm của ai, bản thân người cũng không phải là bàn chuyện yêu đương nhiều lần như vậy sao, ta có bám chặt người không tha như vậy không?"

Thịnh hồ ly nhìn tôi, rất chậm rất chậm mà nói: "Ba lần yêu đương kia, ta đều buông ra rồi, thế nhưng người không có... Người còn đang nghĩ đến hần."

Tìm tôi, bị siết chặt một cái: "Ý người là gì?"

Mắt của Thịnh hồ ly, như là hồ nước tĩnh lặng trong đêm thu, thắm lạnh, sâu thẳm: "Ta và hần, bộ dạng rất giống phải không?"

Ngón tay tôi, nắm rất chặt, ở chỗ các đốt ngón tay, bắt đầu có chút hơi hơi tái xanh.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Thịnh hồ ly đưa ra vấn đề này, nhưng mà nghe vậy, tôi vẫn là rất không thoải mái.

Phía sau, bỗng nhiên vang lên tiếng còi,

Đúng vậy, tiếng còi liên tiếp không ngừng.

Khi chúng tôi nói chuyện, đèn đỏ đã sáng lên, mà chúng tôi vẫn còn đứng ở chỗ cũ, cản đường người khác.

Nhưng nhìn qua, Thịnh hồ ly lại không có ý định lái xe.

Ánh mắt của hắn, vẫn nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt kia, mang theo một loại sắc bén, giống như có thể đâm vào sâu trong cốt tủy tôi.

Tôi ghét nhất, chính là ánh mắt thế này của hắn.

"Lái xe trước đi." Tôi tức giận nói.

Thịnh hồ ly nghe theo, nhưng mà, hắn cũng không có buông tha...

Tôi cho rằng, rất nhiều chuyện, là phải nói rõ ràng, vì thế, liền thẳng thắn: "Đúng vậy, ngươi và hắn, là cùng một kiểu, có đôi khi, là có chút giống nhau"

"Khi nào?" Thịnh hồ ly ép hỏi.

"Lúc nổi cáu." Tôi nói dối.

Thịnh hồ ly hừ nhẹ một tiếng: "Là lúc ngủ, đúng không?"

Nghe vậy, tôi nín thinh.

Nhưng ngón tay, lại càng nắm chặt.

Trong không khí yên lặng, lần thứ hai Thịnh hồ ly hừ nhẹ một tiếng. Âm thanh kia, trong nháy mắt đã đốt lửa giận của tôi.

Tôi quay mạnh đầu, cảm xúc bùng vỡ, ở bên má vẽ một đường cong phiến loạn: "Thịnh Du Kiệt, vì sao ngươi phải theo đuổi vấn đề này không tha, ngươi là ngươi, hắn là hắn, lẽ nào người cho rằng ta đem ngươi biến thành vật thay thế của hắn?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Ánh mắt Thịnh hồ ly tràn đầy một loại ngưng đọng, như là phải xem kỹ mỗi một biểu tình của tôi.

"Ngươi đã sớm biết sự tồn tại của Ôn Phủ Mịch, đã sớm biết bản thân và hắn giống nhau nhiều, vì sao ngươi còn muốn cùng ta ở một chỗ?" Tôi chất vấn nói: "Thịnh Du Kiệt, ngươi lại suy nghĩ cái gì?"

"Ngươi là đang chuyển hướng đề tài sao?" Khóe miệng Thịnh Du Kiệt tươi cười, chạm khắc lên một tầng bóng mờ.

"Đây nên là lời ta hỏi ngươi." Tôi lạnh lùng nói.

"Hàn Thực Sắc, ngươi muốn nói gì?" Giọng Thịnh Du Kiệt, trầm thấp xuống.

Rằng tôi, chậm rãi lướt trên môi dưới, đúng lúc cả hai buông ra, giọng chất vấn bật khỏi miệng: "Trước khi chúng ta phát sinh quan hệ, ngươi đã biết sự tồn tại Ôn Phủ Mịch, nếu ngươi đã để ý như vậy, sao còn muốn tiếp cận ta? Có phải hay không... Có phải ở trong lòng ngươi, ta chỉ là một cái thách thức có mức độ khó cao, ngươi thích cạnh tranh, cho nên ngươi muốn tiến vào thế giới của ta, cùng Ôn Phủ Mịch đã sớm rời khỏi kia cạnh tranh?"

Tay trên vô-lăng của Thịnh Du Kiệt, bắt đầu siết chặt, gân xanh nhàn nhạt kia, bắt đầu hiện rõ: "Ngươi cho rằng, ta cùng ngươi ở một chỗ, chỉ là bởi vì cái kiểu lý do vô vị này sao?"

"Ngươi không phải cũng cho rằng như vậy, ta cùng ngươi ở một chỗ, là bởi vì một cái lý do vô vị sao?" Tôi trả lời lại một cách mỉa mai.

Kế tiếp, trong xe là một khoảng yên như tờ, ép xuống lạnh buốt.

Nhưng trong lòng tôi, lại là hỗn độn, buồn bực đến nổi nóng.

Cách một lúc, Thịnh Du Kiệt lại bắt đầu nói chuyện: "Ý của ngươi là, ngươi đã không còn nghĩ đến hắn?"

"Ngươi tin cũng được, không tin cũng được, ta quả thật không còn nghĩ đến hắn." Tôi quay mặt ra ngoài cửa sổ, thế nhưng tôi không nhìn ra ngoài được, bởi vì trên cửa kính xe thủy tinh, phản chiếu khuôn mặt của Thịnh Du Kiệt.

Đường nét rõ ràng, mặt mày thanh thoát, nhưng giờ phút này, lại phủ kín một thứ băng lạnh.

Hình ảnh nhạt nhòa, cùng bóng dáng khuôn mặt tôi, chồng lên nhau, không phân rõ nét.

"Như vậy vì cái gì ngươi một mực kháng cự ta?" Thịnh Du Kiệt hỏi. "Ta xem ngươi hôm nay là ăn nhiều thịt dê, phát cáu." Tôi đầy lồng ngực, nhồi nhét con phiến muộn.

"Không dám trả lời?" Thịnh Du Kiệt nói..

"Chúng ta mỗi ngày cùng đi làm, mỗi ngày ở cùng một chỗ, mỗi đêm làm tình, nếu đã như vậy rồi, mà ngươi còn cho rằng ta kháng cự ngươi, thế thì Thịnh Du Kiệt, thực xin lỗi, ta không lời nào để nói." Trong giọng tôi, thật sự có một tia mệt mỏi như vậy.

"Như vậy, vì sao ngươi không muốn kết hôn với ta?" Thịnh Du Kiệt hỏi.

Tôi dờ khóc dờ cười: "Thịnh Du Kiệt, chúng ta mới quen biết được bao lâu?"

"Ngươi không cảm thấy là giọng điệu của chính mình rất không tự nhiên sao?" Ánh đèn đường lạnh lẽo âm u, lướt qua trên mặt của Thịnh Du Kiệt.

"Nếu làm cho ngươi khó chịu, ta xin lỗi." Đôi mắt tôi buông xuống, "Nhưng mà, ta cảm thấy kết hôn là một chuyện rất nghiêm túc, ta không muốn dùng nó để chứng minh điều gì cả."

Thịnh Du Kiệt không nói gì nữa.

Chúng tôi cứ trầm mặc như vậy về đến hang hồ ly.

Về đến nhà, Thịnh hồ ly dường như là không muốn ở lại cùng tôi một chút nào nữa, trực tiếp vào phòng tắm.

Tôi nằm ở trên chiếc giường mềm mại, nhìn lên trần nhà, trong lòng, là chán ngán vô tận.

Giữa những người yêu nhau, chính là quái lạ như thế, vừa rồi như keo như sơn, hận không thể dùng sức lực mà đem chính mình dán dính trên người đối phương, nhưng chỉ chớp mắt liền biến thành kẻ thù, hận không thể lấy cây đại đao, đem đối phương chém thành mảnh nhỏ.

Đến tốt cùng sao lại thế này.

Tôi chậm rãi mà nghĩ, cả trái tim lắng xuống, bỏ đi những căn bụi.

Thì ra, Thịnh Du Kiệt vẫn luôn luôn để ý.

Vẫn để ý sự tồn tại của Ôn Phủ Mịch. Mà tôi nay, lời nói của bạn học chày gỗ, làm cho tôi càng thêm hiểu rõ Thịnh Du Kiệt.

Thật mạnh mẽ.

Gần như mạnh mẽ đến cô chấp.

Cũng khó trách, Thịnh Du Kiệt vừa nhìn đã biết là người xuất sắc từ nhỏ đến lớn, hắn có năng lực, hắn không chịu được thất bại, hắn muốn, là thứ nhất.

Trong lòng tôi, bản thân rốt cuộc có phải là thứ nhất không, Thịnh Du Kiệt rất để ý.

Mà tôi đối với Thịnh Du Kiệt, rốt cuộc là tình cảm thế nào?

Phải, cùng hắn ở một chỗ, tôi rất vui vẻ.

Thật sự vui vẻ.

Có lẽ, hết thảy đều là lỗi của tôi.

Mỗi một sự liều mạng cố gắng giấu diếm quá khứ của tôi, đối với hắn mà nói, đều là một loại dằn vò.

Trong phòng tắm, tiếng nước ào ào kia, không ngừng vang lên.

Tôi quyết định rồi, tôi muốn dùng thân thể của mình, làm cho thịnh hồ ly hạ hỏa.

Vì thế, tôi nhón gót, vênh mông, trộm thờ ra mà chạy đến cửa phòng tắm, lặng lẽ mở cửa ra, chuẩn bị tập kích.

Nhưng đang lúc cửa mở ra, nước bọt của tôi liền ào ào mà chảy xuống.

Trước mắt tôi là một bộ hình ảnh vô cùng hấp dẫn, Thịnh hồ ly đang tắm rửa, nước lung linh từng dòng trên làn da trắng nõn bóng loáng của hắn mà chảy tràn, đan vào thành những đường cong mê hoặc. Thân thể hắn như là được phủ lên một lớp quần áo trong suốt từ nước, gọi cảm lạ thường.

Tôi đứng tại chỗ, sững sờ, đôi mắt, chớp nhoáng chuyển xanh, như là con sói mẹ đói bụng ba ngày ba đêm, thấy được một miếng thịt mỡ lớn.

Thịnh hồ ly bỗng nhiên cảm thấy được gì đó, mở mắt, thấy tôi, ánh mắt của hắn có chút lạnh nhạt: "Ngươi vào làm gì?"

Chương 54: Phòng lấy tinh trùng

Trong phòng tắm, hơi nước mờ mờ mang theo mùi thuốc sát trùng trong lành.

Tôi bước từng bước đến đứng trước mặt Thịnh hồ ly, cúi đầu.

Dòng nước vùn vụt nhắm đến thẳng trên người tôi mà đổ xuống.

Toàn thân của tôi trong nháy mắt ướt nhẹp, quần áo gắt gao bám vào da thịt, phác họa nên toàn bộ đường cong cơ thể.

Mà đôi mắt của tôi thì lại đang dán chặt vào cái tên tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly kia được tắm rất sạch sẽ.

Sau đó, miệng tôi nuốt nước miếng một cái.

"Ừng ực" một tiếng, động tĩnh cũng không phải là lớn như bình thường.

Cơ thể của tôi bắt đầu có xung động rồi.

Đầu óc nhanh chóng xoay tròn, vì được ăn tiểu hồ ly, tôi nhất định phải nhờ giọng mềm mại để lấy lòng cái tên Thịnh hồ ly kia.

Cho nên, hai tay tôi khoanh ở một chỗ làm thành hình dạng một cái bánh quai chèo, ra vẻ một thế giới nội tâm rối rắm.

Sau đó, tôi thấp giọng nói: "Thịnh Du Kiệt... Người có đói bụng hay không? Ta... Phía dưới cho người ăn."

Sau khi nói xong tôi cảm thấy được có chút hàm ý khác, vì thế liền tiếp tục giải thích: "Đừng hiểu lầm, ý của ta là, thật sự là dẫn người xuống phía dưới ăn, không phải nói cho người ăn phía dưới của ta... Ai nha, đầu óc của người rất dơ bẩn, làm sao lại nghĩ đến chuyện hạ lưu như thế chứ... Bất quá nếu người thật sự muốn ăn, hãy chờ ta tắm rửa xong đã rồi hãy ăn, bằng không rất không vệ sinh."

Sau đó, tôi ngẩng đầu lên xuyên qua cả một căn phòng hơi nước mờ mờ nhìn Thịnh hồ ly, nói: "A? Người muốn ăn a? Muốn ăn thì nói đi, người muốn ăn a? Muốn ăn thì nói đi, người muốn ăn ta đương nhiên để cho người ăn, người không muốn ăn ta cũng sẽ đương nhiên không bắt buộc người ăn. Không có khả năng người muốn ăn mà ta không cho người ăn, người không muốn ăn ta lại càng muốn cho người ăn. Mọi người đều nói đạo lý thôi! Rốt cuộc biểu tình hiện tại của người giải thích rõ muốn ăn hay là không đây?"

Hơi nước quanh quẩn trong không gian, lông mi Thịnh hồ ly lại giống như tiểu nòng nọc cứ liên tục lay động.

Tôi là chỉ con nòng nọc thật sự, chứ không phải hấn phóng thích cái loại tiểu nòng nọc này.

Nếu là nghĩ lệch đi, thì xin mời trực tiếp đi đến góc tường ngồi chồm hổm về vòng tròn.

"Thịnh hồ ly," tôi nhìn hấn, bỗng nhiên đem ý phục của mình vén lên, đặc ý nói: "Nhìn này, người mỗi ngày đều không ngừng đem bộ ngực của ta coi thành bánh bao mà xoa bóp, bộ ngực cup B của ta bây giờ đã vinh quang lên tới cup C. Công lao là một nửa của ta và một nửa của người, thật sự cái này giống Trung Quốc gia nhập WTO, là chuyện đôi bên cùng có lợi——người sáng khoái rồi, ta cũng kiếm được lợi, rất đáng giá, có đúng không?"

"Hàn Thực Sắc." Thịnh Du Kiệt điềm tĩnh mà nhìn tôi, trong thanh âm có chút bất đắc dĩ: "Một ngày nào đó, ta sẽ bị người chinh chết"

"Sai." Tôi vươn tay ra sờ trên lồng ngực của hấn.

Ngón tay ngăn dòng nước đang chảy xuống, trên lồng ngực bằng phẳng của hấn hình thành một dòng nước nhỏ nhỏ.

Dòng nước mềm mại, yếu ớt.

Da thịt hấn trắng nõn giống như đồ gốm sứ, bịt kín dòng nước trong suốt, cả một mảng cứ như vậy hiện ra trước mắt của tôi.

Tay của tôi như là lửa đốt nóng, nhất định cần có nước để giảm nhiệt độ.

Ngón tay của tôi tiếp tục ở trên ngực hấn du ngoạn, đem dòng nước cắt đứt, giống như mây trắng nhàn nhạt, dập dờn nhấp nhô.

Thanh âm của tôi cũng quyến rũ giống như muốn nổi trên mặt nước, tôi nói: "Ta tuyệt đối không nỡ chinh chết người, bởi vì ta muốn... áp chết người."

Thịnh Du Kiệt bỗng nhiên đem tôi ôm lấy, găt gao ôm chặt thắt lưng của tôi.

Sức lực rất lớn giống như muốn dùng cánh tay của mình đem eo tôi bẻ làm đôi.

Thịnh Hồ Ly nhìn tôi, trong đôi con ngươi kia đúng là mang màu sắc mờ mịt treu chọc: "Hàn Thực Sắc, ai sẽ bị áp chết chúng ta cứ thử chờ xem."

Trong mắt tôi hiện lên một trận thất vọng: "Lúc này, ngươi không phải nên hung hăng nhìn ta mà nói 'Chết tiệt, ta nên bắt ngươi làm sao bây giờ' sao? Phim truyền hình người ta đều diễn như vậy"

"Bởi vì ta đương nhiên biết bây giờ nên bắt ngươi phải làm gì." Con ngươi Thịnh hồ ly tối sầm lại, sau đó, hắn cúi đầu hôn tôi.

Thịnh hồ ly trước đó đã bị một hồi quấy nhiễu của tôi làm tiêu tan hết tức giận, bởi vậy nụ hôn này cũng không phải là dùng để trừng phạt tôi.

Nụ hôn này, cắn mút nhẹ nhàng, hơi hột mà nhấp nhấp.

Đôi môi của chúng tôi từ từ tìm hiểu lẫn nhau.

Đầu lưỡi của Thịnh hồ ly miêu tả đôi môi của tôi, ma sát nhẹ nhẹ, mang theo sự ngưa ngứa nhẹ nhàng.

Tiếp theo đầu lưỡi của hắn trở nên công kích liên hồi, mang theo sự tự tin quyết đoán, tiến vào trong khoang miệng của tôi, giống như người chủ kiêu ngạo khảo sát đất đai lãnh thổ của mình.

Đầu lưỡi của hắn không ngừng truy đuổi cái lưỡi tôi như là một loại trò chơi.

Nhưng ở trong loại trò chơi này, hắn lại vô cùng chăm chỉ, cơ hồ là biết được, bản thân mình cần rốt cuộc là cái gì.

Lưỡi của hắn truy đuổi ngăn cản tôi, làm cho tôi không có đường trốn, treu chọc, khiêu khích, giở mọi mảnh khốc.

Toàn thân của tôi như mang theo dòng điện, xao động.

Tôi không biết Thịnh Du Kiệt là làm như thế nào, nhưng là khi tôi phục hồi tinh thần lại, quần áo của tôi toàn bộ hình như đều nằm trên mặt đất.

Tôi cùng hắn, đều đang trần trụi.

Đúng vậy, dòng nước kia, dòng nước không ngừng cuộn cuộn kia, cứ như vậy mà bao trùm ở trên người cả hai chúng tôi, từ gáy chảy xuống, lướt qua hầu kết của hắn, lướt qua cái rât tròn của tôi, trải ra sóng nước, trải ra ra triền miên.

Chúng tôi ở dưới dòng nước chảy hôn môi, trên mặt tất cả đều là dấu vết của nước, cái cảm nhận trong suốt này, lại biến thành tình dục yêu đã.

Thịnh Du Kiệt bỗng nhiên dùng hai tay của mình nâng cái mông của tôi lên, cảm giác kinh hoàng sau khi rời khỏi mặt đất, làm cho hai chân của tôi thuận thể kẹp lấy vòng eo của hắn.

Đó chính là tư thế hấp dẫn nhất, động tác nguyên thủy nhất.

Trong cái không gian hơi nước mờ mịt này, chúng tôi cởi ra cái vỏ bọc văn minh, chỉ còn lại có bản năng thú tính, hưởng thụ một loại khoái cảm đắm đuối.

Thịnh Du Kiệt cúi thân mình xuống, hôn lên bộ ngực mềm mại của tôi, hai luồng bóng loáng yêu kiều, pha trộn dòng nước óng ánh, hình thành nên sự vật hấp dẫn nhất.

Hắn tình té mà nhấp nhấp, hắn dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn nụ hoa của tôi, dùng đầu lưỡi vẽ vòng tròn hấp dẫn.

Tay hắn ở trên thân thể của tôi lưu luyến, chặn dòng nước.

Trong bầu không khí phòng tắm này, mang theo nhiệt độ oi bức.

Cái đụng chạm nhẹ nhàng Thịnh Du Kiệt làm cho tôi trở nên run rẩy.

Tôi ngược mặt cao lên bắt đầu thờ dục, trong mắt là bởi vì nén đi dục vọng kích thích mà mờ mịt.

Tôi giống như một con rắn, quấn quanh thân thể hắn.

Mà hắn thì lại chậm rãi đem cái nóng rực chính mình đưa vào trong con đường nhỏ của tôi..

Nhất thời, cái vật cứng rắn nóng rực kia làm cho tôi có cảm giác an toàn sâu sắc.

Tôi găt gao mà tựa đầu chôn ở cổ của hắn, thờ hào hển, rên rĩ, thanh âm kia mang theo thống khổ mà sung sướng, mang theo hưng phấn mà khàn khàn, ngay cả bản thân tôi cũng kinh ngạc đến nỗi xương cốt sắp mòn.

Hai tay của Thịnh Du Kiệt nâng cái mông lên khổng chế thân thể của tôi.

Hắn chậm rãi làm cho tôi tách ra, tiếp theo lại làm cho tôi đến gần, cùng lúc đó tiểu hồ ly ở bên trong cơ thể của tôi có tiết tấu ra vào, mang đến khoái cảm vô tận, nhóm lên hết thầy kích tình.

Chỗ bí ẩn của chúng tôi cứ gât gao mà gắn kết, ôn nhu của tôi bao vây lấy cái cứng rắn của hắn.

Ở trong màn nước chảy này, hắn ôm tôi cùng nhau rong ruổi, cùng nhau tiến đến đỉnh cao dục vọng.

Trong phòng tắm kiểu diêm phong tình mù mịt bao lấy toàn thân chúng tôi.

Tôi nhận thức được chỗ kỳ diệu của chiều này của mình—— sau khi sử dụng thân thể cho Thịnh hồ ly hạ hỏa, hẳn rồi cuộc sẽ không còn nổi giận nữa.

Đương nhiên, mặc dù sáng sớm ngày hôm sau, hắn vẫn dùng khối băng uy hiếp tôi rời giường, sau đó còn kéo theo tôi đang trong cơn buồn ngủ chạy bộ, tiếp theo đem tôi nằm ở trên giường một bán sống bán chết tới cho tiểu hồ ly nhà hắn làm bữa sáng.

Nhưng là, lúc này mọi thứ sau khi làm xong, Thịnh hồ ly sẽ rất chu đáo mà cho tôi một tô mì thịt bò, là một tô rất lớn a.

Tôi bỗng nhiên cảm nhận được, yêu cầu của tôi đối với bạn trai như vậy rất là thấp, chỉ cần hắn nấu cho tôi ăn, tôi cứ mặc cho hắn đánh, tùy ý hắn mắng, tùy ý hắn áp.

Nhưng sau khi ngẫm lại, điều kiện của bản thân mình lại không cao như vậy, mọi người đành chấp nhận đi.

Mặc dù nhìn sơ qua thấy vấn đề đã được giải quyết, nhưng trong lòng tôi vẫn là có bóng ma.

Tôi biết không phải làm một lần “yêu”, là có thể đánh tan sự nghi ngờ của Thịnh hồ ly được.

Vì vậy, phải ráng mà “yêu” rất nhiều rất nhiều lần mới được.

Vậy mới nói Hàn Thực Sắc a, người vẫn phải học tập, chăm chỉ mà học tập a.

Quy định đầu tiên của bệnh viện ghi rõ, trong giờ làm việc không được chơi máy tính, không được nói chuyện phiếm, không được tùy ý rời bỏ cương vị công tác.

Nhưng là, những quy định đó đối với chúng tôi mà nói giống như gió thoảng qua tai.

Hơn nữa, nó cũng không cấm xem phim XXX.

Vì vậy trong khoảng thời gian này tôi thường hay lén chạy đến phòng “Lấy tinh” trong bệnh viện của chúng tôi, coi trộm phim Nhật Bản.

Tôi cảm thấy sở dĩ bệnh viện chúng tôi có những thầy thuốc bại hoại như tôi mà năm nào cũng kiếm được nhiều tiền như vậy là có nhiều nguyên nhân, tất nhiên là bởi vì phương tiện phân cứng tốt.

Khác với phòng “Lấy tinh” của những bệnh viện khác, bên trong nhìn vào rất xấu hổ, nhiều nhất cho người nhìn áp-phích gọi cảm được trưng bày là tốt lắm rồi.

Nhưng bên trong phòng lấy tinh của bệnh viện chúng tôi thì khác, quả thực chính là thiên đường của nam nhân a, áp-phích, tạp chí bay đầy trời.

Điều quan trọng nhất đối với chúng tôi là, có vô số phim xxx.

Những bộ phim xxx này, tất cả đều là viện trưởng lão nhân gia ông ta mở một cái QQ dùng một cái máy tính cũ chạy ạch nửa ngày trời bất kể ngày đêm mà download xuống.

Tất cả đều là mới nhất, kích thích nhất, không thuần khiết nhất.

Hơn nữa tôi còn phát hiện ở nơi này còn có nguyên bộ Võ Đăng Lan[1] tỷ tỷ.

Hóa ra lão viện trưởng là fan của nàng ta a.

Không phải thánh nhân có nói sao?

Làm người mà không xem được Võ Đăng Lan, dù xem hết những bộ phim xxx của uống công.

Cho nên nói, lão viện trưởng chúng tôi vẫn là rất biết cách thưởng thức a.

Tôi còn nghe nói, lão viện trưởng sau khi xem mỗi bộ phim, hẳn đều rất cẩn thận mà quan sát, tranh thủ chính mình công hiến cho mỗi một bộ, đều có thể thiết nhập vào dây thần kinh của nam nhân a.

Nghĩ thôi cũng biết, xem rồi đương nhiên là muốn thủ dâm.

Cho nên nói, vì xem nhiều bộ phim như vậy, lão viện trưởng ít nhất thủ dâm không dưới ngàn lần.

Tương tượng một chút, ở trong một đêm tối đen như mực, màu xanh biếc âm u của màn hình máy tính, ánh vào gương mặt xanh xao, ở trong những âm thanh “yamete”[2] của Võ Đằng Lan tỷ tỷ, lão viện trưởng thờ hờ hển ép ra một giọt tinh anh cuối cùng của mình.

Người già cũng sắp 60 tuổi rồi, vẫn còn có thể không quan tâm đến thân thể suy yếu của mình như vậy, cả ngày lẫn đêm chiến đấu ở tuyến đầu của phim xxx.

Đây là cái loại tinh thần gì.

Đây là tinh thần tạo phúc cho thiên hạ dâm dân!

Vừa rồi tôi dùng là câu hỏi ở dạng bút pháp tu từ, là vì muốn khiến cho mọi người chú ý, dẫn dắt mọi người tự suy nghĩ..

Ngàn vạn lần đừng tưởng rằng download những loại phim này là chuyện rất dễ dàng.

Dưới sự công tác vất vả của những chú cảnh sát mạng của chúng tôi, những trang web bất lương này thời thời khắc khắc đều là bị đóng, cho nên lão viện trưởng nhất định phải càng không ngừng nghỉ tìm kiếm những trang web mới.

Mà trong một số trang web, virus cũng không ít.

Cho nên cái máy tính có tuổi tác không khác biệt lắm với lão viện trưởng thường xuyên bị nhiễm virus, mỗi ngày chúng tôi đều có thể nghe thấy Kaspersky kêu mới có thể vui vẻ a.

Nhiễm virus là yếu tố phụ, quan trọng nhất là lòng người.

Nói như vậy, dâm dân Trung Quốc đều là đoàn kết, bù đắp nhau, cái này cứ nhìn theo sự kiện khiêu dâm của Trần Quán Hy là có thể nhận thấy được.

Nhưng là trong tình hình đoàn kết tốt đẹp này, cũng không thiếu một ít tiểu nhân, dùng chính nội tâm bỉ ổi của chính mình là luôn luôn muốn phá hoại một ít.

Tựa như hồi cuối tuần trước, lão viện trưởng dùng thời gian một ngày, download một bộ phim.

Tuyên truyền nói là: "Bây tên cảm thú lãng nhục một nữ tử vô tội ăn mặc hở hang".

Lão viện trưởng giữ lại nước dài, thật vất vả mới nghe thấy Tấn Lôi[3] "Đỉnh" một tiếng, lập tức mở Bạo Phong Ảnh Âm[4] ra xem.

Nhưng lúc mới cảnh đầu tiên trên màn ảnh, lão viện trưởng liền hoa lệ lệ mà học máu.

Không phải bởi vì đào hát rất gọi cảm mà phun máu mũi, là thật học máu, là loại khí giận công tâm.

Bởi vì bộ phim này, là bộ phim hoạt hình mà khi còn bé chúng ta đều rất thích《 hồ lô oa [5].

Tức giận nhất là, thiếu nữ vô tội ăn mặc hở hang kia—— bộ ngực của xà tinh còn bị làm mờ đi.

Từ đó về sau, lão viện trưởng thấy những loại tiêu đề kiểu xuyên tạc như thế này đều lựa đường vòng mà đi.

Nhưng vận rủi vẫn là lần thứ hai rớt xuống ở tại trên người của hắn.

Hôm đó, lão viện trưởng lại tìm được một bộ phim, thông báo đặc biệt dứt khoát: ngoài trời, trói, đồng phục, trẻ vị thành niên, nhân thú, cổ trang, đồng chí, 5P, Châu Á chưa bị kiểm tra.

Chỉ liếc mắt một cái, adrenalin của lão viện trưởng ngay tức khắc tăng nhanh chóng, lập tức nhanh chóng mở Tấn Lôi download.

Máy tính răng rắc vất vả 24 giờ, mạng già thiếu đều chút nữa ra đi, rốt cục Tấn Lôi lại "Đỉnh" một tiếng.

Nhưng khi nhìn vào cái màn hình trước mặt, lão viện trưởng lần thứ hai học máu.

Bộ phim là trong《 Tây du ký 》，thầy trò Đường Tăng đang vây quanh Hồng Hà Nhi đang bị mắc trên cây.

Ngoài trời—— trên núi, có hoa có lá có cây.

Trói——Hồng Hà Nhi quả thật bị trói trên cây rất thực là rắn chắc.

Đồng phục—— Đường Tăng ca ca đang mặc áo cà sa.

Vị thành niên —— Hồng Hải Nhi chắc đủ nhỏ đi.

Nhân thú —— khi, còn có heo.

Cổ trang —— cái này không cần phải nói.

Đồng chí —— tất cả đều là nam.

5P —— Tôn Ngộ Không, Đường Tăng, Sa hòa thượng, Trư Bát Giới, Hồng hải nhi, một bàn tay vừa vặn có thể đếm đủ.

Châu Á chưa có kiểm tra —— Hồng Hà Nhi chỉ mặc một cái yếm nhỏ, Đài phát thanh truyền hình luôn luôn đối với nhi đồng vô cảm, buông tha.

Vì thế, lão viện trưởng gần như bệnh tim bộc phát, nằm viện một thời gian.

Đó cũng là nguyên nhân khiến tôi hôm nay dám táo bạo rãnh rỗi mà chạy đến nơi đây.

Nhưng lão viện trưởng vất vả, là đáng giá.

Những bệnh nhân nam, chỉ cần vào cái chỗ này, từ nay về sau sẽ không muốn đi ra ngoài, hận không thể chết ở trong bệnh viện chúng tôi.

Nhớ rõ có một lần, một nam bệnh nhân khóc lóc bị 2 bảo vệ lôi ra ngoài, nói là lão bà của hắn trước giờ không cho phép hắn xem những đồ vật bất lương này nọ.

Mà lúc nhìn thấy, quả thực giống như là người đói bụng đã ba đời mà nhìn thấy vịt nướng.

Cái loại kích động này, hận không thể đem bệnh viện chúng tôi trở thành phụ mẫu tái sinh.

Mà cái chỗ này, dựa trên góc độ y học mà nói, cũng là rất có công hiệu.

Có một vài bệnh nhân vốn đến đây để chữa trị bệnh thiếu tinh, tiến vào địa phương này xong, những con nòng nọc nhỏ tuôn ra, lại có thể đựng đầy 2 bình nhựa.

Nói tóm lại đây là nơi mà lão viện trưởng dùng cả tánh mạng đổi lấy a.

Hiện tại tôi đang đứng ở trong này, một bên nhìn lên TV có đôi nam nữ đang chuyển động với nhau, một bên ghi chép lại.

Tôi dám thề, khi học cấp ba tôi cũng không có chăm chỉ như thế này đâu.

[1] Võ Đằng Lan (Ran Asakawa) sinh năm 1980 qua đời năm 2006, là nữ diễn viên giữ kỷ lục về đóng phim AV của Nhật Bản. Từ lúc vào nghề năm 2001, chỉ trong năm 2002 đã đóng được 212 bộ phim AV.

[2] ヤメテ(ya me te): tiếng Nhật, có nghĩa là không được, thường thấy trong mấy phim AV.

[3] Tấn Lôi: chương trình download thông dụng ở TQ.

[4] Bạo Phong Ảnh Âm: chương trình nghe nhạc xem phim của TQ, giống như Window Media.

[5] Hồ lô oa: phim Bầy anh em hồ lô.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tư thế đèn treo kiểu Ý

Tư thế đèn treo kiểu Ý[1], tư thế 69, tư thế ông già đẩy xe, tư thế bướm bướm... Thật sự là nhiều kiểu phiền phức, cho nên nói, sức sáng tạo của dân dân là vô hạn

Thật ra, rất nhiều tư thế đều là từ xưa truyền lại cho tới nay.

Ngẫm lại cũng đúng, trước kia không có máy tính, buổi tối thời tiết mát mẻ là không có gì làm, hai vợ chồng để cuộc sống phong phú, chỉ có thể ở trên giường

nghiên cứu này nọ.

Cũng vì vậy... Tôi thật muốn xuyên không quay về cổ đại!

Nhưng gần đây nhiều người xuyên không như vậy, tôi nghĩ đường hầm không gian kia cũng khá chật chội, cho nên, vẫn là nên yên tâm ở lại nơi này, cùng Thịnh hồ ly chậm rãi nghiên cứu thôi.

Đang trong lúc hết sức chuyên tâm ghi chú, cửa đột nhiên bị người ta mở ra, tay chân tôi lúng túng tất tưởi, không cẩn thận, tay bị vộp bẻ, đau đến mức miệng méo mắt nghiêng.

Thật sự là tạo nghiệt mà

Quay đầu lại, phát hiện Thịnh hồ ly đứng ở cửa, cơ thể dựa vào khung cửa, mặc dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn tôi, cười không có ý tốt.

Tôi lúc này mới vỗ vỗ ngực, nén giận nói “Thịnh Du Kiệt, ngươi không biết gõ cửa sao? Thật không có lễ phép, chẳng lẽ ngươi không biết mọi người ở trong căn phòng thánh khiết được xây dựng nên bởi sự dung tục và hạ lưu này đều không chịu nổi việc hù dọa sao? Cũng may ta không phải đàn ông, nếu không tiểu kê kê sẽ bị ngươi làm cho sợ tới mức co lại, giống như sự trình diễn trước kia của ngươi vậy.”

“Thật cảm ơn sự nhắc nhở của ngươi” Nụ cười của Thịnh hồ ly biến chuyển lạnh nhạt, yên tĩnh đầy nguy hiểm

Đúng là hồ ly không thể thay đổi thành hổ, thiếu chút nữa quên mất hán vẫn luôn ghim hận tôi chuyện lần trước hại tiểu hồ ly nhà hán làm con rùa đen rút đầu

Vì thế, tôi chỉ có thể cấp tốc chuyển đổi đề tài, vội vàng mở lại TV, chỉ vào đôi nam nữ đang trần truồng vận động kia nói “Đêm nay, chúng ta sử dụng những tư thế này đi, ngươi nhìn đi, giúp giảm béo nha”

Thịnh hồ ly đóng cửa lại, chậm rãi đi về phía tôi, con ngươi dài hẹp hơi nháy mắt, ánh sáng tràn đầy màu sắc

Nhưng mà là ánh sáng nguy hiểm, tràn đầy màu sắc không tốt “Hàn Thực Sắc, ý ngươi là, ngươi đem ta làm cái máy chạy bộ miễn phí không biết mệt sao?”

“Dĩ nhiên không phải, dĩ nhiên không phải” Tôi vội vã cười làm lành

Xem ra đề tài chuyển đổi không tốt, vẫn là tiếp tục chuyển cái khác đi.

“Thịnh Du Kiệt, ngươi xem người phụ nữ này diễn thật giỏi gạo, bộ dáng kêu rên thật giả tạo” Tôi chỉ vào TV trước, sau đó lại tự hào vỗ vỗ ngực, nói “Ta Hàn Thực Sắc kêu rên so với cô ấy dễ nghe hơn, ngươi nói đúng không?”

Khóe miệng mỏng của Thịnh hồ ly khẽ nhếch, phát ra ánh sáng châm biếm đẹp mắt “Ta không muốn đá kích ngươi, nhưng tiếng kêu của ngươi rất giống âm thanh cô gắng khi bị táo bón”

Nghe vậy, ngực tôi như bị đâm một cái thật mạnh, máu ngay lập tức trào lên, trực tiếp muốn phun máu 3 thước, sau đó đi gặp diêm vương gia.

Thật sự là rất đã kích.

Nghĩ lại Hàn Thực Sắc tôi vì muốn làm cho hán tận hứng, lúc ở trên giường một khắc cũng không lười biếng, những âm thanh đó, rất lớn nha, thiếu chút nữa là hất tung nóc nhà.

Từ lúc cùng Thịnh hồ ly bắt đầu hoạt động trên giường tới nay, mỗi cuối tuần tôi đều phải dùng một bao Kim tạng tử hầu bảo[2].

Không thể ngờ sự cổ vũ như vậy của tôi lại lưu lạc đến nỗi mang ác danh là đang cố gắng bài tiết.

Đây mới gọi là tạo nghiệt a.

Tôi giận không chịu nổi, ngay tức khắc cãi lại nói “Ta nghĩ, không chừng nguyên nhân là vì người nào đó không đủ năng lực nha”

Vừa nói, vừa nhìn tiểu hồ ly của hán, sau đó khóe miệng nở ra một nụ cười châm biếm, tiếp theo là hà hơi vào móng tay

Động tác liên mạch lưu loát, cho nên nói, xem TV nhiều thì có lợi

Những đi bảy, tám, chín có chút không dễ đối phó đều châm biếm người khác như thế.

Quả nhiên, không được kích thích đàn ông

Nụ cười nơi khóe miệng của Thịnh hồ ly, phải gọi là đẹp đến yêu nghiệt a, sắc thái dày đặc đến mức có thể đọng thành giọt rớt xuống: “Hàn Thực Sắc, ta có đủ năng lực hay không, có cần chứng minh bây giờ không?”

“Ai sợ ai?” Tôi chống eo, dậm chân, ưỡn ngực, vĩnh mộng, nghiêng răng, nói “Ta trình độ thâm sâu lấy dương bổ âm, để ta xem đến cùng là ngươi tinh

lực cạn kiệt đến chết, hay là ta bị người áp cho đến chết.”

Đúng là không thể tưởng tượng được, thì ra ML (make love) cũng là một sự kiện máu tanh như vậy.

“Một lát nữa ta phải thực hiện phẫu thuật, cần duy trì tinh thần và thể lực”. Biểu cảm của Thịnh hồ ly lúc này chính là: Ta có lòng tốt thả cho người một con đường sống đó.

“Người phải thực hiện phẫu thuật? Vậy người tới tìm ta có việc gì?” Tôi tò mò

Con người Thịnh hồ ly cuộn cuộn sống “Ta thấy người lén lút đi vào đây, tưởng là người muốn tự mình giải quyết vấn đề sinh lý”

Giải quyết vấn đề sinh lý?

Thân thể tôi run lấy bầy

Hàn Thực Sắc tôi mỗi ngày chỉ việc ứng phó với hán thời thì đã đủ vất vả rồi, làm gì mà còn cần thiết phải tự giải quyết?

Nhưng mà, tôi vẫn còn tò mò “Nếu khi người tiến vào, phát giác ta thật sự đang tự mình giải quyết vấn đề sinh lý như lời người nói, thì người sẽ làm gì?”

“Như thế thì...” Âm thanh Thịnh hồ ly giống làn gió nam ấm áp dịu dàng ngày xuân, đồng thời lại giống như băng tuyết lạnh lẽo trên đỉnh núi Thiên Sơn: “Đêm nay ta sẽ uống một bình lớn Hối nguyên thận bảo[3], chơi đùa cùng người trọn một đêm, đúng vậy, người không có nghe sai, chính là trọn một đêm”

“Lạch cạch” một tiếng, một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán tôi rơi xuống trên mặt đất, vỡ thành bông hoa tám cánh

Cũng may tôi không chế được, không có tự giải quyết, nếu không hậu quả thật nghiêm trọng

Nhặt lại sinh mệnh từ trong tay thần chết, tôi vội vã giải thích, nói “Ta mang thái độ học tập ở trong này quan sát, ta muốn học tập tốt, sau này nâng cao chất lượng vận động của chúng ta... Đừng biểu lộ ánh mắt như vậy, ta không phải nói chất lượng vận động hiện giờ của chúng ta không tốt, không sai, chúng ta ở trên giường rất hòa hợp, nhưng mà, đối với cái chuyện ML (make love) này, con người chúng ta không phải luôn luôn tuân theo nguyên tắc không có tốt nhất, chỉ có tốt hơn sao? Nói cách khác, tuy bánh bao của ta là C, nhưng khẳng định là người hy vọng chúng nó có thể đạt đến H. Cũng như vậy, tuy rằng tiểu hồ ly của người đã rất lợi hại, nhưng ta hy vọng chắc chắn nó còn có thể lợi hại hơn, giống như Katō Taka[4] người ta vậy, thực hiện ân ái luân phiên được 10 lần, chứ không phải chỉ vô tình bị hù dọa một cái, tiểu đệ đệ liền co lại bên trong... Quên đi, ta không nói”

Nhìn gương mặt hung ác nham hiểm của Thịnh hồ ly tôi biết điều không nói tiếp, vội vã chuyển đề tài một lần nữa, cảm ghi chép trong tay đến trước mặt hán, nói “Thế nào, ta có chịu khó không?”

“Đây là cái gì?” Lòng mày Thịnh hồ ly nhướng lên

“Văn hay tranh đẹp ghi chú các tư thế ML” Thịnh hồ ly đúng là không nhìn được đồ quý.

“Đây là chữ gì?” Thịnh hồ ly chỉ vào chữ của tôi hỏi

“Trên trần nhà giắt một sợi dây thừng, người nữ treo giữa không trung, sau đó xoay tròn nhanh như bay...” Tôi gần từng tiếng phiên dịch cho hán

“Chữ của người, thật sự là quá khó coi” Thịnh hồ ly lắc đầu

“Người ta nói, chữ và dáng vẽ của con gái tỉ lệ nghịch với nhau” Tôi đắc ý nói.

Đầu gối Thịnh hồ ly trực tiếp ném cho tôi một câu “Chúc mừng người, mặt của người và chữ của người lại là thống nhất”

Tôi “....”

“Đây rốt cuộc là chiêu thức gì? Nhìn thật phức tạp” Thịnh hồ ly hỏi

“Tư thế đèn treo Y” Tôi phần phần nói “Nghe nói tư thế làm này là khó khăn đánh khắp thiên hạ không địch thủ đó, nhưng làm một giờ có thể tiêu hao 921 calorie nhiệt lượng, nghe thấy không? Tròn 921 calorie nha!”

“Bức tranh của người là hai chúng ta à?” Thịnh hồ ly hỏi tiếp

“Đúng vậy” Tôi gật đầu

“Đây là ngón tay của ta hả? Như thế nào lại nhỏ như vậy?” Thịnh hồ ly khẽ cau đôi mày liễu của hán

“Không phải, là tiểu hồ ly của người” Tôi trả lời thành thật trả lời

Sau đó, là một hồi yên tĩnh như chết

“Đồng!”

“A!”

“Phốc!”

Tôi lại bị Thịnh hồ ly ném ra cửa một lần nữa

Ngay cả cái mông mềm mại, tròn bóng cho tới bây giờ chưa từng bị bệnh trĩ như vậy mà cũng đá, đúng là cảm thú mà.

Nếu không phải vì Thịnh hồ ly lớn lên đẹp trai, trình độ trên giường không tồi, mà quan trọng nhất là, mỗi ngày đều mua cho tôi phần thịt bò thượng hạng, tôi tuyệt đối sẽ kéo tiểu hồ ly của hắn biến thành cái vòi dài của con voi

Tôi quệt nước mắt trong mắt, vỗ vỗ mông đứng lên

Dù sao Thịnh hồ ly cũng đi làm phẫu thuật, đoán chừng không tới ba giờ thì không ra, mà viện trưởng cũng bởi vì Hồ Lô Oa cùng Tây Du Ký mà nằm viện nên cũng không quản lý ai. Cho nên tôi quyết định trốn việc về nhà

Chắc là tên nhóc ăn xin kia chắc đã đem nhà tôi làm cho trời nghiêng đất lở.

Tôi đoán thật không sai.

Khi tôi đi vào nhà thì phát hiện phòng vô cùng dơ bẩn.

Hơn thế nữa, phòng này bản phi thường có trình độ.

Trên sàn nhà toàn là vệt nước, lộ rõ là được lau bởi một người người trước giờ chưa bao giờ lau nhà, sau đó còn không có lau khô.

Đồ dùng trong nhà cũng giống vậy, lưu lại rất nhiều vệt nước.

Mà phòng bếp lại là khu vực tai họa nặng nhất, nhìn qua đúng là chén bát được rửa hơn một lần, tất cả đều là dầu mỡ, dính dính.

Tôi triệt để không còn gì để nói với tên nhóc ăn mày này, chỉ có thể uể oải hỏi “Trước kia ở nhà, người rớt cuộc đã từng làm qua cái gì?”

Nhóc ăn mày còn thật sự suy nghĩ nói: “Kéo đàn, đọc sách, ăn cơm, ngủ, tắm rửa”

“Cũng may người tắm rửa không cần người khác hầu hạ” Tôi lắc đầu

“Nhưng mà người khác giúp ta xả nước tắm” Nhóc ăn xin rất thành thật

Tôi đổ kị đến ngứa răng.

Có người nào cuộc sống ngay cả tắm rửa cũng có người phụ trách giúp đỡ xả nước (nhóc ăn xin), còn có người mỗi ngày bị người ta chà đạp chỉ vì một chén thịt bò mà phải nén giận (tôi), thế giới này vì sao lại không công bằng như thế

Ai oán một lúc, tôi khôi phục lại tinh thần, nhìn gương mặt non trẻ của nhóc ăn xin, đặc biệt trên mặt còn có vẻ anh tuấn của thiếu niên, là một loại hương vị tươi mát

Trong ánh mắt hắn chứa đựng một sự kiên cường, nhưng không biết tại sao lại thường có thể kích thích tình thương của người mẹ từ phụ nữ

Con người đó sáng như ngọc, cái mũi kia thật duyên dáng, đôi môi kia như đóa hoa, hai má kia thật mềm mại, đúng là làm người ta chảy nước miếng

Thật ra, từ đầu tôi đã muốn đi đến véo khuôn mặt hoặc là mông của hắn, hung ác đem giày vò một lần

Nhưng thứ nhất, nếu Thịnh hồ ly biết chuyện, đoán chừng mông của tôi sẽ nở thành bông hoa tám cánh

Thứ hai, nhóc ăn xin này nhìn qua là một người coi trọng trong sạch, không dễ chọc ghẹo, đoán chừng nếu tôi làm như vậy thì sau đó không cần đợi đến khi Thịnh hồ ly ra tay, hắn cũng biến mông tôi thành bông hoa tám cánh rồi.

Vì thế tôi kìm nén thú tính trong lòng.

Nhưng thức ăn ngon ở trước mặt mà tôi không thể thưởng thức, điều này làm cho tôi bức bối vô cùng

Quên đi, trước hết nên nghĩ cách thân thiết hơn, tôi hỏi “Người năm nay mấy tuổi? Tên gì?”

Nhóc ăn xin giống như không muốn nói cho tôi biết, nhưng sau đó lại nghĩ đang ăn của tôi, ở của tôi cũng rất ngại ngùng, nên đã nói “Ta tên là Dịch Ca Vân, mười bảy tuổi”

Mười bảy tuổi, thật là một số tuổi đẹp

Tôi hâm mộ

Tôi tiếp tục làm quen: “Vì sao người lấy cái đầu gỗ... Không, kéo đàn violon xin com nha?”

Nhóc ăn xin, không, Dịch Ca Vân có ý không vui: “Ta không có xin com, ta biểu diễn ở đó, mọi người thích nên cho tiền”

“Còn không phải là bán nghệ sao?” Tôi nói thầm

Còn không bằng việc bán thân, một chút hàm lượng kỹ thuật cũng không có

Nhưng trẻ con, vẫn nên chiều theo ý hấn một chút: “Được, người vì sao phải đi biểu diễn?”

“Trong nhà xảy ra chút chuyện”. Xem ra, Dịch Ca Vân không muốn nói nhiều

Nhưng tôi vẫn truy hỏi tới cùng: “Cha mẹ người đâu?”

“Không biết” Về mặt Dịch Ca Vân có chút không kiên nhẫn

“Mấy ngày nay người ở đâu?” Tôi hỏi

“Khách sạn” Hấn nói

“Người làm sao mà có tiền ở khách sạn?” Tôi tò mò “Mỗi ngày người có thể xin được bao nhiêu tiền?”

“Khoảng chừng 100” Dịch Ca Vân nhún mày, hình như không thích tôi dùng từ “xin” này

“100?” Tôi tròn to mắt, xem ra nhà nước chúng ta thật sự đang đi vào giai đoạn trung cấp của chủ nghĩa xã hội, tên ăn xin cũng rất giàu có

“Thật ra mặt của người rất đẹp, tại sao không rửa mặt sạch sẽ rồi hãy đi xin tiền, nếu như vậy, ta chắc chắn sẽ cho tiền” Tôi thật sự không nói dối, dù sao trong túi cũng có mấy hào tiền lẻ, không dùng làm gì được, nói không chừng đem cho hấn sau đó còn có thể lau nước mắt giả dối nói đùa nhỏ người thật tội nghiệp, lại đây cho chị bóp bóp mũi

“Lúc đầu đúng là không có làm bẩn mặt, nhưng sau đó...” Nói đến đó, mặt Dịch Ca Vân có chút đỏ: “Sau đó lại có một số người không có ý tốt”

Nghe vậy, tôi lập tức vén tay áo, phần nỡ nói: “Nói, là sắc nữ nào muốn đùa giỡn người?”

Lại dám cướp việc làm ăn của tôi, tôi sẽ tháo hai cái điểm nhỏ nhét trong bra của cô ta xuống.

Dịch Ca Vân nhỏ giọng lung túng một câu: “Không phải phụ nữ”

Thì ra là đàn ông

Sau khi hiểu ra, tôi nén nước mắt nói với Dịch Ca Vân: “Nhóc con, không có việc gì, cúc hoa ngẫu nhiên sử dụng một lần cũng có ích cho sức khỏe, có thể thông thuận việc bài tiết”

Nghe vậy, mái tóc mềm mại của Dịch Ca Vân nhất thời dựng đứng lên, giống lông bàn chải, trong ánh mắt còn có lửa bốc lên: “Bà già, người nói cái gì?”

“Đồng” một tiếng, tôi trực tiếp dùng để nôi bằng phẳng đập vào cái ót của hấn

Thịnh hồ ly thủ đoạn cao siêu tôi xác thật là địch không lại, nhưng ứng phó với nhóc ăn xin này tuyệt đối không có vấn đề

Bị đập như vậy, Dịch Ca Vân càng tức giận, hấn che đầu, cánh mũi mấp máy như muốn đi lại bóp chết tôi

“Người phải ngoan, như vậy thì chị sẽ không đánh người” Tôi vỗ về đầu hấn, mềm mỏng nói

Dịch Ca Vân gạt mình trong nháy mắt không biết nên phản ứng thế nào

Sau đó, tôi bình tĩnh lại, rất nhanh lại đánh một cái vào chỗ ót của hấn

Lần này ra tay so với lần trước mạnh hơn

Vì thế, Dịch Ca Vân liền bất tỉnh ngay lập tức

Tôi đặt để nôi xuống, kéo chân hấn lôi đến bên giường

Dọc đường đi liên tục phát ra âm thanh “Thùng thùng thùng thùng đồng”

Đó là âm thanh phát ra từ cái đầu của Dịch Ca Vân khi đụng vào cái bàn, đụng vào ngăn tủ, đụng vào vách tường

Lúc đầu tôi ra tay với lực vừa đủ để đảm bảo hấn ngất trong một giờ, nhưng thế này, chắc thằng nhóc này không ngất trên 3 giờ thì sẽ không tỉnh

[1] "Đèn treo kiểu Ý": chỉ tư thế quan hệ tình dục. Người nhận ở trên, uốn cong lưng; chống tay xuống đất; người cho nằm dưới.

[2] Kim táng tử hầu bảo: thuốc trị đau họng.

[3] Hối nguyên thân bảo: thuốc bổ dương tráng khí.

[4] Kato Taka: diễn viên AV Nhật, nam, sinh năm 1962

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Nhổ đinh mũ của nhóc ăn mày

Đứa nhỏ này, nhìn qua không mập, nhưng toàn thân xương cốt rất nặng.

Thật vất vả ôm hấn lên giường, tôi mệt đến cả đầu đổ đầy mồ hôi.

Kỳ thật, mục đích chủ yếu khi đánh ngất Dịch Ca Vân là để tôi thuận tiện thu dọn phòng ở.

Dù sao, có hấn kê kê bên người lại vướng chân vướng tay, rất phiền toái.

Bởi vậy mới nói, đừng nghĩ sai lệch, Hàn Thực Sắc tôi vẫn rất là thuần khiết.

Nhưng mà, nếu hấn đã hôn mê, vẫn nên tranh thủ ăn chút đậu hủ tượng trưng đi, bằng không thực có lỗi với cái tên của mình.

Thế là, mắt sói mẹ của tôi sáng lên, rồi nước miếng cũng mãnh liệt dâng trào như vỡ đê.

Đôi tay của tôi vươn tới trên khuôn mặt của hấn.

Mẹ của tôi ới, cảm giác khi sờ vào, quả thực là thật tuyệt quá, vừa trơn vừa mềm, tôi thật hận không thể nhào đến cắn một ngụm.

Dịch Ca Vân khép mắt, đôi con ngươi lóng lánh, mang theo nét quật cường kia tạm thời biến mất.

Lông mi của hấn dày mà cong, theo từng nhịp thở lay động như cánh bướm.

Tóc của hấn thực mềm mại, đen như mực, ngẫu nhiên rơi xuống mấy sợi phủ ở trên trán, như là dây liễu rủ trên mặt nước hồ xuân, khiến cho cả khuôn mặt phẳng phát lộ ra nét sống động, tươi trẻ.

Mặt hấn, thật là đẹp, thật non nớt, tựa như dưới nắng ban mai, trên gương mặt, vẫn còn phủ màu đỏ ửng nhàn nhạt.

Trẻ trung, trong suốt, liếm diễm lòng người.

Thật sự là đầy cảm dỗ a.

Tôi dùng sức mà véo khuôn mặt đậu hủ của hấn, mãi đến khi đem cả mặt bóp thành đậu hủ, mới lưu luyến mà trượt tay xuống, lần lần đến cái mông của hấn.

Tôi thở sâu, mắt nhắm lại, nuốt nước miếng, tăng thêm một chút lực, nhất thời bị kinh diễm rồi.

Không hổ là mông của người trẻ tuổi nha, co dãn hết cỡ nói.

Tôi bóp mông với thủ pháp không thay đổi, mỗi tay nắm một bên mông, tay trái hướng theo chiều kim đồng hồ xoay tròn 720o, tay phải hướng ngược chiều kim đồng hồ xoay tròn 720o.

Bóp xong buông tay, cách quần cần thận quan sát, nhìn thấy hình dáng không đổi.

Không tôi không tôi, này thịt, thật sự cực kỳ co dân.

Đứa nhỏ này, có tiền đồ.

Đương nhiên, thật khó khăn Dịch Ca Vân mới ngất một lần như thế, tôi còn cần đùa giỡn cho đủ.

Vì thế, móng vuốt của con sói mẹ tôi, lại tiếp đến chỗ tiểu đình mũi của hắn.

Tôi đem tiểu đình mũi kia kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, xoay nhanh, tiếp đó, lại dùng sức nhéo một cái.

Tôi thề, nặt tôi lúc này cực kỳ thuần khiết, chủ yếu là chỉ muốn nhìn một chút, tiểu đình mũi kia rốt cuộc có thể bị kéo xuống hay không, hoặc là sau khi bị kéo xuống có thể trở về chỗ cũ hay không.

Nhưng không biết vì quá đau hay vì quá sáng khoái, Dịch Ca Vân nhũu mảy, um một tiếng.

Mặt vẫn ửng đỏ, trong hơi thở có mùi thơm mát, hai má non mềm khiến người ta quyến luyến không muốn buông tay.

Hấp dẫn a!

Nếu không phải vì e ngại Thịnh hồ ly, nói không chừng tôi đã đem hắn ăn sạch sành sanh.

Không được, không được, adrenalin đã muốn nhanh chóng tăng lên rồi, nói không chừng tôi bị kích động, sẽ đem ý tưởng này biến thành sự thật.

Tôi hấp tấp xuống giường, rời xa Dịch Ca Vân.

Sau đó, tôi bắt đầu ra sức dọn dẹp nhà cửa, cố sức đem thú tính hết thảy phát tiết ra.

Rửa chén, lau nhà, chà vật dụng, cuối cùng quét dọn WC.

Nhưng vừa tiến vào phòng tắm, tôi liền phát hiện cái ống nước hơi bị rò rỉ.

Những việc này, tôi cũng không biết làm, cho dù muốn sửa, cũng chẳng có công cụ.

Lúc này, tôi trong đầu hiện ra một câu nói thầy giáo hồi bé đã dạy cho chúng tôi: *có khó khăn, tìm cảnh sát nhân dân*. Đúng vậy, phải đi tìm ông chú cảnh sát nhân dân ở dưới lầu giúp đỡ.

Sở dĩ tôi khẳng định Kiều bang chủ ở nhà, là bởi vì khi về nhà lúc này, tôi nhìn thấy cửa sổ sát đất nhà hắn đang mở rộng.

Mà ý thức cảnh giác của Kiều bang chủ là siêu cường, chỉ khi có người đang ở nhà, mới có thể mở cửa sổ.

Vì thế, sau khi tôi đóng chặt cửa phòng mình, xác định sẽ không có sắc nữ vào nhà, đem Dịch Ca Vân ăn mất, mới đi xuống lầu, đi đến trước cửa phòng Kiều bang chủ, ấn chuông cửa.

Một hồi... Hai hồi... Ba hồi... Bốn hồi... Năm hồi.....

Đang lúc ấn đến hồi chuông thứ năm, tôi dừng lại.

Bởi lẽ, tôi nghe thấy bên trong truyền ra một tiếng thét chói tai.

Tiếng thét chói tai của nữ nhân.

Hơn nữa, kia thanh âm, tựa hồ là do Sài Sài phát ra.

Hơi thở gian tình!

Một cổ hơi thở nồng đậm mùi gian tình của cô ấy mãnh liệt hướng về tôi thổi ập đến.

Tôi lập tức kích động đến tay chân không ngừng run rẩy, tứ chi lập tức ghé vào trên cửa, tiếp đó giống hệt như con nhện lớn, nghe trộm nhất cử nhất động bên trong.

"..... Cầm thú! Ngươi đối ta làm cái gì?..... "

"Ta không biết!..... "

"Ta muốn giết ngươi!..... "

"Mau buông vũ khí!..... "

Những lời nói ám muội như vậy, xông thẳng vào dây thần kinh của tôi.

Quả nhiên, quả nhiên là gian tình nóng hổi mới ra lò mua năm tặng một vô cũng xác thật rồi.

Nhưng mà trời có gió mưa thất thường, giữa lúc tôi nằm úp sấp, "Đồng" một tiếng, cửa bị người từ bên trong mở ra.

Hơn nữa, khí lực người nọ rất lớn.

Ngay tức khắc, tôi phơi bày hình dạng một con nhện, ngã ập thẳng xuống khoảng giữa cánh cửa phòng nghe trộm và vách tường bên cạnh.

Tôi lập tức kêu một tiếng thảm thiết, ấn cái mũi đau xót, một cổ nóng hổi liền chảy xuôi xuống.

Sau đó, máu mũi kia thật giống như vào ngày thứ hai đi cả quang lâm, ào ào chảy thẳng xuống, ngay cả chút dấu hiệu báo trước cho tôi biết cũng không có.

Tôi không cam lòng a.

Vừa rồi khi đùa giỡn trên thân thể trắng nõn của cậu nhóc xinh đẹp kia, tôi còn không nở chảy máu mũi.

Không nghĩ tới, cứ nhiên tại cái nơi không có ý nghĩa, không có giá trị, không có hàm lượng kỹ thuật này lại chảy ra như vậy.

Tên gây họa Sài Sài thấy vẻ mặt tôi với bộ dáng đầy máu, cũng bị dọa, chạy nhanh đi tới, tay chân cô nàng quờ loạn giúp tôi lau chùi.

Vận may của Hàn Thực Sắc tôi luôn luôn rất xấu a.

Chuyện thù hoa trên gấm[1] cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện, chuyện họa vô đơn chí thì ngược lại hết chuyện nọ tiếp nối chuyện kia.

Ý của tôi là, vừa lúc tôi thật vất vả mới cầm được máu mũi, Kiều bang chủ bắt đầu đi ra.

Hắn đi ra thật không có gì quan trọng, song chủ yếu chính là, anh trai à, người vẫn nên là đem quần áo mặc vào đi.

Lúc bình thường nhìn Kiều bang chủ mặc cảnh phục, tôi liền biết, dáng người hắn không phải đẹp bình thường.

Mà hôm nay, cuối cùng tôi cũng chính mắt nhìn thấy.

Cơ ngực cứng rắn như sắt kia, cơ bụng duyên dáng kia, cánh tay cường tráng với hai đầu cơ kia, da thịt toàn thân ngăm đen kia, quả thực là cực phẩm trong cực phẩm!

Kết quả là, tôi cầm giữ không được, máu mũi lần thứ hai phun ra.

Kiều bang chủ vội đi tới, giúp tôi xem xét, rồi nói: "Mau vào trong phòng đi, ta giúp người cầm máu."

Hắn cứ như vậy tới gần, thịt mỡ hoa hoa lệ lệ của hắn thân mật đặt ở trước mắt của tôi.

Món Hàn Thực Sắc tôi trước giờ ăn đều là thức ăn phương nam loại tiểu bạch kiểm[2] như Thịnh hồ ly, đâu đã gặp được Kiều bang chủ là một món ăn phương bắc như vậy a.

Nhất thời, máu trong mũi của tôi, giống hệt cột nước thẳng tắp chảy xuống, giống như không cần tiền vậy.

Tôi vội nói: "Kiều bang chủ, mời anh mặc quần áo vào trước đã"

Bằng không tôi khẳng định là tôi sẽ vì đổ máu mà chết.

Kiều bang chủ thật không có ý thức được tâm địa gian xảo này nọ của tôi, phỏng chừng còn tưởng rằng tôi là lần đầu tiên trông thấy đàn ông hỏa thể, mắc cỡ mà thẹn thùng đây.

Hắn nào biết đâu rằng, Thịnh hồ ly mỗi ngày đều ở nhà thoát y khiêu vũ cho tôi, còn có tiểu hồ ly kia của hắn, liều mạng mà múa cột với tôi.

Sài Sài cùng Kiều bang chủ tạm thời bỏ qua ân oán, đỡ tôi vào trong phòng.

Nhưng mà còn may là, đối mặt với sắc đẹp tôi không bị choáng đầu, vẫn là tỉnh táo suy nghĩ xem cứu tự mình như thế nào, liền phân phó nói: "Làm ơn cho tôi chút bông y tế".

Kiều bang chủ vội tìm đến cái hòm thuốc, mở ra, lại than nhẹ một tiếng: "Không xong, không có, tôi đi mua."

"Không còn kịp rồi, chờ anh mua trở về tôi không chừng đã muốn đi tong rồi." Tôi vừa khò khè cổ hít máu mũi, vừa nói với Sài Sài: "Có mang theo cái kia trên người không".

Sài Sài sùng sốt một chút, lập tức phản ứng lại, mở túi da của mình ra, đem đồ vật kia đặt trên tay tôi.

Tôi tiếp nhận, phát hiện là miếng băng vệ sinh tampon, không khỏi cười nói: "Mày chẳng cấp rồi hả?"

Sau khi nói, khoe mắt thoáng liếc Kiều bang chủ đang tập trung tinh thần ngó "vật gì đó" trên tay tôi, về mặt tò mò: "Đây là cái gì?"

Tôi rất muốn nói cho hắn, đây là thứ nữ sinh chúng ta mỗi kỳ nguyệt sự đến dùng để lấp lỗ châu mai, hơn nữa lại là chính cái nơi tiểu đệ đệ bọn họ thích ở nhất.

Nhưng sau lại nghĩ lại, cảm thấy rằng nếu nói như vậy, phỏng chừng bị coi là “*truyền bá tin tức dâm uế*” rồi chờ định tội mà bắt vào cục cảnh sát đi, vì thế, chỉ có thể đành từ bỏ.

Không để ý tới Kiều bang chủ, tôi trực tiếp lấy kéo cắt cục bông thành một mẫu vừa vặn với lỗ mũi tôi, sau đó liền nhét vào, chậm rãi cùng đợi.

Không dễ dàng gì, không còn nguy hiểm đến tính mạng người dân nữa rồi, tính bất quãi của tôi lại bắt đầu phát tác.

Tôi đưa mắt, đánh giá chung quanh.

Sài Sài tóc thì rối bời, quần áo thì không chỉnh tề, mắt thì sưng phù, môi thì tái nhợt.

Mà Kiều bang chủ cũng không thua kém.

Lại nhìn cái giường tôi đang ngồi, cái chăn thì hỗn độn, là cái kiểu hỗn độn tựa như bình thường tôi cùng Thịnh hồ ly đại chiến qua lại ba trăm hiệp vậy.

Tối~tối~tối~tối~tối~ quan trọng nhất là..., trên ra giường có vết máu!

Ôi mẹ của tôi ơi, quả thật là bị tôi bắt kẻ thông dâm tại giường!

Tôi kích động một chút, lập tức đứng bật lên, chỉ vào Kiều bang chủ nói: "Nói, ngươi muốn giải quyết riêng, hay là lôi lên toà án?"

"Cái gì?" Kiều bang chủ không rõ chuyện gì, hoặc là vờ không biết.

Tôi khoát tay liên tục giảng giải: "Giải quyết riêng chính là nói anh nên lập tức cưới Sài Sài nhà chúng tôi về nhà làm vợ, cô ấy có quyền đối với anh vừa đánh vừa nã, nổi giận có thể mệnh lệnh anh quỳ trên bàn chà giặt quần áo. Mà anh mỗi tháng nhận lương phải toàn bộ nộp lên trên, còn phải giúp Sài Sài đổ nước rửa chân, lúc Sài Sài chơi mệt chườm mát, phải giúp nó mát xa. Nếu anh không muốn cưới nó, chính là muốn ăn sạch rồi bỏ chạy, tôi đây cũng chỉ có thể đi báo án, nói anh thân là cảnh sát, lại cố tình biết pháp phạm pháp, lừa tình cô gái không biết gì là Sài Sài nhà chúng tôi đây."

Cơ hội thật tốt a, mắt thấy sắp mang được Sài Sài gả ra ngoài rồi.

Tôi vui mừng.

Nhưng mà, hai người trước mặt tựa hồ phản ứng rất lớn.

"Ai lừa tình cô ta?" Kiều bang chủ khiếp sợ.

"Ai muốn gả cho hắn?" Sài Sài rống to.

Tường muốn lấp liếm à? Không dễ dàng như vậy.

Tôi vội chỉ vào vết máu trên ra giường nói: "Đừng gạt ta, các ngươi đều đã gì gì đó rồi, nhìn đi, cái này là vật chứng."

Kiều bang chủ cùng Sài Sài dùng một loại ánh mắt khinh thường nhìn tôi, sau đó nói: "Đó là máu mũi của ngươi."

Tôi nhìn kỹ, phát hiện thật đúng là như thế.

Cư nhiên làm trò cười, song giọng tôi không chịu thua: "Nhưng mà, các ngươi có dám chỉ lên trời mà thề rằng hai người các ngươi tối qua không có làm gì không?"

Trong nháy mắt, câu nói này gọi lên trong Sài Sài nợ cũ cùng thù mới.

Chỉ thấy nàng ta bất động thanh sắc, nhanh chóng nhấc chân lên, hướng về phía dưới của Kiều bang chủ đá vào.

Lực đạo kia, tốc độ kia, quả thực chính là muốn đoạn gốc rễ của người ta a.

Bất quá Kiều bang chủ dù sao cũng là cảnh sát, thân thủ rất cao, linh hoạt nhảy lên.

Nhưng Sài Sài không vì thế mà buông tha, vẫn tiếp tục không ngừng đuổi giết hắn.

Tôi vội vàng kéo thân thể mang bệnh, chen vào giữa hai người. Nói: "Đừng đấu nữa, nguyên nhân hậu quả chưa nói rõ ràng, mà đã bắt đầu đánh nhau, như vậy là đang hành hạ lòng hiếu kỳ của ta a".

Đây là một hành vi vô cùng không có trách nhiệm a!

Tiếp đó, tôi kéo Sài Sài đến ngồi trên giường, lôi Kiều bang chủ tới đứng bên cạnh, hỏi tiếp: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Kiều bang chủ tròn trĩnh đôi mắt, trong mắt tràn ngập lửa giận, hơn nửa ngày, mới nói với tôi sự tình đã xảy ra.

Thì ra, là như thế này.

Lần trước từ trong đồn công an biết được Kiều bang chủ cho người điều tra số đo ba vòng của mình xong, ấn tượng của Sài Sài đối với Kiều bang chủ đã rơi xuống ngàn trượng.

Dĩ nhiên, thật ra trước đó, ấn tượng của nàng ta đối với Kiều bang chủ, cũng không có tốt lành gì.

Sài Sài thường xuyên hướng lên trời cầu nguyện, hy vọng đến cuối đời đừng gặp lại Kiều bang chủ bại hoại này.

Nhưng mà, thường thì càng thê, càng khiến cơ hội hai người gặp lại càng cao.

Ngày đó, là vô cùng khéo.

Mười giờ sáng, tiểu khu nơi Sài Sài ở có người báo nguy, Kiều bang chủ đến đó kiểm tra.

Đến căn phòng của người báo án, phát hiện góc tường có một người đàn ông, đang ngồi chồm hổm hút thuốc, trên mặt nói dễ nghe là vẻ xanh xao, nói khó nghe là gương mặt có dục vọng chưa được thỏa mãn, cặp mắt kia, sâu thẳm, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào vợ của mình đang ngồi trên giường, cách ăn mặc như Bà Chủ nhà trọ[3], mặc áo ngủ, mang dép lê, trên đầu cuộn đầy lô cuốn tóc, trên tay cầm con dao phay.

Kiều bang chủ thăm vãn xong, mới biết được, người báo nguy chính là ông chồng kia.

Bà vợ kia không biết vì nguyên nhân gì, không muốn làm chuyện vợ chồng, ông chồng kia ghen suốt nửa năm, thật sự chịu không được, sáng hôm nay muốn Bá vương ngành thượng cung (*cường gian*).

Nhưng mà bà vợ sở dĩ thích ăn mặc thành Bà chủ nhà trọ này đều là có nguyên do sâu xa cả, người nọ lập tức cầm dao phay, từ tay trái quăng qua tay phải, rồi lại từ tay phải quăng qua tay trái, giống hệt như biểu diễn tạp kỹ, thật thoải mái nhẹ nhàng.

Người một câu cũng không nói, nhưng biểu tình lại viết rành mạch ở trên mặt: *ngươi dám lộ ra tiểu kê kê kia, lão nương liền băm nó ra*.

Bởi vậy mới nói, ông chồng này phi thường buồn bực a, hận không thể ngửa mặt lên trời gào thét, vũ thiên linh cái (*chỗ cái trán*) tự sát.

Nhưng trong lúc nước sôi lửa bỏng đó, hần bỗng nhiên nghĩ tới một câu: *có khó khăn, tìm cảnh sát nhân dân*.

Bởi vậy có thể thấy được, truyền truyền của chính phủ chúng ta vẫn thực là đến nơi đến chốn

Bởi vậy, ông chồng này liền gọi 110[4].

[1] Thuê hoa trên gấm: việc thuận lợi, may mắn liên tục.

[2] Tiểu bạch kiểm: người mặt trắng, ý chỉ những người đàn ông trắng trẻo đáng về thư sinh

[3] Bà chủ nhà trọ trong phim Tuyệt đỉnh KungFu, do diễn viên HK Nguyên Thu (Yuen Qiu) đóng

[4] 110 ở Trung Quốc = 113 ở Việt Nam: báo cảnh sát

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Làm rồi, hay là chưa làm, đó là một vấn đề

Nhưng những chuyện vợ chồng như thế này, Kiều bang chủ lại có thể có biện pháp gì a.

Vì thế, chỉ có thể chậm rãi khuyên giải bọn họ, để cho bọn họ nói chuyện với nhau cho tốt.

Cuối cùng, bà vợ kia cũng nói ra nguyên nhân: "Ta làm sao còn dám trên giường với người? Lần trước ta chỉ hỏi câu ‘người đi vào chưa’, người liền bật khóc giống như mẹ chết."

Nghe vậy, lão công kia lại bắt đầu một phen nước mũi một phen nước mắt, quả thật khóc giống như mẹ chết: "Ta có thể không khóc sao? Ta đã đi vào làm việc đã nửa ngày, người lại còn hỏi như vậy."

Lão bà kia từ từ đứng lên, vọt tới trước mặt lão công, dùng cây dao chìa vào mũi hần máng: "Người còn ỳ khuất gì chứ? Lão nương mỗi ngày miễn phí cho người chơi đùa, chính mình lại không sáng khoái, ta đây gả cho người để làm chi? Ta gả cho một cái máy tự an ủi còn đỡ phải nuôi ăn nó có hơn không!"

Nghe chuyện tình nhanh nhẹn dừng mãnh đó, Kiều bang chủ toát mồ hôi lạnh trên trán, chỉ có thể ném một câu thanh quan khó xử việc nhà, chuẩn bị rời đi.

Nhưng ông chồng giữ chặt hần, làm cho Kiều bang chủ không thể không vì hần mà nghĩ biện pháp.

Kiều bang chủ khoanh tay lại, nói: "Lẽ nào người muốn ta cột vợ người lại cho các người trải qua cuộc sống vợ chồng sao?"

Ông chồng kia quả thật không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục ngồi xỏm góc tường, tiếp tục hút thuốc, đôi mắt tiếp tục lập lòe sáng.

Kiều bang chủ xử lý xong báo động, đi đến cửa tiểu khu, liền đụng phải Sài Sài đang muốn ra khỏi cửa.

Sài Sài nhẹ nhàng miệt thị liếc hần một cái, sau đó tiếp tục đi.

Kiều bang chủ quyết định giải thích, liền đuổi theo: "Sự tình lần trước là người hiểu lầm, ta vốn không có để thủ hạ thám thính số đo ba vòng của người."

Sài Sài nghi ngờ nhìn hần hỏi: "Thật không?"

"Ta lấy danh nghĩa cảnh sát nhân dân ra thề!" Kiều bang chủ giơ tay lên làm điệu bộ giống làm lễ chào cờ.

Sắc mặt Sài Sài thoáng dịu xuống.

Nhưng Ngay sau đó, Kiều bang chủ liền hé miệng, hàm răng trắng bóng dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng trong suốt: "Lần trước ở nhà bạn người, lúc người chỉ quần khăn tắm, ta đã ước chừng được ba vòng của người rồi, tội gì phải phí sức lực lớn như vậy để thăm dò."

Trong nháy mắt, Sài Sài vô cùng giống như câu nói của miệng của tôi, bỏ nhào tới, cắn phập vào hông Kiều bang chủ. Cư nhiên bị xem sạch bách! Thiệt thối hết sức! "Người lưu manh!" Sài Sài tức giận bùng bùng, trực tiếp cầm cái túi trong tay ném thẳng vào đầu Kiều bang chủ. Kỳ thật, Sài Sài không có tư cách mắng chửi người khác lưu manh, bởi vì chính nó trước kia chính là vị nữ lưu manh. Bởi vì bộ dạng xinh đẹp, tính cách lại thẳng thắn, đứa nhỏ này thường xuyên được nữ sinh xã hội đen trong trường để ý. Thường là khi tan học, bọn chúng mời một đám người bao vây chặn Sài Sài, giơ ra móng tay sắc nhọn, chuẩn bị vẽ một vài họa tiết lên hai gò má mềm mại của Sài Sài, hoặc là đem nó vào chỗ tối kia xé một vài chỗ trên quần áo. Nhưng tôi nói rồi, Sài Sài là nữ lưu manh, người ta từ sớm đã gỡ hai cục gạch ở vườn cây trong trường để ở trong ở túi sách, đợi đến lúc bắt đầu trận chiến, trực tiếp cầm túi sách tàn sát khắp nơi, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật. Đến lúc cuối, sát khí mãnh liệt, lại lười chẳng muốn dùng túi sách, trực tiếp lấy gạch trong túi ra, mỗi tay lấy một cục, dùng sức quăng thẳng vào ót. Chỉ trong chốc lát, nữ hài tử xã hội đen này bị chọi đến nước mũi cùng nước mắt bay vèo vèo, tất cả ngồi xỏm vào một góc khóc mếu: tỷ tỷ ta không dám nữa. Sau đó, Sài Sài nhún nhún vai, yếu điệu nhịp chân rời khỏi chiến trường. Mặc dù đã rời trường học, rời khỏi cái lứa tuổi tràn đầy nhiệt huyết, nhưng đến nay Sài Sài vẫn còn thói quen trong túi lúc nào cũng có một cục gạch.

Không có việc gì thì có thể đeo để giảm béo, nhưng khi gặp chuyện là có thể lấy ra làm vũ khí.

Vì vậy mà nói, sức nặng cái bao Sài Sài ném so với thiết cầu là không kém.

Thế nhưng Kiều bang chủ không biết điểm ấy, hần tưởng rằng trong túi kia cùng lắm là chút khăn che mặt, vài cái chìa khóa linh tinh, nhiều nhất chỉ là gai ngựa cho hần, cho nên hần hoàn toàn không né.

Kết quả là, Kiều bang chủ bị ném trúng có chút thê thảm, ban ngày lại thấy sao bay đầy trời.

Kiều bang chủ ôm đầu, thân mình lắc lư, phục hồi tinh thần lại, lập tức phản nộ nói: "Người không sợ ta kiện người tấn công cảnh sát a?"

Sài Sài đưa tay xoa eo nhỏ, chân mày lá liễu dựng thẳng, đúng tình hợp lý nói: "Ta còn phải kiện người đùa giỡn gái nhà lành nha!"

"Gái nhà lành? Người là gái nhà lành chỗ nào? Ăn mặc giống như yêu tinh! Cái váy kia ngắn ngắn, nhắc tới liền thấy quần lót!" Kiều bang chủ phát cáu.

"Người thế nào thì nghĩ chuyện như vậy, chỉ có loại người lưu manh như người mới có thể cả ngày nghĩ việc này." Sài Sài lửa giận đột nhiên bốc cao: "Hơn nữa, ta có mặc quần an toàn bên trong!"

Sau đó, hai người cụt hứng bỏ về.

Tiếp theo, Sài Sài đi dạo trung tâm mua sắm.

Về điểm ấy, tôi phải phê bình Sài Sài một chút, không gọi tôi, không có nghĩa khí.

Đi dạo đến lúc trời tối, Sài Sài mới vác túi lớn túi nhỏ về nhà.

Nhưng vừa mở cửa phòng, Sài Sài liền nhận ra có chút không bình thường.

Trong phòng có hơi thở biến thái của người lạ.

Dĩ nhiên, giác quan thứ sáu của nữ lưu manh là chính xác—— trên ban công, có một tên bộ dạng biến thái đứng đó, trong tay cầm nội y Sài Sài. Cur nhiên đến tên biến thái cũng thu hút hấp dẫn được đến, Sài Sài cảm thấy bản thân mình đời này thật là sống không uống rồi.

Ngay cả chính nó cũng bắt đầu bội phục từ trường của chính mình.

Nhưng là bội phục vẫn là bội phục, người vẫn phải bắt.

Kết quả là, Sài Sài ba bước làm hai bước xông lên, muốn bắt tên biến thái kia đưa đến cục công an.

Nhưng là, Sài Sài quên mất câu “nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn”.

Nói cách khác, công phu tên biến thái kia rất lợi hại, hai ba bận liền không chế được Sài Sài.

Thật ra chủ yếu là vì túi Sài Sài đặt trên sô pha trong phòng khách, bằng không nó quăng gạch vào ót tên biến thái này chắc chắn nào hấn văng khắp nơi.

Lúc này, tên biến thái kia đặt Sài Sài lên giường, chuẩn bị thăng cấp hành vi phạm tội.

Khi áo ngoài bị xé toạc một lỗ hổng, Sài Sài giống như bị một chậu nước đá dội từ đầu đến chân, toàn thân đều lạnh thấu.

Cũng trong lúc đó, trong lòng dâng lên một ngọn lửa báo thù mãnh liệt, làm cho mắt của Sài Sài đỏ lên.

Nó thề, chỉ cần tên biến thái này dám đem tiểu đệ đệ của hấn ra, nó liền dám cắn đứt nó xuống!

Sắc mặt tên biến thái kia hiện ra vẻ phấn khởi, miệng chảy nước miếng, chậm rãi tiếp xúc gần tới gương mặt Sài Sài. Sài Sài ghê tởm, dạ dày cuộn cuộn như là dòi sông lấp biển. Ngay tại thời điểm chỉ mảnh treo chuông, một thân ảnh cao lớn bỗng nhiên nhảy qua cửa, hung hăng đâm một quyền vào tên biến thái đang trên người Sài Sài làm cho hấn ngã ra trên mặt đất. Tiếp theo, thêm vài người vọt vào, thu thập tàn cục, không ngừng đập tên biến thái kia. Đương nhiên vị trí đập chính là vị trí trọng yếu, hơn nữa vừa đập vừa la to: "Người cư nhiên dám ra tay với chị dâu tương lai của chúng ta, tiểu tử người chán sống a!" Sài Sài tập trung nhìn, lúc này mới phát hiện người đánh tên biến thái rớt xuống giường chính là Kiều bang chủ, còn mấy người đang ở chính đốn tên biến là mấy người cảnh sát nhân dân lần trước gặp ở đồn công an. Trong chốc lát, Sài Sài cảm thấy có người trong cục cảnh sát, thật là tốt a. Sau mười phút chinh đồn, mấy chú cảnh sát khác đề xuất là nên đưa tên biến thái đang thôi thóp kia về cục cảnh sát, để Kiều bang chủ ở lại chiếu cố cho tốt “chị dâu tương lai” của bọn họ.

Sài Sài khi đó làm sao còn có tâm tình sửa chữa quan niệm sai lầm của bọn họ về thân phận của mình đâu?

Đứa nhỏ này tuy rằng là nữ lưu manh, nhưng mà trong thời khắc sống sót sau tai nạn cả người cũng mềm nhũn.

Kỳ thật, lúc này, Kiều bang chủ hoàn toàn có thể giậu đồ bìm leo, chăm chọc nó vài câu.

Dù sao, sáng nay trán Kiều bang bị Sài Sài ném cục gạch kia vẫn còn chưa có tiêu tan.

Nhưng mà, Kiều bang chủ chỉ lẳng lẳng hỏi: "Muốn uống rượu không?"

Đáp án là khẳng định rồi.

Vì thế, hai người tùy tiện tìm một quán ăn, ngồi xuống, kêu chút đồ ăn, mở bia, mỗi người một chai liền như vậy uống.

Rượu là thứ dễ dàng bồi dưỡng cảm tình nhất. Cảm tình sâu thì uống cạn cả ly, cảm tình cạn thì càng uống càng tăng. Từ lượng Sài Sài cực kỳ tốt, cũng không lo lảng bụng bia, một chai lại một chai, ngay cả mắt cũng không chớp một chút.

Chứng kiến cảnh này, hai mắt Kiều bang chủ sáng lên.

Vốn dĩ hấn cũng là người “Tử trung hào kiệt”, cuộc đời thích nhất là kết giao với người có tử lượng tốt.

Hôm nay đánh bại đánh bại lại có thể gặp Sài Sài, người con gái “Tử trung hào kiệt”. Kết quả là, Kiều bang chủ bắt đầu cùng Sài Sài uống rượu. Cao thủ so chiêu, nhất định đều có tổn thương. Nói cách khác, hai người đều uống rượu say rồi. Kiều bang chủ liền hỏi, ta nói người tại sao luôn dễ dàng gặp gỡ những người này vậy?

Sài Sài hồi tưởng cả đời này hấp dẫn toàn biến thái, không nên khỏi đau buồn, im lặng nắc nhen.

Kiều bang chủ vỗ vỗ bả vai nó, nói, không có gì, hôm nào ta dạy cho ngươi mấy chiêu cầm nã thủ, tuyệt đối dùng được.

Sài Sài giương mắt, tuy rằng trước mắt có đến ba Kiêu bang chủ, nhưng nó vẫn thấy trên trán hắn có một vết lõm, trong lòng không khỏi dâng lên một tia áy náy. Kiêu bang chủ tiếp tục nói, thật ra bộ dạng ngươi rất đẹp cho nên dễ dàng bị ruồi bọ muỗi bu theo, sau này khi ra ngoài, ăn mặc lời thối một chút là được. Sài Sài lắc đầu, càng lắc đầu càng choáng, nó nói, ta không làm được. Kiêu bang chủ hỏi, vì sao. Sài Sài nói, con gái tuổi trẻ như thế chỉ vài năm, không đối tốt với chính mình về sau sẽ hối hận. Kiêu bang chủ nhún mày nói, nói như thế thì hình như con gái chỉ sống được có mấy năm tuổi trẻ, sau đó thì sống mà như chết.

Sài Sài nói, ngươi đừng đứng nói chuyện thì không thấy đau thắt lưng, chờ vợ ngươi già rồi, ngươi còn không phải sẽ ghét bỏ, đến lúc đó, trong lòng lại ra ngoài tìm cô em xinh tươi mộng nước.

Kiều bang chủ nhếch miệng cười, hàm răng trắng bóng trong đêm càng thêm rõ ràng, hắn nói, lấy vợ cũng không phải lấy để xem, là cùng cô ấy sống qua ngày, hơn nữa, lúc cô ấy già, ta cũng già, người ta không ghét bỏ ta, ta lẽ nào không biết xấu hổ mà đi ghét bỏ người ta? Sài Sài vừa nghe thấy cảm giác được người con trai này cũng có thú vị.

Tiếp theo, hai người lại tiếp tục uống.

Uống đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang (*trời tối mù, không còn ánh sáng của mặt trăng hay mặt trời*), cát bay đá chạy, đất trời đổi màu, mây đen sát đầu, phong vân đột nhiên biến đổi, tiếng sấm vang trời, cuồng phong gào thét, tầm nhìn mờ mịt.

Uống đến tồn thương dương khí (@_@), xơ cứng gan, nhiệt độ cơ thể hạ thấp, tim suy nhược, trí nhớ, sức chú ý, sức phán đoán toàn bộ thất thường.

Uống đến khi chủ quán đóng cửa, hai người mới đi nhau rời đi.

Kiều bang chủ nói lớn, ngươi một thân một mình ta không yên tâm, hay là đưa ngươi đến nhà bạn ngươi. Sài Sài bước chân lao đảo, cũng quên chuyện tối sớm đã ở nhà Thịnh Hồ Ly, liền nói, ừ, được, vừa vặn cùng đường với ngươi. Sau đó, hai người lao đảo đi dưới bầu trời đêm hạ tối đen.

Đây là toàn bộ quá trình mà Sài Sài còn nhớ rõ.

Tiếp theo, sáng nay, Sài Sài bị chuông cửa làm cho bừng tỉnh.

Trợn mắt, cư nhiên phát hiện mình nằm ở trên giường Kiêu bang chủ, bên cạnh vẫn còn người nào đó, không cần nhiều lời. Khùng bố nhất chính là Kiêu bang chủ giống như là toàn thân trần trụi, mà Sài Sài lại đang mặc áo con trai. Tiếp theo, tôi hóa thân con nhện to, ghé vào trên cửa, nghe thấy những lời này. "..... Cảm thú! Ngươi đã làm gì ta?....." Sài Sài cầm lấy điện thoại bên cạnh coi như là cục gạch, đập xuống đầu Kiêu bang chủ.

"Ta không biết!....." Kiêu bang chủ bị đánh đến đầu óc choáng váng.

"Ta muốn giết ngươi!....." Sài Sài nhìn khắp xung quanh, chuẩn bị tìm ra một cái gì đó càng giống gạch càng tốt.

"Mau buông vũ khí!....." Kiêu bang chủ mắc bệnh nghề nghiệp.

Sài Sài đầu choáng váng não phình to, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, vì thế, liền ôm quần áo của chính mình, chạy đến phòng tắm thay, tiếp theo, nôi giận đùng đùng mở cửa chuẩn bị rời đi.

Ai mà biết được là, tôi vì vậy mà bị thương.

Sự tình rất rõ ràng.

Tôi đưa tay xoa cằm, mày nhú chặt lại, nói: "Hai người các ngươi cuối cùng có phát sinh quan hệ không?"

Mặt Sài Sài ngay lập tức đỏ sậm, nói: "Ta làm sao biết."

Kiều bang chủ xoa xoa huyệt Thái Dương, nói: "Ta thật sự không nhớ rõ..... Nhưng mà, ta sẽ chịu trách nhiệm."

"Ai cần ngươi chịu trách nhiệm?" Sài Sài trừng mắt liếc hắn một cái.

"Vậy ngươi chịu trách nhiệm với ta đi." Kiêu bang chủ cười cười, ánh mắt lóe lên tia nhìn trong veo, mang theo vẻ tức giận cực kỳ đẹp. Sài Sài tức giận đến ngực phập phồng kịch liệt, cái chén cỡ C kia bành trướng thành cỡ D. Sợ xảy ra xung đột, tôi chạy nhanh lại che trước mặt bọn họ, nói: "Im lặng, đừng gây nhau, điều quan trọng bây giờ là muốn làm rõ ràng hai người các ngươi cuối cùng có làm không? Nếu làm, có đeo không? Cho dù đeo, không biết nó có bị rách không? Hơn nữa, nếu lần đầu tiên đeo, lần thứ hai có đeo lại không, chơi đùa đến tạo ra mạng người là không được!" Không nghĩ qua là đầu lưỡi bị vẹo.

Tôi đau đến toàn thân run rẩy.

Tạo nghiệt a, tôi đây là vì ai a.

Vì muốn làm rõ ràng sự tình chân tướng, tôi đi vào hiện trường tối hôm qua—— Chiếc giường đôi màu đen. Mở chăn ra, tôi cẩn thận quan sát xem có

dấu vết tiểu nòng nọc sau trận chiến không. Nhưng mà, tra tìm ba lần, tôi cũng chưa phát hiện được gì. Xem ra, giữa bọn họ quả thật là trong sạch. Tôi một phen bị thương a. Nếu như làm rồi, không phải có thể mang Sài Sài xuất giá rồi sao.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thịnh hồ ly nói, chúng ta kết hôn đi

Nhưng mà, lòng tôi vẫn chưa chết.

Có lẽ là, lòng bất quái của tôi vẫn chưa chết.

Vì thế, tôi nhớ lại trong lời nói của Sài Sài, chỉ ra điểm đáng ngờ: "Không đúng a, nếu không có làm, vậy tại sao quần áo của Kiều bang chủ đều bị cời sạch trơn, mà y phục của người cũng bị thay thành cái khác chứ?"

Nghe vậy, Sài Sài và Kiều bang chủ cùng bày ra dáng vẻ cúi đầu suy tư.

Tôi hào tâm nói ra suy nghĩ của mình: "Ta thấy, các người đúng là đã làm, nhưng mà, bởi vì liên quan đến rượu, nên còn chưa có thật sự làm... Nói cách khác, khi Kiều bang chủ sắp tới cầu môn, lại không được... Tuy rằng như thế, các người cũng coi như là làm cũng làm rồi, bởi vì nói không chừng đã đi vào một li rồi đó chứ? Một li cũng là đi vào thôi. Mọi người đều là trước lạ sau quen, sau khi các người kết hôn lại tiếp tục cố gắng, tranh thủ đi vào mười li là được rồi... Thật ra những điều trên đây đều là do ta làm càn nói giỡn, đừng tưởng thật."

Nhìn hai người giận dữ, tôi ngượng ngùng ngậm miệng.

Kiều bang chủ dựa vào cạnh bàn, ngón tay day day huyết Thái Dương, cố gắng suy nghĩ lại.

Cơ bắp trên cơ thể kia làm căng chặt áo sơ mi chữ T, hình dáng từng khối cơ bắp, như ẩn như hiện.

Hấp dẫn, cơ thể hấp dẫn.

Tôi chảy nước miếng, cho ánh mắt được ăn kem lạnh, Kiều bang chủ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nói: "Ta nhớ ra rồi."

Nhớ tới quá trình "làm" sao?

Tôi kích động đến mức tay phát run, chạy nhanh lại hỏi: "Rất cuộc đi vào mấy li rồi?"

Kiều bang chủ cũng không để ý đến tôi, tự nói tự nghe: "Sở dĩ cời quần áo, là bởi vì chúng ta uống nhiều quá, nôn ra, dính ở trên đồ."

Sài Sài cũng vỗ tay, nói: "Đúng rồi, hình như ta cũng nôn ra không ít."

Tôi nhỏ giọng nhắc nhở bọn họ: "Nhưng các người đều đã xem đôi phương hết sạch trơn, hẳn là nên phụ trách lẫn nhau đi."

"Lúc ấy say đến thất điên bát đảo, làm sao còn tâm tình mà xem này nọ?" Sài Sài vội vàng lôi kéo Kiều bang chủ giải thích: "Người nói phải không?"

Kiều bang chủ sờ sờ cằm, do dự một hồi, cuối cùng vẫn nói lời thật lòng: "Lúc ấy đúng là say, chỉ có điều cũng đúng là có nhìn."

Sài Sài hít sâu, ngữ khí điềm tĩnh: "Người nói cái gì?"

Kiều bang chủ tiếp tục nói lời thật: "Ta phát hiện, người căn bản không phải là C, người là B cộng."

Sài Sài im lặng nhìn hắn, sau đó, nụ cười sòng sánh, chậm rãi từ khóe miệng phôi phôi rồi tới trên cả khuôn mặt.

Ngay lập tức da đầu tôi run lên.

Bình thường khi Sài Sài bày ra nụ cười thế này, chính là lúc huyết án sắp phát sinh.

Tôi vội tránh ra sau sofa, cuộn thân mình lại hét Kiều bang chủ: "Chạy mau!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy Sài Sài rút cục gạch gấp thần giết thần gấp phạt giết phạt trong túi của mình ra, hướng lên tường đập một phát.

Sau một trận tro bụi, gạch bể thành hai mảnh.

Sau đó, Sài Sài mỗi tay cầm một cục gạch, trực tiếp hướng Kiều bang chủ xông qua.

Kiều bang chủ đã từng nhận thức sự lợi hại viên gạch.

Châm ngôn của đại anh hùng là, nếu bọn ta đánh không thắng liền bỏ chạy.

Cho nên, Kiều bang chủ liền chạy ra khỏi nhà.

Mà châm ngôn của tiểu nữ tử là, vũ khí trong tay nô gia sẽ rượt.

Cho nên, Sài Sài cũng đằng đằng sát khí cầm gạch đuổi theo đi.

Sau khi tôi xác định đã an toàn, mới từ sau sofa bò đi ra.

Tiếp theo, vội vàng lấy ra băng vệ sinh của Sài Sài, cắt thành mẫu nhỏ -- đợi lát nữa khi đầu Kiều bang chủ bị đánh rách da có thể dùng.

Đang lúc vội vàng, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm thiết.

Cư nhiên là, Sài Sài phát ra tiếng hét thảm thiết.

Chẳng lẽ nàng ta đập đầu vào cửa rồi?

Tôi vội vã lao ra nhìn một cái, phát hiện Sài Sài ngã ở chân thang ngay cửa nhà, đang bưng lấy chân, vẻ mặt thống khổ.

Còn có gì để nói nữa, xác định chắc chắn là khi Sài Sài đuổi giết Kiều bang chủ người ta chạy tới chỗ chân thang dưới nhà, khi đang dùng toàn bộ sức lực chuẩn bị đánh, Kiều bang chủ tránh một cái, nàng hăm không được xe, liền lăn xuống như vậy đi.

Tôi và Kiều bang chủ khẩn trương chạy qua xem xét, phát hiện mắt cá chân kia bị sưng thật sự lớn, bị thương rất nghiêm trọng.

Tôi nói: "Không được, phải nhanh chóng đưa tới bệnh viện."

Vì thế, Kiều bang chủ nhẹ nhàng ôm ngang Sài Sài lên.

Tuần nam cao lớn cường tráng ngăm đen, mỹ nữ tính tẻ cao gầy trắng nõn.

Trường hợp này, là lãng mạn cấp bậc phim thần tượng -- ý của tôi là, nếu không để ý đến viên gạch mà Sài Sài có chết cũng không chịu buông kia.

Tôi để Kiều bang chủ đi trước, sau đó quay lại nhà hần, cầm chìa khóa phòng hần lên, xách cái túi của Sài Sài lên, đóng kỹ cửa lại.

Trở lại nhà tôi lần nữa, chuẩn bị để lại chút tiền cho nhóc ăn mỳ.

Kỳ thật, tôi cũng không biết, vì sao một người luôn xem tiền như mạng như tôi, lại muốn cho tên nhóc ăn mỳ chỗ ở miễn phí còn cho hần tiền.

Nhưng mà quên đi, còn nhiều thời gian, về sau từ từ ăn đậu hũ của hần trừ nợ.

Tương tượng như vậy, trong lòng tôi liền thoải mái.

Đang muốn rời đi, lại thấy mắt của nhóc ăn mỳ khẽ động, xem bộ dáng là muốn tỉnh.

Tôi nhìn đồng hồ một cái, phát hiện sắp phải ăn cơm trưa.

Vì thế, hạ quyết tâm, vọt tới phòng bếp, cầm cái đũa nồi bằng phẳng, trong nháy mắt lúc nhóc ăn mỳ mở mắt ra, hướng cái ớt của hần đập xuống.

Cho nên, hần lại hôn mê.

Phòng chừng lần này có thể xiu đến bốn giờ chiều, đến lúc đó cơm trưa cơm chiều cùng ăn một bữa, tiết kiệm tiền.

Đánh tên nhóc ăn mỳ xong, tôi vội vàng chạy đến bệnh viện trung tâm.

Sài Sài bất hạnh, mắt cá chân bên phải bị gãy xương đã bị đẩy vào trong phòng giải phẫu tiến hành phẫu thuật.

Mà Kiều bang chủ cũng không khá hơn chút nào, trên đường đến bệnh viện, bị Sài Sài phang cho một cục gạch, vỡ đầu, đang phải khâu.

Bất quá chỉ là còi quần áo liền đầm máu như vậy, vậy khi hai người này chân chính làm xong, tình hình khẳng định không thua chiến tranh thế giới bao nhiêu.

Tôi đi ra ngoài, mua một phần mì xào, sau đó trở lại phòng mình, đợi Sài Sài phẫu thuật xong.

Đang vui đầu ăn, di động của Sài Sài vang lên.

Cầm lên nhìn một chút, phát hiện điện thoại gọi đến hiển thị là "Ngựa giống nhỏ".

Nói cũng không cần phải nói, tuyệt đối là tên gia hỏa Đồng Điều.

Tôi nhận điện, đầu bên kia sừng sốt một chút, lập tức phản ứng: "Có phải đã có chuyện gì xảy ra không?"

Tôi chỉ có thể đem sự tình thêm mắm dặm muối nói một lần, cuối cùng tổng kết, đây là bi kịch phát sinh từ rượu.

Nghe tới chỗ Kiều bang chủ, bạn học Đồng Điều cũng đã kích động, sau đó lại nghe thấy thời điểm đi vào một li, hần cũng đã phản khởi, cuối cùng khi nghe thấy đôi nam nữ quan hệ không thuần khiết đang ở bệnh viện của chúng tôi, chỉ nghe thấy tiếng khởi động ô tô, hần đã hướng tới bệnh viện chúng tôi chạy đến đây.

Sau khi chấm dứt cuộc điện thoại, tôi có việc làm, liền lục lại di động của Sài Sài nghịch.

Trong di động của Sài Sài lưu lại không ít ảnh chụp, tôi mở ra lật xem một chút.

Tấm thứ nhất, là bộ dạng khi tôi vui đầu ăn đồ nướng, trên mặt dính đầy tương ớt, thật sự là mất mặt.

Tấm thứ hai, Là bộ dạng Đồng Điều nằm trên giường bệnh khi phần xương bọ biển bị thương, thật sự bất đắc dĩ.

Tấm thứ ba, là bãi cứt chó trước cửa nhà Sài Sài, có lẽ chỉ dùng để làm vật chứng để tố cáo, tôi ghê tởm.

Cứ tiếp tục mở từng tấm từng tấm như vậy, đến khi tấm cuối cùng mở ra, tôi ngây ngẩn cả người.

Đó là tấm ảnh rất lâu trước kia.

Người ở bên trong, đều thực trẻ tuổi, trên mặt tất cả đều tươi cười.

Đồng Điều, Sài Sài, tôi còn có... Ôn Phủ Mịch.

Phía sau chúng tôi, là tàu lượn siêu tốc.

Trí nhớ giống như nước, chậm rãi bao phủ đầu óc tôi, thấm vào làm cho một vài chuyện trở nên tươi mới.

Đó là thời điểm nghỉ hè hồi trung học, bốn người chúng tôi đi công viên trò chơi chơi.

Tôi cảm thấy tàu lượn siêu tốc rất nguy hiểm, nói không chừng nếu không cẩn thận liền ngã xuống dưới, đi tong rồi, cho nên liền đề nghị mọi người cùng nhau chụp chung một tấm ảnh, làm kỉ niệm cuối cùng.

Ngay lúc người giúp chúng tôi chụp ảnh bấm máy, tôi nhanh chóng chuẩn xác hôn lên má phải Ôn Phủ Mịch.

Nhưng khi xem ảnh chụp, mới biết cử động này thật phá hỏng hình tượng, cái miệng kia đều bị ép tới biến hình rồi.

Quả thực chính là một đầu heo muối cường hôn mỹ thiếu niên như hoa.

Trong lúc bất tri bất giác, tôi dùng chiếc đũa.

Ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve Ôn Phủ Mịch trên màn hình.

Màu sắc ảnh chụp tươi mới, ai cũng không nghĩ ra, cũng đã qua lâu như vậy.

Những bông hoa, từ màu đỏ dần dần, phủ bụi, trở nên trắng xám.

Dường như đã qua mấy đời.

Đang khi sa vào thế giới của chính mình, một chiếc bóng bỗng nhiên phủ lên tay tôi.

Tôi vô thức ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thịnh Du Kiệt.

Tôi giật mình nheo mắt, vội tắt điện thoại di động đi.

Cùng lúc đó, tôi nhìn thấy, sâu trong con ngươi của Thịnh Du Kiệt, phủ một ánh sáng im lặng mà phức tạp.

Tim của tôi, vừa rồi vẫn còn bị vây trong trạng thái đứng hình, mà hiện tại, thì liều mạng mà đập.

"Phẫu thuật thành công không?" Tôi khẽ động khóe miệng, hỏi.

Trong lòng, một bên âm thầm cầu nguyện hẳn không nhìn thấy bức ảnh kia.

Nhưng dường như tôi đã nói qua vô số lần, vận khí của Hàn Thực Sắc tôi, không bao giờ tốt.

Thịnh Du Kiệt ngồi xuống chỗ ngồi của mình, ngã lưng vào ghế, ngửa đầu, trên mí mắt mấp máy là mệt mỏi.

Tôi nhanh chóng đi qua, giúp hắn mát xa bả vai.

Tư thế mang theo dáng vẻ chột dạ mà chính mình cũng không nhận ra.

Tôi cúi đầu, nhìn mặt hắn.

Theo góc độ của tôi mà nhìn, những đường nét trên gương mặt hắn vô cùng rõ ràng.

Như là gió mát hây hây lướt qua vùng núi mờ sương.

Tôi nói: "Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, ta còn chưa ăn no đâu... Ngươi không biết đâu, hôm nay mì xào thật không thể ăn, hơi mặn..."

Tôi không nói nữa, bởi vì Thịnh Du Kiệt bỗng nhiên mở to mắt.

Ánh mắt kia, mất đi vẻ yêu mị, giờ phút này, màu đen bên trong, dày đặc giống như là bị nhuộm qua mực.

Tìm tôi, nháy mắt co rút lại.

"Thực Sắc," đây là lần đầu tiên Thịnh Du Kiệt kêu tên của tôi, ôn nhu như thế, còn nghiêm túc thế này: "Chúng ta kết hôn đi."

Tôi ngơ ngẩn.

Sau đó, tôi ngẩng đầu, nhẹ nhàng ngắm những cánh hoa mùa hè phía ngoài cửa sổ, tạm thời né tránh ánh mắt hắn.

Tiếp đó, tôi cười yếu ớt mở miệng: "Thịnh Du Kiệt, ngươi không phải là bởi vì thấy tấm ảnh vừa rồi, liền làm trận tuyến hoảng loạn đi. Đó đều là chuyện mấy trăm năm trước, ta cũng không tin ngươi cùng ba cô bạn gái trước chưa từng chụp những bức ảnh loại này... Hơn nữa, tấm ảnh kia ta trước cũng không biết để ở chỗ nào, cũng không nghĩ là Sài Sài còn giữ lại, hôm nay lấy ra xem như vậy, quả thật không có ý gì khác, chẳng qua là hoài niệm một chút về thời gian thanh xuân của mình từng trải qua, ta..."

"Hắn quả thật rất giống ta." Thịnh Du Kiệt dùng khẩu khí nhàn nhạt đánh gãy lời tôi.

Tôi bỗng nhiên cảm nhận được, khí lực toàn thân đều bị những lời này chặn lại, không lưu thông được, toàn bộ tập trung ở dạ dày, trướng trướng.

Hương hoa ngoài cửa sổ, ngào ngạt dị thường, len vào trong phòng, đặt nặng trĩu trong tim.

Hơn nửa ngày, tôi kiềm chế bức bối, còn thật sự hỏi: "Là bởi vì hắn, ngươi mới vội vã muốn chúng ta kết hôn sao?"

Lần này, đến phiên Thịnh Du Kiệt trầm mặc.

Tôi nóng nảy, nói: "Ngươi là ngươi, hắn là hắn. Ôn Phủ Mịch đời này có lẽ cũng sẽ không trở về, chung quy vì cái gì ngươi cùng một người cách xa nhau xa như vậy so sánh hả?"

"Vậy vì cái gì ngươi vẫn còn không bỏ hắn xuống được?" Thịnh Du Kiệt hỏi.

Trong mắt của hắn, là mây khói nhàn nhạt.

Mây khói mờ mịt.

"Ta không có không bỏ hắn xuống được." Tôi nói.

"Vậy vừa rồi ngươi là đang làm cái gì?" Thịnh Du Kiệt hỏi: "Ngươi vì sao phải vuốt ve mặt hắn."

Tôi không thể trả lời.

Vì cái gì phải vuốt ve mặt Ôn Phủ Mịch.

Kỳ thật, đây chẳng qua là một động tác theo bản năng.

Cũng không có thâm ý gì.

Ít nhất là tôi cảm thấy được như vậy.

Tôi không thích dây dưa không dứt, đặc biệt là dây dưa trong tình cảm.

Tuy rằng tôi và Thịnh Du Kiệt kết giao, lúc đầu đúng là mang theo một chút ý bắt buộc, nhưng càng về sau, khi tôi chân chính quyết định cùng hắn cùng một chỗ, đầu óc của tôi rất tỉnh táo.

Ở một khắc đó, tôi liền quyết định phải buông Ôn Phủ Mịch.

Cái ngày mưa kia, làm cho tôi hiểu được, mình yếu đuối, tôi cần có một người yêu tôi, ở bên cạnh giúp tôi bùng dù.

Mà người kia, chính là Thịnh Du Kiệt.

Tôi ở cùng một chỗ với hắn, là vui vẻ.

Tôi cũng có tự tin, loại vui vẻ này sẽ vẫn liên tục tiếp diễn.

Thậm chí có đôi khi tôi còn tưởng tượng bộ dạng của chúng tôi sau này, kết hôn, cãi nhau, sinh con.

Những điều này, đều là tôi nguyện ý cùng hắn thực hiện.

Nhưng đồng thời, tôi cũng thực hiểu được, có một số việc, là không thể quên.

Bất luận kẻ nào, đều cũng nhớ rõ mối tình đầu của mình.

Tôi cùng Ôn Phủ Mịch cùng một chỗ ba năm, thân ảnh của hắn vẫn ngấm vào trong kẽ hở của ba năm thời gian đó của tôi.

Thậm chí có thể nói, hắn là một bộ phận tạo thành cuộc sống của tôi.

Tôi không thể dùng một cây đao, mang hắn từ bức tranh cuộc đời của tôi cắt xuống.

Đúng vậy, thời khắc khi quyết định cùng Thịnh Du Kiệt cùng một chỗ đó, tôi liền quyết định, phải buông Ôn Phủ Mịch.

Đem hắn đặt ở một cái hộp trong trí nhớ, để cho nó chậm rãi ngủ say.

Đang khi dần dần già đi, xem xét lại cuộc đời của mình, tôi sẽ nhớ tới người con trai làm tổn thương tôi kia, nhớ tới vui vẻ và ưu sầu thời trẻ.

Đây là cuộc đời của Hàn Thực Sắc tôi, vứt bỏ, liền có nghĩa sẽ không hoàn chỉnh nữa.

Nhưng mà, Thịnh Du Kiệt không đồng ý.

Hắn là người rất tuyệt đối.

Cái hắn cần, là tôi phải hoàn toàn quên.

Hắn cần tôi, đem mỗi một phút mỗi một giây ở cùng một chỗ với Ôn Phủ Mịch, toàn bộ quên hết.

Tôi hiểu được, hắn để ý tôi, hắn muốn trở thành thứ nhất trong lòng tôi.

Nhưng là hắn không hiểu, không có ai cùng hắn cạnh tranh cả, thật không có.

Ôn Phủ Mịch, đã rời khỏi trận chiến rồi.

Tôi không biết, nên giải thích thế nào cho Thịnh Du Kiệt hết thảy chuyện này.

Thật sự không biết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Câu dẫn, là thứ kỹ thuật sống

Tôi vận vẹo mười ngón tay với nhau, tựa như bánh quai chèo xoắn vào nhau.

Dáng vẻ kia, mặc bộ quần áo học sinh, chải hai bím tóc quai chèo, chính là phiên bản sống sò sò của nữ chính dưới ngòi bút của bà nội Quỳnh Dao.

Ý của tôi là, nếu như không nhìn vào vẻ bề ngoài và khí chất của tôi.

Do dự một lúc lâu, mắt thấy mười đầu ngón tay cũng sắp bị kéo xuống hết rồi, cũng không thấy bầu không khí này dịu đi bao nhiêu.

Xem ra Thực Sắc nhà tôi quả thật là không có số diễn kịch Quỳnh Dao.

Vì thế, tôi nghiêng răng cắn hàm, đầm ngực giậm chân, thờ dài thả cái rắm, tiếp theo, vươn tay, ôm lấy Thịnh hồ ly.

Đương nhiên, chiêu này cũng là nữ chính của bà nội Quỳnh Dao quen dùng, nhưng mà, một là áp dụng trên người tôi phỏng chừng dùng không tốt, hai là tôi cảm thấy được Thịnh hồ ly cũng không thích chiêu này.

Cho nên nói, móng vuốt của tôi lẽ ra nên ở trên vòng eo của Thịnh hồ ly, thì lại mạnh mẽ hướng tới vòng lấy tiểu hồ ly

Sức lực, phương hướng, tốc độ đều nắm giữ cũng không tồi, tay của tôi, vững chắc thận trọng mà bao lấy tiểu hồ ly.

Sau đó, dịu dàng mà khiêu đùa, mà dụ hoặc, mà vuốt ve.

Đồng thời, tôi rót vào bên tai Thịnh hồ ly những lời đường mật: "Ngươi xem, ta chỉ là không cẩn thận mà sờ vào bức ảnh của hân thôi mà? Hiện tại ta chính là đang sờ vị trí trọng yếu của ngươi."

Thịnh hồ ly lại không có nể tình, chặn ngang nắm lấy hai tay của tôi.

Tay hân, có chút lạnh.

"Hân Thực Sắc, chẳng lẽ mỗi lần ngươi đều phải dùng chiêu này sao?" Giọng nói Thịnh Du Kiệt, chính là lãnh đạm, không nghe ra cảm xúc gì, nhưng càng như vậy lại càng nguy hiểm.

Tôi đưa miệng, ghé sát vào bên tai hân, sau đó, chia ra cái lưỡi ướt át, mang theo mềm mại nồng nàn, liếm liếm vành tai hân.

Vành tai Thịnh hồ ly, dưới ánh nắng soi chiếu, gần như trong suốt.

Này những lông tơ li ti trơn mềm, ửng vàng.

Lưỡi của tôi, giống như con rắn nhỏ bướng bỉnh, ngoa du khắp khe rãnh nơi vành tai của hân, gieo rắc kiểu diễm vô hạn.

Nhưng giữa lúc tôi tiến hành đến hứng thú hưng hực, Thịnh hồ ly bỗng nhiên giữ lấy tôi đưa ra phía trước.

Tôi ngồi trên của đùi hân, hai chân tách ra.

Nói tao nhả một chút, chính là mềm mại của tôi cùng cứng rắn của hân va chạm nhau.

Nói phổ thông một chút, chính là tiểu Thực Sắc của tôi cùng tiểu Du Kiệt của hân giữa ban ngày ban mặt gặp mặt nhau.

Nói không được êm ái một chút, là 00 của tôi cùng ** của hân đều ở một chỗ.

Thịnh hồ ly liền như thế mà nhìn tôi, nhìn tôi thật sâu, một đôi mắt sâu không thấy đáy, mang theo một tia sáng phức tạp chan chứa bên trong?

Tôi không thích ánh mắt như thế của hân.

Thật sự.

Vì thế, tôi vươn ngón trỏ, chạm vào trán của hân.

Nơi đó có một rãnh trũng xuống.

Sau đó, ngón tay của tôi, thông thả mà di chuyển xuống.

Men theo cánh mũi thanh tú của hân, đến nhân trung[1] của hân, tiếp theo, là đôi môi mọng nước của hân, sau đó, là chiếc cằm tinh tế bóng loáng.

Lại tiếp tục xuống phía dưới, đó là chiếc cổ câu dẫn người ta phạm tội kia của hân.

Làn da hân giống như một loại đồ sứ, bóng loáng, giờ phút này, có chút lạnh tay.

Nhưng mà tôi nghĩ, tôi có thể hâm nóng hân.

Thế nhưng, ngay khi tôi cố gắng như vậy, Thịnh Du Kiệt đưa tay, cầm lấy tay của tôi.

Dừng lại, ở gần xương quai xanh của hắn.

Lưu lại.

Gió nổi lên, lay động sợi tóc loà xòa trên trán của Thịnh Du Kiệt, mờ hồ mà che lấp ánh mắt của hắn.

Mặt hắn trầm tĩnh như là giếng xưa hồ thẳm, lại như nửa mảnh trăng nhạt, mang theo sự mỏng lung sắc lạnh.

Lòng của tôi không tự chủ được thất lại.

Bởi vì cái loại cảm giác mơ hồ này, không xác định được, khiến người ta hoảng loạn.

Tôi bỗng dồn sức áp sát vào hắn, đưa môi ấn lên môi hắn, động tác mang theo sự quyết liệt, tức khắc, một trận va chạm đau đớn lan ra trên môi của tôi.

Tôi muốn chính là loại đau đớn này, muốn dùng loại đau đớn này xác định sự tồn tại của hắn.

Nụ hôn của tôi, mang theo sốt ruột, mang theo bất an, tôi gần như là đang gặm cắn hắn.

Gặm cắn cánh môi của hắn, lưỡi của hắn, thịt non trơn mềm trong vách khoang miệng của hắn.

Tôi vất ngang trên người Thịnh Du Kiệt, hai tay tôi lại mạnh mẽ đặt lên hai má hắn, tôi cúi đầu, cùng hắn hôn sâu.

Lưỡi của tôi, không ngừng mà quấy rối hắn, dây dưa, khiêu đùa, thỉnh thoảng mang theo một chút chiều hướng công kích.

Tiếp đó, chiếc lưỡi hồng nhạt kia của tôi, khi sâu khi nông, trái phải gheo mút, ra vào trên cánh môi của hắn.

Đầu lưỡi, cảm thụ được mỗi một đường nét môi của hắn, mỗi một độ cong trên vành môi.

Hôn nóng bỏng, triền miên, run rẩy.

Môi mềm mại, mang theo cảm giác chạm vào cánh hoa, bung nở, tản mát ra hương khí nồng nàn.

Tôi dùng lưỡi của mình, làm như xúc giác, cẩn thận mà vuốt ve đáy lòng của hắn, linh hồn của hắn.

Giữa mùa hè, ánh mặt trời diễm lệ, bức màn dày, mang đến bóng mát giả tạo.

Cửa sổ, đều đã đóng chặt.

Trong cái không gian nhỏ hẹp mà mát mẻ này, tôi cùng Thịnh Du Kiệt, gắt gao ôm chặt.

Tay chân chúng tôi, tạo thành đường cong trơn chảy.

Thân thể chúng tôi, lan tràn tình dục sóng sánh.

Như là kiều diễm, phong lưu trôi chảy vô tận.

Không biết qua bao lâu, nụ hôn này kết thúc.

Trong con người khói nước như mê hoặc của Thịnh Du Kiệt, tôi nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ hoa lệ kia của mình.

Tôi nâng hai má hắn, đường vân trong bàn tay, nhuộm dần sắc trắng nõn đặc biệt như đồ sứ từ làn da của Thịnh Du Kiệt.

Sau đó, tôi đưa trán của mình, áp vào trán của hắn.

Đây là một kiểu tư thế thân mật.

Tôi vẫn cho là như vậy.

Như vậy, đầu óc của đôi bên càng thêm gần gũi, có lẽ, có thể thấy rõ suy nghĩ trong lòng đối phương.

Tôi muốn làm cho Thịnh Du Kiệt biết, tôi của hiện tại, chỉ muốn cùng hắn ở một chỗ, chỉ muốn mãi mãi có được niềm vui mà hắn dành cho tôi.

Giờ phút này, ánh mắt của chúng tôi, gần gũi mà tiếp xúc.

Nhưng chính là do đến gần quá mức, mọi thứ, đều nhìn không rõ nét.

Tôi nói: "Thịnh Du Kiệt, người rót cuộc muốn ta làm gì đây?"

Hắn trả lời rất nhanh, bởi vì cái đáp án này ngay từ đầu đã tồn tại trong lòng hắn.

Hắn nói: "Quên hắn, hoàn toàn quên hắn."

Bởi vì chúng tôi gần kề nhau, do đó, khi hắn thốt ra tiếng, một loại sóng gọn đập dồn có quy luật trực tiếp truyền theo trán của tôi, nhện nhạo toàn thân tôi.

"Hiện tại ta yêu chính là người." Đây là lời nói thật, lời nói thật vô cùng, cho nên, giọng điệu của tôi là nhẹ nhàng, cũng là kiên định.

"Nhưng mà hắn vẫn còn tồn tại giữa chúng ta, luôn luôn tồn tại." Thịnh Du Kiệt nói

Tôi đã nói, khoảng cách quá gần, tôi không nhìn rõ nét mặt của hắn, nhưng mà, giọng nói của hắn, cũng là kiên định. Giống hệt sự kiên định của tôi.

"Không nên như thế" tôi nói: "Người không phải là một người không tự tin như vậy."

Thịnh Du Kiệt trầm mặc.

Giữa mùa hè, ve ngoài cửa sổ, đang không ngừng kêu vang.

Rất nhiều ve, hợp thành âm thanh phong phú dị thường.

Có quy luật mà truyền vào trong phòng, mang theo cái nóng của ánh mặt trời.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới, trong sách nói rằng, sinh mệnh của ve, là ngắn ngủi.

Sinh mệnh của chúng nó ở trên mặt đất, chỉ có một mùa hè, rực rỡ, nhưng cũng ngắn ngủi.

Không biết vì điều gì, vào giờ khắc này, tôi nghĩ đến chuyện này.

Buổi chiều ngày hè, đầu óc của con người, luôn luôn mang theo một sự hoang hốt.

Bởi vậy, tiếng ve kêu kia, như là từ rất xa xôi bên phía hắn truyền đến.

Đúng lúc này, Thịnh Du Kiệt mở miệng: "Chính là, ta đã bỏ lỡ thời cơ gặp gỡ người tốt nhất."

"Tình cảm, lại không phải là thứ phải có trước có sau." Tôi cảm thấy buồn cười: "Lại có thể có bao nhiêu người có thể yêu đúng ở lần đầu tiên đây?"

Sợi tóc lòa xòa của Thịnh Du Kiệt, chậm rãi lướt trên xương gò má của tôi, ngura ngúra, mang theo một loại mát dịu.

"Nhưng mà, vào lúc quen biết người, trong lòng của người, đã vĩnh viễn mà ghi khắc hắn." Hắn nói: "Không chỉ là ta, bất luận kẻ nào, đều không thể làm cho người xóa đi hắn."

Giọng nói của hắn, tựa như là cùng tiếng ve kêu hòa lẫn vào nhau.

Từ rất xa, hướng thẳng về phía tôi.

Trong lòng tôi, phát sinh một loại cảm giác hệt hăng suy sụp, khôn tả, từng chút từng chút mà dâng lên toàn thân tôi.

Vàng trán, bỗng nhiên mất đi cảm giác mát.

Hoa mùa hạ, rầm rộ mà bung nở, như là ngọn lửa cháy lên giữa lá xanh, điểm lẹ một vùng.

Tôi bỗng nhấc trán tách khỏi Thịnh Du Kiệt.

Sau đó, tôi nhìn mặt hắn, khuôn mặt như ánh trăng trong trẻo chiếu cố kia.

Tôi nói: "Như vậy, chúng ta chia tay đi."

Thịnh Du Kiệt nhìn tôi, nhìn tôi thật sâu, sau đó, một chút cảm xúc, như là hoa hạnh đầy trời, bung lên mà dừng trên mặt hắn.

Nhưng mà những vết li ti này, trước sau không vui lấp được đôi mắt đen như mực của hắn.

Hắn gần từng tiếng mà nói: "Hàn Thực Sắc, người nghĩ đẹp quá rồi."

Tôi bỗng đưa tay, hung hăng mà càu lên hai má hắn, ra sức mà hướng kéo ra hai bên, kéo đến miệng, cũng không thể giữ lại: "Thịnh Du Kiệt, người này

cũng không làm, kia cũng không làm, rốt cuộc muốn ta thế nào đây?! Người như ngươi, thật là phiền phức!"

"Ta muốn thế nào, ngươi hẳn là biết rồi." Tâm tình Thịnh Du Kiệt, hình như dần dần bình tĩnh trở lại.

Giọng điệu của hắn, không còn xa cách, mang theo cái sự trêu tức gần gũi lúc thường kia.

"Ta không biết." Tôi cũng cười.

Mắt của Thịnh Du Kiệt, như nước hồ biêng biếc, ứng lên ánh xanh nhu hòa vui vẻ ấm áp: "Ta hỏi ngươi, vừa rồi, nếu ta không ngăn cản ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?"

Tôi toét nhanh khoe miệng, mắt hơi hơi híp lại, không cần nhìn, cũng biết, tôi cười đến rất xấu.

Sau đó, sống lưng của tôi, uốn lại thành đường cong quyến rũ, bắt đầu hướng xuống dọc theo lồng ngực của hắn.

Môi của tôi, với da thịt bên trong của hắn, cách lớp vải.

Xúc giác, không hề mất cảm như vậy, lại nhiều phần suy tưởng mông lung.

Lưng của tôi, tựa như cánh cung, từ từ mà uốn cong thành hình trăng tròn.

Cung giương lên, bước tiếp theo chính là muốn bắn chìm.

Miệng của tôi, đi tới chỗ chim nhỏ của hắn, như gần như xa mà hôn.

Nghe nói, loại hành động này, dễ dàng làm cho nam nhân nảy sinh cảm giác chinh phục nhiều hơn.

Cho nên, mai đêm hiện nay, đòi hỏi nhiều động tác thành thạo, nào là băng hỏa cửu trùng thiên, chính là kỹ năng căn bản phải học.

Mà nữ nhân, trong loại hành động này, cũng dễ dàng nảy sinh cảm giác chinh phục.

Vừa nghĩ đến Thịnh hồ ly ở dưới động tác của tôi, hai má ửng hồng, trắng mịn nõn nà, sắc xuân phơi phới, tôi liền lập tức kích động đến máu huyết vèo vèo chảy tán loạn.

Nhớ lại tuổi dậy thì đã qua, so sánh mà nói khi đó tôi đơn thuần hơn, sau khi chị họ nói cho tôi một chút tương đối về kiến thức nam nữ, lẳng lặng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng sợ sệt hỏi, động tác loại này chẳng phải là rất nguy hiểm sao?

Chị họ không hiểu ra sao, hỏi lại, em họ sao lại nói vậy?

Tôi xem xét xung quanh một lượt, xác định bốn bề vắng lặng, mới nói ra nghi vấn của bản thân, nói, nếu như nữ sinh làm ở phía dưới nam sinh, nam sinh có phản ứng, kia chẳng phải là "pằng" một tiếng, chim nhỏ giống như một thứ ngọn roi để lại trên mặt nữ sinh vết đỏ sao? Thử nghĩ xem, vết đỏ lớn nhỏ hình quả chuối, đau nhức lắm a.

Nghe vậy, chị họ cười chảy nước mắt đến tè ra quần, "đùng" một tiếng, ngã khỏi giường.

Không cẩn thận, chân bị trật tổn thương nghiêm trọng, nửa tháng không thể đi lại.

Đây, phỏng chừng chính là vui quá hóa buồn trong truyền thuyết.

Kết thúc hồi tưởng.

Tôi hiện tại, đang nhẹ nhàng mà chơi đùa tiểu hồ ly, đánh thức nó dậy.

Da thịt trơn lạnh kia của Thịnh hồ ly, bắt đầu có nhiệt độ.

Nhiệt độ của kích tình thiêu đốt.

Mỗi một đường cong trên cơ thể hắn, bắt đầu căng thẳng.

Tôi hy vọng cái cảm giác có thể không chế hắn như thế này, bởi vì rất nhiều lúc, tôi đều là bị Thịnh hồ ly không chế.

Tôi mang theo khoái cảm chinh phục, tiếp tục làm tan chảy ý chí của Thịnh hồ ly.

Tôi hưởng thụ loại cảm giác này.

Con rừng mình ngẫu nhiên của hắn, nghe được ở sâu trong yết hầu của hắn loại âm thanh trộn lẫn giữa vui thích cùng thống khổ.

Câu dẫn, là một thứ kỹ thuật sống.

Nhưng làm tốt, là vô cùng có cảm giác thành tựu.

Nhìn thấy tốc độ căng lên không thể tưởng của tiểu hồ ly, tôi như mò cò trong bụng, tràn đầy hân hoan vui sướng.

Cuối cùng, Thịnh hồ ly nhịn không được, chính hắn động thủ, cởi trói buộc cuối cùng, thả tiểu hồ ly, để nó ló ra.

Giải quyết bản thân xong, hắn bắt đầu giải quyết tôi.

Tay Thịnh Du Kiệt, lặn vào dưới váy của tôi, chuẩn bị đưa tay, xé mảnh vải bên trong.

Nhưng lúc này, tay của hắn, dừng lại.

Hắn nhìn tôi, đôi mắt kia, rất chậm rất chậm mà híp lại.

Mà tôi cũng nhìn hắn, cười hồn nhiên ngây ngô, như kẻ ngốc.

Trên mặt Thịnh Du Kiệt, có sắc vàng của ánh nắng loang lổ, nhưng giờ phút này, ánh vàng kia, từ từ trở nhạt, ánh nắng nhàn nhạt, biến hóa thành khói mù.

Khói mù của lạnh lùng, của tức giận.

"Hân Thực Sắc." Thịnh hồ ly gọi tôi.

"Ừ." Tôi điềm nhiên như không mà đáp lời hắn, cười càng thêm rạng rỡ.

"Cái kia của ngươi đến?" sự căm tức được đề thấp tuôn ra từ kẽ răng của Thịnh hồ ly.

Cho dù có đề thấp đi nữa, thì cũng là sự căm tức a.

"Ừ." Tôi tiếp tục cười.

"Vây vừa rồi ngươi, còn câu dẫn ta?" Từ trong miệng Thịnh hồ ly, truyền ra âm thanh kéo kệt kệt.

Phòng chừng chính là nghiêng răng nghiêng lợi trong truyền thuyết.

"Cái kia đến, không thể làm, nhưng không nói là không thể câu dẫn mà." Từ trong ánh mắt của tôi lộ ra một nụ cười diễm lệ, nhan sắc kia đẹp đẽ, làm bóng ma trên mặt Thịnh hồ ly, lại càng thêm sâu hơn.

Ba giây đồng hồ sau.

"Dừng" một tiếng, tôi lại bị Thịnh hồ ly đá ra khỏi phòng khám.

Tôi sờ sờ cái mông bị đá đến xanh tím, từng bước một tập tễnh mà đi về phía trước, trên mặt, là nụ cười đắc ý.

Cú đá này, rất xứng đáng!

[1] Trên khuôn mặt, nhân trung là phần ngăn rãnh môi trên thẳng từ mũi xuống

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Câu dẫn, cũng có thể đấm máu

Đúng vậy, tôi chính là đứa trẻ còn ăn cháo - bi ối, vô si, hạ lưu; tám lòng Bồ Tát—không có lương tâm, nhà xí thấp đèn lồng—chiếu thi (*nghĩa là 'soi phân' đồng âm đi chết đi*), vết thương dài trên đỉnh đầu lở loét, lòng bàn chân sinh mủ—hư hồng[1]

Tôi tất nhiên biết câu dẫn một người đàn ông, lại không cho người ta phóng thích, điều này gây tổn thương đau khổ biết bao nhiêu a.

Nhưng, vừa nghĩ đến những chuyện ngày thường Thịnh hồ ly hay chinh tôi, tôi liền không khách khí làm đến cùng

Cho nên, liền hạ độc thủ như vậy.

Hơn nữa, báo thù như vậy, vẫn là báo thù đến nghiệm rồi.

Dù sao mỗi lần cái kia của tôi đến, cũng kéo dài một tuần lễ, bởi vậy tôi có đầy đủ thời gian để chỉnh Thịnh hồ ly thật ác.

Ngày đầu tiên, tôi ở trong phòng câu dẫn hấn, hấn muốn làm chuyện xấu, nhưng chưa thực hiện được ý nguyện thì tay đã chạm đến băng vệ sinh

Ngày hôm sau, tôi trốn việc đi vào cửa hàng nội y tình thú, mua một bộ nội y thật táo bạo

Vải lưới màu đen trong suốt, phía trên có hoa văn, khoét lỗ khắp nơi, chỉ vừa đủ che lăm cho vị trí quan trọng lúc ẩn lúc hiện

Đùi trơn bóng, liền như vậy mà bị lộ ra ngoài

Hơn nữa vào thời gian thích hợp, kéo một cái khe rãnh giữa hai ngực sẽ hoa lệ mà hiện ra.

Nếu miễn cưỡng mà nói thì vòng eo tôi cũng coi như mảnh khảnh, bên dưới tờ tằm màu đen, phác họa đường cong tươi đẹp

Sau khi về nhà, tôi chạy ngay vào phòng, thay đồ, sau đó ở trước mặt Thịnh hồ ly, đi bên phải, quẹo bên phải

Thịnh hồ ly dường như đã sớm đoán được tôi có chiêu này, ý chí vẫn kiên định, không hề nhúc nhích, tiếp tục xem tin tức

Ý xấu của tôi vẫn chưa chấm dứt, lập tức nằm cuộn tròn trên sofa, chân đặt trên cánh tay hấn, di chuyển chậm chậm

Mất Thịnh hồ ly vẫn nhìn chăm chăm TV, hoàn toàn bất động

Mất tôi nhui lại, chân duỗi tới vị trí tiểu hồ ly của hấn, ngón chân giống như con trùn nhỏ, nhúc nhích liên tục

Tôi không tin hấn không có cảm giác!

Chiều này không tệ, Thịnh hồ ly có phản ứng

Hấn cúi đầu nhìn chân của tôi, sau một lúc lâu, cuối cùng gọi to tên của tôi: “Hàn Thực Sắc”

“Hả?” Tôi cười đắc ý, khóe mắt đã vênh lên trời

“Lông chân của người nên cạo đi”

“...”

Mắc cỡ đỏ mặt, chạy vào trong phòng tắm, mượn dao cạo râu của Thịnh hồ ly, cạo sạch sẽ lông trên đùi

Nhìn chính mình trong gương, tôi nhận thức sâu sắc rằng Thịnh hồ ly thật đúng là loại người độc ác

Thế nhưng Hàn Thực Sắc tôi vẫn là tà tâm không chết a

Té ngã chỗ nào, đứng lên chỗ đó

Tôi tiếp tục cố gắng!

Sau khi xác định trên người không còn những cọng lông bất lịch sự, tôi ra khỏi phòng tắm, đi vào phòng bếp, cầm quả nho, thứ mà từ xưa đến nay được nhóm nam nữ sắc tình ca ngợi là thánh phẩm tán tỉnh.

Tiếp theo tôi đi đến bên cạnh TV, cầm một quả nho màu tím trượt trên da thịt của mình thật chậm

Từ cổ đến xương quai xanh, sau đó đến trước ngực tròn, mỗi một động tác nhỏ đều rất hấp dẫn

Quả nho lạnh lẽo, trên da thịt của tôi, để lại một chút dấu vết màu đỏ, hiện ra kiểu điểm phong tình vô hạn.

Sau khi biểu diễn xong, tôi đặt quả nho vào miệng mình, ngậm lấy, làm cho màu tím hấp dẫn kia chuyển động qua lại

Di chuyển qua lại cả nửa ngày, chắc là quả nho kia cũng bị tôi làm cho khô nước, nhưng Thịnh hồ ly vẫn không có phản ứng gì

Tôi buồn rầu đến lợi cũng phải chảy máu

Cố gắng không ngừng, tiếp tục cầm một quả nho làm lại động tác vừa rồi

Nhưng hiệu quả rất ít

Hàn Thực Sắc tôi có tật xấu lớn nhất chính là thích không chịu thua ở những việc không đáng giá.

Kết quả là tôi đối với quả nho còn có Thịnh Du Kiệt càng hăng hái hơn

Sau khi tôi ăn gần hết nho trên đĩa, Thịnh Du Kiệt mở miệng “Hàn Thực Sắc”

“Gi?” Tôi lộ ra nụ cười vui mừng, có thể, có lẽ đã thành công

“Quên không nhắc nhở người... Nho mua về chưa có rửa”

“...”

Vào lúc sự im lặng đang diễn ra, bụng tôi liền kêu ùng ục, ùng ục

Sau đó, mặt tôi tái nhợt, chạy đến phòng vệ sinh để mà rè rè giải phóng những gì tích trữ bên trong

Tuy thân thể của tôi là do sắt thép xi măng chế tạo, ngay cả đối với Thịnh hồ ly cũng không thể đề chết tôi được.

Nhưng dạ dày của tôi rất yếu chỉ cần ăn một chút đồ bẩn này nọ lập tức sẽ bị tiêu chảy

Nói cái gì mà quên nhắc nhở tôi?

Tôi đã ăn nhiều quả như vậy, cho dù là nhắc nhở một trăm lần cũng còn kịp.

Vì thế mới nói Thịnh hồ ly tuyệt đối là có ý

Sau khi đại tiện xong, tôi uống thuốc, liền lên giường nằm

Quân tử báo thù mười năm không muộn

Nhưng Hàn Thực Sắc tôi không phải quân tử, tôi là một người phụ nữ nhỏ bé

Cho nên, lúc Thịnh hồ ly xem xong TV, đến nằm xuống bên cạnh tôi, móng vuốt sói mẹ của tôi bắt đầu di động không ngừng trên cơ thể hần

Động tĩnh này, là hơi lớn, giống như là hần không thể dùng phương pháp này lột da hần xuống

Thịnh hồ ly bắt được tay tôi

Sau đó, hần xoay người lại

Ánh mắt hần, như nước hồ trong sáng ban đêm, gió nổi lên, chiếu rọi nhánh cây xanh đu đưa

Tiếp theo, hần trở nghiêng thân mình tôi

Cuối cùng, ở lúc tôi không có phản ứng gì, cái móng của tôi, cái móng co dãn, không chảy xệ, không bị trĩ, từ nhỏ đã làm theo phương pháp giữ gìn, nhiệt tình yêu thương tổ quốc, cần cù và thật thà, chân thành, cẩn thận, thành thật giữ chữ tín, có kiến thức hiểu biết lễ nghĩa, ủng hộ Đảng cộng sản Trung Quốc, có phẩm chất đạo đức, tốt bụng, cần cù vất vả lao động, nỗ lực loại trừ bài tiết của tôi, lại bị cái chân trắng nõn của Thịnh hồ ly hung hăng đạp một cái

Mà cả người của tôi, cũng bởi vì bị đạp xuống giường, té đến đầu choáng mắt hoa, suýt nữa là tìm không thấy phương hướng.

Nhưng Hàn Thực Sắc tôi là ai, là con gián người đánh không chết, là bọ ngựa vỏ cứng té không chết

Kết quả là, tôi sử dụng cả tay chân bật người dậy, đi tới trên giường, hung dữ nói một câu: “Thịnh Du Kiệt, báo cho người biết một chuyện xấu. Ta bị tiêu chảy, vừa rồi sức lực đạp của bàn chân người vừa vặn làm hậu môn của ta nóng lên, không cẩn thận rơi vài vài giọt. Chất lỏng màu vàng trên chân người chính là của ta, sáng mai sau khi làm vệ sinh buổi sáng xong, nhớ kỹ phải vo viên, trả lại cho ta”

Nghe vậy, Thịnh hồ ly cho dù có bình tĩnh đi nữa, thân mình cũng không tự chủ được mà run lên

Tôi vừa định lần nữa thò tay sờ mó thân hình hần thì đau đớn từ cái móng làm cho tôi do dự

Kết quả là, tôi tìm cuốn báo độn nhét vào móng

Làm như vậy, cho dù Thịnh hồ ly có luyện tập phạt sơn vô ảnh cước, móng của tôi cũng có 50% cơ hội tránh được an toàn

Đương nhiên cũng sẽ có 50% cơ hội sẽ bị đá nở hoa luôn.

Sau khi làm xong công tác chuẩn bị, tôi thở sâu, thân thể hung dữ động một cái mạnh mẽ bỏ nhào lên, giống như con gấu koala bò lên Thịnh hồ ly.

Hai chân của tôi, kẹp ở thắt lưng của hắn

Mà hai tay của tôi thì lại nhanh chóng như tia chớp đánh úp lên tiểu hồ ly của hắn

Sau khi tiếp xúc mục tiêu, tôi lập tức sống chết mà nắm chặt tiểu hồ ly, giở trò, trái phải trêu chọc, trước sau ma sát.

Dưới sự công kích cường đại không biết xấu hổ, không cần da mặt này của tôi, tiểu hồ ly nhanh chóng bị tôi làm cho sống lại

Có phản ứng

Máu rớt cuộc đi lên đỉnh đầu nhỏ.

Trong lòng tôi phần chần bắt đầu tiến hành buổi tiệc liên hoan mùa xuân

Hàn Thực Sắc tôi còn có một cái bệnh lớn đó là chỉ biết thừa thắng xông lên, lại không biết chuyển thấy đủ thì thu tay.

Tôi tiếp tục dùng hai tay của mình đùa giỡn tiểu hồ ly, lắng nghe hô hấp của Thịnh hồ ly dần dần rối loạn

Ngay lúc đang đắc ý đến nỗi miệng cũng phải vênh lên trời, thì Thịnh hồ ly bỗng nhiên quay người lại

Lại muốn đập tôi?

Tôi âm thầm thở ra, rất may trước đó có lót đồ vật này nọ trên miệng

Nhưng lần này Thịnh hồ ly cũng không có đập tôi

Hắn chỉ im lặng nhìn tôi

Ánh mắt hắn như màu đen của bầu trời cao, ẩn chứa sự thâm thúy vô tận, cùng với sự nguy hiểm

Hắn dùng giọng rất bình thản nói ra những câu dưới đây: “Hàn Thực Sắc, nếu người còn dám dụ dỗ ta, ta sẽ lập tức máu đào tẩy ngân thương”

Trong nhất thời tôi bị dọa đến mặt xám như tro, hồn phi phách tán, khớp hàm run lên, tay chân lạnh ngắt, sắc mặt trắng bệch

Máu đào... tẩy ngân thương

Thật là một người đàn ông hung ác!

Chiêu độc ác như vậy cũng có thể dùng?

Sau khi nói xong, Thịnh hồ ly bình tĩnh gạt bỏ tay chân của tôi ra, xoay người, ngủ

Tôi khẩn trương ôm chân chạy đến sofa, cuộn người ngủ một đêm

Tôi rất tin tưởng, việc giết người cướp của Thịnh hồ ly làm rất trôi chảy quen thuộc, cho nên máu đào tẩy ngân thương đối với hắn mà nói chỉ là một việc nhỏ

Bởi vậy từ tối hôm đó cho đến sau này những ngày cái kia đến tôi đều an phận thủ thường, giống như tiểu thư khuê các rụt rè, ngay cả áo ngủ cũng mặc cổ cao, chỉ sợ Thịnh hồ ly khờ khạo nào đó thú tính nổi lên, đánh mất lý trí lại tiến hành máu đào tẩy ngân thương đối với tôi

Sau khi trải qua việc ồn ào đó, nhìn chung, tôi và Thịnh hồ ly lại hòa hảo như lúc ban đầu

Nhưng tôi nghĩ, tôi và hắn đều biết sự việc không đơn giản như vậy

Tôi không hiểu suy nghĩ của hắn lắm, nhưng đối với tôi mà nói, thì hình như sau khi phát sinh chuyện này tôi biến thành người như bước trên băng mỏng vậy.

Cảm giác này không tốt lắm

Thật sự

Giống như người có được một đồ vật gì đó rất thích, lúc không có việc gì lại đem ra sờ sờ, ôm một cái, hôn nhẹ, rất vui vẻ

Nhưng bỗng nhiên có một ngày, người bị cảnh cáo rằng đồ vật này không thể đụng vào nước, nếu không sẽ vỡ vụn

Lúc này người sẽ phải cẩn thận hơn, cố gắng làm cho nó tránh xa nước

Vì thế, cuộc sống của người sẽ không thể tùy ý nữa, cả ngày phải đề phòng vật yêu thích đó của mình dính vào nước, đề phòng mất đi nó

Sự vui vẻ, bị bao trùm bởi một mối, sẽ bị giảm đi một nửa

Mà tình hình hiện tại của tôi chính là như vậy

Tôi không thể nhắc đến Ôn Phủ Mịch, thậm chí tôi không thể làm một chút chuyện gì mà sẽ làm Thịnh hồ ly hiểu lầm là tôi đang nhớ đến Ôn Phủ Mịch nữa.

Tôi cũng đã cẩn thận suy nghĩ, sự tình cuối cùng là tại sao mà biến thành cục diện như hiện giờ

Nhưng sự việc một khi đã xảy ra trên người mình, thì dù suy nghĩ có rõ ràng, tinh táo thế nào, cũng sẽ biến thành một cuộn len lộn xộn, cơ bản không thể tìm thấy đầu mối.

Sau khi trải qua mấy ngày mấy đêm tự hỏi mình, tôi từ từ tinh táo hơn một chút

Một khi hai người xảy ra vấn đề thì nguyên nhân nhất định là cả hai đều có phần

Bởi vì Thịnh Du Kiệt thật mạnh mẽ và cố chấp cho nên vô hình trung mà ép buộc hấn để ý đến vị trí của Ôn Phủ Mịch trong lòng tôi

Hắn nhất định phải ganh đua cao thấp với Ôn Phủ Mịch, thành công từ nhỏ đến lớn làm cho hắn không thể dễ dàng chịu đựng việc chính mình chỉ đứng ở vị trí thứ hai

Cho nên biến động nhỏ thoáng qua cũng sẽ làm cho hắn nhạy cảm

Nhưng tôi cũng có trách nhiệm

Thời điểm gặp Thịnh Du Kiệt, quả thật tôi vẫn còn nghĩ đến Ôn Phủ Mịch

Khi đó, cho dù là có vui vẻ trở lại nhưng vẫn ẩn dấu bóng râm như mây khói

Những thứ đó, Thịnh Du Kiệt đều xem ở trong mắt.

Từ rất sớm, Thịnh Du Kiệt cũng biết được trong lòng tôi lưu giữ khắc cốt ghi tâm hình ảnh Ôn Phủ Mịch

Sau đó nữa, hắn bắt đầu phát động tấn công tôi, nhưng tôi lại cứ trốn tránh, liều mạng chạy trốn

Những việc này càng làm sự bất an của hắn thêm sâu sắc

Mà chết người ở chỗ, Thịnh Du Kiệt và Ôn Phủ Mịch có khuôn mặt vừa khéo lại tương tự nhau

Nếu ngay cả Sài Sài còn cho rằng tôi có thể vì nguyên nhân này mà cùng hắn kết giao, thì Thịnh Du Kiệt suy nghĩ như vậy cũng thật bình thường

Cho dù là ai cũng sẽ để ý điều này

Giống như tôi để ý An Hinh

Quan trọng nhất chính là tôi quá sợ ý, hoặc là nói tôi chỉ làm việc theo bản năng

Giống như việc tôi vuốt ve tấm hình của Ôn Phủ Mịch lần trước đã dẫn đến một trận ác chiến

Động tác đó là theo bản năng, không có chủ ý

Tôi không thể khống chế chính mình

Tôi sợ sẽ lại làm ra hành động tương tự như vậy trong tương lai

Hành động như vậy đối với Thịnh Du Kiệt chính là một loại hoài niệm lộ liễu, là biểu hiện tôi nhớ Ôn Phủ Mịch, cũng là tượng trưng cho việc hắn đã thua hoàn toàn

Tôi không biết nếu sự việc như vậy cứ xảy ra lặp đi lặp lại nhiều lần thì lúc đó tình cảm của tôi cùng Thịnh Du Kiệt cuối cùng có thể kéo dài bao lâu

Nghĩ như vậy tôi liền thở dài

“Làm sao vậy?” Sài Sài nằm trên giường bệnh hỏi

“Không có việc gì” Tôi cười cười

“Vậy mày có đi hay không?” Sài Sài hỏi

“Đi đâu?” Tôi nhướn mày

“Vừa rồi mày ngăn người, phải không” Sài Sài đáng vẻ như hiểu rõ

“Bất hạnh bị mày nói trúng rồi” Tôi lấy lòng cười cười: “Làm ơn nói lại một lần nữa đi”

“Buổi họp lớp cấp 3 cuối tuần sau, mày có đi không” Sài Sài hỏi

“Là lớp 10, 11 hay 12?” Tôi hỏi

Bởi vì lớp 11 phân chia thành chuyên văn và không chuyên văn nên chúng tôi có hai nhóm bạn học cấp 3, giống như tôi và Sài Sài chỉ học cùng lớp 10, mà với tên nhóc Đồng Điều kia, lại học cùng lớp đến tròn 3 năm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Thực và Sắc

"Bởi vì có nhiều người đi nơi khác làm việc, toàn khóa chỉ có hơn 100 người có thể tới, cho nên không phân biệt lớp nào." Sài Sài giải thích: "Bọn họ nói cuối tuần, chờ sinh viên nghỉ học hết, chúng ta sẽ tổ chức trong lớp lúc trước."

"Sao đột nhiên lại muốn tổ chức họp lớp vậy?" Tôi tò mò.

Sài Sài buông tay: "Tao cũng không biết, là Đồng Điều nói tao biết."

"Đồng Điều?" Tôi sờ sờ cằm, mặt nhăn nhu, ngắt lời nói: "Dù sao việc này một khi liên quan đến hắn, đều không có gì tốt."

"Lần sau nói xấu sau lưng người khác, nhớ phải nhỏ giọng một tí." Cùng với tiếng nói, bạn học Đồng Điều đi vào.

Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Tôi nhún nhún vai: "Chúng ta chưa bao giờ nói xấu sau lưng người."

Đồng Điều đồng học về mặt chính là: Ta không thêm tính toán với bà điên như người.

Sau khi đặt đồ vật này nọ xuống, hắn ngồi xuống ghế, bắt chéo đôi chân dài, khoe miệng cong cong, bày ra nụ cười xấu xa, như nước mưa xuân, trong mắt gợn lên sóng nước dập dờn: "Các người đang nói xấu ta cái gì?"

Tôi và Sài Sài cùng lúc lấy tay che mắt.

Tôi căm ghét nói: "Thu hồi lại bộ dáng muốn câu dẫn người của người đi."

Lông mi bạn học Đồng Điều run run, cười lưu manh nói: "Tại các người định lực không đủ, hai người các người cần phải luyện tập nhiều hơn."

Nghe vậy, tôi cũng mất đi hơi sức để ý tới hắn.

Vẫn là Sài Sài tỉnh mắt, thấy trên tay Đồng Điều cầm gì đó, vội hỏi: "Đó là cái gì?"

"A, khách hàng tặng, ta nghĩ các người chắc là dùng được." Đồng Điều đồng học lấy cái túi đồ trang sức nhỏ rất tinh xảo đưa cho chúng tôi.

Mở ra xem, phát hiện là hai bộ 3 sản phẩm Clinique[1].

Sửa rửa mặt, nước trang điểm, dầu giữ ẩm, cũng xấp xỉ 1.000 USD rồi.

Kỳ thật ở Mỹ Clinique bán giống như hàng siêu thị, không phải người ta bảo Mỹ là một kho báu lớn sao.

Kết quả đến Trung Quốc, lại trở thành hàng hiệu.

Cũng coi là hòa thượng từ nước ngoài đến biết niệm kinh vậy.

Không chừng như tôi vậy, ra nước ngoài, giá trị tăng vọt lên cũng không biết chừng.

Mặc kệ thế nào, nhật được của hồi vẫn nên vui mừng.

Nhìn kỹ, phát hiện một bộ dành cho da khô, một bộ dành cho da hỗn hợp, vừa khéo thích hợp với tôi và Sài Sài.

Xem ra, bạn học Đồng Điều vẫn rất chu đáo.

Làm một công tử nhà giàu vẫn là làm rất kính nghiệp.

"Đúng rồi, cái chú cảnh sát nhà các người sao không tới?" Đồng Điều nháy nháy mắt với Sài Sài, cười nhạt.

"Ta giải thích lại lần cuối." Sài Sài nói từng câu từng chữ: "Ta với người kia, không có liên quan gì nhau."

"Hiểu." Bạn học Đồng Điều khoe miệng khê cong, cười như hoa liễu rụng xuống đất, lặng yên không một tiếng động, lại biết an ủi lòng người, ngựa, cực kì khó chịu: "Quan hệ nam nữ bây giờ, rất thịnh hành câu nói này."

Sài Sài vẫn im lặng như cũ.

Cả ba người chúng tôi đều cực kỳ hiểu câu châm ngôn "phong thủy luân chuyển" này.

Lần trước là bạn học Đồng Điều xương xóp bị tổn thương, bị tôi cùng Sài Sài cười nhạo.

Lần này là bạn học Sài Sài bị người ta nhìn thấy sạch, ý muốn giết người diệt khẩu nhưng chưa được toại nguyện, ngược lại bị thương, bị tôi và Đồng Điều đồng học cười.

Lần sau, không chừng lại đến lượt tôi.

Ngắm lại, thật đúng là tay chân lạnh cả người.

"Kỳ thật ta cảm thấy cái chú cảnh sát kia cũng không tồi, người cứ thuận theo luôn đi." Bạn học Đồng Điều khuyên nhủ.

Tôi cảm thấy buồn cười: "Người ngay cả mặt mũi Kiều bang chủ còn chưa gặp, sao lại kết luận như vậy."

"Người nọ là cảnh sát a." Bạn học Đồng Điều nói.

"Cảnh sát rồi làm sao?" Tôi nhủ mảy.

"Cảnh sát có cảnh phục, còng tay, tất cả đều là miễn phí, chơi trò chế phục sẽ rất hứng thú nha." Bạn học Đồng Điều sờ sờ cằm, tư tưởng dơ bẩn dính đầy trên mặt.

Đang lúc nàng suy nghĩ, nam vai chính xuất hiện.

Kiều bang chủ cao lớn khỏe mạnh trên trán vẫn còn quần băng gạc, trong tay cầm hộp com giữ ấm, đi vào phòng bệnh.

Chỗ này cần phải giải thích rõ một chút, Kiều bang chủ người ta tuy rằng bị Sài Sài dùng miếng gạch đập, nhưng nghĩ đến bản thân dù sao cũng nhìn thấy hết Sài Sài rồi, ngay cả B của người ta cũng nhìn hết, bởi vậy, vô cùng bản khoăn.

Sau lại nghe thấy Sài Sài chê thức ăn bệnh viện khó ăn, Kiều bang chủ ngày nào cũng đứng giờ đưa thuốc đưa com đến.

Ngoài dự kiến của mọi người là, tay nghề của Kiều bang chủ lại cực kỳ tốt.

Thuộc loại sau khi ném qua một lần, làm cho người ta không thể nào quên được.

Không chừng hấn ở trên giường biểu hiện cũng giống như vậy.

Thật là một nam tử hán cứng rắn nhưng nhu tình a.

Vì vậy, Sài Sài bỏ đi hết tôn nghiêm, mỗi ngày đều ăn thức ăn do Kiều bang chủ mang đến.

Đồ ăn này, màu sắc mùi vị đều đủ cả, vừa mở nắp ra, khiến cho người ta nước miếng chảy từng giọt.

Đúng là thơm a, nhớ lại tôi đang bắt đầu nghĩ xem có nên đem hai cái bánh bao miễn cưỡng lên tới cup C của mình cho Kiều bang chủ liếc mắt một cái, đổi vài bữa com.

Thấy mục tiêu của nhiệm vụ đến rồi, bạn học Đồng Điều bật người dậy tiến lên, tự giới thiệu.

Sau khi nói mấy câu, tên gian thương Đồng Điều này liền biết rõ Kiều bang chủ thích súng, ngay lập tức đem toàn bộ đề tài chuyển sang súng, hai người trò chuyện rất vui vẻ.

Tôi cảm thấy rất kỳ quái, tên hài tử Đồng Điều này bình thường nhiều nhất cũng chỉ có cây súng ở phía dưới hông của hắn mà thôi, kết quả là nói đến những cây súng khác, cũng rất là lợi hại.

Phía bên này, Sài Sài cũng chẳng thèm quan tâm đến bọn họ, trực tiếp mở cái hộp giữ ấm ra, ngồi dậy vui đầu ăn.

Tôi thì ngồi xôm bên giường bệnh nước miếng rớt từng giọt nhìn nàng.

Thức ăn của Kiều bang chủ, đúng là rất ảnh hưởng đến tình đoàn kết a.

Cho nên mới nói, Sài Sài thả tổn hại tình bạn nhiều năm, cũng nhẫn tâm không thêm để ý tới tôi.

Ăn ăn, Sài Sài thấy có gì không đúng, nhẹ nhú lông mày, nói với Kiều bang chủ: "Ta đã nói với ngươi ta không ăn gan heo, sao trong này lại có gan heo?"

Kiều bang chủ xoay đầu lại, liếc nhìn nàng một cái, nói rất ngắn gọn: "Gan heo bỏ mắt."

"Thị lực của ta rất tốt." Sài Sài nói.

"Thị lực của ngươi tốt sao lại bị té từ cầu thang xuống?" Kiều bang chủ nhẹ nhàng nói một câu, trực tiếp đạp trúng chân của Sài Sài.

Vì để tránh xuất hiện việc đổ máu, tôi vội vàng khuyên nhủ: "Không nên tức giận, không nên tức giận, đòi người giống như một vở kịch, vì hữu duyên nên mới gặp nhau, ở với nhau tới già mới là khó... Lại đây, làm giống như ta, hít sâu, thở ra, lại hít vào, lại thở ra, hít vào thở ra ba lần, 'Phù' một tiếng đem khí bẩn trong bụng đẩy ra ngoài hết... Lại đây, mau làm thử xem."

Sài Sài trừng mắt liếc tôi một cái, tiếp tục vui đầu ăn cơm.

Lấy cái hộp giữ ấm mở ra tầng tiếp theo, là một chén canh, Sài Sài ngửi lại ngửi, nhú mày: "Đây là thuốc gì? Thật là khó ngửi."

"Đủ đủ hầm chân heo." Kiều bang chủ giúp nàng giải tỏa nghi vấn.

"Mới nghe tên đã biết khó ăn." Sài Sài ghét bỏ.

"Mùi vị không được ngon, nhưng tác dụng cũng không tệ lắm." Kiều bang chủ khuôn mặt ngăm đen khỏe mạnh, cười hài hước, hàm răng trắng tinh, có thể giúp Colgate đóng quảng cáo: "Ăn một tuần, đảm bảo ngươi có thể đạt tới cup C."

Trầm mặc.

Một giây đồng hồ.

Hai giây.

Ba giây đồng hồ.

"Choang" một tiếng cái hộp giữ ấm màu bạc, còn có bát thuốc trong hộp, toàn bộ bị quăng về phía Kiều bang chủ và bạn học Đồng Điều.

Nhưng hai người này là ai a.

Kiều bang chủ là cảnh sát thường ngày đều trải qua tránh né mưa bom bão đạn.

Bạn học Đồng Điều là tiểu ngưu giống thường xuyên tránh né nữ nhân quăng cà phê.

Cho nên nói, bọn họ một bên tán gẫu, một bên nhanh chóng né tránh.

Kết quả là, chén thuốc kia, cứ như vậy rơi vãi trên mặt đất, biến thành một vũng nước nhỏ, ở dưới ánh mặt trời, ánh sáng trong vắt nổi lên bèn.

"Cô gái nhỏ này, tính khí thật sự rất lớn." Kiều bang chủ nhìn cái hộp giữ ấm bằng kim loại còn xoay tròn trên đất nói.

"Đúng vậy a, đứa nhỏ này tới bây giờ tính tình vẫn không tốt, ngươi nên khoan dung một chút." Bạn học Đồng Điều nói chuyện giống như cha của Sài Sài.

"Không có việc gì không có việc gì, lúc này nói tới đâu rồi?" Kiều bang chủ hỏi.

"A, M200, loại súng này đúng là trâu a, trong phạm vi 2000 thước, tuyệt đối có thể nổ ban đầu." Bạn học Đồng Điều tiếp tục ở chỗ vừa dừng lại.

Sài Sài tức giận đến đau gan.

Lúc này, mới nhớ tới có tôi ở bên cạnh, định chuẩn bị trốn vào trong lòng tôi để kiếm một chút an ủi.

Nhưng khi quay đầu lại, mới phát hiện, tôi thừa dịp lúc nàng không chú ý, dón sức nhồi nhét đồ ăn Kiều bang chủ mang đến, nhất thời bất cẩn, mắc nghẹn đến mặt đỏ tai hồng.

Sài Sài nhắm mắt lại, triệt để tức giận đến hôn mê bất tỉnh.

Nam nữ sắc tình.

Có nam có nữ.

Cho nên nói, trong thời kỳ đặc biệt, người nhận nhện không chỉ có một mình Thịnh hồ ly, tôi nhìn được nhưng ăn ko được, cũng rất khó chịu.

Cho nên tối hôm đó, tôi đi thường hưng phấn a.

Bởi vì, cái kia của tôi rất cực cũng sạch sẽ rồi.

Tôi cùng Thịnh hồ ly lại có thể cùng dè nhau rồi.

Thử nghĩ nghĩ, suốt năm ngày, tiểu đệ cùng tiểu muội của chúng tôi không có tiếp xúc, thật sự là bất lợi cho sự ổn định và đoàn kết.

Cho nên, vì quan hệ tình cảm tốt đẹp, tôi quyết định, muốn tình thú một chút.

Cái gì mới đủ tình thú?

Tên của tôi cũng đủ tình thú rồi.

Thực Sắc, thực và sắc.

Hai cái này đối với tôi mà nói, đều là chuyện rất rất rất rất quan trọng.

Nếu như có thể dung hợp, đúng là chuyện tình tốt đẹp nhất trên đời.

Kỳ thật, tôi luôn luôn tưởng tượng, nếu có một ngày, tôi có thể nằm sấp trên giường, một bên hưởng thụ sự phục vụ của Thịnh hồ ly, vừa ăn mì thịt bò, còn gì tốt bằng.

Quả thực là chết cũng không nuôi tiếc a.

Chính là, lúc đầu khi tôi đem cái tư tưởng vĩ đại này nói cho Thịnh hồ ly xong, mộng của tôi bị đập xanh tím cả một tuần.

Suốt trọn một tuần.

Thật là vô cùng thâm.

Thịnh hồ ly cho rằng, nếu lúc nam nhân đang làm, mà người nữ nhân lại ngủ, như vậy, người nam nhân này hẳn là phải đi tự cung.

Đồng thời, hẳn còn cho rằng, nếu lúc nam nhân đang làm, mà nữ nhân lại ăn mì thịt bò, như vậy, nam nhân này hẳn là nên đi tự cung trước, rồi sau đó nên đi mổ bụng tự sát cho xong.

Tôi biết, bằng thủ đoạn tàn nhẫn lòng dạ độc ác của Thịnh hồ ly, cho dù hẳn muốn mổ bụng tự sát, cũng chắc chắn đem tôi chém trước.

Tôi không muốn chết, cho nên, đánh chết tôi cũng không dám ở trên giường ăn mì thịt bò.

Vì thế, cái ảo tưởng vừa ăn vừa làm, chẳng lẽ cứ như vậy sanh non sao?

Câu trả lời là phủ định rồi.

Tôi chính là Hàn Thực Sắc, vì Thực và Sắc, đầu có thể rơi, máu có thể chảy.

Cho nên, trải qua suy tư khổ cực của tôi, một cái kế hoạch hoàn mỹ rất cực cũng nổi lên mặt nước.

Đó chính là —— bơ.

Đúng vậy, bơ cũng coi như là thánh phẩm để tán tỉnh a.

Một chiều này, là từ cổ truyền lại, ý tôi là, từ lúc bơ được phát minh ra, thì đã có rồi.

Cho nên, Thịnh hồ ly chắc sẽ không hoài nghi, kỳ thật, tôi chỉ đơn giản nghĩ muốn thực hiện cái giấc mộng vĩ đại vừa làm vừa ăn này.

Vì thế, hôm nay, tôi phải đi siêu thị mua bơ.

Kỳ thật, tôi vốn là còn muốn ở trên rốn và hai núm vú của Thịnh hồ ly đặt hai quả mận khô lên nữa kia.

Bơ với mận khô, mỹ vị a.

Nhưng làm như vậy, không chừng Thịnh hồ ly sẽ nghi ngờ, cho nên, chỉ cần bơ là tốt rồi.

Tối hôm đó, Thịnh hồ ly tắm rửa xong, đi ra.

Hắn mặc áo tắm màu trắng, đầu tóc đen ướt át, những giọt nước trong suốt không ngừng theo gò má trên mặt hắn chảy xuống, tụ lại cái cảm tình xảo của hắn, từng giọt từng giọt một rơi xuống.

Đường đi của giọt nước mang theo toàn bộ sự hấp dẫn của hắn.

Cái cổ tuyệt mỹ, xương quai xanh xinh đẹp, cơ ngực trắng nõn.

Những sợi tóc lộn xộn đều dán trên thái dương của hắn, uốn lượn thành độ cong kiều diễm.

Tôi bỗng nhiên cảm giác trong lòng có một cổ khô nóng, nước miếng cũng tăng tốc độ tiết ra ngoài.

Đúng là đẹp trai có thể ăn cơm a!

Tôi vốn đang ngồi chồm hổm trên giường, giờ phút này, mộng bỗng nhiên rút lại hướng lên trời, ánh mắt từ màu đen chuyển thành xanh, hai hàm răng trên dưới ma sát kéo kẹt kéo kẹt, tay chân nhanh chóng bỏ nhào về phía Thịnh hồ ly.

Giống như con gấu bự, tôi phủ trên người trên người của hắn.

Hai chân quần lấy thất lưng của hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn, đầu thì chôn ở trước ngực của hắn.

"Ngươi tưởng mình nhẹ lắm hả?" Thịnh hồ ly muốn gỡ tôi xuống.

"Thì ra ngươi chê ta nặng a, vậy mà ta để ngươi làm kiểu đèn treo Italy để giúp ta giảm béo ngươi lại không làm" Tôi tả oán.

Thịnh hồ ly để vậy mang tôi đi tới bên giường, muốn tôi bỏ xuống.

Nhưng tôi hơi dùng lực một chút, kéo hắn cùng nhau ngã xuống giường.

Hiện tại, hắn đè trên người của tôi.

Tóc Thịnh hồ ly, vẫn còn ướt, đang không ngừng nhỏ nước.

Những giọt nước đang rơi này, mang theo hương thơm riêng biệt của hắn, rơi xuống gò má của tôi, dừng lại một lát, phút chốc lại chảy xuống gáy cổ của tôi, dẫn đến một trận rung động.

"Ngươi muốn làm gì?" Khóe miệng Thịnh hồ ly, hé ra ánh sáng mờ mờ.

"Ta muốn nữ thượng vị." Tôi ý chí kiên định.

"Đừng hòng." Thịnh hồ ly một hơi phủ quyết.

"Ngươi quá nặng, lần nào cũng giống như muốn ép tế bào trứng của ta ra." Tôi lấy cớ.

"Như vậy mới công bằng, tiểu nòng nọc của ta không phải lần nào cũng bị ngươi ép ra hết sao." Thịnh hồ ly chết không buông mồm: "Và lại, dưới khóm mầu đơn đánh bỏ mạng, chết là quỷ sứ cũng phong lưu a."

"Đóa mầu đơn bự như ngươi, có bản lĩnh thì ghen đừng bắn ra đi a!" Tôi chớp mắt.

"Ta không có bản lĩnh này." Thịnh hồ ly rất am hiểu đạo lý: không làm tranh chấp vô lý.

Tôi nhìn hắn, không nói.

"Ngươi đang nghĩ chuyện gì." Thịnh hồ ly hỏi.

Tôi lấy ngón trỏ phải đặt ở khóe miệng, bày ra điệu bộ xuyt nhỏ tiếng.

Tiếp đó, dòn khí đan điền, hé ra khuôn mặt đã được chuẩn bị, thông khổ và thoải mái.

Thịnh hồ ly có vẻ nghi ngờ, càng ngày càng nặng, tiếp theo, cánh mũi hần bỗng nhiên động dậy, sau đó, rống to lên: "Hàn Thực Sắc, ngươi lại dám không một tiếng động mà phóng rắm cho ta hả!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Đánh rắm kêu không thối, đánh rắm thối không kêu

Tôi dùng vẻ mặt vô tội nhìn về phía Thịnh hồ ly.

Tôi đã sớm nói rồi, cái thân thể này của hần là rất nặng a.

Nói là đem tể bào trứng của tôi ép ra ngoài là cách nói khoa trương thôi, nhưng mà đem cái rắm ép ra là phù hợp với thực tế đó.

Thịnh hồ ly đột nhiên đứng dậy, tránh xa tôi ra, chạy đến nơi an toàn.

Tục ngữ đã nói rằng đánh rắm kêu không thối, đánh rắm thối không kêu.

Cái đánh rắm yên lặng không một tiếng động này, quả nhiên là đủ lợi hại, bốc mùi lên khiến tôi choáng váng mắt hoa luôn.

Tôi ở chỗ cũ đợi một lát, cũng chịu không nổi, vội vàng đuổi theo thoát khỏi hiện trường phát sinh án.

Má ơi, tôi thiệt là bái phục bản thân mình, tùy tiện đánh rắm cũng có thể khiến bản thân mình hôn mê.

Nhưng mà sau này nghĩ lại, hận đến bầm gan tím ruột.

Ngần lần không nên, vạn lần không nên, làm sao mà tôi có thể đánh rắm ở trên chiếc giường mà tôi muốn vừa thực vừa sắc đây?

Như vậy chẳng phải sẽ khiến bản thân có lòng ghê tởm chính mình hay sao?

Ngoài ra tôi ngàn vạn lần không nên ở ngay trong phòng điều hòa đánh rắm.

Trong phòng không khí vốn là không dễ lưu thông, bởi vậy mùi hôi kia quả thực giống như tên lửa đạn đạo theo dõi mới nhất, chạy theo truy đuổi mũi người ta.

Không còn cách nào khác tôi chỉ có thể mở cửa sổ ra, sau đó trốn vào phòng tắm.

Ở trong phòng tắm đợi được gần 10 phút, ánh mắt của Thịnh hồ ly, sắp trừng thủng một lỗ trên người tôi rồi.

Tôi vốn muốn tới gần hôn hần mấy cái, để làm dịu không khí xuống, nhưng Thịnh hồ ly rõ ràng tỏ vẻ căm tuyệt tôi tiến đến gần hần.

Lấy lý do là mùi thối vẫn còn quẩn quanh trên người tôi chưa tan đi.

Vậy mà bị ghét bỏ rồi, thật là quá bi kịch.

Thật không dễ dàng gì, phóng chừng cái vũ khí sinh hóa mà đến Mỹ cũng không thể chế tạo ra được của tôi đã tiêu tán bớt rồi, chúng tôi mới bước ra ngoài.

Nhưng mà xem ra, Thịnh hồ ly có chết cũng không chịu ở chung với tôi.

Như vậy sao được, đêm nay tôi còn muốn thực hiện nguyện vọng vĩ đại mà.

Tôi chỉ có thể sử dụng tuyệt chiêu: cây không cần mặt, người không cần da.

Tôi mạnh mẽ xông lên phía trước dùng cả tứ chi, quần chặt lấy Thịnh hồ ly, những nhẽo bám trụ, tập trung hỏa lực công kích những điểm mẫn cảm của hần.

Viên tai, đầu nhũ nhỏ, phần bụng.

Đoán chừng kỹ thuật của tôi không tồi hơn nữa Thịnh hồ ly cũng đã nhen mắt mấy ngày rồi, kết quả là hắn tuy rằng đối với tên đánh rắm như tôi vẫn còn chút ghét bỏ nhưng vì suy nghĩ cho sức khỏe của tiểu hồ ly lại quyết định đối với tôi làm chuyện không thuần khiết.

Bởi vậy có thể biết, nam nhân vì “tính”, quả thật có thể đầu rơi máu chảy, hy sinh thân mình a.

Sợ Thịnh hồ ly thay đổi chủ ý tôi vội vàng lôi kéo hắn đến trên giường, sau đó không cho phân trần dạng chân ngồi ngang hông của hắn.

Thịnh hồ ly cho rằng tôi muốn ở trên ánh mắt nhũn lại, ngo một cái liền đem tôi đè xuống dưới.

Tôi vội vàng giải thích: “Tin ta đi, nếu không có được sự cho phép của người, ta sẽ không làm chuyện như vậy đâu.”

Thịnh hồ ly cũng rất có tự tin cho rằng sức tôi sẽ không đấu lại hắn cho nên bỏ tay ra chờ xem tôi muốn làm gì.

Tôi đưa tay chậm rãi cời bỏ đai áo ngui. Giống như là đang mở một món lễ vật trân quý.

Không bao lâu, thân thể hoàn mỹ cứ như vậy hiển hiện trước mắt của tôi.

Thân thể trơn phẳng trắng nõn kia dưới ánh sáng của ánh trăng càng hấp dẫn tôi tiến vào.

Gương mặt hắn như là mặt nước mùa thu mang theo lịch sự tao nhã, nhưng khi gió nổi lên, sự yêu mị cuộn sóng dậy lên hiển lộ tự nhiên trong đáy mắt của hắn.

Thịnh hồ ly nhìn tôi, ánh mắt yêu mị đó, cái lông mày khẽ nhũn đó, khoe miệng khẽ cong đó, yểu hậu trượt lên trượt xuống đó, tư thế khiêu gợi đó.

Chính là sự câu dẫn trắng trợn trái với quy tắc của Đảng, kỷ luật của Đảng a.

Tôi thiếu chút nữa thủ tính nổi lên trực tiếp đem hắn ăn không còn một mảnh, xương cốt cũng đem hầm thành canh uống.

Nhưng mà vì mộng tưởng vĩ đại vừa muốn thực lại vừa muốn sắc của tôi, tôi vội kẹp hai chân lại, nhịn xuống.

Tôi cảm lấy bơ đã đặt ở trên tủ đầu giường từ trước, lắc lắc, nhấn một cái, “xuy” một tiếng, bơ trắng như tuyết liền thành một hàng dài phun ra.

Con người Thịnh hồ ly hơi hơi nhũn lại lóe lên ánh lửa: “Hàn Thực Sắc người muốn làm gì?”

"Ta muốn uống sữa..." Quá mức kích động, không kịp suy nghĩ, lời nói thật liền nói ra, cũng may là tôi gắng sức đình chỉ chữ “dầu” cuối cùng không nói ra[1].

[1] *Sữa dầu (nãi du): bơ*

Nhưng mà như vậy liền biến thành tôi muốn uống sữa của Thịnh hồ ly.

Như vậy không tốt, thật sự không tốt chút nào.

Quả nhiên sắc mặt Thịnh hồ ly lập tức trầm xuống.

Tôi thật là oan ức quá.

Nói là vậy chứ Thịnh hồ ly ời là Thịnh hồ ly, không phải ta chỉ đùa một chút thôi sao. Người làm sao mà có thể có sữa được cơ chứ.

Cho dù có, chỉ bằng cái meo meo nhỏ xíu của người thì có thể có mấy giọt a, hơn nữa nói không chừng đã quá hạn, số lượng vi khuẩn vượt quá chỉ tiêu cho phép rồi.

Chất lượng kém như vậy còn lộ ra vẻ mặt luyến tiếc, ta tình nguyện uống Tam Lộc cũng không muốn uống của người a.

"Cho người cơ hội, lặp lại lần nữa." Thịnh hồ ly uy hiếp.

Tuy rằng tự thâm tâm tôi đang tiến hành phi báng đối với sữa của Thịnh hồ ly, nhưng nghĩ đến cái rắm tôi mới phóng vừa rồi, có thể đối với thân thể cũng như tinh thần hắn tạo nên thương tổn nhất định, tôi có chút băn khoăn liền lấy lòng nói: “Ta, ta là đang giờ mọi thủ đoạn để câu dẫn người a”

Thịnh hồ ly vừa lòng cười cười nói: “Vậy người cứ tiếp tục câu dẫn đi”

Nhận được mệnh lệnh, tôi tiếp tục bóp bơ.

Cứ bóp bơ như vậy, không khí vẫn là có chút buồn tẻ, tôi liền nhớ đến một bài về không thuần khiết.

Vẫn là nên làm nóng không khí đi.

Tôi háng giọng đọc: một ngày buổi tối, hai lời không nói, canh ba nửa đêm, bốn bề vắng lặng, năm (ta) che miệng của người, sáu (ôm) thắt lưng của

ngươi, bảy (cuối) trên người ngươi, tám (cối) hết sạch quần áo của ngươi, chín (xoắn) của ngươi “meo meo”, mười (thật) là thoải mái.

Sau khi đọc xong, chỉ nghe thấy "Ba" một tiếng, gân xanh trên trán của Thịnh hồ ly tựa hồ là nứt toác.

Mà cùng lúc đó, kiệt tác của tôi cũng hoàn thành rồi.

"Bốp bốp bốp bốp!" Tôi vỗ vỗ tay: "Đại công cáo thành."

Thịnh hồ ly vừa vận đề nén tâm tình xuống, lúc này, hần ngược mắt lên, mắt nhìn một vòng một vòng chồng chất trước ngực mình, bờ chồng chất thành hình cục phân, gân xanh thái dương lại "Ba" một tiếng nứt toác.

Tôi âm thầm lo lắng, chiếu tốc độ như vậy đi xuống, Thịnh hồ ly rất có thể sẽ rất sớm bị trúng gió a.

Bất quá, nghĩ theo hướng khác, sau khi bị trúng gió, không phải là tôi sẽ có thể nữ thượng vị cả ngày lẫn đêm sao?

Nghĩ đến điểm này, tôi bắt đầu âm thầm cầu nguyện Thịnh hồ ly trúng gió.

Đang tưởng tượng thấy cảnh trên giường bệnh ở bệnh viện, bộ dáng tôi rong ruổi ở trên thân thể không thể động đậy của Thịnh hồ ly, thì Thịnh hồ ly mở miệng: "Hàn Thực Sắc, ngươi giải thích cho ta ngươi là đang làm cái gì đó?"

"Tình thú câu dẫn ngươi a." Đứa nhỏ này, vẫn chưa hiểu sự đời a.

"Như thế này mà là tình thú câu dẫn ta ư? Đến cuối cùng, hần là ngươi sẽ dùng đầu lưỡi từng chút một liếm sạch bờ trên người ta?" Thịnh hồ ly ánh mắt híp lại chỉ còn một nửa: "Như vậy, ngươi muốn liếm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Bơ đại tác chiến

Đúng a, làm đến cuối cùng, cư nhiên lại quên mất suy nghĩ lúc ban đầu, thật sự đáng chết mà

Tôi lấy khăn giấy ra, lau bờ có hình dáng giống như phân kia

Sau đó, tiếp tục quệt bờ

Lần này, quệt đặc biệt đứng đắn và nghiêm túc, hoàn toàn dùng hết sức mạnh tinh thần giống như lần đầu viết thư xin gia nhập Đảng.

Nói cách khác, tôi quệt những hình vẽ rất sắc tình

Cụ thể hơn là tôi ở tại hai cái tiểu đỉnh mỗ của Thịnh hồ ly che phủ lên một lớp bờ bikini

Thịnh hồ ly tất nhiên là thấy tất cả mọi hành động của tôi

Ngay khi gân xanh ở bên thái dương của hần lần thứ 3 muốn nổ tung, tôi giành trước cúi mình xuống, vươn đầu lưỡi, liếm xuống một cái.

Bờ mềm dày đặc, tô vẽ trên da thịt non mềm trắng nõn của Thịnh hồ ly, hai hình ảnh kết hợp lại càng tăng thêm sức mạnh

Đầu lưỡi của tôi hơi cuộn, liền liếm bờ với hương vị ngọt ngào, mềm mịn vào miệng

Cảm nhận ở phía dưới là da thịt Thịnh hồ ly, càng tăng thêm sự thom ngon

Lần này, tôi thật sự là yêu thích không rời miệng.

Đầu lưỡi hồng nhợt của tôi dính sát trên nụ hoa của Thịnh hồ ly, giống như phải hòa tan nó trong miệng mình

Không bao lâu sau, nội y bờ liền biến mất dưới môi lưỡi của tôi

Tay của tôi cũng không có nghỉ ngơi, tiếp tục quệt bờ lên ngực Thịnh hồ ly

Sau đó lại dùng môi lưỡi tiêu diệt từng chút một

Trên ngực Thịnh hồ ly một mảng sáng bóng óng ánh, tất cả đều là dấu vết hấp dẫn

Nhìn qua rất quyến rũ

Ánh mắt hần híp lại, ở bên trong phủ đầy sương khói mùa xuân.

Sắc xuân trên ghẹo người

“Ăn ngon không?” Hần hỏi

Âm thanh này, chậm chậm kéo dài, lại mang theo phong thái là lướt, làm cho người khác cả người kích động

“Ăn ngon!” tôi đột nhiên thẳng người dậy, trực tiếp đem bơ quét vào trong miệng mình

Không tệ không tệ, nhãn hiệu này mùi vị thật không tệ, ngọt mà không ngấy, lần sau nên mua nhiều một chút

“Hàn Thực Sắc” Thịnh hồ ly gọi tôi

“Thì ra, ngươi làm vậy là vì muốn nếm thử cảm giác vừa làm vừa ăn có phải không?”

Tôi thiếu chút nữa bị bơ làm cho ghen

Thật không hổ là Thịnh hồ ly, mông của tôi vênh lên một cái, hần liền biết tôi muốn đi ị hay là đi tiểu rồi.

Tôi vội dừng hành động lại nhìn hần lo lắng

Thịnh hồ ly nhìn tôi, con ngươi dưới ngọn đèn xẹt qua một tia sáng sắc sỡ

Sau đó, bỗng nhiên trời đất quay cuồng, tôi liền bị hần đè lên

Các tế bào trứng của ta a, các ngươi phải chịu đựng, trăm triệu lần đừng để bị ép ra ngoài a.

Thịnh hồ ly đoạt bơ từ trong tay tôi, ánh sáng rực rỡ như chuyển động từ đuôi lông mày đến khóe mắt: “Ngươi đã ăn no, bây giờ nên đến lượt ta”

Sau đó, chiếc áo sơ mi in hình con thỏ lưu manh, vừa thoải mái vừa tinh khiết của tôi liền bị hần cởi ra

Không, chính xác hơn mà nói thì hần không có cởi ra hoàn toàn mà dùng nó để trói hai tay của tôi

Cho nên bây giờ tư thế của chúng tôi rất kinh điển: hai tay tôi bị trói trên đỉnh đầu, mà hần thì lại ở trên người của tôi

Nếu nhất định phải gán cho hành động này một cái tên để gọi, thì phải là... ngược luyến tình thâm.

Nhìn tất cả cảnh này, đôi mắt của tôi ần ạch mà ứa ra nước mắt.

“Làm sao vậy?” Thịnh hồ ly nghi ngờ “Ta làm đau ngươi?”

“Không, ta chỉ là thấy may mắn mà thôi” Tôi thở sâu, dùng âm thanh vui mừng tội đồ nói “Rất may vừa rồi đã wax lông nách”

Trong tư thế này, dưới nách toàn bộ bị thấy sạch.

Nếu vừa rồi quên wax, không phải là Thịnh hồ ly sẽ hôn đến đầy lông trong miệng sao?

Mặt của tôi chẳng phải là bị ném đến Thái Bình Dương sao?

Cho nên nói, sao tôi có thể không mừng đến rơi nước mắt được?

Bởi vì không có mặc nội y, cho nên sau khi áo sơ mi bị cởi ra, tôi hoàn toàn trần trụi

Thịnh hồ ly nhìn thấy tôi, khóe miệng nhếch lên một độ cong làm cho người ta bị hấp dẫn, trầm luân, trực tiếp tiến sâu vào linh hồn của tôi

Tôi sắp đi hộp lớp rồi

Tôi phải đi

Vì Thịnh Du Kiệt

Tóc của hần vẫn còn ẩm ướt, màu đen tuyền, làm tôn thêm màu da trắng nõn của hần, dán sát vào nhau, phác họa nên trạng thái quyến rũ cực độ

Hắn quét bơ trên ghẹo lên ngực của tôi

Bơ thật lạnh, chạm vào trên da thịt, mềm mại, dính dính, quyến rũ, hình ảnh này thật kích thích thị giác, có thể dễ dàng làm cho người ta động tình

Sau đó, Thịnh hồ ly cúi mình xuống vờn đầu lưỡi phấn nộn đã từng cho tôi vô số lạc thú cao ngất, bắt đầu thân mật liếm, đem toàn bộ dụ hoặc vừa rồi trả lại cho tôi

Cách một lớp bơ, xúc cảm từ lưỡi thật mờ nhạt, nhưng với sự xâm chiếm từng bước của nó, kích thích càng rõ nét

Mềm mại, mang theo một chút thô ráp, khiến cho tôi run rẩy

Lưỡi hắn liếm khắp ngực của tôi, lưu luyến nơi tròn trịa, dùng răng nanh cứng rắn miết nhẹ nụ hoa, môi mòng ngậm nơi mẫn cảm của tôi mà mút

Động tác này thật dụ dỗ người ta phạm tội

Tôi chịu không được, toàn thân như bị một luồng điện đốt nóng, tất cả tế bào đều kêu gào

Mây khói tình dục, che mờ mắt của tôi.

Thịnh hồ ly trong mắt tôi đúng là rất mê hoặc

Tôi ưỡn người lên, làm cho chỗ mẫn cảm của mình càng tiến sát đến môi hắn, muốn làm cho hắn nắm giữ tất cả của tôi

Trong khoảnh khắc này, tôi nguyện đem tất cả của mình dâng tặng cho hắn

Đúng lúc này, điện thoại vang lên

Tôi và Thịnh hồ ly đang bận việc dây dưa, âm thanh của điện thoại ồn ào như xa như gần, phản phát không rõ ràng.

Cảm giác kích thích rõ ràng nhất, chính là môi lưỡi của Thịnh hồ ly, ở trên người tôi dạo chơi, chuyển động tinh tế, sự mất hồn ăn sâu trong xương cốt

Điện thoại dường như reo rất lâu, cuối cùng cũng ngừng

Tôi đưa tay gầy dựa thoát ra khỏi áo sơ mi rồi quàng lên cổ Thịnh hồ ly

Chúng tôi ôm nhau chặt chẽ, tay chân quẩn quít, tình dục như lửa, đốt cháy tất cả

Nhưng tiếng chuông điện thoại làm phiền người khác lại vang lên

Thịnh hồ ly đưa tay ra nhấn nút nhận cuộc gọi

Mà tôi, thì vẫn nhắm chặt mắt như trước, sa vào trong sự gọi cảm mà Thịnh hồ ly dùng để giết chết tôi.

Đúng lúc này, bên kia vang lên tiếng nói của Sài Sài: “Thực Sắc? Thực Sắc? Phải mày không? Sao không mở di động?”

Giờ phút này tôi đã gần như ý loạn tình mê, chỉ có thể mơ hồ trả lời: “Là tao, di động hết pin, có việc gì... không?”

Ngay cả tôi cũng biết được thanh âm kia thật khàn.

Môi Thịnh hồ ly vẫn tiếp tục liếm như trước

Giống như tôi là một khối bơ lớn, mà hắn, thì đem mỗi tác da thịt của tôi, liếm thật sạch sẽ.

Tôi cắn chặt môi, không cho tiếng rên rỉ bật ra khỏi môi

Khoái cảm dâm mị làm cho tôi kề cận bờ vực điên cuồng

Thanh âm Sài Sài mang theo một chút do dự: “Tao gọi đến để báo cho mày biết, cuối tuần họp lớp... Ôn Phú Mịch cùng An Hinh có thể sẽ đến... Mày còn muốn đi không?”

Một giây trước, máu trong người tôi chảy thật nhanh, kêu gào, một giây sau, liền hoàn toàn đóng băng

Cơ thể của tôi cứng đờ

Là cứng đờ từ đầu tới chân.

Cùng lúc đó, Thịnh hồ ly cũng giống như tôi

Dục hỏa trong chúng tôi trong nháy mắt liền biến mất gần như không còn, biến thành đông lạnh

Sau khi chậm rãi phục hồi tinh thần, trong lòng tôi thầm chửi một tiếng: là cái con rùa nào phát minh ra điện thoại di động a!

Tôi nghĩ chuyện lần này chắc là sẽ rất nghiêm trọng

Không có lý do gì cả, chỉ là linh cảm của tôi

Mà linh cảm của tôi luôn luôn chính xác

Sự việc là như sau, khi tôi cùng Thịnh hồ ly đang trần trụi, đang muốn làm hoạt động không thuần khiết, thì Sài Sài gọi điện báo với tôi, nói là bạn trai cũ của tôi sắp trở về rồi.

Mà, Thịnh Du Kiệt thì vẫn rất cố chấp mà để ý đối với bạn trai cũ của tôi

Xem ra đêm nay, muốn lừa bịp cho qua là rất khó khăn

Càng ngày càng cảm thấy ông trời giống như là dùng chúng tôi để chơi đùa một trò chơi, mỗi lần Thịnh Du Kiệt để ý đến Ôn Phủ Mịch chính là một cửa ải, mà độ khó của mỗi cửa thì lần sau cao hơn lần trước.

Nhưng trò chơi này, là không có khả năng lưu lại, tôi nếu như thất bại, thì chính là Game over, đến cơ hội làm lại cũng không có.

Vì vậy tôi hết sức cố gắng phá cửa, nhưng mà không biết mình có thể chống đỡ bao lâu

Tôi phục hồi tinh thần, nói với Sài Sài: “Tao không đi... tao hiện tại đang bận, bữa khác gọi điện thoại cho mày”

Sau khi gác điện thoại, tôi lại lần nữa ôm lấy cổ của Thịnh Du Kiệt, chủ động hôn hân.

Thế nhưng hân lại buông tôi ra

Mặc dù không có sử dụng nhiều lực, nhưng hành động này chính xác nói cho tôi biết dùng chiêu số một là nói sang chuyện khác đã không thể dùng được nữa

Tôi ra vẻ giả ngu “Tại sao không làm? Có phải thừa dịp lúc ta nói chuyện điện thoại, ngươi liền tự bản thân mình lên lút bắn?”

Những lời này rất là sĩ nhục, nếu là bình thường ánh mắt Thịnh hồ ly sẽ nhíu lại, xông lên ăn sạch tôi đến mẫu vụn cũng không còn

Nhưng lúc này lại không phải bình thường

Cho nên hân không có trúng kế

Hân chỉ nhẹ nhàng nghiêng mình, nằm ngã vào bên cạnh tôi

Giường mềm mại, khi hân nằm xuống, cánh tay trái của tôi thuận theo nệm lồm xướng

Đồng thời trong lòng cũng chìm xuống

Thịnh Du Kiệt nhìn trần nhà thờ hờn hển, bình ổn dục vọng của mình

Sau đó, hân chậm rãi hỏi: “Tại sao ngươi không đi?”

“Đi đâu?” Tôi hỏi

Tôi đương nhiên biết hân muốn hỏi gì, tôi chỉ muốn kéo dài thời gian

Tôi suy nghĩ xem nên trả lời thế nào mới có thể làm cho Thịnh Du Kiệt hài lòng, mới có thể làm cho hân yên tâm, mới có thể làm cho quan hệ của chúng tôi hoàn hảo như lúc ban đầu

Đồ vật mà tôi yêu thích nhất, sắp bị dính nước rồi.

Thần kinh của tôi hết sức căng thẳng

“Hộp lớp” Thịnh Du Kiệt hỏi: “Tại sao ngươi không đi?”

“Quan hệ với những người đó không tốt” Tôi dùng giọng điệu hỏi hột trả lời: “Lười đi”

“Lần này ta đưa ngươi đi” Thịnh Du Kiệt nói, thanh âm của hân cùng một dạng gió thoảng mây trôi “Chẳng lẽ, ngươi không muốn người khác nhìn thấy

bạn trai của người?"

Trái tim tôi đập nhanh một cái, nhưng trên mặt lại thể hiện sự bình tĩnh: "Công việc gần đây bận rộn, không có thời gian đi, với lại, nữ sinh trung học trước kia có vài đứa đều là hồ ly tinh, ta sợ mang theo người, có đi không có về, có thứ tốt vẫn nên cất giấu vào thật kỹ"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hắn nói, ta phải rời xa người

"Yên tâm, ta phẩm vị độc đáo, chỉ thích người như vậy." Thịnh Du Kiệt nửa là nghiêm túc nửa là đùa giỡn mà nói, nhưng có gì đó hàm chứa trong sự nghiêm túc kia, lại khiến tôi có chút không chịu được.

"Con người là thay đổi, trước kia thích gì đó, cũng sẽ không luôn luôn thích." Tôi một câu hai nghĩa.

Nguy ý là tỏ rõ với Thịnh Du Kiệt, đại ý chính là, đúng vậy, trước kia tôi là liễu mạng mà thích Ôn Phủ Mịch, nhưng hiện tại, tôi chính là như liễu mạng mà thích hắn.

Thịnh Du Kiệt cười cười, nhưng mà tiếng cười kia, là lướt nhẹ qua, không có cảm giác thật: "Nhưng có một số thứ, một khi dính vào trong lòng rồi, thì vĩnh viễn sẽ không quên, cái gì cũng không thể thay thế được vị trí của nó."

Tôi cùng Thịnh hồ ly cứ như vậy nằm ngửa trên giường, trần trụi.

Hai người đánh đổ nan giải.

Cái loại cảm giác này, quá khó chịu.

Tôi không thích.

Vì thế, tôi đột nhiên trở thân mình, một lần nữa đè lên người Thịnh Du Kiệt, học theo hái hoa tặc, xoa xoa tay, dầm dẫm mà cười: "Tiểu mỹ nhân, người phải ngoan ngoãn, đại gia sẽ rất thương yêu người."

Nếu không cân nhắc đến chuyện Thịnh Du Kiệt có chút nghiện sạch sẽ, tôi nhất định đúng lúc mà nhỏ xuống hai giọt nước miếng cho hợp với tình hình.

Thế nhưng Thịnh Du Kiệt lại không có động tĩnh gì, trong con người kia, là một mảng trong sáng.

Quả thực tôi đúng là giống như diễn kịch một vai.

Bất quá, dù sao đều đã bắt đầu diễn, thì tiếp tục đi.

Thế là, tôi cúi người, muốn hôn hắn.

Tôi âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải sử dụng tất cả tuyệt học của tôi, tranh thủ hôn Thịnh Du Kiệt đến thất điên bát đảo, tìm không ra phương hướng.

Thế nhưng, Thịnh Du Kiệt cũng không cho tôi cơ hội này.

Đầu gối hắn vừa nhấc, tôi giữ cân bằng không tốt, liền như vậy lăn đến mép giường.

Nệm rất mềm, lúc tôi lăn xuống, còn nảy ba cái.

Lúc chạm đất, tôi nằm sấp, mặt của tôi, chôn trong tấm trải giường, mũi có chút không thông khí, giọng điệu thì rầu rĩ: "Thịnh Du Kiệt, người làm gì vậy?"

Hỏi xong hỏi lâu, tiếng Thịnh Du Kiệt mới truyền đến: "Ta cũng muốn hỏi người, Hàn Thực Sắc, người muốn làm gì?"

"Ta muốn làm hoạt động trên giường." Tôi thành thật đáp lại.

Nhưng đây cũng không phải câu trả lời mà Thịnh Du Kiệt cần: "Tại sao người không dám đi gặp Ôn Phủ Mịch."

"Không phải không dám, là không muốn." Miệng mũi của tôi vẫn còn chôn trong tấm trải giường, phòng chừng cái chỗ kia là cái chỗ nửa giờ trước tôi đánh rắm kia, còn có dư vị. Vì thế, tôi tựa lệch đầu tới một phía khác, đưa lưng về phía Thịnh Du Kiệt.

Miệng mũi của tôi, vẫn bị tấm trải giường che phủ, dường như rất lỏng.

Mỗi khi tôi muốn tự ngược đãi mình, sẽ sử dụng cái tư thế này.

"Vì sao không muốn?" Thịnh Du Kiệt hỏi.

Giọng điệu rõ nhạt, như là đang hỏi một vấn đề không quan trọng.

Nhưng mà, tôi biết, tôi nhất thiết phải trả lời hắn.

Tôi không biết nên trả lời như thế nào.

Nhất thiết.

Lúc sự tình biến thành nguoi nhất thiết phải làm, chính là lúc nguoi chán ghét nó.

Vì thế, tôi liền nghĩ, cố gắng mà nghĩ, suy nghĩ thật lâu.

Ánh trăng ngoài cửa sổ, ảm áp, nó cũng cố gắng mà tĩnh lặng.

Thời gian, dường như đã qua rất lâu, giọng Thịnh Du Kiệt vang lên: "Bởi vì nguoi vẫn còn không buông hẳn xuống được."

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sao đêm nay, đặc biệt rục rờ.

Xem ra, ngày mai là một ngày nắng.

Đang lúc tôi nghĩ như vậy, Thịnh Du Kiệt tiếp tục hỏi: "Nguoi là thừa nhận sao?"

Giờ phút này, lưng của tôi, trần trụi.

Hơi lạnh của máy điều hòa, thỉnh thoảng thổi lên trên, len lỏi vào trong từng lỗ chân lông.

Tôi không biết, cũng không hiểu được, vì sao phải trong tình trạng thế này, lại bàn về một người con trai khác.

Tôi không có con đường khác có thể đi, tôi chỉ có thể nghiêm túc mà suy xét, suy xét những vấn đề tôi dè dặt không muốn suy xét này.

Lời Thịnh Du Kiệt, hẳn là đúng.

Tôi không dám đi học lớp, tôi sợ gặp mặt Ôn Phủ Mịch và An Hinh.

Đúng vậy, tôi sợ gặp hai người bọn họ.

Thịnh Du Kiệt cho rằng, sở dĩ như thế, là bởi vì tôi vẫn còn không buông Ôn Phủ Mịch xuống được.

Tôi rất rối loạn, rối cuộc thế nào, mới gọi là buông xuống?

Dựa vào tiêu chuẩn của Thịnh Du Kiệt, là muốn hoàn toàn quên, trong lòng, không lưu lại một chút bụi.

Tôi nghĩ, tôi không làm được.

Tôi không thể quên việc tôi ngồi ở trước gian đồ uống kia một đêm.

Tôi không thể quên tôi viết trên bậc thềm kia: "Phủ Mịch, nguoi mau tới đi".

Tôi không thể quên đi những giọt nước mắt tôi chảy trong cái mùa hè năm đó.

Những thứ này, đều là ký ức của tôi, ký ức thuộc về một mình tôi.

Đúng vậy, thế gian vẫn có người khoáng đạt như thế, gặp mặt người yêu trước kia, mỉm cười "Hey" một tiếng, tiếp theo, bỏ đi.

Chuyện xưa trước đây, đều thành mây khói.

Nhưng là, người kia, không phải tôi.

Vết thương, tuy rằng không còn đau đớn, nhưng vẫn là đáng sợ.

Giống như khi xuống cầu thang, ngã sắp nơi bậc thang cuối cùng.

Ngã rất nặng, đầu roi máu chảy.

Vì thế, mỗi lần, khi đi ngang qua bậc thang kia, trong lòng đều sẽ tự nhiên sinh ra một tia hoảng sợ.

Cho dù vết thương đã liền lại, ký ức vẫn còn chôn sâu ở trong lòng.

Đúng vậy, so sánh Thịnh Du Kiệt và Ôn Phủ Mịch, bất kể phương diện nào, đều là không chút kém cỏi.

Đương nhiên tôi có thể khoắc tay Thịnh Du Kiệt, chạy đến trước mặt Ôn Phủ Mịch và An Hinh, lướt qua một vòng, dùng cái mộng lác lư của tôi nói cho bọn họ: lão nương là bị bỏ, nhưng hiện tại ta tìm được một thứ còn tốt hơn, Thịnh hồ ly nhà ta mộng so với Ôn Phủ Mịch có thể véo, eo nhỏ so với Ôn Phủ Mịch có thể lắc, khuôn mặt nhỏ nhắn so với Ôn Phủ Mịch càng mê người, thế nào, thế nào, các người đến cắn mộng ta này.

Nhưng mà như vậy có thể vẫn hỏi lại cái gì?

Nước mắt khi đó đã không thể vẫn hỏi lại được.

Giữa tôi và hai người kia, là không thoải mái, đối với sự không thoải mái có thể thấy trước đó, tôi hy vọng có thể cố hết sức tránh. Cho nên, tôi không muốn nhìn thấy bọn họ.

Thế nhưng, Thịnh Du Kiệt thúc ép tôi, hẳn nhất định phải gặp mặt Ôn Phủ Mịch, nhất định phải nhìn thấy tôi xem Ôn Phủ Mịch không đáng một cái nhìn.

Tôi không làm được.

Tôi nói rồi, Ôn Phủ Mịch là một đoạn ký ức của tôi, là phần tạo thành sinh mệnh của tôi, nhìn hắn, tôi vẫn sẽ nhớ tới khoảng năm tháng trước kia.

Tôi không làm được như gió thoảng mây trôi.

Mà những cái này, Thịnh Du Kiệt sẽ không hiểu.

Thật ra, nếu đổi vị trí suy xét, tôi có thể cũng sẽ hành động giống như hắn.

Cho nên, tôi không trách hắn.

Chỉ là, cách làm của hắn, khiến tôi rất khó chịu.

Tôi hít sâu âm giọng, hỏi: "Thịnh Du Kiệt, nếu ta không đi, người sẽ thế nào?"

Hơi thở tôi bật ra liền như vậy mà bật vào nơi nếp gấp của tấm trải giường, lại quay về, lần nữa phả lên trên chính khuôn mặt của tôi.

Như là đã qua hồi lâu, lời Thịnh Du Kiệt truyền đến: "Nếu như vậy, ta nghĩ..... Mỗi quan hệ lúc này của chúng ta, nên tạm dừng một chút."

Ngực của tôi, bỗng chốc thắt chặt, tất cả nội tạng, đều xoắn lại thành một đoàn.

Tôi nhắm mắt lại, cắn môi, hao phí sức lực rất lớn, mới đưa được nước mắt kìm nén trở vào.

Tiếp đó, tôi dùng giọng cố hết sức bình tĩnh, hỏi: "Ý của người là... chia tay với ta sao?"

Thịnh Du Kiệt nhẹ giọng nói: "Không, chỉ là bình tĩnh lại, cho đôi bên một khoảng thời gian, như vậy tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng, thứ bản thân muốn là gì."

Tay tôi, vẫn nắm chặt tấm trải giường.

Tấm trải giường vàng nhạt kia, dưới tay tôi lộ ra một đóa hoa.

Nhưng dáng vẻ của hoa, cũng là đau khổ.

Tôi đứng mạnh lên, tay nắm thành quả đấm, ra sức mà đánh Thịnh Du Kiệt.

Tôi hung hăng mà nói: "Thứ ta muốn là người, Thịnh Du Kiệt, ta thật sự rõ ràng! Ta muốn ở một chỗ với người, ta muốn cãi nhau ầm ĩ với người, ta muốn lên giường với người, là người, người kia chính là người! Vì sao người cứ không chịu tin tưởng ta, vì sao người không thể xem như những thứ kia là không có?"

Lúc đầu, Thịnh Du Kiệt để tôi tùy ý đánh, nhưng đến lúc sau, hắn bỗng chốc cầm hai tay của tôi, dùng sức, kéo tôi tới trên người hắn.

Hắn nhìn thẳng tôi, đôi mắt kia, giống như che phủ một tầng màu sương giá trong lạnh: "Vậy vì sao người còn không buông được hắn!"

"Rốt cuộc ngươi muốn ta thế nào?" Tôi gào to: "Thịnh Du Kiệt, ngươi nói, ta phải làm thế nào, ngươi mới có thể tin tưởng ta?"

"Đi tham dự họp lớp, đi gặp hắn." Thịnh Du Kiệt nhìn tôi: "Đi cùng với ta, đi gặp hắn, chứng minh với ta, ngươi đã quên hắn rồi."

"Nếu như, ta không làm theo như ngươi nói?" Tôi cũng nhìn hắn: "Ngươi muốn thế nào?"

Trong mắt Thịnh Du Kiệt, lóe lên một tia sáng.

Ánh sáng tàn nhạt, thừa thối.

"Thực Sắc," hắn gọi tên tôi: "Ta không thể chịu được trong lòng người ta yêu, có một người khác... Nếu là như vậy, ta sẽ lựa chọn rồi đi."

Nghe vậy, tôi si ngốc mà nhìn hắn, cả thân người, như là một thứ trống rỗng.

Chờ sau khi tinh thần hồi phục lại, tôi phát hiện bản thân rất lạnh.

Tôi không có mặc quần áo, ngực của tôi trần trụi, dán trên thân mình cũng trần trụi của Thịnh Du Kiệt.

Giờ phút này, trái tim chúng tôi, là gần sát chặt chẽ, chỉ là ngăn cách chút da thịt.

Thế nhưng, tôi lại cảm thấy, đây là lần đầu tiên, giữa chúng tôi, lại cách xa như vậy.

Cơ thể của tôi, bỗng nhiên mất đi sức lực.

Tôi tê liệt ngã xuống trên người Thịnh Du Kiệt.

Giống như một thứ bùn nhão, tê liệt ngã xuống trên người hắn.

Hắn không có ôm tôi, không có giữ lại, chỉ là lặng im.

Da thịt chúng tôi, trơn mịn, cho nên, tôi không tìm được thăng bằng, tôi trượt xuống.

Tôi ngã xuống bên người Thịnh Du Kiệt.

Nệm mềm mại, một lần nữa lún xuống.

Tôi chậm chậm mà trở người, đưa lưng về phía hắn.

Tôi cảm thấy lạnh, cho nên tôi cuộn mình, tôi ôm lấy chính mình, tôi cầm chiếc chăn quần thật chặt.

Thế nhưng tôi vẫn còn lạnh.

Tối đó, chúng tôi cứ nằm như vậy, ai cũng không nói gì.

Tối đó, tôi nhìn trời đêm ngoài cửa sổ, nhìn nó từ sắc tím thâm thẫm, biến thành sắc hồng mờ mờ.

Tối đó, tôi hoàn toàn không có nhắm mắt.

Lúc trời sáng, tôi dùng tiếng nói khàn khàn nhẹ giọng nói: "Được, ta đồng ý với ngươi."

"Ừ." Giọng nói của Thịnh Du Kiệt, rất nhạt, nhạt đến không thể nhận ra bất cứ cảm xúc gì

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tôi bị hãm hại rồi

Tôi phải đi họp lớp

Tôi cần phải đi

Vì Thịnh Du Kiệt, tôi phải đi

Bởi vì tôi biết, Thịnh Du Kiệt không hề uy hiếp tôi.

Hắn thật sự sẽ bỏ đi.

Chúng tôi vẫn còn yêu nhau, cho nên, chúng tôi không thể chia tay.

Đúng vậy, tôi không thể chia tay với hắn.

Bởi vậy, bất luận là việc gặp mặt Ôn Phủ Mịch và An Hinh đối với tôi mà nói có bao nhiêu khó khăn, tôi cũng phải đi.

Từ sau khi quyết định, dạ dày của tôi vẫn luôn luôn không thoải mái.

Tất nhiên không phải mang thai, bởi vì kì sinh lí mới kết thúc vài ngày.

Là áp lực.

Một khi cảm thấy áp lực, dạ dày sẽ xuất hiện tình trạng như vậy.

Tôi muốn xác định xem Ôn Phủ Mịch có tới đó không, nhưng mà điểm quan trọng là Đồng Điều nói là hắn đã đi nước ngoài bàn chuyện làm ăn, vẫn chưa liên lạc được.

Tôi chỉ có thể chuẩn bị cho tình huống xấu nhất

Nói chưa từng tưởng tượng ra tình cảnh gặp lại Ôn Phủ Mịch, đó là lừa dối.

Tình huống thường xuyên xuất hiện nhất trong suy nghĩ, chính là lúc gặp An Hinh, cô ta bởi vì ghen tị tôi (thật ra tôi cũng không biết mình có cái gì làm cho cô ta ghen tị, vì đề tình tiết tưởng tượng này phát triển, tạm thời nhận định cô ta ghen tị vì tôi đoạt đi thân xử nam của Ôn Phủ Mịch đi), mà đối với tôi tiến hành châm biếm khiến cho người ta khó mà nhận được.

Nhưng mà ở bên cạnh cô ta, Ôn Phủ Mịch thì không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt bi ai nhìn tôi.

Tôi đang muốn cãi lại, bỗng nhiên một bàn tay vỗ nhẹ trên lưng tôi, sau đó, một người đàn ông đi tới, nhiều tiền hơn so với Ôn Phủ Mịch, đẹp trai hơn so với Ôn Phủ Mịch, đáng người tốt hơn so với Ôn Phủ Mịch, ngay cả tóc tơ cũng đầy đủ sắc hương vị hơn so với Ôn Phủ Mịch, giúp đỡ tôi, dùng ngữ điệu nhàn nhạt, phản kích lại An Hinh, bắt bẻ cô ta thương tích đầy mình, không chỗ dung thân.

Sau đó, người đàn ông kia ôm tôi, dưới cái nhìn giận dữ của An Hinh, trong ánh mắt trống trải của Ôn Phủ Mịch, kéo tôi rời đi.

Một màng diễn trút hết cơn giận

Nhưng mà tôi biết, An Hinh sẽ không làm như vậy

Cảm giác của tôi đối với An Hinh rất phức tạp, không thể nói là yêu mến, nhưng mà tôi biết, nếu cô ta là cô gái như vậy, Ôn Phủ Mịch cũng sẽ không yêu cô ta lâu như vậy.

Đúng vậy, An Hinh chỉ cười với tôi, không phải là nụ cười châm biếm, cô ta sẽ không làm cho tôi cảm thấy khó xử.

Hơn nữa, cũng không cần thiết như thế

Vậy thì, tình huống có thể xảy ra nhất là tại nơi họp lớp chết tiệt kia, đứng cạnh bên người tôi là Thịnh Du Kiệt, An Hinh đứng bên cạnh Ôn Phủ Mịch.

Chúng tôi cách xa nhau, liếc nhìn lẫn nhau, khóe miệng nhếch lên, cười cười.

Như vậy là kết thúc

Ý tôi là bề ngoài

Còn ở trong lòng, có thể, Ôn Phủ Mịch sẽ hơi buồn phiền.

Còn tôi thì sao?

Tôi không xác định được.

Trong chớp mắt tôi thấy sợ hãi, chuyện cũ trước kia giống như thủy triều, tuôn ra trong đầu

Kỳ nghỉ hè năm nhất, ánh mặt trời khi đó rất nặng nề, mệt mỏi, màu vàng u ám

Tôi vĩnh viễn vẫn nhớ rõ.

Cho nên, tôi không xác định được thời điểm nhìn thấy Ôn Phủ Mịch và An Hình tự mình có thể bình tĩnh hay không

Nhưng mà tôi phải bình tĩnh

Bởi vì Thịnh Du Kiệt muốn xem chính là khoảnh khắc đó

Lúc đó, hắn sẽ tập trung nhìn tôi, dõi theo ánh mắt của tôi, dõi theo mỗi một biểu hiện nhỏ trên mặt tôi, thậm chí là từ sự run run trong lòng bàn tay tôi mà đoán rằng tôi không quên được Ôn Phủ Mịch.

Điều này giống như một cuộc thi, nếu tôi không đạt tiêu chuẩn, Thịnh Du Kiệt sẽ bỏ đi.

Nghĩ đến đó, tôi bắt đầu loại dục vọng muốn phá bỏ bản thân mình.

Ôn Phủ Mịch, lúc tôi 16 tuổi thì đã yêu người đàn ông này.

Tôi và hắn ở cùng một chỗ ba năm, trọn vẹn suốt ba năm

Chúng tôi trải qua thời kì trưởng thành đẹp nhất, non nớt nhất.

Chúng tôi đem thân thể thuần khiết nhất dâng tặng lẫn nhau

Những điều đó đều không thể quên được

Hắn chính là một vết thương sâu trong tim tôi.

Đúng vậy, sau khi được Thịnh Du Kiệt điều trị, vết thương này không còn đau, không còn chảy máu, thậm chí ngay cả cái mài thật dày cũng tróc ra

Nhưng mà, nơi đó vẫn còn tồn tại một dấu vết màu da nhàn nhạt

Đó là hình dáng miệng vết thương

Mỗi khi thấy nó, tôi sẽ ngẩn ngơ

Sự ngẩn ngơ không thể tránh khỏi

Thế nhưng điều này, Thịnh Du Kiệt sẽ không hiểu

Giống như tôi, tôi không hiểu hắn vì sao lại để ý sự tồn tại của Ôn Phủ Mịch

Đúng vậy

Thịnh Du Kiệt có sự cố chấp của mình

Hàn Thực Sắc có sự hoài niệm của mình

Tôi không biết, như thế nào mới có thể giả vờ thờ ơ, mới có thể giả vờ gió thoảng mây bay

Tôi không biết

Nhưng bởi vì Thịnh Du Kiệt, vì để lấy lại sự tin tưởng trong tình cảm của chúng tôi, tôi nhất định phải thử.

Mấy ngày nay, mỗi ngày tôi đều mô phỏng tình cảnh gặp mặt với bọn người Ôn Phủ Mịch

Nụ cười của tôi, phải nhàn nhạt

Ánh mắt của tôi, phải thoải mái

Cơ thể của tôi, phải thả lỏng

Đúng vậy, nhất định phải như vậy

Tôi không ngừng đứng trước gương luyện tập

Mà dạ dày của tôi, cũng luôn kết lại thành một đoàn, căng ra đau âm ỉ.

Nhưng luyện tập rất hữu ích, nụ cười của tôi trong gương, càng ngày càng tự nhiên hơn.

Tôi nghĩ, có lẽ lần này, tôi đã có thể qua cửa ải

Cuối cùng, ngày đó cũng đã tới

Tôi cùng Thịnh Du Kiệt đi đến trường trung học trước kia tôi đã học

Nhưng từ thời điểm xuống xe, tôi đã biết, mình vẫn không có cách nào thoát mái được.

Tôi nhìn thấy cửa hàng đồ uống ở trước trường học, trong nháy mắt nội tâm liền suy sụp trống rỗng

Giống như lúc chính mình vẫn còn ngồi trên bậc thềm năm đó, cúi đầu, cầm cục đá nhỏ, về lưng tung xuống đất.

Cố gắng lắc đầu, xua tan đi hạt bụi ký ức, sau đó, tôi lôi kéo Thịnh Du Kiệt đi vào trường học

Bên trong không có thay đổi nhiều

Nơi dạy học còn đặt không ít bồn đầy hoa, nồng nhiệt nở ra vào giữa mùa hè.

Trên nền nhựa sân thể dục, có mấy người học sinh đá banh, banh tiếp xúc với chân, phát ra tiếng vang “Bịch”, chậm chạp, xa xôi, truyền đến dưới ánh mắt trời

Phía xa là ngôi nhà căn tin màu trắng, trừ lúc ăn cơm, đều ở vào tình trạng yên tĩnh

Tất cả, dường như vẫn giống như lúc ra đi, nhưng mà nhìn kỹ hơn, lại cảm thấy một số đồ vật này nọ thay đổi

Hoặc là chỉ là thời gian.

Thời gian thay đổi rồi.

Cho dù là cuối tuần, tiếng chuông trường học vẫn không biết mệt mỏi mà vang lên, vang vọng trong khuôn viên to lớn này, ngân vang khắp nơi

“Đây là trường học của các người?” Thịnh Du Kiệt thân nhiên quan sát

“Không lẽ là trường học của người?” Tôi hỏi lại

Thật là một đoạn đối thoại không thú vị, nhưng tâm tình của tôi giờ phút này thật sự không thể nào sôi nổi

Nói xong, tôi kéo Thịnh Du Kiệt đi vào thang máy

Thang máy này dành riêng cho thầy cô, học trò đáng thương chúng tôi chỉ có thể nhân lúc thời gian giữa trưa mới có thể lên đi một chút

Nhưng bây giờ, có thể quang minh chính đại đi, lại cảm thấy chẳng có gì to tát cả.

Mọi người đều như thế, đã chiếm được thì dù cho đồ tốt cũng cho là bình thường

Cùng lúc đi vào còn có ba cô gái

Ngần ấy năm, gương mặt mọi người đều trưởng thành hơn, hình dáng thay đổi rất nhiều, nhưng tôi nhớ mang máng, trong đó có một người, là học sinh lớp 12 ban 7, hình như trước kia thăm mến Đồng Điều

Thật là con nhóc không có tiêu chuẩn

Con gái ở cùng một chỗ thì tán gẫu, tán gẫu thật nhiệt tình, giống như bị nghiện, mười lăm cặp bên cạnh đối với các cô mà nói cơ bản là không hề tồn tại

Ba vị này vẫn tán gẫu thật sôi nổi

“Không ngờ trường học không thay đổi nhiều”

“Chắc là hiệu trưởng đem tiền tu bổ trường học đi bao người tình bé nhỏ”

“Đúng rồi, vừa rồi ta nhìn thấy nhà vệ sinh, nhớ tới một chuyện, các người có nhớ hay không, lúc học năm nhất, trong nhà vệ sinh nữ trên lầu của chúng ta, có người bài tiết một đống phân rất lớn”

“Ta nhớ rõ, trâu bò cũng không đại tiện như vậy nha, ta thắc mắc ruột cô gái kia không biết chính xác là dài bao nhiêu”

Nghe vậy, cái cổ của tôi lập tức duỗi ra như hươu cao cổ

Tri âm nha!

Tôi cũng nhớ mãi không quên chuyện đó

Lúc tôi đang muốn gia nhập với các cô ấy, cùng thảo luận đề tài vĩ đại này, thì cô gái từng thăm mền bạn học Đồng Điều có vẻ thần bí nói: “Các người biết là ai bài tiết không?”

“Người biết hả?” Hai người còn lại con mắt tò mò lấp lánh ánh sáng long lanh

Đương nhiên, mắt của tôi cũng sáng

Nếu lúc trước mọi người đối với kiến thức sách giáo khoa cũng có sự yêu thích nhiệt tình như thế, thì chắc chắn là cả nhóm sẽ thi đậu Thanh Hoa, Bắc Đại nha.

Bạn học thăm mền Đồng Điều mỉm cười, nói: “Chính là Hàn Thực Sắc ban 8 đấy”

Lời nói này giống như cái chày gỗ cực lớn, trực tiếp đánh vào trên đầu của tôi

Chày gỗ này không phải là chày gỗ kia, những người suy nghĩ không đứng đắn đi ra góc tường ngồi chồm hồm về vòng tròn đi.

Hai mắt tôi tối sầm, hơn nửa ngày mới khôi phục lại tinh thần

“Đứng đứng rồi, trong danh sách người tình nghi lúc đó đúng là có cô gái kia... Nhưng cuối cùng có chính xác không hả?”

Tôi cảm thấy trời đất quay tròn, danh sách người tình nghi đó là tôi cùng Sài Sài khởi xướng đầu tiên, nhưng sau đó lại cảm thấy chán, nên vứt đi cho rảnh tay

Không ngờ nha, không ngờ, mình lại có thể bị phản ngược lại

“Là Đồng Điều nói cho ta biết, hần và cô gái kia chơi rất tốt, cho nên, trăm phần trăm là thật”. Người thăm mền bạn học Đồng Điều trả lời kiên quyết, không do dự.

Ngay lập tức tôi tức giận đến nỗi tay chân run rẩy.

Uổng cho tôi nhìn xuống ghê tởm mà giúp hần đi chụp hình, không ngờ, hần lại có thể ở sau lưng tôi đâm tôi một dao

Đồng Điều ơi Đồng Điều, người cứ chờ cho cúc hoa của người tàn đi!

Sự tình họa vô đơn chí lại đến rồi.

Lúc tôi đang tức giận đến mức da đầu bốc khói, thì Thịnh hồ ly kẻ sát vào bên tai của tôi, trêu tức nói: “Hèn chi từ sau khi người dọn đến, đường ống nhà của ta thường xuyên bị tắc nghẽn, thì ra là người đại tiện”

Tôi nén giận, chờ đợi

Thật vất vả, thang máy mới đến nơi, chờ ba cô gái đi ra ngoài, một tay tôi xách Thịnh hồ ly kéo đến trong góc cầu thang, bắt đầu sờ thật mạnh bấp đùi hần

Không tệ không tệ, vài ngày không nhéo, độ co giãn lại tăng rồi.

Nhưng mà Thịnh hồ ly là ai nha, chính là một ông chủ chỉ một cái trứng mắt cũng phải báo thù.

Chỉ thấy hần cười ôn hòa, sau đó nhanh chóng đưa tay đặt trên mông của tôi

Tôi có giác ngộ, liền khép mắt lại, bấp đùi thu lại, bày ra một bộ biểu tình liệt sĩ cách mạng anh dũng vì nghĩa

Nhưng mà chờ đợi rất lâu, trên mông cũng không truyền đến sự đau đớn

Cuối cùng, Thịnh hồ ly dường như hơi băn khoăn nói: “Thiếu chút nữa quên, hệ thống bài tiết của người tốt như vậy, ta tùy tiện nhéo một cái, không chừng liền đi ra một cái, ta không biết làm sao nha”

Tôi...

Tôi suy nghĩ, không chỉ có Đồng Điều và người thăm mền bạn học Đồng Điều biết chuyện này

Sau khi có tâm bệnh, tôi cứ cảm thấy trên ót của tôi có khắc hai chữ “bé phân” bất cứ ai nhìn về mặt của tôi đều cảm thấy rất không thích hợp

Nhưng mà âm ỉ như vậy, lại tạm thời đem chuyện của Ôn Phủ Mịch để qua một bên

Có khoảng trên dưới 100 người có mặt, tất cả mọi người đều là lớp 12 ban 7 và ban 8 cùng hội họp.

Tất nhiên tôi đi đến ban 8.

Bên trong, vẫn giống như trước đây

Trên góc phải bảng đen của giáo viên viết thời khóa biểu thứ sáu, tên nhóm trực nhật

Bức màn màu xanh nhạt bị kéo ra, trên cửa sổ đặt bồn đầy hoa cỏ, đằng trước giáo viên đặt một kệ TV, chỉ có thời gian chiếu thời sự mới có thể bật lên.

Tôi đi vào, dường như trong phút chốc, trở về lại khoảng thời gian tốt đẹp kia

Không đợi tôi chìm sâu vào sự suy tư nặng trĩu, Sài Sài đã đi đến

Không chỉ có cô ấy, còn có Kiều bang chủ

Người đẹp và đàn ông cường tráng kết hợp, đúng là vui tai vui mắt

Nhưng mà hôm nay là họp lớp, người ta chỉ mang người nhà nha, lẽ nào, quan hệ giữa Sài Sài và Kiều bang chủ cuối cùng đã tới bước không thuần khiết rồi?

Tôi đi qua đó, nháy mắt, vừa muốn hỏi, Sài Sài lại giành giải thích trước: “Là hấn đòi đi theo ta, hơn nữa, hấn cũng tốt nghiệp trường này”

Tôi hỏi kỹ càng, mới biết được, Kiều bang chủ lớn hơn chúng tôi bốn tuổi, nói cách khác, khi chúng tôi vừa lên trung học, hấn cũng vừa tốt nghiệp

Tôi hỏi nhỏ Sài Sài: “Người không sợ người ta hiểu lầm quan hệ giữa hai người?”

Sài Sài nhún vai: “Hấn nói hấn sẽ giải thích”

Dường như là chứng minh lời cô ấy, lúc đó, một bạn nữ cùng lớp với Sài Sài đi đến, cười tủm tỉm chỉ vào Kiều bang chủ hỏi: “Sài Sài, vị này là bạn trai của người à?”

“Không phải” Kiều bang chủ phủ nhận

Nghe vậy, Sài Sài gật đầu vừa lòng

Nhưng một giây sau, hàm răng trắng của Kiều bang chủ lộ ra, nói thêm vào: “Tôi là chồng cô ấy”

Lần này, Sài Sài bên cạnh tôi thiếu chút nữa là nhồi máu cơ tim

Khôi phục lại tinh thần, Sài Sài vội vàng nhỏ giọng rống giận với Kiều bang chủ: “Ai là vợ của người?!”

Kiều bang chủ bình tĩnh chỉ một ngón tay vào Sài Sài: “Người đó”

“Người có bệnh thần kinh!” Sài Sài sử dụng mắt đẹp cắt ngang Kiều bang chủ

Trên mặt Kiều bang chủ không hề biến sắc: “Có bệnh thần kinh mà người còn gả?”

Lúc này, cô gái cùng lớp kia cười lắc đầu, xúc động nói: “Hai người các người, mới sáng sớm đã đấu võ mồm, tình cảm tốt thật”

Nói xong, lướt lướt mà đi

Nhìn tư thế đi đường của cô ấy, lúc này tôi mới nhớ ra, cô gái này trong trường có biệt hiệu là: “Tiểu Thiên”[1]

[1] nhân vật trong phim phim Thiện nữ u hồn.

Không phải nói hình dáng cô ấy giống Vương Tô Hiền, mà là một năm hai mùa cô ấy đều mặc quần áo màu trắng, hơn nữa bình thường lúc đi đường, đều rất nhẹ nhàng, giống như là dưới lòng bàn chân có gắn một đôi giày trượt băng.

Lớp học tiểu Thiên cách WC rất xa, muốn đi ị hay đi tiểu, nhất định phải đi qua các phòng học lớp khác

Bởi vậy, mỗi khi tự học ban đêm, là có thể thấy một cái bóng màu trắng từ cửa phòng học nào đó lướt qua, hù người ta sợ đến muốn đi tiểu.

Tôi thành thật thẳng thắn, có vài lần, tôi lơ đãng ngừng đầu, đều bị hù tới mức rơi vãi ra một hai giọt

Chương 66: Chúng ta chia tay

Nhớ lại sự việc trước kia, vẫn thật là hoài niệm nha

Ngay tại giây phút tôi không chút đề phòng này lại nghe thấy một cái tên

“Ôn Phủ Mịch?”

Mặc dù đã tập luyện thật lâu, mặc dù mấy ngày qua trong đầu tôi đều là cái tên này, mặc dù vô số lần cảnh cáo chính mình phải trấn tĩnh

Nhưng khi giây phút này thật sự đến, tay chân tôi vẫn luống cuống

Trong nháy mắt, tất cả kỷ niệm xưa đều hiện về trong suy nghĩ của tôi

Giống như một bộ phim, chiếu tốc độ rất nhanh lướt qua trước mắt tôi

Lần đầu tiên gặp mặt, gương mặt Ôn Phủ Mịch dưới ánh mặt trời thật tươi sáng, không hề nhiễm một hạt bụi nhỏ

Khi nghe tôi nói phải thông cúc hoa của thầy vật lý, Ôn Phủ Mịch cười giống như hạt sương tràn ra dưới ánh mặt trời

Ngồi giữa ghế lô của KTV, trên mặt Ôn Phủ Mịch là một nụ cười thản nhiên, nói hắn không thể chịu thiệt thòi, sau đó hôn tôi

Ôn Phủ Mịch mà mỗi buổi sáng đều ngồi xe đến nhà tôi, trong tay cầm bữa sáng nóng hổi, im lặng đứng ở dưới lầu chờ tôi chuẩn bị tốt rồi mới xuống gặp.

Ôn Phủ Mịch, trong mùa hè năm đó, thân thể trần trụi che phủ một tầng mồ hôi, ở dưới ánh sáng phản xạ màu vàng kim của ánh mặt trời dùng da thịt nóng hổi dán chặt vào tôi.

Ôn Phủ Mịch, lời kéo tôi nói, Thực Sắc, chúng ta làm hòa đi

Một Ôn Phủ Mịch dùng đôi tay run rẩy ôm lấy tôi, nói, Thực Sắc, người đừng như vậy, ta sai lầm rồi, ta không nên đá người

Ôn Phủ Mịch nói, Thực Sắc, ta chờ người, ta sẽ luôn chờ người

Ôn Phủ Mịch nói, tốt, Thực Sắc, người ở chỗ này chờ ta, ta sẽ quay lại liền

Ôn Phủ Mịch cầm tay tôi nói, Thực Sắc, chúng ta bắt đầu lại đi

Hai mắt Ôn Phủ Mịch tinh mịch thể lương, nói, Thực Sắc, ta rất yêu người

Ánh mắt Ôn Phủ Mịch tích tụ thể lương, cô đơn, nói, Thực Sắc, không có ta, người có phải sẽ hạnh phúc hơn không

Ký ức lúc đó giống như thủy triều mãnh liệt trào dâng về phía tôi, chôn vùi tôi

Thật ra, chỉ là trong nháy mắt

Sau đó, cổ thủy triều ký ức đó liền rút lui

Nhưng mà trong nhiều thời điểm, chỉ trong chốc lát cũng có thể thay đổi tất cả

Khi tôi khôi phục lại tinh thần, tôi phát hiện, cửa ải này, tôi thảm bại rồi

Bởi vì tôi thất thố

Hoặc là tay của tôi run rẩy, hoặc là sắc mặt tôi tái nhợt, hoặc là ánh mắt tôi dờ dẩn

Tóm lại, tôi thất thố

Mà Thịnh Du Kiệt lại hoàn toàn nắm bắt được trọn vẹn rõ ràng sự thất thố của tôi ở trong mắt.

Con người của hắn, đôi con người đã từng khi thìтреu ghẹo khi thì lắng lo, giờ phút này lại mang một ánh sáng trongтреo nhưng lạnh lùng, ngoài ra còn có một chút âm đạm

Trái tim của tôi, trống rỗng rồi, có gió thổi vù vù hướng vào trong thổi không ngừng, lạnh lẽo.

Đến bây giờ, tôi vẫn có thể nhớ lại thật rõ ràng, khi đó, trong mắt của tôi chỉ có Thịnh Du Kiệt

Chỉ có hắn, không có Ôn Phủ Mịch

Thật sự không có

Mà mãi mãi ở chỗ tiếng gọi Ôn Phủ Mịch kia hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của tôi

Đúng vậy, hoàn toàn không giống

Tôi tưởng rằng Ôn Phủ Mịch đến đây, cho nên có người gọi tên của hắn

Nhưng mà, Ôn Phủ Mịch không có đến

Là một người nợ, một thằng quý xúi quẩy, nhìn lầm Thịnh Du Kiệt thành Ôn Phủ Mịch

Sau đó, khi hắn đến chào hỏi, hắn hình như là có xin lỗi, cũng có thể là không, thật xin lỗi, tôi thật sự không nhớ rõ

Điều duy nhất tôi nhớ rõ chính là lòng tôi có cảm giác thật lạnh lẽo

Tôi vội đưa tay nắm tay Thịnh Du Kiệt

Nhưng mà tay hắn lạnh ngắt

Tôi nghĩ, lần này tôi sẽ bị chết khá thảm thiết

Tôi vẫn lôi kéo tay Thịnh Du Kiệt, giới thiệu thân phận hắn với người khác

“Đây là chồng sắp cưới của tôi, Thịnh Du Kiệt”

Tôi đã nói như vậy

Tôi cảm thấy tôi làm như vậy giống như là mất bò mới lo làm chuồng, nhưng tôi vẫn muốn xoay chuyển tình hình

Tôi không muốn từ bỏ

Tôi muốn Thịnh Du Kiệt an tâm, tôi muốn cho hắn biết tầm quan trọng của hắn ở trong lòng tôi, tôi muốn cho hắn biết tôi không thể không có hắn

Trong đầu tôi suy nghĩ rất nhiều phương pháp chứng minh

Tôi cùng hắn kết hôn, tôi sống cùng hắn

Hắn muốn như thế nào, tôi đều sẽ đồng ý với hắn

Đúng vậy, bất kể Thịnh Du Kiệt muốn như thế nào, tôi đều sẽ đồng ý với hắn

Tôi dẫn Thịnh Du Kiệt đi khắp các lớp học, kể lại cho hắn nghe những chuyện vui trước kia trong trường học

Nhưng mà về mặt Thịnh Du Kiệt, rất thân thiện.

Cho dù khóe miệng cười, cũng là rất thờ ơ

Tôi lôi kéo hắn đến bên cửa sổ, chỉ xuống phía dưới nói với hắn “Trước kia chúng ta rất thích ném đồ vật này nợ xuống dưới, nào là sách, văn phòng phẩm, toàn bộ đều ném xuống. Ta nhớ rõ trước kia, sách vật lý của ta hình như bị Đồng Điều ném ... Không đúng, hình như là ta ném sách vật lý của hắn... Hình như cũng không đúng...”

Tôi đang suy nghĩ, Thịnh Du Kiệt nói “Ta tưởng rằng người nhớ rất rõ mọi việc của trước kia”

Giọng nói thật bình tĩnh, giống như là ánh mặt trời lè loi chiếu xuống mặt đất

Trong lời nói của hắn có ý tứ

Nhưng tôi không muốn nghĩ sâu xa, hoặc có thể nói, tôi làm bộ nghe không hiểu

Tôi lộ ra nụ cười phớt lờ

“Mọi vật vẫn không thay đổi đúng không?” Thịnh Du Kiệt hỏi

“Đúng vậy, dường như là không có gì thay đổi, ngay cả bàn học cũng là cái trước kia” Tôi nói

“Vậy cái kia là bàn của người phải không?” Thịnh Du Kiệt hỏi

Tôi nhìn trái phải một chút, mắt sáng ngời, chớp mắt tìm được cái bàn của mình

Rất dễ nhận ra, vì để tiện cho việc cất đồ, tôi dán một cái móc mặt mèo ở chân bàn

Vì thế, tôi đi qua ngồi xuống

Cảm giác chiều cao vẫn giống như trước kia, xem ra sau đại học tôi đã ngừng cao lên, thật uổng phí nhiều tiền mua thức ăn

Sau nhiều năm, nay ôn lại cảm giác làm học trò, tôi rất hưng phấn, ngồi ở trên ghế, hai chân còn liên tục nhip trên mặt đất

Đang vui vẻ nhip chân, tôi bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không bình thường

Mắt Thịnh hồ ly vẫn nhìn mặt bàn của tôi

Tôi nhìn theo hướng ánh mắt của hắn

Tôi thấy một hàng chữ

Nói chính xác là một câu mật mã chứa đựng một câu nói

HTSLOVEOPM

Cũng chính là: Hàn Thực Sắc yêu Ôn Phủ Mịch

Rất bình thường, cơ bản mỗi học trò đều viết chữ ở trên bàn của mình

Nhìn mặt bàn phía sau, chủ nhân cũng viết rất nhiều chữ: việc hôm nay thì hôm nay làm, Trần Thanh thiếu ta ba đồng, Lí Kì Kì là đầu heo

Câu nói tôi viết, vết tích đã phai mờ, không rõ ràng, nhưng đúng là nó tồn tại

Thật ra, trên bàn học Ôn Phủ Mịch cũng khắc như thế

OPMLOVEHTS

Ôn Phủ Mịch yêu Hàn Thực Sắc

Là tôi bắt buộc hắn viết

Tôi nói: “Chúng ta phải luôn luôn nhắc nhở chính mình, triệu lần không được đứng núi này trông núi nọ”

Nhớ rõ lúc ấy, Ôn Phủ Mịch vừa cười bất đắc dĩ vừa dùng bút bi mạnh tay mà khắc.

Đều là việc đã qua

Nhưng mà Thịnh Du Kiệt lại không cho là như vậy

Trái tim của tôi hoàn toàn chết lặng

Ngày đó, mãi đến khi cuộc họp lớp kết thúc, Ôn Phủ Mịch cũng không có xuất hiện

Tôi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra

Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng nghĩ tới tình huống như vậy

Không thể nhìn ra biểu tình gì trên mặt Thịnh Du Kiệt, tôi không biết trong lòng hắn suy nghĩ gì, hoặc có thể nói, tôi không dám biết

Sau khi từ trường học về, tôi cùng hắn lên xe, cùng hắn đi về nhà

Tôi cố gắng tìm rất nhiều đề tài để nói, nhưng mà Thịnh Du Kiệt cũng không nhiệt tình đáp lại

Thậm chí khi tôi cố gắng dựa vào bờ vai của hắn, hắn cũng chỉ đẩy tôi ra, thản nhiên nói “Đừng quậy, ta đang lái xe”

Sau nhiều lần mất mặt, tôi cũng chỉ có thể lui về ngồi yên ở vị trí ghế phụ, nhìn cảnh bên ngoài cửa xe lướt qua vùn vụt, trong đầu tôi thật hỗn loạn

Tôi suy nghĩ rốt cuộc là lỗi của ai?

Chính là của tôi, tôi không nên hiện ra vẻ thất thố khi nghe tên Ôn Phủ Mịch, làm cho Thịnh Du Kiệt thất vọng

Cũng là của Thịnh Du Kiệt, hắn không nên thúc ép tôi, dồn ép tôi đến cực hạn

Suốt trên đường đi, bên trong xe thật yên lặng

Hình như thật lâu sau đó, cuối cùng cũng về đến nhà

Thịnh Du Kiệt sau khi tắt máy xe, liền tháo dây an toàn của mình

Đúng lúc này, tôi bỗng nhiên bỏ nhào qua, vòng tay qua cổ hắn, hôn hắn

Thịnh Du Kiệt không đáp lại, hắn gỡ tay của tôi xuống, xoay đầu qua, thản nhiên nói: “Đừng nghịch, xuống xe đi”

Tôi không có nghe lời của hắn, mà tiếp tục bỏ nhào đến, tiếp tục cưỡng hôn hắn

“Hàn Thực Sắc, đừng nghịch ngợm”. Thịnh Du Kiệt nói như vậy, hai tay dùng sức, muốn kéo tôi xuống

Tôi vẫn ôm chặt cổ hắn, thậm chí còn xoay người ngồi lên người hắn, hôn hắn điên cuồng

Tôi không biết vì cái gì tôi lại làm như vậy, nhưng tôi chỉ muốn xác định hắn đang tồn tại

Thịnh Du Kiệt một mực trốn tránh, còn tôi thì vẫn tấn công

Tình trạng như hiện tại cùng với thời điểm lúc chúng tôi vừa mới quen nhau hoàn toàn trái ngược

Đột nhiên, Thịnh Du Kiệt dường như là tức giận, một tay hắn nắm lấy tôi đẩy qua một bên

Thậm chí có thể nói là tôi bị ném qua một bên

Cánh tay của tôi đánh mạnh vào ghế phụ lái.

Không đau, nhưng mà lực phủ ngã tạt trong nháy mắt đảo lộn

Dường như không thể xoay chuyển lại nữa rồi

Tôi rũ rứt xuống, hỏi “Thịnh Du Kiệt, ngươi làm vậy có ý gì?”

Sau khi nói, tôi mới phát hiện giọng nói của mình lạnh lẽo như vậy

Lòng của tôi cũng lạnh lẽo giống như vậy

“Xin lỗi” Hắn nói với tôi, sau đó mở cửa xe, nói “Xuống xe đi”

Tôi không nhúc nhích, tôi vẫn còn rũ rứt xuống, tôi hỏi “Ngươi rốt cuộc muốn ta thế nào?”

Thịnh Du Kiệt im lặng

Tôi thở dài một tiếng, nói: “Thịnh Du Kiệt, chúng ta kết hôn đi... Ta muốn cùng ngươi kết hôn, sau khi kết hôn chúng ta liền sinh em bé”

Thịnh Du Kiệt vẫn im lặng

Lòng của tôi, cứ luôn chìm xuống, không biết điểm đáy là ở đâu.

Cuối cùng, hắn mở miệng: “Ngươi đã nhìn rõ lòng mình chưa?”

“Ý của ngươi là, người ta yêu là Ôn Phủ Mịch chứ không phải ngươi, đúng không?” Tôi cố gắng nói thật bình tĩnh nhưng rất khó khăn, thật sự rất khó: “Ngươi cho rằng, ta chỉ xem ngươi là vật thay thế của Ôn Phủ Mịch, phải không?”

“Không, ngươi không phải người như vậy” Thịnh Du Kiệt phủ nhận

“Vậy ngươi có ý gì?” Tôi hỏi

“Ta biết, ngươi quan tâm ta” Thịnh Du Kiệt nhìn phía trước, giọng nói từ tốn, giống như là mưa rơi đầy trời, cô đơn lẻ loi, nhẹ nhàng phát phor: “Nhưng mà hấn vĩnh viễn tồn tại trong lòng ngươi, bất kể như thế nào, ta cũng không che phủ được”

Răng của tôi cắn chính môi mình, cắn thật sâu cho đến khi sự đau đớn sâu sắc truyền đến từ dây thần kinh, trong phút chốc làm cho cảm xúc bùng lên

“Thịnh Du Kiệt, ta hận ngươi!” Giọng nói phát ra từ kẽ răng tôi, mỗi từ đều mang đậm sự oán hận: “Ngay từ đầu ngươi đã biết sự tồn tại của Ôn Phủ Mịch, nếu người đã không thể chấp nhận, tại sao còn đến trêu chọc ta? Tại sao còn muốn ép ta trở thành bạn gái của ngươi?”

Tại sao sau khi làm tôi yêu lần nữa lại nói phải rời đi?

Khóe môi Thịnh Du Kiệt gợi lên một nụ cười tự giễu? “Bởi vì ta quá tự tin rồi... Ta tưởng rằng dù sao ta cũng sẽ thắng.”

“Ngươi thắng rồi!” Tôi mạnh mẽ xoay đầu hấn lại, nhìn hấn: “Ngươi đã thắng rồi, hiện tại, ta chỉ muốn ở cùng một chỗ với ngươi, cũng chỉ sẽ ở cùng một chỗ với ngươi, tại sao ngươi lại không tin?”

“Ta tin, ta tin lời ngươi, nhưng mà...” Lòng mày Thịnh Du Kiệt nâng lên, tạo nên một đường cong lãnh đạm: “Hấn vẫn tồn tại giữa chúng ta, mỗi khi ngươi ngủ, ta sẽ nghĩ ngờ ngươi có phải đang nghĩ tới hấn, mỗi khi ngươi cùng hai người bạn kia gặp mặt, ta cũng sẽ nghĩ ngờ bọn họ có phải kể cho ngươi tình trạng hiện nay của hấn, thậm chí mỗi khi ngươi nhìn ta, ta cũng sợ hãi, sợ ngươi tìm nét tương đồng của hấn trên mặt ta... Thực Sắc, ngươi cho rằng ta đã giúp ngươi vượt qua cái hổ này, nhưng không có, thật sự không có, ngươi vẫn còn nghĩ đến hấn”

Tôi mệt mỏi, tôi thật sự mệt mỏi

Tôi không biết nên làm gì để tiếp tục, tiếp tục đoạn tình cảm này, thậm chí là tiếp tục nói chuyện về Ôn Phủ Mịch

Trong xe thật im lặng, thậm chí ngay âm thanh rơi xuống của bụi bặm cũng có thể nghe thấy

Thật lâu sau, cuối cùng tôi cũng hỏi “Hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lại một lúc lâu sau, giọng nói của Thịnh Du Kiệt truyền đến: “Ta nghĩ, chúng ta nên bình tĩnh lại”

Tôi nhìn ánh sáng ngoài cửa xe, ánh sáng lặng lẽ lay động chiếu rọi, dường như hấn nghẹn ngào

Tôi nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, bên trong là sự kiên quyết: “Không cần bình tĩnh, trực tiếp chia tay đi”

Sau đó tôi mở cửa, nhảy xuống, lớn tiếng nói: “Thịnh Du Kiệt, ngươi yên tâm, trên thế giới này, không có ai thiếu ai mà không thể sống? Ta ước gì nhanh chóng rời khỏi ngươi. Ta ăn ngay nói thật vậy, tiêu đề đề của ngươi không dùng tốt chút nào, không đủ đường kính, không đủ chiều dài, không đủ độ cứng, làm được một nửa là bắt đầu mềm, sau này xui xẻo cho người nào đi theo ngươi, nhớ kỹ, hôm nay là Hàn Thực Sắc ta chịu không nổi ngươi nên mới rời bỏ ngươi! Ta thề, ta Hàn Thực Sắc nếu lại liếc mắt nhìn ngươi một cái, lại nói với ngươi một câu, mỗi ngày ta đều sẽ bị đau mất hột”

Sau đó, tôi đóng cửa xe thật mạnh

Một phút sau, cửa xe vừa mới đóng lại bị mở ra, tôi che mắt đưa tay đuổi vào trong

Trên bàn tay viết một câu: “Cầm chìa khóa đi, ta muốn chuyển nhà”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Thất tình lớn hơn trời

Tôi cùng Thịnh Du Kiệt chia tay, tôi chuyển về nhà mình.

Tôi vẫn luôn rối rắm

Đây xem như là tôi bỏ hấn, hay là hấn bỏ tôi.

Đây là một vấn đề rất quan trọng, điều đáng sợ nhất trong tình yêu, chính là tự tôn bị tổn thương.

Cho nên trong khi người ta chủ động đề nghị chia tay, vẫn cần nói một câu đạo đầu cũ rích rất đáng đánh: người rất tốt, thật đấy.

Sau đó blah blah blah.

Trước phải giữ lại tự tôn của người ta.

Tuy rằng Thịnh Du Kiệt mở lời trước, nhưng lời hắn nói chỉ là để hai bên bình tĩnh lại, nói cách khác, người chân chính đề nghị chia tay là tôi.

Cho nên nói, tự tôn của tôi được bảo toàn.

Thế nhưng, ý nghĩ đó căn bản không làm cho tôi dễ chịu.

Đúng vậy, tôi phát hiện bản thân căn bản là không cần quan tâm điều này.

Tôi quan tâm chính là —— tôi cùng Thịnh Du Kiệt lại có thể chia tay!

Tôi lại là người lè loi rồi.

Không còn ai vì tôi mua đồ ăn vặt, không còn ai theo tôi đấu võ mồm, không còn ai cùng tôi lên giường.

Không còn ai tới đón tôi khi trời mưa.

Thất tình lớn hơn trời.

Tôi bắt đầu tự mình sa đọa.

Sợ gặp Thịnh Du Kiệt, tôi xin nghỉ một tuần, mỗi ngày ủ ở trên giường, mệt mỏi thì ngủ, khát thì uống Cola, đói thì ăn khoai tây chiên, rồi thì chơi game.

Tôi suy sụp, tôi phiền muộn, tôi dè dặt.

Sau ba ngày ba đêm như thế, tôi tỉnh lại.

Ý của tôi là, tôi cảm thấy, tôi không thể một thân một mình từ từ mục nát như vậy —— tôi muốn giãy vò người bên cạnh tôi, tôi muốn đem sự đau khổ của tôi truyền cho toàn thế giới.

Sau khi hạ quyết tâm, tôi lập tức xuống giường, học dáng điệu của Sài Sài, trên nền đất cố hết sức tập thể dục theo bài đếm ngược điệu thứ hai —— nhảy lên nhún xuống.

Trận thế kia quá lớn, tựa ngàn con thú chạy như điên.

Không bao lâu, người dưới lầu đã đi lên đây.

Có Kiều bang chủ —— đây là hiển nhiên, người ta là chủ nhà.

Có Sài Sài —— gần đây nàng luôn ở cùng một chỗ với Kiều bang chủ, bởi tôi ở thời kì đặc biệt nhạy cảm, sẽ không đi truy xét quan hệ của bọn họ.

Có nhóc ăn mày —— sau khi tôi từ nhà Thịnh Du Kiệt chuyển về, lợi dụng lý do nam nữ thụ thụ bất thân, đuổi hắn tới nhà Kiều bang chủ ở.

Tôi ngay cả tâm tình đùa giỡn cỏ non cũng không có, có thể thấy rõ, tôi phiền muộn biết bao nhiêu.

Tôi ngồi xếp bằng ở trên giường.

Răng vài ngày không đánh, chuyển vàng.

Mặt vài ngày không rửa, tron nhờn.

Mất vài ngày không lau, có ghèn.

Tóc vài ngày không chải, để trứng chim sẻ bên trong là có thể làm tổ rồi.

“Chúng ta đến đủ rồi, người có chuyện gì, cứ việc nói đi.” Ánh mắt ba người nhìn tôi, là một mặt đồng tình.

Đều là đồng chí tốt của Đảng a!

Tôi hít sâu, nói: “Hay là từng người lên đây giúp ta đi.”

Tính toán cẩn thận, vừa vặn ba người, tôi liền nghĩ tới cái tên “Tam bồ tử hợp”.

Bởi vì tài nấu ăn của Kiều bang chủ tốt, cho nên, tôi quyết định tàn sát hân trước.

“Xào” thịt xuống nồi.

“Kỳ thật, đây đều là lỗi của hân, trước đây ta vốn có bạn trai, hân cũng không phải không biết, vì sao hiện tại muốn tới truy cứu? Nếu muốn tìm người xuất thân trong sạch, tự mình đi nhà trẻ tìm một cái...”

“Xào” súp lơ xuống nồi.

“Hân cho rằng bản thân tốt lắm sao, có cái gì đẹp mã chứ? Tuy rằng bộ mặt hân so với người khác coi được một chút, nhưng mặt đẹp có thể quệt thê được không! Tuy rằng tiền đồ hân so với người khác xán lạn một chút, nhưng ngày nào đó không chừng còn có bão tố bất trắc! Tuy rằng đầu óc hân so với người khác linh hoạt một chút, nhưng người như thế đến già dễ dàng ngu ngốc nhất! Tuy rằng công phu lên giường hân so với người khác lợi hại một chút... Ngại quá, Kiều bang chủ, ta không phải nói hân lợi hại hơn người, đương nhiên, ta cũng không biết người có lợi hại hay không... Người nói hân vênh vang cái gì, vênh vang cái gì?!”

“Xào” cá xuống nồi.

“Hân Thực Sắc ta điều kiện rất kém sao? Không kém nha! Bộ dạng ta mũi ra mũi, mắt ra mắt, bộ dạng lại không phải mũi không ra mũi, mắt không ra mắt, miệng cũng không giống bộ dạng ngâm hai cái lạp xường. Ta có một công việc ổn định, ta yêu Đảng yêu nước, tuân theo pháp luật, mặc dù đạo đức ta không cao thượng cũng không kém đến đâu, ta một không hút qua hàng trắng[1], hai chưa từng ngồi cục cảnh sát, ba không lừa bán qua em gái trẻ con. Làm sao ta thành hàng ế? Ta thực rất đắt hàng! Hân cho rằng ta rời khỏi hân thì không sống nổi chứ gì, hân nghĩ đẹp quá... Này này này, Kiều bang chủ, có chuyện thì thương lượng a, nhắm ngay họng súng vào miệng mình làm chi vậy?”

Sau khi ở lại với tôi hai giờ đồng hồ, Kiều bang chủ hi sinh.

Hân lập tức đi trốn trong cục cảnh sát, thà rằng theo anh em đi ra ngoài gác đêm bắt người, chết cũng không về nhà.

Sau lại nghe nói, mấy ngày nay tỷ lệ phạm tội ở khu vực chúng tôi lập mức thấp mới trong gần mười năm qua.

Người tiếp theo chịu tàn phá chính là người được xưng là khuê mật của tôi – Sài Sài.

“Xoạt” một tờ 《Thụy Lệ [2]》được lật qua.

“Mày nói xem hân rốt cuộc là dây thần kinh nào không bình thường a, sao cứ tóm lấy quá khứ của tao không tha? Mày nói xem ông trời muốn tập hợp hai con người cảm thụ như tao với hân bộ dễ dàng lắm sao? Không dễ dàng a. Chúng tao làm sao có thể phụ lòng một phen tâm huyết của lão nhân gia hân như vậy?.....”

“Xoạt” thêm một tờ 《Thụy Lệ》được lật qua.

“Nhưng mà tao không thể chịu thua a, dựa vào cái gì mà Hân Thực Sắc tao bị bỏ chứ, rốt cuộc là tao làm sai chỗ nào? Từ khi theo hân, đôi mắt hồng hạnh của tao sắp héo rũ rồi mà cũng vẫn là luôn luôn giữ vững trận địa, chết cũng không một lần vượt tường, đây là tinh thần gì a? Nếu tao ở thời cổ đại, kia tuyệt đối là có thể được ba tấm bằng trinh tiết. Người nói hân làm sao mà không biết đủ như vậy chứ.....”

“Xoạt” lại một tờ 《Thụy Lệ》được lật qua.

“Tao có phải sẽ nhất định cô độc cả đời không a, mạng của tao làm sao lại khổ như vậy a, người nói lúc mười bảy tuổi, người ta đang chuyên tâm học bài, tao lại đang nói chuyện yêu đương, hiện tại người ta đều sinh con, tao còn không có gả đi, tao làm sao lại tạo nghiệp như vậy chứ, rốt cuộc là đời trước tao giết bao nhiêu người a, ông trời phải trừng phạt tao như vậy... Này này này, Sài Sài, người mở cửa sổ làm chi vậy? Đừng nhảy, đây là lầu chín!”

Sau khi ở lại với tôi ba giờ đồng hồ, Sài Sài cũng hi sinh, ngay cả giày cũng không kịp mang liền bỏ chạy đến sân bay, tùy tiện mua tấm vé máy bay trốn đi chân trời rồi.

Không cách nào, sau cùng chỉ còn lại có nhóc ăn mày.

Có điều nghĩ đứa nhỏ này quá non nớt, tâm trí chưa dậy thì hoàn toàn, thế giới tình cảm phòng chừng cũng là một vùng trống rỗng, tôi cảm thấy cho hân biết sự tàn khốc của tình cảm quá sớm là không tốt.

Từ suy nghĩ lương thiện mà tôi đối với nhóc ăn mày này là có thể nhìn ra, nhân tính của tôi vẫn còn một ít vậy.

Có điều, tuy rằng không thể làm cho cái lỗ tai hân chịu tội, tôi cũng không thể làm cho hân thoải mái a.

Cho nên, tôi bắt đầu cho hân theo phương hướng đào tạo của bà chủ gia đình.

“Đừng vậy, dờn giường qua bên kia, dờn ba centimet... Ba centimet, bạn nhỏ, người dờn bốn centimet rồi, mau dờn trở về! Hà? Vì sao phải dờn, ta nhìn nó khó chịu không được sao?”

“Sàn nhà nhất định phải lau thật sạch sẽ, đúng vậy, phải sáng đến soi gương, ta cúi xuống, thì soi ra ta đáng gấu thể nào, này, lau dấu vân tay của người, mau lau sạch sẽ!”

“Cửa kính nhất định phải chùi sạch sẽ, như vậy, thuận tiện cho chúng ta thăm dò người khác, cũng thuận tiện cho người khác thăm dò chúng ta, hả, người sợ? Người có phải là đàn ông không a? Bất quá là không buộc dây an toàn leo lên cửa sổ thôi? Bất quá thì không cần thận ngã xuống trở thành một bãi thịt nát thôi mà? Tiếp tục chùi, không sạch sẽ ta không cho người xuống!”

“Chỉ khi bồn cầu sạch sẽ, cả gian phòng ở của người mới xem như sạch sẽ, cho nên, gắng sức mà chà cho ta, cái gì, chà sạch sẽ rồi? Nói vớ vẩn, thứ ta thái ra buổi sáng kia nhiều dầu vẫn còn dính ở chỗ đó kia, nhắc mong chà hết cho ta. Đứng đợi lát nữa sau khi chà xong, ta sẽ múc một chén nước từ trong đó, cho người uống, cho nên đừng lười biếng... Này này này này, người cầm dao phay làm chi vậy? Nhóc ăn mày, đừng cắt cổ a, người ngay cả cúc hoa cũng chưa mở qua, chết như vậy rất đáng tiếc a!”

Level của nhóc ăn mày không ổn rồi, mới bị tôi giầy vò vài cái liền muốn chết muốn sống, sợ xảy ra án mạng, tôi chỉ có thể buông tha cho.

Nằm trên sàn nhà, trong đầu nhanh chóng lướt qua, còn có ai không bị tôi tàn phá qua không?

Liền đó, một cái tên xứng đáng bị chọc cục hoa bật ra trong đầu tôi.

Đồng Diêu.

Tôi vội vã gọi điện thoại cho hắn.

Vận khí thật đúng là tốt a, âm thanh “Alo” kia của bạn học Đồng Diêu ở bên kia có thể xưng là quyền rũ lan tràn.

Tôi là ai của hắn chứ?

Tôi chỉ cần đứng ở trước mặt bạn học Đồng Diêu, ngửi ngửi mùi trên người hắn, liền biết ngày hôm đó hắn mặc quần trong màu gì.

Nói cách khác, tôi nghe ra bạn học Đồng Diêu đang làm hoạt động trên giường.

Vì thế, tôi hít sâu, trầm giọng nói: “Nhuyễn —— nhuyễn —— nhuyễn —— nhuyễn —— nhuyễn —— nhuyễn —— tiết —— tiết —— tiết —— tiết —— tiết —— tiết —— tiết —— tiết ——”

Quả nhiên, bên kia lập tức truyền tới một giọng nữ nũng nịu: “Ồi, xong nhanh như vậy à?”

Tiếp theo, tiếng gầm thét như sấm của bạn học Đồng Diêu từ trong điện thoại truyền đến: “Hàn Thực Sắc, ta phải cưỡng người!”

Tôi “tặc tặc tặc” mà gác điện thoại.

Đứa nhỏ này, quá không lịch sự, dùng dè không được sao, lại dùng cưỡng.

Thật sự là phá hỏng mức hình tượng của tôi.

Uổng cho cậu hắn là thị trưởng nha.

Sau khi đem tất cả mọi người chinh một lần, tôi nặng nề mà ngã lên giường, nhắm hai mắt lại.

Vẫn là không thoải mái a.

Trong lòng, rầu rĩ như trước, không thờ nổi.

Tôi nhớ Thịnh Du Kiệt.

Hiện tại hắn, rốt cuộc đang làm cái gì?

Tôi bắt đầu tiến hành tưởng tượng.

Nhìn đồng hồ, sắp tới 11 giờ rồi, lúc này trước đây, tôi đều là đang cùng hắn hi hục làm.

Nói cách khác, hiện tại hắn phỏng chừng cũng là dục hỏa đốt người, chỉ có thể dùng tay phải của chính mình hỗ trợ giải quyết.

Thịnh Du Kiệt nhắm mắt lại, hai má hiện ứng đồ khả nghi, phần mặt gật gật mà vận vẹo, cuối cùng rốt cục lòng bàn tay chấn động, tiểu hồ ly bắt đầu chảy nước.

Tiếp theo, Thịnh Du Kiệt nhìn thấy chất lỏng màu trắng trên tay, chậm rãi đem để sát vào bên môi mình, nhẹ nhàng liếm, một mảng say mê trên mặt.....

Ặc, quên đi, dừng lại dừng lại, bản thân tôi cũng không chịu nổi.

Đã không thể nghĩ những điều buồn nôn, tôi chỉ có thể nghĩ điều tốt của hắn.

Mái tóc đen nhánh kia, da thịt trắng nõn, đôi mắt xinh đẹp kia, cặp mông vênh kia, eo nhỏ tinh tế kia, tiểu hồ ly đáng yêu kia.

Còn có lúc hân bao phủ trên người tôi, hơi thở ấm áp kia, hòa lẫn tiếng thở dốc mắt hờn, phả trên làn da tôi, mê say đến tôi muốn chết muốn sống.....

Tưởng tượng như vậy, bụng liền dâng lên ngọn lửa của dục vọng.

Không được, cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng tôi thú tính quá, sẽ chiếm đoạt nhóc ăn mày đến tiết dục cũng chưa biết kia.

Lần này thật không phải sợ đối với tâm hồn hoặc là thân thể nhóc ăn mày tạo thành thương tổn thực chất nào đó —, tuy nói rằng nhân tính tôi chưa mất, nhưng cũng không phải là còn nhiều.

Chỉ là... Nhóc ăn mày vừa mới chà rửa WC, thật sự không phải thời cơ làm tốt a.

Cho nên, tôi quyết định dùng bia dập tắt dục hòa lúc nào cũng dễ dàng dâng lên của tôi.

Bia lạnh ngắt, quanh quẩn một trận giữa môi lưỡi, cuối cùng trôi xuống cổ họng, dừng lại trong bụng.

Dục hỏa dập tắt, nhưng mà lửa giận lại bùng lên.

Tôi biết, bản thân tôi say rồi.

Sau khi tôi say, cũng không phải bất tỉnh nhân sự, ngược lại trong đầu tỉnh táo lạ thường, dám làm hết thảy những việc mà bình thường muốn lại không dám.

Cho nên, tôi đầu không chải, mặt không rửa, răng không đánh, quần áo không đổi, trực tiếp mang dép lê, cầm trong tay một chai bia rồi đi ra ngoài.

Mục tiêu rất rõ ràng —— nhà Thịnh Du Kiệt.

Ra cửa, đưa tay, đón taxi.

Ánh mắt anh lái xe kia dùng không tốt, chờ tôi lên xe mới thấy tôi không thích hợp, cho là tôi bệnh tâm thần, vì thế, vừa lái xe vừa run sợ trong lòng hỏi han: “Tiểu thư, có phải chỗ các người ở có một loạt tường che rất cao không, có phải hôm nay tường che kia bị sập không, có phải người là từ bên trong trốn ra không?”

Tôi trực tiếp muốn dùng vỏ chai rượu trong tay nện xuống ngay đầu hắn, nhưng ngấm lại bản thân không biết lái xe, vì thế, bèn quyết định tới mục tiêu rồi mới nện.

Nhưng xuống xe, khi mới vừa xoay người định nện, anh lái xe kia nhanh chóng chạy trốn, tiền xe cũng không lấy, đã chạy thẳng.

Tôi cầm theo chai rượu, bước đi loạng choạng trên đường.

Trước bồn hoa phía trước, bỗng nhiên xuất hiện bốn tên đáng vẻ tạp nham.

Tóc mỗi tên đều nhuộm thành đủ mọi màu sắc, hơn nữa còn vuốt thành như hào quang Phật tử, quý dị chói sáng lên ở trên đầu.

Xa xa thấy tôi, bốn đôi mắt sáng lóe kia, tên cầm đầu nói: “Ồ, lên!”

Chú ý, cái từ “Ồ” này là bốn tiếng, tràn ngập tư tưởng tình cảm kích động.

Sau đó bốn tên liền chảy nước miếng chạy về phía tôi, có vẻ là muốn tiến hành cường ** bạo tôi.

Tôi cầm chai rượu trong tay ước chừng, cảm thấy vẫn có thể nện vào đầu của hai tên, hai tên còn lại, một tên đá mạnh tiểu kê kê, một tên dùng chiêu hầu tử trâu đào, phỏng chừng vẫn còn có thể giải quyết.

Thế nhưng, bốn tên côn đồ không có cho tôi cơ hội như vậy.

Khi đang chạy đến cách tôi ba mét, bọn họ dừng xe lại.

Vì khoảng cách này, vừa vận có thể thấy rõ tôi đầu bù tóc rối, ghèn hiện trong mắt, vẻ mặt tron nhòn, cùng với người được mùi hôi đầy người của tôi.

Sau đó, tên cầm đầu cuộn cuộn phần nộ mà lắc đầu, nói: “Ồ, lui.”

Từ “Ồ” này là một tiếng, tràn ngập tư tưởng tình cảm thất vọng.

[1] 吸粉: hàng trắng, bột trắng = ma túy

[2] 《瑞丽》 tạp chí Thủy Lệ

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Hồ đồ mà hòa hợp trở lại

Cư nhiên bị ba tên côn đồ ở trên đầu trét cả 5 cân keo dán siêu mạnh, nửa đêm giả trang làm phát tổ ghét bỏ, Hàn Thực Sắc tôi thực là vô cùng muộn phiền.

Bụng tôi nóng lên, trừng mắt, vô cùng muốn xông lên, dùng chai bia cắm vào hoa cúc của bọn chúng, tiếp theo đó xoay tròn 360 độ.

Nhưng tôi xòe tay tính tính, bọn chúng 4 cái cúc hoa, trên tay tôi chỉ có một cái chai, không đủ.

Sợ bọn họ ghét bỏ tôi bên trọng bên khinh, ngấm lại vẫn là quên đi.

Vì thế, tôi tiếp tục chạy tới dưới lầu chỗ Thịnh Du Kiệt.

Cửa sổ nhà hắt đóng chặt, tối như mực, phỏng chừng Thịnh Du Kiệt đang ở trong ổ chăn dùng tay phải giải quyết nhu cầu sinh lý của mình.

Cư nhiên lại có thể một cước đạp tôi đi, tự mình đề mình, Thịnh Du Kiệt, người đủ ác a!

Càng nghĩ càng giận, hỗn hợp men rượu cùng tế bào trứng xông lên não, tôi không chịu đựng được, trực tiếp cầm chai bia trong tay hướng cửa sổ của Thịnh Du Kiệt ném tới.

“Choang” một tiếng, thủy tinh vỡ vụn, ở tại thời khắc vạn vật tĩnh lặng này, tiếng động dị thường vang dội.

Tôi nói rồi, tế bào trứng của tôi xông lên não, còn có cái gì là không thể làm a.

Vì thế, tôi hăng giọng hô: “Cái tên vương bát đần Thịnh Du Kiệt, người sinh con trai sẽ không có cúc hoa, không, sai lầm rồi, người sinh con trai cả người đều là cúc hoa! Con người sinh hạ không chỉ không có tử cung, người còn không có chuyện gì liên đi tự cung! Người một, hai, ba, bốn, năm lên núi đánh lão hổ, lão hổ không đánh được, ngược lại còn bị người ta phao! Người tinh vân xiềng xích, đừng quần rạn đường chỉ, kê kê lộ ra bị ta nhìn được! Thiên mã lưu tinh quyền, người mỗi ngày luyện hầu quyền! Lư Sơn thắng Long Bá, người làm nhà vệ sinh nỗ mạnh! Người không trang điểm thì còn khó coi hơn quỷ, người mà trang điểm thì đến quỷ cũng phải tê liệt! Người tốt lắm, người tốt không chịu nổi, người tắm bằng nước gạo! Người hồn nhiên hoạt bát, đàn độn. Người từ nhỏ thiếu canxi, lớn lên thiếu tình yêu, thất lung đeo dây thừng, trên đầu đội cái nồi, người tưởng người là Đông Phương Bất Bại, thật ra người tên ngốc đời thứ hai!”

Hiện tại không phải thịnh hành nói hát sao?

Ý tứ chính là, nói xong rồi thì phải hát.

Vì thế, tôi liền bắt đầu hát.

“Giữa trời mưa gió, Thịnh Du Kiệt cười mô tô nát vụn, một bên gió bão, một bên cười, bỗng nhiên rơi vào hố phân chim!” (Trịnh Trí Tiêu – Thủy thủ)

“Mặt trời ló dạng, Thịnh Du Kiệt bò cột điện, hắt leo lên trên sờ dây điện, một đường sờ tới đường dây cao thế a, đem hắt đưa đến Diêm Vương điện!” (Hoả Phong - Đại kiệt hoa)

“Thái dương nhô lên cao chiếu sáng, hoa cười với tôi, chim nhỏ nói, sớm sớm, người vì cái gì vác trên lưng bao thuốc nổ? Ta muốn đi tạc người, ai cũng không biết, xả một phát súng, phóng một pháo, âm vang một tiếng, Thịnh Du Kiệt không thấy chim!”

Đang lúc tôi hát rất khoái chí, một chậu nước “ào ào” đổ xuống người tôi.

Tuy rằng Hàn Thực Sắc tôi có chút say lão đảo, nhưng bình thường công lực không tôi, vẫn là thành công tránh thoát.

Bất quá kia vũng nước trên mặt đất, một giọt rơi trúng tay tôi, cẩn thận ngửi, phát hiện một cỗ mùi chua.

Tôi thừa dịp rượu che mặt, mắng to nói: “Làm như vậy thật không có tổ chất a, cư nhiên đổ nước rửa chân, người có bản lĩnh thì ném dao đi a!”

Vừa dứt lời, một cái dao thái thịt sắc bén loáng sắc lạnh liền từ trên trời rơi xuống, cắm ở cách tôi nửa thước.

Tế bào trứng của tôi bị dọa đến nhanh chóng trở về vị trí cũ, chờ đợi đến khi cùng tinh trùng đệ đệ nhà nàng gặp nhau.

Đúng lúc này, phía sau tôi truyền đến thanh âm một người: “Thực Sắc?”

Thanh âm người kia, tôi thực sự rất quen thuộc.

Mặc kệ hắn ở trên giường rên rĩ hay là ở trong nhà vệ sinh cố gắng làm rằm thái ra phế liệu, tôi đều nhận ra được,

Không có sai, thanh âm kia chính là của Thịnh Du Kiệt.

Nhất thời, lòng tôi bị chọc đến nhỏ máu.

Nguyên lai vừa rồi tôi căng họng, vừa chửi vừa hát, não loạn nửa ngày, thẳng nhai này cư nhiên giờ mới trở về, nếu thế không phải cái gì cũng không nghe được sao?

Trong lòng tôi thật hận a, giống như cái hận khi chịu hết thiên tâm vạn khổ, thật vất vả đem tuyết đại nỷ nam đang hôn mê để trên giường, vừa mới tháo được vị kia đình đình đại danh quần lót CK, còn không kịp nếm thử mùi vị, vị Kiều bang chủ ở dưới cùng các anh em đã phá sập cửa nhà ta, nói ta đi chơi trai phi pháp, phạt tiền năm nghìn đồng, cộng thêm ngồi trong cục cảnh sát mười ngày.

Kết quả là, tôi quay đầu, tay, chân bắt đầu run rẩy, liếc mắt dò xét nhìn Thịnh Du Kiệt, nắc lên một cái, hỏi: “Đã trễ thế này, ngươi đi đâu vậy? Tại sao không ở nhà chờ ta đến chửi mắng ngươi?”

Thịnh Du Kiệt phát hiện tôi có chút không bình thường, hắn khẽ sát vào tôi, lấy cái mũi cao đẹp ở trên người tôi ngửi ngửi, tiếp theo nhíu mày nói: “Ngươi uống rượu?... Aiz, cửa sổ nhà ta như thế nào bị phá thành một lỗ lớn như vậy?”

Nghe hắn nói như vậy, lòng tôi liền cân bằng lại – đêm nay dù sao cũng không phải là đi không một chuyến, vẫn là làm được một chuyện xấu.

Cho nên, tôi liền co giò chạy.

Nhưng Thịnh Du Kiệt giữ chặt tôi lại: “Ngươi uống nhiều như vậy, còn muốn chạy đi đâu?”

Tôi chạy không được, liền đổi thành há họng cắn hắn.

Gắt gao cắn chặt!

Nhưng Thịnh Du Kiệt lạnh tay lẹ mắt, khó khăn lắm mới trốn khỏi tập kích của tôi.

“Buông ta ra!” Tôi đề thấp tiếng nói quát.

Thịnh Du Kiệt cũng không có buông, khuôn mặt hắn ở dưới ánh trăng, tĩnh lặng như nước: “Ngoan, đừng não loạn, theo ta trở về nhà ngủ.”

Thanh âm hắn thực rất ôn nhu, như là một người đang dỗ một đứa trẻ không nghe lời.

Tôi nháy mắt an tĩnh lại.

Yên tĩnh giống như núi lửa trước khi phun trào.

Tiếp theo, “Oanh” một tiếng, một lượng lớn khí thể và mảnh vụn vật chất núi lửa phun trào, dung nham màu đỏ cùng với nhiệt độ chết người, lăn về phía Thịnh Du Kiệt.

Tôi túm lấy cổ áo Thịnh Du Kiệt, đối với hắn vừa đá lại vừa cào, nước mắt, nước mũi, nước miếng đều phun ra hết: “Thịnh Du Kiệt, cái đồ vương bát đần! Ngươi không phải là muốn cùng ta chia tay sao? Ta đã bị ngươi quăng đi rồi, ngươi còn ở đây giả mù sa mưa cái gì a? Ngươi cái đồ hỗn đần! Lúc đầu ta đã nói biết bao nhiêu lần rồi, ta không muốn nói chuyện yêu đương với ngươi, lão nương muốn một mình thanh tĩnh trải qua những ngày yên bình của mình! Đầu là ngươi, đồ cháu con rùa nhà ngươi, mặt dày mày dạn mà lôi kéo ta, buộc ta với ngươi phát triển cái rắm tình cảm! Hiện tại tốt lắm, phát triển rồi, ngươi liền phui mông đi! Thịnh Du Kiệt, ngươi là một tên đoạn tử tuyệt tôn! Ngươi không có lương tâm, ngươi đem lão nương thành con khi để đùa giỡn! Ngươi cho rằng tình cảm nói không cần là sẽ không cần ư, ta đây hiện tại nên làm cái gì bây giờ?... Ta thật muốn lấy dao đem căn nguyên tội ác của ngươi cắt xuống!”

Vừa dứt lời, từ trên lầu lại phi xuống một con dao nhỏ.

Tôi là chỉ, một con dao nhỏ vô cùng thích hợp dùng để cắt những vật có hình thể dài.

Sau khi cắm xuống đất, thân dao còn rung lên ba đợt.

Những cư dân này cũng quá phối hợp đi, tôi nhìn không được ngẩng đầu hô: “Còn thiếu một cái chậu để chứa nữa!”

“Loảng xoảng” một cái chậu gỉ rớt xuống, trên mặt đất quay cuồng vài cái.

Tôi kích động, vội lớn tiếng nói: “Còn thiếu ngân phiếu, còn có mĩ nam! Mĩ nam như hoa, a lô a lô!”

Yên lặng ba giây, trên lầu bỗng nhiên phát ra tiếng nói cực kỳ nhẫn nại, bao hàm nồng đậm lửa giận gào to: “Mở cửa, thả chó, cắn chết cô ta!”

Sau đó, toàn bộ đám chó bắt đầu sủa rất vui mừng.

Thịnh Du Kiệt thấy tình thế không ổn, vội vàng đem tôi tha về nhà hắn.

Đóng cửa lại, Thịnh Du Kiệt nắm bả vai tôi hỏi: “Hàn Thực Sắc, người nói thực, rốt cuộc là uống mấy bình rượu?”

Tôi quay đầu, “Ngao” một tiếng liền đem cánh tay hắn cắn.

Tôi vốn không có cắn mạnh, tay của Thịnh Du Kiệt, cảm giác cắn không tẹt, tron nhẫn, so ra chỉ kém hai cái bánh bao trước ngực tôi thôi.

“Về sau đừng uống nhiều như vậy. Có nghe thấy không?” Thịnh Du Kiệt dặn dò tôi, thanh âm kia mang theo một tia lưu luyến.

“Tại sao?” Tôi buông răng nanh hỏi: “Chẳng lẽ người sẽ thương tâm sao?”

Thịnh Du Kiệt hơi hơi thở dài, ánh mắt kia, dịu dàng như nước, liền như vậy gắn trên người tôi, ôn nhu mà bao phủ tôi.

“Đúng vậy.” Hắn trả lời.

Nghe vậy, đáy lòng của tôi, nhất thời phủ lên một tầng tơ liễu mềm mại

Tôi nhìn mặt của Thịnh Du Kiệt, nhìn hắn mi như cánh liễu lướt nước, cánh mũi hẹp mà xinh đẹp của hắn, nhìn đôi mắt nhiễm một tầng ánh sáng hoa đào nhàn nhạt của hắn, nhìn đến miệng của hắn

Cái miệng mỏng thủy nhuận.

Chậm rãi, từ từ, tôi đem môi mình tiến đến gần môi hắn.

Nhìn qua, tựa hồ là muốn hôn môi.

Nhưng mà không có, môi của chúng tôi, thậm chí còn chưa có tiếp xúc.

Từ trong cái kiếng phía sau Thịnh Du Kiệt, tôi nhìn thấy ánh mắt của mình.

Trong mắt tôi, là nhàn nhạt đau thương, giống như là những cánh hoa đang dập dờn theo sóng trên mặt nước hồ thu.

Hoa tự điêu linh thủy tự lưu

Mà đau thương kia, càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng, biến thành một loại nhẫn nại.

Yết hầu tôi nhúc nhích, môi cắn chặt, hai má nổi lên hai phiếm hồng.

Nhẫn nại cũng là có giới hạn.

Ba giây sau, “Oa” một tiếng kinh thiên động địa, tôi liền như vậy hoa hoa lệ lệ ới ra.

Nôn ngay trên người Thịnh Du Kiệt, không hề giữ lại chút nào.

Những thứ dơ bẩn gì đó, liền dính trên áo sơ-mi Thịnh Du Kiệt.

Sau đó, tôi lắc lắc đầu, hắn cứng ngắc.

Kế hoạch của tôi, vốn là nghĩ sẽ phun trong miệng Thịnh Du Kiệt, nhưng đến khắc cuối cùng, tôi lại mềm lòng.

Không thể không bội phục sự lương thiện của mình.

Hàn Thực Sắc tôi tuy là về mặt tiền bạc có hơi keo kiệt, nhưng mà đêm nay lại rất hào phóng, đem tất cả mọi thứ ới ra thật sạch sẽ không lưu lại chút gì.

Thật là tiện nghi cho con rùa đen Thịnh Du Kiệt này rồi.

Bất quá, sau khi ới xong, dạ dày liền trống không, thân thể cũng lão đảo, đầu cũng hồ đồ luôn.

Tôi phát giác ra cả phòng đều xoay tròn, giống như đang chơi trò đu quay ở trong khu vui chơi vậy.

Quên đi, chúng tôi là nữ nhân hiện đại, còn câu nệ cái gì.

Kết quả là tôi lấy trời làm chăn, lấy đất làm chiếu, trực tiếp ngã xuống đất, rồi ngủ luôn.

Mơ mơ màng màng, cảm thấy chính mình được người ta bế lên.

Sau đó tôi cảm thấy mình được đặt ở trên giường mềm mại, tiếp theo, có người lấy khăn ẩm lau chùi cơ thể tôi, cuối cùng lại phủ cho tôi chiếc chăn.

Chắc là con rùa đen Thịnh Du Kiệt rồi.

Nếu đã chia tay, tại sao còn chiều cổ tôi như vậy?

Nhưng Hàn Thực Sắc tôi cũng không rõ, nếu đã chia tay, tại sao mình còn tìm đến hắn.

Tôi không mở mắt ra được, cũng không còn khí lực nhúc nhích, đầu cũng là một mảnh hỗn loạn.

Tôi tựa hồ mơ một giấc mộng.

Đúng vậy, mộng.

Tôi thấy ánh nắng chói chang, mà có một người, con trai, liền như vậy đứng ngược sáng nhìn tôi.

Hắn cao thẳng, có hơi ốm, một loại ốm rất xinh đẹp.

Mà hình dáng gương mặt của hắn, lưu loát, nhu hoà, tuấn đạt.

Là Ôn Phủ Mịch.

Tôi liền như vậy đứng tại chỗ, không có đi qua đó.

Mà hắn, cũng không có đi tới.

Chúng tôi liền như vậy đứng nhìn lẫn nhau.

Như là muốn xuyên qua không gian sa mạc hoang vắng ở giữa.

Rất cục tôi mở miệng.

“Ôn Phủ Mịch,” tôi kêu tên hắn, tôi nói: “Ta hận ngươi.”

Hắn không nói gì, chỉ nhìn tôi.

Tôi nói rồi, hắn đứng ngược sáng, mặt của hắn, giấu ở trong bóng tối.

Nhưng mà, thần sắc trong mắt hắn, tôi vẫn có thể nhận ra.

Mờ mịt, cô đơn, thê lương, hiu quạnh.

Như là trong một đình viện yên tĩnh, dưới ánh trăng, những bông hoa tường vy cô đơn rơi xuống, không một tiếng động.

Tôi tiếp tục nói, thanh âm cũng vang vọng trong khoảng không: “Tại sao lại xuất hiện trong cuộc sống của ta, nếu không có ngươi, ta sẽ vui vẻ hơn rất nhiều, thật sự... Nếu không có ngươi, ta cùng Thịnh Du Kiệt sẽ vui vẻ hơn rất nhiều.”

Ôn Phủ Mịch vẫn như vậy mà nhìn tôi, giống như hắn chỉ biết nhìn tôi như vậy.

Tôi cũng mờ mịt, chậm rãi ngồi dưới đất, thì thảo nói với chính mình: “Nếu có thể lựa chọn mình sẽ gặp ai, thật tốt biết bao.”

Đúng vậy, thật tốt biết bao.

Nếu ngay từ đầu, có thể gặp đúng người kia, thật là tốt biết bao nhiêu.

Tôi hai tay mở ra, nằm xuống, tứ chi thành hình chữ đại.

Thực là tư thế thoải mái.

Tôi thở dài nhẹ nhẹ.

Ôn Phủ Mịch đã đi tới, hắn ngồi xổm xuống, hắn vươn tay, vuốt ve tóc của tôi.

Tôi tùy ý để hắn làm như vậy.

Sau đó tôi nói: “Ôn Phủ Mịch, người đi đi, ta sẽ không còn nhớ người nữa.”

Ôn Phủ Mịch không nói gì, nhưng tay hắn, vẫn nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Tôi đã từng nói qua chưa? Ngón tay hắn rất mảnh khảnh.

Liên như vậy, tôi ở dưới ánh mặt trời chói mắt, im lặng nằm.

Như là rất lâu sau đó, tôi chậm rãi tỉnh táo lại.

Mở mắt, vẫn là ánh mặt trời.

Nhưng là, so với trong mộng, đã nhu hoà hơn nhiều.

Nó ở trên mặt bàn yên lặng nhảy múa, giống như vũ điệu ba lê không có tiếng động.

Đầu của tôi rất đau, cái loại đau sau khi say này, hận không thể lấy con dao, đem đầu cắt bỏ.

Sau đó, tôi chống lại một đôi con người, cặp mắt vô cùng mê hoặc, khiêu gợi.

Giống như hoa đào phiêu đảng, bập bênh, di chuyển theo những gợn sóng lăn tăn trong dòng nước mùa xuân.

Một vòng một vòng, câu mắt hồn phách.

“Đứng lên chạy bộ.” Thịnh Du Kiệt nói.

“Cái...” Tôi nói ra nước bọt, lại hỏi: “gì?”

“Chạy bộ, sau đó đến bệnh viện đi làm.” Thịnh Du Kiệt một tay nâng tôi lên, hướng về phía phòng tắm đi đến.

“Chúng ta...” tôi lại phun nước bọt: “Hiện tại, chúng ta là cái dạng quan hệ gì?”

“Người ăn vẹt nướng của ta, đập bể cửa kính của ta, chính là người của ta.”

Bụng của tôi áp sát vào lưng Thịnh Du Kiệt, thanh âm của hắn truyền vào lục phủ ngũ tạng của tôi: “Muốn đi, cũng không dễ dàng như vậy đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Hoa đào tiềm ẩn nguy hiểm

Thế là tôi và Thịnh Du Kiệt có chút mơ hồ mà tái hợp lại

Tôi nghĩ đây có thể coi là do tôi mặt dày mà đòi lại được.

Giống như là, tôi uống say rồi, chạy tới trước mặt Thịnh Du Kiệt, cầm chai bia uy hiếp nói “Người là đồ con rùa, hôm nay nói rõ cho lão nương hiểu, chia tay hay là không... Nhưng mà nếu người dám nói chia tay, ta sẽ đập đầu người nở tròn như trái dưa hấu!”

Bằng không thì, chính là do nội tâm Thịnh Du Kiệt cũng nhỏ mọn giống như tôi, tiếc tiền cái cửa sổ, nghĩ nếu không đồng ý, lần sau dám chắc tôi sẽ lại đến đập vỡ, vì thế liền chấp thuận

Hoặc giả là, Thịnh Du Kiệt cuối cùng cũng nhận biết được rằng dùng tôi so với dùng tay phải của chính mình sẽ thoải mái hơn, cho nên mới quay lại với tôi

Nhưng bất luận thế nào, tôi cùng Thịnh Du Kiệt đã tái hợp rồi.

Tất cả cơ hồ không có gì thay đổi so với trước kia

Mỗi buổi sáng, hắn đều tóm tôi dậy, bắt tôi phải đi chạy bộ, hít thở chất thải khuynh quốc khuynh thành do lá cây thải ra.

Sau đó, chúng tôi cùng đi làm, vừa kiếm tiền lương vừa liếc mắt đưa tình

Cuối cùng, sau khi chúng tôi tan làm, về nhà thực hiện liếc mắt đưa tình phiên bản 20+ --- lên giường làm tình.

Thật sự, nhìn qua thì có vẻ như là vẫn giống với trước kia.

Tuy nhiên lòng của tôi vẫn không yên

Tôi cảm thấy có một số việc vẫn không đúng

Ví dụ như Thịnh Du Kiệt không hề hỏi gì về chuyện của Ôn Phủ Mịch

Hắn thật sự không có hỏi lại dù chỉ một lần

Không còn tiếp tục nghi thần nghi quỷ nữa

Chúng tôi không còn vì vấn đề này mà cãi nhau nữa

Nhưng mà, vẫn còn điều gì đó không giống trước

Tôi cứ cảm giác được, Thịnh Du Kiệt hình như không vui

Tất nhiên, ở trước mặt tôi, biểu hiện của hắn giống y hệt ngày trước

Nhưng mà, có mấy lần, tôi vô ý từ ngoài đi vào phòng khám đều nhìn thấy hắn ngẩn ngơ

Vết tích trong ánh mắt không phải là vui vẻ

Mà tôi cũng càng cẩn thận hơn

Tôi nhớ rõ những lời Thịnh Du Kiệt đã nói lúc chia tay

Cho nên tôi cố hết sức tránh né ngẩn ngơ, đề phòng ngừa Thịnh Du Kiệt nghi ngờ tôi nghĩ về Ôn Phủ Mịch

Mỗi lần tôi nhìn mặt Thịnh Du Kiệt đều rất chăm chú, không hề mất tập trung để tránh cho hắn nghi ngờ tôi tìm nét tương đồng của Ôn Phủ Mịch trên mặt hắn

Thậm chí tôi giảm bớt số lần gặp mặt Sài Sài và Đồng Diệu, tôi sợ Thịnh Du Kiệt nghi ngờ bọn họ có phải là kẻ lại tình hình hiện tại của Ôn Phủ Mịch cho tôi hay không.

Mỗi ngày đều trôi qua như thế

Tôi nghĩ chúng tôi không hề vui vẻ

Nhưng mà chia tay thì rất đau lòng, hai người đều không quyết tâm được.

Cho nên cứ mơ hồ mà trôi qua như vậy

Không phải nói mơ hồ là hạnh phúc sao?

Vậy cứ duy trì hạnh phúc như vậy đi

Tôi và Thịnh Du Kiệt ở bên này hoa đào vừa mới sống lại, Sài Sài cũng không chịu rút lại phía sau, nụ hoa cũng bắt đầu rục rịch

Nhưng mà hoa đào này cũng không phải là Kiều bang chủ mà là người đàn ông mà gia đình nó đã lựa chọn giúp nó.

Diện mạo đẹp, gia thế tốt, là một giáo sư đại học, phúc lợi công việc tốt, có tương lai, đeo một cái mắt kính, đây gọi là bại hoại có văn hóa, không, là nhà nhận lễ phép

Có điều không được hoàn mỹ chính là miệng của hắn không vênh bằng Kiều bang chủ

Nhưng mà loại mặt hàng này hiện giờ đã được coi là không tồi rồi.

Sài Sài đối với phần tử tri thức này rất vừa lòng

Tôi nhẹ nhàng hỏi nó: “Mày nhanh như vậy đã bỏ Kiều bang chủ?”

Sài Sài nghiêm mặt nói: “Tao cùng hắn không có quan hệ gì hết”

“Nói vậy, mày đã bị Kiều bang chủ nhìn thấy hết?” Tôi nhắc nhở “Hơn nữa, hôm đó có lẽ Kiều bang chủ thật sự đã tiến vào mày 1 cm rồi?”

Sau đó, Sài Sài bảo tôi đi chết đi

Tôi không có đi chết mà là đi đến nhà Kiều bang chủ

Tôi đi rất đúng lúc, hoặc là nói, tôi cố ý đi thật đúng lúc.

Lúc đó, Kiều bang chủ đang ăn cơm

Tôi cũng không khách sáo, chính mình cầm chén giống như con quỷ vào làng quét sạch thức ăn trên bàn, sau đó sờ sờ bụng, ợ một cái, báo cáo tình trạng hoa đào gần đây của Sài Sài cho Kiều bang chủ

Ngoài dự đoán của tôi chính là Kiều bang chủ không nói cái gì chỉ cúi đầu ăn cơm

Tôi liếc hắt: “Người đừng có nghĩ nói với ta rằng người và Sài Sài không có quan hệ gì”

Kiều bang chủ vẫn chỉ cúi đầu ăn cơm

Tôi nhú mày, bắt đầu đánh giá hắt

Lúc đầu chỉ là muốn dựa vào biểu hiện trên nét mặt của Kiều bang chủ để đoán ra diễn biến nội tâm phong phú của hắt, nhưng không cẩn thận ánh mắt liền trượt xuống đáng người

Cơ ngực Kiều bang chủ, cái này phải gọi là rắn chắc a, nút áo chặt căng đến mức sắp bung ra.

Đây chính là ước mơ tha thiết của tôi a: mặc một chiếc áo bó sát, sau đó vừa chuyển động một chút, nút phía trước liền bung, cái cúp F liền lộ ra ngoài.

Khi đó, trông mắt của Thịnh Du Kiệt có nhiều đi nữa, phòng chừng cũng không đủ để rót a.

Khỏe miệng ngứa ngứa, tôi lấy tay quạt, ướt ướt, thì ra là chảy nước miếng

Tiếp tục nhìn nữa thì sợ mình làm chuyện gì không tốt với Kiều bang chủ, cũng không phải là sợ có lỗi gì với Sài Sài, nhưng mà với tầm vóc của Kiều bang chủ thì móng vuốt sói mẹ của tôi chỉ cần một tý là sẽ bị bẻ gãy

Cho nên tôi thu ánh mắt về, lại hỏi: “Người thật sự, thật sự, thật sự không có cảm giác với Sài Sài sao?”

Kiều bang chủ tiếp tục cúi đầu ăn cơm

Tôi bỗng nhiên hiểu ra, tiếp theo thờ dài, nói: “Ta hiểu tâm tư của người...”

“Ta thích cô ấy, nhưng công việc của ta rất nguy hiểm, thời gian nghỉ ngơi ngày thường cũng rất ít. Nếu cô ấy ở cùng một chỗ với ta, sẽ gặp khổ sở, cho nên, ta thà rằng cô ấy đi theo người đàn ông kia” Kiều bang chủ dừng một chút, nhìn tôi đang tròn mắt há miệng, hỏi: “Người nghĩ rằng ta sẽ nói như vậy đúng không?”

Tôi tiếp tục tròn mắt há miệng mà gật đầu

Kiều bang chủ lua nốt ngậm cơm cuối cùng trong chén, sau đó quệt quệt miệng, nói: “Vậy khẳng định phải làm người thất vọng rồi.”

Tiếp theo, hắt đứng lên đi về phía cửa

“Người đi đâu?” Tôi gọi hắt

“Đi cướp người con gái ấy về... Nhớ rửa chén cho ta” Kiều bang chủ mặc áo khoác vào, không quay đầu lại mà đi thẳng

Tôi khôi phục tinh thần, không kèm được giờ ngón tay cái lên

Kiều bang chủ, quả nhiên là đàn ông trong đàn ông, tôi biết mà, mộng của người vĩnh không phải là vĩnh vô ích.

Sau khi dọn dẹp chén đĩa, tôi đi về nhà của mình

Không thể không khen ngợi một câu, nhóc ăn xin thật sự rất thông minh lanh lợi, từ sau khi tôi dạy hắt làm việc nhà lần trước thì phòng ở luôn sáng bóng, so với khi tôi ở nhà còn sạch sẽ hơn

Nhưng mà cũng có thể là do sự uy hiếp của tôi có tác dụng

Tôi đã nói: “Nếu ta trở về thấy phòng có một chút dơ bẩn nào, ta sẽ lập tức nhét đầu của người vào trong bồn cầu... Hơn nữa, còn là bồn cầu ta vừa ngồi xong, chưa có dội.”

Nhớ rõ lúc đó, khi tôi vừa nói xong thân mình nhóc ớn lạnh run rẩy.

Không phải là chỉ hù dọa trẻ con. Tôi dùng ánh mắt hà khắc đánh giá khắp nơi, tay liên tục sờ sờ ghế, đúng là một hạt bụi cũng không có

Vì thế, tôi hài lòng, lấy ví dụ ra, khẽ cắn môi, lấy ra một tờ nhân dân tệ đưa cho nhóc ớn lạnh, nói “Mấy ngày qua người vất vả rồi, cầm lấy đi mua đồ đi”

Nhóc ớn lạnh không lấy, chỉ nhìn chằm chằm vào tiền trên tay tôi, lòng mày giương cao

Chắc là chê ít, lòng bắt đầu chảy máu, nhưng tôi vẫn tiếp tục khẽ cắn môi, lấy ra thêm một tờ đưa cho hắn

Nhưng nhóc ớn lạnh vẫn không lấy

Tôi nhíu mày, bắt đầu dạy dỗ hắn: “Người tại sao lại không biết đủ như thế? Người cho là người lớn một ngày đi làm kiếm chút tiền dễ dàng lắm sao?”

Hầm dưới cửa nhóc ớn lạnh nghiêng thật chặt, hắn hít hơi thật sâu, ánh sáng long lánh tỏa ra từ đôi mắt ớn lạnh chứa lửa giận: “Hai tờ một đồng có thể mua cái gì?”

“Mua hai cây kẹo que, tuyệt đối có thể ăn trưa”. Đối với vấn đề này tôi nhận thức thật sâu sắc

Nhóc ớn lạnh dùng ánh mắt ghét bỏ liếc tôi một cái, sau đó từ trong trên tủ lấy ra một vật gì màu bạc đưa cho tôi, nói: “Cái này ta nhặt được ở trong phòng, người xem có phải của người hay không”

Tôi cầm lấy

Đó là một chiếc nhẫn bạc, ánh sáng lạnh lẽo lướt qua mặt trên của nó.

Cũng không có giá trị gì, chỉ vừa vặn để đeo vào ngón áp út của tôi mà thôi.

Nó, đã từng là của tôi

Đó là của Ôn Phủ Mịch tặng cho tôi năm sinh nhật mười chín tuổi, hắn nói, về sau sẽ mua một chiếc nhẫn kim cương thật, chính thức cưới tôi vào cửa

Thế nhưng quan hệ của chúng tôi không thể đợi đến ngày đó đã kết thúc.

Lúc đầu khi chia tay, tôi tưởng rằng mình đã đem tất cả mọi thứ trả lại cho Ôn Phủ Mịch rồi.

Nhưng sau khi về nhà mới phát hiện còn có một con cá lọi lười.

Nó im lặng nằm ở trên tủ đầu giường của tôi

Lúc đó, tôi cầm lấy nó, bất ngờ ném ra ngoài cửa sổ

Nó ở trên không, vạch ra một đường màu bạc, sau đó rớt xuống trong bụi cỏ

Sau đó, nó nằm yên tĩnh kẹt lại ở đó.

Tôi không hiểu mình đã nghĩ như thế nào, nhưng tôi đi xuống lầu nhặt nó về

Tôi vẫn luôn đem nó khóa lại.

“Ngày hôm qua, ta nghĩ sau cái tủ chắc chắn sẽ rất dơ, nên kéo ra, muốn quét dọn một chút, kết quả liền thấy chiếc nhẫn này, ta nghĩ chắc là người không cẩn thận làm rơi, nên cầm lên” Nhóc ớn lạnh nói

Hắn nói không sai

Sau khi chuyển đến phòng này, có một lần uống rượu, tôi đem nó ra, ném mạnh lên trần nhà

Sau khi va chạm mạnh mẽ, nó liền biến mất như vậy

Lần đó, sau khi tỉnh rượu tôi không có đi tìm lại nó

Nhưng tôi hiểu rõ, nó vẫn tồn tại trong phòng này

“Ta đi siêu thị mua đồ” Nhóc ớn lạnh hình như nói như vậy

Nhưng tôi không lưu ý

Tôi cầm chiếc nhẫn đến phía cửa sổ, nhìn nó dưới ánh mặt trời

Bên trong chiếc nhẫn có khắc ba chữ

Mịch yêu Sắc

Ôn Phủ Mịch yêu Hàn Thực Sắc

Hàn Thực Sắc yêu Ôn Phủ Mịch

Trên bàn học, trên chiếc nhẫn, trong đầu, tôi và Ôn Phủ Mịch đều đem những lời này khắc sâu

Nhưng cho dù là bút, hay là dao, đều không thắng nổi thời gian, đều không thắng nổi sự bỏ lỡ.

Chúng tôi vẫn vứt bỏ lời thề ngày đó

Mất tích lâu như vậy, bỗng nhiên lại xuất hiện trong lúc này

Là báo trước điều gì sao?

Tôi còn chưa kịp ngẫm nghĩ, liền có đáp án----một hơi thở rất nhẹ truyền đến trên cơ thể tôi

Hơi thở đó có thể nói là yên lặng không một tiếng động, nhưng lưng của tôi vẫn cảm giác được nó bắt đầu tăng tần suất

Máu trong người tôi trong nhất thời đình trệ

Xoay mạnh đầu lại, tôi thấy Thịnh Du Kiệt

Đúng vậy, tôi thấy Thịnh Du Kiệt

Hơn nữa, trong chớp mắt, tôi biết hắn đã thấy chiếc nhẫn trên tay tôi

Còn có... Chữ khắc trên chiếc nhẫn

Đúng vậy, tôi có cảm giác là hắn đã thấy

Thế nhưng Thịnh Du Kiệt không có thể hiện ra ngoài, vẻ mặt của hắn thật bình tĩnh, giống như không có chuyện gì, như là tấm gương nước trong hồ

Nhưng mà, nước kia lại nhìn không thấy đáy

Làm cho tâm tư người ta uất ức buồn bực

Tôi theo bản năng giấu đi chiếc nhẫn, nhưng động tác che giấu mới làm được một nửa, lý trí liền ngăn cản lại

Tôi không thể lại làm cho Thịnh Du Kiệt nghi ngờ

Nếu đã là chuyện quá khứ, sẽ không có gì để giấu

Giấu điếm chỉ có thể tạo ra càng nhiều hiểu lầm

Vì thế, trong đầu tôi cân nhắc lời nói, sau đó nhẹ nhàng gỡ chiếc nhẫn lên, nói: “Cái này là do nhóc ăn xin vừa...”

Nhưng lời giải thích của tôi không thể tiếp tục

Thịnh Du Kiệt không chút quan tâm, ngắt ngang lời nói của tôi: “Ta thấy ngươi lâu quá chưa trở về, nên đi tìm ngươi, đúng rồi, trước phố mới mở một nhà hàng cua cay, ngày hôm qua không phải ngươi nói muốn ăn hải sản sao? Đi thôi, cùng đi”

Tay của tôi, đang cầm chiếc nhẫn, bất động giữa không trung, duỗi thẳng cũng không được mà co lại cũng không được

Về mặt Thịnh Du Kiệt vẫn giống như trước là không nhìn ra điều gì, hắn mỉm cười, nói: “Còn đứng ngây ngốc làm gì?”

Sau đó, hắn lôi kéo tay của tôi, cùng nhau đi

Nhưng mà hắn lại kéo tay kia

Cái tay không cầm chiếc nhẫn

Ngày đó khi ăn cơm, tôi vài lần cố lấy dũng khí muốn giải thích chuyện này với hắn

Thế nhưng Thịnh Du Kiệt lại không cho tôi cơ hội, mỗi lần hắn đều dùng lời nói ngắt ngang lời tôi

Tôi nghĩ hắn đang trốn tránh

Buổi tối sau khi tắt đèn, ánh trăng óng ánh chiếu rọi tựa như một tấm vải mỏng trải dài trong phòng

Tôi vẫn không ngủ được, tôi còn nghĩ đến chuyện lúc chiều

Tôi không muốn làm cho tình cảm mà chúng tôi thật vất vả mới hàn gắn được lại xuất hiện vết nứt, cho nên, tôi lấy dũng khí gọi tên hắn

Thế nhưng Thịnh Du Kiệt không có trả lời tôi

“Thịnh Du Kiệt, ta biết ngươi chưa có ngủ, ngươi không cần phải nói, nghe ta nói là được rồi” Lần này tôi không có dừng lại, mà tiếp tục nói cho xong: “Thịnh Du Kiệt, chiếc nhẫn kia, đúng là giống như ngươi thấy, là của Ôn Phù Mịch tặng cho ta lúc trước, hai năm trước, nó bị ta ném vào sau cái tủ, ta không còn quan tâm tới nó nữa. Nhưng vô tình nhóc ăn xin lại tìm ra nó, ta chỉ cảm nhìn một chút, sau đó ngươi liền đến... Thịnh Du Kiệt, ngươi tin ta không?”

Tôi không nói nữa

Trong phòng thật yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng tim đập, biểu diễn một giai điệu bất an

Đúng vậy, tôi bất an.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Tỉnh ngộ (thượng)

Lạnh lẽo của đêm khuya từng chút từng chút mà thấm vào trong phòng.

Ngoài cửa sổ, bầu trời tím thẫm kia, nhìn qua sao mà nặng trĩu.

Thịnh Du Kiệt ở bên cạnh bỗng nhiên ôm lấy thân thể tôi, gắt gao.

Hắn nói: "Ta tin ngươi, Thực Sắc... Chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta là được rồi, thật đấy, chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta, cái gì ta cũng không để ý..." "

Trong giọng nói của Thịnh Du Kiệt, đã không còn thứ tự tin làm cho người ta vừa yêu vừa hận kia nữa.

Cái rét lạnh trống vắng kia liền như vậy thấm vào trong lòng.

Đúng vậy, Thịnh Du Kiệt là đang trốn tránh.

Hắn cho rằng, nếu bản thân rõ ràng không dứt được vết tích Ôn Phù Mịch lưu lại trong lòng tôi, thế thì, hắn phải trốn tránh.

Thế nhưng, hắn như vậy, đã không còn là cái người Thịnh Du Kiệt tôi quen biết.

Không còn là cái người Thịnh Du Kiệt khi thì mạnh mẽ, khi thì ôn nhu, khi thì bá đạo, khi thì quan tâm chu đáo, khi thì khiến tôi hận đến nghiến răng, khi thì khiến tôi yêu đến đầu óc phát sốt nữa.

Hắn không còn vui vẻ nữa rồi.

Đúng vậy, hắn không hề vui vẻ.

Trong tim, đột nhiên nảy sinh một thứ hoang vắng, từng tắc từng tắc, gặm nhấm tất cả.

Là tôi, làm cho hắn biến thành người như vậy.

Tôi cảm tù sự cố chấp của hắn, tôi tổn thương sự kiên cường của hắn.

Tính nết hắn, bị tôi chém đến nát bét, cũng không còn hoàn chỉnh nữa rồi.

Niềm vui sướng của hắn, cũng không trọn vẹn nữa.

Tôi cảm thấy hết thảy những thứ này đều là chiêm biếm, đây là một sự luân hồi.

Tôi vì sự tồn tại của An Hinh mà lựa chọn chia tay Ôn Phủ Mịch, mà Thịnh Du Kiệt vì sự tồn tại của Ôn Phủ Mịch mà nảy sinh hiềm khích với tôi.

Khác biệt chính là, tôi tranh thủ, tôi không bằng lòng buông tay, cho nên một lần nữa tôi lôi kéo Thịnh Du Kiệt về.

Nhưng mà, hiện tại tôi bắt đầu hoài nghi bản thân làm như vậy có đúng hay không.

Bởi vì, ánh mắt Thịnh Du Kiệt, sẽ không bao giờ lộ ra cái loại tự tin kia nữa.

Cái loại tự tin riêng biệt chỉ thuộc về hắn kia.

Một đường đi tới, cuộc sống của hắn đều là thuận lợi, thứ thuận lợi này là tự mình hắn phấn đấu mà có, hắn say mê với thứ thuận lợi nhuộm thành từ mồ hôi của chính mình.

Thế nhưng ở nơi tôi, hắn đã thất bại.

Lòng người là thứ khó nắm bắt nhất.

Thứ hắn mong muốn, tôi không làm được.

Tôi xin thề, quả thật là tôi đã cố gắng hết sức làm, chỉ là kết quả không phải thứ hắn vừa lòng.

Thế nhưng, Thịnh Du Kiệt vẫn chấp nhận.

Vì tôi, hắn vẫn chấp nhận tình yêu mà theo như trong mắt hắn là bị khiếm khuyết kia.

Đúng vậy, trong mắt hắn, Ôn Phủ Mịch vẫn luôn tồn tại giữa chúng tôi, hắn từng thử buộc tôi quên đi, quên đi hoàn toàn, chỉ là tôi không thể làm được.

Hắn vốn là phải rời đi, chính vì tôi mà chân chờ.

Thịnh Du Kiệt nhìn thấy nỗi đau của tôi, nhìn thấy nước mắt của tôi, cho nên, hắn quyết định vứt bỏ nguyên tắc của chính mình, vứt bỏ niềm vui của chính mình.

Hắn bằng lòng chấp nhận một Hàn Thực Sắc trong lòng vẫn còn lưu lại Ôn Phủ Mịch như tôi.

Tôi bắt đầu nhớ lại cận kề, nếu lúc ấy, Ôn Phủ Mịch cũng giống như tôi, tranh thủ, vẫn hỏi, sự tình có thể có gì khác hay không.

Nếu hắn cũng giống như tôi, uống say rồi, chạy đến dưới lầu nhà tôi, gào thét, làm ra một dáng vẻ quan tâm tôi.

Nếu hắn cứ đến cầu xin sự tha thứ của tôi, cứ luôn nói với tôi, nói hắn đã quên An Hinh rồi.

Nếu hắn làm tất cả như thế, tôi có thể tha thứ cho hắn không?

Đúng vậy, e rằng tôi sẽ.

Tôi nghĩ, tôi là sẽ tha thứ cho hắn, chúng tôi có lẽ sẽ một lần nữa ở bên nhau.

Nhưng mà, tôi sẽ không vui vẻ.

Giống như Thịnh Du Kiệt, tôi sẽ giả vờ tươi cười, nhưng mà tôi sẽ không thực sự vui vẻ.

Tôi sẽ ngồi vức suốt ngày.

Lúc Ôn Phủ Mịch ngăn người, tôi sẽ cho rằng hắn nhớ tới An Hinh, liền khóc rung rức.

Lúc Ôn Phủ Mịch vuốt ve mái tóc tôi, tôi sẽ cho rằng hắn là vuốt ve tóc An Hinh, liền thần thờ.

Lúc Ôn Phủ Mịch gặp mặt những người có liên quan đến An Hinh, tôi sẽ lo sợ bọn họ nhắc đến cô ta, liền kinh hãi.

Tôi sẽ đau khổ, sa vào đau khổ vô biên vô hạn, không thể cho ai biết.

Đúng vậy, nếu khi đó tôi tiếp tục ở bên Ôn Phủ Mịch, đây là kết quả của chúng tôi.

Luân hồi, đích thực là luân hồi.

Cho nên, lúc ấy Ôn Phủ Mịch mới có thể nói: Thực Sắc, không có ta, có phải người sẽ vui vẻ hơn nhiều.

Kia cũng không phải là viện có muốn rời khỏi tôi.

Chúng tôi, dù sao cũng là từng yêu nhau sâu sắc.

Ôn Phủ Mịch hiểu rõ tôi.

Hắn biết nếu bản thân cố gắng, nhất định tôi sẽ tha thứ cho hắn, tôi sẽ một lần nữa ở bên hắn.

Bởi vì khi đó, tôi yêu hắn sâu đậm như vậy.

Thế nhưng, đồng thời hắn cũng biết, sau khi tái hợp, thì đi cùng với tôi sẽ là oán giận ầm ầm, ngờ vực không ngừng, thương tâm vĩnh viễn.

Hắn không muốn để cho tôi đối mặt với tất cả những thứ này, cho nên, hắn đã ra đi.

Mà bây giờ tôi, lại đem đến cho Thịnh Du Kiệt.

Tôi không nên, thật sự, tôi không nên.

Ngoài cửa sổ, một chiếc xe chạy qua, bóng đèn màu trắng, đung đưa trên trần nhà, kéo dài, không tiếng động.

Đêm đó, tôi từ từ nhắm mắt, đếm từng giây chậm chậm trôi qua, nhưng chẳng có một chút nào buồn ngủ.

Bởi vì, tôi đã quyết định một việc.

Tôi phải rời khỏi Thịnh Du Kiệt.

Tựa như lúc đầu Ôn Phủ Mịch đã nói.

Rời khỏi tôi, hắn sẽ vui vẻ hơn nhiều.

Lúc bắt đầu, là đau đớn, tất nhiên là vậy.

Thế nhưng không sao cả, nhờ ra được cái gai như tôi, hắn sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Một ngày nào đó, hắn sẽ gặp được đúng người.

Mà tôi, thì sẽ trở thành quá khứ, trở thành hồi ức.

Ngày hôm sau, tôi thừa lúc Thịnh Du Kiệt đi làm, thu dọn đồ đạc, với tốc độ thật nhanh.

Sau đó, tôi ra đi, đi đến Vân Nam.

Trước khi lên máy bay, tôi gọi điện thoại cho Thịnh Du Kiệt.

Tôi nói: "Thịnh Du Kiệt, chúng ta chia tay đi."

Đầu điện thoại kia, là sự trầm mặc như chết.

Tôi nói: "Thịnh Du Kiệt, không có ta, người sẽ vui vẻ hơn nhiều."

Chợt phát hiện ra, những lời này, thật đúng là con mẹ nó đúng tốt.

"Người ở đâu?" Thịnh Du Kiệt ở bên kia cuối cùng mở miệng.

Đương nhiên tôi không nói với hắn, tôi chỉ nói: "Thịnh Du Kiệt, người không có thua, ta cũng không có thua, cái chúng ta thua, chính là đoạn tình cảm này... Thịnh Du Kiệt, thực xin lỗi, ta không đạt được yêu cầu của người, thật sự, ta không muốn nhìn người tiếp tục không vui thêm nữa, như vậy, ta ở bên cạnh người, cũng là không vui vẻ... Thịnh Du Kiệt, trong một đoạn tình cảm, nếu cả hai người đều không vui vẻ, thế thì, đã đến lúc bọn họ xa nhau rồi."

Giọng nói của Thịnh Du Kiệt trầm thấp, hắn nói: "Hàn Thực Sắc, người trở về đi, chúng ta bắt đầu lại lần nữa."

Tôi im lặng hồi lâu.

Trong ống nói, chỉ nghe thấy tiếng hít thở, không biết là của hắn, hay là của tôi.

Cuối cùng, tôi chỉ hỏi một câu: "Người có thể thoải mái không?"

Thịnh Du Kiệt lặng im.

Tôi nở nụ cười.

Đúng vậy, tôi nhìn bóng mình trong kính, khoe miệng của nàng, là nhếch lên.

Tôi nghe thấy giọng nói của mình: "Thịnh Du Kiệt, kiếp sau, ta muốn vào lúc ban đầu, gặp được người."

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Tỉnh ngộ (hạ)

Tiếp đó, tôi cúp điện thoại.

Tôi liền như thế trốn đi Vân Nam. Cái làm tôi bật cười chính là, nơi tôi trọ, vẫn là căn phòng năm năm trước.

Tôi nhớ rõ, lúc ấy bản thân từng ở trong căn phòng này đổ rất nhiều nước mắt, thậm chí thấm ướt cả cái sàn nhà.

Vậy mà nhiều năm sau, tôi lại vì một mối tình khác mà lần nữa trốn vào nơi này.

Tôi tắt điện thoại, hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài.

Không xem không nghe không nghĩ, một lần nữa trốn vào trong mai rùa của mình.

Lệ Giang quả thật là vùng đất tốt, có thứ trong lành lắng đọng bụi trần.

Sáng sớm mỗi ngày, tôi đều sẽ lững thững mà đi trên con đường lát đá, hồi tưởng lại hai đoạn tình cảm đã mất đi của mình.

Con đường lát đá, trải qua quá nhiều năm tháng, trên mặt tất cả đều là vết tích loang lổ.

Tình cảm của tôi, so với nó mà nói, nhẹ tựa lông hồng.

Thế nhưng, đối với tôi, chúng lại quan trọng như sinh mệnh.

Hai đoạn tình cảm, tôi đều là cố gắng hết sức, yêu đến không hề giữ lại.

Chỉ là kết quả kia, lại không quá thuận lợi.

Thời gian, khi đã đến vùng đất Lệ Giang này, thì trở nên thông dong.

Tôi không thể ngăn được mà nhớ lại mối dây của hai đoạn tình cảm.

Tôi không thể nào quên.

Cho dù sau này, may mắn phát triển mỗi tình thứ ba, tôi cũng sẽ không quên chúng được.

Dù rằng chúng gây cho tôi vô vàn đau khổ, nhưng mà trước khi đau khổ đến, cũng cho tôi rất nhiều niềm vui.

Tôi sẽ giữ lại một vị trí trong trái tim cho chúng.

Vốn tưởng rằng hành tung của mình là đủ bí mật, thế nhưng hôm nay, có người lại thông qua điện thoại của khách sạn, tìm được tôi.

Là Sài Sài.

Tôi sửng sốt ba giây, cuối cùng phản ứng trở lại.

Ngu thật, Kiều bang chủ hần chính là cảnh sát, tội phạm giết người liên hoàn cũng có thể tìm được, huống chi là tôi.

Mà Sài Sài gọi đến, là vì cho tôi biết một tin: buổi chiều Thịnh Du Kiệt sẽ rời khỏi chỗ thành phố này của chúng tôi.

Hơn nữa, hắn quyết định không bao giờ trở về nữa.

Tay cầm ống nghe của tôi cứng đờ.

Nhưng rất nhanh, tôi liền mạnh mẽ xốc lại tinh thần, nói: "Vây, mày giúp tao tiễn hắn đi."

Ở bên kia Sài Sài thờ dài: "Dù sao cái gì nên thông báo, tao cũng đã thông báo. Bọn mày là hợp hay tan, người ngoài quả thật bất lực. Vẫn còn 24 tiếng, mày suy nghĩ cẩn thận, dù sao... Đừng hối hận là được."

Tiếp theo, nó cúp điện thoại.

Mà toàn thân của tôi có đôi chút lạnh lạnh.

Cho nên, tôi đi đến sân trong của khách sạn.

Trong sân có hai chiếc ghế mây, tôi chiếm một chiếc trong đó, để ánh mặt trời rải đồng bàn thân.

Mà bên cạnh tôi, là bà chủ trộm lười biếng đến phơi nắng.

Bộ dạng nàng không quá xinh đẹp, tuy tướng mạo không đẹp, nhưng người cũng rất ôn hòa, tôi đối với nàng ta có một loại thiện cảm không hiểu được.

Bà chủ nằm trên chiếc ghế mây kia ở cạnh tôi, phần bụng nhô cao lên, bên trong chắc là thai sáu tháng.

Chồng của bà chủ là một người mập mạp, khi ngồi xuống, phần thịt trên bụng kia giống như bánh ngàn tảng, tầng tầng lớp lớp, đặc biệt thú vị.

Tuy rằng là người mập mạp, nhưng đôi hỏa nhãn kim tinh này của tôi vẫn nhá lên.

Trên mặt ông chủ phát tướng kia ngũ quan rất cân xứng.

Đặc biệt là đôi mắt luôn hấp háy, đó chính là xứng danh mắt hoa đào.

Tôi dám cam đoan, nếu gãy đi, ông chủ này tuyệt đối là tên yêu nghiệt điên đảo chúng sinh.

Cả ngày ông chủ mập mạp này đều là mặt mày hớn hờ, hơn nữa đối với bà xã đặc biệt tốt, mỗi buổi tối đều tự mình rửa chân cho vợ, động tác đặc biệt dịu dàng, ánh mắt đặc biệt thương yêu, lời nói đặc biệt tình cảm.

Tình cảnh kia, thiếu chút nữa kích thích đến nỗi người vừa mới thất tình như tôi đây muốn nhảy lầu.

Thu hồi suy nghĩ xa vời, tôi bắt đầu suy nghĩ về sự việc vừa mới nghe.

Đúng rồi, Thịnh Du Kiệt muốn ra đi, không bao giờ trở về nữa.

Kỳ thực, tôi phải vui mừng mới đúng.

Làm như vậy, đối với hai bên đều có lợi.

Cắt khoát một chút, là bảo toàn cho mọi người.

Chỉ là, lòng tôi, giờ phút này đều là mờ mịt ngay cả ánh mặt trời cũng chiếu không tỏ.

Không sao, tôi an ủi bản thân, khoảng thời gian này qua đi, tự nhiên sẽ buông ra.

Đúng vậy, tôi có thể buông ra.

"Đang buồn phiền vì chuyện tình cảm à?" dưới ánh mặt trời ấm áp phản phát, một tiếng nói vang lên.

Tôi quay đầu, bắt gặp một đôi mắt đen nhánh.

Trong đó, là sự thấu suốt trầm tĩnh.

"Ta thể hiện rõ ràng đến vậy sao?" Tôi sờ sờ mặt mình.

Bà chủ cười cười: "Tới nơi này, phần lớn đều là gặp trở ngại trong tình cảm, đến giải sầu, ta thấy nhiều rồi, còn tổng kết ra một chút quy luật biểu hiện của bọn họ, nhìn người thì rất phù hợp với những quy luật này."

"Mong được nghe rõ, quy luật kia là gì?" Tôi ngồi thẳng người.

Thật ra, tôi cũng không phải thực cảm thấy hứng thú, thế nhưng tôi vào lúc này cần người cùng nói chuyện.

Nếu không, tôi sẽ nhớ tới Thịnh Du Kiệt.

"Do dự." Lão bản nướng thốt ra hai chữ này.

Tôi nhìn nàng, chờ đợi nàng tiếp tục nói tới.

"Sau khi tình cảm này sinh vấn đề, không mấy người có thể lập tức buông xuống, đều là nhớ nhung trong lòng như nhau. Trước một giây, nhớ tới cái tốt của người kia, hận không thể lập tức bay về bên cạnh người kia, mà sau một giây, lại nghĩ tới cái xấu của người kia, quyết định chết cũng không muốn gặp lại nhau. Tóm lại là, trên mặt chính là lập lại lập lại lập lại mà hiện ra hai câu nói -- không được ta phải rời khỏi hắn và không được ta phải ở bên hắn."

Lời của bà chủ, làm cho đáy lòng tôi bị một cảm xúc nào đó khẽ động đôi chút.

Ý của nàng là, tôi đang do dự?

Tôi không dám nghĩ tiếp nữa, vội hỏi: "Có phải người cho rằng chúng ta rất ngốc không?"

"Các người?" Bà chủ cười cười, làn da dưới ánh mặt trời tràn đầy một sự rạng rỡ dịu dàng thánh thiện chỉ có khi mang thai: "Đừng loại trừ ta, tất cả mọi người là như nhau."

Tôi cẩn thận cân nhắc lời nói của bà chủ, lại căn cứ vào kịch truyền hình xem trước đây, suy diễn ra tình cảm nàng trải qua: "Có phải người yêu một người, mà gả cho một người khác không?"

"Chẳng lẽ ông xã ta không đáng để gả?" Bà chủ chớp chớp mắt.

"Đương nhiên không phải." Tôi bối rối muốn giải thích một chút, nhưng cuối cùng vẫn là bỏ cuộc, đành phải bắt đắc dĩ mà thờ dài, nói: "Người hiểu ý của ta mà."

"Kỳ thật, bộ dạng trước kia của hắn, đáng để yêu, nhưng không đáng để gả." Bà chủ không trêu chọc ta nữa.

"Bộ dạng trước kia?" Tôi tò mò.

"Đem ví đến giúp ta." Bà chủ ra lệnh.

Thôi, phụ nữ có thai là lớn nhất, tôi không dám phản kháng, chỉ có thể nghe theo mà làm.

Bà chủ từ ngăn trong cùng của ví tiền mình lấy ra một tấm ảnh.

Tôi vừa thấy, lập tức nước bọt ào ào.

Trong ảnh là một soái ca siêu cấp yêu nghiệt, tóc ngắn, cơ ngực trắng kiêu, ngũ quan hoàn mỹ, còn có đôi mắt hoa đào chính cống kia... Đợi chút, đây không phải là đôi mắt hoa đào của ông chủ sao?

Tôi đoạt lấy ảnh, ra sức mà chớp mắt, sức lực lớn đến thiếu chút nữa cả võng mạc cũng chớp xuống.

Rốt cuộc đã nhìn rõ, soái ca trong ảnh chính là ông chủ kia a!

Trong lòng tôi liền bi thương ghê gớm, việc thâm nhất thế gian, chính là mỹ nhân tuổi xé chiều, soái ca phát tướng.

Một đại soái ca, sống sờ sờ thế này mà liền biến thành như vậy.

Tôi hận không thể quỳ xuống, lớn tiếng khóc rống, gào to tình cảnh này làm sao chịu nổi.

"Con đường ta theo đuổi hắn, có thể gọi là dài đằng đặc a, thiếu chút nữa thì đến hai vòng trường chinh." Bà chủ làm như không thấy thương tiếc mãnh liệt của tôi, bắt đầu nói về chuyện trước kia của mình: từ tiểu học ta đã để ý hắn, vẫn theo hắn thi vào cùng cấp hai, cấp ba, thậm chí đại học. Trong lúc đó, vẫn giúp hắn làm bài tập, trực nhật, nói chung những việc làm của người hoa si đều làm không ít. Chỉ là căn bản hắn không nhìn ta một cái, sau lại bị ta bức điên rồi, còn thể nói rằng cho dù là kiếp sau hắn cũng sẽ không ở bên ta. Ta đau lòng ghê gớm a, khóc đến trời tối đất tối. Nhưng khóc xong, lại không biết xấu hổ không cần da mặt mà chạy tới xoắn xít bên cạnh hắn. Sau đó, hắn gặp được một đại mỹ nữ, 'âm' một tiếng liền yêu. Cho dù ta ghen tị, cũng phải nói hai người bọn họ, quả thật là một đôi trời đất tạo nên. Gia thế, tướng mạo đều cân xứng đến điên đảo. Ta nghĩ, đây không phải là đùa giỡn. Lúc đó, người nhà cũng bắt đầu bắt ta lập gia đình. Thế nhưng ta không cam tâm a, vẫn luôn chờ đợi. Người cũng biết, hai người đều là nhân trung long phượng, hoa đào bên cạnh nhiều thành đồng, khó tránh khỏi trắc trở, ăn chút dấm chua, không nghĩ qua là, có lần cãi nhau, âm ỉ chia tay. Quảng thời gian đó hắn vô cùng phiền não, ta vừa nghe thấy tin tức, liền chạy nhanh đến bên cạnh hắn, chăm sóc, an ủi, gánh chịu những ánh mắt tàn nhẫn và khinh thường. Cũng không biết hắn là bốc đồng bất cần hay là muốn chọc tức mỹ nữ kia, liền kết giao với ta. Khoảng thời gian đó, ta vui vẻ đến giống như mỗi ngày tựa ăn tết. Nhưng không mấy tháng, hai người lại tốt lên. Lúc ấy hắn cúi đầu, nói thực xin lỗi ta, ta vỗ vỗ vai hắn, nói không sao, sau đó cầm hành lý bước đi. Lăn trôn khóc rống nửa tháng, cuối cùng ta thức tỉnh lại. Mà không phải nói thức tỉnh lại là quên hắn, lần nữa bắt đầu cuộc sống mới. Nói ra thật xấu hổ, ta là thức tỉnh lại để ẩn nấp, tiếp tục quan sát hướng đi của bọn họ. Rốt cuộc, vào một năm sau, công ty của hắn vì một lần sai sót quyết sách

quan trọng mà đóng cửa, hần nhanh chóng sa sút tinh thần. Thật ra, mỹ nữ kia người ta cũng không phải người đứng núi này trông núi nọ, lúc đầu vẫn là không rời không bỏ mà đi theo hần. Mà người có biết, từ nhỏ hần mưa thuận gió hòa, đâu chịu nổi thất bại như vậy, tính khí lại càng kém, cả ngày chỉ quát thét mỹ nữ, cuối cùng mỹ nữ thật sự là chịu không nổi hần đã bỏ đi. Lúc này, ta vận động gân cốt, lại lên sân khấu. Chúng ta quyết định, đi đến nơi này, mở cái khách sạn, kiếm ít tiền, để giúp hần bắt đầu lại lần nữa. Sau khi đến nơi này, mỗi ngày ta đều cho hần uống canh, nuôi hần thành giống như Trư Bát Giới, chặt đứt hoa đào của hần. Khách sạn này mở ra, cảm thấy cuộc sống như vậy không tệ, hần cũng chặt đứt tưởng niệm, liền như vậy ở lại, còn kết hôn với ta, lập tức muốn sinh con."

Tôi tròn to mắt, con mẹ nó, câu chuyện này, còn đặc sắc hơn kịch truyền hình.

Bà chủ vuốt bụng, chậm rãi nói: "Rất nhiều bạn bè đều nói, sợ dĩ hần chịu kết hôn với ta, còn không phải là vì béo lên? Sự nghiệp sụp đổ? Nếu hần vẫn là hần của trước đây, khẳng định không được mấy ngày là liền chạy cùng mỹ nữ kia rồi..... Lúc bắt đầu, nghe thấy lời này ta còn rất khó chịu, nhưng về sau cũng đã nghĩ thông. Tình yêu này đây, trộn lẫn với lý trí thì sẽ không còn vui nữa. Người xem những người chuyên gia tình yêu và hôn nhân kia, có mấy người là được gia đình hạnh phúc? Cho nên, bất kể hần là hần của trước đây, hay là hần của hiện tại, ta đều yêu....."

Có đôi lúc, hần cũng hỏi ta, lúc trước làm sao mà có quyết tâm như vậy, kiên quyết muốn theo đuổi hần. Thật ra, ta cũng không biết bản thân vì sao lại cố chấp như vậy. Lúc ấy, cái ta nghĩ là, đàn ông trên thế gian này tuy rằng ngàn vạn vạn, nhưng gặp được một người mình yêu, thật không dễ dàng a, ít nhất là đã tu vài kiếp mới có thể được duyên phận đến, nếu để nó tan như vậy, lần tiếp theo, không biết phải chờ tới mấy đời sau."

Nghe vậy, lòng tôi, không nguyên do mà chấn động.

Bà chủ dường như là nhìn thấy sự khác thường của tôi, hoặc giả, là không nhìn thấy, tôi không rõ lắm.

Tôi chỉ nhớ rõ một câu cuối cùng.

Kể đến, không biết phải chờ tới mấy đời sau.

Đúng vậy, tôi đã chờ lâu như vậy, rốt cuộc đợi được Thịnh Du Kiệt, lần này nếu bỏ qua, tái tục tiền duyên, không biết sẽ phải chờ đợi bao nhiêu lâu.

Ở giữa ngàn ngàn vạn vạn người, chúng tôi gặp nhau, yêu nhau, đây chính là duyên, là duyên mà thiên lôi có đánh cũng không thay đổi được.

Đúng rồi, tôi không thể bỏ qua.

Tôi sẽ làm cho Thịnh Du Kiệt lần nữa vui vẻ lên, lần nữa tạo nên hạnh phúc của chúng tôi.

Tôi sẽ nói với hần, tôi yêu hần, chỉ yêu một mình hần.

Tôi lập tức thu dọn hành lý, đi đến sân bay, "về" một tiếng bay về.

Tôi như là ăn nhân sâm ngàn năm, từng tế bào trong người đều tràn ngập nôn nóng, hận không thể biến thành siêu nhân, trực tiếp đẩy máy bay bay tới.

Máy bay hạ cánh, tôi đang chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng khi nhìn thấy một bóng dáng, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Tôi nhìn thấy Thịnh Du Kiệt.

Đúng vậy, hần đang mua vé máy bay.

Tôi bước lên, đứng ở phía sau hần.

Hồ hấp của tôi dồn dập.

Trán của tôi thấm đẫm mồ hôi.

Tay của tôi đang nhẹ nhàng run lên.

Bỗng nhiên Thịnh Du Kiệt quay đầu lại, nhìn thấy tôi, trong mắt hần hiện lên một tia kinh ngạc.

"Người, thật sự phải rời khỏi đây sao?" Hơn nửa ngày, tôi mới hỏi được một câu như thế.

Ánh mắt Thịnh Du Kiệt rất khó nói, hần nói: "Đúng vậy."

Tôi mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng mà yết hầu lại nghẹn lời.

Thịnh Du Kiệt nhìn tôi, đáy mắt hiện lên một tia lấp lánh, quá nhanh, tôi không thể nắm bắt.

Tôi khó khăn mà nuốt nước bọt, lần nữa nói: "Người phải ra đi?"

"Đúng vậy." Hần cũng lần nữa trả lời như vậy.

Gió nhẹ mơn man, tóc rối trên trán Thịnh Du Kiệt che đi đôi mắt hần: "Là người nói, chúng ta đã chia tay rồi."

Tôi cắn môi dưới, đột nhiên trong lồng ngực dâng lên một thứ cảm xúc mãnh liệt.

Tôi gọi không ra tên của cái thứ cảm xúc này, nhưng mà nó lại xông lên lồng ngực tôi, đem lời tích tụ chôn giấu trong lòng một mạch mà trút ra: "Đúng vậy, là ta nói, là ta làm cho chúng ta chia tay! Bởi vì ta sợ hãi, ta sợ hãi người âm ỉ mà ở bên ta, ta sợ hãi người không vui vẻ! Con mẹ nó, ta là muốn làm một thánh nữ, ta muốn hy sinh bản thân thành toàn cho niềm vui của người! Cho nên ta phải chia tay với người!"

Tôi lớn tiếng mà gào thét, rất nhanh liền đưa tới cái nhìn của mọi người.

Nhưng mà tôi không quan tâm, trong giờ khắc này, cái gì tôi cũng không quan tâm.

Tôi là lợn, thật sự là lợn.

Tôi dựa vào cái gì mà quyết định Thịnh Du Kiệt vui vẻ hay không.

Chẳng lẽ nữ nhân kế tiếp của hần, thì nhất định sẽ tốt hơn tôi?

Nếu như, đó là một nữ nhân thích hồng hạnh vượt tường thì sao? Nói không chừng nàng sẽ có mạng đứa nhỏ của người khác giá họa cho Thịnh Du Kiệt!

Nếu như, đó là một nữ nhân thích đánh bạc thì sao? Nói không chừng nàng sẽ thua sạch toàn bộ gia sản của Thịnh Du Kiệt!

Nếu như, đó là một nữ nhân chỉ thích nữ nhân thì sao? Nói không chừng nàng sẽ giẫm đạp tự tôn của Thịnh Du Kiệt đến một chút cũng không còn!

Đúng vậy, tôi dựa vào cái gì mà kết luận sau khi Thịnh Du Kiệt ra đi sẽ được tốt hơn?

Tôi không phải hần, cũng không phải ông trời, tôi dựa vào cái gì mà tự cho mình đúng như vậy?!

Tôi cho rằng bản thân là yêu hần, nên liền muốn thành toàn cho niềm vui của hần.

Nhưng mà, tình yêu vốn chính là thứ ích kỷ.

Tôi yêu hần, tôi không muốn buông tay.

Nhìn về mấy bay trên tay Thịnh Du Kiệt, đầu óc của tôi choáng váng.

Bây giờ, hần muốn ra đi, ra đi vĩnh viễn.

Đúng vậy, hần sẽ đi một nơi khác, gặp một người nữ nhân khác.

Một người nữ nhân khác.

Một thứ cảm xúc hỗn loạn xen lẫn với ghen tỵ tập kích đầu óc tôi, tôi không thể suy nghĩ, tôi chỉ có thể nhìn thấy tay của mình, tập kích tiểu hồ ly.

Đúng rồi, tôi không xác định Thịnh Du Kiệt sẽ ở lại hay không.

Nếu hần đi, vậy nghĩa là có một người nữ nhân khác sẽ hưởng dụng tiểu hồ ly của hần.

Đã như thế, không bằng bây giờ liền phá hủy nó. Cho nên, tôi bắt lấy tiểu hồ ly, chuẩn xác, dùng sức mà bẻ gãy.

Với một tiếng kêu rên, mặt của Thịnh Du Kiệt trở nên trắng bệch.

Tuy rằng đầu óc của tôi hỗn loạn, nhưng mà trong lúc hỗn loạn, đã có một tia trấn tĩnh.

Đó chính là, làm người ta bị thương phải lập tức chạy trốn.

Vì thế tôi để lại một câu "Thịnh Du Kiệt, thứ ta không có được, người khác cũng đừng mong có được", tiếp đó, liền bỏ trốn mất dạng.

Hơn nữa, tôi lại trốn về Vân Nam.

Lần này, là ngồi xe lửa.

Bà chủ phòng chừng là thần tiên, biết tôi sẽ trở lại lần nữa, do đó vẫn luôn giữ lại căn phòng kia.

Lần này, tôi không khóc, cũng không phiền muộn, mà là trốn trong ổ chăn, cả ngày lẫn đêm mà ngủ.

Ngủ ba ngày ba đêm, cuối cùng không thể lay chuyển được cái bụng đói, tôi đi xuống dưới lầu ăn cơm.

Đang ăn vui vẻ, lại nghe thấy bà chủ đang đọc tiêu đề một bài trên báo: "Tình nhân cãi vã trên sân bay, người nữ đánh bị thương hạ thể bạn trai, tặc tặc tặc, bé gái hiện nay, thật là tàn nhẫn a... O, còn phối hợp với hình ảnh, ôi, người nữ này hình như rất quen mắt a."

Nghe vậy, tôi cúi đầu thấp đến mắt cá chân, nhanh như chớp chạy về căn phòng, tiếp tục ngủ.

Lần này đây, Hàn Thực Sắc tôi là cục com lớn rồi, cứ ngủ ngủ như chết luôn.

Căn cứ số lần thái ra mà tính, tôi đã ngủ một tuần.

Ngủ mãi, cũng ngủ đến chán, thế nên, tôi đứng dậy, mở cửa sổ ra, hít sâu, tiếp theo, thả ra một cái rắm buổi chiều nho nhỏ.

Ở sân trong, bà chủ vẫn đang nhàn nhã mà nằm phơi nắng, nhìn thấy tôi, nàng vẫy vẫy tay, gọi tôi xuống.

Tôi nói rồi, phụ nữ có thai là lớn a, không dám làm nàng đợi lâu, hấp tấp chạy té khói lao xuống, ngồi bên cạnh nàng.

"Chuyện đã làm xong?" Nàng hỏi.

"Phải" Tôi gật đầu.

"Làm như thế nào?" Nàng hỏi.

"Không tốt lắm..." Dừng một chút, tôi cảm thấy bản thân hay là đừng khiêm tốn, liền nói ra lời thật: "Cực kỳ hồng bét."

"Vậy kẻ tiếp ngươi dự tính làm thế nào?" Nàng hỏi.

"Không biết." Tôi thành thực đáp.

Nàng bỗng nhiên lắc đầu, nói: "Thế nào ta cũng nghĩ không thông, vì sao ngươi có thể bắt lấy hạ thể của hắn?"

"Làm sao mà ngươi biết được?" Tôi tròn to mắt.

"Trên báo đăng bức hình lớn như thế mà." Bà chủ đưa cho tôi một tờ báo, bức hình trên mặt tuy rằng là hình chụp trộm, nhưng vẫn lờ mờ nhìn ra mặt của tôi.

Tôi nhắm mắt lại, sau đó đi đến góc tường, bắt đầu đập mạnh trán vào tảng đá.

"Rốt cuộc ngươi có yêu hắn hay không a? Xuống tay tàn nhẫn như vậy." Bà chủ hỏi.

"Ta không yêu hắn, còn trở về tìm hắn làm chi." Tôi tiếp tục đập trán.

"Vậy nếu hắn tới tìm ngươi tái hợp, ngươi có đồng ý không?" Bà chủ hỏi.

"Ta chết cũng muốn theo hắn... Bất quá, đã lâu như vậy rồi, phỏng chừng hắn cũng đi rồi." Tôi nặng nề mà đập trán, Hàn Thực Sắc, ta phải đập chết ngươi.

"Hắn đã đến đây rồi." Trong giọng nói của bà chủ mang theo ý cười.

"Sao cơ?" Tôi hoài nghi đầu mình bị đập hồ đồ rồi.

Trong nháy mắt, tôi liền bị ai đó ôm lấy, còn chưa rõ là chuyện gì xảy ra, tôi đã bị ném vào chiếc giường trong phòng.

Tôi lắc lắc đầu, chớp chớp mắt, cuối cùng đã thấy rõ người ở trước mặt.

Gò má như món đồ sứ không tí vết, đôi mày lá liễu phớt nước, đôi mắt có vàng sáng hoa đào, chiếc mũi thẳng tắp thanh tú.

Còn có, đôi môi mà hương vị ném qua còn ngon hơn cả kẹo Vượng Tử Q[1] kia nữa.....

Tôi bỗng nhào lên, muốn hôn Thịnh Du Kiệt.

Thế nhưng, lúc tôi sắp sửa hôn hắn, Thịnh Du Kiệt dùng hai tay mình giữ đầu tôi lại.

Dù tôi chu miệng như đóa hoa cúc, cũng không hôn đến hắn.

"Trả lời câu hỏi của ta trước đã." Ánh mắt Thịnh Du Kiệt âm trầm.

Tôi bị dọa đến toàn thân run rẩy, gật gật đầu.

"Vừa rồi, lời ngươi nói ở dưới đó, tất cả đều là sự thật?" Hấn hỏi.

Gật đầu.

"Ngươi, thật sự yêu ta?" Hấn tiếp tục hỏi.

Gật đầu.

"Ngươi, lựa chọn vĩnh viễn ở bên ta?" Hấn vẫn còn hỏi.

Gật đầu.

"Nếu như, ta ở bên nữ nhân khác, ngươi sẽ tiếp tục bẻ gãy chim nhỏ của ta?" Cuối cùng hấn hỏi.

Gật đầu thật mạnh.

Sau một phen tra khảo, đôi mắt của Thịnh Du Kiệt từ từ sáng rực lên, bên trong, chứa chan sự quyến luyến nồng nàn.

Sau đó, hấn thả cánh tay đang giữ đầu tôi ra, chờ đợi tôi hôn hấn.

Nhưng là, tôi vào giờ phút này, đã thu hồi dục niệm.

Tôi cũng có rất nhiều vấn đề, cũng muốn hỏi Thịnh Du Kiệt.

"Ngươi, là tới tìm ta tái hợp sao?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy." Hấn đáp.

"Ngươi..." Lần này là thật sự nghĩ thông suốt rồi phải không?

Tôi muốn hỏi như vậy, nhưng cuối cùng tôi vẫn không thể mở miệng.

Thế nhưng Thịnh Du Kiệt đã giúp tôi, hấn nói: "Ta nghĩ thông rồi."

Tôi nhìn hấn, có cái gì đó trong ánh mắt hấn, nồng đến mức tôi không thể di chuyển tầm mắt: "Hàn Thực Sắc, thời gian không có ngươi ở bên, trái tim ta, như bị mất đi một mảng lớn, ta không cách nào chịu được. Hơn nữa, rốt cuộc ta biết rõ, ta trong lòng ở ngươi, là độc nhất vô nhị."

"Thật sao?" Ánh mắt tôi long lanh: "Ngươi làm sao mà biết được?"

"Bởi vì," hấn chậm rãi nói: "Ngươi đã đem tiểu đệ đệ nhà ta biến thành tài sản cá nhân của ngươi."

Nghe vậy, tôi đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại tức đến hộc máu.

Sớm biết Thịnh Du Kiệt ăn nói thế này, hấn là sớm đem tiểu đệ đệ nhà hấn bẻ gãy cho rồi!

"Ta và ngươi, là cùng một loại người, cho dù là chết, cũng không bằng lòng chấp tay đem người mình yêu nhường cho người khác." Thịnh Du Kiệt nhìn tôi, ánh mắt sáng rực say lòng người: "Đúng vậy, ta không bằng lòng buông ngươi ra, vĩnh viễn cũng sẽ không."

"Vậy thì," tôi vẫn còn vấn đề: "Vì sao ngươi phải mua vé máy bay rồi đi?"

"Ta là nghe Sài Sài nói ngươi ở Vân Nam, cho nên quyết định đáp máy bay đến gặp ngươi." Thịnh Du Kiệt giải thích.

Thì ra là bị lừa.

Tôi nhanh chóng quyết định: "Mau trở về dập bẹp nàng ta!"

Vừa nói xong, tôi liền nhảy dựng lên.

Nhưng mà Thịnh Du Kiệt lại đem tôi đè lên giường, đôi mắt hấn bị sương mù tình dục vẩn vít: "Trước hết, ta vẫn phải phiền bác sĩ Hàn một việc."

"Việc gì?" Tôi hỏi.

Hấn đem môi, ghé sát vào tai tôi, khẽ nói: "Phiền bác sĩ Hàn giúp ta kiểm tra một chút... Bộ phận ngươi thích kiểm tra nhất ấy."

Thế là, dưới ánh mắt trời, chúng tôi quay cuồng trong ổ chăn, làm kiểm tra thân thể toàn diện.

[1] 旺仔 QQ 糖: kẹo Vượng Tử QQ

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Nhận thức

Thịnh Du Kiệt bỗng nhiên trở mình

Nệm phát ra một tiếng nhỏ

Sau đó, tay của hắn, kéo đầu tôi qua đặt trên ngực hắn

Tiếng nói của hắn ung dung, nhẹ nhàng vang lên trên đỉnh đầu tôi: “Đừng nói gì cả, chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ là tốt rồi. . . Đừng nói gì nữa”

Miệng của tôi mở ra, tôi có thật nhiều lời muốn nói trong bụng, nhưng nói không nên lời

Lỗ tai của tôi gối lên ngực Thịnh Du Kiệt

Tôi nghe tiếng tim đập của hắn, nhưng lại không nghe được lòng của hắn

Không còn có thể nghe được nữa rồi.

Tôi không biết mình ngủ khi nào, nhưng khi thức dậy, tôi thấy Thịnh Du Kiệt đang cầm trên tay một chiếc nhẫn kim cương

Đúng vậy, một chiếc nhẫn kim cương

Dưới ánh mặt trời, nó lóe lên ánh sáng tinh nghịch

“Người không phải nói muốn kết hôn sao?” Thịnh Du Kiệt nói. Tôi chưa nói cái gì, chỉ ngây ngốc đưa tay ra cho Thịnh Du Kiệt, để hắn đeo nhẫn vào ngón áp út của tôi

Nhẫn có chút lạnh, xuyên qua vô số mạch máu, tiến vào trong lòng, tập hợp thành sự lo lắng và bối rối

“Nhìn đi, trước đây người ăn vịt nướng của ta, sau đó lại đập kiếng nhà ta, bây giờ lại bị ta đeo nhẫn” Thịnh Du Kiệt véo mũi của tôi, nói: “Cho nên, từ giờ trở đi, người hoàn toàn là người của ta. . . Về sau, người ta hỏi người là con dâu nhà ai, nhớ phải trả lời như thế nào biết không?”

“Của Tiểu hồ ly?” Tôi nhú mồm, trả lời không chắc chắn

Thịnh Du Kiệt dùng sức thật lớn, dường như muốn véo mũi của tôi xuống, hắn dặn dò: “Sau này khi người ta hỏi người, người phải nói mình đã là con dâu Thịnh gia. . . Nghe rõ chưa”

Dưới sự uy hiếp, tôi chỉ có thể gật đầu

Thịnh Du Kiệt buông tôi ra

Tôi nhìn chiếc nhẫn, khẽ hỏi: “Người mua khi nào? Tại sao ta không biết?”

Vừa nói, tôi vừa ngẩng đầu, đúng lúc thấy được một tia sáng thoáng qua sâu bên trong con ngươi của Thịnh Du Kiệt

Ánh mắt kia mang theo sự đen tối

Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ

Ngày hôm qua trong lúc ăn cơm, hắn tranh thủ biến mất trong chốc lát

Khi đó là đi mua cái này sao?

Nói cách khác, bởi vì hắn thấy chiếc nhẫn của Ôn Phủ Mịch, mới. . .

Nghĩ như vậy nên chiếc nhẫn bỗng nhiên nặng nề hơn

Tôi cảnh cáo chính mình không được nghĩ ngợi nhiều, không nên nghĩ ngợi nhiều

Đúng vậy, chỉ cần chúng tôi ở cùng một chỗ, đã là rất tốt rồi

Thật sự tốt lắm rồi

Công việc chuẩn bị hôn lễ được thực hiện với tốc độ khó tin

Qua đêm đó, dường như tất cả mọi người xung quanh đều biết

Rất nhiều lời chúc mừng, giống như một biển mây nắm giữ lấy tôi ở trung tâm

Nhưng mà trong lòng tôi thật trống trải

Cứ cảm thấy không chân thật

Nhưng tôi không dám nghĩ nhiều

Mỗi ngày tôi đều đếm ngày, tôi muốn nhanh chóng đến ngày kết hôn

Như vậy, mọi thứ sẽ ổn định rồi, những tạp niệm có nhiều nữa thì cũng sẽ biết mất

Kết hôn, tất nhiên không thể thiếu rể phụ, dâu phụ

Sài Sài đã được chọn từ trước, về phía Thịnh Du Kiệt thì công hiến chày gõ huynh làm phụ rể.

Hôm nay là ngày chụp hình cưới, mọi người đều gặp nhau

Nếu không phải sợ Kiều bang chủ trả thù, tôi chắc chắn sẽ giới thiệu chày gõ huynh cho Sài Sài, thân càng thêm thân mà.

Nhưng mà hôm nay thật không vui về gì

Nguyên nhân tất cả là do anh thợ chụp ảnh

Chụp thì chụp đi, còn vừa chụp vừa ở phía bên kia kêu la này nọ: “Tốt, tốt lắm, chú rể rất đẹp, đúng rồi, dừng lại đừng nhúc nhích, chụp sườn mặt thật là vô địch nha!... Cô dâu, cũng thật là vui mừng nha”

Lòng tôi đã bức bối đến run rẩy

Cái này là khen người hay là làm tổn thương người a.

Thợ chụp ảnh, miệng rất cay độc, tuyệt đối thích hợp là một mẹ thụ chính tông.

Sau khi chụp ảnh nhóm, chính là chụp ảnh riêng cho cô dâu và chú rể

Tôi nhường cho Thịnh Du Kiệt làm trước, còn mình thì ở bên cạnh gặm hamburger để an ủi tâm can bị tổn thương của mình.

Đang gặm đến cao trào thì chày gõ huynh đi đến

“Ăn cái gì vậy?” Hắn cười ha ha

“Bạn học, ta là hoa đã có chủ, đừng nghĩ đến việc dụ dỗ ta” Tôi cắn hamburger, ý chỉ kiên định, sau đó thừa dịp Thịnh Du Kiệt không chú ý, nói nhỏ với chày gõ huynh: “Nhưng mà, đôi khi ta cùng hắn ly hôn, người là người đầu tiên ta cân nhắc”

Nghe vậy, chày gõ huynh không hề có phản ứng gì lớn

Ngoại trừ thân thể cứng đờ, gân xanh trên thái dương nổ hết một dây, trên mặt tạm thời run rẩy một cái, thì nhìn qua giống như người không có việc gì

Dường như không có can đảm trả lời lại câu nói vừa rồi của tôi, chày gõ huynh nhìn Thịnh Du Kiệt đang chụp ảnh, dùng giọng điệu vui mừng nói: “Thật không ngờ, tiểu Thất lại có thể là người đầu tiên kết hôn”

“Tại sao hắn không thể là người đầu tiên kết hôn?” Tôi hỏi

“Cũng không phải là không thể, chỉ là trước kia ta cứ tưởng, hắn chính là người kết hôn cuối cùng trong chúng ta”. Ánh mắt chày gõ huynh, bắt đầu hòa vào hồ nước ký ức: “Nhớ rõ lúc đó, mỗi người trong phòng chúng ta đều viết ra tiêu chuẩn chọn vợ chọn chồng, lão Đại viết là ‘không cần xinh đẹp quá, cũng không xấu quá’, lão Nhị viết là ‘có cá tính như Hepburn, đôi mắt đẹp như Vivien Leigh, gọi cảm như Monroe’...”

Trong lòng tôi cảm thán một tiếng, xứng đáng là lão Nhị, đúng là người giống như tên

Chày gỗ huynh tiếp tục nói “Tờ giấy rơi vào tay tiểu Thất, hẳn lại không chịu viết”

“Sau đó cũng không có viết sao?” Không nghe được trọng điểm, tôi có chút thất vọng

“Hắn chống đỡ được một tháng, cuối cùng chịu không nổi sự oanh tạc luân phiên của chúng ta, nên đã viết ra tiêu chuẩn.” Chày gỗ huynh cười đắc ý

“Hắn viết cái gì?” Tôi tò mò

“Hắn viết ‘ta phải được khắc sâu trong tâm trí và là người có một không hai của cô ấy’.” chày gỗ huynh nói ra đáp án

Tôi không nói gì, chỉ là trong lòng như bị một vật gì đâm một cái

“Hắn nói, sau này hẳn nhất định cưới người phụ nữ mà mình yêu nhất, cho nên, vợ hắn cũng phải yêu hắn nhất, trong lòng chỉ nghĩ đến hắn” Chày gỗ huynh cười cười: “Như vậy, nên mới gặp được ngươi”

Tôi cũng cười theo

Nhưng mà, khoe miệng bỗng nhiên rất nặng, phải dùng nhiều sức lực, mới có thể nhếch lên

Đúng lúc này, đến lượt tôi lên sân khấu

Dưới đèn chiếu, trước mắt của tôi là một mảnh trắng xóa

Giống như trong đầu óc tôi

Tôi không nên suy nghĩ, tôi cố gắng cảnh cáo chính mình, sẽ kết thúc ngay, Hàn Thực Sắc, người không nên nghĩ nhiều

Vì thế tôi cố gắng quay về phía ống kính cười lên

“Tách, tách, tách, tách” tiếng động vang lên, còn có ánh sáng trắng chói mắt, không ngừng lóe lên trước mắt tôi

Mắt tôi chắc là đã bị hoa

Nhưng mà, bên trong sự hoa mắt hỗn loạn, tôi vẫn nhìn thấy được Thịnh Du Kiệt

Hắn ngồi ở trên ghế trong góc, mặc âu phục, rất đẹp trai

Trong tay hắn cầm nhẫn kim cương, chính là chiếc nhẫn kim cương dùng lúc cầu hôn tôi

Hắn hơi cúi đầu, nhưng mà, tôi vẫn nhìn được mặt hắn

Một sự trống rỗng, mù mịt bao phủ trên mặt hắn, sự yên lặng trống rỗng mù mịt

Chỉ là một cái liếc mắt, nhưng lực phủ ngũ tạng của tôi trong phút chốc liền bị khoét một chỗ trống

Tôi chưa từng thấy vẻ mặt như vậy của hắn

Thịnh Du Kiệt luôn luôn phô trương, tự tin, nhưng bây giờ, hắn lại lộ ra vẻ âm ảm, một loại âm ảm cam chịu

Vợ của hắn phải khắc sâu hắn vào tâm trí và xem hắn là có một không hai-đây là sự kiên trì trước giờ của hắn.

Nhưng mà, tôi lại không đạt yêu cầu của hắn

Sau lần chia tay rồi hợp lại, Thịnh Du Kiệt thỏa hiệp.

Hắn tình nguyện vứt bỏ sự kiên trì của mình, thậm chí là vứt bỏ bản tính của mình

Đúng vậy, cạnh tranh và cựa mạnh là bản tính của hắn

Hắn luôn cố gắng, nhưng lại không đạt được cục diện mà mình đòi hỏi

Trong lòng tôi, lại thanh lý không được sạch sẽ

Mà lần này, người thỏa hiệp lại là hắn

Sau khi cắt mất đôi cánh, hắn lưu lại bên cạnh tôi.

Đau khổ, lại khắc sâu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Cuối cùng của cuối cùng

“Cô dâu mới sao mà mà cười cứng ngắt như vậy? Một môi phải không? Mặt cũng không còn vui mừng rồi... Chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi chụp tiếp.”

Đúng vậy, ngay cả nét vui mừng duy nhất còn lại này trên mặt tôi cũng không có, chụp tiếp thì có ý vị gì?

Nhân lúc nghỉ ngơi, Sài Sài đi tới giúp tôi xách váy.

“Khi nào thì đi làm giấy chứng nhận?” Nó hỏi.

“Vốn là hôm qua đi, nhưng lúc đó Thịnh Du Kiệt có ca phẫu thuật, nên quyết định hôm khác đi.” Tôi trả lời.

Giọng nói của tôi, bình thản, trong trẻo, đến cả bản thân tôi cũng có chút ngạc nhiên.

“Nhanh chóng đi làm giấy chứng nhận, đợi lát nữa ở tiệc rượu tốt nhất đừng diễn cái trò đào hôn linh tinh gì đó, khi đó chạy thoát cũng vô dụng. Đừng học theo kịch truyền hình kia, bấy bả, một chút cũng không tôn trọng tình hình trong nước.” Sài Sài vừa chỉnh trang giúp tôi, vừa nhàn rỗi nói.

Hương thơm của phấn phủ nhàn nhạt, vương lên chớp mũi của tôi.

Bụi phấn li ti kia, bị ánh sáng mạnh chiếu vào, lắt phất mà rơi xuống.

Theo ánh mắt nhìn đi, trước mặt Thịnh Du Kiệt, dường như có vô số cánh hoa hạnh rơi xuống, vô thanh vô tức, dường như khuôn mặt hắn, vậy thành hoang vắng.

Trong nháy mắt, đầu óc của tôi đã trấn tĩnh rất nhiều.

Sau khi chụp xong, từng người chúng tôi liền về nhà, ngồi ở trong xe, tôi càng không ngừng chớp mắt.

Vừa rồi bởi vì muốn xinh đẹp, bèn dùng kính áp tròng của hiệu chụp ảnh.

Đeo như thế, quả thật đôi mắt xinh đẹp lên rất nhiều, nhưng mà rất khó chịu.

Mắt là bộ phận yếu ớt nhất, không chịu được bất cứ thứ gì gấn vào.

Trái tim, cũng giống như vậy, không chứa nổi những vật lạ.

Cho dù chỉ là một hạt bụi nhỏ, ở giữa hai trái tim không ngừng mà cọ xát, sẽ tạo thành tổn thương, sẽ làm cho xuất huyết, sẽ làm cho nhiễm trùng, sẽ đau không chịu được, sẽ tiếc hận cả đời.

“Ngày mai thức dậy sớm một chút đến Cục Dân chính lấy giấy chứng nhận đi, đỡ phải xếp hàng” Thịnh Du Kiệt nói.

Tôi ngáp ngừng một chút, sau đó, dùng giọng điệu điềm đạm nhất từ trước đến giờ nói ra một câu: “Thịnh Du Kiệt, chúng ta... chia tay đi.”

Kế tiếp, là trầm mặc.

Hắn trầm mặc, tôi trầm mặc.

Đã đến dưới lầu nhà hắn, Thịnh Du Kiệt dừng xe.

Hai tay của hắn, nắm tay lái, đôi mắt hắn, bị tóc rối trên trán che mắt, ánh mắt khó phân biệt.

Trước kính chắn gió trong xe, để một con búp bê lò xo[1] hình chú thỏ lưu manh mà tôi mua, lúc này, vẫn đang lắc lư.

Bên trong xe, tựa hồ chỉ có nó mới là vật sống.

Không khí ngưng đọng. Nhưng tôi biết, sự ngưng đọng thế này sẽ không kéo dài lâu lắm.

Cho nên, tôi chờ đợi.

Vào cái khoảnh khắc chú thỏ lưu manh dừng lại kia, một luồng giận dữ như lửa xông lên khắp người Thịnh Du Kiệt.

Hắn nắm mạnh tay tôi, kéo tôi ra khỏi xe, kéo tôi vào thang máy, kéo tôi vào phòng hắn.

Mọi thứ đều xảy ra rất nhanh, bước chân ngã nghiêng lao đảo, tất cả cảnh vật trước mắt đều đứng đờ, bên tai còn có cả tiếng gió vù vù.

Mà lòng của tôi, lại là lặng yên.

Cùng lúc tôi bị ném trên ghế sofa, tôi nghe thấy tiếng đóng cửa tràn ngập lửa giận kia.

Sofa là màu xám nhạt, rất mềm mại, cho nên tôi bị bật lên.

Nhưng chỉ bật lên một chút, tôi liền bị Thịnh Du Kiệt đè lại.

Tay hắn, nặng nề mà nắm lấy vai tôi, thân mình của tôi, như là khảm sâu vào lưng ghế sofa.

Chúng tôi, liền như thế đối diện.

Ánh mắt Thịnh Du Kiệt là vực sâu thăm thẳm không đáy.

“Hàn Thực Sắc, rốt cuộc ngươi muốn ta thế nào?” Hắn chất vấn tôi, giọng điệu, mang theo sự lạnh lẽo sâu kín, còn có cả sự thê lương yếu ớt.

“Ta muốn để ngươi quên ta.” Tôi nói.

Kỳ thật, tôi là muốn dùng một loại giọng điệu bình thản nói ra những lời này, cười nhìn mây hợp mây tan[2], thế nhưng âm cuối của tôi, vẫn là run rẩy.

“Ta quên không được!” Từng từ Thịnh Du Kiệt nói ra, đều chứa nổi oán giận sâu đậm, còn có cả sự bất đắc dĩ lờ mờ, “Nếu có thể quên, ta đã sớm quên!”

“Phải,” tôi gật gật đầu: “Chúng ta đều quên không được... Rất nhiều chuyện, chúng ta đều là không thể quên, cho nên chúng ta phải học cách để nó tồn tại trong lòng.”

“Hàn Thực Sắc, ngươi lại chơi trò giận dỗi rồi.” Thịnh Du Kiệt hít sâu vài hơi, hô hấp bình ổn lại: “Đi ngủ một giấc, ngủ dậy, chúng ta liền đi Cục Dân chính.”

“Ngươi cho rằng chúng ta tiếp tục lừa mình dối người thế này mà được sao?” Tôi hỏi.

“Ngươi mệt rồi.” Thịnh Du Kiệt nói như vậy: “Ngươi không biết bản thân đang nói gì đâu.”

“Có lẽ, ta thật sự không biết bản thân đang nói gì, cũng không biết bản thân đang làm gì, nhưng mà,” tôi nhìn mắt của Thịnh Du Kiệt, màu hổ phách, trong suốt, giờ phút này, mịt mờ sự bi thương mơ hồ: “Ta lại biết, ngươi không vui về.”

Vàng trán của Thịnh Du Kiệt, bỗng nhiên nhăn lại, giận tái đi, một loại giận dữ sau khi bị nhìn thấu sự việc không muốn cho người ta biết trong lòng dâng lên trên mặt hắn: “Hàn Thực Sắc, thu hồi sự tự cho là đúng của ngươi!”

Tôi không để ý hắn, mà tiếp tục nói: “Có những thứ, trốn tránh, là vô ích. Ta vốn cho rằng, chỉ cần hai người yêu thương lẫn nhau, như thế, chuyện gì cũng có thể giải quyết. Thế nhưng ta lại quên mất, càng yêu sâu đậm, càng chịu không được bất cứ hiềm nghi gì. Trong lòng của ngươi, có một hạt sạn rất lớn, ngươi lấy không ra, cho nên ngươi lựa chọn xem nhẹ, nhưng mà cái sự đau đớn cọ xát này, lại là luôn luôn tồn tại... Ta nhớ rõ, trước đây lúc Ôn Phủ Mịch và ta chia tay.....”

“Đừng nhắc đến hắn!” Thịnh Du Kiệt bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, như con thú bị thương.

“Ta phải nhắc đến, ta nhất thiết phải nhắc.” Tôi nhìn thẳng hắn, tiếp tục nói: “Hắn nói ‘Thực Sắc, không có ta, có phải ngươi sẽ vui vẻ hơn nhiều’. Câu trả lời của ta là ‘Đúng vậy, nếu ngươi đi rồi, ta sẽ vui vẻ rất nhiều’.....”

“Ta bảo ngươi đừng nhắc đến hắn nữa!” Giọng nói Thịnh Du Kiệt nâng cao rất nhiều, nhưng tôi nghe thấy, bên dưới giọng nói lại là trống không, không chống đỡ nổi.

Tôi tiếp tục nói: “Thật ra câu trả lời của ta khi đó, bên trong có nhiều phần giận dỗi. Bất kể là hắn ra đi, hay là ở lại, ta khi đó, đều sẽ không vui vẻ. Ta vẫn luôn không muốn thừa nhận, nhưng mà khi đó, ở sâu trong nội tâm của ta, là hy vọng hắn ở lại. Thế nhưng Ôn Phủ Mịch không làm vậy, hắn đã đi. Mà cho đến hôm nay, ta nhớ lại tường tận, mới phát hiện, cách làm của hắn là đúng đắn, hắn là đang giảm thiểu tổn thương với ta.....”

“Ta không muốn nghe thấy tên của hắn!” Mắt của Thịnh Du Kiệt có chút đỏ lên.

Sự bình tĩnh thường ngày của hắn, thanh nhàn, dự liệu trước hết thảy mọi sự, đều tại đây một khắc tan thành mây khói.

Hắn một tay đẩy tôi ngã trên sô pha, sau đó như dã thú bị chọc giận, mang theo tức giận ngập trời tấn công tôi.

Hắn dùng môi mình, ngăn miệng tôi, đóng chặt những lời hắn không muốn nghe kia.

Cái hôn kia, càng như là găm cắn, trên môi của tôi, nổi lên con đau nhè nhẹ, khi thì sắc nhọn, khi thì chậm chạp.

Một dòng chất lỏng đặc sệt tanh ngọt, lan ra giữa môi lưỡi của chúng tôi.

Máu tanh khơi lên dã tính ẩn nấp trong người Thịnh Du Kiệt.

Động tác của hắn, không có một chút thương tiếc, hung hăng, phần nộ, cuồng nhiệt.

Tôi thuận theo hành động của hắn, bởi vì tôi biết, lửa giận, cuối cùng sẽ có lúc tiêu tan, lý trí, sẽ lần nữa trôi lên mặt nước.

Tôi đang chờ đợi, tôi nhất thiết phải nói, nói ra toàn bộ.

Thịnh Du Kiệt liền như vậy giày vò môi lưỡi của tôi, như là phải đem khoang miệng của tôi toàn bộ nuốt vào trong bụng.

Đến sau cùng, môi của tôi gần như đã mất cảm giác.

Rốt cuộc, hắn thả môi của tôi ra, bắt đầu giày vò thân thể của tôi.

Tôi hé đôi môi sưng húp tê dại ra, tiếp tục lời vừa nãy: “Ta nghĩ, Ôn Phủ Mịch hẳn là biết rõ, nếu hắn tiếp tục cố gắng, nếu quán lấy ta giống như cách ta quán lấy người, ta là sẽ mềm lòng, ta nhất định sẽ mềm lòng... Dù sao, dù sao lúc đó ta yêu hắn sâu sắc như vậy.”

Thịnh Du Kiệt dường như là không nghe, hắn thô bạo mà xé quần áo của tôi ra, tiếng xé rách vải đó, cắt qua một đường khí, như nhát dao lạnh thấu xương.

Nhưng mà tôi biết, hắn đã đem lời tôi nói toàn bộ nghe vào trong tai.

Đúng vậy, toàn bộ.

“Thế nhưng hắn không làm vậy, bây giờ nghĩ lại, ta cần phải cảm ơn hắn, nếu như chúng ta tái hợp, thế thì cái chờ đợi chúng ta, sẽ là khắc khẩu, ngò vức, lại còn tổn thương lẫn nhau vô cùng vô tận, bởi vì ở trong mắt ta, An Hinh vẫn vĩnh viễn tồn tại giữa ta và hắn... Tựa như bây giờ, hắn cũng vĩnh viễn tồn tại giữa ta và người.”

Tay của Thịnh Du Kiệt, cuồng dã mà vuốt ve thân thể của tôi, từng tác da thịt của tôi, đều cảm thấy đau đớn của trọng lực đè lên.

“Ta không muốn chúng ta làm bộ làm tịch mỉm cười với nhau, mà xoay người đi, trên mặt lại là khoảng không mờ mịt.” Tôi đưa lưỡi, theo thói quen mà liếm cánh môi dưới, đầu lưỡi, cuộn lên một tia máu: “Cho nên, xa nhau, là kết quả tốt nhất của chúng ta.”

Môi của Thịnh Du Kiệt, bắt đầu hôn lên ngực của tôi, găm cắn, nặng nề cắn nụ hoa lộ ra trong không khí kia.

Giọng nói của tôi, hình như vĩnh viễn cũng không dừng: “Thịnh Du Kiệt, cái người muốn, là ta quên đi tất cả. Nhưng mà thực xin lỗi, ta làm không được, đến bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ rất nhiều chuyện, ta nhớ rõ lần đầu tiên khi thấy Ôn Phủ Mịch, hắn đang ngồi trên mặt đất, rất tĩnh lặng, như là tiếng người ồn ào xung quanh không hề tồn tại. Ta nhớ rõ trên cổ hắn đeo một khối ngọc khắc hình heo con, là mẹ hắn buộc hắn đeo, bởi vì hắn tuổi heo. Ta nhớ rõ, ta từng ôm cô hắn, nguyện sau này sẽ sinh cho hắn thật nhiều chú heo con... Những điều đó, ta đều nhớ rất rõ.”

Thịnh Du Kiệt, dừng lại.

“Đừng nói nữa.” Giọng hắn, như là một sự khản cầu, mắt hắn, trống rỗng mà sâu thẳm.

Rất nhiều chuyện, vào giờ phút này, đã được quyết định.

Ký ức của tôi, hắn không thể giải thoát, kết thúc tất cả.

Tôi nâng mặt hắn.

Thịnh Du Kiệt, một người luôn bình ổn nhân nhả kia, sự tự tin đối với tất cả mọi thứ đều dễ dàng có được như trong lòng bàn tay kia, cái người luôn thích nhân hạ mà dựa vào khung cửa kia, mắt chứa phong tình, môi ửng đào hoa, một Thịnh Du Kiệt câu hồn nhiếp phách kia, đã càng lúc càng xa.

Mà Hàn Thực Sắc cũng như vậy.

Một Hàn Thực Sắc, đáng khinh, nhìn thấy soái ca thì ngậm một miệng nước miếng, không biết xấu hổ mà đắc ý dưới con mắt chán ghét của người khác, người đó cũng càng lúc càng xa.

Hai người, đều là không vui vẻ.

Cho nên, đã đến lúc chúng tôi xa nhau rồi.

Chẳng biết sức lực từ đâu đến.

Tôi lật mạnh người, đặt hân dưới người tôi.

Chúng tôi đối diện.

Thịnh Du Kiệt nhẹ giọng nói: “Thực Sắc, chúng ta không nên gặp nhau.”

Tôi lắc đầu cười, cái tươi cười kia, rất phong phú: “Thịnh Du Kiệt, có lẽ ta nói như vậy, đối với người rất không công bằng. Nhưng mà ta không hối hận, bởi vì, người cho ta nhiều niềm vui như vậy... Thật sự, ta không hối hận chút nào.”

Tiếp đó, tôi cúi mũi xuống, hôn hân.

Chúng tôi cố sức mà ôm chặt nhau, tình dục cuối cùng, múa may trong môi lưỡi.

Tay của chúng tôi như là phải khảm vào bên trong gân cốt của đối phương.

Mỗi một tác da, đều đang hấp thụ lấy ký ức cuối cùng.

Tôi ngồi vắt trên lưng của hân, phần thân của hân ôn nhu mà cuồng đã đi vào trong cơ thể tôi.

Chúng tôi kịch liệt mà vận động, tình cảm mãnh liệt tán loạn trong xương cốt tứ chi.

Cuối cùng Thịnh Du Kiệt vẫn để tôi hoàn thành nữ thượng vị.

Cho đến bây giờ tôi cũng chưa nghĩ tới, vào lúc tôi mãn nguyện, đã đến cuối cùng của cuối cùng.

Chúng tôi cắn răng, hưởng thụ giây phút sẽ không bao giờ đến nữa này.

Thở dốc, rên rỉ, dục vọng, kiêu diễm, mồ hôi mỏng, tứ chi trần trụi quấn chặt nhau, sự buông tha bất đắc dĩ của tuyệt vọng.

Còn có... đôi cánh tự do máu huyết đam mê.

[1] 弹簧娃娃: búp bê có gắn lò xo

[2] 云舒云卷: vân thư vân quyển: thái độ bình thản

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Dâng hiến cúc hoa

Ở dưới áo ngủ đã bẩn đến nỗi không thấy rõ được màu sắc vốn có, là một cơ thể đã bị thực phẩm rác rưởi độc hại. Mông béo, ngực xệ, eo như thùng nước, còn có đùi thiếu một chút nữa là chặt cứng làm rách quần. Trên mặt lỗ chân lông thật to, dầu nhờn tiết ra, đủ để xào đồ ăn một tuần cho một nhà ba người. Lá rau hẹ dính trên răng nanh màu vàng, bựa trên lưỡi dày như mặt cò, hơi thở phun ra, mùi có thể làm cho người ta phải ói mửa đến nỗi ngay cả mẹ của mình cũng không thể nhận ra. Nơi khoe mắt tất cả đều là ghèn vàng tươi, dính trên lông mi, nhấp nháy nhấp nháy. Tôi chậm rãi ngẩng đầu lên, cảm giác giống như đang mang thai bốn tháng, ợ một cái thỏa mãn, đem hơi thở đầy vị tôi đẩy ra bên ngoài cơ thể.

Sau đó, tôi liếc những người đàn ông trong phòng, hỏi: “Các người tới đây làm gì?”

“Cắt bao quy đầu” Tất cả đồng thanh trả lời

“Vì sao phải cắt?” Tôi cảm một đùi gà luộc, há miệng cắn, đầu vầng màu vàng bên trong thịt trào ra ngoài.

“Cắt, thì có thịt ăn!” Lại đồng thanh trả lời.

Nghĩ là đang diễn “Vô Cực” sao? Hay là, bọn họ muốn ăn da được cắt bỏ của mình?

Nhìn phần đùi gà trong tay, tôi không muốn nghĩ nhiều, nói: “Cởi quần ra hết đi”

Vừa dứt lời, “Bá” một tiếng, mọi người đều cùng nhau cời quần ra. Nhất thời, trăm con chim quay về, chim chóc màu đen trong bụi cỏ ngẩng đầu đứng thẳng. Chày gỗ, xúc xích, xúc xích giá đặc biệt, nắm đùi gà, nắm kim châm, tập hợp cùng một chỗ, làm cho người ta hoa cả mắt.

Tôi đem tay bắn dính đầy mỡ chùi trên áo ngủ, cất cao giọng nói: “Tiểu Luru, dao phẫu thuật”

Tiểu Luru chen qua đám người, hai tay cầm dao phay bóng lưỡng, đưa tới trước mặt tôi

Tôi nhú mày: “Tiểu Luru, ngươi làm gì vậy?”

Tiểu Luru nói: “Bác sĩ Hàn, không có cách nào khác, người đến cắt bao quy đầu nhiều lắm, dao phẫu thuật không đủ, yên tâm đi, đây là do viện trưởng đặc biệt đến thầy Vương đầu làng để mua, đừng nói là da, ngay cả mệnh căn kia cũng có thể cắt xuống”

Mí mắt tôi nháy một cái, nói: “Thủ pháp cầm dao phay của ta chả ra làm sao, đến lúc đó thật sự cắt mệnh căn của người ta xuống thì chữa như thế nào đây? Không nên, không nên, ngươi tìm người khác đi.”

“Không sao đâu, bác sĩ Hàn, dâm loạn đứng đầu mọi cái ác, cắt xem như là giúp bọn họ thoát khỏi cõi trần dơ bẩn” Tiểu Luru mặt không đổi sắc nói

Tôi đang muốn nói, lại thấy những nam nhân đó vung vẩy chim nhỏ chen chúc về phía tôi, trên mặt tất cả đều là vẻ nghiêm túc thấy chết không sờn. Một đám chim nhỏ không đếm xuể, tranh nhau vọt về phía tôi. Tôi bị hoảng sợ, ánh mắt đỏ hung ác, cầm dao phay của thầy Vương đầu làng, giờ tay chém xuống, ngay lập tức một con chim nhỏ mất mạng dưới tay tôi. Cứ như vậy máu tươi, chim nhỏ, bao quy đầu bay lượn đầy trên không

Đột nhiên, một tiểu kê kê không lồ lại bị tôi dùng dao phay chém lung tung, cắt đứt xuống

Không lồ đấy!

Trăm năm khó gặp, đúng là phung phí của trời nha!

Tôi tròn mắt, cổ họng của tôi nóng lên, miệng liền phun ra một ngụm máu. Vừa phun, tôi còn vừa bắt chước Tiểu Long Nữ xoay một vòng tròn đẹp tại chỗ. Xoay xoay, “Đồng” một tiếng, tôi liền ngã trên mặt đất. Sau đó, tôi liền tỉnh dậy

Gỡ tấm che mắt xuống, nhìn đồng hồ, đã 7 giờ sáng rồi nhưng sắc trời vẫn còn tối. Rất may là vừa rồi khi té trư trên giường xuống có quần chần bông. Nếu không, cái chân già này của tôi chẳng phải đã té gãy?

Đều là do ác mộng

Không, đều là do ông viện trưởng. Không có chuyện gì, lại làm cái chương trình cắt bao quy đầu ưu đãi lớn, giảm giá 20%, hơn nữa còn cắt một tặng một, thu hút không ít những cặp tình nhân chân dê ở trên núi Brokeback. Hôm nay, mỗi ngày tôi phải cắt ít nhất mười người. Nhắm mắt lại, suy nghĩ về lớp da tăng liên tục không ngừng kia, chắc đã tích lũy được ít nhất là 10 cân.

Tôi nghi ngờ món mì sợi mà căn tin bệnh viện làm gần đây là sử dụng nguyên liệu tại chỗ, làm từ bao quy đầu được cắt bỏ. Để điều tra sự thật, tôi tự mình đi kiểm tra căn tin. Di bếp nhìn tôi, lại kích động đến nước mắt doanh tròng, lần này bà nói: “Đã lâu không thấy người sống”

Khỏe miệng tôi co rúm, nhận lấy tô mì sợi từ tay bà. Sau khi thưởng thức, tôi phát hiện, mì sợi này giống như là đem dầu, muối, tương, dấm - tứ đại phát minh của Trung Quốc toàn bộ liều mạng mà cho vào, hương vị quả là một mớ hỗn độn phong phú.

Ăn xong, tôi rút ra kết luận: nói thứ này là bao quy đầu, thì mười cân bao quy đầu kia cũng phải nhảy dựng lên liều mạng với tôi

Sau khi nguyên rủa ông viện trưởng, tôi nhe răng tròn mắt bò dậy, xoa mộng, đi tới trước cửa sổ sát đất. Mở ra, một trận gió lạnh gào thét bay vào, thẩm thấu trực tiếp qua áo ngủ vải thật dày chui vào xương cốt bên trong, như muốn làm cho người ta tê cứng. Làn da bị gió lạnh thổi một cái, căng thẳng, vì thế suy nghĩ hỗn độn cũng trong phút chốc thanh tỉnh hơn. Nhanh như vậy, đã đến mùa đông

Tính toán tỉ mỉ thì Thịnh Du Kiệt bỏ đi đã nửa năm rồi.

Sau khi chúng tôi chia tay, hắn liền thôi việc tại đây, chuyển đến một bệnh viện cao cấp vô đối trong thành phố. Sự lo lắng của ông viện trưởng đã trở thành sự thật. Mà lần này thất tình, tôi không khóc, chỉ nằm ở trên giường ba tháng

Cũng không có bệnh gì, chỉ là không thể đứng lên. Xương cốt như tan rã, mỗi ngày chỉ có thể giống như bãi bùn co rút ở trên giường.

Trong một tháng, không hề gọi đầu tắm rửa, mùi thối đến nỗi ngay cả hàng xóm cách vách cũng phải nghi ngờ tôi bị giết hại, thì thể thối rửa phát ra mùi tanh hôi, suýt tý nữa là báo cảnh sát phá cửa để vào.

Tuy đa số thời gian tôi đều uể oải, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ động kinh làm hại người bên cạnh

Ví dụ như, lúc nhóc ăn xin đến đưa com cho tôi, đã bị tinh thần mơ hồ của tôi xem thành bao cát, kéo vào trong chăn, bạo lực. Ví dụ như, lúc Sài Sài đưa com cho tôi, đã bị tinh thần mơ hồ của tôi xem như tiểu hồ ly, cầm dao phay, nhếch ánh mắt màu đỏ, đuổi theo chém khắp phòng.

Vẫn còn ví dụ như, lúc Kiều bang chủ tới đưa com, cũng bị tinh thần mơ hồ của tôi xem như đồ ăn, dùng sức bỏ nhào tới, một tay nắm quần của hắn tuột

xuống, sau đó, tôi liền bị tay Kiều bang chủ gõ một cái bất tỉnh. Nhưng mà đáng ăn mừng chính là việc cuối cùng tôi cũng điều tra rõ ràng — mộng của Kiều bang chủ là mộng vĩnh hằng thật giá thật

Là bạn học Đồng Điều lôi tôi từ trong mai rùa ra. Khi hấn đến nhà của tôi, bộ dáng của tôi nửa sống nửa chết, giống như con chó dơ bẩn lang thang

“Hàn Thực Sắc, đứng lên, ta dẫn ngươi đi ăn cái gì đó” Đồng Điều xốc chần của tôi lên

Tay chân tôi co tròn lại, lẩm bẩm nói: “Ta phải ăn KFC”

“Được” Đồng Điều hoàn toàn đồng ý

Tôi tiếp tục thì thào: “Ta phải ăn McDonalds”

“Được” Đồng Điều tiếp tục đồng ý

Tôi thì thào như cũ “Ta muốn ông KFC cùng chú McDonalds ở trước mặt ta làm BL (boy love)”

Đồng Điều: “.....”

Bởi vì ông KFC cùng chú McDonalds không chịu ở trước mặt tôi làm BL, cho nên tôi vẫn tiếp tục co mình

Đồng Điều xoa bóp eo của tôi: “Hàn Thực Sắc, ngươi đứng lên ta sẽ cho ngươi xem múa thoát y... Xem trọn 3 tiếng”

“Xương bột biển của ngươi đều đã gãy, có cái gì để xem?” Tôi nhắm mắt lại, uể oải đã kích hấn.

“Đứng lên” Đồng Điều kéo tôi lại, uy hiếp: “Nếu không ta sẽ đóng “Tân Dòng sông ly biệt” trước mặt ngươi”

Thân thể tôi run rẩy, nhưng vẫn bảo trì trấn định

Đồng Điều tiếp tục uy hiếp: “Sau đó, ta lại cho ngươi đóng “Tân Giác Mộng Sau Rèm”.”

Thân thể tôi cứng ngắc, nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

Đồng Điều sử dụng đòn sát thủ “ Nếu không thì, ta trực tiếp cho ngươi lên “Hoàn Châu cách cách” phần 3”.

Nghĩ Nhĩ Khang ca ca dùng lỗ mũi diễn kịch, cái lạnh chày qua toàn bộ cơ thể của tôi, ngay lập tức tôi đứng thẳng lên, mở to mắt nhìn bên ngoài cửa sổ tối như mực.

Tôi lại ngã xuống, nói lảm bảm: “Trời tối thui, tội phạm cường gian không thấy rõ mặt ta, không cẩn thận cũng sẽ bắt ta”.

“Yên tâm, ta sẽ xông lên phía trước, dâng hiến cúc hoa của ta” Đồng Điều rất có nghĩa khí bảo đảm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Quả nhiên gặp cướp sắc

Tuy rằng tôi ù rũ, chán chường, nhưng trong đầu vừa nghĩ đến cảnh bạn học Đồng Điều bị một đám đại hán bạo cức một trận, adrenalin lập tức tăng vọt, cũng đã có sức lực.

Kế đó, bạn học Đồng Điều liền bắt tôi đến trong phòng tắm, buộc tôi tẩy trừ một phen.

Sau khi đem mái tóc tron nhòn dựng đứng như con nhím gội rửa, đem ghen đĩnh ở mắt tẩy sạch, đem hơi thở có lực sát thương sánh với vũ khí sinh hóa thanh trừ, rốt cuộc Đồng Điều đã vừa lòng.

Tiếp theo, hấn bèn kéo tôi lên chiếc Audi R8 sơn đen một màu, đồng thời cũng bóng lưỡng kia của hấn.

Cái xe không có giá thị trường[1] này, vừa ra không bao lâu đã được hấn rinh về.

Về điều này, tôi và Sài Sài không hề bất ngờ.

Dù sao, bạn học Đồng Điều trong việc sống phóng túng cùng phô trương, vẫn là rất có thiên phú.

Bất quá, đem chiếc siêu xe thể thao tối độ tối đa 300 km chạy giữa phố xá giống như chứng táo bón bài tiết không thông này, quả thật là phung phí của trời.

Phòng chừng là nhìn ra tôi không có ý muốn ăn cơm, Đồng Điều tùy tiện mua chút thức ăn nhanh, tiếp theo, liền nhấn ga, kéo tôi đến bờ sông bên đường.

Mặt sông trong vắt, tất cả đèn đóm của thành phố gần như đều chiếu xuống trên mặt, những ánh sáng lung linh hoa mỹ này, theo làn sóng gợn lăn tăn nhấp nhô, ngẹn ngào.

Gió lạnh hiu hiu thổi tới, tựa như một ánh mắt, trực tiếp len vào trong gáy người ta.

Lạnh lẽo bất thành linh, sẽ làm con người nhớ đến rất nhiều thứ.

Tôi ưỡ ỏi mà ăn cái hamburger, lại bắt đầu uống rượu.

Gió lạnh, rượu lạnh.

Không biết vì gì, đột nhiên nhớ tới những lời này của Bảo tỷ tỷ[2]: “Tính rượu rất nóng. Phải uống nóng thì phát tán nhanh; nếu uống lạnh thì đọng lại ở bên trong, ngũ tạng sẽ bị lạnh, như thế chẳng có hại hay sao?”.

Sau khi nghĩ vậy, càng trở nên chết mà đồ rượu lạnh cho mình.

Ngã bệnh, thân thể bần ròn kháng chiến với vi khuẩn, thì cũng ít nhân rồi mà đi nghĩ chuyện khác.

Bạn học Đồng Điều không uống rượu, mà đặt khuỷu tay phải ở phía sau, nhàn hạ mà chống người, còn tay trái thì cầm lấy một điếu Hồng Hà[3]. Châm lên, hút lấy.

Quên nói, hắn là một người thuận tay trái.

Tôi rất thích nhìn dáng vẻ hút thuốc của Đồng Điều.

Ngón tay thon dài, móng tay sạch sẽ, liền như vậy đưa thuốc vào trong miệng, nhẹ nhàng hút một hơi, khuôn mặt thoáng thả lỏng, sau đó, chậm rãi phun ra.

Mùi thuốc nhàn nhạt vương lên toàn thân hắn, rất dễ ngửi.

Trên cơ bản, tên Đồng Điều này là một tên lưu manh tao nhã.

Thân xác thối tha của hắn kia, quả thật không tệ.

Làn da là màu lúa mì mạnh khỏe, lông mày đậm, cả đôi mắt đủ thâm thúy, xấp xỉ đầy đủ nguyên vật liệu cơ bản của soái ca.

Nhưng điểm đẹp nhất của Đồng Điều là môi của hắn.

Chắc nịch, đầy đặn, mọng nước, đáng môi hoàn mỹ hơn cả nữ nhân, lại không nhìn giống con gái.

Cong nhẹ, như là luôn luôn muốn hôn, gọi cảm đến chết người.

Bộ dạng tốt là một mặt, thậm chí nguy hiểm hơn là, bạn học Đồng Điều vô cùng biết cách lợi dụng.

Lúc vui đùa, mắt của hắn là một hồ nước trong suốt, giống như một đóa nhỏ lớn xác.

Mà càng nhiều lúc, mắt của hắn lại viết một chữ “Hư” nhỏ nhỏ

Ánh mắt hư hỏng, những cái cười bất cần đời kia nơi khóe miệng hư hỏng, cái loại hư hỏng đẹp trai này, mang theo một sự phong lưu, có thể làm xuân tâm của tiểu nữ sinh tràn ngập đến rối tinh rối mù.

Nếu như là tôi vừa mới gặp phải hắn, phòng chừng cũng sẽ không chịu nổi.

Đầu thuốc đang cháy, sắc đỏ kia trong bóng đêm như ẩn như hiện.

Tôi tiếp tục uống rượu, chất lỏng lạnh lẽo mà nồng đậm kia, liền như vậy theo yết hầu đi vào ngũ tạng lục phủ.

Thân thể có hơi hơi rét lạnh.

Ngay khi tôi nghĩ rằng chúng tôi sẽ trầm mặc thế này đến lâu ngày dài tháng, Đồng Điều mở miệng: “Tồn thương lần này, lại muốn tỉnh dưỡng bao lâu?”

“Sao?” Tôi hỏi.

Tôi nghĩ, kỳ thật tôi là nghe hiểu, nhưng mà tôi không muốn thừa nhận.

Sự kiện nhần của Đồng Điều rất nhiều, hắn tiếp tục nói: “Lần thất tình trước, người tình dường năm năm, lần thất tình này, lại muốn tình dường bao lâu?”

“Dựa theo quy luật mà nói,” tôi nhìn bầu trời sao, đó là một loại sắc màu tím thẫm: “Hắn cũng là năm năm.”

“Cũng là nói, gần ba mươi người mới có thể lại nói chuyện yêu đương lần nữa?” Đồng Điều thờ ra một làn khói.

Làn khói hắn thờ ra, rất có hàm lượng kỹ thuật, lượn lờ quanh quẩn, đặc biệt tao nhã.

“Có lẽ, ai mà biết được?” Mắt của tôi vẫn nhìn chăm chăm vào nền trời trên mặt sông, thành phố quá sáng, tất cả vì sao dày đặc đều lẫn trốn mất.

“Người còn đang nghĩ đến Ôn Phủ Mịch sao?” Đồng Điều tiếp tục hỏi.

Khói thuốc của hắn bao trùm lấy tôi, trong tiết cuối thu này, có luồng ấm áp.

Mà đáng vẻ lướt nhẹ kia, làm cho người ta nhớ lại rất nhiều việc đã qua.

Tôi vươn tay, muốn bắt lấy làn khói trong bóng đêm kia.

Nhưng chỉ là uống công.

Có lẽ là đêm cuối thu này, có lẽ là sự tĩnh lặng của bờ sông này, có lẽ là tôi đã uống nhiều rượu, tóm lại, tôi nói thật với Đồng Điều: “Ta cảm thấy, ta là không quên được Ôn Phủ Mịch... Cũng vậy, ta cũng không quên được Thịnh Du Kiệt.”

“Không lạ.” Đồng Điều quay đầu nhìn tôi, trong mắt chiếu ra ánh sáng mùa thu trong trẻo: “Bản thân Hàn Thực Sắc chính là một người nhớ tình cũ.”

“Nói vậy giống như là người rất hiểu ta.” Tôi ngửa đầu, đổ xuống một ngụm rượu.

“Ta còn nhớ rõ, hồi lớp 11 ta thấy ví tiền của người đã cũ, liền mua cái mới tặng người làm quà sinh nhật, tuy rằng từ đó về sau người đều là dùng cái mới ta tặng kia, nhưng mà lại vẫn giữ cái cũ thật tốt, không sờ bỏ đi.” Đồng Điều nhớ lại nói: “Lúc ấy ta đã nghĩ, cô gái này, thật là nhớ tình cũ.”

“Đây quả thật là cái khuyết điểm chết người.” Tôi lại ngửa đầu uống một ngụm rượu đầy.

“Cũng không chính xác.” Đồng Điều nói: “Mọi việc đều có tốt có xấu.”

Lại một luồng gió lạnh thổi tới, tôi nheo mắt lại.

“Như vậy, bây giờ người dám gặp Ôn Phủ Mịch không?” Đồng Điều hỏi.

Tôi không suy nghĩ, lập tức lắc lắc đầu: “Không dám.”

Dừng một chút, tôi nói: “Không chỉ là Ôn Phủ Mịch, Thịnh Du Kiệt cũng thế, ta cũng không dám gặp bọn họ nữa... Có lẽ có người trong tình cảm là khoáng đạt, nói bỏ thì bỏ, không một chút ướm át dây dưa... Nhưng đó không phải Hàn Thực Sắc, ta thật sự rất sợ gặp người tình cũ.”

“Vậy không gặp là đúng.” Đồng Điều nói: “Dù sao thế giới lớn thế này, có lẽ thật sự có thể cả đời không gặp.”

“Nhưng, đó hẳn xem như là một loại trốn tránh rồi.” Tôi hỏi.

“Có lẽ có một ngày, khi người đang đi dạo phố, sẽ bỗng nhiên gặp một người trong bọn họ, khi đó, có thể người như là bị sấm sét đánh trúng, phát hiện bản thân vẫn còn yêu hắn, liền xông đến, quấn lấy hắn, yêu đến long trời lở đất, sông cạn đá mòn. Cũng có thể, tâm linh của người trong nháy mắt thanh thản, phát hiện bản thân thì ra đã buông hắn xuống rồi. Những cái đó, đều là không thể biết trước, sự tình chỉ có khi đó mới có thể rõ ràng chân tướng. Cho nên, tại khoảng khắc trước khi nó đến, tạm thời thì theo ý thức của mình trốn tránh đi, dù sao...”

Đồng Điều liếc tôi một cái, tiếp theo đưa ra câu cửa miệng của hắn: “Tất cả đều là mệnh a.”

Trong bóng đêm, bộ dạng thâm trầm này của Đồng Điều, nhất thời làm cho tôi nảy sinh... ý nghĩ muốn trêu hắn trong đầu.

Đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên có tiếng bước chân sột soạt, tôi còn không phục hồi tinh thần lại, chợt nghe thấy một cái giọng nói trầm thấp uy hiếp nói: “Các người, muốn bị giật tiền hay là cướp sắc?”

Rượu vừa mới uống xong liền biến thành mồ hôi lạnh theo từng lỗ chân lông của tôi tuôn ra.

Thật sự là không thể nói được a, quả thực gặp tội phạm cướp giật cường gian.

Thời khắc mấu chốt, tôi dồn khí đan điền, mắt ánh hung dữ, toàn thân chợt nổi lên một luồng sát khí cuồng ngạo, tiếp theo, tôi tung hai chưởng, một chiêu

gấu đen trộm tâm mạnh mẽ... nắm lấy vạt áo của bạn học Đồng Diêu, sau đó đẩy hắn qua bên tội phạm cướp bóc cường gian ở phía sau bên kia, cũng lớn tiếng nói: “Vị đại ca này người chấp nhận một chút, cúc hoa của tiểu tử này còn mới hơn đại cô nương, cướp sắc của hắn đi! Cướp đi... Đồng Diêu, bảo trọng, hai tiếng sau ta sẽ tới đón ngươi!”

Nói xong, nhanh chóng cất bước chạy trốn.

Nhưng Đồng Diêu lại giữ chặt tôi.

Tôi cố gắng mà hất cái tay nắm chặt tôi của hắn, nhẫn tâm nói: “Đồng Diêu, không sao, loại chuyện này trước lạ sau quen, ông trời đã ban cho ngươi tuyến tiền liệt đẹp đẽ, không dùng thì thật là đáng tiếc, cho nên nói... Mau bỏ ra, buông ta ra!”

Đồng Diêu bình tĩnh mà nói: “Hắn là bạn của ta.” Thì ra là sợ bóng sợ gió một hồi, tôi cũng trong nháy mắt bình tĩnh lại.

Quay đầu, nhìn thấy một người nam nhân trẻ tuổi, trên vành tai bên phải có đeo cái khuyên tai rất mới, trong bóng đêm phát sáng lấp lờ, chiếu ra nụ cười có những tia mờ ám nơi khóe miệng hắn.

Hắn nhìn thấy tôi, nói với Đồng Diêu: “Đồng ca, lại một người a?”

Tôi đương nhiên hiểu hắn ám chỉ, vội nói sáng tỏ: “Không, ta là thân tỷ tỷ của hắn.”

Tiểu tử trẻ tuổi kia dùng đôi mắt đảo tới lại đảo lui trên mặt tôi và Đồng Diêu, cuối cùng nói: “Nhìn thế nào cũng không quá giống a?”

“Ngoài ý muốn.” Đồng Diêu nghiêm túc[4] mà nói: “Khi mẹ ta mang thai nàng, không cẩn thận bụng đụng phải một chút, vừa vặn đã đụng vào mặt nàng... Cho nên nói, đây là một tấn bi kịch.”

Tôi nhớ rõ, có câu thành ngữ có thể hình dung tôi vào lúc này—— tự rước lấy nhục.

Tiểu tử trẻ tuổi sờ sờ đầu, phỏng chừng cũng rồi không rõ chúng tôi đang làm cái gì, bèn lôi ra một câu khác: “Đồng ca, chúng ta đang đấu với Triệu Tam, ngươi cũng đến đi, đến rồi chúng ta thắng chắc.”

Đồng Diêu quay đầu liếc tôi một cái, hỏi: “Muốn kích thích một chút không?”

Tôi chỉ mong sao phát sinh cái kích thích gì đó, miễn cho tôi cả ngày đắm chìm ở trong tình tự bi xuân thương thu. Vì thế, ba người chúng tôi liền đến trên đường bờ sông.

Nơi này đường rộng xe thưa, do đó vừa đến buổi tối, liền có rất nhiều người đưa xe ở nơi này.

Đương nhiên, phần lớn đều là ăn chơi trác táng.

Mỗi người nam đều lái một chiếc xe xịn, ôm một cô xinh đẹp.

Những cô này, quả thật là tuyệt diệu, từng người chân dài lưng mảnh mỡm vĩnh, còn có bộ ngực kia, một cái cũng hơn hai cái của tôi.

[1] 有价无市: Không có giá thị trường. Có 3 nghĩa

- Một là sẵn sàng trả giá cao để mua.

- Hai là hàng hoá có giá trị khá cao, giá cả khá cao, và không ai mua.

- Ba là một lĩnh vực nào đó của thị trường khả quan.

[2] 宝姐姐: Bảo tỷ tỷ - Tiết Bảo Thoa trong “Hồng lâu mộng”

[3] 红河: Hồng Hà – tên một loại thuốc lá

[4] 正经八经: chính nhi (nhân) bát kinh. Có 3 nghĩa:

- Nghiêm túc, nghiêm chỉnh

- Thật sự, xác thực

- Xứng danh

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tiểu đệ đệ của người xiêu vẹo rồi

Tôi lôi kéo Đồng Diêu, ra dấu hình dạng đôi núi trước ngực mình, miệng biến thành hình dáng chữ “O”

Sau đó nói nhỏ: “Ngực không chỉ là cái nắp vung thôi đâu, khi đi đánh nhau, chỉ cần nắm đầu kẻ địch, nhấn vào trên ngực của mình, đối thủ ngay lập tức sẽ bị nghẹt thở mà chết, lực sát thương rất lớn”

Bạn học Đồng Diêu đưa tay ra, sờ sờ đầu tôi, mỉm cười nhìn về phía tôi nói: “Ngoan, đừng ép ta đánh người ở chỗ này”

Không muốn làm cho hấn mất mặt trước bạn bè, tôi biết điều ngậm miệng lại.

Nhưng mọi chuyện rất ít khi phát triển theo suy nghĩ của người.

Rất rõ ràng, tôi nói những lời này có ý nghĩa là tôi tiếp tục làm cho Đồng Diêu mất mặt.

Bởi vì ngay sau đó, địch thủ ăn chơi trác táng của bạn học Đồng Diêu dường như đang bước tới đây.

Tôi lặng lẽ nhìn, phát hiện toàn thân người nọ đều là hàng hiệu, tóc cũng được chăm sóc quá mức tỉ mỉ, hai mắt như nhau, một cái mũi, một cái miệng, bộ phận nào cũng không thiếu, nhưng khí chất không quá ổn, so với bạn học Đồng Diêu nhà chúng ta còn kém xa. Nói hình tượng một chút, thì có điểm giống với loại nhân vật trong bộ phim Người trong gang hồ, đầu tiên là ngạo mạn xuất hiện hò hét ra khí thế, tự mình giải quyết mà nói ra một tràng dài, sau đó đập phá cửa hàng của người ta, nhưng một phút sau đã bị nam diễn viên chính đánh ngã.

Mặc dù người này chẳng ra gì nhưng người con gái bên cạnh thì thật là siêu. Dáng người kia, chỗ nào nên lồi thì ra sức lồi lên, chỗ nào nên lõm thì ra ra sức lõm xuống. Bộ ngực ít nhất cũng cỡ 34E, eo đoán chừng chỉ có một thước bảy tấc (56.64 cm)[1], còn có váy ngắn trên đôi chân dài trắng nõn, thẳng tắp tinh tế, làm cho đàn ông không thể tự chủ mà tưởng tượng đến cảnh chúng nó kẹp trên eo của mình

Những điều đó cũng thôi đi, chủ yếu nhất chính là gương mặt của người con gái đó còn phát triển rất cân xứng, thanh khiết. Ánh mắt trong suốt như nước, tôi còn thấy chiếc cằm nhọn đáng yêu, chiếc mũi cao khéo léo, đôi môi hồng nhạt, còn có tóc dài mềm mại, có thể làm cho đàn ông này sinh ham muốn bảo vệ vô tận.

Đương nhiên, bảo vệ xong sau đó bản thân mình sẽ tự chà đạp. Gương mặt thanh khiết, dáng người khiến mọi người ghen tị. Nghe nói loại con gái này được đàn ông chào đón nhất.

Ngược lại, người phụ nữ bên cạnh Đồng Diêu - kẻ hèn kém cõi. Tôi chỉ mặc một bộ áo lót thể thao hơi trang trọng hơn áo ngủ một chút, tóc ba tháng không cắt tia nên rối tung, mặt chưa trang điểm - từ này dùng trên người tôi vốn không phải là ý tốt

Nói tóm lại, thật sự rất khó coi, khó coi vô cùng.

Người đàn ông kia nói với Đồng Diêu “Đồng tổng, đã lâu không gặp, còn tưởng rằng người sợ ta nên không dám đến đâu chứ”

Lời nói cũng bốc mùi khí thời giống hệt về ngoài cửa hấn, ngạo mạn hò hét giống nhau, tự mình giải quyết cũng giống nhau.

Bạn học Đồng Diêu không thèm để ý, trả lời như không có việc gì: “Đúng là có chút sợ... Mấy trận đấu năm nay, Triệu công tử vì quan tâm đến mặt mũi của ta, luôn cố ý để thua, ta thắng cũng rất xấu hổ”

Loại lời nói khen ngợi công khai châm biếm ngầm, nói bóng gió công khai đâm chọc này, kết hợp nụ cười ý vị sâu xa trên khóe miệng Đồng Diêu, lực sát thương đối với Triệu công tử và người con gái ngực 34E bên cạnh thật lớn.

Triệu công tử ngậm bồ hòn làm ngọt, chỉ có thể kìm nén, vì thế, toàn bộ mạch máu nhỏ trên mặt nổi lên “Bùm bùm”, làm cho cả khuôn mặt đều đỏ bừng. Kìm nén nửa ngày, cũng không thể nén thành một cái rầm để phát ra, vì thế, chỉ có thể đem lửa chuyển lên trên người tôi.

Đôi mắt hấn nhìn từ tóc tơ đến ngón chân xòe, lại từ ngón chân xòe quay lại sợi tóc trên đầu, cuối cùng cười cười khinh miệt, nói: “Đồng tổng đã đổi khẩu vị rồi sao? Cô gái này là vừa nhạt được trong thùng rác à?”

Triệu công tử miêu tả như vậy cũng không hề vô lý, so sánh với cô gái bên cạnh hấn tôi quả thật như thế.

Vì thế, tôi nói: “Không, là ta tự mình bỏ ra từ thùng rác, hấn mới nhạt được”

Phòng chừng lúc đó, vẫn còn trong giai đoạn thất tình hỗn loạn mà tôi lại cảm thấy những lời này có phần rất buồn cười. Sau khi nói xong, tôi ôm bụng cười giòn tan. Sau khi lau nước mắt do cười chảy ra trên khóe mắt, tôi ngẩng đầu liền nhìn thấy tất cả mọi người đều dùng ánh mắt quái dị nhìn tôi. Mà bạn học Đồng Diêu thì đã quay lưng trốn về phía sau xe ngồi chồm hổm khóc

Để văn hồi thể diện, tôi chỉ có thể tập trung hóa lực tấn công mạnh vào tiểu kê kê của Triệu công tử.

Tôi lấy từ trong túi ra danh thiếp, đưa cho hắn, sau đó giọng nói vô cùng thành khẩn nói: “Bạn học, người có thể chưa ý thức được...Tiểu đệ đệ của người bị vẹo, thật sự đó, nhìn kỹ thì lệch về bên phải. Nhưng mà đừng sợ, bệnh viện chúng tôi tiến hành hoạt động chiết khấu 20% cho việc phẫu thuật làm đẹp sinh sản, ta có thể làm bác sĩ mổ chính cho người”.

Sau những lời này, mặt Triệu công tử lúc nãy do bị Đồng Diêu chọc giận mà đỏ sạm, bắt đầu tái xanh đi một chút.

Lúc này, cô gái có gương mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ bên cạnh hắn dùng tay nhéo má, chợt hiểu ra nói: “Thì ra người thật sự bị vẹo, ta còn tưởng ta uống rượu nên bị hoa mắt”.

Vì thế, mặt Triệu công tử thành công tái mét hoàn toàn.

Xung quanh đầu tiên thật yên tĩnh, sau đó đột nhiên nổi lên một tràng thanh âm cười vang rất nhỏ.

Tôi quay đầu hướng về phía bọn đàn em quần là áo lượt tiếp tục chân thành phát danh thiếp, chân thành nói: “Thật ra, mười người đàn ông thì chín người bị vẹo, vẹo là bình thường, bạn học này người đừng cười, tiểu đệ đệ của người bị vẹo về bên trái... Mẹ của tôi ơi, bạn học này, người càng lợi hại hơn, lại có thể vẹo về phía bên trong, có cá tính, ta thích”

Kế tiếp lại là một màn yên tĩnh, mặt của tất cả bọn đàn em quần là áo lượt đều bắt đầu đồng loạt biến đổi một chút thành màu xanh.

Thoạt nhìn, người ta nghĩ ngay đến mặt đất vào mùa xuân.

Mà bạn học Đồng Diêu thì đã sớm chạy đến bờ sông để khóc.

Sau khi phát xong danh thiếp, mọi người mạnh mẽ vứt bỏ cảnh tượng vừa rồi, mạnh mẽ ra lệnh chính mình coi tôi như không tồn tại. Nhưng mà, khi đi qua trước mặt tôi, bọn họ đều nhất trí nghiêng thân thể, không muốn để cho tôi xem mệnh căn của mình, để tránh việc hóa nhân kim tính của tôi nhìn ra được cái gì bất thường.

Trải qua một cuộc chiến như vậy, Triệu công tử lại quyết định đem sự bức bối trên người tôi chuyển dời đến trên người bạn học Đồng Diêu.

Thằng nhóc kê kê vẹo này tiếp tục dùng phương thức tự mình giải quyết để nói: “Đồng tổng, hôm nay chúng ta mỗi người mang theo một phụ nữ đấu với nhau một trận, người thua sẽ kêu người kia một tiếng ‘anh’, thế nào?”

Ban đầu Đồng Diêu mang tôi tới đây để tìm sự kích thích, vì thế liền đồng ý

Quy tắc chính là Triệu công tử chở cô gái gương mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ, Đồng Diêu chở theo tôi - một cô gái nhặt được từ trong đồng rác, cùng lúc đua xe, xem ai tới đích trước.

Đường đua khoảng chừng 25 km, tuy rằng mặt đường bằng phẳng, nhưng vẫn có mấy đoạn cua gấp, khá thử thách kỹ thuật. Tôi ngồi ở trong xe, đeo dây an toàn, mặt đầy vẻ khản trương, nghiêm chỉnh chờ đợi. Trái lại, bạn học Đồng Diêu, vẻ mặt thoải mái, ngón tay nhip trên tay lái

Trên trán tôi chảy mồ hôi lạnh, không nhịn được hỏi: “Cuối cùng có thể thắng hay không?”

“Yên tâm, ngon lành” Bạn học Đồng Diêu hơi nghiêng đầu, khóe miệng lệch khoe ra một nụ cười xấu xa: “Ta sẽ không để người mất mặt”

Tôi muốn vỗ ngực cam đoan nói mình cũng sẽ không làm cho hắn mất mặt, nhưng lời thề này thật khó khăn, vẫn là không lên tiếng là tốt nhất.

Một cô gái mặc váy ngắn, áo lông gọi cảm bó sát người đứng ở phía trước, cầm trong tay cờ đỏ vung lên, hai chiếc xe giống như tia chớp ngay lập tức xông ra ngoài

Tôi đoán là do tốc độ quá nhanh, cho nên kéo theo không khí chung quanh chuyển động. Nói cách khác, khoảnh khắc chúng tôi chạy nhanh ra ngoài, tôi thấy, váy ngắn của cô bé giương cờ đỏ kia bị gió mạnh tốc lên

“Oa, cô gái kia mặc quần lót chữ “T”... Hơn nữa còn không có làm cỏ!” Tôi nhịn không được kêu một tiếng.

Vừa dứt lời, xe “Kít Kít” nghiêng ngã một chút

Trong mắt bạn học Đồng Diêu đầy u ám rất hăm dọa người, tôi ngậm chặt miệng của mình.

Hai chiếc xe lao đi trên con đường rộng lớn mà yên tĩnh, giống như hai con thú dữ màu đen, truy đuổi nhau gắt gao

Bởi vì lúc xuất phát tôi hét lên một tiếng, làm cho bạn học Đồng Diêu lơ đãng, xe trượt nên rút lại phía sau. Nhưng bạn học Đồng Diêu vẫn không hề hoang mang, rất bình tĩnh. Giờ phút này hắn vẫn rất chuyên tâm nhìn chằm chằm về phía trước, đôi mắt giống như bầu trời cao màu đen, làm cho người ta không nhịn được suy nghĩ muốn đi vào bên trong, tiếp xúc, tìm tòi nghiên cứu.

Tôi an tâm, không biết tại sao lại rất là tin tưởng hắn. Cho nên cho dù bị rút lại phía sau, tôi cũng thông dong đuổi thẳng eo, cuộn tròn trên ghế lái phụ

Bạn học Đồng Diêu đúng là không có làm tôi thất vọng, khi tới gần chỗ rẽ đầu tiên, hắn tăng tốc, tiếp theo tay lái thành thạo vượt lên trước chiếm con

đường phía bên trong, một lần nữa chạy lên trước Triệu công tử. Sau đó, Triệu công tử luôn bị bỏ lại xa chúng tôi năm thước, không cách nào đuổi kịp.

Tôi nghiêng đầu, nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Ánh sáng trở thành một đường nét mảnh sáng chói, kéo dài, quét qua trước mặt tôi. Đường thật yên tĩnh, trong xe thật yên tĩnh, thế giới thật yên tĩnh. Lòng ngực của tôi, bỗng nhiên, tắc nghẽn khó chịu. Mùi rượu dâng lên, tôi... muốn ói. Nhưng suy xét đến việc đây là một trận thi đấu, hơn nữa, nếu Đồng Diêu thua sẽ phải gọi Triệu công tử mọng tiếng ‘anh’. Đây là chuyện rất mất mặt, tôi tuyệt đối không thể hại Đồng Diêu. Vì thế, tôi cố gắng kiềm chế

Tôi nhắm mắt lại, lẩm nhẩm: ta không muốn ói, ta không muốn ói, ta thật sự không muốn ói... Hàn Thực Sắc, kiềm chế, kiềm chế, kiên trì nhất định chiến thắng. Người không phải từng nhìn đại tiện trong năm giờ sao? Lần này người cũng có thể.

Nhưng mà vì vậy nên đầu tôi càng thêm hoa mắt, thỉnh thoảng trong dạ dày có thứ bắn cứ trào lên, đều bị tôi kiên cường ngậm chặt miệng lại kìm nén trở lại.

Khi tôi đang muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong thì xe bỗng nhiên dừng lại.

Sau đó, Đồng Diêu mở cửa xe, kéo tôi đến bên đường, nói khẽ: “Ói đi”

Tôi như nghe được thánh chỉ, ngồi xổm trên mặt đất, “Ừa” một tiếng ói ra.

Người nào chưa từng ói thì vĩnh viễn cũng không biết được sự khó chịu của nó.

Thứ bắn trào lên làm cho tôi như muốn ngạt thở, khó chịu đến nỗi nước mắt cứ ào ào tuôn rơi.

Ói xong đợt đầu tiên, có chút thời gian nghỉ ngơi ở giữa, tôi đẩy Đồng Diêu ra, nói: “Ta ói ra thì tốt rồi, người mau đuổi theo đi, nhất thiết đừng kêu Triệu công tử kia là anh”

Vừa nói xong những lời này, đợt thứ hai lại bắt đầu.

Tôi lại mạnh mẽ ói ra.

Đồng Diêu một tay giúp tôi vén tóc, một tay nhẹ vỗ vỗ lưng của tôi.

“Khóc đi”, Đồng Diêu nói: “Thức ăn không tốt thì ói ra, cảm xúc không tốt thì khóc ra”

Lời nói của hắn dường như băng quơ, nhưng lại sâu sắc đánh vào nội tâm tôi. Nước mắt của tôi ngay lập tức giống như mưa to tầm tã rơi xuống, muốn dùng cũng không được.

Đúng vậy, sau khi Thịnh Du Kiệt bỏ đi, tôi vẫn luôn kiềm nén. Chúng tôi chia tay trong hòa bình, cho nên, tôi cho rằng tôi không nên khóc. Vì vậy, tôi để cho cảm xúc thôi rửa trong lòng ăn mòn sức lực toàn thân.

Nhưng mà, nước mắt vẫn có. Vẫn luôn được tích lũy. Cho đến hôm nay, tôi cuối cùng cũng tìm được cơ hội phát ra, trút hết tất cả cảm xúc.

Tôi khóc đến tê tâm liệt phế, khàn cả giọng, ngay cả ngón tay cũng run rẩy. Dường như là muốn đem trái tim hư thối khóc ra ngoài.

Khoảnh khắc đó, cái gì tôi cũng không quan tâm, cái gì cũng không để ý, chỉ là muốn cố hết sức khóc một trận. Chỉ có tiếng khóc gấp gáp, thê lương của tôi không ngừng vang lên trên cả bờ sông.

Cuối cùng, tôi tựa đầu vào trong lòng ngực Đồng Diêu, khóc nức lên, giống như là hết hơi vậy. Đồng Diêu không nói gì, chỉ vuốt đầu tôi không ngừng. Loại an ủi không tiếng động này làm cho lòng tôi từ từ bình tĩnh lại. Dần dần, tôi ngừng khóc, trong nháy mắt toàn thân thoải mái hơn rất nhiều.

Không biết qua bao lâu, Triệu công tử thắng cuộc đấu mang theo một đám nhân chứng tìm được chúng tôi, đặc ý nói: “Đồng tổng, thật ngại, lần này không thể để người thắng, ta thắng rồi. Thua cuộc đấu thì thế nào đây, cũng nên gọi một tiếng anh đi chứ”

Đồng Diêu mỉm cười, nói: “Triệu ca... chúng ta lần sau lại tiếp tục nha”

“Yo, tiếng ‘anh’ này cũng thật thoải mái”. Triệu công tử cười đến miệng nghiêng mắt vẹo: “Được, ta chờ lần sau lại nghe người gọi”

Không đợi Đồng Diêu nói, tôi đã kéo hắn lên xe, nói thầm “Thật là, cái gì mà lần sau, loại người này ngay cả kê kê cũng xiêu vẹo, chúng ta không chơi với hắn, đi, về nhà!”

Nói xong, tôi đẩy Đồng Diêu lên xe, hắn dậm chân ga, chúng tôi nghênh ngang mà đi. Nhưng mà sau khi nhìn trong kiếng, tôi mơ hồ nhìn thấy một gương mặt tái xanh. Triệu công tử thật đáng thương

Tối hôm đó, sau khi trút ra hết toàn bộ cảm xúc, tôi liền phấn chấn lên. Nhất thời, lòng cũng nhẹ hơn rất nhiều. Cũng không phải bỏ xuống được Thịnh Du Kiệt, mà chỉ là khóa hắn lại tại một nơi bí mật trong lòng. Đó là hồi ức của tôi, không ai có thể chạm vào.

Đáng nhắc tới chính là, sau ngày đó, thật sự có năm đàn em quần áo lụa là tới tìm tôi để phẫu thuật chữa trị tiểu đệ đệ của bọn họ.

Vì thế, tháng đó, tiền thưởng của tôi tăng mạnh.

Thật đáng mừng.

[1] $1\text{ xích/thước} = 1/3m = 33.33cm$

$1\text{ thốn/tấc} = 3.33\text{ cm}$

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Brokeback Mountain

Từ sau cái buổi tối phát tiết xong, tôi từ trên giường tỉnh dậy.

Lão viện trưởng tưởng rằng, tôi bị Thịnh Du Kiệt bỏ rơi, nghĩ là việc này ông ấy hẳn cũng có chút trách nhiệm. Thế là, cái vị nổi danh là vất cổ chày ra nước này phá lệ không bởi vì tôi bỏ bê công việc ba tháng mà khấu trừ tiền lương của tôi.

Trừ chuyện đó ra, còn rất buồn phiền mà vỗ vỗ bả vai của tôi, thừa nhận sai lầm của mình: "Đồng chí Hàn Thực Sắc, là do ta lo lắng không chu toàn a, sao ta lại kêu người lấy sắc dụ người chứ a, aizzz, bần nhảo cho dù tính kết dính có mạnh mấy đi nữa, thì sao có thể trét được lên tường a? Con cóc cho dù vỗ công có cao tới đâu, cũng làm sao mà theo đuổi được thiên nga chứ? Nữ truy nam tuy rằng chỉ cách tầng sa mỏng thôi, nhưng mà cũng phải là mỹ nữ mới được..."

Lão viện trưởng chưa kịp nói xong, đã bị tôi đang trong trạng thái hỗn độn lại còn ăn gan hùm mà đập đầu lão vào tường.

Về sau mỗi khi đi quét dọn vệ sinh thấy tôi, đều dựng thẳng ngón tay cái, khen ngợi tôi là một cô gái tốt giúp bà tiêu diệt “bé phân”.

Bỗng nhiên, một cơn gió mạnh thổi qua, giống như một cây đao bằng băng.

Tôi thu hồi suy nghĩ đang phiêu tán, vội vàng đóng cửa sổ, vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Vừa mở cửa phòng tắm, tôi liền thấy nhóc ăn mày đôi mắt mông lung buồn ngủ đang vội vàng mở cửa phòng bếp.

Nhóc ăn mày bây giờ cũng không còn đi ăn xin, ban ngày được tôi nuôi, buổi tối lại đến nhà Kiều bang chủ ngủ. Đương nhiên là rất thuần khiết ngủ trên sofa, nếu ai hiểu sai xin mời đến góc tường ngồi vẽ vòng tròn. Nghĩ thôi cũng biết, với cái thân hình Kiều bang chủ, thân thể nhóc ăn mày nhỏ như vậy thì làm sao có thể chịu đựng được a.

Đương nhiên cũng không thể nuôi không, vì bóc lột “giá trị thặng dư” lớn nhất của nhóc ăn mày, tôi không chỉ buộc hắn giúp tôi quét dọn phòng ở, mà còn buộc hắn đi học lên kỹ thuật nấu ăn của Kiều bang chủ.

Ban đầu hắn thà chết cũng không làm, sau khi bị tôi dùng cái xoong đánh hai phát, cũng chỉ biết ngoan ngoãn mà đi học về.

Ngộ tính cũng không tôi, mấy tháng sau đó, cũng học được sáu phần giống.

Cho nên vào mỗi buổi sáng, hắn đều phải cố gắng từ trong ổ chăn ấm áp giấy dựa đứng lên, chạy tới nhà của tôi chuẩn bị điểm tâm.

"Hôm nay ăn cái gì?" Tôi đi vào trước bàn cơm ngồi xuống, nhàn rỗi hỏi.

"Sữa, cháo lúa mạch." Nhóc ăn mày nói.

"Đông" một tiếng, đầu nhóc ăn mày lại bị nện một cái.

Hắn xoay đầu lại, một đôi mắt long lanh, chứa lửa giận hùng hục, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào cái xoong tôi đang cầm.

Khỏi nói, cái đầu của nhóc ăn mày vô cùng cứng, trong tháng này đã làm hư hết ba cái xoong của tôi.

Phá gia chi tử.

"Bà già, người làm gì hả?!" Nhóc ăn mày phát hỏa: "Điện rồi sao, mỗi ngày đều đánh ta, đùa vui lắm sao?"

Khỏi nói, đúng là chơi rất vui.

"Người rõ ràng làm biếng, chỉ chuẩn bị cháo lúa mạch cho ta, Hàn Thực Sắc ta là người ăn chay sao?" Tôi chất vấn nói.

"Ăn tạm đi!" Hắn cứ nhìn đầu từ đầu ngón chân của tôi cho tới đầu, lại từ đầu của tôi nhìn trở về ngón chân, cuối cùng lại nói: "Thịt trên người của người đều bắt đầu chất đông đông, ta làm như vậy là có tấm lòng giúp người giảm béo... A!"

Tôi nhìn cái xoong trong tay, nước mắt rơi lã chã. Lại đi tong.

Nhóc ăn mỳ che đầu của mình, hai mắt phun hỏa, lỗ mũi càng không ngừng nhấp nháy.

Tôi xem thường. Không biết tự lượng sức mình.

Muốn học người ta làm Phúc đại gia[1], trước hết lấy hai viên bi thép nhét vào hai cái lỗ mũi xinh xắn rồi tính tiếp.

[1] Phúc Nhĩ Khang trong Hoàn Châu Cách Cách

"Đừng trừng mắt nhìn, lát nữa con mắt có trừng lòi ra, ta lấy làm long nhãn cho người nuốt." Tôi uy hiếp nói.

Nhóc ăn mỳ về mặt giận dữ hồi lâu không tiêu tan, hắn "Đồng" một tiếng đem cháo lúa mạch đặt trên bàn, thờ hồng học nói: "Đến ăn đi!"

Tôi dùng thìa múc một miếng cháo lúa mạch trong suốt, cau mày ăn một hơi, thân nhiên uy hiếp nói: "Nhóc ăn mỳ, nếu ngày mai người còn dám lười biếng, ta sẽ tự mình làm điểm tâm."

"Thật sao?" Nhóc ăn mỳ mừng rỡ.

Tôi không ngừng dùng thìa đảo trộn cháo, khúc miệng kéo lên một nụ cười khát máu: "Đương nhiên là thật, món ăn ta làm nổi danh nhất, chính là dùng mỡ chiên mệnh căn của người."

Nhóc ăn mỳ mí mắt nảy lên, nói: "Người nghĩ rằng ta sợ người a?"

Tôi cười, đây là nụ cười khi đã thực hiện được gian kế. Không sợ? Không sợ sao người lại khép chặt hai chân? Dù sao cũng nhàn rồi, tôi vừa xem tờ báo vừa hỏi: "Nhóc ăn mỳ, rốt cuộc người là ai a?"

Mí mắt nhóc ăn mỳ lại nhảy lên một cái, sau một lúc lâu, hắn hỏi lại: "Người hỏi cái này làm gì?"

"Nếu nhà người có tiền, ta đem người bắt cóc, bắt họ vợ vết tài sản giao tiền chuộc a." Tôi nói.

"Nhà của ta không có tiền." Nhóc ăn mỳ nói.

Tôi từ trong mũi hừ một tiếng.

Đầu năm nay, những người kêu gào không có tiền, đều là những đại phú gia.

"Người về sau có tính toán gì không?" Tôi lại hỏi.

"Nếu người ghét bỏ ta, ta có thể đi." Nhóc ăn mỳ nghiêm túc nói.

Tôi nâng ánh mắt, xem xét hắn. Khuôn mặt xinh đẹp như nước, ánh mắt trong suốt như nước, đôi môi mềm mại như nước, đây quả thực là một tiểu chính thái trăm năm khó gặp. Non nớt đến nỗi khiến lòng người mềm nhũn.

Vì thế, tôi cười âm hiểm, cười lạnh, cười gằn, cười gian, cười dâm, cười ngốc, ngoài cười nhưng trong không cười, thậm chí còn bắt chước Đồng Diêu cười xấu xa, cười đến khi cảm thấy khúc miệng có dấu hiệu co rút mới nói: "Ta sao lại ghét bỏ người? Bất quá nhìn bộ dạng người tuấn tú như vậy, nói không chừng buổi tối nào đó ta kích động một cái sẽ đem người ra ăn, đến lúc đó cũng đừng trách ta không nói trước một tiếng."

Nhóc ăn mỳ thân mình run lên hai cái, chân khép lại càng chặt hơn, nói chuyện cũng có chút lộn xộn: "Ta... Ta thách người cũng không dám."

Tôi buông tờ báo xuống, khêu khêu ánh mắt, nói từng câu từng chữ: "Nói thật với người, bây giờ ta sẽ chờ người đến mười tám tuổi, sau khi trưởng thành, cho dù ta có đem cả xương sống người nuốt vào trong bụng cũng không phạm pháp, đừng khép chân nữa, cẩn thận kéo tiểu đệ đệ nhà người hít thở không thông."

Nghe vậy, gương mặt nhóc ăn mỳ hơi đỏ một chút. Cái lỗ tai mềm mại, đỏ ửng lên rõ ràng. Hắn cúi đầu, ra vẻ làm bộ ăn cháo yến mạch, không để ý tới tôi.

Mới nhìn cũng biết, ăn không có mùi vị gì a.

Tôi thờ dãi, ý vị sâu xa nói: "Kỳ thật chờ người lớn thêm chút nữa sẽ biết, tình thân là thứ vô cùng quý báu nhất trên đời, đao cắt cũng ko đứt được. Mặc dù có lúc, người thân có gây tổn thương lẫn nhau, nhưng nói cho cùng thì, tình yêu bọn họ đối với người, mới là sâu đậm nhất... Người không nói một tiếng chạy ra ngoài, lâu như vậy cũng không liên lạc với họ, người thân trong nhà chắc chắn sắp phát điên."

Nghe vậy, thân thể nhóc ăn mày mới giật mình.

Nói hết lời, tôi tiếp tục lật báo xem.

Thật lâu sau, thanh âm của nhóc ăn mày, từ trong chén truyền ra, có vẻ rầu rĩ: "Sao hôm nay nguoi lại... quan tâm đến ta?"

"Bởi vì," tôi móc một miếng cháo, đưa vào miệng, nắm chắc thời gian nhai đi nhai lại, sau đó mới nuốt vào, thành thật mà nói: "Ta chuẩn bị đi ị buổi sáng."

Sau đó, tôi đứng dậy, cầm lấy tờ báo đi vào phòng tắm. Phía sau, truyền đến tiếng nôn ọe của nhóc ăn mày.

Sau khi đi vệ sinh xong, tôi căn dặn nhóc ăn mày rửa chén, quét dọn phòng ở, sau đó đi đến bệnh viện.

Trong buổi sáng tỉnh mơ này, những hơi nước màu trắng bốc hơi lượn lờ, mọi người trên đường đều mặc cái áo bành tô thật dày vội vã qua lại không ngớt. Tôi rút cổ lại, cố gắng đem mặt chôn vào trong khăn quàng cổ, chỉ lộ ra hai con mắt. Hôm nay, thật là rất lạnh. Cũng may trong phòng khám còn có hệ thống lò sưởi, nếu không chắc chắn sẽ bị đông cứng lại.

Giống như thường lệ, sau khi vào bệnh viện, cởi áo khoác, mặc vào cái áo blue màu trắng, sau đó cầm khăn lau chà cái bàn. Bàn làm việc của Thịnh Du Kiệt, bây giờ trống không. Nhưng mỗi ngày tôi vẫn chăm chỉ lau chùi sạch sẽ. Rất nhiều chuyện, đến cuối cùng đều sẽ biến thành dĩ vãng. Nhưng mà, có những hồi ức, sẽ trở thành mùi hương nhàn nhạt của sáp thơm trong tay, quanh quẩn không tan.

Mà tôi, vĩnh viễn cũng sẽ không quên.

Mấy ngày nay tới giờ, tinh thần dường như thanh thản hơn rất nhiều. Tôi nghĩ từ nay về sau, tôi vẫn sẽ yêu đương lần nữa. Có lẽ, tình cảm mãi mãi cũng không quyết liệt như đối với Thịnh Du Kiệt, ôn tồn như đối với Ôn Phủ Mịch. Thế nhưng, tôi vẫn sẽ chờ đợi, chờ đợi thời gian thích hợp, người thích hợp. Giống như đã có người từng nói: "Xin chuyển lời nói với hoàng tử: Lão nương còn đang vượt mọi chông gai trên đường, vẫn chưa lật đổ núi tuyết, sông lớn chưa qua, cự long chưa giết, trai đẹp chưa bao... Bảo hấn tiếp tục ngủ chết đi cũng không sao đâu."

Đúng vậy, tôi sẽ tiếp tục vượt mọi chông gai, tìm được người thuộc về mình. Có lẽ, tôi thương hấn cũng không sâu sắc. Nhưng mà, người như thế mới thích hợp nhất với tôi.

Đem khăn lau móc sau cánh cửa, trong lúc vô tình cúi đầu, nhất thời thương cảm đến mức rơi nước mắt. Bộ ngực của tôi, lại lùi về B. Cực kỳ bi thảm. Tôi đem hai tay của mình đặt trên hai cái bánh bao, nhất thời nước mắt汪 khắp nơi, nước mũi như cuồng phong. Trước kia một bàn tay căn bản là không che lại được, mà bây giờ, bộ ngực của tôi dường như rất giống như đi dạo một vòng quanh đất nước Ê-ti-ô-pi-a trở về.

Khi tôi đang nghĩ tới bản thân mình mất đi sự đầy đặn, lại nghe thấy một trận hơi lạnh quét vào. Ngẩng đầu, thấy một đôi nam tử đứng ở cửa phòng, trở mắt nhìn tôi.

Tôi ngây người ba giây đồng hồ, tiếp theo coi như không có việc gì giải thích: "Tập thể dục cho ngực, mỗi buổi sáng đều phải xoa bóp một lần, đề phòng tuyến sữa ung thư và rũ xuống"

"A." Nam nhân kia bừng tỉnh đại ngộ. Cho thấy hấn tin những lời tôi nói.

Sở dĩ dùng số lượng "Một đôi", là bởi vì hai người này vừa nhìn liền biết là người chăn dê của Brokeback mountain.

Tôi không thể không thừa nhận, tuy rằng lão viện trưởng là già rồi, nhưng đầu óc vẫn còn rất tốt, rất có thiên phú kinh doanh. Còn không phải sao, đề ra hoạt động lớn cất bao quy đầu "Cắt một tặng một", vì vậy nên mới hấp dẫn đám người brokeback này. Hơn nữa, trong phòng lấy tinh còn tăng thêm không ít đĩa GV mới. Thật sự là làm được giải phóng tư tưởng, chịu khó học hỏi, hết lòng cầu tiến, khai thác cách tân. Không hổ thành quả học tập Quốc hội.

Tôi lấy ra bệnh án, dò hỏi: "Tên gọi là gì?"

Người này cơ bụng cơ ngực, cơ bắp hai cánh tay toàn bộ cứng rắn giống như tảng đá, người nam nhân phát triển rồi tỉnh rồi mù nói: "Ta gọi là Mộ Dung Thọ."

"Xoát" một tiếng, bút máy của tôi xiêu vẹo xuống.

Thụ? Thụ? Thụ? Thụ? Thụ? Thụ? Thụ? Thụ?

Người yếu đuối đến nỗi gió thổi qua sẽ lay động như bộ xương nhỏ nói: "Ta gọi là Vương Lực Công."

"Xoát" một tiếng, bút máy của tôi lại xiêu vẹo xuống.

Công? Công? Công? Công? Công? Công? Công? Công?

Thế giới này, điên cuồng thật rồi.

Kỳ thật nghiêm túc mà nói, tôi đối với đám người brokeback mountain là vừa yêu vừa hận.

Người nghĩ thử coi, trên thế giới này, vốn trai đẹp đã không nhiều, nhưng mà trong số các trai đẹp vốn ko nhiều đó, lại có một phần tiêu thụ nội địa, không chịu xuất khẩu cho phụ nữ chúng tôi, nhớ tới chỉ khiến cho người ta muốn đắm ngực đậm chân.

Nhưng có đôi khi, tôi lại tình nguyện nhìn hai cái anh đẹp trai cùng một chỗ, trường hợp này, đủ YY, đẹp không sao tả xiết.

Lau chùi nước miếng, tôi bắt đầu làm việc, thanh thanh cổ họng, dò hỏi: "Các người, ai cắt trước?"

Tên gọi tiểu thụ, thực tế thân phận là tiểu công tên Mộ Dung Thọ vỗ vỗ ngực, nói: "Ta trước đi."

Tôi gọi Tiểu Lư, giúp giữ túi da, đang chuẩn bị tiêm thuốc tê, cái tên gọi tiểu công, thực tế thân phận là tiểu thụ tên Vương Lực Công giống như chợt nhớ tới cái gì, một tay giữ chặt tay tôi, hỏi: "Đứng rồi bác sĩ, sau khi cắt, có phải một tuần sau mới có thể làm chuyện yêu đương?"

Động phòng thì nói là động phòng đi, còn nói làm chuyện yêu đương, nói được mịt mờ uyển chuyển như vậy, nếu không Hàn Thực Sắc tôi trời sinh đầu óc xấu xa, làm sao có thể tỉnh ngộ lại được?

Tôi cái chính nói: "Không phải một tuần, là trong một tháng kỳ chuyện phòng the."

"Một tháng?" Tiểu thụ trên mặt hiện ra thần sắc thống khổ, hần nói: "Có thể rút ngắn thời gian được không?"

Tôi lắc đầu: "Không được."

Tiểu thụ thất vọng, nhưng lập tức lại thăm dò hỏi han: "Nếu trong vòng một tháng, nhịn không được mà làm, chắc là cũng không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ."

Tôi nhần tâm phá bỏ ý tưởng không thực tế của hần nói: "Mệnh căn sẽ vỡ ra."

Nghe vậy, gương mặt tiểu thụ, "Xoát" một tiếng tiếp tục không còn chút máu.

Thật sự là tạo nghiệp a.

Tôi không đổi sắc mặt mà rút tay khỏi tay hần, chuẩn bị tiêm thuốc.

Ai ngờ tiểu thụ "Đông" một tiếng đậm chân, sau đó, đem tiểu công kéo trở về, về mặt nói: "Thọ, ta thật sự là nhịn không nổi trong một tháng không có người, chúng ta không làm, về nhà đi."

Tiểu công lại cung chịu sờ sờ hần rất mềm mại, ôn nhu nói: "Ừ."

Sau đó, hai người liền nắm tay, mắt nhìn nhau, cùng nhau bước ra cửa.

Còn lại tôi cùng Tiểu Lư, hàm dưới tập thể đều trật khớp.

Nhưng mới vừa bước ra một bước, tiểu thụ xoay đầu lại, hỏi: "Bác sĩ, vừa rồi người tập thể dục cho ngực có mấy bước a, có thể dạy ta không?"

Tôi đưa tay ra sức vỗ miệng, đem cái hàm trật khớp đưa lại chỗ cũ, nói tiếp: "Rất đơn giản, cao thấp trái phải đều xoa bóp mười lần là được."

"Cám ơn bác sĩ." Tiểu thụ sau khi nói xong, tiếp tục khôi phục tư thế trước đó, cùng tiểu công tay nắm tay, mắt nhìn nhau, rời khỏi.

Tiểu Lư cảm mấy nhúm lông của tiểu công. Kinh ngạc nói: "Bác sĩ Hàn, ta cảm thấy được vừa rồi bản thân giống như bị thiên lôi bổ làm đôi."

Tôi vỗ vỗ bả vai của nàng, mờ mịt nói: "Tiểu Lư, ta cũng vậy, bị thiên lôi đánh bên ngoài thì cháy sém bên trong mềm nhũn... Đồng chí, chúng ta tiếp tục cố gắng thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Mỹ nữ a mỹ nữ, lưu manh a lưu manh

Phòng chừng ông trời bồi thường việc tôi bị sét đánh, ngay buổi chiều hôm đó, bạn học Đồng Diêu liền đến phòng khám bệnh của tôi.

Tôi dùng sức nháy mắt mấy cái, nói: "Xương bọt biến lại gãy rồi?"

Đồng Diêu đi đến trước mặt tôi, đem ánh mắt nhìn chăm chăm vào ngực tôi, cười đến vô lại, đánh trả: “Bộ ngực lại bị rút lại rồi?”

Vài ngày không thấy, miệng lưỡi đứa nhỏ này có tiến bộ rồi, chạm đúng vào nỗi đau của tôi.

Nghĩ đến việc hai cái bánh bao của tôi bị co rút, lòng tôi tràn ngập ưu sầu, âm đạm, chỉ có thể giống như tiểu đệ đệ bị mềm nhũn vậy, tê liệt ngồi trên ghế, lấy cảm đập cái bàn.

“Khách hàng tặng quà, ta nghĩ người có thể sử dụng.” Đồng Diêu đem đồ vật đặt trước mặt tôi.

Tập trung nhìn, phát hiện có bột bí đỏ Paul&Joe[1].

Không tôi không tôi, tôi đang cân nhắc xem có cần đi mua một hộp không, thì hắn đã đem tặng tôi rồi.

Nề mặt giá trị của mấy món đồ này, tôi quyết định tha thứ cho Đồng Diêu về việc dám vũ nhục bộ ngực của tôi.

“Đúng rồi, hôm nay mục đích của người đến đây chỉ là để tặng ta cái này?” Tôi hỏi.

“Không, một bằng hữu khai trương quán Bar, muốn mời ta đến ủng hộ, ta thấy người gần đây cũng quá nhàn rồi, định rủ người cùng đi.” Đồng Diêu dương dương tự đắc hất cằm: “Thế nào, buổi tối có rảnh không?”

“Buổi tối ta thật sự bận.” Tôi mở phần bí đỏ, nhẹ nhàng đùa nghịch.

“Có chuyện gì?” Đồng Diêu dương dương lông mi.

“Có hẹn” Tôi nói.

“Cùng tình nhân bí ẩn hẹn hò?” Đồng Diêu nở nụ cười, mỗi lần cười khoe miệng bên phải cũng đều nhích cao hơn một chút.

Kỳ quái chính là nhìn thấy lại không cảm thấy quái dị, ngược lại có một loại hương vị độc đáo riêng.

“Người làm sao biết ta gần đây không gặp gỡ được đối tượng thích hợp chứ?” Tôi cố ý giỡn với hắn.

Lúc ấy, Đồng Diêu đứng trước cửa sổ, khi nghe tôi nói vậy, hắn quay đầu lại, trong mắt nổi lên chút ý cười như có như không.

“Ta chính là biết như vậy.” Hắn nói.

Tôi cảm thấy được, nhất định là trên cái trán của tôi có khắc rõ hai chữ “Thặng nữ” (*gái ế*), trách sao người ta không biết.

Nghĩ như vậy, lòng tôi phút chốc âm đạm.

Vì thế, tôi lại bắt đầu dùng cái cằm gõ bàn.

“Người cho dù có gõ ra một cái hồ thì cũng vô dụng thôi.” Đồng Diêu kéo tôi dậy, nói: “Đi nào, đi ăn cơm trước, sau đó tìm chỗ nào uống rượu.”

“Người mời?” Tôi nâng mí mắt hỏi.

“Người tưởng rằng mình nên hỏi vấn đề này sao?” Đồng Diêu kéo cả vạt xuống, hơi hơi nghiêng đầu xuống, làm vài lọn tóc đen buông xuống trán, phát qua phát lại.

Quả thật mọi người đã quen thuộc quá rồi, có lần nào tôi đi ăn cùng với hắn mà phải móc ra một phân tiền nào đâu?

Vì thế, tôi liền cầm điện thoại, gọi Sài Sài tới, vốn định gọi thêm Kiều bang chủ, nhưng lão nhân gia người ta còn phải lo trừ bạo an dân a, không tìm được người chỉ có thể kêu thêm nhóc ăn mày cho đủ số.

Cơm no rượu say, chúng tôi cùng ngồi trên xe Đồng Diêu, tới quán bar của bạn hắn.

Quán bar tọa lạc ở khu vực phần hoa, quy mô còn khá lớn, bất quá không nghĩ cũng biết, đám người cùng lăn lộn với Đồng Diêu, có mấy người là dân thường thiện lương đâu.

Đi vào trong, phát hiện bên trong trang trí thật sự là xa hoa, có nét cách điệu riêng.

Trên đài cao, một đám các chị em thân hình bốc lửa đang nhảy, làm cho không khí nóng lên như có lửa.

Dù sao khi tôi đi vào, liền nghĩ tới việc ngập trong vàng son, xa hoa truy lạc cộng thêm việc đốt tiền.

Ở nơi này tiêu phí một đêm, có lẽ bằng cả một tháng lương của tôi.

Bởi vì Đồng Diêu có thẻ VIP, nên phục vụ liền dẫn chúng tôi trực tiếp tới phòng thuê của VIP.

Trong lúc chờ đồ ăn vặt cùng rượu đưa lên, một người đàn ông tiến vào, cười nói: “Đồng ca, người đến rồi?”

Tôi tập trung nhìn vào, phát hiện người nọ nhìn thật quen mắt, lại nhìn vành tai phải của hắn, nhất thời nghĩ tới.

Này không phải là người mà mấy tháng trước, lúc ở bờ sông bị tôi làm là kẻ cướp bóc cường gian kia sao?

Đệ đệ bông tai nhìn thấy tôi, sững sốt một chút, lập tức nói: “Tỷ tỷ, người cũng tới đây.”

Nhìn hắn miệng còn ngọt như vậy, tôi cũng thật cao hứng, liền thuận miệng hỏi: “Gần đây thế nào?”

Ai ngờ nghe vậy, Bông tai đệ đệ sắc mặt liền trắng bệch, lập tức đem hai chân kẹp chặt lại, theo bản năng bắt tay đặt ở đùi quần phía trước, cứng ngắt cười: “Không tôi, không tôi, ta đã, ta đã bắt nó làm thẳng rồi...Tỷ tỷ không cần lo lắng.”

Dĩ nhiên là tưởng rằng tôi hỏi thăm tới việc tiểu đệ đệ nhà hắn rồi.

Tôi thật sự thất vọng, không ngờ Bông tai đệ đệ là người có tư tưởng xấu xa giống y chang tôi.

“Đồng ca, người mang theo tỷ cùng bạn bè uống rượu vui nhé, có chuyện gì thì gọi ta một tiếng là được.” Bông tai đệ đệ nhìn qua hình như khá vội.

“Đều là người một nhà, cũng không cần phải khách khí, chính mình đi đón tiếp khách khác đi” Đồng Diêu nói.

“Hóa ra quán bar này do hắn mở?” Chờ Bông tai đệ đệ đi rồi tôi liền hỏi.

“Hắn xem như là có một nửa cổ phần.” Đồng Diêu đem rượu mở ra và rót.

“Kia còn một nửa cổ phần thì thuộc về ai?” Tôi tò mò.

“Đại ca cấp trên.” Đồng Diêu thần nhiên nói.

Hắn còn quen biết cả những người này? Tôi nhú mày.

“Không quen, nhưng là ra ngoài buôn bán, cũng có lúc tiếp xúc.” Đồng Diêu nhẹ nhàng nói: “Hơn nữa, kinh doanh quán bar, không có chỗ dựa, làm sao có thể làm ăn tốt?”

Kỳ thật tôi cũng hiểu, Đồng Diêu làm việc kinh doanh, tam giáo cửu lưu[2] đều phải nhận thức. Chẳng qua, bình thường khi hắn ở trước mặt chúng tôi luôn cợt nhả, tựa như hồi còn trung học vậy.

Cũng có thể do ở trước mặt chúng tôi nên hắn không bố trí phòng vệ.

“Đừng thất thần nữa, đến chơi oản tù tì nào” Đồng Diêu hôm nay thật rất cao hứng: “Đêm nay phải đánh ngã cả hai người bọn người.”

Vì thế, tôi, Sài Sài cùng nhóc ăn mày bắt đầu cùng hắn quyết đấu.

Đồng Diêu lúc đầu cùng nhóc ăn mày chơi xúc xắc, không đến mấy phút, nhóc ăn mày đã uống tới mặt đỏ rực.

Tuy rằng trong phòng thuê ánh đèn rất mờ ảo nhưng khuôn mặt thủy nộn của hắn, nhìn thật mê người, làm tôi và Sài Sài dùng sức nhéo hai má hắn.

Tiếp theo, Đồng Diêu cùng Sài Sài quyết đấu, chơi “Mười lăm hai mươi”, tuy rằng Sài Sài là cao thủ trong trò này, nhưng so với Đồng Diêu cái loại lẫn lộn trong tư tri nhục lâm, cấp bậc vẫn còn hơi kém, kết cục, cũng bị ép uống đến say mềm, cùng nhóc ăn mày ngã lên ghế sofa.

Xem gánh nặng cách mạng giờ đang đặt trên vai một mình tôi rồi.

Tôi xắn tay áo, bắt đầu cùng Đồng Diêu bước vào trận quyết chiến của đệ nhất cao thủ.

Đương nhiên, đệ nhất cao thủ đều có cách chơi của đệ nhất cao thủ.

Chúng tôi gọi đùa là “Lưu manh mỹ nữ cảnh sát quyền”.

Đồng Diêu hai tay bọc trước mặt, thẹn thùng kêu “Mỹ nữ a mỹ nữ”

Cùng lúc đó, tôi đưa hai tay đánh úp về phía meo meo hắn, chày nước miếng kêu “Lưu manh a lưu manh”.

Mỹ nữ chịu khổ bị lưu manh vũ nhục.

Bạn học Đồng Diêu đem một bát rượu lớn uống xuống.

Vấn hai.

Đồng Điều làm ra dáng bên hông rút ra khẩu súng, hùng dũng oai vệ hiên ngang kêu “Cảnh sát a cảnh sát”.

Mà cùng lúc đó, tôi lấy hai tay vuốt cằm mình, lấy vẻ kiêu kỳ rất đáng đánh kêu “Mỹ nữ a mỹ nữ”

Cảnh sát không qua được ải mỹ nhân.

Đồng Điều lại đem một bình rượu lớn uống cạn.

Vấn ba.

Tôi làm bộ rút từ bên hông một chút, giả bộ như cầm súng, hô: “Cảnh sát a cảnh sát”.

Bạn học Đồng Điều lần này vận khí không tồi, lại bảo chính là mỹ nữ.

Biết rằng mình thua, tôi ngửa cổ, uống hết một bát rượu lớn.

Sau khi uống xong, tôi có nghi vấn: “Người làm sao lại không ra lưu manh? Chẳng lẽ ngưng ngưng làm ra cái loại tư thế hạ lưu giống ta?”

Đồng Điều khẽ nhắc khoe miệng bên phải, cười như mùa xuân hoa nở, làm mềm lòng người.

Hắn hơi nghiêng đầu, nhìn tôi.

Mà tôi, cũng đồng thời nhìn về hắn.

Lông mày, đậm vừa đúng, ánh mắt mang ý cười thâm sâu, cái mũi, phác họa thành độ cong thẳng đẹp, cánh môi gợi cảm khiến tay tôi ngứa ngáy, muốn vươn tay ra vuốt ve dọc theo môi hắn. Mặt của hắn, mờ ảo tựa như áng mây mùa xuân, mang theo một màu sắc tươi đẹp xấu xa.

Tôi đang lúc thưởng thức đến mê mẩn, lời nói Đồng Điều truyền đến: “Ngực của người thật sự quá nhỏ, ta làm sao có thể hạ thấp tiêu chuẩn để tay ta đi bắt lấy chứ?”

“Tên nhóc có xương cốt biến lỗi thời như người còn dám đến nói ta?” Tôi khinh thường.

Đồng Điều dựa vào phía sau, hai chân bắt chéo, tay phải khoát lên sô pha sau lưng, tay trái để trên đầu gối, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng nhàn nhàn gõ.

Trong mắt hắn, giờ phút này mang theo loại ánh sáng mê ly mà tao nhã.

“Cho nên mới nói, chúng ta cũng coi như là cá mè một lứa rồi.” Đồng Điều đề nghị: “Không bằng chúng ta đề ra một cái ước định đi.”

“Ước định cái gì?” Tôi rút một chén rượu, hỏi hắn.

Ánh mắt Đồng Điều hơi chớp động, trên khuôn mặt hiện lên vẻ u ám và thần bí của bóng đêm: “Nếu chúng ta đều tới 35 tuổi còn chưa có đối tượng, liền dứt khoát kết hôn với nhau. . . Người nghĩ sao?”

Nghe thế, tôi một tay chống má, suy nghĩ.

Nghiêm túc mà suy nghĩ.

Thật sự nghiêm túc mà suy nghĩ.

35 tuổi, hắn là cái tuổi tịch mịch, có lẽ khi đó, tôi thật sự đã kết hôn rồi.

Tôi đem ánh mắt nhìn trên người Đồng Điều dò xét. Nhìn thấy khuôn mặt hắn tràn đầy kiêu diễm phong lưu, nhìn thấy khoe miệng hắn cười xấu xa, nhìn cặp chân dài của hắn. Bộ da này không tồi, phối với tôi thì tuyệt đối là tôi chiếm tiện nghi.

Trọng yếu hơn là, có lớp dự phòng này, mười năm sau này của tôi không cần quá lo lắng, dù sao đến cuối cùng của cuối cùng vẫn còn cái Đồng Điều, không đến mức trở thành bà cô già.

Nghĩ vậy, tôi hướng phía Đồng Điều vươn ngón tay út, nói: “Đến, ghé tay làm chứng, một trăm năm không được thay đổi!”

Đồng Điều mỉm cười giơ ngón tay út cho tôi, nụ cười kia hơi có chút ý tứ thâm trầm.

Ngay lúc ngón tay cùng chạm vào nhau, tôi bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đột nhiên hỏi han: “Đúng rồi, hỏi cấp ba, có phải là người đem sách vật lý của ta ném ra ngoài cửa sổ không?”

Đồng Điều không rõ hỏi lại: “Cái gì?”

Tôi cắn răng nanh, nhẹ nhàng hô hấp, cố gắng nhớ lại: “Lần trước lúc họp lớp, ta đứng ở ban công trước cửa lớp chúng ta, bỗng nhiên nhớ lại, là người đem sách vật lý của ta ném xuống hay là ta đem sách vật lý của người ném xuống? Ta nhớ rõ chúng ta chưa từng cãi nhau mà, sao có thể động thủ đến mức đó?”

“Cũng không phải”, Đồng Diêu cầm lấy chén rượu, uống một ngụm, sau đó nhìn xuyên qua chất lỏng màu hổ phách ấy, nhìn tôi: “Là ta tự ném sách vật lý của mình xuống dưới.”

Tôi vỗ mạnh hai tay, nói: “Ta nhớ là có chuyện này mà... aiz, người tại sao lại muốn ném vậy?”

Đồng Diêu khẽ hạ lông mi, che khuất đi lưu quang trong mắt.

Hắn nói: “Ta cũng quên rồi.”

Như thế là kết thúc cuộc đối thoại rồi.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, Bồng tai đệ đệ hoang mang rối loạn đi vào, nói: “Đồng ca, thật là không phải, mới nhận được tin tức, Đại Dao ở khu đông muốn tới phá nhiễu. Không hay là, Vân ca hôm nay cũng mang theo huynh đệ tới đây, phỏng chừng hai bên có thể sẽ muốn loạn một hồi. Phiền toái mọi người đi trước một bước, tránh cho một lúc nữa đánh nhau sẽ dọa các tỷ tỷ đây.”

Tuy rằng tôi phi thường thích xem đánh nhau, nhưng chỉ có giới hạn trong TV thôi. Cái cảnh đứt tay đứt chân, máu văng tứ phía trong hiện thực vẫn là chịu không nổi.

Kết quả, tôi vội vàng đem nhóc ăn mày cùng Sài Sài đánh thức.

Ai ngờ hai người tỉnh lại lại mắc tiểu. Sài Sài chiếm toilet trong phòng thuê, mà nhóc ăn mày chỉ có thể đi toilet công cộng bên ngoài.

Tôi đem đồ đặc thu thập xong, liền phát giác chính mình cũng bắt đầu muốn đi tiểu, liền chạy tới toilet gõ cửa, thúc giục Sài Sài. Ai ngờ nữ nhân kia lại nói mình đang đại tiện, còn lâu mới ra. Không có biện pháp, tôi chỉ có thể theo bước nhóc ăn mày, chạy tới nhà vệ sinh công cộng. Ai ngờ vừa đi vào cửa chính toilet, liền thấy nhóc ăn mày giống như nhìn thấy quỷ từ bên trong vọt ra.

Tôi một phen lòi kéo hắn, nhú mày hỏi: “Người làm sao thế?”

Nhóc ăn mày vừa muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt nhìn thoáng qua phía sau tôi liền bật người cuống cuồng, dùng hết sức để thoát khỏi bàn tay đang nắm quần áo của hắn.

Đáng tiếc là, tôi lúc ấy cũng dùng hết khí lực, gất gao giữ lấy hắn.

Lúc này, tôi nghe phía sau truyền đến một cái giọng trầm thấp uy nghiêm: “Đứng lại!”

Rõ ràng thấy là đang nói với nhóc ăn mày.

Tôi thuận theo thanh âm đó mà nhìn thì thấy một người đàn ông.

Hành lang với ngọn đèn u ám, tôi cũng không nhìn rõ ràng, nhưng mà, người nọ thực sự có một đôi mắt lợi hại như chim ưng, làm cho tôi kinh sợ đứng tại chỗ.

Thân hình của hắn cao lớn cường tráng, toàn thân tản ra một loại hắc ám, hơi thở của vương giả.

Thừa dịp tôi đang thất thần, nhóc ăn mày bỗng nhiên đem tôi hướng người kia đẩy tới, tiếp theo giống như con thỏ đồng bằng, nhanh như chớp đào tẩu.

Tôi bị đẩy như vậy, lập tức mất cân bằng, thẳng tắp hướng về lồng ngực người to lớn kia.

Cảm giác đầu tiên của tôi là cơ thể người này quả thật là cứng!

Nhưng giây tiếp theo, người này lại khiến cho tôi biết, cơ thể hắn thực mềm --- so với đá cẩm thạch.

Ý của tôi là, hắn cư nhiên không biết thương hoa tiếc ngọc, thuận thế liền đẩy tôi xuống đất.

Mông của tôi, thế là cùng mặt đất thân mật tiếp xúc.

[1] Một loại mỹ phẩm đắp mặt của Hồng Kong.

[2] Tam giáo cứu lưu: đủ mọi hạng người.

Chương 79: Mông cùng mặt thân mật tiếp xúc

Tôi đau đến nổi lệ văng tứ phía.

Xuyên qua màn nước mắt mông lung, tôi thấy người kia đuổi theo bóng dáng nhóc ăn mày, trong lòng bắt đầu tiến hành một tràng dài chửi rủa hắn. Đối tượng chửi rủa, trên có tổ tông tám đời của hắn, dưới có con cháu chất chút chút của hắn, tất cả đều không chạy thoát. Nội dung chửi rủa chủ yếu là các danh từ có liên quan đến phương diện cơ quan sinh dục.

Tôi thừa nhận, tôi không phúc hậu.

Mất xong một lúc sau, chờ cho mông bớt đau, tôi đi vào toilet phóng ra những thứ bên trong, sau đó, khập khiễng trở về phía đường cũ.

Nhưng vô cùng bất hạnh là, tôi lạc đường.

Đúng vậy, phòng ở đây nhìn không khác biệt lắm, đồng thời, ánh sáng hành lang lại vô cùng mờ, hơn nữa năng lực phân biệt phương hướng của tôi vô cùng kém.

Căn cứ vào các nguyên nhân trên đây, tôi lạc đường.

Xem ra, phải tìm một em phục vụ hỏi một chút.

Ông trời đối đãi không tệ, tôi mới vừa nghĩ như vậy, liền có một em phục vụ chạy về phía tôi.

Hắn chạy thật nhanh a, rất giống đang chạy thoát thân.

Tóc trên trán vốn được keo xịt tóc cố định thành một mảnh, hiện tại toàn bộ bắt đầu bung ra, giống phiến lá màu đen bị cắt vụn đứng sừng sững ở trên đầu.

Theo lời viện trưởng nói chính là “Lao nhanh như phóng nã (*chạy như bay*)”.

Tôi muốn hỏi hắn đường nào đến phòng 403, nhưng mới vừa mở miệng nói chữ "Xin", chữ "Hỏi" tự còn đang trong cổ họng, hắn liền "vù" một tiếng chạy ngang qua người tôi.

Theo đó, gió lạnh thổi qua từng trận.

Đứa nhỏ này, thái độ phục vụ thật kém nha, phải để Bông tai đệ đệ dạy dỗ một phen thật tốt mới được.

Ai ngờ, chỉ trong giây lát, tôi mới biết lý do em phục vụ kia chạy trốn chết.

Bởi vì, cuối hành lang bên trái, một đám người mặc đồ đen, tay cầm gậy lớn, vừa nhìn qua là biết ngay không phải người tốt, hùng hổ đi về phía bên này.

Lẽ nào, đây chính là thủ hạ của Đại Dao khu đông chạy đến quấy phá mà Bông tai đệ đệ đã nói?

Tôi nhất thời sợ tới mức sắp tè ra quần, hai chân cũng bắt đầu mềm nhũn.

Không nghĩ nhiều, tôi vội chạy theo hướng vừa rồi em phục vụ sinh vừa chạy trốn chết lúc nãy.

Nhưng chỉ mới chạy năm bước, tôi liền thấy em phục vụ với cái đỉnh đầu lá đen kia gấp rút chạy ngược lại.

Tôi vừa định hỏi tại sao, nhưng chưa mở miệng, liền thấy đáp án —— ở hành lang bên phải, một đám người cũng mặc hắc y, tay cầm gậy sắt, vừa nhìn qua là biết ngay không phải người tốt cũng đang hùng hổ đi tới.

Xem ra là hai bên giang hồ sống chết với nhau, tôi cùng em phục vụ đáng thương bị kẹp ở giữa, không thể động đậy.

Thì ra đi vệ sinh cũng có thể mất mạng nha.

Tôi cùng em phục vụ kia chân tay luống cuống đứng tại chỗ, nhìn thấy hai đội nhân mã kia đang hướng lại gần.

Sau đó, ngay tại vị trí hai bên cách chúng tôi ba thước, bọn họ dừng lại.

Tôi cùng em phục vụ sinh kia thoáng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ cái này giống như không có khả năng xảy ra đánh nhau.

Nhưng mà, một giây sau, người cầm đầu hai bên đồng thời hô to: "Giết! Không chừa một ai!"

Sau đó, mỗi người đều tự giơ vũ khí hướng đối phương xông lên.

Tôi cùng em phục vụ kia bị dọa đến tè ra quần.

Trong lúc bối rối, tôi phát hiện ra phía sau lưng tôi có một phòng thuê, vội mở cửa, lôi cả em phục vụ xui xẻo kia vào.

Ai ngờ cửa phòng một lúc sau đã bị người phá, tiếp theo, những người đó vừa đánh vừa chen nhau tiến vào.

Tôi và em phục vụ kia gấp rút chạy về hướng toilet.

Nhưng vận khí quá tệ rồi, ngay cả uống nước lạnh cũng phải nghẹn, lấy một người giàu có bị bệnh liệt dương, phóng cái rắm cũng không cẩn thận theo miệng đi ra.

Ý của tôi là cái khóa cửa toilet có chút vấn đề, bên trong không thể khóa trái.

Không có cách nào khác, tôi cùng em phục vụ kia chỉ có thể dùng sức chống cửa.

Tuy rằng sức lực của tôi trong đám con gái có thể coi là lớn, nhưng em phục vụ xui xẻo kia thuộc loại mĩ nam đang thịnh hành, thân mình đặc biệt gầy yếu.

Cho nên tổng hợp, thực lực chúng tôi liền đầu hàng.

Vì thế, không cần đến một phút, một người đầu trọc liền xông vào.

Tôi vội cầu xin tha thứ: "Đại ca tha mạng, chúng tôi là quân chúng vô tội a!"

Mất tên đầu trọc lóe lên ánh nhìn dâm dăng, khoe miệng dính mẩu nước bọt, cười hề hề nói: "Nếu đáp ứng yêu cầu của ta, ta sẽ không đánh các ngươi."

Tôi nhắm mắt lại, nội tâm đấu tranh hồi lâu, cuối cùng cảm thấy rằng sinh mệnh vẫn là quan trọng hơn.

Vì thế, tôi cắn răng, giang hai tay ra, nói: "Đến đây đi, ta Hàn Thực Sắc hồng nhan bạc mệnh, hôm nay là kiếp số của ta, ngươi muốn thế nào thì làm thế đó đi!"

Ai ngờ, đôi mắt như hạt đậu xanh của tên đầu trọc nhìn tôi từ trên xuống dưới đánh giá một phen, mũi hừ ra một tiếng: "Ngươi nghĩ đẹp thật đấy!"

Tôi sững sờ: "Vậy ngươi muốn làm gì?"

Tên đầu trọc vuốt cằm, nhếch môi, lộ ra hai chiếc răng cửa bằng vàng, nhìn em phục vụ xui xẻo kia, cười một cách dâm dăng: "Ngươi ta muốn là hán!"

Tôi thở ra một hơi, tiếp theo phát tay, nói: "Vậy tự ngươi kéo hán ra ngoài đi."

Em phục vụ nhất thời mặt xám như tro tàn, bị ai sắp khóc.

Đầu bóng lưỡng cười dâm dăng, đem cây gậy đặt trên bồn rửa tay, tiếp theo bước tới kéo em phục vụ kia.

Em phục vụ sinh hoa dung thất sắc, nhìn qua thật là làm cho người ta thương tiếc.

Hơn nữa, vì tên đầu trọc thô bạo, làm cho bà vai mỹ lệ của em phục vụ lộ ra.

Hai mắt tôi nhú lại, trong lòng nhất thời sinh ra một cỗ khí phách hào hùng.

Con mẹ nó, ta còn chưa ăn, ngươi muốn ăn trước.

Không nghĩ nhiều, tôi trực tiếp cầm lấy cây gậy sắt trên bồn rửa tay, đập mạnh vào cái đầu bóng lưỡng của tên đầu trọc.

"Đông" một tiếng, tên đầu trọc loạng choạng tại chỗ, tiếp theo, liền ngã chổng vó trên mặt đất.

Ai ngờ bên này tên đầu trọc vừa mới ngã xuống, lại có một mặt sẹo đẩy cửa tiến vào, thấy đầu trọc trên mặt đất, ánh mắt cực kỳ hung ác: "Hai người các ngươi, cư nhiên dám đánh huynh đệ ta, muốn chết!"

Tiếp theo, hán liền giơ cây gậy đập về phía tôi.

Tôi vội xoay người trốn, tránh được một kích trí mạng kia.

Hán một kích không trúng, thân mình nghiêng về phía trước, nhưng hai ba bước liền tiến đến trước mặt em phục vụ.

Phòng chừng là thấy em phục vụ dễ khi dễ hơn, liền giơ gây lên, nện vào đầu hắn.

Em phục vụ nhắm hai mắt lại, nước mắt tràn đầy mi.

Tôi lại không đành lòng, vì thế, hai tay liền cầm cây gây sắt kia, hướng về phía cúc hoa của mặt thẹo thọc một cái.

"Ngao!" một tiếng hét thảm thiết, mặt thẹo bỏ lại cây gây, che lấy cúc hoa của mình, nhảy lên như tôm giãy.

Lần này, em phục vụ xui xẻo không chịu thua kém, vội vàng nhặt cây gây sắt lên, hung hăng đập vào ót mặt thẹo một đập.

Vì thế, mặt thẹo cũng bỏ mình.

Kẻ thù quả thực đông như châu chấu.

Tôi cùng em phục vụ mới vừa nghỉ ngơi một phút, lại một cánh tay cuộn cuộn hình xoắn tiến vào.

Thấy hai người nằm trên mặt đất, mắt hắn sáng lên: "Thật sự là đạt được mà không cần phí công, hai người kia cứ nhiên rơi vào tay ta."

Thì ra bọn họ không phải anh em, là kẻ thù không đội trời chung.

Tục ngữ nói, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Nghĩ vậy, tôi lơ lửng.

Ai ngờ cái hình xoắn cuộn kia khoe miệng nổi lên một tia cười gian, giơ cây gây lên hướng tôi đánh tới.

Tôi không phục, vội làm ra dáng vẻ tạm dừng, hỏi: "Chúng ta giúp người diệt bọn hắn, cho dù người không cảm kích nhưng như thế nào còn muốn lấy oán trả ơn?"

"Không có cách nào" hình xoắn cuộn tiếp tục cười gian: "Để tránh các người ra ngoài khoe khoang khắp nơi là chính mình hạ gục bọn họ, ảnh hưởng việc ta tranh công."

Tôi rùng mình, cảnh cáo nói: "Ta là đảng viên dự bị, người dám bắt kính với ta, tổ chức đảng không bỏ qua của người!"

Ai ngờ hình xoắn cuộn kia tư tưởng giác ngộ không cao chút nào, vẫn cầm cây gây hướng đến đầu tôi.

Tôi lấy tay chỉ vào phía sau hắn, kinh ngạc nói: "Người xem!"

Hình xoắn cuộn tiếp tục nhe răng cười: "Người xem lão tử gốc a, lại tin tưởng người? Ha ha ha ha..... A!"

Em phục vụ đập một kích, hắn liền như vậy ngã xuống.

Tôi cảm thấy đáng tiếc, nếu hắn tin tôi không phải không có việc gì.

Vì muốn làm cho hắn nhớ đời, tôi cời quần hắn, dùng dây cao su buộc thành cái nơ con bướm trên tiểu đệ đệ hắn.

Vốn đang nghĩ muốn viết câu "Hàn Thực Sắc ngao du tại đây" lên chỗ này, nhưng đũa nhỏ này vốn sinh ra đã kém cỏi, tiểu đệ đệ diện tích quá nhỏ, căn bản là không thể viết được, tôi chỉ có thể từ bỏ.

Thật vất vả, mới đợi được âm thanh bên ngoài nhỏ dần, tôi và em phục vụ liền mở cửa, rồi đi ra ngoài.

Dưới ánh sáng tối mù, tôi nhìn thấy, sảnh lớn bữa bọn ngỗ ngang, rất nhiều người, đầu đều là máu, toàn bộ trong trạng thái hôn mê.

Ở giữa sảnh lớn, một người đang đứng, lưng đưa về phía chúng tôi.

Thân ảnh cao lớn, toàn thân toát ra hơi thở uy nghiêm, mỗi một đường nét trên cơ thể đều nguy hiểm.

Đây không phải là người đuổi giết nhóc ăn mày, hơn nữa còn là người làm tôi ngã trên mặt đất sao?

Trong nháy mắt, tôi kết luận, hắn không phải người tốt.

Hơn nữa, là người cực kỳ xấu.

Cho nên, chúng tôi cần phải tránh xa hắn.

Lại nói, em phục vụ kia quả thật xui xẻo.

Thứ nhất là chưa đủ từng trái, không nhìn rõ tình thế, thứ hai là phỏng chừng vừa mới ở trong toilet giết đồ cả mất rồi, hấn cư nhiên cầm gậy lớn đập chuẩn bị đập vào đầu người kia.

Tôi cũng không nói không thể đập, nhưng đập phải có hàm lượng kỹ thuật.

Em phục vụ xui xẻo, cư nhiên hô to một tiếng "Xem chiêu", tiếp theo tiếp tục chạy tới đập.

Hấn làm như vậy chẳng khác nào nói rằng: đại ca, ta đến đánh lên nguoi, phải chú ý nha!

Tôi vô cùng hoài nghi đứa nhỏ xem phim võ hiệp truyền hình quá nhiều rồi.

Phim võ hiệp cổ trang đều diễn như vậy, cho dù là nhân vật phản diện mi hươu mắt chuột, trước khi đánh lên, cũng phải quát to một tiếng mõ mõ mõ mõ chường, hoặc là mõ mõ mõ mõ chầm.

Nhưng đó là TV a.

Cho nên, cây gậy ngay cả tóc của người cũng chưa đụng đến, em phục vụ xui xẻo bị đập một cước văng vào vách tường làm tác phẩm nghệ thuật.

Lúc này, lại một người cầm gậy sát đi vào đến, hô lớn: "Vân Dịch Phong, ta liều mạng với nguoi!"

Đáng tiếc, lời nói hào hùng vừa thốt ra vài giây, gậy sắt đã bị người gọi là Vân Dịch Phong đoạt lấy, tiếp theo đầu bị u lên một cục.

Người kia dường như thiên hạ vô địch, nhưng tôi Hàn Thực Sắc cũng là thiên hạ vô địch phiên bản 2.0.

Ý tôi chính là, lúc Vân Dịch Phong tập trung tinh thần đối phó tên kia, tôi lén lút mai phục phía sau hấn, thần không biết quỷ không hay đập vào đầu hấn.

Tôi dùng hết sức bình sinh, cho nên, thiên hạ vô địch Vân Dịch Phong lung lay, ngã xuống trên mặt đất.

Rốt cục, thế giới hòa bình.

Tôi thở ra một hơi dài ra, vượt qua hấn đang té trên mặt đất, bước nhanh về phía cửa.

Nhưng đúng lúc này, mắt cá chân tôi lại bị một bàn tay to gắt gao túm lại.

Tìm nhất thời ngưng đập.

Mẹ nó, hóa ra Vân Dịch Phong này là thiên hạ vô địch phiên bản 3. 0, bị tôi đập lại có thể không bất tỉnh!

Xong đời, lần này đầu tôi sẽ bị đập nát vụn.

Khi bị hấn bắt lấy, thân thể tôi đang tiến mạnh về phía trước, chính bởi vì bỗng nhiên có lực cản, thân thể tôi không tự chủ được té nhào về phía sau.

Tiếp theo, mông tôi liền nặng nề ngồi trên cái gì đó hình thù kỳ quái.

Nói là hình thù kỳ quái, cũng không sai.

Đồ vật này hình như là hình cầu.

Nhưng là, mặt cầu tuyệt không bóng loáng. Có một vật cao cao lồi lên, như là xương cốt.

Mà ở phía dưới vật lồi lên cao cao đó, là một cái động.

Tôi cẩn thận suy nghĩ, bỗng nhiên tỉnh ngộ, đó là một mặt người!

Hơn nữa chính là mặt Vân Dịch Phong!

Kỳ thật, lá gan Hàn Thực Sắc tôi rất là nhỏ.

Cho nên, bị dọa như vậy, hơn nữa đột nhiên ngồi xuống, tôi không cẩn thận đánh một cái rắm.

Đúng vậy, tôi ngồi ở trên mặt Vân Dịch Phong đánh rắm một cái.

Ý thức được điểm ấy, tôi tay chân vội vàng luống cuống bò dậy, vừa nom nớp lo sợ nhìn, lại phát giác, Vân Dịch Phong hai mắt nhắm nghiền, đã hoàn toàn chết ngắt.

Cuối cùng là bị mông phì nộn của tôi ngồi ngắt, hay là bị tôi đánh rắm ngắt, đó là một vấn đề.

Vì thế, tôi liền một tay đỡ má, nghiêm túc xem xét.

Nhưng là, chỉ xem xét ba giây đồng hồ, tôi liền co chân chạy —— hương vị kia rất là tươi sống, ngay cả chính mình cũng chịu không nổi.

Ra khỏi cửa, vội vã rẽ phải —— tôi nhớ rõ đó là đường đến đại sảnh.

Nhưng chưa chạy được vài bước, liền gặp gỡ người quen.

Tôi thấy Kiều bang chủ mang theo thủ hạ đến đây.

Giống như là nhân dân lao động cùng khổ gặp gỡ phóng quân, tôi chạy nhanh tới, nói: "Bang chủ a, người rốt cục xuất hiện rồi!"

Kiều bang chủ liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: "Mau đi ra đi, Đồng Điều bị thương."

Lòng tôi đột nhiên nhảy dựng, chạy nhanh về hướng đại sảnh.

Giờ phút này, đèn trong đại sảnh sáng chói, âm nhạc cũng ngừng, trên mặt đất đầy những mảnh vụn thủy tinh, còn có vết tích máu.

Một đám đông đang bị mấy chú cảnh sát áp chế, ngồi xổm trên mặt đất, đều nhận tội.

Mà tôi liếc mắt một cái liền thấy, trên sofa giữa sảnh, Sài Sài cùng Bông tai đệ đệ vây quanh một người đầy máu —— Đồng Điều.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Súc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đại tạ bát khối

Trong lòng liền nghẹn lại, vội tiến lên, nôn nóng hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Là bị ai đánh? Hẳn ngại mạng mình quá dài hay là kê kê quá dài, hai loại ta đều giúp hẩn tiêu diệt cả thảy!"

Đồng Điều ngẩng mạnh đầu, đôi mắt vì mất máu quá nhiều mà hơi có chút lơ mơ kia, trong khoảnh khắc đang nhìn tôi đó, thỉnh linh bùng lên một đạo tinh quang, ngay sau đó, như là trong nháy mắt đã phóng thích hết lực lượng, nhạt tan, an bình, yên tâm.

Tôi đẩy Bông tai đệ đệ qua một bên, cẩn thận xem xét tình trạng vết thương của Đồng Điều.

Vết thương ở chỗ đường nếp tóc, một đường rách rất sâu, máu ào ạt mà ứa thẳng ra ngoài.

Bởi vì liên quan đến công việc, bình thường cũng đã quen các loại vết thương máu thịt lẫn lộn, có dữ tợn có khủng bố hơn nữa, cũng xem như bình thường.

Thế nhưng, lúc vết thương xuất hiện ở trên người mà mình quan tâm, ánh mắt của tôi vẫn có hơi hơi đau đớn.

"Sao không đi bệnh viện?" Tôi cau mày: "Chẳng lẽ muốn nhìn hẩn chảy hết máu sao?"

"Kéo hẩn không đi," trong giọng nói của Sài Sài mang theo buồn bực bất đắc dĩ: "Hẩn nhất định phải nhìn thấy người bình an đi ra mới chịu đi."

"Ta rất khỏe, đi, nhanh đi bệnh viện!" Tôi vội vàng cùng Sài Sài đỡ Đồng Điều lên xe của Bông tai đệ đệ.

Bông tai đệ đệ cũng là người đủ nghĩa khí, dọc đường đi vô cùng lo lắng, liên tục vượt ba cái đèn đỏ, rốt cục nội trong năm phút đưa Đồng Điều đến bệnh viện.

Cầm máu, khâu lại, tiêm phòng, lại đi chụp hình, cho tới nửa đêm, rốt cuộc xác định Đồng Điều không có gì đáng ngại.

Nhưng bởi vì mất máu quá nhiều, Đồng Điều nằm ngủ say trên giường bệnh.

Tôi tóm lấy tai của Bông tai đệ đệ, kéo hẩn ra ngoài phòng bệnh, nheo mắt tra hỏi: "Nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Là ai đánh Đồng Điều?"

Khuyên tai đệ đệ đau đến miệng đều lệch, vội cầu xin tha thứ: "Tỷ tỷ, người nhẹ chút, lỗ tai ta sắp bị kéo rớt xuống rồi."

Dù sao tác dụng của uy hiếp đã đạt được, tôi liền buông tay ra.

"Sự việc là thế này," Bông tai đệ đệ xoa xoa cái lỗ tai sưng đỏ, chậm rãi mà nói: "Quán bar kia ta chỉ chiếm 50% cổ phần, mà 50% cổ phần còn lại là

thuộc về Vân ca, một đại ca khu đông. Hôm nay quán bar ngày đầu tiên khai trương, hẳn đương nhiên cũng mang theo thuộc hạ đến ủng hộ. Ai ngờ, Đại Dao khu tây kia cùng Vân ca trước giờ luôn giữ khoảng cách, đêm nay lại cố ý đến khiêu khích kiếm chuyện. Tỷ tỷ người nhất định rất khó hiểu, quan hệ bọn họ vì sao lại cứng rắn như vậy? Nói đến chuyện này thì dài dòng lắm... A, đau!"

"Đau thì nói tới trọng điểm!" Tôi tức giận đến thiếu chút nữa vặn cái lỗ tai của hắn xuống dưới: "Người là đang cố ý đùa giỡn ta phải không?"

Hoàng kim cơn hạ xuất hảo nhân[2], lần này Bồng tai đệ đệ đã hoàn toàn học ngoan, hắn cúi đầu mà cúi cúi đầu, nói: "Tỷ tỷ, không phải ta không muốn nói với người, là Đồng ca cản ta không được nói với người."

"Yên tâm, ta nhất định sẽ làm bộ như không biết." Tôi trấn an nói.

Bồng tai đệ đệ không làm sao được, chỉ có thể đem sự việc xảy ra một năm một mười[3] mà nói ra: "Sau khi ta báo cho các người rồi đi không bao lâu, Đại Dao khu tây liền mang theo người tới quán bar, không chỉ đập phá đồ đạc, còn động thủ đánh người, ta vội phái người đi báo cho Vân ca đến trừng trị bọn họ. Đúng lúc này, ta nhìn thấy Đồng ca vội vã đi xuống lầu, nói là người đi toilet nhưng vẫn chưa trở lại, hỏi ta có thấy người đi ra không. Ta nghĩ tỷ tỷ người chắc chắn là lạc đường, liền đem suy đoán này nói cho Đồng ca. Đồng ca vừa nghe, lập tức xoay người nói là phải quay trở lại tìm người. Nhưng lúc này, người của khu tây đã lên đến lầu trên, hai bên đang sống mái với nhau rồi, trở lên lầu quả thực chính là đi chịu chết a. Ta sống chết lôi kéo muốn nắm lấy Đồng ca, nhưng căn bản là kéo không được, một tay hắn đẩy ta ra, ba bước thành hai bước[4] liền chạy lên rồi. Kết quả, đang trên đường tìm tỷ tỷ người, cùng những người kia hỗn chiến nên đã bị thương."

Tôi vừa nghe vừa ôm ngực mình, mắt đầy lệ nóng, cảm động đến rối loạn.

Đồng Diêu a Đồng Diêu, người quả nhiên là đàn ông, đủ nghĩa khí!

Đêm nay nhất định là đêm không ngủ.

Tôi ở bên này vừa mới hiểu rõ tình hình, Sài Sài đã cảm di động, đi tới, nói: "Lâm Phong mời đến đồn công an cho khẩu cung."

Nghe vậy, tôi đến đầu ngón chân cũng căng thẳng, bỗng nghĩ đến mình đánh bất tỉnh bốn người ở trong gian phòng thuê kia.

Xong đời, chắc sẽ không trong một lúc xuống tay quá nặng, lấy mạng người chứ?

Kính hồn bạt vía mà đi vào đồn công an, mới phát hiện bản thân sợ bóng sợ gió rồi.

Thì ra người Kiều bang chủ muốn tìm là Sài Sài -- năm tên côn đồ ngồi xôm dựa vào bên tường đồn công an, vết thương trên đầu chính là được Sài Sài ban tặng.

Thấy Sài Sài, năm tên côn đồ kia cảm phần đến điên cuồng, một tên trong đó thậm chí uất ức mà chỉ vào Sài Sài khóc lên: "Chính là người này, chúng ta vốn tự mình đánh nhau đang tốt đẹp, nhưng cô ta vừa lên đến, hai lời chưa nói, trực tiếp cầm bình rượu liền đập vào đầu của chúng ta..... Chúng ta, chúng ta căn bản là không có trêu chọc cô ta!"

Kiều bang chủ vừa đặt bút ghi chép vừa nhướn mí mắt lên, liếc nhìn Sài Sài, tuy rằng lần này không lộ ra hàm răng trắng kinh điển kia, nhưng nụ cười nơi khóe miệng giống với bóng đèn huỳnh quang trên đỉnh đầu tôi lúc này, bóng loáng bóng loáng.

Sài Sài đối với nụ cười của hắn, rất là không đồng ý, nhàn rỗi giải thích: "Lúc ấy ta đã uống hơi nhiều, hơn nữa bộ dạng bọn họ không phải rất giống người tốt, cho nên mới xuống tay."

Kiều bang chủ vẫn là một câu cũng không nói, tươi cười nơi khóe miệng tiếp tục bóng loáng.

"Tùy các người, cùng lắm thì giam ta mười bữa nửa tháng." Sài Sài hạ quyết tâm.

"Không đâu, không đâu, chúng ta làm sao có thể giam Sài tiểu thư chứ?" Tiểu Trần vội vàng ra hoà giải: "Bọn họ là cố ý gây sự, Sài tiểu thư người là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ."

Năm tên ngồi xôm ở góc tường cuộn cuộn cảm hận không thôi: "Các người làm sao có thể vì tình riêng mà trái pháp luật?"

Lông mày Tiểu Trần liền dựng lên: "Không phục, không phục trước tiên tự biến mình thành một mỹ nữ đi."

Năm tên cuộn cuộn không nói gì cứng họng.

Lúc này, một chú cảnh sát khác đi tới, báo cáo với Kiều bang chủ: "Lão Đại, Lý Đại Chí, Vương Minh, Nhậm Trình đã đi đến bệnh viện rồi."

"Là bị ai đánh?" Kiều bang chủ hỏi: "Nghiêm trọng không?"

"Đúng, ai làm bọn họ bị thương?" Tiểu Trần nắm chặt tay, tiểu vũ trụ trên người bùng nổ: "Người khu tây hay là người khu đông?"

"Không phải người làm bị thương, hình như là hít phải khí độc." Lúc chú cảnh sát nói cũng là có vẻ mặt không thể hiểu nổi: "Nghe nói, bọn họ mới vừa đẩy cửa một gian phòng bao ra, một luồng mùi thoắt dơ bản phả vào mặt mà đến, ba bọn họ nhất thời không phòng bị, hít một ngụm lớn liền té xỉu... Đúng rồi, nghe nói Vân Dịch Phong đại ca khu đông chính là được tìm thấy ở trong gian phòng bao đó, trên người không có thương tích gì, phỏng chừng cũng

là bị chất khí kia xông bất tỉnh."

"Xem ra hiện tại giang hồ đánh nhau bắt đầu sử dụng vũ khí kiểu mới rồi." Tiểu Trần vuốt cằm trầm tư: "Hừ, sau này khi chấp hành nhiệm vụ, cần xin mặt nạ phòng độc mới được."

Tôi ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà, nhìn đèn huỳnh quang, nhìn cái mông vênh của chú cảnh sát.

Không nghe thấy, cái gì tôi cũng không nghe thấy.

"Nếu đã hỏi xong, lại không bắt ta, vậy ta đi đây." Sài Sài nói xong, liền kéo tôi đi ra ngoài.

Lúc đi qua cạnh người Kiều bang chủ, tôi nghe thấy Kiều bang chủ nhẹ giọng nói: "Người chú ý tên giáo sư kia một chút."

Sài Sài cúi đầu, toét miệng cười với hắn: "Người ta nên chú ý nhất là người."

Nghe vậy, Kiều bang chủ ngẩng đầu, lần này không sai, đã mở miệng, hàm răng trắng lại lộ ra, ả a hiện: "Đúng vậy, đời này của người, người nên chú ý nhất, chính là ta... Dù sao, chúng ta cũng là từng đồng sàng cộng mệnh [5]."

Sài Sài đáng thương, trong lời nói lại bị chiếm tiện nghi.

Sài Sài nheo mắt, trong mắt mang theo mảnh vỡ nho nhỏ.

Đồn công an đã yên tĩnh lại.

Tôi chậm rãi đi đến cạnh bàn, cầm bình nước[6], điện thoại, ống đựng bút vân vân hết thảy những vật cứng giống như gạch vụn lén lút chuyển cho Tiểu Trần, Tiểu Trần lặng lẽ nhận, lại chuyển cho Tiểu Trinh, Tiểu Trinh nhận, tiếp tục chuyển cho Tiểu Nghiêm.

Chuyện đùa, một người con gái dám một mình đấu năm tên lưu manh, người cho rằng người ta không dám đánh cảnh sát?

Nhưng mà, Sài Sài là không thêm đánh.

Nó hơi ngẩng cổ, lộ ra đường cong duyên dáng, còn có chiếc cằm tinh tế.

Sau đó, nó nhấc chân, rồi đi.

Tôi cùng những người khác thở ra ngụm khí thật lớn.

Ôi mẹ tôi, hai người kia còn đấu như vậy thêm nữa, tế bào trứng của những người xem như chúng tôi đây không biết phải tổn thất bao nhiêu.

Sau khi khách sáo vài câu, tôi cũng chạy ra khỏi đồn công an, đuổi theo Sài Sài.

"Này, Kiều bang chủ bảo mày chú ý tên giáo sư sư kia là ý gì?" Tôi tò mò.

"Ai biết?" Sài Sài ngáp một cái.

"Tính ra, mày cùng tên giáo sư kia cũng quen nhau gần nửa năm, rốt cuộc cảm giác thế nào a?" Tôi hỏi.

"Cũng không có nửa năm, giữa chừng hắn đi học nơi khác, thời gian chúng tao thật sự gặp mặt cũng chỉ có hai tháng."

Sài Sài rù rụt, suy tư hồi lâu, cuối cùng nói: "Đối với tao rất chu đáo, nhưng mà... Dù sao tao vẫn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, tao cũng chẳng nói được."

"Có thể là mày đa nghi chăng?" Tôi trấn an: "Mày nghĩ xem, người trước kia mày gặp được đều là có chút không bình thường, bây giờ thật vất vả gặp được người bình thường, cho nên sẽ không quen."

"Phòng chừng là như vậy." Sài Sài day day thái dương, đột nhiên thốt ra một câu: "Tên Lâm Phong kia thực phiền phức."

Tôi vốn muốn nói cho Sài Sài, nói Kiều bang chủ kỳ thật là rất có ý với nó, nhưng là nghĩ lại, hay là thôi đi.

Dù sao, thời gian gần đây thật nhàm chán, xem hai người bọn họ đấu qua đấu lại cũng rất vui.

Tôi thừa nhận, lòng dạ tôi đen tối.

Đồng Diêu không muốn làm âm mưu chuyện này, vì thế bèn giấu người trong nhà.

Cho nên, công tác chăm sóc hắn liền do tôi cùng Sài Sài gánh vác.

Nhưng bởi vì vấn đề thời gian trong công việc của Sài Sài, đến cuối cùng, biến thành một mình tôi chăm sóc Đồng Diêu.

Bạn học Đồng Diêu là bởi vì tôi mà bị thương, nghĩ đến điểm này, tôi liền cảm động không thôi, chăm sóc hấn cũng là hết sức tận tâm, ngoại trừ thỉnh thoảng cười giễu lịch sử xương bột biển bị gãy của hấn, trên cơ bản là cũng không chọc gì hấn.

Bạn rón bên Đồng Diêu, tôi liền quên được rất nhiều chuyện.

Ví dụ như, sự khác thường của nhóc ăn mỳ buổi tối hôm đó.

Ví dụ như, ở trong gian phòng bao tôi đập vào đầu bốn người.

Ví dụ như, tôi thả cái rắm ở trên mặt của Văn Dịch Phong lão đại khu đông.

Thế nhưng không sao, ông trời có thể làm tôi nhớ rõ.

Vào ngày thứ ba sau khi sự việc phát sinh, tôi cầm cặp lồng giữ nhiệt chứa canh gà, đến bệnh viện đưa com cho Đồng Diêu. Bước vào thang máy, đang muốn đóng cửa, hai người chen vào.

Tôi đảo đuôi mắt qua, kẻ ngón chân ngay lập tức liền co rút lại.

Cái người trên đầu quần băng gạc, trên tay vẽ một con rồng kia, không phải là tên hình xăm cuộn cuộn đêm đó ở trong toilet của phòng bao, bị tôi cùng phục vụ sinh xui xẻo đánh ngã sao?

Nhận ra điều này, tôi hận không thể đưa đầu đến chỗ mất cá chân, vội nghiêng người đi, co vào trong góc.

May mắn, hình xăm cuộn cuộn kia không chú ý tới tôi, chỉ chuyên tâm mà nói chuyện cùng đồng bọn: "Ta nhớ rất rõ, nhất định là đứa con gái kia đánh Văn ca."

"Mẹ nó, một đứa con gái làm sao có thể đánh ngã người cùng Văn ca chứ? Lão tử thật sự là không nghĩ ra." Đồng bọn nghi hoặc.

"Lão tử là bị đánh lén, con bé kia đặc biệt gian xảo, Văn ca không phải cũng là bị nó đánh lén sao?" Vì bảo hộ hình tượng bản thân, hình xăm cuộn cuộn vội vàng biện giải.

"Dù sao, sau khi Văn ca tỉnh lại, sắc mặt xanh mét. Thời gian ta theo hấn lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy hấn tức giận như vậy. Văn ca hạ lệnh, không tiếc bất cứ giá nào phải đào ra được con bé kia ra." Đồng bọn nói: "Cho nên, hôm nay liền tìm đến người, muốn để người vẽ ra dáng vẻ của nó."

"Yên tâm, lúc lão tử học tiểu học, vẽ tranh còn từng được khen thưởng hạng nhất của trường, tuyệt đối có thể vẽ đến giống như ảnh chụp." Hình xăm cuộn cuộn vỗ ngực cam đoan.

Tôi đứng ở trong thang máy, ngốc như gà gổ.

Tên Văn Dịch Phong kia cũng đã chuyển tới bệnh viện này?

Nghe ý tứ vừa rồi của hai tên lưu manh, tên Văn Dịch Phong kia hình như là cực kì cực kì cực kì cực kì tức giận.

Rõ ràng muốn đào ba thước đất, lôi tôi ra cho bằng được, khẳng định là muốn đem tôi chặt thành tám khối.

Trương lai không lâu sau, khối thi thể của tôi sẽ xuất hiện ở trong mỗi một cái trạm rác lớn của cái thành phố này, dọa chết bà cụ nhặt phế phẩm.

Nghĩ đến đây, tôi mặt trắng ra, tay lạnh đi, chân run lên, tóc tai đều đã dựng đứng.

Bất quá, cũng may Văn Dịch Phong không nhìn thấy dáng vẻ của tôi, còn có thời gian chuyển Đồng Diêu ra ngoài.

Nghĩ đến đây, tôi vội vã xông vào trong phòng bệnh của Đồng Diêu, bình tĩnh mà bưng canh gà cho hấn, tiếp theo, lại tiếp tục bình tĩnh mà ra ngoài, sau đó, dùng tốc độ có thể so với Usain Bolt[7], vọt tới văn phòng bác sĩ, yêu cầu giải quyết thủ tục xuất viện cho Đồng Diêu.

Thế nhưng, bác sĩ lại vắng mặt, phòng chừng là đi tuần phòng.

Lòng tôi nóng như lửa cháy, một khắc cũng không chờ được, đang chuẩn bị đi tìm bác sĩ.

Thế nhưng, ở cửa, lại phát hiện tên lưu manh xăm mình kia đang đi về phía văn phòng.

Tôi nhất thời chân tay luống cuống, lui về văn phòng, ở trong phòng xoay khắp nơi thậm chí còn ghé vào mép cửa sổ, suy nghĩ có nên nhảy xuống hay không.

[1] 大卸八塊: đại tạ bát khối – vốn là một cực hình thời xưa, cùng với “ngũ mã phanh thây”. Nay chỉ việc đem một thứ đầy đủ nguyên vẹn chia thành những phần nhỏ.

[2] 黄金棍下出好人: hoàng kim côn hạ xuất hảo nhân – có roi vọt mới nên người

[3] 一五一十: nhất ngũ nhất thập – rõ ràng chi tiết

[4] 三步两步: tam bộ lưỡng bộ - vội vàng, ba chân bốn cẳng

[5] 同床共眠: đồng sàng cộng miên - cùng ngủ chung giường

[6] 太空杯: bình thái không – một loại bình đựng nước uống

[7] 博尔特: Usain Bolt (sinh 21 tháng 8 năm 1986) là một vận động viên điền kinh người Jamaica. Anh là người đang giữ kỷ lục thế vận hội và thế giới ở các nội dung chạy 100 mét, 200 mét và cùng với các đồng đội chia sẻ kỷ lục ở nội dung chạy 4 x 100 mét tiếp sức. Bolt đã trở thành nam vận động viên đầu tiên đoạt huy chương vàng ở cả 3 nội dung trên tại một kỳ Thế vận hội kể từ sau vận động viên Carl Lewis tại Los Angeles năm 1984, và cũng là nam vận động viên đầu tiên trong lịch sử lập kỷ lục mới ở cả 3 nội dung cao quý này của bộ môn điền kinh tại một kỳ Thế vận hội. Do những thành tích nổi bật trong các nội dung chạy nước rút mà giới truyền thông đã đặt cho anh biệt danh "Bolt tia chớp" ("Lightning Bolt").

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Người, người không được làm bậy nha!

Nhưng tầng lầu này thật sự quá cao, nhảy xuống như vậy, não của tôi có lẽ sẽ vỡ ra giống như sốt cà chua vậy.

Dưới tình thế nguy hiểm, tôi nhìn thấy trên bàn có cặp mắt kính, còn có áo blouse trắng được tùy tiện treo trên giá áo

Vì thế, một ý tưởng hình thành trong đầu tôi.

Lúc hần đi vào, tôi đã mang mắt kính, mặc áo blouse trắng, ngồi tại bàn làm việc, giả bộ viết bệnh án.

“Bác sĩ, đầu đại ca của chúng ta bị choáng, người mau đến xem giúp đi.” Tên lưu manh xăm mình đứng quất tại cửa.

Tôi không ngẩng đầu, cũng không dám ngẩng đầu, chỉ đè thấp giọng nói: “Bác sĩ phụ trách của đại ca các người đang đi kiểm tra phòng bệnh, các người đi tìm hần đi”

“Vậy không phải sẽ để Vân ca của chúng tôi chờ rất lâu sao? Như vậy sao được?” Tên lưu manh xăm mình có ý không vui, nói: “Người không phải là bác sĩ sao? Đừng dong dài, nhanh lên đi theo ta”

“Ta không phải là bác sĩ phụ trách, đối với bệnh tình của đại ca các người không nắm rõ, các người đi tìm người khác đi” Trong lòng bàn tay tôi, trên lưng, dưới nách, bàn chân, ngay cả cổ họng và trong mắt tất cả đều là mồ hôi, đã sớm bị mất nước

“Này, người không phải là khinh thường đại ca chúng ta chứ? Người, bác sĩ này, lá gan cũng không nhỏ nha? Có tin là chúng ta phá hủy bệnh viện này không?” Tên lưu manh xăm mình giận dữ, hung ác uy hiếp: “Mau đi cùng ta!”

Tôi bị ép buộc nhục nhã bắt đầu đi phải đứng lên, đầu cúi xuống, từng bước một di chuyển về phía phòng bệnh Văn Dịch Phong

Nhưng còn chưa đi đến gần, lòng tôi liền giá lạnh -- một hàng tiểu đệ mặc đồ đen đang đứng trước cửa phòng bệnh, trên mặt mỗi người đều đằng đằng sát khí.

Tôi bắt đầu đếm trên đầu ngón tay, phát hiện ra rằng nếu tôi bị phanh thây ở bên trong, mỗi người bọn họ lấy một khối thi thể bỏ đi, cơ bản là thần không biết quỷ không hay

“Bác sĩ này xảy ra chuyện gì vậy? Đi chậm như vậy, đúng là không có y đức, không xem người bệnh là số một.” Lưu manh xăm mình ở phía sau tôi phát tiết sự bất mãn của mình

Tôi thật tui thân.

Đại ca, không phải tôi không muốn đi nhanh, mà là chân tôi đã bị các người dọa đến mềm nhũn, tôi làm sao đi nhanh được?

Lưu manh xăm mình tiếp tục nói thầm ở phía sau tôi: “Người ngoài đều nói chúng ta là xã hội đen, ta thấy, bệnh viện mới là xã hội đen lớn nhất. Chúng ta thu phí bảo kê là giá công khai, còn bệnh viện đúng là ăn tươi nuốt sống, ăn nho không phun vỏ, chỉ bệnh cảm nhẹ thôi cũng phải tốn cả trăm đồng, đúng là thổ phi, cường đạo!”

Trong tiếng lên án như vậy, tôi đẩy cửa phòng bệnh ra.

Liếc mắt một cái liền thấy Vân Dịch Phong đang nằm trên giường bệnh, trong tay đang cầm một tờ giấy, mắt hơi nhắm.

Hai lần gặp mặt hần trong buổi tối hôm đó, bên trong rất u tối, nhìn không rõ ràng.

Nhưng mà hiện tại, tôi cũng coi như là triệt để nhìn rõ bộ dạng của hần.

Da thịt màu mặt ong, tỏa ra hơi thở nồng đậm nam tính. Đôi mắt chim ưng, tối đen, thâm trầm, như một hố đen tối tăm và sâu thẳm có thể nuốt chửng người. Mũi của hần rất cao và thẳng, làm cho khuôn mặt vẽ ra đường nét cương nghị, cao to. Toàn thân cao thấp của hần đều ngưng tụ một loại hơi thở hào hùng vương giả, làm cho người ta không tự chủ được muốn thân phục.

Lúc này, hần nhìn tờ giấy kia, hỏi: “Người xác định cô gái kia có hình dáng như vậy?”

Giọng nói trầm thấp, uy nghiêm

Tên lưu manh xăm mình bên cạnh tôi vội nói: “Vân ca, chắc chắn đúng, cô gái kia có hóa thành tro tôi cũng nhận ra”

Tôi cúi đầu gào thét một tiếng, xương cốt lại bắt đầu mềm nhũn

Vân Dịch Phong không lên tiếng, tiếp tục nhìn tờ giấy, ánh mắt có chút sắc sảo.

“Đại ca, không phải mới vừa rồi anh nói đầu có chút choáng sao?” lưu manh xăm mình nhìn nọt nói: “Ta đã gọi bác sĩ tới... Ui, người còn đứng ở đây làm chi, không lẽ muốn đại ca chúng ta đến mời người? Mau đi tới đó!”

Tôi liền bị tên xăm mình xô một cái ngã đến trước giường bệnh của Vân Dịch Phong

Cho tôi một trăm lá gan, Hàn Thực Sắc tôi cũng không dám ngẩng đầu lên

Vì thế, tôi đè thấp giọng nói, tùy tiện hỏi vài vấn đề, sau đó quả quyết: “Không có gì đáng ngại, nhắm mắt dưỡng thần là tốt thôi”.

Đúng vậy, mau nhắm mắt đi, đại ca!

Sau khi nói xong, tôi tiếp tục vẫn duy trì tư thế đầu thấp đến mắt cá chân, xoay người lại, không đổi sắc mặt mà rời đi.

Nhưng mà, lúc chân tôi mới vừa bước một bước, một cái tay to mạnh mẽ mang theo thế lực kinh người, như một con chim ưng, nắm lấy cổ tay tôi.

Động tác thật vững vàng, chính xác, hung ác.

Giống y như lão viện trưởng của chúng tôi bắt lấy tiền cũng như lúc tôi đoạt đồ ăn vậy.

Tôi đoán, bị hần nắm như vậy cổ tay của tôi có thể trong nháy mắt sửa thành cầm mũi khoan thịnh hành gần đây.

Hơn nữa, không chảy máu, không dao kéo, hiệu quả tự nhiên, không có hậu quả.

Thật đáng tiếc cho Vân Dịch Phong, nếu đi làm chuyên gia giải phẫu thẩm mỹ, chắc chắn có thể ăn nên làm ra.

Cùng lúc tôi đang cảm thán, Vân Dịch Phong nắm cổ tay của tôi nâng lên, thúc ép tôi ngước mắt lên

Trong ánh mắt hần nhìn tôi, có sự nghiền ngẫm, có sự đen tối, có tia sáng

Trong ánh mắt tôi nhìn hần, có sự sợ hãi, có sự cố gắng trấn tĩnh, còn có... Một cục ghèn vàng tươi không lớn không nhỏ không cứng không mềm. Trong lòng tôi an ủi chính mình: đừng sợ, đừng sợ, tôi đang mặc áo blouse trắng, đeo kính đen, cũng giống như mặc một bộ áo ghi-lê, hần sẽ không nhận ra tôi

Nhưng mà, tôi vừa mới nghĩ như vậy thì tay của Vân Dịch Phong liền giống như tia chớp đuổi tới, “Soạt” một tiếng, tháo mắt kính của tôi xuống.

Trong nháy mắt, cái lạnh xuyên thấu tim tôi, ánh sáng nhá lên

Lúc này, ánh mắt của Vân Dịch Phong, mới từ từ híp lại một nửa.

“Người” giọng nói của hần thâm trầm, nguy hiểm: “Hình như ta đã gặp người ở đâu?”

“Mặt ta rất phổ biến” Bề ngoài tôi thật bình tĩnh, nhưng kỳ thật giờ phút này đã đến bên bờ vực tè ra quần.

Vân Dịch Phong chậm rãi chuyển ánh mắt sang bức hình trong tay.

Tôi thừa nhận, lúc này tôi đã tè ra ngoài rồi.

Tôi nhắm mắt lại, chờ đợi hấn ném ly ra hiệu, gào lên một tiếng: “Đem cô gái này băm vằm cho ta, chừa hai bánh bao trước ngực là được rồi!”

Thời gian từng giây từng giây trôi qua.

Mồ hôi lạnh ngưng tụ thành sông trên trán tôi, chảy thẳng xuống

Trái tim tôi phải đập trung bình 10 cái mỗi giây.

Da của tôi bắt đầu co rút lại, co rút lại, không ngừng co rút lại.

Không biết qua bao lâu, Vân Dịch Phong buông tôi ra, sau đó thản nhiên nói: “Xem ra, ta đã nhìn nhầm”

Tôi mạnh mẽ mở mắt ra, hơi hoài nghi hấn cố ý, bức hình đang ở trên tay, làm sao có thể nhầm được?

Nhưng mà khi tôi thấy bức hình, tôi lập tức tin lời Vân Dịch Phong.

Bởi vì tôi cũng không biết người trên đó.

Mắt đậu xanh một lớn một nhỏ, mắt lớn như tám thót, cái mũi giống Thành Long, cái môi xúc xích thật dày chiếm một phần hai gương mặt, còn có lỗ loét khắp mặt.

Tôi thật sự tự hào nói một câu, so sánh với bức hình tôi thật sự là mỹ nữ cấp bậc Lý Gia Hân.

“Làm phiền rồi, bác sĩ, ngươi có thể đi ra ngoài” Vân Dịch Phong cúi đầu, không hề nhìn tôi

Tôi thở dài một hơi, vội vàng bôi mỡ vào chân, chạy biến.

Nhưng khi ra đến cửa, tôi nghe hấn hỏi một câu: “Tìm được Nhị Thiếu chưa?”

Thuộc hạ bên cạnh hấn cung kính trả lời: “Vân ca, đêm đó, chúng ta đuổi theo Nhị Thiếu đến đường Hà Phi, tới đầu ngõ liền không thấy hấn. Ta đoán chắc là hấn ở gần đó, ta đã tăng số người đi tìm kiếm”.

Sau đó, cửa phòng bệnh đóng lại, tôi cũng không còn nghe được lời nói bên trong nữa

Nhưng mà tôi xác định, Nhị Thiếu trong lời nói của bọn họ chính là nhóc ăn mỳ.

Không hề khó đoán, nhà của tôi ở gần đường Hà Phi, hơn nữa vào ngày xảy ra sự cố Vân Dịch Phong đúng là đang truy đuổi nhóc ăn mỳ.

Tôi rất ghét chuyện phức tạp, cho nên, sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, tôi chạy nhanh đi làm thủ tục xuất viện cho Đồng Diêu, đem hấn đi đến một bệnh viện khác.

Sau khi sắp xếp tốt cho hấn, tôi lập tức chạy về nhà, đi tìm nhóc ăn mỳ tính sổ.

Tính toán thời gian, hiện tại nhóc ăn mỳ hấn là đang ở trong phòng Kiều bang chủ.

Bởi vì thỉnh thoảng Kiều bang chủ phải trực ban, không thể về nhà, sợ phát sinh chuyện linh tinh như quên khóa gas, quên khóa nước nên liền giao chìa khóa phòng cho tôi.

Từ sau khi có cái chìa khóa, tôi thường nhân lúc Kiều bang chủ không có ở nhà, liền đến nhà hấn trộm gì đó trong tủ lạnh để ăn.

Tôi ngựa quen đường cũ mở cửa nhà Kiều bang chủ ra, lại không nhìn thấy nhóc ăn mỳ.

Quái lạ, không lẽ chạy trốn sao?

Trong lúc tôi đang nảy sinh nhiều nghi vấn, phát sinh vô số tưởng tượng, lại nghe thấy tiếng nước “Ào ào” trong phòng tắm

Tôi thừa nhận, Hàn Thực Sắc tôi không trong sáng.

Cho tôi trái nho, tôi có thể tưởng tượng đến cảnh nó lơ lửng giữa hai cái miệng

Cho tôi trái chuối, tôi có thể tưởng tượng đến vật giống như nó trên thân thể đàn ông.

Mà tiếng nước trong phòng tắm thì trong nháy mắt đã làm cho đầu óc tôi hiện lên rất nhiều hình ảnh hấp dẫn.

Đúng vậy, bên trong là tên nhóc ăn mỳ.

Đúng vậy, nhóc ăn mày ở bên trong đang mông trần tẩm rửa.

Tôi nhíp ngón tay, tính toán rất lâu, cuối cùng quyết định, trong nửa năm nay, tôi đúng là đã chi ra không ít tiền trên người nhóc ăn mày, cũng đủ để đi quán ngưu lang hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ của soái ca, ôm chiếc eo thon nhỏ của soái ca, sờ sờ cái mông vĩnh của soái ca.

Vừa nghĩ như vậy, tôi liền yên tâm thoải mái. Đã đến lúc hái trái cây rồi.

Kết quả là, tôi lén lút mở cửa phòng tắm ra.

Ở bên trong là một mảnh sương mù mênh mông, tôi nhìn thấy thứ mình muốn nhìn. Nhóc ăn mày thân thể trần trụi, đứng ở dưới vòi nước. Bọt nước trong suốt, giống như bức màn thủy tinh, chảy xuống từ trên làn da bóng loáng của hắn. Lúc này, hắn đang ngửa đầu, nước chảy lên trên mặt hắn, bắn ra những giọt trong suốt lỏng lẻo. Mái tóc màu đen, bị nước thấm ướt, gắt gao dán chặt vào trên cổ hắn, vẽ ra một bức tranh hoa lệ.

Nhóc ăn mày như đang mặc một bộ áo mỏng trong suốt làm từ nước. Ngực trắng nõn, tay chân mảnh khảnh, chiếc mông non trẻ co giãn. Còn có... tiểu đệ đệ màu phấn hồng. Thật sự là nhìn thấy làm cho máu nóng tôi dâng lên, máu mũi cuồn cuộn!

Ngay lúc tôi đang xem nhập tâm, nhóc ăn mày nghe thấy tiếng động.

Mở mắt ra, thấy tôi, mặt mũi hắn nhảy dựng, cả người “xoát” một chút liền biến thành màu hồng toàn bộ. Cái lỗ tai, gương mặt, trên ngực, thậm chí ngay cả tiểu đệ đệ cũng hiện lên màu đỏ hồng. Giống như con tôm luộc. Nhưng mà, là con tôm non mềm làm cho người ta chảy nước miếng

Nhóc ăn mày vội xoay lưng lại, hoảng loạn muốn tìm đồ vật gì đó che chắn thân thể. Nhưng vội vàng thường mắc lỗi, khăn tắm treo bên cạnh bị bàn tay run rẩy của hắn làm rơi trên mặt đất. Kết quả là hắn chỉ có thể cúi mình xuống nhặt

Ngồi chồm hồm như vậy, cái mông cứ thế hướng thẳng về phía tôi.

Tôi để hai ngón tay trong miệng, huyết sáo một tiếng, đùa giỡn nói: “Nhóc ăn mày, cúc hoa lộ ra rồi kia!”

Tôi thừa nhận, Hàn Thực Sắc tôi vô cùng lưu manh.

Nhóc ăn mày luống cuống tay chân cầm khăn tắm quấn quanh hạ thân của mình, sau đó mới nhớ tới việc truy cứu trách nhiệm của nữ sắc ma tôi đây.

Lừa gạt tôi điểm cho mắt hắn vốn như ngôi sao trở nên lỏng lẻo hơn, nhuộm màu khuôn mặt non mềm của hắn đỏ hơn, tô bóng đôi môi mềm mại kia mộng nước hơn.

Thật sự là làm cho lòng người tan chảy.

Cảnh giới cao nhất của trêu chọc lưu manh là gì? Đó chính là trêu chọc rồi, ăn được chút ngọt, lại không chịu thừa nhận.

Vì thế, nữ lưu manh tôi đây liền thể hiện thái độ xem nhóc ăn mày đang trần truồng như là một cây củ cải to, nói: “Nhóc ăn mày, tắm xong rồi thì ra ngoài, tỷ tỷ hỏi người mấy câu”.

Cứ như vậy, cho dù nhóc ăn mày dù có bức bối, cũng không biết làm thế nào phát ra.

Chắc là do bị tôi chinh đến não choáng váng, hắn quần khăn tắm gọn gàng liền đi ra.

Dưới ánh sáng, tôi nhìn được rõ ràng hơn. Toàn thân cao thấp của nhóc ăn xin là một loại sạch sẽ gần giống thánh khiết, có sự thuần khiết của thiếu niên, cũng có chút sức mạnh của đàn ông.

Tôi đột nhiên nổi lên trong đầu ý nghĩ muốn tiếp tục đùa giỡn hắn. Đùa à, vừa rồi chỉ nhìn như vậy làm sao có thể thỏa mãn thú tính không giới hạn của Hàn Thực Sắc tôi?

Thế là, tôi vẫy tay gọi hắn đến ngồi xuống bên giường

Hắn không có nghi ngờ, thật sự đi lại. Tiểu bạch thỏ đã mắc câu, sói mẹ đương nhiên sẽ không khách sáo.

Tôi nghiêm túc nhìn hắn, nói: “Nhóc ăn mày, người hãy thành thật nói cho ta biết, tối ngày hôm đó cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Trong lúc đang nói chuyện, móng vuốt của tôi cũng khoát lên trên vai tròn bóng của hắn.

Chất lượng thịt kia, mới ngon làm sao?

Nghe vậy gương mặt nhóc ăn mày trở nên cứng nhắc, nhưng mà hắn không có lên tiếng.

Tay của tôi chậm rãi di chuyển đến ngực hắn, lông mày nhướng lên: “Như vậy, Vân Dịch Phong là gì của người?”

Nghe vậy, thân thể nhóc ăn mày càng thêm cứng nhắc.

Kết quả là, tôi nheo mắt, hai tay tôi đặt trên cái eo nhỏ nhắn kia của hắn, nhẹ nhàng chậm rãi vân vê sờ mó, hết sức dụ hoặc: "Ngươi nói ngươi thích ta, thế thì, bây giờ ngươi muốn làm gì với ta đây?"

Nhóc ăn mày cúi đầu, nước ở trên tóc chậm rãi từng giọt rơi xuống mặt của tôi. Từng giọt từng giọt khiến cho từng tắc da thịt tôi run rẩy.

Tôi nhìn hắn. Da tay của hắn trong suốt, không có một chút tỳ vết, lộ ra màu ửng hồng. Bờ môi của hắn nhỏ nhắn tròn bóng như nước, mang theo mềm mại. Con ngươi của hắn càng thêm đen nhánh, đen nhánh nhưng trong vắt. Giống như là đã hạ quyết tâm gì đó.

Tiếp theo, hắn cúi người mạnh xuống, hôn lên tôi.

Bờ môi của chúng tôi như không hề báo trước chạm vào nhau.

Sau một trận tê tê, tôi cảm giác được đôi môi của hắn, mềm nhũn, giống như trái cây đông lạnh. Nụ hôn của hắn là ngây ngô, không thuần thực. Nếu nói nó là một nụ hôn, không bằng gọi nó là gặm cắn. Lưỡi hắn mang theo một loại run rẩy, mãnh liệt khêu mở hai hàm răng của tôi, mạnh mẽ tiến vào. Sau khi tiến vào, hắn lại không làm gì, mà là ngoan ngoãn mút đôi môi cánh hoa của tôi. Đó là nụ hôn mang theo sự thanh thuần.

Tôi hoàn toàn không dự đoán được hắn sẽ có chiêu này, chỉ biết sững sờ ngây ngốc như một khúc gỗ.

Trong lòng tự nhiên dâng lên một cỗ tình cảm kính phục.

Nhóc ăn mày, quả nhiên có khí phách! Vì chính tôi một lần, lại có thể đưa nhan sắc lên sàn.

Nhưng ngay sau đó, tôi phát hiện có điều gì đó không đúng. Nhan sắc nhóc ăn mày, cũng bán có hơi quá rồi.

Hắn bắt đầu không chỉ có thỏa mãn với việc hôn tôi, hai tay của hắn, ở khắp nơi trên thân thể tôi vuốt nhẹ. Động tác mang theo ngây ngô mà thô bạo, như rất nóng lòng muốn tìm thông đạo phát tiết. Da thịt trắng mịn của hắn, bắt đầu ấm lên, bắt đầu trở nên nóng bỏng, giống như trong thân thể có một luồng nhiệt khó chịu sắp bùng nổ.

Giờ phút này, tôi lại vô cùng ghen ghét và bối rối. Dù đây chỉ là trò chơi, tôi cũng đùa không nổi.

Vì thế, tôi hét lớn: "Nhóc ăn mày, ngươi đừng tưởng cò non mà muốn ăn trâu già, mau đứng lên... Chớ có sờ, sờ ta ngồi dậy, tỳ tỳ cho ngươi một cái bánh bao lớn nóng hổi, cho ngươi sờ đủ!"

Nhóc ăn mày dường như không nghe thấy sự ngăn cản của tôi. Thần sắc của hắn nhiễm mê loạn, một loại ham muốn mê loạn và kiêu diễm. Hắn thở hổn hển, ngẫu nhiên còn theo trong yết hầu vang ra một chút trầm thấp van cầu rên rỉ. Hơi thở của hắn, phun lên trên mặt của tôi, sạch sẽ, tươi mát, đẹp đẽ. Con ngươi của hắn, cặp con ngươi như sao sáng chói lọi, ánh lên tình dục mê ly. Hàng lông mi kia, hơi hơi buông xuống, dày đặc mà uốn cong, phía trên, nhiễm phải một giọt nước, trong suốt mê người. Gương mặt của hắn, mang theo sự nhỏ bé và yếu ớt, mềm mại. Làn môi dưới của hắn, xao động không ngừng, đỏ tươi ướt át, thâm quảng như một quả trái cây chín mọng, dụ dỗ người đi hái.

Tôi thừa nhận, adrenalin của Hàn Thực Sắc tôi lại bắt đầu tăng vọt.

Trước mặt của tôi, là một báu vật vô cùng trong suốt và non nớt.

Lẽ nào không xao động chứ.

Nhóc ăn mày giống như một cái bánh socola trong đêm khuya đặt ở trên bàn, mà tôi thì bụng đói kêu vang đang do dự.

Một thanh âm nói: ăn đi, ăn đi, nếu ăn vào dạ dày của ngươi sẽ không còn giống như bị mèo quào nữa.

Một thanh âm khác lại nói: đừng ăn, đừng ăn, nếu ăn ngươi sẽ mập lên 10 cân, mặc váy cũng sẽ không vừa nữa.

Ăn hay không ăn, là cả một vấn đề.

Thời khắc biến chuyển này quyết định cả cuộc đời của nhóc ăn mày, tôi bỗng nhiên nghĩ đến, người lãnh đạo của quốc gia từng gây từng khắc cảnh cáo chúng ta, trẻ em là bông hoa của tổ quốc, là ánh mặt trời lúc 7, 8 giờ.

Nhất thời, tâm hồn của tôi một mảnh rõ ràng.

Đúng vậy, tôi không thể học theo những tên hái hoa tặc đem đóa hoa mềm mại đang sinh sôi nở xuống, không thể học theo Hậu Nghệ đem mặt trời bắn xuống.

Nghĩ vậy, thái độ của tôi bắt đầu trở nên cứng rắn hơn, vội giơ tay cố gắng đẩy nhóc ăn mày ra: "Ta rất nghiêm túc, tiếp tục đùa như vậy nữa, ta thật sự tức giận đó!"

Nhóc ăn mày không thêm quan tâm, môi hắn, đi tới gáy cổ của tôi, tay hắn, thậm chí bắt đầu cời khóa kéo quần jean của tôi.

Thân thể hắn có sự tinh tế trắng nõn đặc thù của thiếu niên.

Nhưng mà, sức lực của hắn, cũng mạnh kinh người, khiến tôi cảm thấy sợ hãi.

Trong lúc kéo khóa quần, khăn tắm trên người nhóc ăn mày cứ như vậy mà rơi xuống.

Tầng trói buộc cuối cùng rơi ra, nhóc ăn mày trong nháy mắt đẩy mạnh lý trí, hấn dùng thân thể của chính mình đè tôi xuống.

Dục vọng của hắn đều tập trung ở cái chỗ nóng rực kia, mà cái chỗ rực kia, giống như một con thú nhỏ, vuốt nhẹ giữa hai chân của tôi, đang tìm ngọn nguồn phát tiết.

Rốt cục, hắn vẫn không chịu nổi, bàn tay nhanh chóng đem quần của tôi kéo xuống.

Mất thấy cái trình tiết không đáng giá của tôi sắp bị đoạt đi, tôi quá mức hoảng hốt.

Nhưng mà, sau khi hoảng hốt quá độ, ngược lại tôi rất yên tĩnh, bình tĩnh lên tiếng: "Nhóc ăn mày."

Nhóc ăn mày mất sức lực rất lớn, mới từ trong tình cảm mãnh liệt mà ngẩng đầu lên.

Tôi theo dục vọng trong ánh mắt hắn nhìn thấy nụ cười tươi sáng trên khuôn mặt mình cùng với... điện thoại trong tay.

"Đồng" một tiếng, tôi cầm cái điện thoại có hình dạng vô cùng giống với cục gạch trên đầu giường của Kiều bang chủ, hung hăng đánh vào đầu nhóc ăn mày.

Một cái đánh này, dùng hết sức lực cả đời của tôi, rất là bất phàm.

Nhóc ăn mày làm sao mà chống cự được, bị đau, lăn xuống giường.

Tôi nắm lấy lưng quần, đứng trên giường, nhảy lên ba cái, đem quần jean kéo lên, tiếp theo, bước qua nhóc ăn mày, phóng nhanh ra khỏi cửa.

Một đường, xông trở về nhà mình, nhanh chóng đem cửa khóa ba cái khóa.

Sau đó, tôi dựa lưng vào cửa phòng, như là cây cà chua ngã trên cửa, chằm chằm mà trượt xuống đất.

Ngón tay thon nhọn của tôi hơi hơi run rẩy.

Thiếu chút nữa bị nhóc ăn mày cường bạo rồi, mà không phải là mình cường nhóc ăn mày, nói ra thật là mất mặt.

Đội tinh thần thanh tỉnh một chút, tôi bắt đầu hiểu được, không, là hồi tưởng chuyện vừa xảy ra.

Nhóc ăn mày liên tiếp hai lần nói thích tôi, lúc đầu, tôi hoài nghi đó là mưu kế.

Nhưng hiện tại xem ra, vô cùng có khả năng, hắn đúng là đang nói thật.

Tôi chạy quanh trong não của mình, lục tung các ngăn tủ tìm kiếm trí nhớ lúc ở chung với nhóc ăn mày, lại phát hiện, tôi mỗi ngày không đánh cũng mắng hắn, thậm chí có lúc khi hắn không làm tốt việc nhà tôi còn không cho hắn ăn cơm, trừ những chuyện đó ra, còn thường lấy bàn tay đã chà chân mà nheo móng hắn.

Nói thật, ngay cả lao động trẻ em ở Philipin mỗi ngày còn thoải mái hơn nhiều so với hắn.

Chính là, trong khi bị ngược đãi như vậy mà, nhóc ăn mày lại còn nói thích tôi.

Khả năng duy nhất, đó là đứa nhỏ này có khuynh hướng SM.

Kỳ thật, còn có một khả năng chính là đứa bé này từ nhỏ thiếu tình thương của mẹ.

Dù sao, hắn một bên gọi ta bà già, một bên yêu thương tôi.

Thế nhưng, hai tay sờ sờ cái bánh bao bị rút lại của mình, lập tức đem ý niệm trong đầu này xóa mất.

Trước hết đem cái nguyên nhân là nhóc ăn mày thích tôi đặt sang một bên, tôi bắt đầu suy nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này.

Chính là tìm thời gian, lên cùng hắn thẳng thắn nói chuyện một lần, nói: "Đứa nhỏ này, ngàn vạn lần đừng ăn trâu già, thịt trâu già cắn không thoải mái, đau răng! Hơn nữa, tuy rằng bề ngoài nhìn ta vẫn tốt, nhưng cắn rừ xuống thì đã rừ xuống rồi, thật sự không so được với những tiểu muội muội mười sáu mười bảy tuổi non a. Bé a, xin khuyên một câu, bề khô vô biên quay đầu là bờ."

Bằng không thì, bày ra bộ dạng nghiêm nghị không thể mạo phạm trực tiếp đuổi hắn đi?

Việc này, càng nghĩ càng nghẹn khuất.

Cũng không phải cho rằng nhóc ăn mày đối xử với tôi không tôn trọng mà tức giận, chủ yếu là, ai bị cường, ai bị ăn, là một việc rất quan trọng.

Ngồi chồm hồm trên mặt đất nửa ngày, cái mông bắt đầu bị lạnh.

Một cổ lửa giận chậm rãi dọc theo xương sống của tôi di chuyển lên trên.

Chuyện này truyền trên giang hồ, mặt mũi của tôi biết để vào đâu đây a?

Kết quả là, tôi bỗng chốc đứng lên, đi vào phòng bếp, gỡ cái xoong chuyên môn dùng để đập vào ót nhóc ăn mày xuống, lại vọt tới nhà Kiều bang chủ, một phát đá cánh cửa, chạy như bay vào, chuẩn bị ập xuống đập tiến hành một phen đột kích tàn ác vô nhân đạo với nhóc ăn mày.

Đáng tiếc chính là, trong phòng không có ai.

Nhóc ăn mày, còn có cây đàn violong vô cùng quý giá của hấn, đều biến mất.

Nhóc ăn mày bỏ nhà đi rồi.

Tôi đứng trong căn phòng trống rỗng, hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần.

Kết quả là, lại có một cổ tình cảm báỉ phục đột nhiên mà sinh ra

Mức cảnh giới cao thứ hai của lưu manh, chính là ăn xong lập tức trốn.

Nhóc ăn mày, quả nhiên không hổ là đã từng lăn lộn trong giang hồ, có tiền đồ.

Nguyên vốn tưởng rằng nhóc ăn mày chạy vài ngày rồi tự động quay về.

Nhưng tôi dự đoán sai lầm, sau ngày kia, nhóc ăn mày cũng không có lộ diện.

Tôi cũng từng cùng Kiều bang chủ tìm kiếm khắp mọi nơi, nhưng mỗi lần đều là vô công mà trở về.

Trong một lần tìm kiếm cuối cùng, Kiều bang chủ dùng ánh mắt đối với tội phạm nhìn tôi, rất có thâm ý mà nói: "Có một số việc, suy nghĩ là được rồi, nếu như làm thật, chính là phạm pháp."

"Có ý gì?" Tôi hỏi.

Kiều bang chủ chậm rãi nói: "Lúc ta về nhà, phát hiện trong phòng tắm có nước, vật dụng tắm rửa cũng đã từng động qua, hơn nữa trên giường một mảnh hỗn độn, cho nên, ngươi đã làm gì hấn, chắc là không cần ta nói rõ nữa."

Tôi nghẹn khuất a.

Hóa ra Kiều bang chủ cho rằng là tôi thừa dịp hấn không ở nhà, thú tính nổi lên, vọt vào trong phòng của hấn, đem nhóc ăn mày đang tắm ra cưỡng, sau khi nhóc ăn mày không nghĩ thông, căm phẫn mà ra đi, cũng có thể a.

Bất quá, sự tình bắt đầu quả thật là như vậy, nhưng đến lúc sau, đã xảy ra biến chuyển, người thiếu chút nữa bị cưỡng chính là tôi.

Nhưng mà, phỏng chừng Kiều bang chủ dù chết cũng sẽ không tin tưởng một người từng tuốt quần hấn, nhìn thấy cái mông nửa kín nửa hở của hấn mà chảy nước miếng như tôi sẽ bị người ta ăn đâu.

Vậy mới nói, hình tượng bình thường vẫn là rất quan trọng.

"Ta tra trong hộ tịch, tuy rằng quả thật có người tên là Văn Dịch Ca, nhưng cũng không phải hấn." Kiều bang chủ phân tích: "Ước chừng đây là tên giả."

Đứa nhỏ này, sau khi ăn không đậu hủ của tôi không chỉ có lập tức chạy mất, còn lưu lại cái tên giả.

Tôi thật sự là tạo nghiệt a.

Khỏe mặt tôi bắn ra vài giọt lệ nóng, vừa định xé tờ giấy dán trên cột điện để lau nước mắt, lại phát hiện đó là lệnh truy nã xã hội đen.

Đôi mắt đậu xanh cái to cái nhỏ, vẻ mặt giống như tám thốt, cái mũi giống như mũi của Thành Long, cái miệng thật dày chiếm gần một nửa khuôn mặt, khuôn mặt đầy vết lổ loét. Không phải là do tên lưu manh xăm mình vẽ tôi cho Văn Dịch Phong sao?

Mặt trên viết, bắt lấy người này, sẽ có hậu tạ.

Phía dưới cùng, còn có cái ps: người này sở trường phóng khí độc, lúc bắt, ngàn vạn lần nhớ nín thở.

Tôi nhìn lên không trung xanh thẳm, nhìn sang những con chim nhỏ đang ngủ gà ngủ gật đứng trên cột điện, nhìn sang cái mông vĩnh cửu của Kiều bang chủ.

Không nhìn thấy, tôi cái gì cũng không nhìn thấy.

Mặc dù nhóc ăn mày với tôi không thân cũng chẳng quen, nhưng nói tới nói lui, mọi người cũng ở chung hơn nửa năm, hấn rồi đi như thế, tâm lý của tôi

chưa thể chấp nhận được.

Kết quả là, khi đi làm, tôi buồn bực.

Kết quả là, khi ăn cơm, tôi buồn bực.

Kết quả là, khi thăm bạn học Đồng Điều, tôi buồn bực.

Giờ phút này, bạn học Đồng Điều nằm ở trên giường bệnh, bung chén canh gà hầm thuốc của tôi, chậm rãi uống.

Vừa uống, vừa giương mắt từ cái chén, không vết tích mà đánh giá tôi

Một lúc sau, hần rút cục hỏi: "Người làm sao vậy?"

Tôi lấy tay nâng quai hàm, nhìn hần.

Bạn học Đồng Điều bị ánh mắt mờ mịt của tôi nhìn làm sợ hãi, vì thế, tiếp tục cúi đầu xuống uống canh gà của hần.

Tôi thờ dãi, bỗng nhiên nói: "Thì ra, một người con trai, thăm mền một người con gái thật lâu, cũng có thể không nói."

"Khụ khụ khụ." Bạn học Đồng Điều tựa hồ là uống quá mau, ho sặc sụa.

Tôi đắm chìm trong thế giới của chính mình, tiếp tục nói: "Thì ra, một người con trai, khi thăm mền một người con gái, thật sự có thể hoàn toàn không để người khác nhìn ra được."

Phòng chừng là cái bát rất tron, bạn học Đồng Điều tay bị nghiêng, canh gà rơi hai giọt trên tấm trải.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Trăm phương ngàn kế nhìn lên tiểu Đồng Điều

"Cẩn thận một chút." Tôi nhanh chóng lấy giấy thấm canh gà đi.

Nhưng mà, chậm đã!

Vì sao vừa rồi vẻ mặt Đồng Điều có chút không đúng, chẳng lẽ là...

Tôi đột nhiên ngừng đầu, mắt chớp chớp nhá sáng mà nhìn hần, chất vấn nói: "Đồng Điều, có phải người có chuyện gì giấu ta không?"

Lúc này, chúng tôi dựa vào rất gần, chớp mũi kề chớp mũi.

Chẳng lẽ là, Đồng Điều đã sớm biết chuyện nhóc ăn mỳ bị mù mắt mà thích tôi?

Bạn học Đồng Điều nhìn tôi, trong đôi mắt đen nhánh kia hình như có mây giăng nhàn nhạt, chậm chậm tản ra.

Lúc này, mũi chúng tôi tiếp xúc với nhau, từ chớp mũi truyền đến một cơn ngứa nhẹ.

Trên tủ đầu giường đặt hoa bách hợp do những bằng hữu của hần phái người đưa tới.

Hương thơm thanh thoát trang nhã, phảng phất quanh quẩn trên mỗi tác da thịt.

"Quả nhiên, vẫn là bị người đoán trúng." Thật lâu sau, khóe miệng bên phải của Đồng Điều lần thứ hai nhếch lên, sóng sánh ý cười: "Vừa rồi, bạn ta đưa tới cho ta một hộp bánh Mousse[1]... Để ở bên kia."

"Ta đi cắt ra giúp người!" Hần vừa dứt lời, tôi liền vội vàng mà phóng đi, đem phanh thây chiếc bánh ngọt đẹp đẽ kia.

Tiếp theo, cầm lấy đĩa, ngồi một bên, chậm rãi hưởng thụ mỹ vị.

Thật sự là quá yêu đám bạn bè lang sói của bạn học Đồng Điều.

Vừa ăn như thế, liền quên đi đề tài còn đang nói ban nãy.

"Thế này gọi là cắt giúp ta sao?" Đồng Diêu lười biếng hỏi.

"Người không phải là không thích ăn đồ ngọt sao? Nè, nếm thử là được rồi." Tôi dùng nĩa xiên một miếng nhỏ, đưa tới bên miệng hắn.

Bạn học Đồng Diêu sùng sốt, liền sau đó, trong mắt có cảm xúc nào đó như mây hợp mây tan.

Tiếp theo, hắn hơi nghiêng đầu.

Rõ ràng bị ghét bỏ rồi!

Lòng tôi hơi buồn.

"Người sợ nước miếng của ta?" Tôi dùng giọng điệu có phần bị tổn thương nói: "Quên đi, cắt cho người miếng mới vậy."

"Không cần." Trong lời nói của Đồng Diêu có kiểu mấy lần tắt sáng[2] gì đó, hắn lẩm bẩm nói: "Chưa đến thời gian."

"Thời gian gì?" Tôi tò mò.

Mất hứng vô lại nhướn nhướn, nói tiếp: "Thời gian ăn cơm."

"Thật sự là không thể tưởng được, bạn học Đồng Diêu nhà chúng ta lại có thể là một người có nguyên tắc như thế." Tôi cười cợt: "Nhưng mà, lúc người tìm bạn gái, hình như là ai đến cũng không từ chối."

"Người có chú ý sao?" Ý cười trên khóe miệng Đồng Diêu sâu hơn một chút: "Ta tưởng người đều xem ta cùng mấy cô ấy như tro bụi."

"Người nói lời như vậy làm như chúng ta lạnh nhạt không bằng ấy, ta và Sài Sài cả ngày đều đang lo lắng, ngày nào đó người sẽ nhiễm AIDS." Tôi vỗ vỗ vai của hắn, nói: "Yên tâm, nếu thật sự có ngày đó, ta và Sài Sài chắc chắn sẽ không ghét bỏ người. Bất quá nếu người thật sự vì bệnh mà bất hạnh thăng thiên, nhớ kỹ giữ lại chiếc xô pha trong văn phòng người kia cho chúng ta."

"Thật sự cảm ơn sự quan tâm của các người." Bạn học Đồng Diêu ngoài cười nhưng trong không cười, thịt cười da không cười.

"Đâu có, mọi người đều là bạn bè bao nhiêu năm." Tôi lần thứ hai vỗ vỗ vai của hắn.

"Lau sạch chưa?" Bạn học Đồng Diêu lười biếng mà nhướn mắt, hỏi.

"Sạch rồi." Tôi ngưng ngưng mà cười cười.

Vừa nãy khi ăn bánh ngọt không cẩn thận dính bơ trên tay, bởi vậy liền mượn dịp vỗ vai muốn lau lên người bạn học Đồng Diêu, đã không nghĩ tới bị phát hiện.

Tôi nhìn băng gạc quấn quanh trán Đồng Diêu, đưa tay khẽ chạm lên, nói: "Còn may là bị thương ở chỗ đường mép tóc, bằng không bị hủy dung nhan là tiêu rồi."

"Người thương tiếc gương mặt ta vậy sao?" Đồng Diêu hơi nghiêng đầu, khóe miệng nhẹ cong, trong vô lại xấu xa mang theo khí chất tao nhã.

Hai thứ đối lập hòa trộn cùng một nơi, sau khi va chạm thì hợp thành vị đặc thù.

Cho dù là trên trán quấn băng gạc, cũng không che được mày thanh mắt sáng của hắn.

Tôi thở một hơi dài, hai tay néo đôi má hắn, vừa kéo ra hai bên, vừa nói: "Đó là đương nhiên, người cũng chỉ có một cái ưu điểm là bộ dạng dễ coi này."

"Không nói chuyện phiếm với người nữa, ta muốn đi vệ sinh." Bạn học Đồng Diêu nói xong liền xốc chân lên, muốn đứng dậy.

Tôi vội vàng giữ hắn lại, nghiêm túc mà nói: "Không được, bác sĩ nói người có chút chấn động não nhẹ, không thể xuống giường, cho nên... cứ dùng tiếp niệu tiểu khí[3] đi."

"Bác sĩ nói ta có chấn động não nhẹ?" Bạn học Đồng Diêu nhướn nhướn mày: "Ta sao lại không biết?"

"Chúng ta nói qua với người rồi, nhưng bởi vì chấn động não liền quên mất chuyện này." Tôi tung ra lời dối, cũng không cả lăm.

Tiếp theo, tôi từ dưới giường bệnh lấy ra tiếp niệu khí, nói: "Đến, lấy chim nhỏ của người ra, tha hồ mà xả đi."

"Ta thấy," trên gương mặt mày mắt rõ ràng kia của bạn học Đồng Diêu, tràn ngập sáng tỏ: "Là người muốn nhân cơ hội nhìn lên tiểu đệ đệ của ta đi."

"Làm sao có thể?!" Tôi nhủ mày: "Vì sao người phải nghĩ ta hư hỏng đến như vậy chứ? Vì sao chứ? Vì sao chứ? Vì sao chứ?"

"Bối vì," trong mắt cười đen thẳm của bạn học Đồng Điều hiện lên luồng sáng sừng sững sánh nhàn nhạt: "Ngươi mắt tòà ánh xanh, nước bọt tí tách, mặt còn run rẩy co giật... Hàn Thực Sắc, chỉ có lúc ngươi muốn làm chuyện xấu, mới có thể làm ra vẻ mặt này."

Lại thất sách rồi.

Bạn học Đồng Điều này quả thật là lợi hại, tôi vừa nhếch miệng, hắn liền biết là tôi muốn đại tiện hay tiểu tiện.

Có thể tận mắt nhìn tiểu Đồng Điều một cái, chính là giấc mộng cả đời của tôi a.

Bao nhiêu lần, tôi cố ý trong lúc Đồng Điều đi toilet, giả bộ vô ý xông vào, muốn liếc nhìn thoáng qua một cái.

Bao nhiêu lần, tôi cố ý vào 6 giờ sáng chạy đến nhà Đồng Điều, xóc chăn của hắn lên, muốn nhìn chân thân của tiểu Đồng Điều một chút.

Bao nhiêu lần, tôi vào lúc tụ họp, cố ý chúc rượu hắn, muốn chờ sau khi hắn ngã xuống thoải mái mà xem một lần.

Đáng giận chính là, Đồng Điều bảo vệ tiểu Đồng Điều của hắn giống như bảo vệ vũ khí hạt nhân vậy.

Tôi một lần cũng không có thực hiện được.

"Đừng keo kiệt, nhìn một cái cũng sẽ không chết đâu." Tôi khuyên nhủ.

"Vậy ngươi cho ta nhìn bộ ngực của ngươi trước." Đồng Điều nói.

Lại là những lời này.

Tôi tức đến ngứa răng, nhưng đối với thái độ cương quyết của hắn không làm sao được, chỉ có thể nói: "Như vậy đi, ta cho ngươi nhìn khe ngực, ngươi cũng vậy, cũng không cần lấy ra toàn bộ tiểu Đồng Điều nhà ngươi, lấy hai phần là đủ rồi."

Đồng Điều cười đến đặc biệt vô hại, cả khuôn mặt dưới ánh chiếu của hoa bách hợp ở bên cạnh, nháy mắt đã nhuộm hương hoa.

Hắn vươn tay, sờ sờ tóc tôi, nói tiếp: "Trẻ con, thôi đi ngủ đi."

Tiếp theo, bạn học Đồng Điều không để ý tôi nữa, xuống giường, mang giấy, liền đi vào toilet.

Thù mới hận cũ phút chốc tuôn ra trong lòng tôi, tôi bắt đầu chơi xấu, ngăn hắn lại, nói: "Hôm nay không cho nhìn, thì đừng mong đi WC."

Tôi thừa nhận, Hàn Thực Sắc tôi vô si.

Ai ngờ, bạn học Đồng Điều ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái, bỗng khom lưng xuống.

Tôi còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra cái gì, hắn bèn ôm ngang người tôi, đặt ở trên giường.

Tiếp đó, lại nhàn nhã, thanh tao mà thông thả bước vào toilet, đóng cửa lại, cuối cùng một tiếng "Cụp cụp" khóa cửa.

Tôi xông đến, đập cửa toilet đến âm vang cả trời, lớn tiếng nói: "Đồng Điều, tay ngươi bất tiện, để ta nâng tiểu kê kê giúp ngươi đi, đừng vãi vào quần!"

Bên trong vọng ra một tiếng "Đùng", cũng không biết là cái gì ngã trên mặt đất.

Hành động lần này lại báo thất bại.

Mạch máu của tôi, trở thành đường cao tốc, hận ý như là lái chiếc Lamborghini phi bay trong gió.

Tôi "gào" một tiếng với trần nhà, tiếp đó hung hăng mà phát ra lời tuyên thệ quan trọng: "Hàn Thực Sắc ta cả đời này, nhất định phải nhìn tiểu đệ đệ của ngươi một cái!"

Thật lâu sau, giọng của Đồng Điều chậm rãi mà từ bên trong truyền ra: "Yên tâm, trước lúc đó, ta chắc chắn đã nhìn thấy tiểu muội muội của ngươi."

Vì thế, Lamborghini tiếp tục phi bay trong gió.

Tuy rằng lần trước thành công mà từ trong tay Vân Dịch Phong đào thoát, nhưng một khối tâm can nhỏ bé cháy đen của tôi, lại vẫn như chơi nhảy bungee giữa không trung y như cũ.

Lúc lên lúc xuống, lúc xuống lúc lên.

Buổi tối lúc ngủ, một khi bên ngoài có gió thổi cỏ lay gì đó, tôi liền bắt đầu xông ra mép cửa sổ, lo lắng lưu manh giang hồ xông vào nhà tôi, đem tôi bẻ gãy rắc.

Hốt hoảng lo sợ như vậy vài ngày, cũng không thấy người đến tìm, tôi dần dần thả lỏng.

Ai ngờ, ngay tại thời khắc tôi không bố trí phòng vệ nhất, Vân Dịch Phong đã tìm tới cửa.

Chính xác hơn mà nói, là Vân Dịch Phong đã phái người tìm được tôi.

Lại nói cụ thể một chút, chính là tên lưu manh xăm mình kia đến đây.

Lúc ấy, tôi đang ngồi ở trong phòng khám cúi đầu xem tạp chí, hần trực tiếp xông vào, túm lấy hỏi: "Ai là Hàn Thực Sắc?"

Tôi lên tiếng theo bản năng, vừa đáp lại vừa ngẩng đầu lên.

Kết quả, lại phát hiện người đến là tên lưu manh xăm mình.

Tôi vội vàng cúi đầu, nhưng mà đã không còn kịp, mắt lưu manh xăm mình nhú lại, đi đến trước mặt tôi, kinh ngạc nói: "Ồ, người không phải là bác sĩ của cái bệnh viện Đông Sơn ngày đó kiểm tra cho lão đại chúng ta sao? Làm sao lại xuất hiện ở trong này?"

Tôi nuốt nước bọt, nói: "Nơi đó là ngoài giờ, nơi này là nghề chính."

Tên lưu manh xăm mình sờ sờ cái đầu quần băng gạc của mình, sáp lại, cẩn thận mà nhìn tôi, nghi hoặc nói: "Kỳ lạ, hôm nay nhìn người, sao lại cảm thấy được quen mắt thế này?"

"Bởi vì lần trước chúng ta gặp qua ở trong phòng bệnh của đại ca người." Tôi bề ngoài trấn định, nội tâm vô cùng lo lắng.

"Hình như đúng, nhưng, ngoại trừ lần đó ra, ta dường như còn gặp qua người ở nơi nào đó." Lòng mảy tên lưu manh xăm mình đều muốn cau lại đến đứt gãy.

"Người có chuyện gì mà tìm ta?" Tôi vội vã chuyển hướng đề tài, cắt ngang ý nghĩ của hắn.

"Đại ca chúng ta mời người đi một chuyến." Lưu manh xăm mình nói rõ mục đích đến.

"Ta... Ta, ta và hắn còn không quen biết, đi để làm gì?" Nghe vậy, trái tim tôi như là có dàn trống đang gõ, chấn động đến mí mắt tôi cũng bắt đầu nhảy nhót.

Hồngбет, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

"Đại ca bảo người đi thì đi, nói nhiều như vậy để làm gì? Đi mau!" Tên lưu manh xăm mình không kiên nhẫn, thúc giục nói.

Tôi không làm sao được, chỉ có thể theo hắn rồi đi.

Nhưng khi đang ra cửa, lén lút giấu năm con dao mờ sáng bóng trong ngực, học tập Tiểu Lí Phi Dao.

Đánh không xong, chúng tôi sẽ cá chết lưới rách.

Tôi sắp chết, cũng muốn nắm lấy mấy cái mệnh căn cùng xuống địa ngục!

[1] 慕斯蛋糕: bánh ngọt Mộ Tư – Mousse - loại bánh giống như bánh kem nhưng lớp kem phủ làm bằng nước trái cây, đường, gelatine nên có vị, mùi trái cây đặc trưng và dẻo như thạch.

[2] 明灭几番: minh diệt kỷ phiên – mấy lần tắt sáng, trải qua nhiều biến đổi

[3] 接尿器: tiếp niệu khí, dụng cụ hỗ trợ đi tiểu

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Huynh đệ luyện: khẩu vị nặng

Mang tâm tình đó, tôi theo tên lưu manh xăm mình ngồi xe đi tới khu biệt thự Cẩm Hồ.

Nơi đây là khu của những người giàu có nhất thành phố, toàn bộ đều là biệt thự mang phong cách Châu Âu.

Các gia đình bên trong không giàu thì cao quý, tất cả đều là người có lai lịch.

Nghĩ đến việc mình trước khi bị “răng rắc” còn có thể nhìn một cái cho đã mắt, lòng tôi cảm thấy được an ủi.

Khu biệt thự Cẩm Hồ đúng là không tầm thường, ngay cả anh bảo vệ trông coi cũng đặc biệt đẹp trai, giống như cây bạch dương nhỏ, ưỡn ngực hóp bụng vĩnh viễn.

Mắt mày kia mới gọi là anh tuấn.

Khuôn mặt kia mới gọi là xinh đẹp.

Đôi chân kia mới gọi là thon dài,

Nếu tôi là phú bà, tuyệt đối sẽ bao dưỡng hắn, mỗi ngày đặt trên giường cùng tôi OO và XX,

Khi đi vào khu biệt thự, tôi rất không chỉ khí mà cảm thán kinh ngạc. Trên mặt đất không có cả một hạt bụi nhỏ, không khí tươi mát phơi phới. Cho dù là mùa đông, xung quanh cũng đầy màu xanh ấm áp. Phong cách thiết kế cổ xưa tinh xảo, đậm không khí trang viên. Thật không ngờ, trong cái thành phố ồn ào náo nhiệt này còn có một nơi thế ngoại đào viên như thế.

Nhưng mà, đào nguyên là sự tích lũy của rất nhiều tiền mà có.

Ví dụ như tiền đen (tiền bất chính). Tiền mà Văn Dịch Phong kiếm được có phải là tiền đen không?

Trong lúc đang cảm thán, thì xe dừng lại trước một tòa biệt thự.

Tôi cẩn thận đánh giá một chút, bãi cỏ trước biệt thự phát triển quá tốt, màu xanh kia đậm đến tận xương tủy.

Tôi tuyệt đối có lý do tin rằng dưới bãi cỏ kia có chôn không nhiều thì ít thì thể, nếu không tại sao trong mùa đông không chịu ngoan ngoãn rút xuống dưới bùn đất, mà vẫn liều mạng phát triển sum suê như vậy.

Nói không chừng, đêm nay tôi sẽ ở trong bùn đất này.

Nghĩ vậy, ngón chân của tôi bắt đầu co rút, ngón tay run rẩy, tóc quăn tít.

Khi tên lưu manh xăm mình thúc giục, sắc mặt tôi xám xịt đi vào trong biệt thự.

Sau khi đi vào nhà, một cảm giác lạnh ập đến. Thực tế, bên trong mở hệ thống sưởi ấm, độ ẩm rất thích hợp nhưng mà vẫn làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo. Đồ dùng trong nhà, đồ trang trí, tất cả đều là màu xám. Cái bàn, sàn nhà, tất cả đều trơn bóng như gương, nhưng đường nét tràn đầy sự giá lạnh. Đây là nơi chỉ có đàn ông ở, không phải nhà, chỉ là một địa điểm.

Sau một lúc nhìn quanh, tôi thấy Văn Dịch Phong ngồi trên sofa.

Như trước đây, toàn thân hắn là bộ tây trang màu đen.

Tôi vô cùng không hiểu, tại sao bọn họ suốt ngày luôn mặc màu đen, chẳng lẽ bởi vì mọi người gọi họ là hắc đạo?

Chú cảnh sát là bạch đạo mà cũng đâu có thấy bọn họ mặc áo trắng như tuyết đâu.

Tôi thầm oán: giả bộ lợi hại sẽ bị trời đánh!

Sau này, tôi thật sự hỏi vấn đề này với Văn Dịch Phong.

Trong tưởng tượng của tôi, hắn chắc chắn sẽ dùng giọng điệu tang thương nhất thế giới, còn có ánh mắt vĩnh viễn hoang vu nói: “Bởi vì, nếu ta bị thương, máu nhiễm trên quần áo màu đen, người ngoài nhìn thấy cũng chỉ cho rằng đó là vết nước thôi”.

Nhưng thực tế hắn lại dùng giọng điệu hết sức thản nhiên nói: “Bởi vì tất cả mọi người đều mặc đồ đen, một mình người mặc màu khác nhìn rất rõ ràng, dễ dàng truy đuổi và nã đạn”.

Lời nói này thật không giống lời của đại ca hắc đạo.

Nhưng mà quên đi, cũng không ai quy định đại ca giang hồ phải có tính thần đi lấp lỗ châu mai của Hoàng Kế Quang.

Văn Dịch Phong chỉ im lặng ngồi ở chỗ đó. Cho dù cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói, nhưng vẫn có cảm giác tồn tại rất mạnh mẽ. Cả người hắn đường nét cương nghị, tản phát ra nội liễm, khí tức nghiêm nghị, cả người nhìn qua xuất sắc hơn người. Mặt của hắn đen nhưng sắc sảo, sắc bén lạnh lùng. Mũi cao thẳng ngay ngắn bộc lộ sự nghiêm túc. Da màu mặt trăng ngập hơi thở nam tính, bao phủ da thịt cường tráng vừa đủ của hắn. Đôi tay rắn chắc có lực, hai chân thon dài cân xứng, vòng eo mềm dẻo không có sọc lồi. Tuy rằng móng bị che khuất, nhưng chắc là cũng có cơ bắp đàn hồi.

Tôi nhìn đến thất thần.

Chắc là ánh mắt của tôi lại vừa phát ra ánh sáng xanh, nước miếng lại bắt đầu tí tách, khuôn mặt lại run rẩy co giật. Cho nên, Vân Dịch Phong nhìn vào mắt của tôi, hơi nhíu: “Ngươi là Hàn Thực Sắc?”

Rất lâu sau khi hắn nói, tôi mới hồi phục lại tinh thần, hoảng hốt trả lời: “Đúng vậy”

Nghe vậy, đôi mắt chim ưng của Vân Dịch Phong nheo lại, một tia sắc lạnh bên trong tràn ra: “Có phải ngươi đã từng thu nuôi một thiếu niên”

Thiếu niên? Chắc chắn chính là nhóc ăn mày.

Tôi biết ngay là thằng nhóc này chắc chắn có quan hệ với hắc đạo.

Đối mặt với ánh nhìn chăm chú của hắn, tôi chỉ có thể gật đầu, nói: “Đúng vậy”

“Tại sao ngươi muốn thu nuôi hắn” Vân Dịch Phong hai mắt sắc lạnh.

“Bởi vì lúc đó, hắn ở bên ngoài ăn xin, bị sốt cao, trong thời gian bệnh vẫn ở lại nhà tôi, sau khi hết bệnh, cũng hồ đồ mà tiếp tục ở lại. ” Lời tôi nói chính là sự thật.

“Vậy hiện tại ngươi xem hắn là gì?” Vân Dịch Phong nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt giống như hòn đá nặng đặt trên người tôi.

Tôi hiện tại xem nhóc ăn mày là gì?

Việc này chắc chắn sẽ quyết định bởi việc đại ca ngươi xem nhóc ăn mày là gì rồi.

Sự tình phát triển đến đây, đầu óc của tôi bắt đầu quay cuồng.

Tuy rằng tôi biết nhóc ăn mày cùng Vân Dịch Phong có quan hệ nào đó, nhưng mà tôi cũng không biết chính xác quan hệ của họ là gì.

Nếu như là bạn thì không nói làm gì, nhưng nếu lỡ là kẻ thù thì sao?

Tôi giúp đỡ kẻ thù của hắn, Vân Dịch Phong sao có thể dễ dàng bỏ qua cho tôi?

Kết quả là tôi do dự.

Đang lúc do dự, tên lưu manh xăm mình không kiên nhẫn mà chân chó (*nịnh nọt*) thúc giục nói: “Đại ca chúng ta đang hỏi ngươi. Ngươi ngần cái gì vậy?”

Nhìn không ra cảm xúc trong ánh mắt của Vân Dịch Phong, tôi chỉ có thể liều mạng nói: “Ta xem hắn là... là, là đứa nhóc”

Nhóc ăn mày thật sự là một đứa nhóc chưa trưởng thành.

Tôi nói như vậy, không lộ ra sự vui mừng ác độc, khá ổn thỏa.

Kế tiếp, tôi vênh lỗ tai, cẩn thận lắng nghe tình hình trong lời nói của Vân Dịch Phong.

Nếu Vân Dịch Phong nói, nhóc ăn mày là bạn của hắn, tôi nhất định sẽ ca ngợi chính mình đã đối xử tốt với nhóc ăn mày như thế nào.

Tôi sẽ nói vừa thấy là đã biết đứa nhóc kia khí độ bất phàm, cả ngày chu cấp cho nhóc ăn xin như thần tiên như thế nào, làm cho hắn ngay cả ăn cơm cũng chỉ há miệng, ngoại trừ vào WC, tất cả mọi việc đều giúp hắn làm.

Nhưng nếu Vân Dịch Phong nói nhóc ăn mày là kẻ thù của hắn, tôi nhất định sẽ ca ngợi chính mình đã ngược đãi nhóc ăn mày như thế nào.

Tôi sẽ nói vừa thấy là đã biết đứa nhóc kia mày hoẵng mắt chuột, lấm la lấm lét, nét mặt hèn mọn, cho nên cả ngày đối với hắn không đánh thì mắng, ra lệnh hắn hầu hạ tôi, làm cho tôi ngay cả ăn cũng chỉ há miệng, ngoại trừ vào WC, tất cả mọi việc đều giúp tôi làm.

Thế nhưng, Vân Dịch Phong sau đó lại hỏi: “Ngươi có ý với hắn sao?”

Lông mi tôi run rẩy, thật cẩn thận hỏi lại: “Cái ‘ý’ trong ý ngài vừa nói là ý gì?”

Vân Dịch Phong chậm rãi trả lời: “Cái ‘ý’ trong ý ta vừa hỏi ngươi ý là ngươi đối với thiếu niên đó, có tình cảm trai gái hay không?”

Thủ hạ bên cạnh Vân Dịch Phong bắt đầu choáng váng, mắt cả đám bắt đầu xoay tròn, đoán chừng thần kinh não cũng bắt đầu muốn đứt.

Mà lông mày của tôi cũng lộ ra trạng thái cuộn sóng, hoang mang dao động

Tình cảm trai gái

Tình cảm trai gái

Tình cảm trai gái

Tôi cuối cùng cũng hiểu được mối quan hệ giữa Vân Dịch Phong và nhóc ăn mày.

Thì ra là tình nhân.

Tiểu thụ trắng nõn nhu nhược không chịu đựng được việc tiểu công ngang ngược cường tráng mỗi ngày đều cầu hoan, cuối cùng nổi lên can đảm chạy trốn. Kết quả, sau hơn nửa năm, hai người gặp lại nhau trong toilet của quán bar. Tiểu công ép tiểu thụ trước gương, bất chấp mọi thứ nói: “Đời này, người đừng mơ tưởng lại chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta”. Nhưng mà tiểu thụ vẫn thừa dịp hân không chuẩn bị mà chạy thoát ra ngoài, giống như con thỏ hoang nhỏ của nước Úc biến mất dưới ánh trăng âm ập. Vài ngày sau, tiểu công cuối cùng cũng điều tra được tiểu thụ ở chung với một phụ nữ trong thời gian biến mất. Bị phản bội nên tức giận phun trào, ghen tuông điên cuồng, giống cơn bão Katrina quét sạch chúng sinh.

Tiểu công tức giận, hậu quả của nữ phụ sẽ rất nghiêm trọng

Phải biết rằng, trong tiểu thuyết đam mỹ thì nữ phụ mới gọi là chết thê thảm không nở nhìn a.

Tôi thật buồn, tại sao nhóc ăn mày lại thích tôi

Hiện tại cuối cùng cũng hiểu rõ: dù sao đề tôi cũng sẽ thoải mái hơn so với việc bị vốc dáng của Vân Dịch Phong đè lên.

Nếu để Vân Dịch Phong biết nhóc ăn mày và tôi cùng ở trên giường đánh nhau mấy lần, hẳn chắc chắn sẽ trực tiếp ném tôi vào máy, nghiền nát thành bột, làm ra ba túi phân lớn, cung cấp chất dinh dưỡng cho bãi cỏ ở trước biệt thự này.

Chờ sau khi tìm nhóc ăn mày về, hẳn sẽ ôm nhóc, dùng nụ cười u ám chỉ vào bãi cỏ nói: “Nhìn đi, người phụ nữ đó đã ngủ ở bên trong cây cỏ, mỗi một cọng cỏ đều là mắt của cô ta”

Nghĩ vậy, khớp hàm tôi bắt đầu run rẩy, da đầu cũng bắt đầu co rút nhanh

Vì bảo vệ tính mạng, tôi hận không thể lấy nước của suối Báo Đột[1] rửa sạch mối quan hệ của tôi và nhóc ăn mày.

Vì thế, tôi vội nói: “Không, không, không, như thế nào có thể, ta vẫn xem hân là em trai, không, là đối xử như em gái, hơn nữa, hơn nữa, hân nói cho ta biết, nói mình thích một người đàn ông, nói người đàn ông đó có một bờ vai dày rộng, cơ ngực cường tráng, da thịt màu mật, ánh mắt sắc sảo... Đừng rồi, ta còn nghe thấy hân đang ngủ la lên cái gì ‘Phong, ôm chặt ta, ôm chặt ta, Phong’, chắc là tên của người đàn ông kia có chữ Phong”.

Một hơi nói cho hết lời, tôi thở ra thật mạnh.

Lời nói này không chỉ thành công xóa sạch quan hệ của tôi và nhóc ăn mày, hơn nữa còn thể hiện thâm tình của nhóc ăn mày đối với hân.

Nói không chừng Vân Dịch Phong vui vẻ, chẳng những sẽ thả tôi về, còn có thể mua căn biệt thự gần đây cho tôi, thuận tiện cho tình cảm chị em của tôi và nhóc ăn mày.

Nhưng mà, sau khi lời nó đó rót ra, không khí cả phòng thập phần trầm lắng.

Tiếng thì thầm khe khẽ hai bên.

“Thì ra Nhị Thiếu thích đàn ông”

“Bờ vai dày rộng, cơ ngực cường tráng, da thịt màu mật, ánh mắt sắc sảo, tên có chữ Phong... Không phải là Vân ca sao?”

“Nói như vậy... Tức là Nhị Thiếu yêu Vân ca?”

Tốt lắm, tốt lắm, tất cả mọi người đều hiểu ý trong lời nói của tôi, lòng tôi rất an ủi.

Nhưng mà lời nói sau đó lại làm tôi hoảng sợ dựng cả tóc gáy

“Nhưng mà... Vân ca là anh ruột của của Nhị Thiếu mà?”

“Hiện nay không phải thịnh hành đam mỹ sao? Chỉ có thể nói Nhị Thiếu có khẩu vị nặng”

“Nhị Thiếu nói ‘ôm ta’, chắc là đã từng được Vân ca ôm rồi?”

Tuy rằng những lời này rất nhỏ tiếng, nhưng lại giống như vô số cây đinh làm bằng băng từng chiếc đóng sâu vào xương cốt của tôi

Thì ra, Vân Dịch Phong và nhóc ăn mày là... anh em ruột

Như vậy, tất cả những gì tôi vừa nói xong đều là... tự tìm cái chết

Hơn nữa lần này, còn có thể bị chết... thảm

Bây giờ, sắc mặt Vân Dịch Phong cực kỳ khó coi

Ánh mắt hắn nhìn tôi, sắc bén như là lưỡi dao “Xoát xoát xoát” phóng lại, đem từng miếng thịt ba chỉ của tôi cắt xuống.

Tôi nín thở, đầu óc lộn xộn như một nồi cháo đang sôi, “hu lu hu lu” cuộn cuộn.

Thế giới có hàng ngàn hàng vạn kiểu chết, nhưng tôi không biết Vân Dịch Phong muốn ban cho tôi loại nào

Trong đầu tôi đang lặn qua lộn lại hiện lên những kiểu chết của mình, Vân Dịch Phong mở miệng: “Dịch Ca ở trên lầu, người đi gặp hắn đi”

“Dịch Ca là ai?” Tôi nhất thời không kịp phản ứng

“Chính là thiếu niên người luôn chăm sóc” Vân Dịch Phong nói

Giọng nói bình tĩnh, có chút cay nghiệt.

Tôi “À” một tiếng, sau đó nhớ ra, nhóc ăn mày nói mình gọi là Dịch Ca Vân, đảo lại chính là Vân Dịch Ca.

Lại có thể dùng cách này trêu đùa chúng ta, nhóc ăn mày, lột da người!

“Long Tam, người dẫn cô ta lên” Vân Dịch Phong căn dặn.

Tên lưu manh xăm mình vội lên tiếng, sau đó liền thúc giục tôi đi lên lầu. Thì ra tên lưu manh xăm mình gọi là Long Tam, chẳng lẽ vì hình xăm rồng dài trên cánh tay hắn. Nói thật, thợ xăm hình cho hắn tay nghề quá kém, nhìn thoáng qua, còn tưởng là con trùng. Thà rằng kêu Trùng Tam

Vừa oán thán, tôi vừa bước lên cầu thang.

Vừa bước lên bậc thứ ba, phía sau truyền đến câu hỏi của Vân Dịch Phong: “Hàn tiểu thư, tôi vẫn cảm thấy rằng dường như chúng ta đã từng gặp nhau”

“Đại ca, lần trước ở bệnh viện Đông Sơn cô ấy đã kiểm tra cho anh một lần, đó là việc làm thêm, nghề nghiệp chính là bác sĩ khoa nam của bệnh viện Phong Sĩ.” Tên lưu manh xăm mình giúp tôi giải thích.

Tôi hấp tấp gạt đầu như gà tòi.

Nhưng tôi đã quên, Vân Dịch Phong không phải Long Tam, không dễ lừa gạt.

Chỉ thấy trong đôi mắt chim ưng kia hiện lên một sự mờ mịt trầm tĩnh kéo dài: “Ta vẫn cảm thấy, chúng ta không chỉ gặp qua một lần như vậy”.

Nghe vậy, trên lưng tôi như có con con nhện to bò, sồn gai ốc. Cảm giác mát lạnh từ ngón chân từng đợt truyền đến tất cả xương cốt tay chân.

Đúng là họa vô đơn chí, thân thể tôi run lên, đi cùng với một loạt tiếng khua “Keng keng” của kim loại, phi đao nhỏ dùng để phòng thân được giữ trong đồ lót của tôi liên ào ào nằm trên mặt đất.

Không khí trong phòng một lần nữa lại tĩnh mịch

Ánh mắt mọi người đều rơi vào dao phẫu thuật kiếm ám khí sáng loáng

[1] Suối Báo Đột: Công viên Báo Đột Tuyền, một địa danh của Tế Nam – Trung Quốc. Một bên là nguồn suối trong lành, một bên là lầu vàng gác tía, cảnh vật đẹp tựa tranh vẽ. Được phong là "thiên hạ đệ nhất tuyền", Tế Nam nổi tiếng về suối. Báo Đột Tuyền xưa có tên là Hạm Tuyền, đã trên 2.600 năm lịch sử. Suốt bốn mùa trong năm, nước suối ổn định ở nhiệt độ trên, dưới 18 độ C, cho nước uống trực tiếp, không cần xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Hoa đào non

"Đây là cái gì?" Long Tam nhú mày.

Tôi thoáng sững sờ một lát, sau đó điềm nhiên như không mà vân đạm phong khinh, hoặc nói là già vờ điềm nhiên như không mà vân đạm phong khinh mà nói: "Ừm, này a, là dụng cụ kiếm ăn của tôi, bác sĩ mà, đều phải dùng đến, cho nên phải mang theo tùy thân, dễ dàng cho việc luyện tập. Các vị đại ca đừng xem thứ nhỏ, cắt vào da thịt thì không chút nào hàm hồ đâu. Còn nhớ có lần ta cắt một cái nhọt trên mông người bệnh, dao vừa kề đến mặt ngoài cái nhọt đó, da liền rách, tiếp theo, những dịch mủ màu trắng ở bên trong kia giống như nham thạch nóng chảy phun lên, tung tóe đầy cả trần nhà, lộp độp lộp độp mà rơi thẳng xuống....."

Nghe vậy, sắc mặt tất cả những đại ca kia đều trắng bệch, yết hầu co giật lên xuống, như là triệu chứng của buồn nôn.

Long Tam vội kéo tôi đi tới trước một gian phòng, cung kính mà gõ ba cái, tiếp theo một tay đẩy tôi đi vào, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Về mặt chán ghét đó, như là đang đối đãi một cái con sen.

Tồn thương tự tôn.

Trần an tâm can bé nhỏ cháy đen bị tổn thương của mình, tôi mới bắt đầu xem xét gian phòng nơi mình đang ở.

Cùng dạng phong cách thiết kế với lầu dưới, tất cả đồ đạc đều giống như tấm gương bóng loáng, sạch sẽ.

Thế nhưng, lại không có một chút cảm giác gia đình.

Lúc này, tôi trông thấy, dưới chân bông ở trên giường, cộm lên đồng.

Như là có người ngủ ở bên trong.

Không cần phải nói, khẳng định chính là nhóc ăn mày.

Tôi rón ra rón rén mà đi tới, nhẹ nhàng mà xóc tấm chăn lên.

Quả nhiên, dưới chăn, là nhóc ăn mày đang ngủ say.

Về mặt lúc ngủ của hắn vô cùng bình thản, hai má vẫn nồn nà như trước, tựa nhánh liễu mới mọc, xoa nhẹ nhàng vào lòng người, ngửa ngửa.

Bờ môi của hắn, mọng nước ửng lên ánh dịu dàng, hôn lên, nhất định là loại mùi bạc hà tươi mát.

Mái tóc của hắn, đen nhánh mềm mại, bóng mượt tinh tế, tản mạn bên gò má, làm cho người ta nảy ra ý muốn vuốt ve.

Tôi thật sự đưa tay, vuốt ve mái tóc của hắn, từng chút từng chút.

Tiếp đó.... Lại cầm lấy một quyển sách bìa cứng bên cạnh, hung hăng nện xuống phía gáy của nhóc ăn mày.

Cùng với một tiếng kêu rên, tôi thành công mà đánh nhóc ăn mày tỉnh dậy.

Phần nộ mà tròn mắt, nhìn thấy là tôi, nhóc ăn mày ngậy cả người, như là nhìn thấy tiên nữ tỷ tỷ giáng xuống từ trên trời.

Được rồi, tôi thừa nhận đã khoa trương một chút.

Kỳ thật, đáng về giật mình của hắn, càng như là nhìn thấy một mụ phù thủy cầm chổi, cái mũi ưng to to dài dài, răng cửa thiếu một mảnh, mặt đầy nếp nhăn.

Nhóc ăn mày là ngậy cả người, giống như trúng định thân chú ngồi ở trên giường.

Nhưng mà tôi không bị giữ lại, cho nên, tôi tiếp tục cầm sách dòn sức K đầu hắn. Vừa K lại vừa mắng: "Tiểu tử đáng chết ngươi, không nói một tiếng liền bỏ đi, ngươi có biết chúng ta rất lo lắng hay không? Ta cùng Kiều bang chủ tìm ngươi một tuần, chạy khắp nơi, chỉ sợ ngươi bị bọn buôn người lừa đem bán đến vùng núi. Kết quả thì sao, ngươi lại có thể ở trong này ăn ngon ngủ tốt, chả bị cái rắm gì! Ngươi gọi điện thoại báo cho chúng ta biết một tiếng bình an không được sao!? Ngươi ngủ, ngươi ngủ, ta cho ngươi ngủ!"

Đầu của nhóc ăn mày liền như vậy bị tôi nện đến xiêu vẹo.

Đến lúc nện gần hai mươi cái, nện đến đầu của nhóc ăn mày thành hình đa giác, hắn tựa như tỉnh ngủ, bỗng tỉnh ngộ lại, bắt lấy tay cầm sách của tôi, giận dữ hét: "Bà già, rất đau, đừng nện nữa!"

"Không đau không đủ để đẹp đi tức giận trong lòng ta!" Tôi giãy tay hắn ra, tiếp tục nện.

Đến cuối cùng, lửa giận của nhóc ăn mày bị khơi lên. Hắn bỗng bắt lấy hai tay của tôi, đè tôi ở trên giường. Hai tay của tôi, bị hắn giam ở đỉnh đầu của mình. Hắn đè lên người tôi, cúi đầu nhìn tôi. Nơi nào đó của thân thể chúng tôi chạm nhau.

Từ thế kinh điển này.

Nhóc ăn mày nhìn tôi, ánh mắt kia, như là một dòng xuân thủy, muốn chìm chết người. Mắt của hắn, long lanh như sao, trong suốt sạch sẽ.

"Ta không liên lạc ngươi, là bởi vì," giọng của hắn trầm thấp khác thường: "Là bởi vì ta không dám liên lạc ngươi... Ta sợ gặp ngươi... Ta sợ ngươi không bao giờ để ý tới ta nữa, sợ ngươi chán ghét ta... Hàn Thực Sắc, ngươi, ngươi chán ghét ta phải không, sau việc ta làm với ngươi?"

Tôi nhìn hắn thật sâu, sau đó, chậm rãi nói: "Nhóc ăn mày, tiểu đệ đệ ngươi đừng lều lều rồi."

Lời tôi nói là thật, loại tư thế này của chúng tôi, trực tiếp khiến mệnh căn của nhóc ăn mày để ở tiểu muội muội của tôi.

Cho nên, mệnh căn cũng từng chút mà bắt đầu dựng lều lên.

Nghe vậy, nhóc ăn mày chín cả người, tai cũng hồng đến trong suốt.

Hắn lập tức buông tôi ra, ngồi dậy.

Đáng vẻ thực sự đáng yêu.

Tuy rằng vừa rồi phần lớn lực chú ý của tôi tập trung ở trên người tiểu đệ đệ len lén không tuân thủ kia của nhóc ăn mày, nhưng mà, cũng thật sự có đem lời của hắn nghe vào trong lòng.

Tôi còn thành thật đáp lại lời của hắn: "Ta không chán ghét ngươi."

"Thật vậy sao?" Nhóc ăn mày mắt sáng rực lên, con ngươi lóe lên ánh nhìn tươi đẹp.

"Sự việc hôm đó, kỳ thật là ta khơi mào." Tôi nói: "Là ta trêu chọc ngươi trước, không phải sao?"

Nhóc ăn mày hơi cúi đầu, lông mi đen dài cong lên, làn da có cảm giác như ngọc, trơn óng trong suốt.

Tôi tiếp tục nói: "Nhóc ăn mày, kỳ thật, là lỗi của ta, thật sự, là lỗi của ta. Hàn Thực Sắc ta chính là một nữ lưu manh, một nữ vô lại, mỗi ngày không có việc gì liền tự hỏi làm sao ăn đậu hũ của mỹ nam, cho nên không có việc gì liền chọc mông của ngươi, tóm meo meo của ngươi. Bất quá lần trước, ngươi coi như là đã ăn lại, tuy rằng đậu hũ của ta không non bằng ngươi, nhưng đậu hũ non, đậu hũ già, chỉ cần có thể ăn được chính là đậu hũ tốt..."

"Ta thích ngươi..." Giọng của nhóc ăn mày trầm trầm, quanh quẩn xa xôi ở trong căn phòng: "Ta, thật sự thích ngươi."

Màu phấn nộn như hoa đào kia ở trên mặt nhóc ăn mày từ từ mà bay lên mặt tôi.

Nghe lời bày tỏ ngây ngô này, nét mặt già nua này của tôi cũng chậm chậm mà đỏ lên.

Má ơi, đóa hoa đào này, thật non.

Đáng tiếc, tôi không phải phân hóa học, tôi là con sâu mọt lớn.

Vì thế, tôi thật chân thành mà nói với nhóc ăn mày: "Ta cũng thích ngươi, nhưng mà, là cái loại yêu mến giống như em trai trong nhà, Dịch Ca à, ngươi bộ dạng tốt, gia cảnh cũng tốt, tính cách cũng tốt. Nhưng mà, ngươi mới 17 tuổi, ta không xuống tay được... Được, ta thừa nhận là đã xuống tay qua với ngươi, nhưng đó là nhẹ tay, loại đó không tổn hại gì lớn, không phải nặng tay, nếu như ta xuống tay nặng đối với ngươi, ngươi có thể sống qua được mấy ngày a."

"Ngươi cũng hơn ta cùng lắm là vài tuổi." Nhóc ăn mày dường như là chui vào trong ngõ cụt, bướng bỉnh mà nói: "Vậy, ngươi bằng lòng chờ ta không? Chờ ta trưởng thành, chờ ta đến tuổi tác mà ngươi cho là thích hợp."

Tôi lắc đầu.

Không do dự một khắc.

"Dịch Ca, ta thật sự không thể cam đoan cái gì với ngươi." Tôi nói: "Trên thực tế, trong loại chuyện tình cảm này, bất luận kẻ nào đều không thể cam đoan cái gì. Không ai phải chờ ai cả đời, cũng không ai là không có ai thì không được. Loại chuyện tình cảm này, chính là dựa vào cơ duyên. Người cuối cùng ở bên cạnh ngươi, rất nhiều khi, cũng không phải là khắc cốt ghi tâm của ngươi."

Nhóc ăn mày vẫn cúi đầu như trước, khuôn mặt mất màu rõ ràng, lúc này đã phủ kín một thứ buồn bực.

Rất lâu sau, hắn như là hạ quyết tâm, bồng ngẩng đầu, ánh mắt chột sáng, nói: "Ta không cần ngươi chờ ta, nhưng mà, ta sẽ chờ đợi. Chờ ta đến tuổi tác thích hợp rồi, ta sẽ một lần nữa bắt đầu theo đuổi ngươi, lúc đó, ngươi không thể cự tuyệt ta nữa!"

Kỳ thật, mãi cho đến ban nãy, tôi đều cảm thấy rất hoài nghi đối với chuyện nhóc ăn mày và Văn Dịch Phong là thân huynh đệ.

Chủ yếu là, ngoại hình hai người khác nhau quá nhiều.

Thế nhưng bây giờ, tôi xác định, trong máu của nhóc ăn mày, cũng có tiềm ẩn cái loại khí chất bá đạo này.

Kỳ thật, có thể bị một đóa hoa đào non quăn lầy, cũng là một kiểu vinh hạnh.

Hơn nữa, ai biết được sau này sẽ phát sinh cái gì nữa thì sao?

Vì thế, tôi gật đầu: "Được, khi đó, ta chắc chắn sẽ không cự tuyệt ngươi."

Sau khi nói xong, bỗng nhiên có loại cảm giác vui vẻ.

Lúc đầu còn đang lo lắng nếu Đồng Điều trước 35 tuổi thì đã kết hôn, bỏ lại một mình tôi biết làm thế nào.

Bây giờ, là bảo hiểm kép rồi.

Lòng tôi rất an ủi.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, hai đóa hoa đào này, đều không là chủ bảo hiểm.

Một đóa là hoa tình bằng hữu, một đóa khác non đến chảy nước, phỏng chừng cuối cùng của cuối cùng, tôi vẫn sẽ là tuổi già cô đơn cả đời.

Vừa nghĩ như vậy, lòng tôi lại bi ai.

Quên đi, sự việc suy nghĩ nhiều thì không có cách sống, cho nên, tôi quyết định bắt đầu hỏi thăm một ít chuyện phiếm.

Ví dụ như, chuyện nhà của nhóc ăn mày.

Trong sự dửng dưng bức bách của tôi, nhóc ăn mày kể ra chuyện tôi muốn nghe.

Thì ra, nhóc ăn mày cùng Vân Dịch Phong là huynh đệ cùng cha khác mẹ.

Cha của bọn họ vốn là đại ca đường phố.

Tuy rằng không cùng mẹ, nhưng hai người từ nhỏ quan hệ vẫn rất thân thiết.

Cha của bọn họ sớm đã đem Vân Dịch Phong bồi dưỡng thành người nổi nghiệp. Bởi vì không có áp lực, nhóc ăn mày đã được trải qua cuộc sống mình thích.

Từ nhỏ hắn đã thích kéo đàn violon, vì thế liền quyết định sau khi tốt nghiệp trung học đi Vienna thi vào học viện âm nhạc.

Sau đó, hai năm trước, bởi vì cha của bọn họ bất hạnh phát bệnh tim qua đời, Vân Dịch Phong bèn nhân tiện suôn sẻ mà tiếp nhận vị trí của cha.

Rồi sau đó, Vân Dịch Phong liền yêu cầu nhóc ăn mày bỏ học âm nhạc, giúp đỡ hắn quản lý việc làm ăn của gia tộc.

Nhóc ăn mày đương nhiên là không bằng lòng từ bỏ giấc mộng nhiều năm của mình, hai huynh đệ thường xuyên vì việc này tranh cãi âm ỉ.

Cuối cùng có một ngày, hai người cãi qua cãi lại, cãi đến kịch liệt, nhóc ăn mày bèn vác túi quần áo, trốn khỏi nhà.

Kế tiếp, nhóc ăn mày lưu lạc ở trên đường một khoảng thời gian, chịu không ít khổ.

Lại kế tiếp, nhóc ăn mày đến đường ngầm gần nhà của tôi, không việc gì bị tôi chính, chịu càng nhiều khổ.

Sau cùng, nhóc ăn mày vào ở nhà của tôi, cả ngày bị tôi nô dịch, như là mỗi ngày ăn một bó hoàng liên to, khổ không nói nổi.

Vốn cho rằng ngày tháng sẽ cứ như vậy đi qua, không nghĩ tới, ngày đó ở trong quán bar, nhóc ăn mày lại có thể chạm mặt với Vân Dịch Phong.

Bất quá chân hắn khá nhanh, "vèo" một tiếng đã trốn thoát ra ngoài.

Vài ngày sau, thì là cái trận tranh cãi với tôi ở trên giường.

Tôi dùng điện thoại đập đầu của hắn, sau đó lao đi, nhóc ăn mày hối hận không ngừng, hơn nữa một trái tim thiếu nam nồn nà mới vào tình trường liền bị tổn thương đến máu tươi đầm đìa, nhất thời nghĩ quẩn, cảm thấy không thể gặp mặt tôi nữa, vì thế bèn cầm đàn violon của mình rồi đi.

Thế nhưng ra ngoài không bao lâu, thì bị thuộc hạ mai phục ở gần tiểu khu của Vân Dịch Phong tóm được, bắt trở về.

Toàn bộ câu chuyện chính là như thế.

Không đặc sắc, một chút cũng không đặc sắc.

Còn không xem hay bằng tình huynh đệ trọng khẩu vị mà tôi suy nghĩ lúc đầu kia.

Kỳ thật, cái tôi còn nghĩ đến chính là, vì sao Nhóc ăn mỳ có thể thích tôi.

Nhưng mà, tuy rằng Hàn Thực Sắc tôi không mặt không da, không biết làm thế nào, cũng ngại hỏi, vậy liền tự động xem nhẹ cho qua vấn đề này.

Tôi hỏi: "Vậy bây giờ người tính làm thế nào? Ý ta là, người vẫn quyết tâm muốn học đàn violon phải không?"

Nhóc ăn mỳ ý chí kiên định mà gật gật đầu: "Ta sẽ cùng ca ca ta đấu tranh đến cùng."

Kỳ thật, tôi cảm thấy Vân Dịch Phong cũng không giống như cái loại người chủ nghĩa bá quyền, hơn nữa, hắn vẫn rất quan tâm nhóc ăn mỳ.

Nếu không, cũng sẽ không cố sức bắt tôi đến nơi này giải sầu giúp nhóc ăn mỳ.

Vừa rồi mấy vấn đề hắn hỏi tôi kia, cũng chính là đang quan sát lòng thành của tôi đối với nhóc ăn mỳ.

Nếu không quan tâm, làm sao lại có thể lo lắng như vậy?

Nhưng mà tôi không định khuyên giải nhóc ăn mỳ.

Mỗi người đều có giai đoạn dậy thì, tôi nhớ rõ tôi lúc đó, mỗi khi nổi nóng lên, người khác càng khuyên, tôi càng quyết tâm muốn đi hướng khác, chín soái ca lửa thể cũng không kéo về được.

Cho nên, bây giờ trước mắt, ở vào trong giai đoạn dậy thì của nhóc ăn mỳ, nên để hắn yên tĩnh một chút thì tốt hơn.

Đúng lúc này, cửa vang lên ba tiếng gõ cửa cung kính.

Sau đó, Long Tam mở cửa ra, nói: "Nhị thiếu, Vân ca mời cô này... ấy, là mời Hàn... Hàn tiểu thư đi một chuyến. Đại ca muốn nói chuyện với cô ấy."

Tôi kinh ngạc a, Long Tam lại cũng có thể lễ phép như vậy, thật sự là chuyện lạ như Bàn Cổ khai thiên địa.

Sau khi kinh ngạc, tôi liền đứng dậy, đi theo Long Tam đến thư phòng của Vân Dịch Phong.

Vừa đi, tôi vừa tùy ý hỏi han: "Đại ca các người tìm ta có chuyện gì a?"

Long Tam nói: "Đi rồi người sẽ biết."

Giọng của Long Tam, là một thứ bình tĩnh sau khi cố sức kiềm chế.

Đáng tiếc lúc ấy, tôi không nghe ra.

Bởi vì tôi cho rằng, Vân Dịch Phong tìm tôi, là vì cảm tạ sự quan tâm của tôi đối với nhóc ăn mỳ trong thời gian dài như vậy.

Chi phiếu không phải là để ở thư phòng sao?

Tôi bắt đầu đếm số trên tấm chi phiếu kia, nước bọt "ào ào" mà chảy xuống.

Thế nhưng, sau khi tôi đi vào, nước bọt của tôi, đọng lại ở khóe miệng.

Hàn ý, giống như là nước, giọt thẳng vào mặt tôi.

Tôi nhìn thấy, ở trong thư phòng, đang ngồi là hai người quen mà không quen, không quen mà quen.

Mặt sọc, đầu trục.

Chính là đêm đó ở trong toilet của quán bar, hai người bị tôi cùng phục vụ sinh xui xẻo kia đánh ngất.

Trông thấy tôi, trong mắt bọn họ, bốc lên lửa giận hừng hực.

Mắt tôi thấy không có gì không đúng, co chân liền muốn chạy.

Thế nhưng, vừa xoay người, đã nhìn thấy một đôi mắt hừng hực lửa giận bốc cháy khác —— của Long Tam.

Giờ phút này, điệu hát Cát tường tam bảo [1] vang lên ở bên tai tôi.

Tôi lặng lẽ hát: "Mặt sọc, đầu trục, xăm mình chính là một nhà cát tường."

[1] Cát tường tam bảo: bài hát về gia đình của TQ, giống như ba ngọn nến lung linh của VN

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Hề hề hề hề hề hề hề hề...

Sau khi hát xong tôi phục hồi lại tinh thần. Trong nháy mắt, tôi đã quyết định: có đánh chết tôi cũng không thừa nhận sự việc chính mình đã làm.

Cũng không phải sợ Cát Tường tam bảo trả đũa.

Bọn họ là con sâu gạo, phỏng chừng nói ra tên Kiều bang chủ thì liền sợ tới tè ra quần rồi.

Tôi sợ chính là Vân Dịch Phong.

Nếu tôi thừa nhận chuyện đã đánh vào sau gáy của Cát Tường tam bảo, chẳng khác gì nói cho Vân Dịch Phong người đứng sau lưng đánh lên hần, hơn nữa còn đặt mông ngồi trên mặt hần, cuối cùng còn không sợ chết thối rữa, chính là kẻ bắt tài tôi đây.

Như vậy, nếu kết cục là tôi bị băm thành trăm mảnh cũng là Vân Dịch Phong đã nhân từ rồi.

Tôi kiên quyết không thể thừa nhận.

Cho nên, tôi khi định thần nhàn hoặc làm ra vẻ khi định thần nhàn xoay đầu lại, nhìn Vân Dịch Phong, như không có việc gì hỏi: "Vân tiên sinh, nghe nói người tìm ta, xin hỏi có chuyện gì không?"

Vân Dịch Phong trong mắt, cuộn lên một màu đen như mực dày đặc, khóe miệng khẽ nhấc lên: "Hàn tiểu thư, căn cứ vào phản ứng vừa rồi của người, ta tưởng rằng người đã rất rõ ràng tại vì sao ta tìm đến người."

"Phản ứng vừa rồi?" Tôi vỗ vỗ đầu, giải thích nói: "Người cũng biết, ta là một người dân bình thường, làm gì đã gặp qua tình thế như vậy? Đương nhiên là theo bản năng bỏ chạy. Nhưng là ta vừa nghĩ đến, đi, không đúng, ta thu nhận và giúp đỡ Dịch Ca, dốc lòng chiều cô hần, lại không có làm hại hần, Vân tiên sinh không có lý do gì thương tổn ta."

Tôi nói lời này, thật ra là gián tiếp nhắc nhở Vân Dịch Phong: ta cứu tiểu đệ nhà người, ân oán cũng bằng nhau, đại ca cũng đừng tiếp tục truy cứu, phóng tiểu muội một con đường sống đi.

Nhưng là, không đợi Vân Dịch Phong nói, bên kia Cát Tường nhị bảo đầu trọc và mặt sẹo đã kêu lên: "Chính là người này! Là nó dùng gậy sắt đánh chúng ta!"

"Các người không cần ngậm máu phun người!" Tôi nhanh chóng lấy Long Tam làm lá chắn: "Long ca người đã đem người đàn bà kia vẽ ra rồi, đáng về hoàn toàn không giống ta. Ý các người đây là chỉ trích Long ca cố ý vẽ loạn một bức tranh, mang đến lừa gạt Vân tiên sinh sao? Ta biết rồi, các người là cố ý muốn hãm hại Long ca bị gia pháp trừng trị. Các người thật tàn nhẫn, thật sự rất tàn nhẫn... Long ca, tự người nói, người có lừa Vân tiên sinh không?"

Tôi lời nói này, cũng chính là muốn giống hồi chuông cảnh báo cho Long Tam: Long Tam a, chúng ta hiện giờ đang đứng trên một chiến tuyến, nếu ta chết người cũng không thể sống, chính mình nên cân nhắc một chút.

Quả nhiên, tôi thấy thân thể Long Tam run lên.

Uy hiếp hiệu quả, tôi cũng yên lòng.

Này trách ai a? Chính mình lúc trước chỉ vì mặt mũi, cố ý đem tôi vẽ thành hình dáng con tinh tinh mẹ, hiện tại tự nhận lấy hậu quả đi.

"Long Tam, người thành thật nói, đưa con gái hôm đó, đến tột cùng hình dáng thế nào? Tuy rằng ánh sáng mờ mờ, nhưng ít ra người hần là thấy rõ dáng người kia đi." Vân Dịch Phong hỏi.

Long Tam ở thế khó xử.

Phỏng chừng hần hiện tại cũng đang nhớ lại, ngày đó đập hần, xác thật là tôi.

Nhưng mà chỉ chứng tôi, chẳng khác nào thừa nhận chính mình lúc ấy là lừa gạt Vân Dịch Phong, hơn nữa những anh em mấy ngày này cảm bức tranh nẫu mang hình dáng không khác gì con tinh tinh mẹ bốn ba tìm kiếm tuyệt đối sẽ bắt hần đền tội.

Nhưng không nói, để cho kẻ thù này là tôi nhon nhon ngoài vòng pháp luật, thật sự lại nuốt không trôi trong lòng.

Thật lâu sau, hần rút cục nghẹn ra một câu: "Vân ca, ta lúc ấy, lúc ấy quả thật không thấy rõ, nhưng là, người kia... Thật sự rất cường tráng."

"Tèn tén tén" Cát Tường tam bảo đã trừ đi một bảo.

Hơn nữa một bảo này, vẫn là nhân vật cốt lõi trong tập đoàn tà ác.

Dù sao, còn lại hai bảo là người của Đại Đạo khu đông, mười câu nói cũng để không hơn một câu Đại Bảo Long Tam.

"Ta hiểu rồi." Vân Dịch Phong gật gật đầu, đứng dậy, chậm rì rì thông thả đi về phía tôi: "Xem ra, là hiểu lắm."

Giày của Vân Dịch Phong bước trên thảm phủ trên đất, không một tiếng động.

"Không sao." Tôi rộng lượng khoát tay.

Lúc nói lời này thì Vân Dịch Phong đã đi tới trước mặt tôi.

Cái bóng của hần phủ trên người tôi, mang đến cảm giác áp bức rất mạnh mẽ.

Tôi không tự chủ được nuốt nước miếng, nói tiếp: "Dịch Ca còn chờ ta, nếu không có chuyện gì, ta đi ra ngoài trước."

Cái cảm giác cạnh rõ ràng của Vân Dịch Phong thoáng gạt nhẹ, coi như là đáp ứng rồi.

Vì thế, tôi vội vàng xoay người.

Nhưng vào lúc này, một đôi tay lớn mạnh mẽ bắt lấy mắt cá chân tôi.

Trái tim của tôi, nhất thời đình chỉ nhảy lên.

Máu của tôi, nhất thời đình chỉ lưu động.

Đầu óc của tôi, nhất thời đình chỉ suy nghĩ.

Cảnh tượng này, phi thường quen thuộc.

Lúc ấy, tại căn phòng tối đó, khi tôi đánh Vân Dịch Phong một gậy ngã xuống, hần nằm trên đất chính là dùng tay bắt được vị trí này của tôi.

Theo động tác kia bắt đầu, bi kịch liền đã xảy ra.

Tuy rằng tôi chưa có quay đầu lại, nhưng là tôi cảm giác được, đôi bàn tay này và đôi tay đêm hôm đó bắt được mắt cá chân của tôi, cảm giác là giống nhau.

Nói cách khác, hiện tại bây giờ trước mắt, người nắm mắt cá chân của tôi, chính là Vân Dịch Phong.

Nếu tôi có thể nhớ lại, như vậy, Vân Dịch Phong cũng sẽ nhớ lại được – Mắt cá chân của tôi và mắt cá chân của người phụ nữ tối hôm đó ngồi lên mặt hần – là giống nhau.

Hần làm như vậy, chính là để tự mình kiểm chứng ra chân tướng.

Không hổ là đại ca.

Mà tôi hiện tại, không có tâm tư đi bội phục hần.

Vân Dịch Phong chậm rãi đứng lên, cặp mắt của hần, giống như là khối băng vạn năm không tan, lạnh đến thấm sâu vào xương cốt của tôi, lạnh đến toàn thân tứ chi của tôi, lạnh đến tóc tôi cũng đông thành băng.

"Thì ra," thanh âm của Vân Dịch Phong như là 1 khối băng lớn, rơi vào trong hồ, lạnh, tắt nghẹn, và trầm thấp: "Người chính là người đàn bà kia."

Rốt cục, Cát Tường tam bảo lại thành công gia nhập thêm một viên mãnh tướng.

Ở một khắc này, trên mặt mọi người trong phòng đều nồng đậm sát khí.

Đương nhiên, tất cả đều là nhắm vào tôi.

Mẹ nó, lần này chết chắc rồi.

Tôi cần có thời gian để suy nghĩ xem chính mình nên như thế nào để thoát thân.

Vì thế, tôi chỉ có thể nịnh hót mà cười với những người trong phòng: "Hề hề hề hề hề hề hề..."

Tiếng cười kia cứ như vậy quanh quẩn trong thư phòng, trên không trung va chạm, thành công đổ thêm dầu vào lửa giận của mọi người.

"Đại ca, nên làm sao với cô ta bây giờ?" Long Tam hỏi.

Vân Dịch Phong nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt tỏa ra hàn khí bức người.

Có thể không làm gì sao? Đối mặt với người ở sau lưng người đánh người một gậy, tiếp theo lại đặt móng ngồi ở trên mặt người, cuối cùng tiếp tục thuận tiện khuyến mãi thêm một cái đánh rầm lún.

Tôi sáng suốt đành chỉ nụ cười nịnh hót "Hề hề hề...", trước khi Vân Dịch Phong lên tiếng, dùng âm thanh lớn nhất trong đời mình hét lên "Vân Dịch Ca! Mau đến cứu mạng a!"

Thanh âm kia là thật lớn, thiếu chút nữa là bị nó ném đi rồi.

Bởi vậy, Vân Dịch Phong hạ lệnh đầu tiên để đối phó tôi: "Bịt miệng của cô ta lại."

Vừa dứt lời, mấy tên thủ hạ của hắn liền chạy về phía tôi.

Người đầu tiên xông đến, chính là tên lưu manh xăm mình, Long Tam.

Mắt lộ ra sắc đỏ, nhe răng nhếch miệng, đó thật là một bộ mặt dữ tợn hung thần ác sát.

Làm như là tôi vừa mới phóng hỏa đốt nhà hắn, cường bạo ông của hắn vậy.

Kỳ thật tôi cảm thấy bản thân mình thật là rất uất ức nha, rõ ràng là lần này Long Tam muốn đánh tôi trước, tôi chẳng qua chỉ là tự vệ thôi.

Nghĩ như vậy nên, tiểu vũ trụ nháy mắt bùng nổ.

Cũng may là tôi sáng suốt, lúc từ bệnh viện đi ra, tôi đã cầm theo 5 còng dao phẫu thuật để phòng thân.

Vì thế, tôi lập tức lấy dao từ trong người ra, trực tiếp hướng đũng quần của hắn khua loạn 'loạt xoạt' một hồi.

Đừng coi thường bác sĩ chúng tôi nha, chúng tôi chính là cầm dao để kiếm ăn đó.

Vừa khoa tay múa chân, tôi vừa hô lớn: "Các người là bọn cầm thú, thô phi, sao các người có thể đối với một người con gái yếu đuối tay không tác sát, trói gà không chặt như vậy hả?"

Sự thật là tay không tác sát thật, bởi dao phẫu thuật là làm từ inox chứ không phải là sắt.

Giọng chất vấn của tôi, hơi có chút ý vị như hoa lê.

Nhưng mà lúc tôi nói xong, tôi phát hiện bọn họ không còn tiến công nữa.

Lẽ nào chính sách yếu đuối của tôi có hiệu quả rồi?

Tập trung nhìn vào, tôi mới phát hiện, đũng quần bọn họ đều dao cắt thành những mảnh vải nhỏ.

Mảnh vải nhỏ kia cứ như vậy mà tung bay trong gió.

Cái đùi kia, cứ vậy mà hiện ra trước mắt quần chúng.

Không hổ là xã hội đen, luôn ẩn trong bóng tối, không có phơi nắng, cái đùi kia, trắng nõn một mảnh, lóa lên khiến tôi choáng váng luôn.

Sau khi thương thức xong, phát hiện bọn họ lửa giận càng rực.

Cũng phải, kêu nhu nhược chính là ta, bị thương lại là bọn hắn, có thể không giận sao?

Tôi thừa dịp bọn hắn tạm thời không dám tiến lên, vội ba bước hai bước vọt tới trước cửa, mở ra, muốn xông ra ngoài.

Nhưng là Vân Dịch Phong cũng ba bước đuổi theo tôi.

Hắn chân dài, không có cách nào khác, tôi đành nghẹn khuất mà bị hắn túm lại.

Vân Dịch Phong dùng lực muốn bắt tôi trở về, nhưng mà tay tôi sống chết bám vào khung cửa.

Đó là dây thừng cứu mạng cuối cùng của tôi, tuyệt đối không thể từ bỏ.

Vì thế, chúng tôi bắt đầu rời đánh giằng co.

Vân Dịch Phong dùng sức kéo tôi vào trong thư phòng, nhưng tôi lại càng dùng sức không đi vào bên trong.

Tiềm lực của con người là rất lớn, ở trong thời khắc liên quan đến sống chết, sức lực của tôi lớn kinh người.

Nhưng mà Vân Dịch Phong không phải người bình thường, mắt hắn vừa nhú, tay đột nhiên gia tăng sức, mạnh mẽ kéo tôi về phía sau.

Tôi chịu không nổi, tay trượt một cái, liền bị kéo trở về.

Bởi vì các nhân tố vật lý phức tạp như quán tính v.v, tôi không thể khống chế được tốc độ của mình.

Bởi vậy, thân thể của tôi, giống một viên đạn đại bác hướng về về phía Vân Dịch Phong.

Kế tiếp, có thể phát sinh rất nhiều chuyện quan trọng.

Nói thí dụ như, Vân Dịch Phong có thể một tay giữ chặt tôi, một tay nâng cái cầm vốn không nhọn của tôi lên, ngang ngược nói: “Người tưởng rằng, người có thể thoát ra khỏi lòng bàn tay của ta sao? Việc này không có khả năng đâu, người thật là vật nhỏ tra tấn người ta.”

Nói thí dụ như, bởi vì động tác như vậy, tôi không cẩn thận, hắn không lưu ý, khi tôi quay người lại, môi chúng tôi, liền thiếp lên nhau, từ đấy, thiên lôi đánh xuống, dục hóa cứ như là núi lửa của Alaska, bùng phát.

Nhưng mà, có hai điều kiện ngăn trở sự kiện lãng mạn này phát sinh.

Thứ nhất, là vấn đề chiều cao của tôi và Vân Dịch Phong.

Tôi không lùn, nhưng mà do Vân Dịch Phong quá cao, cho nên, đỉnh đầu của tôi, chỉ vừa tới cằm của hắn.

Bởi vậy, khi viên đạn đại bác tôi đẩy bay tới, vừa đúng lúc cái đầu tôi đụng vào cái cằm của hắn.

Thứ hai, chính là vấn đề về độ cứng của cái đầu tôi.

Thật không khiêm tốn mà nói, độ cứng của đầu Hàn Thực Sắc tôi, xác định là thiên hạ đệ nhất.

Nhớ lúc trước, viên gạch của Sài Sài, đập đầu trăm người mà vẫn hoàn toàn không sút mẻ gì.

Nhưng có một ngày, tôi không có chuyện gì làm, cầm lấy đập nhẹ vào đầu của tôi, còn chưa có làm gì thì viên gạch đó đã vỡ làm đôi.

Cho nên, đầu của tôi, vừa to lại vừa cứng.

Vừa to vừa cứng, thật là không thuần khiết.

Cho nên, tuy rằng cằm của Vân Dịch Phong góc cạnh rõ ràng, rất có hình tượng, nhưng mà, không địch lại nổi thiết đầu công vô địch vũ trụ của tôi.

Ở dưới âm thanh của xương đầu và xương hàm PK với nhau, tôi thắng rồi.

Cái đầu của tôi, chỉ cảm thấy hơi hơi đau.

Nhưng mà tình hình của Vân Dịch Phong thật là kỳ diệu.

Hắn bưng kín cằm, còn có cái mũi.

Tiếp theo, từng giọt đỏ thẫm máu đã rơi vào trên thảm sàn.

Lòng tôi quá mức áy náy.

Cái thảm tốt như vậy, cư nhiên bị dính máu rồi, thật đáng tiếc a.

Sau khi thương tiếc xong, lòng tôi xoay chuyển thật nhanh.

Việc ở trên mặt Vân Dịch Phong đánh rắm thù cũ chưa xong, bây giờ lại tích thêm hận mới.

Kỳ thật, chuyện này, suy nghĩ cẩn thận, hoàn toàn chẳng có cộng long quan hệ đến tôi.

Là Vân Dịch Phong tự mình muốn kéo cái viên đạn đại bác như tôi trở lại.

Nếu vừa rồi hấn rộng lượng một chút, thả tôi rời đi, thì không phải là chẳng có gì xảy ra sao?

Cho nên, truy cứu đến tận cùng, đây quả thật là không phải lỗi của tôi.

Nhưng mà, tôi dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra được, Vân Dịch Phong, bao gồm cả thủ hạ của Vân Dịch Phong, đều sẽ đem tôi phanh thây ngàn mảnh.

Tôi trộm nhìn bốn phía quan sát, hiện tại, bọn họ còn đang trong giai đoạn trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc cực kỳ.

Cho nên, tôi muốn, thừa dịp, giờ phút này chạy trốn.

Nghĩ đến liền làm, tôi lén lút bất động thanh sắc, hoặc là tự mình cho rằng là lén lút bất động thanh sắc muốn đem giải thoát tay mình từ tay của Vân Dịch Phong ra.

Đáng tiếc, ngay tại lúc tôi động một chút như vậy, Vân Dịch Phong liền mở tròng mắt, nhìn chăm chăm tôi.

Đã gặp qua ánh mắt dã thú chưa?

Dù sao thì giờ phút này, tôi đã gặp rồi.

Cặp mắt kia, trong màu đỏ nổi lên ánh sáng lam, đó là hàn ý sắc bén.

Ánh mắt của thú.

Ánh mắt của con thú bị chọc giận triệt để.

Lúc ấy, trong lòng của tôi, chỉ có một ý niệm trong đầu —— chạy, bất chấp tất cả mà chạy trốn!

Cho nên, tôi không có nghĩ nhiều, trực tiếp nâng đầu gối lên, hung hăng đập tiểu đệ đệ của hấn.

Đồng thời trong lúc đập, tôi không khỏi cảm khái.

Không hổ là tiểu đệ đệ của đại ca đường phố, độ co giãn mềm dẻo đều là tốt nhất.

Rất có tiền đồ.

Bị đập như vậy, Vân Dịch Phong bị đau, liền bỏ tôi ra

Thời cơ mà mắt là không thể có lại được, tôi vội vàng nhảy lên chạy trốn.

Chạy đi không bao lâu, tôi chỉ nghe thấy trong thư phòng loạn thành một đoàn.

"Vân ca, ngươi không sao chứ!"

"Chớ có nói hươu nói vượn, mệnh căn của Vân ca cứng rắn như sắt, sẽ không có việc gì."

"Mau đuổi theo người đàn bà kia, làm thịt cô ta báo thù cho mệnh căn của Vân ca!"

Tiếp theo, tôi liền nghe thấy thủ hạ của Vân Dịch Phong giống như chó săn đuổi theo tôi.

Tôi điên cuồng chạy, chân đã thành vòng tròn, sau mông còn có khói bốc lên.

Nhưng mà, phỏng chừng đám người ở phía sau cũng giống như vậy.

Đáng tiếc là, chân của tôi, chẳng những không dài bằng Vân Dịch Phong, mà so với đám thủ hạ của Vân Dịch Phong cũng kém rất xa.

Cho nên, bọn họ rất nhanh liền đuổi theo được, còn có mấy lần suýt nữa thì tóm được tôi.

Tôi bị hù đến mức lâm vào khủng hoảng.

Đột nhiên, đầu của tôi, cái đầu tóc đáng chết của tôi, liền bị tóm lại.

Không có can đảm lột cả da đầu xuống, nên tôi chỉ có thể phanh chân lại.

Quay đầu lại, tôi lại bắt đầu cười nịnh hót với những người đó: "Hề hề hề hề hề hề"

Mà người tóm lấy tóc tôi, vừa khéo lại là Long Tam.

Tôi chỉ chỉ vào đũng quần bị dao phẫu thuật của tôi cắt te tua của hắn, hảo tâm nhắc nhở hắn: “Người anh em, người bị thấy hết rồi.”

Những lời này triệt để chọc trúng cục hoa của lão hồ, lửa giận ngập trời cháy bùng lên trong mắt của Long Tam.

Tiếp theo, hắn vung tay áo lên, một đôi tay to như cái quạt, mắt thấy nó sắp sửa chào hỏi lên mặt tôi.

Tôi nhảy nhay răng nanh, hạ quyết tâm, nếu hắn dám tát tôi, tôi liền xem móng vuốt của hắn như móng heo mà cắn luôn.

Ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một âm thanh ngăn cản hắn lại: “Long Tam, dừng tay!”

Còn có thể là ai?

Đương nhiên chính là nhóc ăn mày hoa đào non mơn mơn ngọc thụ lâm phong nhà chúng ta chứ ai.

Chỉ thấy nhóc ăn mày không biết từ đâu chui ra nắm lấy tay của Long Tam, chắn trước mặt tôi, nói: “Không cho phép đụng đến cô ấy.”

Trong nháy mắt, nhóc ăn mày nhu nhược liền cao lớn uy vũ giống như thiên thần ở trong mắt tôi vậy.

Nước miếng của tôi “ào ào” rót xuống, vô cùng hối hận tại sao hôm đó không đem tiểu thiên thần như hắn nuốt vào bụng luôn.

Thất sách rồi.

Long Tam cúi đầu, nhìn phía dưới mình te tua từng mảnh từng mảnh theo gió tung bay, vừa ủy khuất vừa tức giận lên án nói: "Nhị thiếu, nữ nhân này, nữ nhân này, nữ nhân này lá gan quá lớn rồi, lại có thể làm bị thương Vân ca, chúng ta thay Vân ca báo thù!"

"Nhóc ăn mày, hiện giờ là lúc người biểu hiện rồi." Ta bắt lấy T-shirt của nhóc ăn mày, nhỏ giọng nói: "Ta không cần thận đắc tội ca ca của người, hiện tại hắn muốn chém ta, nếu người còn xem ta là bằng hữu, coi như con tin của ta. Đợi lát nữa ta sẽ dùng dao phẫu thuật để ở cổ họng của người, buộc anh của người thả ta đi. Nhưng là, cũng có thể ta ở dưới sự kích động, trượt tay, không cần thận cắt vỡ mạch máu của người... Đến lúc đó, ngàn vạn lần người đừng trách ta a. "

Không đợi tôi rút dao phẫu thuật ra, Vân Dịch Phong đầu đón đã giảm bớt đang gấp rút đi tới.

Tôi vội vàng tránh ở phía sau nhóc ăn mày.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Pháp Hải tên là Vân Dịch Phong

Nhóc ăn mày cũng thật nghĩa khí, vẫn luôn che chở tôi, đối mặt với Vân Dịch Phong hỏi: "Tại sao anh muốn bắt cô ấy?"

“Em có thể tự mình hỏi lại xem cô ta đã làm việc gì.” Vân Dịch Phong nhìn qua như thể đang cùng Nhóc ăn mày nói chuyện, nhưng thực tế, đôi mắt lạnh lẽo thâm trầm của hắn đang từ từ phóng về phía tôi.

Mỗi tia nhìn đều như muốn khoét một cái động trên da tôi.

Chỉ mấy chục giây ngắn ngủi như vậy, cơ thể của tôi đã muốn thương tích đầy mình.

Người đàn ông này, thật quyết tuyệt. (*quyết liệt + tuyệt tình*)

Nhóc ăn mày quay đầu lại, dùng ánh mắt hồ nghi nhìn tôi.

Tôi giờ hai tay, cho hắn thấy một vẻ mặt tuyệt đối vô tội: “Ta cũng không hiểu được là ta đã làm cái gì chọc giận hắn, người hỏi anh người ấy.”

Dưới sự xúi giục của tôi, Nhóc ăn mày bắt đầu hỏi Vân Dịch Phong: “Anh, Thực Sắc rốt cuộc đã làm cái gì đối với anh? Cô ấy cả ngày đều tùy tiện câu thả, điên điên khùng khùng, vô tâm vô phách, phỏng chừng là hiểu lầm đi.”

Tôi tự động lược đi những từ miêu tả không tốt, sau đó nhìn kỹ Vân Dịch Phong.

Người nói đi, người nói đi, nói ta dùng hai cái móng mập của ta ngồi lên mặt người, nói ta ở trên mặt người đánh rắm, thả ngũ vị hương cay cay tê tê, nói ta vừa rồi dùng đầu gối đạp tiểu đệ đệ của người.

Tôi không tin Vân Dịch Phong có mặt mũi đem chuyện này nói ra với Nhóc ăn mày.

Quả nhiên, Vân Dịch Phong bảo trì im lặng không nói.

“Anh, nhất định là hiểu lầm.” Nhóc ăn mày bắt đầu hòa giải.

“Đúng vậy, là hiểu lầm, Dịch Ca à, ta còn vội đi làm đây, người đưa ta đi được không.” Tôi sống chết bám lấy cọng rom cứu mạng là nhóc ăn mày.

“Được, ta đưa người đi”. Nhóc ăn mày nói xong liền muốn đi cùng tôi.

Tôi không cần nhìn cũng biết, có biết bao nhiêu lửa giận đang phóng về phía tôi a.

Áo khoác của tôi cũng sắp bị đốt trụi rồi.

Ai ngờ, đang lúc tôi ý vào thân phận Nhóc ăn mày mà rồi đi thì một bàn tay to lớn gắt gao bắt được cánh tay của tôi.

Quay đầu lại, thấy cặp mắt Vân Dịch Phong như lưỡi dao sắc bén: “Ta có nói người có thể đi sao?”

Nhóc ăn mày giữ chặt cánh tay khác của tôi, trừng mắt với anh của hắn: “Em không cho anh đụng đến cô ấy!”

Tôi lia mắt, từ trên xuống dưới trái phải trước sau đem Vân Dịch Phong đánh giá một phen.

Chà, độ cường tráng chuẩn, khuôn mặt chuẩn, cái mông nhỏ vênh lên cũng chuẩn.

Đụng đến tôi? Nếu hắn thật sự coi quần áo, còn chưa biết ai đụng ai đâu.

“Thực Sắc, Thực Sắc?” Nhóc ăn mày gọi ta.

"Cái gì?" Tôi khôi phục tinh thần.

“Nước miếng của người rớt trên cánh tay ta.” Trong thanh âm Nhóc ăn mày có vết tích trúng gió.

Tôi vội vàng muốn giúp hắn lau sạch sẽ, nhưng tay kia bắt đắc đi bị Vân Dịch Phong cấp gắt gao túm trụ.

"Đại ca, ta thật sự sai lầm rồi, người buông tha ta đi?" Tôi thành khẩn áy náy nói.

Nhưng mà Vân Dịch Phong tựa hồ như không động đậy, ánh mắt vẫn nặng nề như trước.

Tôi cũng mở to hai mắt, trừng mắt hắn, bắt đầu chớp chớp chớp.

Vân Dịch Phong vẫn như trước, không động đậy.

Tôi tiếp tục chớp chớp chớp.

Hắn vẫn không động đậy.

Tôi không từ bỏ, chớp chớp chớp.

Rốt cục, hắn chịu không được, buông tôi ra.

Tôi đang cảm thấy may mắn thì lại nghe Vân Dịch Phong nói: “Đem hai người bọn họ tách ra cho ta”

Ngu ngốc, người là cái đồ ngu ngốc

Thuộc hạ của hắn bắt đầu ầm ầm tiến lên một số thì kéo tôi, một số thì kéo Nhóc ăn mày.

Mà Vân Dịch Phong khí định thần nhàn đứng ở giữa.

Cảnh tượng này cũng thật quen thuộc.

Rất giống cảnh tượng trước Tháp Lôi Phong, Bạch nương tử cùng Hứa Tiên bị vô số tiểu tăng kéo ra.

Nếu tôi lại kêu một tiếng: “Phu quân”

Nhóc ăn mày kêu một tiếng: “Nương tử!”

Vậy là viên mãn rồi.

Giờ phút này, tôi sống chết lôi kéo tay Nhóc ăn mày, kiên quyết không buông.

Hắn chính là người duy nhất có thể cứu tôi.

Tôi có lý do để tin tưởng Vân Dịch Phong lúc nhỏ tuyệt đối đã xem qua “Tân bạch nương tử truyền kỳ”.

Bởi vì hắn thực rất phối hợp, học tập Pháp Hải đứng ở giữa chúng tôi.

Nhìn thấy tay tôi cùng Nhóc ăn mày kéo thành một đường thẳng tắp, ánh mắt hắn lại trầm xuống, chia tay, đem đôi tay đang nắm chặt của tôi cùng Nhóc ăn mày tách ra.

Tôi bi thương muốn chết a!

“Được rồi, đem Nhị thiếu về phòng, mang người này về thư phòng.” Vân Dịch Phong hạ lệnh.

Mang về thư phòng? Vậy tôi tuyệt đối không còn đường sống rồi.

Sợ hãi cùng tuyệt vọng làm cảm xúc của tôi trong nháy mắt bùng nổ, tôi hít một hơi sâu, vận khí xuống đan điền, tiếp theo, hai tay giương ra, mạnh mẽ đẩy người đang nắm lấy tôi.

Tất cả sự tình đều xảy ra thật sự nhanh.

Lúc ấy, toàn bộ chúng tôi đều đang ở đầu cầu thang.

Chân tôi vừa trượt, mắt thấy sắp ngã xuống dưới.

Thân thể mất cân bằng.

Tim của tôi nháy mắt ngừng đập.

Hai tay ta quơ loạn xạ trong không trung.

Quơ một cái, tôi bắt được góc áo của Vân Dịch Phong.

Cộng cò cuối cùng, tôi chết cũng không buông tay.

Vân Dịch Phong không ngờ sẽ phát sinh ra biến cố như vậy.

Vì thế, dưới tác dụng quán tính và trọng lực, tôi liền lôi kéo hắn, lăn xuống cầu thang.

Kỳ thật, lăn cầu thang cũng có thể lăn thật lẳng mạn nha.

Ví dụ như, lăn đến cuối cùng, tôi phát hiện mình đang nằm ở trên người Vân Dịch Phong, môi của chúng tôi, đụng nhau.

Tiếp theo, khoe miệng Vân Dịch Phong nhếch lên, tà mị cười nói: “Sao thế, chờ không kịp à? Nhanh như vậy đã muốn lao vào vòng tay ta? Ngươi thật là vật nhỏ trên người.”

Tiếp theo, chúng tôi lại bắt đầu như sấm sét bùng nổ, dục hỏa giống như núi lửa Alaska, phun trào.

Nhưng là, sau khi lăn trên cầu thang lâu như vậy, thân thể chúng tôi tự nhiên mà mất đi thể cân bằng.

Cả hai cơ thể cùng mất đi cân bằng, làm sao có thể vừa khéo mà môi chạm môi? Thực tế là, sau một trận kinh thiên động địa, chúng tôi rơi xuống cuối cầu thang.

Mông tôi chạm đất.

Sau một trận đau chết lặng, tôi cảm giác được, mình đang ngồi ở trên một vật rất quen thuộc.

Vật kia nói mềm không mềm, nói cứng không cứng.

Như một vật hình cầu.

Nhưng mặt cầu tuyệt đối không bóng bóng, có một đỉnh cao nổi lên, như là xương cốt.

Ở phía dưới cái đỉnh nổi lên, là một cái hố.

Tại nơi cao cao phía trên của đỉnh lại là hai cái hố.

Tôi bị ai phát hiện, nơi mông tôi đặt xuống lại là cái mặt chịu nhiều trắc trở của Vân Dịch Phong.

Tôi lập tức đứng lên.

Vân Dịch Phong hai mắt nhắm nghiền, đã ngất đi rồi.

Cũng không biết là choáng váng do ngã hay là choáng váng do bị tôi ngồi lên.

Mũi hắn vừa mới bị tôi dùng đầu đập, vất vả lắm mới ngừng chảy máu.

Hiện tại, bị hai cánh mông phi nhiều của tôi ngồi xuống, máu đỏ sẫm lại chảy ra.

Trên lầu, đám tay chân thấy cảnh này đều chấn kinh hết cả.

Cầm, ánh mắt, lưỡi tất cả đều rơi xuống dưới hết.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?" Tôi hoang mang lo sợ.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?" Tôi chân tay luống cuống.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?" Tôi sắc mặt trắng bệch.

Tôi ngẩng đầu lên, lệ lưng trông nhìn Nhóc ăn mày, nói: "Làm sao bây giờ?... Ta ngồi trên máu mũi của hắn, quần sau dính đầy vết máu, người khác còn tưởng rằng đi cả mẹ ta đến đâu, lát nữa ta đi như thế nào đây?"

“Đồng!”

Mọi người nhát tề ngã xuống.

Còn mỗi mình tôi đứng.

Sau khi từ trên mặt đất bò lên, Nhóc ăn mày cùng đám thủ hạ tay chân luống cuống đem Vân Dịch Phong hôn mê nhanh chóng đưa vào trong phòng.

Ban đầu tôi thắc mắc, vì sao không đưa đi bệnh viện mà lại mời bác sĩ tại gia?

Nhưng sau đó, thấy thủ hạ của Vân Dịch Phong cầm súng nhắm huyết Thái Dương của bác sĩ tại gia, uy hiếp hắn không được đem chuyện Vân Dịch Phong bị cặp mông của tôi ngồi lên mà hôn mê nói ra ngoài, tôi mới hiểu được.

Quả thật, tôi vốn muốn nhân cơ hội này lặng lẽ đào tẩu, nhưng cái tên Long Tam vẫn luôn dùng ánh mắt muốn cắn người chặt chẽ nhìn tôi.

Tôi căn bản không thể thoát đi thành công.

Theo như ý của bác sĩ tại gia. Vân Dịch Phong không có gì trở ngại, có thể sẽ hôn mê mấy giờ hoặc là 1 ngày, nhưng mà cứ để hắn tự do hôn mê đi, hôn mê xong là tốt liền.

Xác định Vân Dịch Phong không có vấn đề gì, đám thủ hạ tất cả đều dùng ánh mắt thù hận nhìn tôi.

Tựa như muốn dùng ánh mắt đem tôi phanh thây.

Đủ ngoan độc, tôi thích.

Vân Dịch Phong tạm thời hôn mê, cái nhà này liền do Nhóc ăn mày làm chủ.

Tôi lặng lẽ gọi Nhóc ăn mày sang một bên, nhờ hắn giúp tôi đào tẩu.

Nhóc ăn mày tổng hợp lại tình hình, phát hiện hướng cửa chính đến cả con ruồi cũng không thể bay lọt, chúng tôi chỉ có thể đi cửa sau.

Vì thế, tôi cùng hắn làm bộ dáng như đi thăm phòng ốc, sau đó đi vào hoa viên phía sau.

Vốn nghĩ rằng, tất cả mọi người đều đi hầu hạ Vân Dịch Phong.

Ai ngờ, ngoài bể bơi, còn có một con cá lọt lưới.

Hắn canh giữ ở đó, không hề nhúc nhích, làm kế hoạch tốt đẹp chuẩn theo đường lan can của chúng tôi bị phá vỡ.

Tôi bày ra một bộ dạng vì nghĩa phải chịu hy sinh, trầm giọng nói “Chuyện tới mức này, chỉ có thể dùng sắc dụ.”

“Thực Sắc, đừng đi?” Nhóc ăn mày giữ chặt tôi: “Ta không muốn nguoi bị ăn đậu hủ.”

“Không phải ta đi dùng sắc dụ.” Tôi cười nhàn nhạt, sau đó đẩy Nhóc ăn mày nói: “Là nguoi đi sắc dụ”.

“Ta?!” Tai nhóc ăn mày bị nấu chín đỏ hồng lên như trái ớt nhỏ, hần một nửa xấu hổ một nửa buồn bực nói: “Ta làm sao được?”

“Vừa nhìn đã biết hần là ở trên núi Brokeback xuống rồi” Tôi thúc giục: “Nhanh lên, uốn éo eo nhỏ của nguoi, lúc lắc mông của nguoi, nâng nâng Lan Hoa Chi của nguoi”

Nhóc ăn mày vốn chết cũng không chịu bán đứng sắc đẹp, nhưng nhìn thấy tôi chống mông lên trời bắt đầu tìm gạch trên đất để đập đầu hần, lúc này hần mới thật sự kinh hãi, từng bước từng bước một đi ra phía trước.

Tôi sợ hần phá hỏng nên cũng liền đi theo.

Nhóc ăn mày cứng ngắc đi đến trước mặt tên thù hạ, cứng ngắc cười cười, lại cứng ngắc hô: “A Anh, xin chào”

Tôi nheo mắt lại, thấy kỹ mặt A Anh.

Mặt chữ điền, mày kiếm, một gương mặt như có oán thù, giống như là hình tượng liệt sĩ vì nước quên mình anh dũng vì nghĩa thường xuất hiện trong các phim kháng chiến.

Tôi thật băn khoăn, gương mặt chất phác vô sản như vậy, tại sao lại làm lưu manh đường phố được?

Nhìn kỹ lại một chút, tôi liền hiểu được.

Vấn đề ở đây là ánh mắt của hần.

Ánh mắt hần, hình dạng cũng được coi là đẹp, không lớn, không nhỏ, không đơn độc, không song song.

Chính là rất đối nhau. (*mắt lé*)

Hai con người nằm sát vào nhau.

Xem lâu, trông mắt của tôi cũng bắt đầu sát lại rồi.

“Nhị thiếu, có chuyện gì sao?” A Anh nhìn thấy chúng tôi.

Kỳ thật, tôi cũng không biết hần có phải hay không phải đang nhìn chúng tôi, chủ yếu là do trông mắt kia dường như không có tiêu cự a.

Hơn nữa, khi hần nói chuyện, sẽ theo thói quen mà nhẩn mặt nhẩn mày, bởi thế, liền càng thêm cực khổ, oán thù.

Nhưng mà, đôi trông mắt kia, thật sự là lé rất lợi hại

Tôi lấy tay vỗ vỗ mông Nhóc ăn mày, âm thầm thúc giục nói: “Nghe ta đi, dùng sắc dụ, dùng sắc giới, dùng sắc tình!”

Nhưng Nhóc ăn mày da mặt mỏng, mặc kệ tôi véo mông hần, cũng không nói ra một câu.

Không có cách nào, tôi chỉ có thể làm thay.

Vì thế, tôi đành đứng trước mặt Nhóc ăn mày, nhìn thấy A Anh nói: “Dịch Ca, Dịch Ca hần muốn nguoi ngủ cùng!”

Thật ra, kể tiếp đó, tôi định nói là: với điều kiện nguoi thả chúng ta đi.

Nhưng tôi không thể nói ra.

Bởi vì nghe đến vậy, A Anh cả kinh.

Biểu hiện kinh hãi của hần, thật vô cùng có trình độ.

Đôi mắt vốn bị lé kia, bỗng nhiên tách rời ra.

Nhưng một giây sau, lại lần nữa sát gần lại.

Hơn nữa, hần cũng bị Nhóc ăn mày lây bệnh, cái lỗ tai dường như bị chảy máu, đỏ rực rở.

Trong lòng tôi “Lộp độp” một tiếng.

Chẳng lẽ thật sự trong lúc vô ý, nói trúng tâm sự của A Anh, hần thật sự thích Nhóc ăn mày?

Lúc này, A Anh tay khoanh lại, xoắn như ốc vít, biểu hiện ra nội tâm rối rắm của hắn.

Hơn nửa ngày, rốt cục hắn cũng mở miệng: “Kỳ thật, kỳ thật, kỳ thật... Ta muốn ngủ cùng Vân ca.”

“Thùng thùng” hai tiếng, tôi cùng Nhóc ăn mỳ ngã xuống đất.

Vân Dịch Phong, quả nhiên là... Nhân tài.

Sau khi bị sét đánh, tôi chớp mắt, vô cùng bi ối mà xúi giục nói: “Vân ca nhà người hiện tại đang nằm hôn mê trên giường, người muốn làm gì hắn đều được.”

Vừa dứt lời, A Anh liền bước chân đi, biến khỏi tầm mắt của chúng tôi.

Lưu lại một đám bụi mù lẫn quần giữa trời đất.

Tôi cùng Nhóc ăn mỳ vội vàng nắm chặt thời gian, người đỡ ta, ta kéo người, trải hết trăm đắng nghìn cay, rốt cục chạy tới rào chắn bên ngoài.

Nhưng, không khí tự do còn chưa hít đủ, tôi cùng Nhóc ăn mỳ liền tròn mắt.

Bởi vì, bên ngoài hàng rào chắn là bọn thủ hạ của Vân Dịch Phong do Long Tam cầm đầu đang ngoài cười nhưng trong không cười đứng chờ sẵn.

Lòng tôi thật bi ai, thật muốn gồi đầu xuống đất khóc một trận.

Bọn họ là bầy cầm thú, đàn hổ phi, lũ cường đạo, đám sâu bọ!

Muốn bắt thì bắt ở bên trong không phải được rồi sao, sao phải chờ tôi đi đến nửa ngày như vậy mới bắt.

Tay già chân già của tôi, có dễ dàng không?!

Lúc này, Long Tam còn mang cho tôi một sự đả kích lớn hơn.

Hắn nhếch khóe miệng, lộ ra chiếc răng nanh vàng khè lấp lánh kim quang, nói: “Vân ca tỉnh rồi, muốn gặp hai người.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Xã hội đen đương nhiên không thể thiếu đánh lén

Sâu róm, tất cả những tên thuộc hạ này đều là một đám sâu róm

Tôi và nhóc ăn xin bị ép buộc phải đi về phía phòng của Vân Dịch Phong.

Kết quả, tại cửa lại tình cờ bắt gặp A Anh trộm nhìn coi hoặc là nhìn trộm không thành. Ánh mắt hắn càng thêm ai oán.

Tôi gần như bị đẩy vào trong phòng.

Quả nhiên là không ngoài dự tính, khuê phòng của Vân Dịch Phong cũng rất sạch sẽ và lạnh lẽo.

Và sau khi bị cặp móng phi nhiều của tôi ngồi lên thì Vân Dịch Phong dường như đã không còn gì đáng ngại nữa.

Hắn đang ngồi trên ghế dựa trong phòng, hai chân bắt chéo, mười ngón tay nhàn rỗi đan vào nhau. Hắn ngồi ngược ánh sáng, đường nét thân thể cường tráng chứa đựng sức mạnh bên trong. Mà ánh mắt kia nhìn tôi vẫn lạnh lùng như cũ

“Các người ngồi xuống đi” Vân Dịch Phong nói

Giọng nói của hắn thật trầm, có loại mùi vị làm cho người ta phục tùng một cách vô thức

Tôi và nhóc ăn xin xếp hàng ngồi trên cái giường đối diện hắn, ăn trái cây.

“Anh, anh không sao chứ”. Nhóc ăn xin cẩn thận nhìn mặt Vân Dịch Phong, nói: “Ban này, Thực Sắc thật sự không có ý, anh đừng trách cô ấy. Thả cô

ấy đi, coi như là nể tình việc cô ấy đã chăm sóc em lâu như vậy”.

Tôi vội vàng gạt đầu như giả vờ, dùng hành động ủng hộ ý kiến của nhóc ăn xin.

Nhưng mà, Vân Dịch Phong dường như không cho là như vậy. Đôi mắt hắn híp lại, ánh sáng bên trong là loại màu sắc sương giá trong trẻo nhưng lạnh lùng. Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, trái tim tôi chìm rồi lại nổi, nổi xong rồi chìm.

Tôi có linh cảm, Vân Dịch Phong sẽ không dễ dàng bỏ qua cho tôi như vậy.

Cuối cùng, hắn mở miệng: “Cô ấy tổng cộng làm ta bị thương hai lần, lần đầu tiên có thể dùng ân tình cứu người để bù trừ, nhưng lần thứ hai, Dịch Ca, người nghĩ xem nên làm thế nào”

“Ý của anh là...” Thân mình nhóc ăn xin đột nhiên căng ra, lời nói của hắn thoát ra từ kẽ hở giữa hai hàm răng: “Muốn em từ bỏ âm nhạc, chuyển qua học cách quản lý kinh doanh”

“Đúng vậy” Vân Dịch Phong trả lời như thế.

“Nếu em không làm thì sao?” Giọng điệu của nhóc ăn xin vọt ra thật dứt khoát.

Không bình tĩnh, đứa trẻ này không bình tĩnh.

“Nếu như người không muốn, vậy...” Vân Dịch Phong đột nhiên chuyển ánh mắt về phía tôi.

Ánh mắt kia u ám đến tận xương tủy, hại tôi thiếu chút nữa vãi ra hai giọt.

Không... Hình như đã vãi ra rồi

Vân Dịch Phong nhìn tôi, gần từng tiếng nói: “Ta sẽ nhốt cô gái này tại đây, cho đến ngày người đồng ý”.

Tay nhóc ăn xin co lại thành nắm đấm, phát ra tiếng kêu “rắc rắc rắc”.

Tay của tôi cũng giống vậy, nắm thành quyền, cùng diễn tấu khúc quân hành xương cốt với hắn.

Mắt Vân Dịch Phong thờ ơ nhìn phản ứng của chúng tôi. Hắn là một người lãnh đạo bẩm sinh. Giống như bản chất của một con báo săn, lặng lẽ ẩn núp, vào thời điểm thích hợp nhất phóng ra, bắt được con mồi của mình. Đến thời điểm cảm xúc của tôi và nhóc ăn xin gần như bùng nổ, hắn mới nhân nhật hỏi han: “Thế nào?”

“Không thể!” Ánh mắt nhóc ăn xin bùng lên sự tức giận khủng khiếp

“Đương nhiên có thể!” Ánh mắt của tôi phát ra sự khao khát mãnh liệt.

Chúng tôi mở miệng cùng một lúc.

Nghe vậy, lông mày Vân Dịch Phong hơi hơi nhướng lên.

Nhóc ăn xin xoay người, đau lòng nắm tay của tôi, tình cảm chân thành nói: “Thực Sắc, ta biết người suy nghĩ cho ta, cho nên mới tình nguyện bị nhốt. Nhưng mà người yên tâm, ta không thể dùng người để đổi lấy sự tự do của ta”

Tôi cười nhạt, sau đó duỗi tay ra, một tiếng “chát” liền vỗ đầu nhóc ăn xin đến xiêu vẹo

Thật ra tôi rất muốn cầm cái gì đó giống cái xoong để đánh hắn. Nhưng nhóc ăn xin có anh ở bên cạnh làm chỗ dựa, tôi vẫn không có lớn mật như vậy. Nguyên vọng của tôi chính là sẽ có ngày có thể đánh đầu của nhóc ăn xin thành hình tứ giác. Cho nên, ngày sau còn dài

“Tại sao muốn đánh ta?” Nhóc ăn xin xoa đầu mình, cực kỳ tủi thân, hình dáng nhỏ bé cực kỳ đáng yêu.

Tôi nhéo lỗ tai của hắn, kẻ sát vào nói nhỏ: “Nguyên vọng từ nhỏ của ta chính là không phải làm việc mà lại có người miễn phí cung phụng ta ăn uống. Tuy là anh của người bề ngoài là nhốt ta, nhưng mà ta ở trong này chắc chắn có thể vui vẻ ăn ngon mặc đẹp, đó chính là những ngày tháng sống như thần tiên. Bây giờ, người lại muốn phá vỡ giấc mơ của ta, người nói mình có nên bị đánh hay không?”

Nhóc ăn xin nhíu mày: “Nhưng mà anh của ta, hắn sẽ không cho người sống thoải mái”

Tôi nhún nhún vai: “Không lẽ hắn còn muốn dùng mộng của mình ngồi trên mặt của ta?”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền cảm thấy rằng theo tính tình truy cứu những việc con con của Vân Dịch Phong thì điều này cũng không phải không có khả năng.

Nhưng mà không sợ, đến lúc đó nếu hắn thật sự dám làm như thế, tôi liền dùng nhất dương chỉ giết tiểu cục hoa của hắn.

Tuy rằng chúng tôi chỉ nói nhỏ, nhưng mà Vân Dịch Phong vẫn là nghe được rồi.

Hắn nói như không có việc gì: “Nhốt cô ta tại nơi này, không phải là để cho cô ta hưởng phúc, một cô gái ở lại đây một mình, sẽ không an toàn lắm”

“Ý của ngươi là...” Tôi nhũn mày, phỏng đoán: “Đàn em nơi này có thể gây rối ta?”

Con ngươi Vân Dịch Phong lóe sáng một cái, tỏ ý thừa nhận vấn đề này

Hai tay của tôi bất giác nắm chặt cổ áo của mình, nét mặt biến đổi vài lần, cuối cùng, tôi lấy can đảm yêu cầu: “Cố gắng phái những người đẹp trai một chút đến gây rối ta, được không?”

Nghe vậy, nhóc ăn xin ngã xuống đất, lông mày Vân Dịch Phong run rẩy một hồi.

Nói thật nha, vấn đề này rất quan trọng. Ngươi nghĩ thử xem, bị nhốt ở trong này, được ăn ngon, được mặc đẹp, cuối cùng còn có trai đẹp để tôi chơi đùa. Sơn Âm[1] công chúa cũng không hạnh phúc như vậy.

Nhóc ăn xin bị sấm sét đánh đã thành thói quen rồi.

Lúc này, hắn từ trên mặt đất bò lên, lại giống như một thiên thần nhỏ chần ở trước mặt tôi, nói với anh của hắn: “Nếu anh dám đụng vào một sợi tóc của cô ấy, cả đời em sẽ không bỏ qua cho anh.”

Nghe thử xem, giọng nói này thật vang dội mạnh mẽ.

Tôi hướng ánh mắt về phía gương mặt Vân Dịch Phong, lại phát hiện một điều ngạc nhiên, trong ánh mắt hắn lại có thể có một chút khó hiểu.

Về mặt kia chỉ xuất hiện trong phút chốc liền bị hắn đàn áp xuống. Trên mặt hắn lại khôi phục lại vẻ điềm tĩnh tự nhiên, hoặc là lại đeo lên chiếc mặt nạ không hề lộ ra sơ hở nào. Sau đó, Vân Dịch Phong an tĩnh, tôi tầm lạnh lẽo nói: “Anh bây giờ sẽ động vào cô ta, xem em có thể làm gì anh”

Tôi rùng mình.

Mẹ ơi, tôi lại có thể thành vật hy sinh trong cuộc tranh hơn thua của hai anh em.

Tôi muốn dùng máu viết một chữ “Oan” thật to trên trán mình.

Vân Dịch Phong vừa nói xong, liền nắm tay tôi, kéo tôi đi ra ngoài.

Nhóc ăn xin sững sờ một chút, chạy nhanh đuổi theo giải thoát tôi.

Nhưng rất nhiều thời điểm, một sai lầm trong tích tắc lại có thể bỏ lỡ rất nhiều.

Ý của tôi là, nhóc ăn xin không thể giải thoát tôi vì Vân Dịch Phong ra lệnh nhốt hắn trong phòng.

Không có nhóc ăn xin, bộ dáng kiêu ngạo của tôi thoáng cái đã biến mất. Tôi lo sợ không yên nhìn Vân Dịch Phong, không biết bước tiếp theo hắn muốn làm gì tôi.

Vân Dịch Phong cũng không có giải thích ý muốn với tôi, tiếp tục nhắc cổ áo của tôi, kéo tôi ra ngoài biệt thự, đẩy mạnh tôi vào trong xe.

Đại ca đường phố bình thường đều có lái xe riêng, cho nên Vân Dịch Phong ngồi ở phía sau với tôi.

Về mặt hắn không phải là sự khoái chí.

Cho nên, tôi từ từ chậm chạp từng bước lui vào trong góc.

Nói thật, tôi hơi sợ Vân Dịch Phong im lìm như vậy bởi vì mọi người đều có cảm xúc, có cảm xúc thì sẽ trút ra. Mà cảm xúc bị đè nén nhiều, cuối cùng sẽ giống như núi lửa bùng nổ, tạo ra tổn thương rất lớn cho mọi người xung quanh.

Tôi lo lắng cảm xúc của Vân Dịch Phong bùng nổ, bất thành linh, giống như Mả thúc thúc rít gào, nắm hai cánh tay của tôi, dùng sức mà lắc, dùng sức mà gào thét. Lắc đến khi toàn bộ đại não tiêu não của tôi trộn thành một khối tròn. Gào thét cho đến khi tôi bị điếc, cộng thêm bản thân bất toại (*liệt nửa người*), không kiểm soát được đại tiểu tiện (*tiểu, tiêu*). Việc này cũng không phải không có khả năng.

Nhưng rất may, Vân Dịch Phong không làm như vậy. Hắn ngồi im lặng bên cạnh tôi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi cũng học theo dáng vẻ của hắn, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bây giờ đã sắp chạng vạng, bóng đêm từ từ bao phủ bốn phía, bầu trời là một sự pha trộn giữa xám và đỏ.

Xe chạy ra khỏi khu biệt thự Cẩm Hồ.

Trước cửa lớn, tôi lại thấy người bảo vệ đứng giống như cây bạch dương nhỏ.

Nước miếng lại hằng hải chảy ra

Tôi cứ nhìn như vậy, đột nhiên Vân Dịch Phong hỏi: “Ngươi rốt cuộc đã cho hắn uống bùa mê gì”. Giọng điệu không hề lịch sự

“Ngươi đang nói Dịch Ca à?” Tôi xoay đầu, hỏi ngược lại.

“Hắn thích ngươi” Vân Dịch Phong nói

“Hắn thích ngươi” Tôi nói

“Ta không thích người khác nói đùa lúc ta đang nghiêm túc” Giọng điệu Vân Dịch Phong trầm xuống, mang theo sự cảnh cáo

“Ta nói thật” tôi rất chân thành: “Nhóc ăn xin, không, Dịch Ca thật sự thích ngươi, giống như ngươi thích hắn”

Vân Dịch Phong nhìn tôi, ánh sáng chạng vạng làm đường nét khuôn mặt hắn trở nên mơ hồ.

Giảm đi sự sắc bén, tăng thêm sự khô ngò của đàn ông

“Các ngươi là anh em tình thâm, cho nên mới âm ỉ như vậy. Bởi vì quá quan tâm, cho nên mỗi một câu nói của đối phương mới có thể chọc giận lẫn nhau” Tôi thờ dãi: “Chẳng lẽ các ngươi không thể ngồi xuống nói chuyện thật tốt sao?”

Vân Dịch Phong im thin thít.

“Thật ra, ngươi nên nghe một chút ý kiến của Dịch Ca” Ta khuyên nhủ.

Vân Dịch Phong tiếp tục im thin thít.

“Hoặc là, ngươi nên nói suy nghĩ của mình với hắn” Tôi tiếp tục khuyên nhủ.

Vân Dịch Phong vẫn im thin thít.

“Vân Dịch Phong, khóa quần của ngươi chưa kéo lại!” Vì thăm dò hắn có ngủ không, tôi ném ra những lời này.

Lần này, Vân Dịch Phong có phản ứng, hắn nhàn nhạt nói: “Ngươi mới chưa kéo khóa quần”.

Tôi vội vàng cúi đầu, quả đúng vậy.

Giống như một đồng ngôi sao chen chúc một chỗ ca bài hát đầu tiên của Olympic: “Cửa lớn nhà tôi luôn luôn mở rộng”, cửa lớn quần của tôi cũng mở rộng. Quần lót ren đen lộ rõ. Hàn Thực Sắc tôi lại có thể còn có chút liêm sỉ, mặt đỏ hồng, ngay lập tức cúi đầu xuống kéo phéc-mơ-tuya lên.

Sau đó, tôi coi như chuyện vừa rồi không có phát sinh, tiếp tục nói: “Dịch Ca, hắn thật sự rất thích âm nhạc, ngươi phá tan giấc mơ của hắn, cả đời hắn sẽ không vui vẻ”

Vân Dịch Phong nhìn tôi lạnh nhạt: “Ngươi thì hiểu cái gì?”

“Ta không hiểu, cho nên mới hỏi ngươi”. Bị hắn đâm chọt một câu như vậy, tôi cũng không nổi nóng. Chẳng qua là, cũng không dám nổi nóng.

Bầu trời mùa đông đặc biệt mau tối. Nhìn xem, lúc chúng tôi đi ra còn có ánh sáng nhạt, ai ngờ mới chạy không tới mười phút, bầu trời giống như ăn bánh quy oreo béo phệ, đen đến hù dọa người. Xem ra, Vân Dịch Phong bị nhóc ăn xin làm cho ghệt thờ, cho nên muốn đi ra ngoài giải sầu, cũng không thật sự muốn đi đâu.

Tôi khuyên nhủ “Quay về đi, nếu không Dịch Ca lại lo lắng, ngươi cũng thật là, thân làm anh trai, biết rõ em mình đang trong thời kỳ trưởng thành cũng không nhường hắn. Lúc mẹ ta trong thời kỳ mãn kinh, ta và ba ta sống giống như hai con chuột, chút cũng không dám chút một tiếng”

Vân Dịch Phong không để ý tới tôi. Nhưng sau đó lại nói ngay với lái xe: “Quay về đi”

Tôi thờ ra, cuối cùng cũng quay về, bị giày vò như vậy suốt nửa ngày, cái bụng tôi đã kề sát cột sống.

Ai ngờ, ông trời có những tình huống biến đổi không lường trước được, con người có may mắn và bất hạnh một sớm một chiều đi đêm sẽ có ngày gặp ma.

Tôi không biết lúc thường xác suất Vân Dịch Phong bị đánh lén trung bình bao nhiêu ngày một lần, nhưng hôm nay, vừa khéo xui xẻo tôi lại theo sát bên hắn lúc bị tập kích.

Lái xe sau khi nghe lời của Vân Dịch Phong, chẳng những không quay đầu, ngược lại còn giẫm chân ga, lao nhanh vào trong một ngõ nhỏ yên tĩnh phía trước

Tình quang trong mắt Vân Dịch Phong chợt tắt, duỗi tay ra phía sau cổ tên lái xe.

Vì thế, tên lái xe phản bội hừ cũng chưa hừ một tiếng liền ngắt xi.

Trong sự chiếu rọi nhọt nhọt của đèn xe, một đám côn đồ hỗn đản cầm đủ loại vũ khí bước thong thả về phía chúng tôi.

Vân Dịch Phong vốn bò rất nhanh đến vị trí người lái khởi động xe, nhưng mà một tên hỗn đản trong đó cầm một con dao nhỏ sắc bén cắt vào các lớp xe

Vân Dịch Phong nhanh chóng khóa chốt các cửa sổ xe, sau đó, hắn xoay đầu, đưa điện thoại di động cho tôi, bình tĩnh nói “Gọi điện thoại cho Long Tam, còn nữa, trốn ở trong xe, không được đi ra”.

Nói xong, hắn mở cửa, chạy ra ngoài.

Đêm tối, gió lớn, đêm giết người. Trong đầu của tôi đột nhiên xuất hiện những lời này.

Vân Dịch Phong không hổ là lão đại, hiểm nguy không sợ, một mình đối phó với nhiều người như vậy, vẫn rất bình tĩnh. Chắc là trong quán bar lần trước, tự mình tham gia chiến tranh băng đảng, có kinh nghiệm thực chiến, nên khi gọi điện thoại, tay của tôi lại có thể không run rẩy nữa. Tôi nhanh chóng thông báo ngắn gọn lại tình hình nơi này cho Long Tam.

Tuy rằng phẩm chất con người Long Tam không tốt, nhưng đối với Vân Dịch Phong vẫn hết sức trung thành, vừa nghe đại ca gặp nạn, giống như sốt ruột cái gì, lập tức liền kêu anh em đi tới nơi này.

Chờ nói điện thoại xong, tôi vừa ngẩng đầu lên nhìn, mới phát hiện, phía trước đã là một màn huyết vũ tinh phong.

Một mình Vân Dịch Phong đứng ở trung tâm, những người còn lại, tất cả đều cầm vũ khí thăm hỏi trên người hắn

Không có khó khăn gì, ba tên côn đồ phát hiện tôi gọi điện thoại cầu cứu, thì cầm vũ khí, nhảy lên xe, bắt đầu điên cuồng mà đập vào nóc xe và cửa kính xe

Tìm tôi nhỏ máu.

Chiếc xe tốt liền bị đập phá như vậy, cũng không biết có mua bảo hiểm hay không?

[1] Sơn Âm: công chúa hiếu dam nhất Trung Quốc

<http://www.baomoi.com/Su-thuc-ve-cong-chua-hieu-dam-nhat-Trung-Quoc/139/8745406.epi>

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Mai nữ cứu anh hùng

Mai nữ: ý chỉ người phụ nữ không gia thế, không tướng mạo, không tài nghệ, tóm lại là cái gì cũng không có

Trận thế của đám người này thật sự quá lớn a.

Nhưng mà cũng may, Vân Dịch Phong dường như đã biết mình sẽ có một ngày như thế này, cho nên chất lượng cửa kính xe rất tốt

Trong một ngày mùa đông thế này, mà ba tên côn đồ kia đập đến xuất mồ hôi, kính xe vẫn rất ổn, không bị tổn hại gì.

Đập đập mãi, đám côn đồ này lại có thể đập đến kích tình luôn, bắt đầu cởi quần áo ra

Mấy cái thân thể đó, thật sự là... toàn xương sườn vô cùng thể thảm a.

Chẳng qua là, đám hỗn đản cường tráng như hộ pháp đều vây đánh Vân Dịch Phong, chỉ có mấy tên gầy còm da khi không có bản lĩnh này mới đành phải đến đối phó với tôi.

Tôi không có việc gì, ngồi trong xe đếm xương sườn của những người này chơi

Mỗi cái đều rõ ràng, thật là hâm mộ.

Trong lúc đang đánh giá, ánh mắt lơ đãng liếc qua liền thấy Vân Dịch Phong. Tình hình chiến đấu của bọn họ thật kịch liệt và thảm thiết. Đương nhiên, thảm thiết là miêu tả đám người vây đánh Vân Dịch Phong. Vân Dịch Phong không hổ là người thường xuyên đánh giết, động tác thật gọn gàng linh hoạt. Chỉ thấy hắn nhanh chóng kéo một tên côn đồ, động tác như tia chớp vụt qua một cái, tên côn đồ kia ngay lập tức liền bị gãy chân, gãy xương sườn.

Cho nên, lấy Vân Dịch Phong làm trung tâm, trong vòng bán kính một thước đều không có người sống. Tốc độ cùng sức lực mạnh mẽ của Vân Dịch Phong làm cho hắn thoát nhìn giống như một con báo. Ánh sáng và khí thế trong mắt của hắn làm kẻ khác không dám nhìn gần. Mỗi đường cong cơ thể hắn đều lộ ra sự sắc bén. Mỗi một khối cơ thể trên người hắn đều chứa đựng sức mạnh vô hạn. Cứ như vậy làm cho đám côn đồ không dám xông lên.

Lúc này, người cầm đầu quần địch hô lớn: “Mau lên cho ông, ai đánh hắn một cái, sẽ được thưởng một vạn! Đánh hắn đến bị thương chảy máu, sẽ được thưởng năm vạn! Đánh hắn gãy một cái xương, sẽ được thưởng mười vạn!”

Nói thật, chiều này không tệ, rất đáng để học tập. Lần sau, tôi cũng có thể đứng trước nhóm soái ca lớn tiếng dụ dỗ: “Ai để cho ta sờ meo meo, sẽ được thưởng cho 10 nhân dân tệ! Để cho ta sờ mông, được thưởng 50 nhân dân tệ! Để ta sờ tiểu đệ đệ, sẽ được thưởng 100 nhân dân tệ!”. Thưởng lớn chắc chắn sẽ có người đàn ông dừng cảm.

Những tên côn đồ này giống tôi, tất cả đều là người thấy tiền sáng mắt. Vừa nghe lời nói của thủ lĩnh, lập tức cầm vũ khí đánh về phía Vân Dịch Phong. Trong nháy mắt, tình cảnh biến thành một đám sói đực bao vây sẵn bắt con báo.

Tai của tôi lập tức vang lên âm thanh trong “Thế giới động vật”, chú Triệu Trung Tường thuyết minh đầy tình cảm: “Trong màn đen đen tối, con báo nhỏ Tom bị một đám lang sói vây đánh, Tom cố gắng chống cự lại, hắn biết rằng mình không thể ngã xuống, bởi vì trong hang ổ của hắn còn có em trai Jerry gào khóc đòi ăn...”

Tôi ở trong xe luôn có trạng thái phấn khích.

Một đám đàn ông thành thực đánh nhau trước mắt tôi. Những thứ thịt căng tràn, mồ hôi tí tách, máu đào vằn vãi, hoóc-môn giống được tích tụ khuếch tán. Bởi vậy, adrenalin trong cơ thể tôi giống như các chỉ số trong Bull market (*thị trường theo chiều giá lên*), cứ chực chờ tăng thẳng lên trên.

Đang lúc cao hứng, bỗng nhiên, một tên côn đồ, một tên côn đồ dê tiện thừa dịp lúc Vân Dịch Phong đang đối phó đồng bọn, cầm dao gọt dưa hấu[2], gương mặt méo mó, miệng xiềng vẹo chém một đao về phía sau lưng Vân Dịch Phong.

Nhất thời, thân mình Vân Dịch Phong cứng đờ. Nhưng hắn không dừng lại lâu, tích tắc lại xoay người, một cước đá vào vùng bụng trung tâm của tên côn đồ đó. Kết quả, tên côn đồ kia giống như con búp bê vải, tung bay trong không trung, cuối cùng đâm vào một cây cột điện thoại, “Bịch bịch bịch bịch” trượt xuống dưới, “Oe” một tiếng, ói ra máu tươi, hoàn toàn hôn mê.

Trước khi hôn mê, khoe miệng nhuộm máu của hắn mỉm cười, thỏa mãn nói một câu: “Năm vạn nhân dân tệ, ta, ta lại có thể chơi audition thật nhiều ngày”

Trong tích tắc Vân Dịch Phong xoay người, tôi nhìn thấy miệng vết thương ở phía sau lưng hắn. Dài 5 tấc, áo bị chém rách, máu đang chảy ra ào ào, nhiều đến nỗi dọa người. Bởi vậy, vừa rồi adrenalin của tôi còn tăng nhanh giống các chỉ số trong Bull market, liền giống như cổ phiếu dầu mỏ độc ác điên cuồng rút giá.

Mỗi một động tác nhỏ của Vân Dịch Phong, đều động đến vết thương trên lưng. Tôi nhìn cũng đau xót. Cũng vì vậy mà động tác của hắn bắt đầu hơi đình trệ. Vì thế, lại bị lợi dụng cơ hội ám toán thêm mấy đường. Có máu tươi bồi dưỡng, một đám lang sói ánh mắt đỏ hung ác, dường như không muốn sống mà cầm vũ khí giáng xuống trên người Vân Dịch Phong.

Bây giờ, tôi bắt đầu sốt ruột

Cho dù thế nào, Vân Dịch Phong cũng là anh của nhóc ăn xin, tôi rút cuộc cũng không thể thấy chết mà không cứu. Nhớ tới hai má phẫn nộ của nhóc ăn xin, liếc mắt nhìn cơ bắp mê người của Vân Dịch Phong một cái. Tôi nghiêng rằng, quyết định vẫn nên là đi ra ngoài cố gắng hết sức lực non nớt của mình.

Lúc này, ba tên gầy còm da khi đập xe đã đập đến sức cùng lực kiệt.

Tôi thấy đến thời cơ, thừa dịp có một tên gầy còm da khi trong đó đang nghỉ ngơi, đẩy mạnh cửa ra.

“Rầm” một tiếng, tên gầy còm da khi liền bị đung bay đi.

Sau đó, tôi bước ra khỏi xe, nhấc cây gậy sắt rút trên mặt đất lên. Sau đó, hai tay giơ lên, đập lên đầu hai tên khi gầy còm vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần. Chỉ nghe hai tiếng trầm đục, hai tên côn đồ “Ngao” một tiếng, liền nằm ngay đơ trên mặt đất.

Vốn dĩ, tôi tính chỉ đập đầu bọn họ thôi là xong rồi. Nhưng mà, ba tên gầy còm da khi này lại dám dùng đáng người xương sườn của mình đến làm bắn ánh mắt của tôi, hại tôi lúc trở về không biết phải dùng bao nhiêu tấm ảnh trai đẹp để quên đi xương sườn chói mắt kia.

Vừa nghĩ đến chuyện này, tôi liền tức giận trong lòng.

Tục ngữ nói, đẹp nhất là ánh tà dương, độc nhất là lòng dạ đàn bà. Cho nên, tôi quyết định, sử dụng chiêu thức độc ác nhất trên đời này — đánh tiểu kê

kê của bọn họ.

Trong màn đêm đen bao phủ, ánh mắt của tôi dần dần hiện ra ánh sáng âm độc. Tôi tiến lên, kéo chân bọn họ, xếp ba người thành một dãy, động tác thuần thục còi quần bọn họ ra. Tiếp theo, tôi để ngón giữa lên ngón cái, kê sát vào tiểu kê kê bọn họ, mạnh mẽ búng. Tay chân bọn họ ngay lập tức bắt đầu co giật.

Ngón tay của tôi búng lên búng xuống ba cái mệnh căn đó, vừa búng vừa hát rất HIGH:

“Đến đến, ta là một cây táo, táo táo táo táo táo táo táo táo táo táo.....

Đến đến, ta là trái chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu.....

Đến đến, ta là một trái thom, thom thom thom thom thom thom thom thom.....”

Búng đến cuối cùng, miệng ba người bắt đầu sùi bọt mép.

Thanh âm của tôi, cao vút tận mây, êm tai dễ nghe.

Một đám người đang chiến đấu kịch liệt bên kia đều dừng việc đánh nhau, trợn mắt há hốc mồm nhìn tôi.

Có kinh ngạc, có khiếp sợ, có xấu hổ, cũng có hâm mộ...

Tuy rằng biểu hiện không đồng nhất, nhưng mà, bọn họ đều có một động tác chung, đó là — che lại tiểu kê kê nhà mình.

Xem ra là đồng cảm, xứng đáng là anh em tốt. Thì ra, côn đồ đường phố, cũng có chân tình.

Còn Vân Dịch Phong nhìn tôi, lông mày lại bắt đầu run run kiềm chế.

Tôi cảm thấy, người này đặc biệt không hề biết đến việc báo đáp ân huệ. Dù thế nào, tôi làm như vậy cũng là vì muốn thu hút sự chú ý của đám người đang muốn đập bẹp hắn, mục đích là vì giúp hắn a. Nhưng trên mặt Vân Dịch Phong lại lộ ra bộ dáng xấu hổ “Tại sao ta lại cùng phe với cô gái này”.

Cho nên mới nói, thói đời ngày nay, lòng người cách nhau một tầng da. Tâm chân tình sáng lóng lánh như viên thủy tinh của tôi lại bị người ta giẫm đạp như vậy đó.

Đáng tiếc, chiều thức số một này của tôi cũng không kéo dài được thời gian lắm

Thủ lĩnh đám côn đồ kia cứng rắn thu hồi ánh mắt, hét lớn: “Đừng quan tâm cái con nhỏ điên kia! Đánh Vân Dịch Phong, bây giờ, chúng ta tăng giá, ai đánh hắn một cái, được thưởng hai vạn! Đánh hắn bị thương chảy máu, thì thưởng cho sáu vạn! Đánh hắn gãy một cái xương, thưởng cho mười một vạn!”

Bởi vậy, tất cả đám côn đồ đều cứng rắn thu hồi ánh mắt, tiếp tục vây đánh Vân Dịch Phong.

Quần địch thật sự rất nhiều, giống như châu chấu, cứ nhắm thẳng vào người Vân Dịch Phong mà tấn công. Trong nháy mắt, hắn trước sau thọ địch, đầu đã bị đánh trúng một cái, ngay lập tức không cầm cự được, ngồi xồm trên mặt đất.

Lúc này, một tên côn đồ ánh mắt phản kích cảm lấy cây gậy, đánh mạnh vào ót Vân Dịch Phong. Có thể thấy được người nọ đã sử dụng toàn bộ sức lực

Một gậy đánh xuống, phỏng chừng óc của Vân Dịch Phong đều sẽ bị đánh văng ra ngoài.

Tôi không khỏi nói thảm một tiếng: “Thật tàn nhẫn!”

Lại nghĩ đến ông tổ đánh người Sài Sài nhà chúng ta, cầm gạch, bình thường chỉ dùng 3 phần lực, đập đến khi người ta khóc, cũng liền dừng tay. Còn tôi, thì ác độc hơn một chút, dốc sức đánh đầu người ta thành tứ giác. Thật bất ngờ, nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn. Những người này lại còn muốn đánh óc của đồng loại mình văng ra ngoài, đúng là không có đạo đức, không trình độ, không có nhân phẩm, không có hàm lượng kỹ thuật

Kết quả là, một tiếng nổ vang trong không trung, Hàn Thực Sắc tôi lên sân khấu.

Tôi đứng bên ngoài vòng vây, hét lớn một tiếng: “Không muốn bị búng tiểu kê kê, liền dừng lại cho ta!”

Chiều này vẫn thật có hiệu quả, mấy tên côn đồ nhỏ lập tức nhường một con đường cho tôi.

Tôi từ con đường đột phá được nhanh chóng tiến vào, một búa đánh về phía đầu người nọ đang muốn hành hung.

Người nọ bị đau, gậy sắt trên tay cũng liền rơi xuống mặt đất.

Tôi một cước đá cây sắt cho Vân Dịch Phong, sau đó thừa dịp tên côn đồ hành hung kia còn chưa có phục hồi tinh thần lại, liền giơ búa lên, ba tiếng “Đùng đùng đùng” hạ xuống, thành công gõ cho đầu hắn thành tứ giác.

Sau đó, tôi nhanh chóng di chuyển đến phía sau Vân Dịch Phong, giúp hắn bảo vệ phía sau.

Lưng tôi kề sát lưng hắn

Tiếng cười trầm thấp của Vân Dịch Phong trực tiếp truyền vào trong cơ thể tôi: “Không nhìn ra, người là cô gái rất lợi hại”

Phí lời, không lợi hại sao có năng lực ngồi trên mặt người hai lần?

Tuy rằng trong lòng tôi nghĩ như vậy, nhưng mà cũng không dám nói ra trước mặt hắn. Nếu gọi lên thù mới hận cũ trong Vân Dịch Phong, hắn không phải sẽ không đề ý tình thế mà khiến tôi “răng rắc” sao?

Cho nên, tôi thấp giọng khiêm tốn nói: “Huynh đài, quá khen, quá khen”

Phía bên này, chúng tôi còn chưa có khách sáo xong, đám côn đồ châu chấu liền bỏ nhào về phía chúng tôi. Vì thế, tôi cùng Vân Dịch Phong hai người, người thì cầm gậy sắt, người thì cầm búa, vợ chồng song song đánh người khác.

Trong phút chốc, tôi bỗng cảm thấy mình rất có phong cách của thiên thần Charlie.

Tức khắc, chiếc cup B nhỏ hẹp lại phình ra thành cup D.

Đang lúc dương dương tự đắc, tôi bỗng phát hiện tình thế hơi bất thường. Vốn tưởng rằng, đám côn đồ đường phố cũng có khí khái đàn ông. Hóa ra là, những người này, tất cả đều là một đám tham sống sợ chết, bất nạt người yếu. Chắc là cảm thấy sức lực và lực sát thương của tôi nhỏ hơn so với Vân Dịch Phong, cho nên phần lớn mọi người đoàn kết đứng lên tấn công tôi.

Trong cơn giận dữ, tôi quyết định giết gà dọa khỉ.

Tôi sẽ đánh văng não một người, xem bọn hắn còn dám khi dễ tôi là quả hồng mềm không.

Kết quả là, tôi giống như giương cao ngọn cờ lý luận của Mao gia gia và Đặng gia gia[3], gậy cao búa trong tay lên. Búa ở trên không trung tạo ra một độ cong hoàn hảo. Cùng lúc đó, trong ánh mắt kinh hoàng của đối thủ tôi thấy chính mình giương nanh múa vuốt, bộ mặt hung dữ, miệng méo, mắt nghiêng. Thật sự có chút ảnh hưởng của dân mua bán chợ búa

Cho nên, trong khoảnh khắc này, tôi chỉ biết, một búa này của tôi hạ xuống, tuyệt đối có thể tạo thành đỉnh cao sinh linh đồ thán. Lúc búa giơ đến điểm cao nhất, mặt của tôi cũng co rút tới cực hạn. Búa tiêu diệt linh hồn sắp hạ xuống. Tôi nhắm mắt lại, đập mạnh một cái trước mặt người nọ.

Nhưng mà, không hề vang lên tiếng kêu thảm thiết như trong dự đoán.

Chẳng lẽ đã đánh chết rồi?

Tôi nghi ngờ mở mắt ra, lại thấy, người nọ đứng ngay ngắn trước mặt tôi, ngoại trừ run lấy bầy, cộng thêm ngoài đũng quần ẩm ướt, không có vết thương nào.

Bình tĩnh lại nhìn, tôi phát hiện vấn đề ở chỗ nào.

Búa của tôi chỉ còn lại cái cán gỗ.

Cục sắt phía trên hoàn toàn không thấy.

Tôi không kịp nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp dùng cán gỗ hung hăng đánh lên đỉnh đầu người nọ. Sau đó, hắn liền ngủ yên

Như vậy, cục sắt thiếu ở đâu?

Tôi mang theo nghi vấn xoay người, phút chốc liền thấy đáp án — Vân Dịch Phong không biết từ khi nào đã ngã trên mặt đất, hôn mê, trên ót hắn có cái cục u nổi lên rất cao, rất to, rất xanh. Đáng sợ nhất chính là, bên cạnh hắn chính là cục sắt đã biến mất kia của tôi.

Nhân vật quan trọng đã bị đánh hôn mê, mọi người đều yên tĩnh lại.

Ngực của tôi nháy mắt lại lùi về B.

Tôi ngờ vực lấy tay chỉ vào chính mình hỏi mấy tên côn đồ: “Hắn, thật là... ta đánh?”

Đám côn đồ kia rất nể mặt tôi, đồng loạt gật đầu.

Nhất thời, lòng tôi bi ai.

Vân Dịch Phong đáng thương, người ở trong cảnh tàn sát khốc liệt cùng mưa bom bão đạn đều rất xuất sắc.

Không ngờ, lại hy sinh dưới cây búa bay tới của đồng bọn.

Đây là một bi kịch a.

[2] *dao gọt dưa hấu*

[3] *Mao Trạch Đông và Đặng Tiểu Bình*

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Ăn đậu hủ cứng

Sau khi bị ai than thở xong xuôi, tôi ngẩng đầu, nhưng lại nhìn thấy một đôi mắt lóe ánh sáng xanh biếc.

Kẻ xông lên phía trước, chính là ba con khi da gầy bị tôi dùng cây sắt đánh nát xiu sau lại bị tôi lột hết quần rồi bị tôi đánh vào “tiểu kê kê” đánh đến tay chân run rẩy, miệng sùi bọt mép.

Vừa khéo xui xẻo, bọn họ lại tỉnh lại vào đúng lúc này.

Hàn Thực Sắc tôi đúng là năm hạn xui xẻo a.

Mất thấy đám người kia đang nhe răng cười đi về phía tôi, tôi vội lấy tay nhéo lên da Vân Dịch Phong, hy vọng hắn dưới khoái cảm bị bạo dâm này có thể hưng phấn mà tỉnh lại, để giúp tôi phen này.

Nhưng cái thằng nhãi này phỏng chừng là bị tảng sắt kia nện hỏng rồi.

Tôi sắp nhéo sứt da hắn ra luôn rồi, nhưng mà đừng nói là rên rỉ, ngay cả hừ hán cũng chưa hừ một tiếng.

Lúc này, tôi hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Lúc đám lang sói kia chậm rãi từ từ đưa vũ khí lên, muốn đập vỡ cái đầu óc dưa chuột của tôi thì, tôi giờ hai tay lên làm tư thế tạm dừng.

Tiếp theo, tôi nâng đôi mắt lên, khóc lã chã nhìn bọn họ, nói: “Có thể... chỉ đập hán thôi được không?”

Người cầm đầu kia cười nham hiểm, gần từng chữ từng chữ, không nhanh không chậm, từng chữ rõ ràng trả lời vấn đề của tôi: “Không, thể, được.”

Nghe vậy, tôi khóc không ra nước mắt.

Đám côn đồ đường phố, toàn bộ đều là lũ sâu róm!

Còn chưa kịp oán thầm xong, giây tiếp theo, vô số vũ khí đều giờ lên cao, hướng về phía đầu của thiếu nữ yếu đuối như tôi đây đập tới.

Tôi biết, lần này là đủ nhiều lành ít.

Đầu của tôi, nhất định sẽ bị nện thành hình đa giác.

Vào giờ khắc này, trái tim của tôi, hối hận vô cùng——nếu biết sớm sẽ chết thê thảm thế này, ngày đó tôi vốn không nên khách khí làm gì, một ngụm đem nhóc ăn này được dâng đến tận cửa ăn luôn thì tốt biết mấy.

Ăn cây cỏ non mềm rồi, mới không uống công đi hết một vòng trên đời này a.

Đáng tiếc, đã bỏ lỡ mất rồi.

Bất quá, còn có thể bù lại sau.

Vì thế, lúc vũ khí sắp dừng lại trên đầu của tôi, tôi giờ hai tay lên, làm tư thế tạm dừng lần nữa.

“Người còn lời nói thừa thãi gì nữa đây?!” Vị đại ca cầm đầu kia có chút mất kiên nhẫn.

“Làm ơn...” Tôi thỉnh cầu nói: “Dù có chết, cũng xin cho ta được làm một con ma no”

“Chẳng lẽ người muốn chúng ta đi mua cho người hộp cơm, sau đó hầu hạ người ăn xong rồi mới lại giết người?!” Đại ca cầm đầu từ trong mũi hừ một tiếng: “Người nghĩ chúng ta là tổ chức làm từ thiện chắc?”

Một tiếng hừ kia của hắn, khí lực đặc biệt mạnh mẽ.

Lông mũi giống như hai bụi cỏ, để lộ bên ngoài, giương ra đón gió.

"Không phải." Tôi lắc đầu: "Chỉ cần cho ta thời gian một phút đồng hồ là được rồi."

Nói xong, tôi quay về phía ánh trăng, cổ họng gào thét một tiếng, thành công biến thành một con sói hoang.

Tiếp theo, tôi cúi đầu xuống, hai cái móng vuốt sói mẹ ở trên người Vân Dịch Phong đang bất tỉnh nhân sự không ngừng sờ, cào, véo, vò.

Meo meo, mông, đùi, cánh tay, cơ ngực.

Tôi sờ, tôi véo, tôi gặm, tôi cắn!

Trong vòng một phút đồng hồ ngắn ngủi, tôi đem toàn bộ đậu hủ cứng rắn của Vân Dịch Phong ăn hết một chút vụn cũng không bỏ sót lại.

Tại thời khắc còn sống này, nước miếng của tôi, vẫn nhìn không được mà chảy xuống.

Không thể không khám phục mình một cái.

Sau khi ăn xong, tôi cảm thấy thỏa mãn mà thở dài, sau đó nhắm mắt lại, hiển ngang lẩm liệt nói: “Tới đi, ra tay đi.”

Đám côn đồ kia giống như bị giật mình, hơn nửa ngày, tên thủ lĩnh mới lấy đủ sức lực hô to: “Ra, ra tay!”

Tiếp theo, các loại vũ khí xé gió bổ lên trên mặt của tôi, quét qua hai má tôi đau nhức.

Dù loại tiếng cười gian tà truyền vào trong tai của tôi, đánh vào màng tai tôi đến đau nhức.

Nỗi sợ hãi bị kịch sắp tới đè nặng lên tim tôi.

Trái tim của tôi nhất thời chìm xuống vị trí bàng quang.

Mẹ ơi, cái đầu cứng rắn được xưng là thiên hạ đệ nhất của tôi lần này chắc khó giữ được.

Nhưng mà, đúng lúc này, một thanh âm giống như chúa cứu thế vang lên: "Dừng tay!"

Tiếp theo, chính là một trận âm thanh đánh nhau ùng ùng đoàng đoàng pằng pằng pằng pằng vang lên.

Cứu binh đến rồi!

Nghe vậy, trái tim của tôi giống như được ngồi trong thang máy, từ bàng quang chậm rãi lên tới lồng ngực.

Long Tam không biết từ chỗ nào chui ra, vọt tới trước mặt chúng tôi, giống như tổ tiên đã chết hô lớn: "Vân! Ca! Người! Tỉnh! Tỉnh! Người! Không! Thê! Bỏ! Lại! Huynh! Đệ! Chúng! Tôi! A!"

Âm thanh kia, mới gọi là vang tận mây xanh, mới gọi là khiến người ta xé gan xé ruột, mới gọi là thê thảm bi thương a!

"Không có sao, Vân ca của các người chỉ tạm thời ngất đi thôi." Tôi an ủi.

Bị mông tôi ngồi lên hai lần cũng không có chuyện gì, chỉ bị một cây sắt đập vào làm sao mà chết được?

Đám huynh đệ này, cũng thật không tin tưởng vào đại ca của mình rồi.

Long Tam vừa roi lê, vừa đếm vết thương trên người Vân Dịch Phong: "Trên lưng một đao, trên chân một đao, ngực một đao, trên đầu bị cây nện, quần áo... Bọn cầm thú này, ngay cả quần áo của Long ca cũng dám xé rách!"

Kỳ thật, quần áo này là do vừa nãy lúc tôi ăn đậu hủ, quá mức kích động, không cẩn thận xé rách.

Bất quá nhìn Long Tam lúc này còn kích động hơn so với tôi lúc nãy, tôi liền biết điều không có lên tiếng.

Sau khi Long Tam kiểm tra hết toàn bộ vết thương, đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: "Là ai?! Những vết thương này là do thằng ranh con nào đập!"

Tôi bị ánh mắt kia của hắn dọa sợ, vội giơ tay lên chỉ, chỉ từng tên cho hắn: "Vết đao trên lưng, là người đó chém, vết đao trên đùi, là người này chém, vết đao trên ngực, là người nọ chém."

"Vậy tác phẩm trên trán Vân Ca thì sao?!" Hàm răng Long Tam ma sát nhọn hoắc, giống như là muốn đem đầu người đó cắn xuống. "Ta muốn đem cái tên động thủ đó băm thành hàng ngàn khúc!"

Tôi nuốt nước miếng, khóe miệng cứng ngắc: "Tại sao chỉ muốn chém người đó thôi?"

"Thân thể Vân Ca luôn luôn khỏe mạnh, mấy vết đao chém kia, bất quá chỉ là bị thương ngoài da, chỉ có vết trên trán này, mới là trọng thương." Đôi mắt Long Tam bị lửa giận làm cho bốc khói: Là ai?! Rốt cuộc là ai làm! Nói mau!"

Tôi bị tiếng rống như thế của hắn, sợ tới mức té bảo trúng tán loạn, bàn tay tùy tiện giơ về phía một người trong đám người đang hỗn chiến đằng kia, dùng một ngón tay chỉ, nói: "Là, là hắn!"

Kế tiếp, tôi liền thấy Long Tam "Thùng thùng thùng thùng" vọt tới.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của cái tên xui xẻo kia.

Cuối cùng, tôi nhìn thấy một thân ảnh gầy nhỏ đến không rõ hình dáng bay trên không trung, mới vừa rút xuống mặt đất, lại bị người đá một cước lên không trung, lại rơi xuống mặt đất, lại bị một cước đá văng vào không trung, cứ như vậy mà bị đá vòng đi vòng lại.

Tôi che mắt, thờ dài.

Đứa trẻ tạo nghiệt a, người bị người ta đá như vậy rốt cuộc là vì sao a?

Đúng lúc này, tôi nhạy cảm phát hiện một ánh mắt sắc bén đang chặt chẽ nhìn mình chằm chằm.

Theo bản năng cúi đầu, nhưng lại nhìn thấy Vân Dịch Phong đã tỉnh lại từ lúc nào, đang dùng một đôi mắt ánh sáng sáng quắc nhìn tôi chằm chằm.

Nhất thời, ngón chân của tôi co chặt lại, cả trái tim lại rút xuống chỗ bàng quang kia.

Hơn nửa ngày, tôi mới lờ khóe miệng cứng ngắc ra, cười nói: "Cái kia, ha ha ha ha, người tỉnh rồi hả?"

Vân Dịch Phong không trả lời tôi, nhưng đôi mắt nhìn tôi, âm trầm rất dọa người, giống hệt như tôi ngủ cùng với vợ của hắn vậy.

Bất quá, cẩn thận nhớ lại tất cả những chuyện vừa rồi mình làm, tôi cảm thấy, dù là hắn có chém tôi một trăm lần cũng là hợp lý.

Tôi bơi trong lòng có quỷ, cả người liền trở nên ăn nói khép nép, liền lấy lòng mà nói: "Này, chúng ta an toàn rồi, người, người không cần lo lắng."

Vân Dịch Phong cũng không tiếp nhận tâm ý của tôi, mà là trong mũi hừ ra một tiếng.

Hèn gì mọi người lại thích trông mặt mà bắt hình dong.

Động tác từ trong mũi hừ ra một tiếng này, lúc này người nọ làm, lông mũi bay như gió bão, đó gọi là bản thủ.

Mà lúc Vân Dịch Phong làm, lại hết sức lộ ra vẻ lạnh lùng, nội liễm, khí khái hào hùng...v.v của hắn.

Ngay cả hừ cũng có đẳng cấp như vậy, không hổ là nam nhân bị Hàn Thực Sắc hung hăng ném qua đầu hủ.

Sau khi hừ, Vân Dịch Phong vừa vuốt ve cái trán tím xanh, vừa nói: "Cùng một chỗ với người, an toàn của ta rất khó đảm bảo."

Nghe vậy, tôi rất áy náy, cũng rất ủy khuất.

Tôi đâu có biết rằng cái cây sắt kia là sản phẩm ba không[1], đụng một phát là hỏng liền đâu?

Tôi nghi ngờ, người chế tạo gậy sắt kia, không chừng là bọn người Kiều bang chủ nữa đấy chứ.

Ngẫm lại xem, nhóm mấy chú cảnh sát vì giảm bớt tỷ lệ tội phạm, giờ trò ờ trên vũ khí, để cho bọn côn đồ đường phố chết một người ít một người.

Thật sự là ác độc a.

Mặt khác, tôi còn cảm thấy, bát tự của tôi cùng với Vân Dịch Phong là tương khắc.

Từ lúc gặp được tôi, hắn gặp xui xẻo không biết bao nhiêu lần

Tôi dự đoán, nếu như một ngày nào đó đầu Vân Dịch Phong đột nhiên phát sốt, không cẩn thận cưới tôi làm vợ, đêm hôm đó chắc chắn là sẽ đi đòi nhà ma.

Giống như câu nói mà bạn học Đồng Diêu của chúng ta thường nói tràn đầy ý vị mệnh số, có thể nhảy mất làm cho khí chất của hắn lên cao vài tầng——đây là mệnh a.

Đúng rồi, Đồng Diêu còn nằm trong bệnh viện, đợi lát nữa phải nhớ bảo Sài Sài đi chăm sóc hắn.

Mà lúc này, tôi vô cùng muốn vỗ vỗ bả vai Vân Dịch Phong, đem những lời này truyền lại cho hắn.

Nhưng lại lo lắng hắn có thể dùng một chiêu đưa tôi bay tới trên mặt trăng, đi theo Thỏ ngọc đoạt cỏ xanh ăn, tôi cũng đành từ bỏ.

Có lẽ tôi nên đợi đến sau khi luyện tập xương cốt cứng rắn, dưỡng cho lá gan phì to lên rồi tính sau.

Vân Dịch Phong đứng dậy, cúi đầu nhìn quần áo trên người mình bị tôi xé rách thành từng mảnh, giữa chân mày hiện lên thần sắc nghi hoặc.

Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh trăng đêm nay, thật tròn.

Vân Dịch Phong lấy tay, nhẹ nhàng sờ xuống hông của mình, đụng tới chỗ thịt bị tôi véo đến tím xanh, giữa chân mày nghi hoặc lại càng tăng lên.

Tôi cúi đầu nhìn xuống đất, cái mặt đất này, thật cứng rắn.

Vân Dịch Phong nhìn chăm chú, nhìn cái ngực trần trụi của chính mình, bị khao khát của tôi gặm thành từng quả dâu tây nhỏ, ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén.

Tôi chớp mắt, giấc mộng hôm nay, thật kinh hoàng.

Tuy rằng tôi từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng vẫn cảm giác được một cỗ hơi thở nguy hiểm đang ủi làn da của tôi.

Vân Dịch Phong kìm nén lửa giận, thanh âm trầm thấp vang lên bên tai của tôi: "Người, rốt cuộc lúc ta hôn mê, đã làm gì ta?"

Tôi vặn vẹo cái gương mặt cứng ngắc, khẽ động cái miệng cứng đờ.

Sau đó, tôi cười: "Hề hề hề hề hề..."

Chiều này không tốt, không tốt, thật sự không tốt.

Bởi vì, Vân Dịch Phong cả người bắt đầu tỏa ra tiểu vũ trụ bị tắc nghẽn rồi.

Xem ra, hắn đang tự hỏi có nên dùng một chiêu đem tôi đưa đến mặt trăng, hay là một chân đá tôi lên Sao Hỏa.

Thế nhưng có một câu châm ngôn là: người tốt sống không lâu, tai họa lưu lại ngàn năm.

Đúng vậy, tôi chính là tiểu cường đánh không chết kia, tai họa bất diệt.

Lúc Vân Dịch Phong đang chuẩn bị tiêu diệt tôi, cái bọn côn đồ kia bị tóm xong rồi.

Những người này xương cốt cứng rắn, không chỉ không cầu xin tha thứ, ngược lại còn hét lớn vào Vân Dịch Phong: "Vân Dịch Phong, người đừng tưởng rằng hôm nay tránh được coi như xong, nói cho người biết, lần này là người, tiếp theo chính là em trai bảo bối của người! Ta xem người còn dám đối nghịch với khu Đông chúng ta hay không!"

Sau khi nghe những lời này, tôi nhìn thấy một Vân Dịch Phong chưa từng thấy qua.

Sát khí.

Sát khí dày đặc quay cuồng trên người hắn.

Tuy rằng mỗi lần gặp tôi, hắn đều một bộ dáng muốn tiêu diệt tôi.

Nhưng cái loại tiêu diệt này, chỉ là muốn đem tôi nhào nặn thành một đồng tròn, tiếp theo hung hăng đập một cái.

Thế nhưng hiện tại, trên người của hắn, tản ra một loại sát khí hắc ám chân thật.

Không chờ bất cứ kẻ nào kịp phản ứng, Vân Dịch Phong đi tới trước mặt người nọ.

Một quyền của hắn, chuẩn xác đánh thẳng vào bụng người kia.

Một quyền kia, tựa hồ như tập trung hết toàn bộ khí lực của hắn, đánh vào bụng người kia lồm xồm.

Xương cốt cùng da thịt va chạm, phát ra tiếng vang nặng nề, khiến da đầu tôi run lên.

Sắc mặt người nọ trở nên trắng bệch, "Oa" một tiếng, phun ra rất nhiều thứ.

Nước, máu, chất dơ.

Giống như dạ dày bị đánh vỡ ra, hấn càng không ngừng phun, giống như muốn đem nội tạng nhỏ ra hết thảy.

Thân thể kia, khổ sở co rút.

Vân Dịch Phong nắm cổ áo hấn, buộc hấn nhìn thẳng chính mình.

Ánh mắt Vân Dịch Phong lúc này giống như thần chết.

Hấn nói từng chữ từng câu: "Nếu các người dám động vào một sợi tóc gáy của Dịch Ca, ta thề, ta sẽ đem hết tất cả lực lượng ta có, tiêu diệt hết khu Đông... Ta Vân Dịch Phong, nói được thì làm được."

Sau khi nói xong, hấn nhẹ nhàng buông tay, người nọ "Đông" một tiếng ngã trên mặt đất, nhất thời bất tỉnh nhân sự.

Đánh xong trận, cũng nên về nhà.

Giống như lúc đến, tôi và Vân Dịch Phong, ngồi ở phía sau xe, đều nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thật lâu thật lâu sau, tôi nói: "Hóa ra, người vì suy nghĩ cho Dịch Ca, mới không cho hấn học âm nhạc."

Nghe vậy, thân mình Vân Dịch Phong cứng ngắc lại.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếp tục nói: "Người sợ hãi, nếu như mình có chuyện không hay xảy ra, Dịch ca hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ mình, đến lúc đó, sẽ bị người khác làm hại."

Vân Dịch Phong tuy rằng không lên tiếng, nhưng bàn tay kia, chậm rãi nắm chặt.

[1] Sản phẩm ba không: sản phẩm không rõ xuất xứ, không thông tin đăng ký, không bảo hành.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Đại tỷ và hình xăm

Nhìn bộ dáng của Vân Dịch Phong tôi liền biết những suy đoán của mình là chính xác.

Con người sắt đá không giỏi ăn nói này lại gặp được một người em trai đang thời kì trưởng thành còn kỳ quái hơn cả thời kì mãn kinh.

Hai người đều nhiều hormone, ở cùng một chỗ, người không muốn nói chuyện tình cảm, ta cũng không muốn bộc bạch nội tâm mình.

Mọi người đối đầu nhau chỉ có thể thương tổn lẫn nhau.

Ngoài cửa sổ xe, đêm khuya yên lặng và tĩnh mịch.

Không biết vì sao, lời tôi nói cũng nhiều hơn: "Người vẫn nên nói chuyện cùng Dịch Ca, hấn cũng không phải đứa trẻ bướng bỉnh, chẳng qua tính tình hấn giống người không được tốt lắm."

Nghe vậy, hàm dưới của Vân Dịch Phong cong sít chặt lại.

Thanh âm của hấn yên lặng như tiếng thở dài: "Hấn sẽ không hiểu được đâu."

"Người luôn nói như vậy, nhưng người cũng không phải Dịch Ca, sao người biết hấn sẽ không hiểu được?" Tôi phản bác: "Hấn là em trai người, chẳng lẽ người không tin tưởng hấn sao?"

Vân Dịch Phong trầm mặc thật lâu.

Giữa thùng xe tắm tối, hình dáng của hấn tràn ngập hơi thở đàn ông: "Tuy rằng Dịch Ca và ta không cùng một mẹ sinh ra nhưng quan hệ của chúng ta vô cùng thân thiết. Từ nhỏ ta dạy hấn bóng rổ, dạy hấn bơi lội, dạy hấn đấu kiếm... Ta cũng biết đối với Dịch Ca âm nhạc vô cùng quan trọng. Ta từng nói với cha sẽ kế thừa vị trí của hấn, xin cha để cho Dịch Ca làm những việc hấn thích."

"Vậy tại sao giờ ngươi lại phản đối?" Tôi tò mò.

Hai con ngươi của Vân Dịch Phong tối đen như bầu trời đêm, thâm thúy như được nhuộm màu mực đậm: "Ngươi biết không? Lúc ấy cha nghe ta nói xong chỉ nói năm chữ "rồi ngươi sẽ hối hận", mà mãi sau khi ông qua đời rồi, ta mới hiểu được ý tứ những lời đó... Ta và Dịch Ca, sinh ra trên con đường này, cho dù muốn lệch khỏi quỹ đạo, cũng sẽ bị nhiều người kiềm chế. Trong sinh mệnh của chúng ta, có rất nhiều thù hận và ân oán cần phải giải quyết, không có đúng sai, chỉ có đánh giết. Ta nghĩ vừa rồi ngươi cũng thấy, những kẻ đó cũng sẽ không bởi vì Dịch Ca không tham dự mà buông tha hắn. Hiện tại ta có thể dùng sức mạnh của mình để bảo vệ Dịch Ca bình an, nhưng nếu có ngày ta gặp bất trắc, hắn sẽ trở thành con mồi cho mọi người xâu xé. Ta không muốn chuyện như vậy sẽ phát sinh."

"Cho nên bây giờ ngươi muốn Dịch Ca bắt đầu tiến vào vòng luẩn quẩn này của các ngươi, phát triển khả năng, thành lập thế lực để tương lai có đủ năng lực bảo vệ mình, phải không?" Tôi hỏi.

Vân Dịch Phong gật đầu, không cần nói cũng biết đó là đáp án.

"Nhưng mà ta có dự cảm, mệnh ngươi phải trăm tuổi, có thể dùng thế lực của mình bảo vệ Dịch Ca." Ta nói.

"Dự cảm?" Vân Dịch Ca cười khẽ một tiếng, mang ý giễu cợt.

Không phải hắn giễu cợt tôi mà là giễu cợt cái dự cảm mệnh hắn phải trăm tuổi.

"Ta cho rằng," tôi nhìn Vân Dịch Phong, tuy chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của hắn, nhưng tôi vẫn nhìn hắn, "Xác suất mà ta đoán ngươi sẽ sống lâu trăm tuổi và xác suất mà ngươi cho rằng mình sẽ chết giữa chừng là 50-50... Tại sao ngươi lại làm ngơ với 50% cơ hội đầu tiên?"

Vân Dịch Phong không nói gì.

Tôi cảm thấy mình hôm nay nói thật nhiều, có điều dù sao Vân Dịch Phong với tôi cũng không có thiện cảm, vậy thì tôi liền dứt khoát đem toàn bộ những gì trong lòng nói ra: "Nếu đời này ngươi sống lâu trăm tuổi, nhưng lại chỉ có thể nhìn Dịch Ca vứt bỏ mộng tưởng của chính mình, chán nản mà sống, như vậy có tốt hay không?"

Vân Dịch Phong nắm chặt tay thành quyền, đặt ở bên môi, trong đôi mắt sáng tối mấy lần.

Tôi ngồi thẳng người, cố gắng ưỡn ngực, cao giọng nói: "Ngươi cũng muốn Dịch Ca được hạnh phúc, như vậy từ giờ trở đi ngươi càng phải cùng cố thế lực của mình, khiến mình trở nên mạnh hơn, bảo vệ Dịch Ca thật tốt, khiến hắn có thể thực hiện nguyện vọng của mình, vui vẻ mãi mãi không phải thật tốt sao. Chuyện tương lai ai nói rõ được chứ? Dù sao trong cuộc đời một người, hạnh phúc mới là điều quan trọng nhất."

Từ đầu đến cuối, Vân Dịch Phong đều không lên tiếng.

Tôi xem mình còn chút nước miếng, đủ để nói một câu, liền vỗ vỗ bờ vai của hắn, vui đùa mà nói: "Kì thật nhé, chỉ cần không có ta ở bên cạnh ngươi, bảo đảm sinh mệnh ngươi vẫn an toàn."

Nói xong lúc sau tôi tự nhận lời này mà cũng nói được thì thật thú vị.

Vừa mới chuẩn bị ngửa mặt lên trời ngâ ngơ cười một trận, ai ngờ trong mắt Vân Dịch Phong quét qua một tia lạnh lẽo.

Tôi lập tức ghen hờn, chỉ có thể ngượng ngùng thu hồi móng vuốt của mình, biết điều cuộn mình vào góc khác.

Cuối cùng chúng tôi lại tới nhà Vân Dịch Phong.

Vừa mới đến nhà, tôi liền nghe thấy âm thanh đập cửa rất to ở trên lầu, còn có tiếng hét của nhóc ăn mỳ: "Thả ta ra, thả ta ra, các ngươi có nghe thấy không!"

Vân Dịch Phong nhú mày hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Một tay cắp dưới báo cáo: "Vân ca, Nhị Thiếu biết chuyện anh bị tập kích, liều mạng muốn đi cứu, chúng em không ngăn được, lại sợ nếu anh ấy đi sẽ gặp nguy hiểm đành cả gan đem Nhị Thiếu tiếp tục giam trong phòng."

Nghe vậy tôi liền dùng khuỷu tay huých Vân Dịch Phong: "Xem đi, em trai ngươi quan tâm ngươi biết bao nhiêu."

Vân Dịch Phong xem như không nhìn phía tôi, nhưng trong con ngươi hắn có gì đó đang cuộn cuộn.

Hắn không nói gì, trực tiếp đi lên lầu.

Tôi đoán hắn muốn cùng em trai nói chuyện, cũng không muốn quấy rầy bọn họ liền một mình đi đến phòng bếp tìm đồ ăn.

Những người này tuy là xã hội đen nhưng vẫn rất biết hưởng thụ cuộc sống, tủ lạnh cái gì cũng có.

Đáng tiếc Kiều bang chủ không có ở đây, mà tôi đánh nhau cũng đã mệt, không còn sức nấu nướng, chỉ có thể cầm hộp bánh bích quy đi ra gầm.

Đang hứng thú gặm bánh, một tiểu đệ đáng vẻ ngượng ngừng đi vào, hai tay nắm chặt, cúi mắt, thanh âm lầm bầm như muỗi: "Cái kia, cái kia... Cái kia..."

Hắn nói cái kia nửa ngày mà cũng không ra cái kia là cái gì.

Nhân lúc hắn vẫn đang cố giải thích, tế bào não của tôi cũng bắt đầu hoạt động, bắt đầu đoán xem hắn muốn nói gì.

Hắn nói: "Cái đó, người đẹp, ta xem trọng ngươi, có bạn trai chưa? Nếu có rồi, có ngại thay đổi một người khác không?"

Tôi đáp: "Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét, người ta thành niên còn chưa đến mười năm đâu."

Hoặc là.

Hắn nói: "Người đẹp, muốn xem ta khiêu vũ thoát y không? Một trăm đồng một lần."

Ta đáp: "Tốt, đây là năm đồng tiền đặt cọc, trước tiên để lộ phía dưới một chút, ta sẽ tiếp tục quyết định có nhìn hay không."

Đang say sưa nghĩ những việc sai trái, nước miếng rơi tí tách, tiểu đệ này cuối cùng cũng nói đầy đủ câu, hắn thẹn thùng: "Đại tỷ, tỷ có thể ký tên cho ta được không?"

Bước chân của tôi đột nhiên lao đảo ra sau, vô cùng khó khăn mới khiến cơ thể ổn định lại.

Tiểu đệ kia nhìn tôi, ánh mắt sáng lấp lánh như là được thấy Hoắc Nguyên Giáp trong truyền thuyết vậy: "Đại tỷ, ta tận mắt nhìn thấy lúc Vân ca hôn mê, tỷ đã quên mình dùng cảm che chắn trước mặt, xung quanh có nhiều gậy sắt hướng tới như vậy, mà mặt tỷ không hề có một tia sợ hãi, thật sự là một vị đại anh hùng!"

Tiểu đệ vừa nói xong, bèn đem tay áo xắn lên, đưa cho tôi một cái bút nói: "Đại tỷ, tỷ ký ở cánh tay ta trước đi, ta sẽ nhờ thợ xăm hình xăm tên tỷ ở phía trên."

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Nhóc ăn mày nói, ta muốn ôm người

Giờ phút này, tôi thật sự là không biết nên vui hay là nên buồn, nên khóc hay nên cười.

Không có cách nào, tôi chỉ có thể cầm bút, kí đại danh của tôi lên chỗ mà hắn yêu cầu.

Ai ngờ, việc này là một truyền mười, mười truyền trăm, tiếp sau đó hơn mười tên tiểu đệ tất cả đều chạy ào đến nhà bếp, quần quít đòi tôi kí tên cho bọn họ.

Tôi vừa kí vừa yên lặng rơi lệ.

Đây nếu có thể có nhiều người như vậy giành giật đến trước mặt tôi múa thoát y vũ, thật là tốt biết bao a.

Chờ đến lúc kí xong người cuối cùng, tôi bỗng nhiên nghĩ đến, nếu việc kí tên này bị Kiều bang chủ nhìn thấy, hắn chắc chắn muốn tiêu diệt tôi đến sạch sẽ, hạt bụi cũng không chừa.

Nhưng mà, đàn tiểu đệ này ánh mắt mỗi người nhìn tôi đều chứa đầy sự sùng bái, tất cả đều cho rằng là tôi cứu đại ca của bọn họ,

Tồn tôi làm thần thánh.

Chờ sau khi bọn họ vui sướng rạo rức mà đem chữ kí của tôi rời đi, tôi tiếp tục gặm bánh bích quy.

Gặm gặm, bỗng nhiên cảm thấy, hình như có chuyện gì quên làm.

Tôi gắng sức mà suy nghĩ một phút, cuối cùng rốt cuộc nghĩ ra còn chưa gọi điện thoại cho bạn học Đồng Điều!

Thấy rằng di động của tôi đã bị bọn họ tịch thu, vì thế, bèn lon ton đi vào phòng khách, cầm lấy điện thoại, phí mất sức của chín trâu hai hổ, vắt hết óc, cuối cùng cũng nhớ ra số điện thoại di động của Đồng Điều.

Điện thoại mới reo một tiếng liền được nói.

Đồng Diều bên kia nghe thấy là giọng của tôi, dường như nhẹ nhàng thờ ra.

"Người ở đâu vậy? Ta gọi điện thoại đến bệnh viện người, đồng sự người nói giữa trưa người bị một tên nam nhân bộ mặt không tốt đưa đi, gọi điện thoại nhà người không ai nhận, di động lại tắt máy, người không sao chứ?" Tốc độ nói của bạn học Đồng Diều rất nhanh, khác với sự lười nhác thường ngày của hắn, giống như là dòng suối chảy chậm từng giọt bỗng nhiên trở nên chảy xiết.

"Ta bị người..." Tôi vốn muốn nói mình là bị người ta bắt cóc, nhưng cân nhắc đến đầu Đồng Diều bị đánh, vẫn là đừng làm cho hắn lo lắng.

Thế là, tôi sửa lời nói: "Ta tìm được Nhóc ăn mày rồi, bây giờ đang ở trong nhà hắn giúp hắn xử lý một việc, ta... A!"

Đang trong lúc tôi gọi điện thoại báo bình an, điện thoại trong tay phút chốc bị người ta cướp đi.

Tôi bỗng cả kinh, ngẩng đầu, nhìn thấy Văn Dịch Phong, không khỏi nhú mày: "Người làm gì vậy?"

Khóe miệng cương nghị của Văn Dịch Phong giật giật, nói: "Chẳng lẽ người đã quên, mình vẫn đang bị ta nhốt sao?"

Nói xong, hắn thu lại điện thoại, lại còn dặn dò thuộc hạ, không cho phép tôi ở gần điện thoại.

Tôi tức đến ngứa răng, hận không thể xông lên... cắn móng của hắn!

Đáng tiếc, tôi là một con cá thịt không được tươi ngon, mà Văn Dịch Phong là dao thót, chỉ có thể mặc hắn cắt xẻ.

Lúc này, bộ mặt như tượng đá kia của Văn Dịch Phong nghiêng nghiêng về phía trên lầu.

Tôi nhìn theo ánh mắt của hắn, phát hiện Nhóc ăn mày non nớt kia lại có thể đi xuống lầu.

"Người không nhốt hắn?" Tôi tò mò.

Văn Dịch Phong nhìn tôi, bỗng nhiên phát ra một tiếng cười, trong trầm thấp mang theo từ tính, chấn động làn da người ta, có chút tê tê.

Khóe miệng của hắn nhẹ nhàng nhếch lên, mang theo một thứ đẹp đẽ hắc ám: "Ta quyết định, tin người một lần. Biết đâu... Ta thật sự có thể trường mệnh trăm tuổi."

Tôi sững sốt hồi lâu, mới hồi phục lại tinh thần: "Ý của người là, người đồng ý để Dịch Ca đi học âm nhạc?"

Văn Dịch Phong gật gù đầu, đường nét thâm thúy kia lay động không khí.

Một luồng ám áp không thuộc về gian phòng này theo động tác của hắn ào đến trên mặt tôi.

Nói xong, Văn Dịch Phong liền bỏ đi.

Tôi quay đầu, lại phát hiện vẻ mặt của Nhóc ăn mày là một thứ phản khởi bị kiềm chế.

Tôi tò mò: "Làm sao vậy? Anh người không phải đã bằng lòng ủng hộ quyết định của người sao? Lẽ nào, hắn còn có yêu cầu gì khác?"

"Không phải! Là bởi vì..." Nhóc ăn mày quyến luyến nhìn tôi một hồi, nói tiếp: "Sáng mai ta phải đi."

"Sáng mai?" Tôi kinh ngạc mà nhướng mày: "Sao lại nhanh như thế?"

"Trường bên kia đã khai giảng, anh ta nói, muốn làm việc gì, thì phải làm cho tốt nhất. Vừa rồi hắn gọi điện an bài hết tất cả rồi." Nhóc ăn mày nói: "Sáng sớm mai, ta sẽ đi Vienna."

Muốn làm việc gì, thì phải làm cho tốt nhất?

Tôi bĩu môi, thế thật một a.

Cho bản thân áp lực lớn như vậy, cho dù là có việc thú vị đi nữa, cũng trở nên nhàm chán.

Tôi nghĩ, con người Văn Dịch Phong này, đến chuyện đi ị thì cũng muốn dùng tay kéo từng cụcshit của mình quăng lên không trung xoay vòng 360 độ rồi chính xác rơi thẳng vào vũng nước, mà còn phải văng cả nước lên

"Nhưng mà, Thực Sắc..." Nhóc ăn mày vẻ mặt không nỡ: "Ta đi như thế, sau này, sẽ rất khó gặp mặt người."

Tôi không để ý đến hắn, chỉ lấy một đôi mắt xem xét nhìn xung quanh trong căn phòng.

Nhóc ăn mày từ trong u sầu có chút tò mò: "Người đang tìm cái gì?"

Mắt tôi sáng lên, bình tĩnh mà phân phó nói: "Đưa cho ta khay hoa quả phía sau ngói."

Nhóc ăn mày cũng không rõ ý của tôi, nhưng vẫn nghe lời làm theo.

Tôi cầm khay hoa quả kia ở trên tay ước lượng.

Không tệ, không tệ, trọng lượng, độ cứng, kích cỡ đều giống như gạch.

Cho nên, tôi hít hơi sâu, nện thật mạnh vào gáy của Nhóc ăn mày.

Trầm đục một tiếng.

Chúng tôi cái đầu của Nhóc ăn mày cũng không phải một thứ trống rỗng, có nội hàm, tôi thích.

Nhưng mà, Nhóc ăn mày thì không làm sao thích được.

Lửa giận, thiếu chút nữa đã thiêu cháy lông mày của hắn.

Hắn như là con chó nhỏ bị giẫm lên cái đuôi, gầm nhẹ nói: "Bà già, ngươi làm cái gì thế!"

Nghe vậy, lòng tôi rất an ủi.

Nhóc ăn mày đáng yêu kia lại trở về rồi.

Tôi cố tình đánh mặt nói: "Khó khăn lắm mới tranh thủ được cơ hội này, cần phải phấn chấn mới đúng! Và lại, sau này, mỗi ngày chúng ta có thể chat webcam a, vậy không phải xem như là gặp mặt rồi sao? Có điều là, phải nói trước, ngươi nhất định phải để trần thân trên... Đương nhiên, nếu ngươi muốn để trần hạ thân ta cũng sẽ không phản đối."

Nhóc ăn mày cúi đầu xuống, khoe miệng nhếch nhẹ, thấp giọng nói: "Ngươi nói không sai, ta khó khăn lắm mới tranh thủ được cơ hội này, thì cần phải phấn chấn mới đúng."

"Thế mới phải chứ." Tôi vừa nói, vừa lặng lẽ ước chừng khay hoa quả trong tay, định bụng thừa dịp Nhóc ăn mày chưa chuẩn bị, nện cái đầu của hắn.

Tôi nói rồi, mục tiêu của tôi là, nện đầu Nhóc ăn mày thành hình tứ giác.

Mắt thấy hắn sẽ tha hương đi xa, tôi phải nắm bắt thời gian mới đúng.

Kết quả là, tôi nghe răng nhếch miệng, bộ mặt dữ tợn, mắt chứa hung quang, hung hăng mà cầm khay hoa quả giáng xuống trên cái gáy của Nhóc ăn mày.

Thế nhưng, đúng lúc này, Nhóc ăn mày ngẩng đầu.

Tôi nhanh chóng lấy tốc độ như tia chớp vỗ về biểu hiện hung ác trên mặt, thu hồi móng vuốt sắc nhọn.

Tốc độ quá nhanh, vừa không cẩn thận, mặt rút gân, tay run rẩy, đau đến tôi nước mắt ứa ra.

Cho nên nói, đánh lên là kỹ thuật sống.

Tôi cố nén đau nhức, dùng ánh mắt bình thản điềm nhiên như không nhất thiết nhìn Nhóc ăn mày.

Đồng thời, Nhóc ăn mày cũng nhìn tôi.

Cảm xúc nào đó trong mắt hắn, giống như đốm lửa trong tro tàn, sáng tối vô chừng: "Thực Sắc, ta..... "

Tôi lẳng lặng chờ hắn nói tiếp.

Nhưng mà, ánh sáng rực rỡ kia trong mắt của Nhóc ăn mày lóe lóe, cuối cùng giấu đi ở phía sau hàng mi cong dày mà tinh tế.

Hắn không nói nhiều, tôi cũng không tiện hỏi nhiều.

Sau hồi trầm mặc, mọi người bèn phòng ai nấy về, giường ai nấy nằm.

Phòng tôi ngủ là phòng cho khách, có chiếc giường rộng rãi và thoải mái.

Kỳ thật, trong phòng, cái gì cũng có thể không cần, nhưng giường là không thể thiếu.

Ăn uống chơi ngủ, toàn bộ đều có thể tiến hành ở trên giường.

Đương nhiên, cũng có thể đi ị ở trên giường, nếu như ngươi là khẩu vị nặng.

Tôi không có thói quen phải ngủ giường quen, hơn nữa giường này ngủ thật thoải mái, vì thế, nằm xuống không được mấy phút, tôi liền tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng, tôi tay trái ôm Doãn Từ Duy[1], tay phải ôm Ngô Ngạn Tổ[2], cười hi hi ha ha, nước bọt ào ạt.

Đúng lúc này, tôi mơ mơ màng màng, dường như cảm thấy có người đi đến bên cạnh tôi, đang vuốt ve gò má của tôi.

Tôi gian nan mà mở mắt ra một kẽ, thấy một mỹ nam mặc áo choàng tím màu trắng. Hắn ngược sáng, nhưng đôi mắt giấu trong bóng đêm kia, lại rực rỡ như vì sao.

Miệng của tôi, chậm rãi toét ra, vẫn toét đến tận mang tai. Xem ra, công lực của Hàn Thực Sắc tôi lại tăng lên. Bây giờ nằm mơ mà lại có thể có xúc giác chân thật. Thật đáng mừng, thật đáng mừng a.

Đang lúc tôi hết sức vui sướng, người nọ cởi áo choàng màu trắng ra. Tuy rằng giờ phút này tôi là trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, nhưng vẫn thấy rõ thân thể như ảo mộng của người nọ. Dưới ánh trắng, thân thể trần trụi của hắn, giống như phủ lên một lớp áo lụa màu bạc, đẹp đến không thể tin được. Thân thể hắn, có sự mềm mại và ngây ngô của thiếu niên, đồng thời, cũng có sức mạnh của nam nhân. Hai loại đặc tính, hòa vào nhau cùng một nơi, phát ra một loại hấp dẫn. Nam nhân non nớt, càng có thể kích thích khát vọng đáy lòng của nữ nhân. Trong máu mỗi nữ nhân, đều có đặc tính của nam giới. Chúng ta, cũng muốn chinh phục —— vào lúc đối mặt ngây ngô và non nớt thế này.

Cốt cách của hắn mang sự mãnh mãnh. Da thịt của hắn mang sự gầy gò. Làn da của hắn, có sự trắng mịn lạnh lạnh, như là tơ lụa. Hắn xóc cái chân bông ở trên người tôi lên, cúi người xuống, dùng ngón tay hơi run rẩy, cời từng cái cúc áo ngủ của tôi. Sau đó, một luồng hơi thở nóng rực, phả trên mỗi một đường nét nơi cổ của tôi. Hơi thở đó, mang theo mùi hương gần như cây cỏ trên người hắn, tươi mát, non mềm. Còn có tóc của hắn, mái tóc tinh tế mà mềm mại kia, liền như vậy phủ nơi chiếc cằm của tôi. Cái loại xúc giác này, mang đến một chút ngưa ngưa, trực tiếp đến đầu dây thần kinh của tôi.

Tôi thoải mái mà hô hấp.

Một làn hương sữa tắm quen thuộc từng hơi từng chút mà quanh quẩn ở chóp mũi của tôi, len vào trong cơ thể của tôi.

Hết thảy, đều chân thật đến không giống như là cảnh trong mơ.

Lúc này, tay hắn, một đôi tay trẻ tuổi nhắn mịn, duỗi vào theo vạt áo ngủ của tôi, đi tới nơi tròn trịa trước ngực tôi. Tay đang vuốt ve, xoa bóp nơi đặc biệt của tôi. Động tác, mang theo sự run rẩy của trúc trắc cùng một chút kích động. Đôi tay kia nóng rực. Nhưng người của tôi, lại bỗng phát ra một loại rét lạnh. Đó là một loại rét lạnh đến xương, đang tuôn trào trong máu của tôi, làm cho tôi hoàn toàn tỉnh táo lại. Đúng vậy, mùi sữa tắm kia, là một loại vớ lợ tôi vừa dùng. Mà lợ tôi vừa dùng, là lấy từ chỗ Nhóc ăn mỳ. Cũng là nói ——

Tôi bỗng mở mắt ra, nắm lấy cái đầu có mái tóc sạch sẽ mềm mại chôn ở trước ngực tôi lên. Đúng vậy, chính là Nhóc ăn mỳ.

Tôi tức giận a.

Tên Nhóc ăn mỳ này, một lần công khai tấn công, một lần len lút tiếp cận, chẳng lẽ là thấy tôi dễ ức hiếp?

Nhưng con giận này, không duy trì ba giây, liền tan thành mây khói. Bởi vì, tôi nhìn rõ Nhóc ăn mỳ lúc này.

Dưới ánh trắng, trong đôi mắt của hắn, đọng đầy sương mù say lòng người. Đôi má của hắn, có sắc đỏ hồng đẹp đẽ của tình dục. Bờ môi của hắn, bởi vì cảm xúc mãnh liệt mà căng mọng, như là chóp hoa nở rộ, cảm nhận như tơ lụa, có làn nước kiêu diễm đang lưu động. Hấp dẫn người ta đến mức mất.

Ánh trắng tràn đầy qua trên xương quai xanh trần trụi của hắn, ẩn hiện độ cong khuỷu gối. Vân Dịch Ca bây giờ, là một báu vật thanh thuần nho nhỏ, làm người ta hận không thể một ngụm nuốt hắn vào trong bụng.

Kết quả là, nước bọt của tôi, lại bắt đầu tràn ra.

Ngón tay của tôi, lại bắt đầu chộn rộn.

Bụng của tôi, lại bắt đầu có lửa đang thiêu đốt.

Đêm đen như mực.

Ánh sáng bạc thánh khiết.

Giường lớn mềm mại.

Nam nhân trần trụi đè trên người nữ nhân nửa thân trần.

Đây, là thời khắc thiên thời địa lợi cùng nhân hòa.

Kế tiếp, trăm phần trăm hắn là hình ảnh 18+.

Đúng vậy, 18+ đi, 18+ đi!

Ăn ngon cô non đưa đến cửa này đi!

Mỗi một giọt máu sói mẹ trong cơ thể tôi đều đang kêu gào như vậy.

Thế nhưng, tôi chết tiệt, vẫn có một chút lương tri duy nhất còn lại đang ngăn cản tôi.

Nó đang không ngừng cảnh cáo tôi, ngọn cỏ trước mắt này là non nót biết bao.

Cắn xuống một cái, rễ của hắn sẽ đứt.

Tôi cố gắng mà tìm lại lý trí vẫn còn sót của mình, tay chậm rãi mà mò về phía tủ đầu giường.

Trên tủ, chỉ có một cái đèn bàn.

Bất kể là độ cứng, kích thước cũng không thể so với gạch.

Nhưng mà, chấp nhận đi.

Tôi an ủi chính mình như vậy.

Ngay lúc tay của tôi sắp nắm cái đèn bàn kia lên, một cái tay khác lại giành trước đẩy cái đèn bàn xuống đất.

Theo một tiếng "Ầm" trầm đục, trong lòng tôi thầm kêu một tiếng hồng bét.

Mấy giờ đồng hồ không gặp, Nhóc ăn mày đã lạnh trí!

Vì thế, tôi chỉ có thể quay đầu, trừng mắt Nhóc ăn mày, nghiêm túc mà chất vấn: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền ý thức được câu hỏi này là ngu ngốc cỡ nào.

Nhóc ăn mày muốn làm gì?

Động tác hiện tại này của hắn, rõ ràng chính là muốn xử tôi a.

Nhưng mà, Nhóc ăn mày người ta là người đọc sách, liền dùng cách thức rất văn nhã mà trả lời câu hỏi của tôi, nói ra nguyện vọng của mình: "Thực Sắc, ta muốn... ôm ngươi."

Con ngươi của Nhóc ăn mày, tựa như ngân hà, trong sắc đen thâm thúy, có vô số ánh sao chớp động. Từng chút ánh sáng rực rỡ đều xuyên vào lòng tôi.

Tôi dùng hết toàn bộ sức lực bản thân, mạnh mẽ dời ánh mắt, không nhìn tới hắn. Cửa sổ đóng chặt, bên ngoài dường như là nổi gió, lá cây đang không ngừng lay động. Nhưng nhìn lại trong phòng, lại là yên lặng kỳ lạ.

Nhóc ăn mày bỗng nhiên tựa đầu chôn ở chỗ hõm vai của tôi. Hắn như đứa nhỏ yếu ớt, đang khẩn cầu: "Thực Sắc, ngày mai ta phải đi, ta sẽ trở về, nhưng mà... Nhưng mà ta rất sợ, sợ chờ đến ngày ta trở về, ngươi đã thuộc về nam nhân khác. Thực Sắc, ta không muốn để ngươi quên mất ta. Van xin ngươi, để ta ôm ngươi một lần, để ta nhớ rõ mùi hương từ mỗi một lỗ chân lông trên người ngươi phát ra, để ta nhớ rõ đường nét mỗi một tác da trên người ngươi, để ta nhớ rõ đáng về mê loạn của ngươi ở trong lòng ngực ta... Thực Sắc, chỉ có như vậy, ngươi mới có thể kỷ càng mà nhớ rõ ta... Thực Sắc, ta thật sự không muốn bị ngươi quên."

Hô hấp của Nhóc ăn mày, mang theo sự dồn dập, còn có chút yếu đuối làm cho người ta đau lòng. Lòng của tôi, bắt đầu dao động.

Cho, hay là không cho, đó là một vấn đề. Lại còn là một cái vấn đề lớn.

Lúc đầu, có bấu vật Nhóc ăn mày này trong ngực, đã đủ làm cho tôi ý loạn tình mê. Mà hiện tại, hắn còn nói ra những lời tình cảm như vậy, quả thật chính là đang dùng một cái búa lớn vô hình, từng chút mà nện đánh vào lòng của tôi.

Lập trường vốn không quá kiên định kia của tôi, đang bắt đầu hơi hơi mà dao động.

Giờ phút này, Nhóc ăn mày không sai biệt lắm là đè ở trên người tôi. Giữa thân thể tôi và hắn không còn một chút khe hở.

Để giải thoát dục vọng đang bị đè nén mạnh mẽ của mình, nóng rực của Nhóc ăn mày ở nơi riêng tư của tôi, cũng không ngừng mà ma sát.

Giống như là một cái chìa khóa, mở ra cánh cửa tình dục của tôi.

Cơ thể của tôi, bắt đầu có khát vọng.

Đầu óc của tôi, bắt đầu một chút một chút mà biến thành màu trắng.

Làn da của Nhóc ăn mày, kẻ sát làn da của tôi.

Cái loại trắng mịn mà da thịt tuổi trẻ mới có kia, bao trùm ở trên người tôi.

Giống như là cảm giác tơ lụa thượng nhất lướt qua mu bàn tay.

Một loại hoa lệ xa xỉ.

Tôi cực kì muốn tru lên một tiếng với ánh trắng, tiếp theo, hóa thân làm một con sói mẹ đói khát, bắt chấp tất cả mà nhào qua phía hấn, đem Nhóc ăn mày gặm cắn sạch sẽ, ngay cả vụn xương cốt cũng không chừa lại.

Tinh dục, hóa thành con ngựa ngáy dày vò người, từng chút mà hiện lên ở sâu trong cốt tủy của tôi.

Ý thức của tôi, bắt đầu mơ hồ.

Nhưng mà, tôi cố gắng mà cảnh cáo bản thân, không được, không được, ăn cỏ non là trái pháp luật.

Huống chi, ở dưới mắt của Vân Dịch Phong ăn đệ đệ hấn.

Đến lúc đó, có thể là Vân Dịch Phong chém tôi đến vụn xương cốt cũng không chừa lại a!

Tôi quyết định, tôi phải nghĩ đến những sự tình gì đó phân tán lực chú ý của mình, ngăn sự hấp dẫn của Nhóc ăn mày.

Bộ ngực của Sài Sài... Không được, không được, dục hỏa cháy càng mạnh.

Cơ ngực của Kiều bang chủ... Không được, không được, dục hỏa sắp đốt tới lông mày rồi.

Cặp mông của Đồng Diêu... Không được, không được, dục hỏa thiêu người!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Bình chữa cháy....bay rồi

Xem ra không thể nghĩ đến người, phải nghĩ đến những điều ghê tởm khác.

Máu, mũi, nội tạng, bệnh trĩ, vết thương thối rữa, ruột lòi bụng nát...

Đang nhớ lại những hình ảnh tai nạn xe cộ thảm thiết nhất chính mình đã từng thấy qua, tôi bị ai phát hiện, lửa dục của tôi, ngay cả máy phun nước cao áp của mấy chú đội phòng cháy chữa cháy tưới cũng không tắt được.

Mắt thấy bản thân sắp mất không chế.

Mắt thấy bị kích sắp phát sinh.

Mắt thấy tôi đem đôi bàn tay tội ác, đưa về đáy quần của nhóc ăn mày.

Vậy mà, ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, trong đầu tôi chợt hiện lên một khuôn mặt.

Mặt của Vân Dịch Phong.

Trong nháy mắt, cái gì mà lửa dục vừa nãy còn đang thiêu đốt liền biến mất không thấy tung tích.

Tôi không thể không bội phục.

Vân Dịch Phong a Vân Dịch Phong, người quả thật không phải là người phạm.

Sau khi tỉnh táo lại, tôi quả quyết đẩy nhóc ăn mày ra.

Nhìn thấy tình trạng này, trên mặt nhóc ắn mỳ tràn đầy lệ rơi.

Nhìn hai gò má mọng nước của hắn, nhìn lông mi tinh tế mềm mại của hắn, nhìn xương quai xanh quyến rũ của hắn, tôi lại bắt đầu không đành lòng.

Lòng của tôi, lại bắt đầu dao động rồi.

Hai âm thanh trong cơ thể tôi đánh nhau.

“Ăn! Ăn hắn! Nếu không ăn sẽ không còn cơ hội!”

“Không thể ăn! Tha cho hắn đi, nhóc ắn mỳ chẳng qua cũng chỉ là một đứa nhỏ!”

Hai loại âm thanh này càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, làm cho đầu tôi sắp chóng mặt.

Rốt cuộc, tôi cũng không chịu nổi nữa, vọt ra khỏi phòng, chạy xuống cầu thang, vọt tới sau hậu hoa viên.

Trên đường, còn không cẩn thận dọa ngất hai tiểu đệ gác cửa.

Cũng khó trách, bọn họ cho tôi mặc áo ngủ nữ màu trắng tinh, cộng thêm đầu tóc tôi buông xõa, hơn nữa tôi khi đi bộ buổi tối luôn luôn nhẹ nhàng bay bổng. Vì vậy, không để ý, bị nhầm là quý cũng phải.

Đi tới trong hậu hoa viên, luồng gió lạnh thổi vào bên trong cơ thể, khiến cho tôi cả người đều lạnh như băng.

Rét lạnh vô hình tiến vào trong mạch máu, ngưng tụ thành từng cục băng nhỏ.

Tiếp tục như vậy sẽ đông cứng tứ chi toàn thân tôi.

Lạnh đến nổi, làm cho đầu óc tôi hoàn toàn tỉnh táo.

Tôi quyết định, dùng phương pháp khoa học nhất, lý trí nhất, công bằng nhất để quyết định, tôi rốt cuộc có nên ngủ cùng nhóc ắn mỳ.

Cho nên, tôi nghiêm túc đưa tay ra, ngất xuống một đóa hoa, tiếp theo... Xé từng cánh từng cánh một.

“Ngủ, không ngủ, ngủ, không ngủ, ngủ, không ngủ, ngủ, không ngủ, ngủ, không ngủ... ngủ.”

Đến khi kéo nốt cánh hoa còn lại xuống, trong miệng tôi đọc, là ngủ.

Tôi tin chắc, đây là chỉ thị mà ông trời đã cho tôi.

Là ông trời, đồng ý cho tôi ngủ cùng hài tử kia.

Đúng vậy, cho dù tôi làm cái gì, đều là vô tội.

Sấm a chớp a, ngươi liền tới bỏ đầu ông trời đi.

Kết quả là, tôi hướng về phía ánh trăng, thâm tình gào lên một tiếng.

Dục vọng trong nháy mắt nhiễm đỏ mắt của tôi, khiến máu tôi sôi trào, thân thể run rẩy.

Nghĩ đến nhóc ắn mỳ kia thân thể mê người, da dẻ mềm mại, thân thể thuần khiết không bị nhiễm bẩn, tôi cũng không chịu nổi nữa, trong lòng thầm gào thét: “Nhóc ắn mỳ, mở bắp đùi của ngươi ra, tỷ tỷ ta tới rồi!”

Gào xong xuôi, tôi xông trở về phòng khách, chạy lên cầu thang, chạy vào gian phòng sắp phát sinh cảnh 18+ kia.

Trên đường không cẩn thận lại bắt gặp hai tiểu đệ kia đang vất vả mới tỉnh lại.

Cho nên, bọn họ một lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Đứa trẻ tạo nghiệt a.

Nhưng là, tôi không để ý nhiều như vậy.

Tôi muốn dùng tốc độ nhanh nhất, kỹ xảo thuần thực nhất, dùng phương thức khiến người ta khó quên nhất, cướp đi thân xử nam của nhóc ắn mỳ.

Nhưng mà, trong chớp mắt đẩy cửa ra, thời gian đọng lại, không khí ngưng lại, cảm tôi trật khớp.

Bởi vì, nhóc ắn mỳ trần trụi kia đã mất tích.

Bây giờ, Vân Dịch Phong đang ngồi ở trên giường.

Tôi nhìn hắn, kinh ngạc nhìn hắn, trợn mắt há mồm mà nhìn hắn, giống như mắt hồn nhìn hắn.

Trong phòng đen thui, ánh mắt của Vân Dịch Phong, giống như càng thâm thúy hơn, giống như là bị mực đậm nhuộm qua vậy.

Hắn mặc một bộ áo ngủ màu đen, chất liệu tơ tằm, dính sát vào da.

Đường nét cơ thịt hoàn mỹ kia, hoàn toàn hiện ra trước mắt tôi.

Bởi vì cách một lớp vải, có cảm giác mông lung, càng tăng thêm hấp dẫn.

Trên người của hắn, tản ra một loại khí phách đặc biệt và nội liễm, giống như là một con báo.

Qua hồi lâu, tôi mới có thể mở miệng: “Dịch Ca đâu?”

Trong lòng tôi ôm một hy vọng.

Hy vọng nghe Vân Dịch Phong nói rằng em trai hắn phải đi WC, một lúc sẽ trở lại, hắn chẳng qua là ngồi ở chỗ này giúp em trai hắn giữ chỗ.

Nhưng mà, Vân Dịch Phong tàn nhẫn phá tan hy vọng cuối cùng của tôi: “Hắn bị ta bắt trở về phòng, yên tâm, tối hôm nay, hắn không thể trở lại đây quấy rầy người.”

Nghe vậy, tôi khóc không ra nước mắt.

Tại sao ông trời phải đối xử với tôi như vậy.

Tại sao đốt lửa dục của tôi lên, rồi lại lấy đi bình chữa cháy của tôi.

Tại sao tại sao tại sao!

Tại sao người lại tàn nhẫn với ta như vậy!

Tại thời điểm nội tâm của tôi kêu rên, Vân Dịch Phong đứng dậy.

Vóc người của hắn đúng là cao lớn, vừa đứng lên như vậy, căn phòng trong nháy mắt giống như hẹp hơn rất nhiều.

Hắn chậm chạp đi tới phía tôi.

Tôi giờ đây mới phát hiện, hắn ngay cả dép, cũng là màu đen.

Hắn đứng lại trước mặt tôi, hơi cúi đầu nhìn tôi.

Tôi phải thừa nhận, mỗi khi hắn trên cao nhìn xuống tôi như vậy, tôi luôn có cảm giác bị áp bách rất mạnh.

Tôi nhìn dép màu đen của hắn, nhìn quần áo màu đen của hắn, đột nhiên hỏi một câu: “Tại sao các người luôn luôn mặc màu đen?”

Vân Dịch Phong bình tĩnh nói: “Bởi vì tất cả mọi người mặc màu đen, một mình người mặc màu khác sẽ dễ làm người khác chú ý, dễ dàng bị trúng đạn.”

“Nha.” Tôi gật đầu một cái.

“Dịch Ca thích người.” Vân Dịch Phong chợt nói.

“Cho nên?” Tôi dè dặt hỏi lại.

“Ta thật cao hứng, người với hắn chưa phát sinh quan hệ.” Vân Dịch Phong chợt cười.

Khi cười, mắt hắn lộ ra vết nhăn nhỏ, xem ra, đúng là nụ cười thật.

Hơn nữa, tôi còn phát hiện, người này cười lên, còn rất đẹp mắt.

Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà, người ta đúng thật là muốn cùng nhóc ăn mày phát sinh quan hệ.

Thật muốn a.

Vân Dịch Phong tiếp tục nói: “Biết không? Nếu như người vừa rồi làm thật như vậy, theo tính tình của Dịch Ca, hắn có thể sẽ quần người cả đời.”

Vân Dịch Phong tới gần tôi, cái cảm giác hơi bị áp bách lưu lại trên da của tôi: “Còn nữa, cảm ơn người tối hôm nay từ trong xe ra ngoài cứu ta.”

Tôi nhìn Vân Dịch Phong, chợt đưa tay, kéo thử da mặt của hắn, xem có thể xé toạc cái mặt nạ này ra không.

Quả thật rất khó tưởng tượng a, Vân Dịch Phong lại có thể nói cảm ơn với tôi.

Thật sự là lạ như Bàn Cổ[1] khai thiên lập địa.

Lúc này, Vân Dịch Phong bắt lại tay tôi, trong con ngươi lóe ra tia cảnh cáo: “Chớ được voi đòi tiên.”

Nghe câu này, tôi khẳng định.

Tuyệt đối là Vân Dịch Phong, không phải người khác dịch dung giả làm hắn.

“Được rồi, sáng mai phải dậy sớm tiễn Dịch Ca, mau nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong, Vân Dịch Phong buông tay tôi ra, cứ như vậy đi ra khỏi phòng.

Tôi xoay người, nhìn bóng lưng của hắn, nước mắt rào rào chảy xuống.

Kia áo ngủ tơ tằm, kia cái eo, kia cái mông, kia đôi chân dài, rõ ràng chính là sự dụ hoặc trắng trợn a.

Tối nay, tôi làm sao mà ngủ được a.

[1] Vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong truyền thần thoại Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Trận quyết đấu giữa Đồng Diêu và Vân Dịch Phong

Quả nhiên không ngoài dự đoán, đêm nay, dù thế nào tôi cũng không thể chợp mắt.

Cứ mỗi lần tôi nhắm mắt lại, lại nhớ tới thân thể tên nhóc ăn mây thuần khiết non nớt, hoặc Vân Dịch Phong thân hình cường tráng màu mật ong.

Hai thân thể cứ như vậy ở trước mắt tôi lúc ẩn lúc hiện, giày vò tôi dục hỏa đốt người.

Sang ngày thứ hai trời vừa sáng, khó khăn lắm tôi mới thấy buồn ngủ một chút.

Ai ngờ, Vân Dịch Phong vọt vào phòng, xách tôi từ trên giường dậy, túm lấy tôi cùng hắn đi tiễn nhóc ăn mây.

Hai quảng thâm đáng thương của tôi, giống y như là bị mực bôi vào vậy!

Ở giữa sân bay, nhóc ăn mây đầu tiên là cùng anh hắn biểu diễn một màn anh em tình thâm.

Sau đó đi đến trước mặt tôi, nâng đôi mắt trong veo, nói: "Thực Sắc, cảm ơn người chăm sóc ta bao lâu nay, cảm ơn những lời người đã khuyên anh trai ta, cảm ơn người..."

Không đợi nhóc ăn mây cảm ơn xong, tôi liền ôm cổ hắn, sau đó... lợi dụng cơ hội bóp mông hắn.

Bóp một cái như vậy, nhất thời tôi lệ rơi đầy mặt.

Mông nhóc ăn mây vừa non mềm vừa nhiều co dãn.

Tối hôm qua, vốn dĩ tôi có thể thỏa thích giày vò, nhưng một con vịt mập mạp như vậy, tôi lại để hắn bay mất.

Thật là muốn lấy dao, đâm chết chính mình a!

Cứ nghĩ tới cả cuộc đời tôi phỏng chừng không được ăn cỏ non như vậy, nước mắt lại giống như vỡ đê, không ngừng lại được. Mà tay tôi, cũng đồng thời tăng thêm sức lực.

"Thực Sắc" nhóc ăn mây ở bên tai tôi nói: "Nhớ kỹ ước hẹn của chúng ta."

Ước hẹn.

Tôi tất nhiên nhớ rõ.

Chính là sau khi hấn lớn lên, nếu tôi vẫn còn độc thân, liền cùng hấn qua lại như định ước.

Tôi nén nước mắt gạt đầu.

Nhóc ăn mày, tôi hướng về cái mông vênh lên có độ đàn hồi có thể so sánh với kẹo QQ Vượng Từ[1] của hấn, tôi chắc chắn sẽ nhớ rõ.

Đã đến giờ đăng ký, nhóc ăn mày không thể không rời đi.

Vân Dịch Phong tốn rất nhiều sức lực mới có thể đem em trai hấn trên người tôi kéo xuống.

Vẫy khăn tay cùng nhóc ăn mày nói lời từ biệt xong, tôi hít hít mũi, nói với Vân Dịch Phong: "Được rồi, làm phiền người đưa ta quay về bệnh viện đi, ngày hôm qua ta quên xin nghỉ phép. Có lẽ lão viện trưởng đã muốn diệt ta rồi!"

Vân Dịch Phong híu đôi mắt lại: "Ta đã nói muốn thả người sao?"

Nghe vậy, tim tôi đập thình thịch một chút: "Nhưng mà, Dịch Ca đã đi rồi, người còn giam giữ ta làm gì?"

Ánh mắt của Vân Dịch Phong, sâu không thấy đáy: "Người ngồi lên mặt ta hai lần, lại dùng gậy sắt đập ta một lần, người cho rằng ta có thể cứ thế thả người đi sao?"

Tôi luống cuống: "Tuy ta ngồi lên mặt người hai lần, lại dùng gậy sắt đập người một lần, nhưng cũng không phải là cố ý. A! hơn nữa, ta không chỉ cứu nhóc ăn mày, còn giúp hai anh em người hòa thuận, chẳng lẽ không thể ân oán triệt tiêu sao?"

Vân Dịch Phong vẻ mặt thâm thúy, nhưng giờ phút này ở trong mắt tôi trở thành vô cùng đáng đánh.

Bởi vì, hấn không nhanh không chậm nói: "Không thể."

Tôi bắt đầu nghiêng răng ken két: "Người căn bản không phải vì nguyên nhân đó mới giam giữ ta!"

Trên da thịt màu mật ong của Vân Dịch Phong, có một tia sáng như tơ lướt qua, quanh quẩn ở trên khoe môi đang nhếch lên của hấn: "Không tồi, đúng như người nói, ta quả thực không để tâm mấy chuyện người đã "vô ý" làm."

"Vậy vì sao người còn muốn giữ ta lại?" Tôi liếc mắt, trừng hấn.

"Bởi vì..." Vân Dịch Phong chậm rãi đi tới phía tôi, đôi giày da ở sân bay bóng loáng phát ra tiếng vang "đang đang", chấn động khiến da thịt tôi run lên một cái: "Người là một cô gái rất thú vị."

"Chỉ vì thế?" Tôi thật thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

"Đúng vậy, chỉ vì thế." Hấn mỉm cười nói: "Dù sao cũng không có việc gì, ta muốn nhìn xem, khi cùng người ở một chỗ còn có thể xảy ra những chuyện gì."

Có một câu, rất phù hợp để hình dung hành vi của Vân Dịch Phong bây giờ.

Ăn no rồi việc.

Đúng vậy, người này căn bản là ăn no rồi việc.

Lại có thể đem tôi ra làm món đồ chơi cho hấn?

Tôi sẽ không cùng hấn chơi trò nhàm chán này, cho nên tôi thở sâu, xoay người... nhanh chân bỏ chạy.

Đáng tiếc, hai cái chân ngắn này của tôi, làm sao thắng nổi đôi chân dài của hấn.

Ý của tôi là, tôi mới chỉ chạy được hai bước, vạt áo đã bị người ta kéo.

Tôi liều mạng giãy giụa, túm, cắn, đá, đập...

Có thủ đoạn gì đều đem ra hết, nhưng chẳng thể thương tổn được hấn dù chỉ một chút.

Tôi bắt đầu không cần để ý hình tượng, ôm lấy cây cột lớn ở sân này, chết cũng không buông tay.

Nhưng là Vân Dịch Phong đủ tàn nhẫn, hấn lại có thể đem ngón tay của tôi kéo xuống từng ngón, tiếp tục kéo tôi trượt đi.

Không sao, dù sao cột cũng rất nhiều, thấy cái thứ hai, tôi lại ôm.

Sau đó, Vân Dịch Phong giống như lúc trước, đem ngón tay tôi từng ngón kéo xuống dưới.

Kết quả là, tôi ôm cột, hắn kéo ngón tay, cùng nhau tạo thành cảnh lạ giữa sân bay.

Mắt thấy sắp ra khỏi sân bay rồi, tôi không thể làm gì, chỉ có thể vút bỏ mặt mũi, hét lớn: "Cứu mạng, xã hội đen cường đoạt phụ nữ! Rõ như ban ngày, ngay dưới trời sáng lại có thể có thảm án như vậy phát sinh, có còn thiên lý hay không đây!"

Vừa rống xong, một đám người xông tới.

Lòng tôi hoan hỉ.

Ai ngờ...

Một cô gái hỏi: "Hai người kia là đang làm gì vậy?"

Một chàng trai nói: "Xem ra, có lẽ là một loại hành vi nghệ thuật."

Một người không ra nam không ra nữ vươn Lan Hoa Chi nói: "Ta ghét nhất là học nghệ thuật, một chút nội hàm đều không có."

Nói xong, những người này liền lập tức giải tán.

Tôi cứ thế lệ rơi, hận không thể đâm đầu vào cây cột.

Vân Dịch Phong túm tôi như túm gà đem ra ngoài sân bay, quãng tôi lên xe thật giống quãng bao tải, sau đó gọi lái xe xuất phát, cứ như vậy bắt cóc tôi.

Không khí trong xe ô tô trầm mặc mà tắc nghẽn.

Vân Dịch Phong ở trong xe ô tô khí định thần nhân.

Tôi ở trong xe ô tô bị phần khó hiểu.

Mặc dù chỉ trước hôm qua, tôi vẫn nghĩ có thể ăn ngủ miễn phí ở nhà hắn là việc tốt đẹp cỡ nào.

Nhưng là, qua việc bị nhốt một ngày, tôi mới biết tự do đáng quý bao nhiêu.

Tôi thật sự không rõ ràng lắm, vì sao Vân Dịch Phong phải giữ tôi lại?

Chẳng lẽ hắn sẽ không sợ tôi lại một lần nữa dùng mộng ngồi lên mặt hắn?

Một tên không có trí nhớ.

Tôi nhìn ngoài cửa xe cảnh vật tự do, trong lòng, là bao nhiêu khát vọng.

Tự do, cũng quý giá giống như trai đẹp vậy.

Tôi muốn bắt chấp tất cả mà giành lấy nó.

Kết quả là, tôi kìm nén khí, dồn khí xuống đan điền, mở cửa gan ra, hy vọng dùng cái rầm nhỏ có thể so sánh với vũ khí sinh hóa mà âm thầm nhắc nhở Vân Dịch Phong: đem tôi giữ bên người là loại hành vi cực kỳ ngu xuẩn.

Nhưng là, cái rầm chính là một thứ kỳ quái.

Bình thường khi không muốn nó tới, nó cứ rần rần muốn tới, hiện tại tôi muốn nó tới, nó lại phóng không được.

"Vì sao mặt ngươi lại đỏ như vậy?" Vân Dịch Phong nghiêng mắt liếc tôi một cái.

Vì sao đỏ như vậy?

Đương nhiên là nén rầm nén đến đỏ mặt rồi!

Từ sân bay đến nhà Vân Dịch Phong, tôi cố gắng đến nỗi gân xanh trên trán nổi lên, nhưng cái rầm vẫn không thấy tung tích.

Cuối cùng, tôi chỉ có thể yên lặng rơi lệ, mặc Vân Dịch Phong túm cổ tôi như túm cổ mèo đi vào nhà hắn.

Nhưng khi cửa vừa mở, tôi nhìn thấy một người tôi không thể tưởng tượng ra.

Đồng Diêu.

Thật là bạn học Đồng Điều!

Hắn vẫn ngồi trên ghế salon, nét mặt âm trầm nghiêm túc.

Mà khi thấy tôi, vẻ mặt hắn như hơi nguôi giận.

Tôi lần đầu tiên cảm giác được: Đồng Điều tức giận rồi.

Nói thật, tôi thật sự rất ít khi thấy hắn tức giận.

Nhưng ngay sau đó, nét mặt hắn biến đổi, lại lộ ra bộ dáng cột nhà bình thường, chậm rãi đi tới phía tôi, nhưng lời nói trong miệng là nói với Dịch Vân Phong: “Vân ca, không biết cái tên ở trên tay anh đã đắc tội gì với anh, nhưng xin nể mặt chú Tàn, thả cô ấy ra.”

Vừa nói, hắn vừa không dấu vết mà bắt lấy tay tôi, kéo tôi hướng về phía hắn.

Vân Dịch Phong động mi mắt, cùng lúc bắt được tay kia của tôi.

Nói cách khác, tôi biến thành trung tâm của hoạt động kéo co, bản thân đóng vai trò là một sợi dây thừng đáng thương buồn vui lẫn lộn.

Thật sự là bi kịch.

Tiếp theo, hai người bắt đầu nhìn nhau, ở trong không khí bắn ra tia lửa điện "xèo xèo".

Cao thủ quyết đấu, hai cỗ nội lực cường đại bắt đầu ở thân thể tôi dao động.

Một người là Vân Dịch Phong thâm trầm nội liễm.

Một người là Đồng Điều cao thâm tàn bạo.

Mồ hôi lạnh của tôi chảy xuống ròng ròng.

Nếu bọn họ trong con tức giận, đem tôi kéo căng ra, vậy không phải là đem tôi sống sờ sờ tách thành 2 mảnh sao?

May mắn thay, ngay lúc này, một tiếng nói uy nghiêm chế trụ bọn họ: "Buông tay."

Tiếp theo, một lão bà khoảng năm mươi tuổi ngậm tẩu đi xuống.

"Chú Tàn?" Đôi mắt Vân Dịch Phong trầm xuống.

"Chú Tàn." Đồng Điều nhếch khóe miệng mang ý cười.

Chú Tàn gật đầu, xem như đáp lại bọn họ.

Nói thật, chú Tàn này vừa nhìn qua đã thấy là nhân vật trường bối xã hội đen tiêu chuẩn, quanh thân tỏa ra khí chất uy nghiêm.

Hắn dùng cái tẩu trong tay chỉ chỉ Đồng Điều, nói với Vân Dịch Phong: "Cha Đồng Điều và ta là bạn tốt"

Sau đó, hắn lại dùng cái tẩu trong tay chỉ tôi, nói: "Mà cô gái này là bạn của Đồng Điều, cho nên Dịch Phong, mặc kệ cô gái này đắc tội người như thế nào, nể mặt mũi của ta, thả cô ta đi."

Vân Dịch Phong bất giác nắm tay tôi thật chặt, sau đó, hắn lại buông tay tôi, nói: "Nếu chú Tàn đã có lời, ta sao lại có thể không nghe."

Đội hắn buông hẳn tay ta, Đồng Điều lập tức kéo tôi đến phía sau hắn.

Tôi bị hắn che khuất, không nhìn thấy tình huống phía trước.

Mà cho đến bây giờ, tôi bỗng nhiên phát hiện... Mông bạn học Đồng Điều cũng là rất cơ dân nha!

Trước kia cũng chưa có chú ý tới, mới vừa rồi bị hắn kéo, không cẩn thận liền đụng phải mông hắn, cả người lại cứ thế bị bắn ra ngoài một thước.

Chết thật, móng vuốt sói mẹ của tôi bắt đầu ngứa ngáy.

Có nên không thừa dịp Đồng Điều không chú ý, bóp một cái không nhỉ?

[1] Kẹo dẻo QQ Vượng Tử

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Anh đào và chuối tiêu

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn là chịu đựng giữa ngày mà rút tay về.

Không dám a.

Nếu như không cẩn thận đem cứu tinh duy nhất này đắc tội, hẳn phải mông chạy lấy người, mặc kệ tôi, thì sao được chứ? Cho nên tôi chỉ có thể ngoan ngoãn trốn tránh ở phía sau bạn học Đồng Diêu, nhìn cái mông vĩnh cửu của hắn, nước mắt cùng nước miếng tí tách rơi.

Tôi không nhìn thấy vẻ mặt của Đồng Diêu, chỉ nghe thấy tiếng cười của hắn: “Chú Tần, cháu còn có việc đi trước. Ngày khác cháu nhất định sẽ đến cùng ngài câu cá”.

Chú Tần sang sảng cười, thanh âm như chuông lớn, chấn động làm da người ta run lên: “Tiểu tử nhà người, ta nhìn từ bé đến lớn. Hừ, cái mông khi kia có thể ngồi yên được mấy phút? Vẫn là gọi ba người tới câu cá với ta còn thỏa đáng hơn”.

“Nhất định, nhất định”. Đồng Diêu nói xong liền lôi kéo tôi đi ra khỏi biệt thự.

Từ đầu đến cuối tôi đều không có nhìn thấy vẻ mặt của Vân Dịch Phong.

Bất quá, nghĩ cũng có thể biết được là chẳng có để coi gì đâu.

Đồng Diêu rất nhanh đem tôi nhét vào trong xe hắn, tiếp theo, một đường như tên bay quay về nhà của tôi.

Cả đêm không về nhà, nhìn thấy bài trí trong phòng, vẫn là rất tường niệm.

“Đừng khách khí, cứ xem như nhà mình, tùy tiện ngồi đi”. Tôi bảo Đồng Diêu.

Chẳng qua, cẩn thận nghĩ lại thì căn phòng này chính là hắn cho tôi.

Nói xong, tôi mở tủ lạnh, muốn tìm chút gì đó để ăn.

Ở sân bay bị kéo một đoạn đường dài như vậy, còn tiêu hao nhiều calorie hơn làm tình nữa.

Ai ngờ cánh cửa tủ lạnh vừa mới bị tôi kéo ra, Đồng Diêu lập tức đem nó đẩy lại.

“Người làm gì vậy?”. Tôi ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn.

Đồng Diêu luôn luôn không nghiêm túc, giờ phút này lại có dáng vẻ không giống như bình thường, đôi mắt hắn cứ nhìn tôi chăm chăm. Như biển khơi sâu thẳm khiến cho tôi bất ngờ.

“Người có bị thương không?” Hắn hỏi.

“Người xem ta có vẻ giống như từng bị thương sao?” Tôi dang hai chân hai tay ra cho hắn xem, rồi nện một quyền vào ngực hắn, nói: “Người cũng xem nhẹ ta quá rồi, Hàn Thực Sắc ta nhìn qua giống như là người sẽ chịu thiệt thòi sao?”.

Không tôi, không tôi, cơ ngực của Đồng Diêu cũng có tính đàn hồi giống y như cái mông nhỏ của hắn vậy.

“Người có phải con gái không hả? Sao khí lực lại lớn như vậy?”. Đồng Diêu xoa xoa chỗ vừa bị tôi đấm, nói, “Ôn nhu một chút, bằng không thì không gả đi được đâu”.

Tôi cúi đầu, tự xem xét lại vùng đồi núi trước ngực, gật đầu rất chắc chắn: “Kiểm tra một chút rồi, ta thực sự là con gái”.

Đồng Diêu dựa vào bên cạnh tủ lạnh, lại hỏi phục lại bộ dạng vô lại, lấy ánh mắt hơi lười nhác mà nhìn tôi: “Ai biết được người độn cái gì ở trong đó?”

“Vậy thì ta hoài nghi người độn tất chân trong đũng quần thì sao.” Tôi không phục

Đồng Diêu nở nụ cười, trong mắt có một tia hư hỏng, là loại hư hỏng mà nữ nhân ưa thích. Hắn bỗng nhìn về phía giường của tôi, nói: “Kia là cái gì vậy?”.

Tôi nhìn theo hướng ánh mắt của hắn, trong đầu thầm nghĩ một tiếng hồng bét.

Không được rồi, thật kinh khủng.

Sáng hôm qua thức dậy muộn, chưa kịp thu dọn giường.

Quần lót, áo bra, còn có áo ngủ gọi cảm, tất cả hỗn độn chồng chất trên giường.

Có một loại mùi vị vô cùng dâm nhiễm.

Tuy rằng da mặt Hàn Thực Sắc tôi dày vô địch thiên hạ, thế nhưng trong cơ thể vẫn bất hạnh mà còn ẩn chứa một chút e thẹn của tiểu nữ nhân, luôn luôn chờ cơ hội phát tác.

Mà hiện tại chính là lúc tôi phát tác.

Ngay lập tức tôi vội vàng chạy tới, luống cuống tay chân thu dọn.

Đồng Diêu lại tranh đến trước tôi, cầm lấy cái áo ngủ kia của tôi, liếc mắt nhìn tôi một cách mập mờ lần không có hảo ý.

Cái áo ngủ kia là bằng ren, gần như trong suốt, hơn nữa lại là màu đỏ rực như lửa, khiêu khích ham muốn của con người.

Thực sự muốn bao nhiêu gọi cảm, thì có bấy nhiêu gọi cảm.

Tôi thừa nhận bản thân thích làm đẹp, thích không có việc gì mặc loại áo ngủ này đi đi lại lại trong phòng.

Tuy rằng không có đàn ông ở bên mình thưởng thức, nhưng có thể làm đẹp cho chính mình ngắm cũng tốt.

Ngón tay Đồng Diêu đem dây lưng bằng lụa của chiếc áo ngủ kia quấn một vòng.

Hắn dựa vào đầu giường, khoe môi bên phải giương cao, vẽ ra một độ cong câu hồn nhiếp phách.

Tôi thừa nhận đứa nhỏ này quả thực là có vốn liếng để phong lưu.

Hắn cứ như vậy cầm áo ngủ của tôi, nhẹ nhàng dùng ngón tay khiêu khích.

Ngón tay của nam nhân, nụ hoa của nữ nhân.

Hương vị kiều diễm tinh tế lan tràn trong phòng.

Tôi cũng không muốn nhìn bạn tốt cầm áo ngủ của mình chơi đùa, vì thế chạy nhanh xông tới cướp lại.

Thế nhưng, Đồng Diêu bộ dạng kỳ quái, chết cũng không đưa cho tôi.

Vì thế tôi chỉ có thể dùng chiêu sói ác vỗ dê, nhảy lên... Đoạt chiếc áo ngủ trong tay hắn.

Rất không may, lại biến thành tư thế tôi đè lên hắn.

Tôi lại không để ý những thứ này, chỉ chuyên tâm chú ý cướp đoạt, nhưng cướp đi cướp lại, liền phát hiện Đồng Diêu bất động.

Cúi đầu, phát hiện ra ánh mắt hắn đang hướng về phía cái tôi có mà hắn không có, hoặc là chúng tôi đều có, nhưng mà chỗ ấy của hắn không được hùng vĩ như của tôi.

Nói trắng ra chính là hắn đang hướng về phía ngực tôi.

Y phục của tôi cổ áo khá rộng, hơn nữa với tư thế hiện tại cảnh xuân lộ ra hoàn toàn.

Mà Đồng Diêu giờ phút này lại nhẹ nhàng quăng ra một câu: “Quả nhiên a, khe ngực cũng giống như thời gian vậy, dòn ép lại thì cũng sẽ có.”

Trong lời nói của Đồng Diêu có hai tầng ý tứ.

Ý nghĩa thứ nhất là, tuy rằng trong mắt hắn ngực của tôi có hơi nhỏ, nhưng bộ ngực nhỏ này vẫn có thể dòn ép ra khe ngực.

Ý nghĩa thứ hai, cũng chính là ý nghĩa quan trọng nhất. Đó chính là... hắn thừa nhận đã nhìn thấy khe ngực của tôi rồi.

Hôm nay tôi mặc chính là cái áo bra cup nửa ngực, điều này có nghĩa, có một nửa phần ngực của tôi lộ ra ngoài, đều bị Đồng Diêu xem hết sạch trơn.

Con người Hàn Thực Sắc tôi không chịu được nhất chính là thiệt thòi, nếu cứ như vậy bị Đồng Diêu xem, chẳng phải sẽ làm cho tôi giận dữ mất mấy năm sao?

Cho nên ánh mắt của tôi nhúu lại đầy nguy hiểm.

Tiếp đến, tay của tôi bỗng chốc đi xuống dưới thắt lưng của Đồng Điều, làm bộ như muốn cời quần của hắn.

Ít nhất hắn cũng phải cho tôi xem một nửa mệnh căn thì mới xem là công bằng.

Nhưng Đồng Điều người này thực sự rất tinh ranh.

Hắn giống như con cá chạch, “Vèo” một tiếng từ dưới cơ thể tôi thoát ra.

Tiếp đến, hắn bình ổn đứng bên giường, nghiêm chỉnh mà ung dung nhìn tôi.

Tôi tức giận, hận không thể xông lên một ngụm đem tiểu đệ đệ của hắn cắn xuống, ngâm trong bình dưa muối ngày ngày thưởng thức.

Nhìn thấy tôi tức giận đến trắng bệnh cả mặt, sóng mắt Đồng Điều lưu chuyển: “Ta nói rồi, nếu như ngươi muốn nhìn của ta... Nhất định, phải đem của ngươi cho ta xem trước”.

“Vừa rồi rõ ràng ngươi đã nhìn của ta”. Tôi bắt bình hô lớn.

“Thế nhưng vừa rồi ta cũng không nhìn thấy trọng điểm”, Đồng Điều kéo kéo khéo miệng, vô cùng tao nhã, “Thân ái... Thời đại này, phải lộ đầu mới đáng xem”.

“Lộ cái đầu nhà ngươi, tự mình đi mua hai cái bánh bao, rồi đặt ở trên đó hai quả anh đào, từ từ xem”. Tôi lườm hắn.

“Vậy ngươi cũng có thể mua một quả chuối tiêu, chạm rãi ngấm”. Đồng Điều cười hì hì.

Tôi vốn muốn dùng chuyện xương bọt biển trước đây để công kích hắn.

Nhưng vừa ngược mắt lên, nhìn đến vết thương trên trán hắn, nghĩ đến lúc đó Đồng Điều hành động nghĩa khí như thế, tâm liền mềm nhũn.

Vì thế tôi thay đổi chủ đề câu chuyện: “Ngươi làm sao biết ta ở nhà Vân Dịch Phong?”.

“Tìm thôi”. Đồng Điều nhẹ nhàng băng quơ nói.

Tôi đương nhiên biết sự việc sẽ không dễ dàng như thế. Căn thận tính ra, tôi mất tích chưa đến 24h, ngay cả tư cách báo án cũng không có. Mà liên trong thời gian ngắn như vậy, Đồng Điều không chỉ tra ra tôi đang ở chỗ nào, còn có thể mời được chú Tàn ra tay ngăn chặn Vân Dịch Phong. Năng lực, thủ đoạn, mưu trí, đều không thể xem thường. Hơn nữa, người này cả ngày giữ dáng vẻ tươi cười vô hại với xã hội đen, thật là con hổ mặt cười (*nam hiểm*). Thực may mắn vì tôi và hắn là bạn bè chứ không phải kẻ thù.

Nếu không, chính mình đi tong lúc nào tôi cũng không biết đâu.

Tôi hỏi xong, liền đến lượt Đồng Điều hỏi, “Ngươi sao lại đắc tội với Vân Dịch Phong?”

“Ta trời sinh diễm lệ, không cẩn thận bị hắn coi trọng, hắn quỳ khóc cầu xin ta cho hắn đem về làm vợ. Đáng tiếc ta thà chết chứ không chịu, hắn liền tức giận, dùng vũ lực bắt cóc ta, chuẩn bị đem ta nhốt trong phòng tối dáy dổ”. Tôi kiên trì phổ biến tri thức cho Đồng Điều, “Loại tình huống này giống như là ngược luyến tình thâm trong tiểu thuyết ngôn tình đó, hiểu chưa?”.

Nghe xong câu chuyện của tôi, Đồng Điều chỉ nói bốn chữ: “Ngươi lại khoác lác”.

Thật không cho tôi mặt mũi. Chẳng lẽ nhìn tôi không có chút khí chất vợ của đại ca xã hội đen nào sao.

“Nói thật, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”. Đồng Điều nghiêm túc hỏi.

Tôi chỉ có thể đem sự việc trải qua nói vắn tắt với hắn một lần.

Đại ý chính là, kỳ thật tôi và Vân Dịch Phong trong lúc đó chỉ là có một chút hiểu lầm nhỏ, không có gì đáng ngại.

Đương nhiên là ở giữa đã lược đi rất nhiều chi tiết, tỷ như nhóc ăn mày chủ động hiến thân cho tôi, nhưng tôi không biết vì sao lại không ăn được hắn, hồi hận đến đấm ngực giậm chân, trắng đêm không ngủ.

Tôi không thể khiến cho danh tiếng nữ lưu manh của tôi truyền đi khắp nơi.

Sau khi nghe xong, Đồng Điều trầm mặc gật đầu, cũng không có nói thêm cái gì khác nữa. Tôi nhìn vết thương trên trán Đồng Điều, nói: “Ngươi cứ như vậy ra khỏi bệnh viện? Không có việc gì chứ?”.

“Yên tâm, cũng coi như là khỏe rồi”. Đồng Điều nói

“Thực sự đã khỏe rồi?”. Tôi hỏi lại.

“Thực sự”. Đồng Diêu khẳng định.

“Nếu như vậy”, tôi trầm ngâm, sau đó đi ra với lấy cái xoong, bình tĩnh nói, “Đưa cái đầu của người qua đây, ta đập một cái”.

Nhóc ăn mày đi rồi, tôi đành phải miễn cưỡng chọn cái thứ 2, đánh Đồng Diêu.

Nghe vậy, lông mày Đồng Diêu hơi gương lên, tạo thành một vòng cung trầm tĩnh mà tao nhã.

Hắn quay về phía tôi bình thản nở nụ cười. Cái xoong trên tay tôi bị đoạt đi.

Cái đầu của tôi, bị hắn đập rồi.

Cho nên mới nói, Đồng Diêu quả thật là nham hiểm.

Trong lúc nước mắt tràn mi, tôi đã đưa ra kết luận như vậy.

Sau ngày đó, cuộc sống của tôi lại trôi yên bề lạng.

Hàng ngày đi làm, tan tầm, chơi game, ăn cơm.

Thời gian cứ lặp đi lặp lại như vậy mà trôi qua, rất nhanh mùa xuân đã đến.

Mùa xuân của những người ở bên cạnh tôi, đều đến rồi.

Người thứ nhất trong “Ba chị em dâu tặc” nổi tiếng của bệnh viện, Quy Từ, chồng cô ấy xin nghỉ phép một tháng, hai người bay đến Châu Âu hưởng tuần trăng mật thứ hai, căn cứ theo suy đoán không chịu trách nhiệm của chúng tôi, hai người này căn bản không phải yêu thích gì phong cảnh của Châu Âu, nhất định là suốt ngày trên giường khách sạn lăn qua lăn lại đi.

Người thứ hai trong “Ba chị em dâu tặc” nổi tiếng của bệnh viện – Nguyệt Quang, một hôm nào đó trên đường tan ca, không cẩn thận làm xước thân xe một chiếc Ferrari. Soái ca trẻ tuổi kiểm chủ xe kia bước xuống cùng nàng lý luận, kết quả, hai người ở trong đoạn thời gian đầu vô mồm đã nảy sinh tình cảm, gấp rút đính hôn, kết hôn, hiện tại đang đi hưởng tuần trăng mật.

Càng kinh động hơn là, Lão viện trưởng cùng với di dạn vệ sinh mới ly hôn không lâu, hơn nữa còn là người ban cho ông ấy cái danh hào “bé phân”, đang đắm chìm trong biển tình lúc xế chiều.

Từ sau đó, tần suất Lão Viện trưởng đi vệ sinh lại gia tăng.

Mỗi ngày Lão Viện trưởng đều thẹn thùng đi đến cửa nhà vệ sinh, lén ngấm đi, thẹn thùng lộ ra cái răng nanh thiếu một nửa, khuôn mặt đầy nếp nhăn như hoa cúc, cười đến ngây ngốc hồ đồ, lại si ngốc hỏi một câu: “Hiện tại, ta có thể đi... vệ sinh không?”.

Mỗi khi đến lúc này, chúng tôi đang trốn trong các xô xình đều bị sét đánh mấy cái, hôn mê bất tỉnh, nghiêm trọng thì đến tình trạng bị liệt nửa người.

Nhưng bất kể sét đánh người như thế nào, Lão Viện trưởng ít nhất cũng tìm được mùa xuân của chính mình rồi a.

Nhìn một cảnh sắc hòa hợp vui vẻ xuân ý dạt dào ở trước mắt, tôi cô đơn một mình, thật là lạnh lẽo.

Họa vô đơn chí hơn là, không chỉ con người mà ngay cả động vật xung quanh tôi cũng đang ngênh đón mùa xuân. Cá chép trong hồ nước của bệnh viện mỗi ngày cũng tìm nhau giao phối. Bọn chó trong tiểu khu cả ngày ở trong bụi cỏ “hắc hủ”, bên cạnh còn có mấy đứa trẻ ấu trĩ không hiểu chuyện đứng xung quanh xem. Ngay cả con gián mấy ngày trước bị tôi đập chết trong bếp, cũng là hai con đang có bộ phận thân thể nào đó đang dính liền với nhau. Quả thật là chọc vào mắt.

Trong lòng tôi bắt đầu mất thăng bằng, nguyên rửa toàn bộ bị dục song phi(liền cánh cùng bay) ngã chết, toàn bộ uyên ương hý thủy (uyên ương nghịch nước) chết chìm.

Ai ngờ thử thách lợi hại hơn lại đến.

Buổi tối hôm nay tôi về đến nhà không có tâm trạng nấu cơm, liền quyết định đi nhà Kiều bang chủ ăn chực cơm.

Vừa nãy thấy cửa sổ sát sàn nhà Kiều bang chủ mở, chắc chắn là có người ở nhà.

Sau ba hồi gõ, cánh cửa mở ra.

Trông thấy phong cảnh hiện ra trước mắt, toàn bộ gương mặt tươi cười lấy lòng kinh điển mà tôi hết sức bày ra để đến ăn chực cơm, trong nháy mắt đông cứng.

Kiều bang chủ ở trần thân trên!

Hạ thân của hắn chỉ được vây quanh bởi chiếc khăn tắm màu trắng. Nước da ngăm đen kia, cơ bắp khiến cho người ta sôi sục khí huyết kia, dáng người chữ V kia.

Tay của tôi bắt đầu rục rịch, vô cùng muốn đưa tay đem cái khăn tắm kia của Kiều bang chủ xé bỏ.

Giữa chân mày Kiều bang chủ thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng lập tức hắn khôi phục trấn tĩnh nói: “Ta hiện tại bận bịu nhiều việc, có việc gì ngày mai nói sau”.

“Bồ thí cho ta một chút cơm là được rồi. Ngươi cứ bận việc của ngươi, ta tự mình đi lấy”. Nói xong, tôi liền làm vẻ muốn đi vào.

Thế nhưng Kiều bang chủ ngăn cản tôi lại.

Tôi dương dương mi mắt nghi hoặc, mũi dường như ngửi thấy mùi kỳ lạ.

Đương nhiên không phải mùi hôi nách, mà là bầu không khí kỳ lạ.

Tôi đang muốn mở miệng hỏi, một cái âm thanh quen thuộc truyền đến: “Đồ ăn ngoài đến rồi sao?”.

Rồi Sài Sài xuất hiện trong tầm mắt của tôi.

Hơn nữa Sài Sài vẫn là đang mặc áo ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Súc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Ngực chính là hung khí

Dựa vào kinh nghiệm nam nữ nhiều năm cùng lĩnh cảm bát quái, thông qua quan sát quần áo, nét mặt và động tác của hai người bọn họ, tôi đã có một kết luận có tính bùng nổ.

Đó chính là Sài Sài cùng Kiều bang chủ đã lên giường với nhau!

Bởi vì cái mũi nhạy cảm của tôi đã ngửi thấy mùi vị vận động.

Vì thế, tôi hít mắt lại, bước từng bước đi về phía bọn họ.

Kiều bang chủ che ở trước mặt Sài Sài, hai người lùi từng bước một, bị tôi dồn từ giữa vào góc tường.

Vào lúc bọn họ không thể lùi được nữa, tôi mở cánh môi, một câu lại một câu chất vấn: "Thời gian, địa điểm, nguyên nhân sự việc, quá trình, kết quả, mỗi một tình tiết, đều phải trả lời hoàn chỉnh cho ta!"

Không còn cách nào khác, bọn họ chỉ có thể nghe theo.

Thời gian gần đây, Sài Sài đều đang qua lại với vị giáo sư đại học kia.

Trải qua quan sát, Sài Sài cảm thấy người này cũng rất đứng đắn, cho nên liền cố gắng hạ mình cùng hắn bồi đắp tình cảm.

Ai ngờ, con người Sài Sài quả thật là đặc thù hiếm có.

Tôi đã nói, năng thu hút toàn là biến thái.

Ngày hôm qua, Sài Sài nhận lời mời đi tới nhà vị giáo sư đại học chơi, lại ở trong tình trạng không hề phòng mà uống nước người ta đưa cho.

Đâu biết rằng, trong nước đó đã bị người ta bỏ thuốc mê, Sài Sài uống xong không bao lâu, liền ngủ mê mang.

Thì ra, vị giáo sư đại học kia, là một VIP trong đám biến thái, lại còn là VIP siêu cấp.

Hắn là cái loại biến thái không bộc phát thì thôi, đã phát tác là bùng nổ chết người.

Hứng thú của hắn là đem mỹ nữ lừa được đến phòng mình, làm người ta hôn mê, sau đó chụp lại hình cô gái đó không mảnh vải che thân, để lưu giữ sau

này thường thức.

Ngay lúc đôi tay tội ác đang vươn tới cổ áo của Sài Sài, thiên binh Kiều bang chủ từ trời xuống thế, phá cửa mà vào.

"Đợi một chút!" Tôi làm tư thế tạm dừng, giữa chân mày nhăn lại nghi hoặc: "Kiều bang chủ, không lẽ người có thể mở thiên nhãn sao? Nếu không làm thế nào người biết được Sài Sài đang ở trong nguy hiểm?"

Kiều bang chủ đem nắm đấm đặt lên môi, hắng giọng, giải thích: "Ta vẫn cảm thấy hấn không phải loại người tốt đẹp gì, cho nên đã âm thầm tiến hành điều tra hấn. Buổi trưa hôm đó cuối cùng, ta từ miệng nạn nhân cuối cùng mà biết được hành vi dâm tiện của hấn. Vừa lúc định nói chuyện này với Sài Sài, ai ngờ cô ấy ở trong nhà hấn. Ta vội vã chạy đến, đúng lúc ngăn lại gã đàn ông kia."

Sau khi giải thích, hấn tiếp tục nhớ lại.

Ngay lúc đôi tay tội ác đang vươn tới cổ áo của Sài Sài, thiên binh Kiều bang chủ từ trời xuống thế, phá cửa mà vào.

Tiếp theo, Kiều bang chủ âm thầm động chút nắm đấm, đem con người ta biến thành đầu heo.

Kiều bang chủ để thủ hạ đem người trở về đồn công an, còn hấn ôm Sài Sài về nhà mình.

"Khoan đã! Vì sao người không đem Sài Sài ôm về nhà nó? Mà lại ôm lên giường mình?" Tôi lại cắt ngang hồi ức, cười đen tối với Kiều bang chủ: "Hóa ra, bang chủ người là có mục đích từ trước!"

"Sở dĩ ta đem cô ấy ôm về nhà ta, là vì ta muốn đợi người đi làm về sẽ đưa lên chỗ người, để người an ủi, chăm sóc cô ấy." Kiều bang chủ giải thích như vậy.

Tôi tạm thời tin lời hấn, hồi ức lại tiếp.

Tối gần chiều hôm qua, Sài Sài tỉnh.

Sau đó, Kiều bang chủ đem chuyện vừa rồi kể lại, còn cả bộ mặt thật của tên giáo sư đại học kia, tất cả đều nói cho nó.

Đầu tiên, Sài Sài sùng sốt. Một lúc sau, nó chui đầu vào trong chăn, khóc thật to.

"Ta không khóc!" Sài Sài phủ nhận.

"Người khóc" Kiều bang chủ lẳng lặng nói ra sự thật.

"Tao mới mặc kệ mày có khóc hay không, tao muốn nghe phần máu chó!" Nói tới đây, máu tôi đã bắt đầu sôi trào.

Kế tiếp, Sài Sài khóc hỏi Kiều bang chủ, vì sao nó luôn xúi quẩy như vậy, vì sao đàn ông gặp được đều là loại biến thái, chẳng lẽ là do nó có vấn đề sao?

Kiều bang chủ an ủi nó, nói không có đâu a, ta cảm thấy người thật sự rất tốt.

Sài Sài hỏi: "Vậy tại sao lại không có người bình thường nào thích ta?"

Kiều bang chủ nói, ai nói vậy, có ta thích người.

Sài Sài ngẩng đầu, nhìn Kiều bang chủ một lúc lâu, cuối cùng nghẹn lại một câu.

Nàng nói, người cũng không tính là đàn ông bình thường đi.

Tôi nghi ngờ Kiều bang chủ có ý nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, bởi lời nói tiếp theo của hấn.

Hấn nói, bình thường hay không, người thử rồi sẽ biết.

Sài Sài vừa nghe, cảm thấy lời này xác thực là có lý.

Cho nên, nó đáp lại một câu.

Nó nói, vậy liền thử đi.

Nghe đến đó, mông tôi bắt đầu co rút mãnh liệt, đôi mắt phản kích mở to.

Rút cục đến rồi, phản hấp dẫn người ta rút cục đến rồi.

Tiếp theo, Sài Sài nói: "Sau đó, chúng tao liền làm rồi."

Tôi tiếp tục kích động chờ đợi, máu nóng quay cuồng, sôi như đun cháo.

Nhưng tiếp sau đó, Sài Sài nói: “Tiếp theo, mày liền đến rồi.”

"Khoan đã!" Tôi như bị dội một thùng sơn trắng, mặt mũi trắng bệch: "Đoạn giữa kia thì sao?"

"Tự mình tưởng tượng." Sài Sài cùng Kiều bang chủ hai miệng một lời.

Trong nháy mắt, tôi hóa đá, hóa lửa, hóa gió, hóa thành sấm sét.

Sau đó, tôi bắt đầu một loạt các động tác đâm ngực dậm chân, đập đầu vào tường, tê tâm liệt phế rít gào.

Không phúc hậu, hai người này rất không phúc hậu!

Giống như phim chiếu trên TV, hai diễn viên nam nữ do dự nửa giờ, khó khăn lắm mới tới thời khắc máu chót, lúc người xem ngừng trệ hô hấp, màn ảnh bỗng nhiên tối sầm, một đêm cứ thế qua đi.

Quả thực là làm nhục chỉ số thông minh cùng dung lượng não bộ của người xem.

Mà Sài Sài cùng Kiều bang chủ, hiện tại chính là làm chuyện như vậy.

Nước mắt tôi từ hốc mắt chuyển qua chuyển lại.

"Ta thật lãng phí thời gian trên người các người..." Tôi xem đồng hồ, nói chính xác giờ giấc: "Lãng phí 36 phút 14 giây, kết quả cuối cùng chỉ có một câu 'lầm rồi'. Các người bảo ta làm sao chịu nổi chuyện này, làm sao chịu nổi đây?!"

"Tại sao lại không có cầu mày nghe." Sài Sài cùng Kiều bang chủ hợp tình hợp lý.

Tôi không phải không thừa nhận, lời của bọn họ thật sự có lý.

Tôi không còn sức bác bỏ.

Hiện tại trước mắt, Sài Sài cùng Kiều bang chủ kết thành một mặt trận thống nhất, tôi lẻ loi một mình, tình hình thật là bất lợi.

Nhưng là, đừng hốt hoảng, Hàn Thực Sắc tôi đây đầy một bụng mưu mô.

Cho nên, tôi thư thả nói: "Như vậy, các người bây giờ là đang qua lại?"

"Đương nhiên không phải!" Sài Sài trả lời như đinh đóng cột.

"Đương nhiên là phải!" Kiều bang chủ càng so với nàng thập phần chắc chắn.

Tôi thần nhiên hé môi mở miệng, cười nham hiểm.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi.

Bất đồng sẽ nảy sinh vết nứt.

"Vì sao không phải?" Ánh mắt Kiều bang chủ thâm trầm lại.

"Chúng ta chẳng qua là vận động trên giường một hồi, bản chất quan hệ cũng không có biến đổi gì." Sài Sài dùng lý do này xua đuổi hẳn.

"Biến đổi về lượng dẫn đến biến đổi về chất[1], vậy nên ý của người là nếu chúng ta làm thêm vài lần nữa, lúc đó quan hệ chúng ta mới có thay đổi, đúng không?" Kiều bang chủ ánh mắt băng lãnh: "Như vậy, liền làm đi."

Thật quá tốt!

Mục đích của tôi đã đạt tới.

Tôi vội vàng tìm kiếm ghế ngồi cùng trà nước, hạt dưa.

Đang lúc tôi đắm chìm trong vui sướng được quan sát trực tiếp hiện trường AV, Kiều bang chủ lạnh lùng liếc tôi, làm tôi sợ tới mức ngón chân thiếu chút nữa bị rút gân.

"Nếu về sau còn muốn đến ăn chực, như vậy trong vòng mười giờ, đừng đến đây quấy rầy." Kiều bang chủ đi tới phía tôi, trên mặt giả buốt, nắm lấy cổ áo của tôi, ném tôi ra ngoài cửa.

Tôi nhìn cánh cửa đóng chặt kia.

Tôi vuốt cái bụng đã dán vào cột sống của mình.

Tôi nghe những tiếng kêu kiêu kiêu trong phòng kia làm cho lòng người ngứa ngáy.

Tôi vô cùng bị thương.

Vốn muốn đi tìm Đồng Điều ăn chực, ai ngờ thư ký hắt lại nói cho tôi biết, đêm nay hắt có tiệc xã giao.

Không có biện pháp, tôi chỉ có thể cô đơn lẻ bóng đi vào quán mỳ nhỏ trong khu nhà, gọi một bát mì thịt bò.

Sau khi bát mỳ được mang đến, tôi phát hiện, gần đây lòng người thật nhiều thay đổi, mỗi người ai cũng không phúc hậu.

Ý tôi là, bát mì thịt bò trước mặt, chỉ có vài mẩu thịt bò vụn.

Tôi cẩn thận dùng đũa đem mẩu thịt bò bới lên, run rẩy bỏ vào trong miệng.

Ai ngờ cũng không đủ nhét kẽ răng mà tôi lười đi trộm kia nữa.

Không còn cách nào khác nữa, tôi chỉ có thể múc một thìa lớn ớt trong hộp trên bàn, bỏ vào bát mì.

Mẹ ơi! Nhiều ớt như vậy, sáng mai hoa cúc nhỏ của tôi xác định chắc chắn sẽ cay đến vừa đỏ vừa sung.

Có lẽ ý thức được chính mình cất xén nguyên liệu là không phúc hậu, cho nên, bà chủ cùng ông chủ cửa hàng mì bắt đầu ở trong quán biểu diễn hài kịch miễn phí - cãi nhau.

Cặp vợ chồng trong quán nhỏ này, ngoại hình chân chính bổ sung cho nhau.

Bà chủ quán thoát nhìn là đại diện cho Trung Quốc mới sau khi cải cách.

Dáng người to lớn, lưng hùm vai gấu, rất giống một Mẫu Dạ Xoa.

Đặc biệt cái bộ ngực kia, phồng chùng to giống như đầu tôi vậy.

Mà ông chủ như sinh ra ở thời kỳ thiên tai nghiêm trọng.

Tay nhỏ, chân nhỏ giống như ngọn cỏ lau, chỉ chút gió thổi là gục ngã.

Tôi vừa ăn, vừa vênh tai nghe bọn họ cãi nhau, không bao lâu, cũng hiểu được sơ sơ phần nào.

Thì ra, vừa rồi khi tính sổ sách, bà chủ giảm giá 80% cho một anh chàng đẹp trai.

Ông chủ thấy bất bình, trách bà làm bại gia.

Mà bà chủ cũng không phải đèn cạn dầu, lập tức phản kích, nói ông chủ còn luôn cho mấy cô gái đẹp ăn miễn phí.

Nghe đến đó trái tim bé nhỏ của tôi bắt đầu chảy máu.

Mỗi cuối tuần, tôi đều tới nơi này ăn, vậy mà ông chủ chẳng miễn phí lấy một lần.

Hàm ý này như thế nào, quả thật không cần nói cũng biết.

Tồn thương lòng tự trọng quá đi!

Lúc tôi hỏn hển che mặt, xì xì lau nước mũi, lạng lẽ lau nước mắt khóc, thì cuộc chiến của ông chủ cùng bà chủ đã thắng cấp rồi.

Ông chủ đem sổ sách ném lên bàn, mắng bà chủ: "Bà là phụ nữ đã có chồng, sao cứ tự mình cho là đúng vậy? Mỗi ngày đều đứng trước cửa hàng, cũng không soi lại thân hình có bao nhiêu thịt, béo thành một đồng. Chúng ta là cửa hàng mì thịt bò, bà cứ đứng ở đó như vậy, người khác còn tưởng đây là quán bán thịt lợn."

Bà chủ cửa hàng còn dữ hơn, đem dao thái cắm xuống trên quầy, tay chống nạnh chửi bới: "Ông nói tôi, vậy còn ông, nửa thân dưới còm cõi như que tăm, mỗi lần ra vào không được ba giây đã teo tóp lại, ông mới không phải đàn ông đấy!"

Ông chủ bị nói trúng chỗ đau, tức khắc mỗi mạch máu trên mặt đều muốn nổ tung, mặt hắt đỏ giống y như thìa ớt tôi vừa mới múc vậy.

Sau đó, ông chủ giơ tay lên, dùng hết sức lực toàn thân, sử dụng sức mạnh của cả đời, cho bà chủ một cái bạt tai.

Nhất thời, tinh thần người xem kích động phần nộ.

Tuy rằng ông chủ là người đàn ông có tiểu đệ đệ yếu như que tăm, nhưng mà, hấn vẫn là đàn ông.

Tuy rằng bà chủ có dáng người đồ vật không giống đàn bà, nhưng là, bà chủ chung quy vẫn là phụ nữ.

Đàn ông sao lại có thể đánh phụ nữ chứ?!

Mọi người đều chỉ trích hành động của ông chủ không có tác phong đàn ông.

Nhưng là, chúng ta đều coi thường bà chủ rồi.

Chỉ thấy bà chủ rống một tiếng sư tử hồng: "Cái đồ con rùa nhà người! Bà đây hôm nay phải ép chết người!"

Chúng tôi nghi hoặc rồi.

Lúc mọi người tức giận sinh lời ác độc, bình thường đều nói ta muốn đâm chết, giết chết, chém chết, có lẽ cả đám chết chỗ nào của người nào đó.

Nhưng là, ép chết là chuyện thế nào đây?

Bà chủ nhanh chóng giải thích nghi ngờ của mọi người.

Chỉ thấy bà ta trợn hai mắt, hai bàn tay cường tráng có lực duỗi ra, phất chốc nâng đầu của ông chủ, hướng về phía bộ ngực đầy mỡ của mình mạnh mẽ nhấn vào

Ông chủ đáng thương! Mắt, mũi, miệng của hấn đều chôn trong bộ ngực giống gò núi kia.

Ông chủ gầy yếu, không ngừng vung tay chân như gậy trúc kia đấu tranh giãy giụa.

Nhưng mà, giãy giụa cũng không làm nên điều kỳ tích.

Bà chủ liều chết đưa mặt hấn ép trước ngực mình, không để một chút khe hở.

Tiếng kêu rên trầm thấp mà sắc bén của ông chủ từ trong bộ ngực lớn của bà chủ phát ra.

Gân xanh trên cổ của ông chủ không ngừng nhúc nhích như con giun.

Thảm án giằng co ba phút đồng hồ.

Trong lúc chúng tôi trợn mắt há mồm, biểu thị kinh ngạc vô cùng, thì động tác giãy giụa của ông chủ cũng từ từ nhỏ lại.

Chân tay hấn co rút một trận, cuối cùng yên lặng.

Chúng tôi không thể không thừa nhận, bộ ngực của bà chủ, tuyệt đối có thể sánh hung khí giết người đệ nhất thiên hạ.

Lực sát thương kia, thực sự là không khác gì với huyết trích tử.

Bà chủ buông ông chủ ra.

Mà lúc này ông chủ như hóa thành một bãi nước bùn, cứ thế mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Mọi người tập trung nhìn, ông chủ hai mắt đã nhắm nghiền, sắc mặt xanh tím, như đã đi về cõi tiên rồi.

Bà chủ thở sâu, cố giữ bình tĩnh, vỗ ngực chính mình.

Tiếp theo, nàng ngồi xổm cạnh chồng, dễ dàng ôm lấy ông chủ, nhẹ nhàng đem khiêng trên vai, bỏ lại một câu: "Ta đi tự thú, người đi cuối cùng nhớ khóa cửa cho ta."

Tiếp theo, bà chủ khiêng chồng, bước nhanh đi đến đồn công an.

Mãi đến khi bóng dáng nàng biến mất nơi góc đường, chúng tôi mới hồi phục tinh thần, để lại tiền, chen lấn chạy ra khỏi nơi xảy ra án mạng.

Trong đó, tôi là người chạy trốn nhanh nhất.

Khi chạy trốn, tôi có thói quen, luôn thích vừa chạy vừa quay lại phía sau nhìn.

Cho nên, tôi thường xuyên xô vào một ít đồ vật này nọ.

Có lúc là cây cối, khi là cột điện, cũng có thể là người.

Mà hiện tại, tôi vừa khéo đụng ngã, đè lên một người.

Lỗi tại phải tôi bị va chạm nghiêm trọng, nghe vang tiếng "ong ong"

Nhưng ngay sau đó, tôi cảm thấy thật quen thuộc.

Tôi rất quen thuộc với lồng ngực người này.

Bá đạo, nội liễm, còn có một hơi thở thần bí đen tối.

Chẳng lẽ nào...

Tôi chậm rãi ngừng đầu, tốc độ này, chậm chạp đến mức cổ tôi kêu lên răng rắc.

Quả nhiên, Vân Dịch Phong đã lâu không thấy đang đứng trước mặt tôi.

"Người đang chạy cái gì?" Vân Dịch Phong nâng chân mày có độ cong lợi hại của mình lên.

"Trong quán nhỏ phía trước, bà chủ dùng ngực mình ép chết ông chủ." Tôi thành thật trả lời.

Nghe vậy, đôi mắt chim ưng của Vân Dịch Phong bỗng xuất hiện vài tia cười thích thú.

"Người biết không?" Hấn nói: "Ồ cạnh người, luôn có những chuyện kỳ quái phát sinh."

Tôi thật sự không làm rõ được, những lời này đến tột cùng để khen ngợi hay châm chọc.

Kết quả là tôi chỉ có thể mỉm cười.

Nhưng là, trầm mặc như vậy cũng không phải là chuyện tốt.

Cách một lúc lâu, tôi liền bắt đầu chào hỏi như bạn bè, cười cười hỏi hấn: "Dạo này mọi việc thế nào? Những chuyện giang hồ đường phố xử lý có thuận lợi không? Có ôm được cô nàng nào tốt ko? Người hôm nay đến đây là làm việc hả?"

Vân Dịch Phong híp đôi mắt lại, trông mắt như mang ngọn lửa đang thiếu đốt.

Hấn đem một đồng vấn đề trả lời: "Ta gần đây mọi việc không tồi, Những chuyện giang hồ đường phố xử lý thuận lợi, cô gái tốt đều bị người khác ôm rồi, còn có... Ta hôm nay, là cố tình đến tìm người."

"Cố tình đến tìm ta?" nguy hiểm, có nguy hiểm. Tôi bắt đầu di chuyển từng bước rời xa hấn, nhưng trên mặt vẫn bình thản: "Vì sao cố ý tìm ta? Là Dịch Ca có đồ gì nhờ người giao cho ta sao? Sẽ không đâu, tối hôm qua ta mới cùng hấn liên lạc qua, hấn không có nhắc tới chuyện này mà?"

"Cuối tuần trước, chú Tần đi Malaysia, hơn nữa, dự định ở đó tĩnh dưỡng vài năm." Vân Dịch Phong không nhắc tới vấn đề của tôi, mà tự nhiên nói ra như vậy.

Hấn hơi cúi thấp đầu, sống mũi cao thẳng, chóp mũi hơi nhọn, mang khí thế sắc bén.

"Cho nên...?" Tôi cảm thấy được cổ họng mình bắt đầu run run.

"Khi ông ta không ở đây, ta nghĩ mình có thể làm được chút hành động không hợp lý." Vân Dịch Phong mặc bộ đồ màu đen, nhìn qua nổi bật phi phàm.

Nhưng là giờ phút này, trong mắt tôi, hấn chính là một con báo nguy hiểm.

Con báo đen, có da lông sáng bóng cao quý, còn có một đôi mắt tinh tường muốn cắn người.

"Hành động không hợp lý?" Tôi đang làm cái giầy giữa cuối cùng của người sắp chết "Ví dụ như là?"

"Ví dụ như, ta lần trước không phải nói muốn nhốt người sao?" Đáy mắt Vân Dịch Phong thâm trầm: "Như vậy bây giờ có thể thực hiện rồi."

"Người nằm mơ!" Sau khi nói xong, tôi xoay người, chuẩn bị phát huy lăng ba vi bộ của mình, cấp tốc chạy đi.

Nhưng bất hạnh là, cổ áo tôi, lại bị Vân Dịch Phong tóm được.

Tôi bắt đầu hoài nghi bộ dạng mình có phải hay không rất giống mèo, nếu không tại sao ai cũng đều thích tóm áo tôi.

Vân Dịch Phong bắt tôi như một con mèo, nhắc tới trước chiếc xe hấn đậu ven đường, tiếp theo, mở cửa xe sau, quăng tôi như quăng một túi rác rồi ung dung đi vào.

Quả thật hán không coi tôi là phụ nữ!

Tôi ngã sấp xuống như chó ăn phân, vất vả lắm mới đứng lên được, lại phát hiện, Vân Dịch Phong ngồi ở ghế trước đã muốn khởi động xe.

"Người đây là muốn mang ta đi đâu?" Tôi xoa hông, nén đau hỏi.

"Con tin phải có tự giác của con tin, không cho người nói chuyện thì phải biết giữ im lặng." Vân Dịch Phong nói.

"Vì sao người phải bắt cóc ta!" Tôi tức giận, ngực run rẩy: "Chẳng lẽ cả ngày của người thật sự quá nhàm chán sao?"

"Đúng vậy, tuy rằng khi ở cùng người, ta gặp phải rất nhiều chuyện. Nhưng là khi người đi rồi, một ngày quả thật nhạt nhẽo, buồn tẻ. Cho nên, ta muốn nhìn xem, cùng người ở một chỗ, còn có thể xảy ra chuyện gì." Tuy vị trí của tôi bây giờ không nhìn thấy mặt Vân Dịch Phong, nhưng tôi có cảm giác, khóe miệng của hán nhất định đang giương cao.

Lúc này, xe chạy đến một trạm giao thông.

Tôi vội vàng vỗ kính, hô to cứu mạng với cảnh sát giao thông.

Vân Dịch Phong thần nhiên nói: "Vô dụng thôi, thủy tinh này là đặc chế, người ở bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy người."

Nghe vậy, hai mắt tôi bắt đầu tỏa ra lửa giận u ám.

Vân Dịch Phong này, chân chính là kẻ ăn no không tiêu.

Tôi nghiêng răng kèn kẹt, chân cọ xát hai cái, tiếp theo, lấy đà một cái, từ phía sau đánh về phía Vân Dịch Phong, hai tay ghim cổ hán, sau đó "ngao ngô" một tiếng, miệng hạ xuống bờ vai hán, dùng hết sức cắn.

Ngay lập tức, xe dừng lại.

"Mau buông tay!" Vân Dịch Phong trầm tĩnh ra lệnh.

"Buông cái đầu người!" Tôi nói: "Ta hôm nay sẽ cho người không thể lái xe được!"

Đôi mắt chim ưng của Vân Dịch Phong tối lại, phút chốc thoát khỏi tôi.

Sau đó, hán rời buông lái, xuống xe, mở thùng xe phía sau, lấy ra băng dính cùng dây thừng.

Tôi thấy tình hình không ổn, vội vàng muốn khóa cửa xe lại.

Nhưng mà chậm mất một bước, Vân Dịch Phong kéo cửa xe phía sau, vọt tiến vào.

Hán muốn dùng dây thừng trói chặt hai tay hay chân tôi, muốn dùng băng dính che miệng tôi lại.

Tên đàn ông khôn kiếp này, lại có thể hoàn toàn không hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc.

Sức lực của tôi cùng hán, căn bản là khác nhau quá lớn.

Tôi không duy trì được bao lâu, liền chịu thất bại.

Mất thấy đôi cánh của mình sẽ bị trói lại, mất thấy sẽ không còn có được tự do, tôi quyết tâm, trong nháy mắt thực hiện một quyết định.

Tôi giống bà chủ, hai tay nâng đầu Vân Dịch Phong.

Sau đó, tôi dùng hết sức đưa đầu hán ấn lên trước ngực.

Tên đàn ông xấu xa, chết này, chết này, chết này!

Bà đây cũng muốn dùng ngực ép chết người!

[1] Quy luật lượng – chất:

(link: http://vi.wikipedia.org/wiki/Quy_lu%E1%BA%A4t_l%C6%B0%E1%BB%A3ng_-_ch%E1%BA%A5t)

Quy luật lượng - chất hay còn gọi là *quy luật chuyển hóa* từ những thay đổi về sự thay đổi về lượng thành những sự thay đổi về chất và ngược lại là một trong ba quy luật cơ bản của phép biện chứng duy vật trong triết học Mác - Lênin, chỉ cách thức của sự vận động, phát triển, theo đó sự phát triển được tiến hành theo cách thức thay đổi lượng trong mỗi sự vật dẫn đến chuyển hóa về chất của sự vật và đưa sự vật sang một trạng thái phát triển tiếp theo. Ph.Ăng-ghe-n đã khái quát quy luật này: Những thay đổi đơn thuần về lượng, đến một mức độ nhất định, sẽ chuyển hóa thành những sự khác nhau về chất

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Giá phải trả cho việc ăn đậu hủ

Tuy ngực của bà chủ người ta là loại H, mà của tôi là loại B, cấp bậc so ra thì kém rất xa.

Nhưng mà mặc kệ là ngực to hay ngực nhỏ, chỉ cần có thể làm nam nhân bị chết ngạt, thì đều là ngực tốt.

Cho nên, tôi vừa hô to chết đi chết đi, vừa dùng hết sức bú bình đem mặt của Vân Dịch Phong ấn xuống bộ ngực của tôi.

Nhưng bởi vì điều kiện bẩm sinh không đầy đủ, ngực của tôi vốn cũng chẳng có nhiều, không thể làm cho Vân Dịch Phong bị ngạt thở.

Trong lúc tôi hưng thần ác sát đem mặt của hắn ấn xuống trên ngực tôi, tôi phát hiện có gì đó không đúng lắm.

Ngực của tôi vốn còn lạnh lạnh, sau đó, có cái gì đó ôn nhuận dịu dàng bắt đầu liếm láp làn da của tôi.

Con mẹ nó, bị ăn đậu hủ rồi!

Kể ra, đậu hủ của tôi, bị ăn thật là uất ức a.

Dù sao đi nữa, cái này cũng xem như tôi tự động dâng tới cửa.

Hàn Thực Sắc tôi mặc dù nổi danh là không biết xấu hổ, nhưng gặp phải tình huống thế này cũng có chút ngượng ngùng.

Thế nên, tôi nhanh chóng túm lấy tóc Vân Dịch Phong, kéo mạnh ra.

Ai ngờ được, một chiêu ‘cầm nã thủ’ của Vân Dịch Phong, liền bắt lấy cái tay của tôi.

Nhưng đồng thời, miệng của hắn, cũng tách ra xa khỏi bộ ngực của tôi.

Không có cái đầu hắn che lại, tôi có thể nhìn được rõ ràng trạng thái cụ thể của bộ ngực mình.

Hôm nay tôi mặc một cái áo sơ mi, bốn cái cúc áo trên ngực đều đã bị Vân Dịch Phong dùng răng nanh tháo ra.

Có thể nói, tôi giờ phút này, một nửa bộ ngực sữa bị lộ ra ngoài.

Trên bộ ngực nõn nà chắc nịch, có vài cái dấu ấn màu hồng chói mắt, lóe lên ánh sáng xinh đẹp mà ái muội.

"Đồ lưu manh nhà người!" Tôi mắng: "Ta có cho phép người gặm bộ ngực của ta sao?"

Trong con người Vân Dịch Phong, có một tầng sương quanh quẩn, giọng nói của hắn mang theo chút khàn khàn: "Ta nhớ rõ ràng, người đem mặt của ta ấn xuống trước ngực người trước, cái này chẳng lẽ rõ ràng không phải là mời sao?"

"Người quá tự mình đa tình[1]!" Lời của tôi, không chỉ có cảm hờn còn có chút giận dữ, giống như một viên đạn, một viên bắn thẳng về phía hắn.

Hàn Thực Sắc tôi xin thề với trời xanh, tôi thật là rất muốn bóp chết ngạt hắn mới thôi.

"Không việc gì, mặc kệ có phải hiểu lầm không, nếu đã bắt đầu rồi, thì tiếp tục đi." Vân Dịch Phong nói xong, đầu lại chôn vào trước ngực của tôi.

Đầu lưỡi của hắn, có cảm giác hơi hơi sần sùi, vuốt ve những phiến thịt mềm cảm trên ngực của tôi.

Giống như một cục đá, rơi vào một cái hồ vốn đang tĩnh lặng, tản ra ý xuân nhộn nhạo.

Từng con sóng, từng con sóng, đánh úp vào tứ chi toàn thân của tôi.

Cái lưỡi ấm áp kia, di chuyển theo sát mép đường cong của nội y, hơn nữa, còn có ý muốn thâm nhập vào bên trong.

Đó là sự trêu chọc và mê hoặc bao bọc bởi đám sương mù.

Khắc sâu, trí mạng, có tiếp xúc da thịt.

Kỳ thật, tiếp xúc tình dục kiểu này, với tôi mà nói, là có thể hưởng thụ.

Mà thân thể Vân Dịch Phong trong mắt tôi, cũng là một khối thịt tươi sống, có thể khiến tôi không tự chủ được mà chảy thật nhiều nước miếng.

Thế nhưng, mục đích ra khỏi cửa hôm nay của Hàn Thực Sắc tôi, chỉ vì muốn ăn một bát mì thịt bò, cũng không định ăn thịt báo này của hắn.

Cho nên, việc tôi không thể để cho hắn tiếp tục, đối với tôi mà nói, một nửa là hưởng thụ, một nửa là tra tấn khó chịu.

Tuy rằng hai tay của tôi lúc này đang bị hắn chế ngự, thế nhưng, tôi còn có một hàm răng sáng loáng sáng loáng cộng thêm sắc bén không gì sánh bằng.

Vì thế, tôi đem hàm răng cao thấp ma sát “kèn kẹt kèn kẹt”, nện, lại một tiếng “ngao”, cắn lỗ tai Vân Dịch Phong.

Tôi hạ khẩu thật là không lưu tình, Vân Dịch Phong bị đau, lập tức tách ra khỏi ngực của tôi.

Lấy được chiến thắng tạm thời, trong lòng hung hăng xuất ra một hồi ác khí.

Tôi không hài lòng, còn mắng hai câu: "Vân Dịch Phong, ngươi không đáng là nam nhân! Dám dùng vũ lực ức hiếp một cô gái yếu đuối như ta, ngươi có bản lĩnh cái rắm gì!"

Vân Dịch Phong ngẩng đầu lên, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tầng sáng âm u.

Tôi vốn tưởng rằng, hắn nhận ra sai lầm của mình.

Nhưng sự thật chứng minh, tôi quả thực rất ngây thơ.

Bởi vì lời nói tiếp theo của Vân Dịch Phong là: "Nơi này đúng là không thích hợp lắm, ta vẫn thích ở trong phòng hơn."

Cho nên, sự thật còn đồng thời chứng minh, Vân Dịch Phong rất đòi trụ, rất bạo lực.

Trong phòng, ngoài trời, tên đàn ông chết tiệt này tuyệt đối xem không fit AV Nhật Bản.

Sau khi nói xong, Vân Dịch Phong cầm lấy sợi dây thừng, định trói tôi.

Tác phong của Hàn Thực Sắc tôi trước sau như một là: lúc nói lời ác độc thì ác hơn bất cứ ai, mà lúc cầu xin tha thứ thì cũng hèn nhất không ai bằng.

Cho nên, vừa thấy cục diện như vậy, chân tôi liền bắt đầu mềm nhũn, vội nói: "Đừng, đừng, đừng, sẽ đau lắm đó! Cầu xin ngươi tha cho ta một lần đi, ta hứa sẽ không quấy rầy ngươi lái xe nữa! Thật đó!"

"Ngươi là một quả bom hẹn giờ, không trói ngươi lại không được." Vân Dịch Phong không chùn tay lại chút nào.

Sức lực của phụ nữ, làm sao địch nổi đàn ông đây.

Sự ra sức giãy dụa của tôi, cũng hoàn toàn uổng công.

Nhưng mà cứ như vậy đành bó tay chịu trói, tôi thật sự là nghĩ không thông a.

Cho nên, đôi mắt của tôi vừa chuyển, nổi lên một kế, hai tay mạnh mẽ ôm bụng lấy mặt của hắn, chủ động hôn lên.

Vân Dịch Phong đầu tiên là ngờ ngẩn, nhưng không bao lâu, hắn mới bắt đầu hôn trả lại tôi.

Nói thật, kỹ thuật hôn của hắn quả thật là không tồi, có khí thế bá đạo và nội liễm đặc thù của hắn.

Tôi cảm cực không được, nhanh chóng từ chủ động rút xuống hoàn cảnh bị động.

Nụ hôn của Vân Dịch Phong, mang theo một loại tự tin trời sinh, tích tụ sức mạnh vô cùng, giống như hết thảy thế gian đều nằm trong tầm khống chế của hắn.

Lưỡi của hắn, cùng của tôi dây dưa một chỗ.

Động tác Vân Dịch Phong tuy không thô bạo, nhưng tôi lại cảm thấy có một chút áp lực không nhanh không chậm.

Trên người hắn tản ra một loại khí thế khiến cho tôi có chút khản trương.

Tôi không ngừng an ủi chính mình, nên bình tĩnh, bình tĩnh là vương đạo.

Cửa xe, đã đóng lại lúc nào không hay.

Tôi với hắn, trong cái không gian kín mít này.

Bên trong, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Bên trong, cảm xúc mãnh liệt càng ngày càng dâng cao.

Bên trong, hơi nóng càng ngày càng thiêu đốt.

Tôi dứt khoát ngồi vắt qua trên đùi Vân Dịch Phong

Tay hắn, trên lưng của tôi nhẹ nhàng di chuyển.

Tôi cảm nhận được, thân thể Vân Dịch Phong, đã bắt đầu bị cơn lửa dục vọng thiêu đốt nóng lên.

Thẳng cho tới khi tôi gần như hít thở không thông, Vân Dịch Phong mới buông tha môi của tôi.

Tôi nhanh chóng quay đầu đi, hít thở không khí trong lành.

Không thể dùng ngực của tôi để ép Vân Dịch Phong ngạt thở, trái lại thiếu chút nữa bị nụ hôn của hắn làm nghẹn chết.

Lỡ to, lỡ to rồi.

Trong lúc tôi đang nhanh chóng hết sức thở dốc, môi Vân Dịch Phong đã đi tới bên tai của tôi.

Đôi môi cánh hoa kia, theo vành tai của tôi chậm rãi trượt xuống.

Sự ngứa ngáy, lưu loát ở trên đường cong tàn sát bừa bãi.

Thanh âm Vân Dịch Phong trầm thấp mà khàn khàn, mang theo một loại kích động xa lạ: "Có thể chứ?... Làm ở trong này?"

Tôi gât gât đầu, cũng nhân cơ hội đem cái lỗ tai đang nhận hết đau khổ của tôi tránh xa cái môi của hắn.

Thế nhưng, Vân Dịch Phong cũng không có cho tôi cơ hội như vậy.

Hắn lại mở miệng, ngậm vành tai của tôi, để ở trong miệng, nhẹ nhàng liếm nhẹ nhàng thưởng thức.

Đó chính là điểm mẫn cảm của tôi.

Bởi vậy, hồ nước tình dục trong cơ thể tôi bắt đầu bốc lên những cái bong bóng nho nhỏ, chi chít chi chít chi chít.

Mà bàn tay Vân Dịch Phong, rốt cục cũng không chịu thỏa mãn với những cái vuốt ve cách một tầng vải vóc nữa rồi.

Hắn muốn tiến tới những đụng chạm chân thực hơn.

Vì thế, hai tay của hắn theo vạt áo tiến vào bên trong quần áo của tôi, từ phần eo của tôi hướng lên trên, ở trên lưng tôi vẽ vòng vòng, như đang miêu tả một ham muốn dục vọng nào đó.

Trên ngón tay Vân Dịch Phong có một vết chai thật dày, có lực, tỏa ra hơi thở mạnh mẽ nồng đậm.

Ngón tay của hắn sờ đến đâu, dấy lên một trận lửa đốt đến đó, thiêu rụi da thịt của tôi.

Ngọn lửa kia xuyên thấu qua làn da, hâm nóng hoàn toàn xương cốt của tôi, máu của tôi, cơ thể của tôi.

Hô hấp của tôi, cũng bị nhiễm vào nóng rực như vậy.

Mỗi lần hít thở, đối với tôi mà nói đều là một hồi tra tấn.

Mẹ nó chứ, muốn lấy mạng người hay sao.

Bàn tay Vân Dịch Phong từ trên lưng của tôi dần dần di chuyển đến trước ngực.

Quả là, phía sau lưng trần trụi trụi, đúng là sờ vào không êm bằng phía trước.

Tay của hắn, chậm chậm tập kích ngực của tôi

Cái này gọi là bắt được hung khí trong truyền thuyết.

Mà môi Vân Dịch Phong, cũng bắt đầu đụng chạm ngực của tôi.

Hắn dùng răng, cắn xé cái vạt áo vốn đã mở rộng ra của tôi.

Hắn dùng cánh môi, lưu luyến trên vùng da thịt bóng loáng trơn nhẵn nhất của tôi.

Hắn dùng đầu lưỡi, tiến vào trong nội y của tôi, trêu chọc nụ hoa của tôi.

Khi đầu lưỡi của hắn, chạm vào nơi mẫn cảm nhất kia của tôi, cả người tôi nổi lên một trận rung sợ.

Cái loại kích động này, giống như dòng điện, nhanh chóng lan rộng ra từng tắc từng chỗ trong cơ thể tôi.

Đầu lưỡi của hắn giống như là một vũ công yếu điệu câu dẫn dục vọng của tôi.

Đây chính là thời khắc ý loạn tình mê nhất, cũng là thời khắc suy nghĩ của tôi rõ ràng nhất.

Cẩn thận suy ngẫm lại, tôi cùng với Vân Dịch Phong quả thực cũng coi như là nghiệt duyên.

Mỗi một lần hắn gặp được tôi, sẽ chịu những vết thương trên thân thể.

Mỗi một lần tôi gặp được hắn, sẽ gặp phải tình dục tra tấn.

Trước đây, rõ ràng tôi nên đem đậu hủ non mềm của Vân gia Đại thiếu ăn một mảnh vụng cũng không bỏ sót.

Ai ngờ được, kết quả lại là đậu hủ của tôi lại bị Vân gia Đại thiếu ăn hết một chút cặn dư cũng không còn.

Nhưng mà, Vân Dịch Phong hơi xem nhẹ một điểm.

Đó chính là, ăn đậu hủ thì phải trả giá.

Thừa dịp hắn đang nhắm nháp bộ ngực của tôi, tay của tôi, chậm rãi kéo khóa kéo quần của hắn.

Âm thanh của tiếng kim loại, khiến cho máu huyết người ta sôi sục.

Vân Dịch Phong hơi khép hờ mắt, nhìn tôi thật sâu, trong ánh mắt, là ánh sáng hoa lệ: "Người muốn làm cái gì?"

Tôi dùng môi, để sát vào bên tai hắn, đầu lưỡi, vân vê theo vành tai của hắn, dùng một loại thanh âm yêu mị đến tận xương cốt nói cho hắn biết: "Muốn chơi một chút kích thích không?"

Trong ánh mắt Vân Dịch Phong, vọt lên ánh lửa.

Cổ họng của hắn, vốn đã bị dục vọng thiêu đốt lại càng thêm khàn khàn: "Cách kích thích như thế nào?"

Khóe miệng tôi khẽ nhếch lên, cười mị hoặc với hắn.

Sau đó, tôi từ trên bắp đùi của hắn nhảy xuống, dùng tốc độ rất chậm rất chậm, ngồi chồm hổm xuống.

Hiện tại, Vân Dịch Phong cũng đang ngồi.

Mà tôi, lại vừa ngồi xổm bên chân của hắn.

Đầu của tôi, chậm rãi tiến gần về phía giữa hai chân của hắn.

Động tác của tôi cũng hàm chứa hứng thú, cũng đủ khiến cho hắn điên cuồng.

Trên thực tế, Vân Dịch Phong cũng gần như điên cuồng.

Cổ của hắn, hơi hơi ngửa ra, hơi thờ bời vì dục vọng mà mấp máy.

Tay của tôi, di chuyển tới phần eo của hắn, ở bên cạnh quần lót hắn dao động.

Cơ bụng của Vân Dịch Phong, bởi vì đụng chạm của tôi mà bắt đầu trở nên cứng ngắc.

Tôi không chút hoang mang, mang theo sự hấp dẫn, bắt được biên quần lót của hắn, chậm rãi kéo xuống.

Trong quá trình này, ngón tay của tôi, lại cố ý vô tình đụng chạm vào cái nóng rực của Vân Dịch Phong.

Mỗi một lần chạm xuống, trong cơ thể Vân Dịch Phong, sẽ dâng lên một cỗ kích động.

Chậm rãi, chậm rãi, kéo quần lót của hắn xuống hết toàn bộ.

Sau đó, tiểu Hắc lộ ra.

Dĩ nhiên, Hắc ở đây chính là thể hiện thân phận của chủ nhân hắn.

Trên thực tế, tiểu Hắc tuyệt không đen.

Nó vô cùng xinh đẹp và cường tráng.

Tôi kinh sợ.

Tôi phải dùng một định lực rất lớn, mới có thể làm cho nước miếng của mình không chảy ra.

Ma tính trong cơ thể sắc ma của tôi bộc phát.

Một thanh âm hét lớn: "Ăn đi, ăn đi, miếng thịt tươi này còn khó có được hơn so với đậu hủ non mềm của nhóc ăn mày nữa đó."

Nói thật, đây mới là thời khắc khó lựa chọn nhất trong cuộc đời của tôi.

Hơi thở nam tính của Vân Dịch Phong, quanh quẩn quanh thân thể của tôi.

Hình dạng cơ thể hoàn hảo bên dưới quần áo kia của hắn, hai cái chân mạnh mẽ kia, làn da như tơ lụa màu mật ong kia, mỗi một cái đều đang dụ hoặc tôi.

Cơ thể của tôi, không tự chủ được tiến gần về phía hắn.

Nhân sinh khổ đoản[2], hưởng thụ lạc thú trước mắt mới là đứng đắn a.

Trong lúc tôi nghĩ vậy, khóe mắt của tôi, chăm chú liếc về hai cái đồ vật.

Một cái là dây thừng mà Vân Dịch Phong vốn định dùng để trói chặt chân tay của tôi.

Một cái là băng dính Vân Dịch Phong vốn định dùng dán miệng của tôi lại.

Đột nhiên tôi giống như bị người ta dùng gạch đập vào ót, tức khắc, tâm linh rõ ràng.

Đúng vậy, tôi cùng với thằng nhãi này thật sự là tích trữ thù hận quá sâu, tuyệt đối không thể vì ham muốn trong nhất thời mà nhanh chóng buông tha cho hắn.

Sau khi nghĩ như vậy, mắt của tôi, phút chốc nheo lên.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Vân Dịch Phong đang tựa đầu vào ghế ngồi, chuẩn bị hưởng thụ khoái cảm vô hạn mà tôi tạo ra cho hắn.

Đúng là khoái cảm.

Tôi kéo băng dính ra, sau đó, không chút do dự dán trên khu vực hình tam giác của hắn, cuối cùng, lại không chút lưu tình mà kéo ra.

Theo tiếng kêu rên kiềm chế của Vân Dịch Phong, một nhúm lông lớn từ trên thân thể của hắn bị kéo rớt ra.

Mọi người thông cảm, mớ lông này, bởi vì gần sát mảnh đất quan trọng, cho nên, khi bị kéo ra, thì sẽ sinh ra cơn đau dữ dội.

Mà Vân Dịch Phong lúc này, thì lại ráng kiềm chế đau nhức như vậy.

Mà tôi, lại đang nhìn hắn với dáng vẻ rất đáng đánh đòn.

Trên miếng băng dính trong tay tôi, lông của hắn đang tung bay theo gió.

Tròng mắt của Vân Dịch Phong, bắt đầu đỏ lên.

Đó là màu đỏ giận dữ.

[1] Tự mình đa tình: tưởng ai cũng mê mình.

[2] Nhân sinh khổ đoản: đời người ngắn ngủi

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Bị giam rồi...

Có thể nói, Hàn Thực Sắc tôi rất độc ác.

Bởi vì, dưới loại tình huống này, tôi vốn không hề áy náy, ngược lại vẫn tiếp tục làm hại Văn Dịch Phong.

Tôi bứt từng sợi lông trên băng dính xuống.

Sau đó, hướng về phía ánh sáng, “Chà chà chà” ba tiếng, nói: “Lông này, vừa đen vừa thô, nhỏ xuống như vậy, nhất định là rất đau”

Sau đó, ánh mắt Văn Dịch Phong đen như biển lớn, bên trong thể hiện tâm trạng tôi tệ cực điểm.

Tôi đương nhiên biết làm như vậy thì hậu quả sau này đặc biệt nghiêm trọng

Cho nên, tôi đã sớm nghĩ ra được cách thức và tuyến đường chạy trốn.

Kết quả là, lúc Văn Dịch Phong tức giận lạnh lùng chạy về phía tôi, tôi duỗi tay đem ‘băng dính mao mao’ (*mao: lông*) đã dán hất cổ sức ấn lên mặt hất một cái, hét to một tiếng: “Vật về chủ cũ”

Động tác này khá giống với bộ dáng cầm búa dán trên trán cương thi trong phim thầy pháp bắt ma.

Một cọng lông đen nhỏ theo động tác này nhẹ nhàng phát phơ rơi xuống ở giữa, giống như một cảnh phim không tiếng động

Đáng tiếc, lại là phim không bố.

Sau khi làm xong hết tất cả, đầu tiên Văn Dịch Phong tạm đứng hình, sau đó, hất gào thét xông về phía tôi, tôi vội vàng mở cửa xe, chuẩn bị chạy trốn

Nhưng mà, đúng lúc chân phải của tôi vừa bước ra, chân trái của tôi lại bị Văn Dịch Phong nắm lại.

Tôi khẽ cắn môi, hét lớn một tiếng: “Hãy xem tiểu phong trào nhỏ lông của ta đây”

Sau đó, tay của tôi duỗi xuống phía dưới háng hất, không hề nề tình, kiên quyết giựt ra một nhúm lông nữa

Lần này, đau đớn hơn so với việc giựt băng dính ra.

Thân mình Văn Dịch Phong liền cứng đờ, cái tay nắm chân tôi cũng buông lỏng ra.

Tôi thò nhúm lông đang cầm trong tay về phía hất, cười âm độc: “Chim không lông, ta xem ngơoi bay như thế nào!”

Lần này Văn Dịch Phong bị tôi chọc giận tới cực điểm rồi, bởi vì bây giờ hất giống như một cái tù lạnh tỏa ra bên ngoài khí lạnh nguy hiểm

Cho nên, tôi rất biết khôn mà chạy nhanh.

Mà Văn Dịch Phong tất nhiên cũng sẽ không buông tha, hất chạy ra ngoài xe theo tôi, đồng thời nắm cổ áo của tôi.

Tôi háng giọng, chỉ vào đũng quần Văn Dịch Phong, quay về phía mọi người trên lề đường hét to một tiếng: “Mau nhìn đi! Người này không kéo khóa quần mà đã chạy ra đây nè!”

Vừa dứt lời, ánh mắt mọi người trên đường đều hướng về Văn Dịch Phong... nhìn xuống dưới háng hất

Tuy rằng quần lót Văn Dịch Phong sau một màn đánh nhau vừa rồi đã nghiêm chỉnh như cũ, nhưng mà khóa quần hất vẫn đang mở ra.

Da mặt Văn Dịch Phong bình thường không có dày như tôi, vì thế, hất chỉ có thể hoảng loạn cúi đầu xuống, kéo lại khóa quần.

Tôi nhân cơ hội này mà chạy điên cuồng về phía trước.

Khu vực này tôi quen thuộc hơn hất. Bởi vậy, tôi ngã trái quẹo phải, băng qua ngõ nhỏ, nhảy qua bồn hoa, giống như con thỏ hoang chạy loạn khắp nơi. Văn Dịch Phong ở phía sau tuy có đuổi theo, nhưng dù sao hất cũng không quen thuộc đường nơi này, vì thế từ từ rút lại phía sau.

Ánh mắt Vân Dịch Phong là con dao băng, phóng “Soạt soạt” về phía tôi. Đáng tiếc khoảng cách quá xa, đối với tôi mà nói, không hề có lực sát thương. Vì thế, tôi vừa chạy vừa quay đầu lại, tiểu nhân đắc chí[1] nói châm chọc: “Vân Dịch Phong, ngươi đừng chạy, chạy thì gió sẽ thổi mạnh, lông phía dưới của ngươi đã không còn rồi, chắc chắn sẽ rất lạnh, mau về nhà mua chiếc quần len mặc đi!”

Nhưng mà do quá đắc ý vênh vao nên ngay cả ông trời cũng nhìn không vừa mắt.

Ý của tôi là, sau khi tôi nói xong câu đó, tôi vừa quay đầu lại liền đâm vào cây cột điện “Bum” một tiếng.

Mẹ ơi, đau muốn chết!

Bởi vì tốc độ quá nhanh, bởi vì cột điện quá cứng, nên tôi bị va đập ngã xuống đất, nằm thẳng đơ. Trước mắt của tôi, vô số ngôi sao chớp tắt chớp tắt, sáng lập lờ. Con choáng kết thúc, các ngôi sao biến mất, tôi nhìn thấy gương mặt Vân Dịch Phong, còn có nụ cười đen tối nơi khóe miệng hắn.

Mẹ ơi, lần này chết chắc rồi!

Sau khi suy nghĩ xong những ý này, tôi hôn mê bất tỉnh.

Lúc tôi tỉnh lại, thấy mình đang ở trong một căn phòng xa lạ. Phòng trang trí theo phong cách châu Âu, giường có bốn cột, thảm, tranh sơn dầu, có cảm giác tráng lệ. Tôi cảm thấy cái trán của mình hơi đau, gờ tay sờ, thật tẻ, trên trán nổi lên một cục u lớn như cái trứng chim.

Ấn xuống một cái, tôi liền nhớ lại chuyện đã xảy ra trước khi bị đụng, trong lòng kinh hoàng. Không xong, bây giờ hình như tôi đã bị Vân Dịch Phong bắt được.

Phán đoán của tôi thật chính xác, bởi vì một giây sau đó, cửa phòng bị người ta mở ra, Vân Dịch Phong đi vào.

Tôi nuốt nước miếng, chớp ánh mắt vô tội nhìn hắn nói: “Vân ca, tại sao ta ở chỗ này, không phải ta đang ăn mỳ thịt bò sao? Như thế nào mà giây tiếp theo đã chạy đến đây vậy?”

Vân Dịch Phong không trả lời tôi. Trên mặt hắn không vui cũng không buồn, nhìn không ra là hắn có tin lời tôi hay không. Hắn đi từng bước về phía tôi. Chân hắn giẫm trên thảm, không tiếng động, lại tạo cho tôi một áp lực rất lớn. Đường nét gương mặt hắn rõ ràng, dưới cằm có một chỗ trũng xuống, mang theo sự gọi cảm kiên nghị. Dáng người hắn thật cao lớn, cường tráng. Là loại mạnh mẽ mà phụ nữ mong đợi. Cánh tay giống như thép, vòm ngực rắn chắc như xi-măng, gương mặt như được khắc ra.

Ngưng lại, ngưng lại, tôi sắp hình dung Vân Dịch Phong thành Transformers[2] rồi.

Có điều theo như những gì tận mắt tôi nhìn thấy thì tiểu hắc nhá hắn thật sự là có thiên phú làm cột chống trời. Nhưng mà, tôi tuyệt đối không thể để lộ ra bộ dáng đã nhớ lại sự việc xảy ra lúc này. Cho nên, tôi vô cùng cố gắng chớp mắt, cố sức tạo ra cho mắt mình một màn sương mù dày, đôi mắt như nai con.

Tiếc là năng lực của tôi quá kém, căn bản không thể gạt được hỏa nhãn kim tinh[3] của Vân Dịch Phong. Bởi vì, khi hắn lại gần, tôi phát hiện hắn vẫn là một cái tủ lạnh Đài Loan không cần cắm điện. Cái khí lạnh này, vù vù vù tỏa ra ngoài thật mạnh mẽ.

Vân Dịch Phong nắm cằm của tôi, khí lạnh trong mắt làm cho cả người tôi run rẩy, “Ngươi cho là làm như vậy sẽ hữu dụng sao?”

Tôi cũng không biết làm như vậy có hữu dụng không, cho nên muốn thử một lần. Nhưng bây giờ xem ra quả thật không hề hữu dụng.

Tôi nói rồi, tác phong của Hàn Thực Sắc tôi trước sau như một: lúc nói lời độc ác thì nhất định nói độc hơn so với người khác, mà lúc cầu xin tha thứ thì cũng hèn nhất hơn so với người khác.

Cho nên, tôi bắt đầu cầu xin tha thứ một cách hèn mọn: “Không có, không có, ta sao có thể nghi ngờ chỉ số thông minh của Vân ca? Tiểu nhân vừa rồi thật sự quên, bây giờ được Vân ca nhắc nhở, tôi đã nhớ lại tất cả. Trong khoảng thời gian hôn mê vừa rồi, ta giống như được sống lại. Thật mà, vừa rồi ta đã dạo một vòng qua quỷ môn quan, trong phút chốc đã hoàn toàn hiểu thấu đáo, chính mình trước kia đúng là nghiệp chướng nặng nề. Vân ca, xin cho ta một cơ hội để sửa sai. Xin ngươi, tha cho ta, ta thật sự, thật sự không dám nữa. Từ nay về sau, ta sẽ một lòng hướng phật, từ bỏ sắc dục, không bao giờ ức hiếp đồng bào nam giới nữa. Vân ca, xin ngươi hãy có lòng từ bi, tha cho ta đi!”

Cũng tại cột điện đáng chết, nếu không, tôi chắc chắn có thể chạy thoát, làm sao phải rơi vào tình cảnh thảm hại, bần tiện như bây giờ.

Sau khi thề độc, tôi nín thở, chờ đợi quyết định của Vân Dịch Phong.

Tìm tôi, giống như là cái trống mà các bác gái về hưu mỗi sáng đều phải đánh ở trước mặt bà con ở lâu dưới trong xóm, vang kinh thiên động địa, màng nhĩ của tôi cũng bị chấn động sắp rách luôn rồi.

Đầu tiên, Vân Dịch Phong nhìn mặt của tôi. Sau đó ánh mắt của hắn từ từ di chuyển qua cái cổ của tôi.

Trong đôi mắt hắn hoàn toàn là sự mờ mịt mà tôi quen thuộc

Tôi theo ánh mắt hắn nhìn xuống phía dưới người mình, trong lòng thầm kêu một tiếng hồng bét. Áo sơ mi của tôi đang mở rộng, lúc từ trong xe chạy ra đã quên gài lại. Mà hiện tại, bị Vân Dịch Phong bắt tới nơi đây, lại càng mở rộng hơn. Một nửa hai bầu ngực trần trụi bên ngoài, trắng trắng, mềm mềm,

có chút hấp dẫn. Tôi hắc hắc hắc hắc cười ngây ngô một hồi với Vân Dịch Phong, sau đó đưa tay, muốn không dấu vết mà gài lại áo sơ mi. Nhưng mà Vân Dịch Phong lại bắt lấy hai tay của tôi, sau đó thì đẩy tôi ngã xuống giường.

“Ngươi đừng lại đây!” Tôi cảnh cáo: “Đây là cưỡng bức, hành vi này là vi phạm pháp luật”

“Trước khi ngươi chọc phá ta, nên nghĩ đến việc sẽ có hậu quả như vậy”. Mắt chim ưng của Vân Dịch Phong nheo lại: “Hai lần ngồi trên mặt của ta, một lần đập vào đầu của ta, bây giờ còn nhỏ lông của ta, ngươi không nghĩ là mình nên làm vài việc để bồi thường sao?”

“Ta có thể làm vài việc để bồi thường, nhưng mà cũng không đồng nghĩa với ta nguyện ý để ngươi làm!”. Tôi la to: “Hai việc này khác nhau rất xa! Ngươi buông tay ra! Khốn nạn! Súc sinh! Sâu róm!”

“Được lắm, đã trở lại thành Hàn Thực Sắc nhỏ lông ta lúc này” Vân Dịch Phong mỉm cười, cằm trễ xuống thể hiện một hình ảnh nam tính.

Tôi có lý do để tin tưởng rằng Vân Dịch Phong và nhóc ăn xin giống nhau, đều thích tình tiết SM[4]

Một người thích bị tôi đánh, một người thích bị tôi nhỏ lông, tôi bắt đầu nghi ngờ bọn họ đã ăn cái gì để lớn.

Mắt thấy sắp bị hấn làm thịt rồi, tôi không cam tâm, ngàn vạn lần không cam tâm a.

Sau một lúc do dự, tôi cuối cùng cũng kiên quyết nói: “Được rồi, ngươi cũng nhỏ lông của ta đi, như vậy là huề nhau, không ai nợ ai, được chưa?”

Về mặt Vân Dịch Phong trong phút chốc trở nên sâu xa.

Hắn nói: “Yên tâm đi, chờ đến lúc chúng ta làm đến bước đó, ta tự nhiên sẽ nhỏ lông của ngươi xuống, sẽ không nương tay”.

Tôi nghe xong, lá gan nhỏ của tôi bắt đầu lo lắng, rét lạnh.

Vân Dịch Phong đúng là tàn nhẫn, không những chỉ muốn ăn tôi, sau khi ăn xong, còn muốn nhỏ lông của tôi làm kỷ niệm!

Bà thím có thể nhẫn nhưng ông chú không thể nhẫn.

Ý của tôi là muốn nhẫn nhịn cũng không thể chịu nhẫn nhịn được.

Nhưng mà, bây giờ thân hình to lớn của hắn đang đè trên người tôi, tôi làm sao có thể nhúc nhích được.

Cho nên tôi chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

Dù sao, đầu hủ cũng đã bị ăn không ít, bị ăn thêm một lần nữa cũng không thiệt thòi gì.

Vì thế, tôi để mặc cho Vân Dịch Phong lần nữa kịch liệt hôn lên da thịt tôi.

[1] ý nói những kẻ nhỏ nhen, khi thấy người khác có điều gì đó tồn tại hoặc thất bại trên lĩnh vực nào đó thì dắc chí cho rằng mình giỏi hơn người ta.

[2] Phim Robot đại chiến

[3] mắt của Tôn Ngộ Không sau khi bị nung trong lò bát quái, ý chỉ đôi mắt rực lửa thấy mọi sự việc.

[4] Sadomasochism (ngược luyến): ý thức và hành vi bầy ngược, thụ ngược

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Bất hạnh bị ăn

Môi của Vân Dịch Phong có chút khô, chắc là bởi vì bị lửa giận do tôi bứt lông lúc nãy hong khô rồi.

Dường như hắn muốn thông qua máu của tôi để làm ướt lại, nên đôi môi chạy khắp nơi ở da thịt tôi.

Trong giây lát, hắn như biến thành một con báo thần màu đen cao quý, và tôi chính là con mồi hắn vừa bắt được.

Mà bây giờ, hấn đang chậm chậm hưởng thụ tôi.

Vân Dịch Phong làm như thế, không phải vì thỏa mãn con dối, mà là vì hấn muốn hưởng thụ quá trình.

Đúng vậy.

Quá trình hấn thưởng thức tôi.

Hấn muốn tôi tỉnh táo để nhớ rõ ràng, hấn từng bước nuốt tôi vào trong bụng như thế nào.

Hai tay Vân Dịch Phong giữ chặt thân mình tôi.

Bàn tay hấn đè lên cổ tay tôi.

Mạch máu của tôi đập lên từng nhịp trong lòng bàn tay hấn.

Bàn tay hấn có gì đó thâm trầm, nóng rực.

Sự nóng rực theo những mạch máu xanh trên cổ tay tiến vào trong, hâm nóng máu tôi, trong nháy mắt lan khắp toàn thân.

Da tôi bắt đầu có nhiệt độ, yếu ớt, mỏng manh.

Bởi vì cổ áo tôi đã muốn mở rộng ra, Vân Dịch Phong không cần dùng sức, đã nắm được trong tay cái thứ mềm mềm, trắng nõn kia của tôi

Lưỡi hấn mạnh bạo xóc áo lót tôi lên, chạm rầy hương tới nơi trung tâm mẫn cảm.

Mỗi một tác da thịt trên cơ thể tôi bắt đầu bắt giắc co rút lại.

Ngay đến từng lỗ chân lông, đều bị trút đầy bởi thứ chất lỏng mị hoặc kích thích, làm lòng tôi lay động.

Cái lưỡi kia, giống chủ nhân của nó, dừng mãnh tới cực hạn, thoáng cái đã đẩy hết áo lót tôi ra.

Vì vậy, ngực tôi cứ thế phơi trần trong không khí, hơi lạnh lạnh.

Nhưng ngay lập tức, cảm giác mát lạnh được thay thế bằng ấm áp - Vân Dịch Phong đang ngậm nó.

Trong nháy mắt, nơi nhạy cảm trước ngực tôi dựng đứng yêu kiều.

Cứ đứng thẳng như vậy, làm tôi có chút thẹn thùng mà đỏ mặt.

Bởi vì hành động ấy, tiết lộ nơi nào đó trong tâm thức, thân thể của tôi đang kỳ vọng.

Lưỡi Vân Dịch Phong, xoay tròn chu du ở nơi đỏ ửng của tôi, luôn luôn đụng chạm tới trung tâm nơi mẫn cảm nhất.

Mỗi một lần hấn chạm khê, đều khiến tôi ngứa ngáy đến tận xương tủy, theo dây thần kinh, lan truyền ra toàn cơ thể.

Hàm răng của tôi bắt đầu cắn chặt, mà tần suất hô hấp cũng đã rối loạn.

Thế nhưng, gãy vỡ lợi hại hơn vẫn chưa bắt đầu.

Miệng Vân Dịch Phong nuốt vào, che lấp ngực dưới, răng hấn tiếp cận, bắt đầu nhẹ nhàng gặm cắn nơi trung tâm.

Sức hấn dùng không lớn, rất có chừng mực.

Nhưng là, thời khắc kích thích này, suýt nữa làm tôi sợ hãi bật ra tiếng.

Tuy tôi không thấy, nhưng tôi cảm giác được, răng Vân Dịch Phong, đang lôi kéo nơi đứng thẳng của tôi

Đó chính là một loại gãy vỡ, cũng là một loại trả thù, lại càng giống một ngọn lửa yêu đã lắng lơ.

Nó đốt cháy toàn bộ ý chí của tôi.

Bây giờ, tôi không chỉ hoài nghi Vân Dịch Phong có khuynh hướng SM[1], mà còn hoài nghi hấn có sở thích luyến mẫu (*yêu mẹ*)?

Nếu không, vì sao hấn luôn quán quýt lấy ngực tôi không rời?

Hay thật là xem tôi là núm vú cao su sao!

Kích tình, bắt đầu tăng nhiệt.

Từ phiên bản 1.0, đến bản 2.0, đến bản 3.0, cứ thăng mãi đến phiên bản cuối cùng.

Nhiệt độ bên trong phòng, đang dần lên cao.

Cơ thể tôi cùng Vân Dịch Phong, đều chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

Vì thế, Vân Dịch Phong tạm thời buông nhũ hoa trước ngực tôi ra – núm vú cao su của hắn.

Tôi phát hiện, tên Vân Dịch Phong này rất có ý thức cảnh giác, biết con mồi là tôi chưa phục tùng, không thể sơ sẩy.

Bởi vậy, hắn dùng một bàn tay giữ chặt hai cổ tay tôi, còn tay kia thì, thì vờ bỏ từng nút áo của mình.

Theo động tác của hắn, một mảng lớn da thịt màu mật ong của ngực Vân Dịch Phong hở lộ ngay trước mắt tôi.

Cảm giác giống như tơ lụa màu chocolate, làm cho người ta sinh ra dục vọng muốn liếm láp thật nhiều.

Cơ thịt trước ngực hắn, mạnh mẽ, cường tráng, rắn chắc, mang theo cảm dỗ hoang dã, đích thị là thuần nam tính.

Mắt hôn hơn chính là, hai khối anh đào màu đỏ trước ngực hắn hoàn toàn trần trụi trong không khí, tươi đẹp ướt át, làm người ta thêm nhỏ dãi.

Mà tôi chờ mãi, chính là giờ khắc này.

Tôi nheo mắt, nhắm mục tiêu, hé miệng, "ngao ngô" một tiếng với tiểu anh đào của hắn, rồi nhào tới.

Hơn nữa, liều chết cắn, không nhả ra chút nào.

Lại có thể đem ngực tôi thành núm vú cao su, thật là tức cười.

Hôm nay tôi không đem núm vú cao su của hắn cắn cho sưng lên, tôi sẽ không là Hàn Thực Sắc!

Vân Dịch Phong đau đớn kêu lên một tiếng, đưa tay lại, muốn kéo tôi xa khỏi ngực của hắn.

Nhưng là, bởi vì tôi gât gao cắn tiểu anh đào của hắn, hắn không dám dùng nhiều sức.

Tiểu anh đào kia sẽ bị răng tôi kéo thành dây mướp nhỏ.

Bộ ngực chảy sệ đến lỗ rốn là ác mộng của phụ nữ.

Như vậy, tiểu anh đào hạ xuống đến lỗ rốn chắc chắn là ác mộng của đàn ông.

Trong lúc tôi đang cắn chặt còn nhân cơ hội mút 2 cái.

Thực tế chứng minh, kết quả của các nhà nghiên cứu khoa học là chính xác – những tên đàn ông chết tiệt, quả nhiên không có sữa.

Nhắc tới cũng thật kỳ quái, đàn ông nếu không thể tạo sữa, vậy vì sao còn muốn bài trí hai tiểu anh đào?

Quả thật là lừa gạt Đảng, lừa gạt Chính phủ cùng nhân dân lương thiện!

Vẫn là học tập phụ nữ chúng tôi đi, toàn thân cao thấp, không có chỗ nào là phát triển lãng phí cả, đều có tác dụng, một chút cũng không hoang phí.

Tôi còn chú ý tới, khi tôi mút vào là lúc cơ thể Vân Dịch Phong cứng đờ trong nháy mắt.

Xem ra, chính là không cẩn thận đụng chạm tới nơi nhạy cảm của hắn.

Sau khi phát hiện tình trạng này, tôi nhất thời nổi tâm đùa giỡn, bắt đầu trêu đùa tiểu anh đào của hắn.

Trước cắn một ngụm, làm cho hắn đau đớn kêu một tiếng.

Lại hết sức mút vào một ngụm, làm cho hắn cứng đờ một chút.

Cuối cùng thì liếm một vòng mê hoặc, làm cho hắn "um" một tiếng.

Có phần giống như trong quảng cáo bánh quy kẹp nhân Oreo[2]: xoay xoay, liếm liếm, chấm chấm.

Khỏi phải nói, tôi đương nhiên rất có cảm giác thành tựu.

Bất luận kẻ nào bị chơi đùa đều không vui.

Huống chi là Vân Dịch Phong.

Vì thế, Vân Dịch Phong nổi điên lên rồi.

Chỉ thấy hắn hít sâu một hơi, tiếp theo, đặt hai tay ở eo tôi, xoa rất nhanh.

Loại cảm giác này, ngứa ngáy đến tận cùng, khó chịu tới cực hạn.

Miệng tôi cắn tiểu anh đào của hắn liền tự nhiên buông ra như vậy.

Mà khoảnh khắc tôi buông ra, tôi biết, vũ khí duy nhất chế ngự Vân Dịch Phong đã không còn.

Trái tim của tôi, nhất thời hoang mang rối loạn.

Vân Dịch Phong cúi đầu, nhìn khối tiểu anh đào trước ngực mình.

Rất không may mắn, nó đã bị kẻ bắt tài là tôi giày vò vừa hồng vừa sưng lên.

Phòng chừng so với khối bên cạnh nó thể tích phải lớn hơn 1.5 lần, tôi cân nhắc nếu tôi lại được cắn lâu chút nữa, tiểu anh đào này tuyệt đối có thể biến thành quả mâm xôi nhỏ.[3]

Thực ra, theo ý tôi, ngược lại nó như vậy lại có một loại cảm giác xinh đẹp do không đối xứng.

Nhưng thật rõ ràng, Vân Dịch Phong không cho rằng như vậy.

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo, lạnh đến mức da đầu tôi run lên.

Tôi rất giỏi thấu hiểu nhân tâm, hoặc tự nhận là giỏi thấu hiểu nhân tâm, nói: "Nếu không, ta đem khối bên phải của ngươi, cũng cắn thành to như vậy được không? Như vậy liền đối xứng."

Đáp án dĩ nhiên là không được.

Lời nói của Vân Dịch Phong theo yết hầu hắn rơi xuống: "Hàn Thực Sắc, ngươi..."

Hắn không nói xong những lời này, tựa như một con báo nhanh nhẹn, vọt lên hướng về tôi.

Tôi theo tình thế mà ngã trên giường, hai chân của tôi lại theo bản năng hướng lên không trung.

Vừa đúng chỗ tốt, đặt ở ngay trên mặt Vân Dịch Phong.

Tôi thề, tôi tuyệt đối không có nặng bên này nhẹ bên kia.

Ý tôi là, giờ phút này, chân phải tôi để ở má trái của hắn, còn chân trái thì để má phải hắn.

Tôi muốn nói rằng cái kiểu người phi nhân loại như công chúa Hàm Hương là ngàn năm khó gặp, còn đa số nhân loại thì mồ hôi đều rất thối.

Tôi còn muốn nói là, hiện tại là mùa xuân, nhiệt độ không khí đã tăng trở lại, sau khi vận động kịch liệt, chân đổ mồ hôi cũng là bình thường.

Tôi cuối cùng muốn nói chính là, bởi vì tôi vận động kịch liệt, bởi vì nhiệt độ không khí mùa xuân tăng trở lại, cho nên, chân của tôi, có một chút mùi lạ.

Mà như hiện giờ, cái chân có chút mùi khác lạ cứ như vậy đặt ở hai má Vân Dịch Phong.

Có lẽ là bị chân thối của tôi truyền nhiễm, mặt Vân Dịch Phong, cũng trở nên thối lên.

Đáng chúc mừng chính là, so sánh với cái mặt thối của Vân Dịch Phong, chân của tôi, cũng không có thối đến thế.

Vân Dịch Phong vươn tay, bình tĩnh, trấn định đem chân thối của tôi dời khỏi mặt hắn.

Trong quá trình này, tôi nghe thấy được tiếng xương cốt "Khanh khách khanh khách", còn tiếng nổ của gân xanh "đùng đùng đoàng đoàng".

Tất cả, đều là biểu hiện của cơn thịnh nộ.

Vân Dịch Phong dùng tay, nắm hai mắt cá chân tôi, sau đó, bắt bọn nó tách ra hai hướng khác nhau.

Sức lực to lớn kia, làm móng tôi thiếu chút nữa nứt ra, đau đến mức bắt tôi chửi mẹ nó.

Sau khi tách hai chân của tôi ra, Vân Dịch Phong cũng nhân cơ hội đem cơ thể mình lách mà tiến vào.

Tôi cảm giác được, tiểu hắc nhà hắc đã bắt đầu giương buồm, chuẩn bị xuất phát.

Tay Vân Dịch Phong, bắt đầu ở eo tôi di chuyển, cởi bỏ quần tôi.

Hôm nay tôi mặc quần ở nhà bằng vải thô, đã bị hắc gạt bỏ xuống dưới rất dễ dàng, sau đó, bị ném vào tấm thảm trên sàn.

Đã không còn quần ngăn cách, cảm giác ở làn da hai chân tôi thêm nhạy bén.

Vải quần Vân Dịch Phong bắt đầu không ngừng ma sát da thịt bóng loáng, mẫn cảm trong đùi tôi.

Trái tim tôi cũng lạnh lẽo giống như đùi của tôi vậy

Vân Dịch Phong bình tĩnh tiến hành tất cả, động tác cũng không thô bạo, nhưng lại cho tôi cảm giác vô cùng hung mãnh.

Như một dã thú vừa thâm trầm vừa nguy hiểm

Hắc dùng động tác nói cho tôi: hôm nay tôi không có khả năng chạy thoát trên tay hắc.

Sau khi giải quyết xong quần vải của tôi, bước tiếp theo của hắc chính là giải quyết quần lót.

Khi tay Vân Dịch Phong đến gần tấm vải mỏng manh ấy, tôi đột nhiên nhớ ra lời hắc nói vừa rồi.

"Yên tâm, chờ khi chúng ta làm đến bước kia, ta đương nhiên sẽ nhổ lông của ngươi xuống, không nương tay đâu."

Xong đời, sắp bị nhổ lông rồi.

Tôi vội vã giãy dụa vươn tay bám trụ lấy quần lót, chết cũng không thể để cho Vân Dịch Phong nhổ!

Vân Dịch Phong đem quần lót tôi kéo xuống, mà tôi lại liều mạng già đem quần lót kéo lên trên.

Một người đàn ông, một người đàn bà, một cái quần lót, cứ như vậy giằng co.

Tôi vốn nghĩ đến, loại tình huống này sẽ kéo dài liên tục một đoạn thời gian.

Nhưng Vân Dịch Phong là ai chứ, chỉ thấy con ngươi hắc khép lại một nửa, theo một tiếng "xoạt" vang lên, miếng vải duy nhất trên người tôi cứ thế bị gạt bỏ xuống dưới.

Ngay tức thì, một cổ máu nóng vọt mạnh lên trán tôi, muốn dùng cũng không được.

Mà hai mắt tôi, cũng liền đỏ như vậy.

Con bà nó, đây là cái quần lót quý nhất của tôi a, cư nhiên bị Vân Dịch Phong xé nát như vậy.

Trái tim bé nhỏ của tôi, đau xót đến rỉ máu.

Đau thương mãnh liệt hóa thành sức mạnh, tôi vùng móng vuốt sắc bén hướng về mặt Vân Dịch Phong, còn chộp tới ngực hắc.

Nhất thời "Bất phụ quyền[4]", làm cho Vân Dịch Phong khó lòng phòng bị. Bởi vậy, hắc buông lỏng sự kiềm chế đối với tôi.

Tôi thừa cơ hội liền lật thân từ trên người hắc xuống, mông trần mà nhảy ra khỏi giường, nhặt quần rơi trên mặt đất, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời, bắt đầu mặc vào.

Đang mặc được một nửa, khoe mắt tôi thoáng thấy Vân Dịch Phong cũng đã xuống giường, bắt đầu vọt tới phía tôi.

Tôi luống cuống, vội nắm lấy quây, xông ra ngoài cửa.

Nhưng mới chỉ chạy được hai bước, đột nhiên tôi ý thức được một điểm quan trọng.

Bước chân Vân Dịch Phong luôn luôn nhanh lẹ hơn tôi, cho nên, chạy như vậy là không khôn ngoan.

Vì thế, tôi dừng bước chân, hung hăng cắn răng, sau đó, giẫy tiếp theo, tăng tốc lui về phía sau.

Tôi muốn dùng một chiêu sao chổi độn địa cầu!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Vân Dịch Phong căn bản không ngờ tôi sẽ cấp tốc lui về sau.

Hắn không kịp né tránh, cứ như vậy bị tôi cứng rắn đẩy vào.

Cái ót tôi, lại thành công va đập vào quả táo đặc biệt gọi cảm nam tính dưới cằm của hắn.

Hắn toàn lực vọt tới phía trước, tôi toàn lực lui về phía sau, hai lực tác động vào nhau, hậu quả thật vô cùng nghiêm trọng.

Vân Dịch Phong nhất thời không chú ý liền bị lực này đẩy ngã lại xuống đất.

Tôi quay đầu lại, thấy cảnh này nhất thời lòng vui như nở hoa, ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng "Ha ha ha", sau đó biết điều mà cấp tốc phóng tới cửa phòng.

Đáng tiếc, tôi vẫn chậm một bước, Vân Dịch Phong vẫn chưa chết ngất, hắn bỗng nhiên nắm chặt mắt cá chân của tôi.

Động tác này cực kỳ quen thuộc.

Nhớ năm ấy, chính động tác này hại tôi cùng hắn khi đó nghiệt duyên không dứt.

Đồng thời, tôi cũng nhớ ra mộng tôi vô địch như thế nào.

Vì vậy, tôi cân nhắc một hồi, quyết định, lần này lại ngồi cho Vân Dịch Phong hôn mê luôn!

Tôi nhắm mắt lại, cắn răng, thân thể ngã ra phía sau, lấy mặt Vân Dịch Phong làm mục tiêu, cứ thế ngồi thẳng xuống.

Vân Dịch Phong, người tự do mà hôn mê luôn đi.

Sau đó "đông" một tiếng, cả căn phòng chấn động!

Tiếp theo, đầu nhức theo mộng tôi truyền thẳng lên - thì ra nơi tôi ngồi, không phải là mặt người mềm mại, mà là nền xi măng cứng rắn.

Cùng với đau nhức, nước mắt tôi cũng một giọt rơi xuống.

Tôi có chút ảm ức, hét lớn: "Vân Dịch Phong, người không phải đàn ông, một chút phong độ cũng không có, thấy ta ngã xuống, cũng không biết dùng mặt tôi đón tiếp!"

"Bởi vì, ta không ngu." Bên cạnh, Vân Dịch Phong từ mặt đất ngồi dậy, không dừng lại chút nào, liền ôm lấy tôi, giống như túi rác, ném lên trên giường.

May mắn, giường này không cứng, mềm mại, tôi lại lần nữa bật lên hai cái.

Sau đó, Vân Dịch Phong liền đè lên.

Chúng tôi lại quay về điểm bắt đầu.

Khác biệt chính là, lần này, kiên nhẫn của Vân Dịch Phong đã bị mài mòn đi gần hết rồi.

Bởi vậy, động tác của hắn cực kỳ gấp gáp.

Tôi còn chưa kịp hoàn hồn, hắn đã đem quần tôi cởi ra, đồng thời chịu chết trong tay của hắn còn có quần lót, áo lót của tôi.

Nhưng mà, Vân Dịch Phong coi như là tử tế, có lẽ hắn thấy một mình tôi khỏa thân như vậy cũng áy náy, vì vậy liền đem quần áo của mình thuận thực cởi sạch trơn.

Giữa lúc giây dựa, tôi cũng thu hết đáng người hoàn mỹ của hắn vào đáy mắt.

Cơ thịt săn chắc bị da thịt màu mật ong bao trùm, ánh sáng của chất cảm[5] lướt qua ở trên bề mặt.

Cánh tay cường tráng mạnh mẽ kia, có thể dễ dàng giam cầm thân thể bất cứ người phụ nữ nào.

Trong vòm ngực như nham thạch nóng chảy kia, tản ra hơi thở hoang dại mị hoặc.

Yết hầu không ngừng chuyển động kia, nuốt xuống, tất cả đều là sức mạnh của đàn ông.

Cơ bụng sáu múi phập phồng, trong lúc phập phồng, là sự cứng cỏi vô hạn.

Ánh mắt tôi lần theo xuống phía dưới, đó là tiểu hắc nhà hắn.

Mẹ ơi, chảy máu mũi rồi!

Sau khi thương thức, tình lực của tôi cũng đã khôi phục không ít.

Cho nên, tôi đang suy nghĩ xem làm sao đẩy Vân Dịch Phong đang ở trên người tôi ra.

Nhưng mà lần này, Vân Dịch Phong cực kỳ cẩn thận, hấn đè tôi rất chặt, tôi căn bản không đẩy được hấn.

Hơn nữa, tôi cũng không dám đẩy hấn ra.

Bởi vì, cơ thể cả hai lúc này, đều đang trần trụi, mà giấy dựa càng lớn, thì càng dễ bị súng cướp cò.

Có lẽ sợ bị tôi chơi xỏ nữa, lần này Vân Dịch Phong ngay cả khúc dạo đầu cũng không làm, cứ thế đỡ tiểu hắc nhà hấn tiến vào tôi.

Khi tiểu hắc nhà hấn đi vào chỗ riêng tư nhất của tôi, sự nóng rực cùng độ cứng này làm cho cả người tôi run lên.

Tôi như một con cá xông lên bờ bị thiếu nước, giấy dựa.

Cây gậy kia, không phải to lớn bình thường.

Đàn ông là cảm thú.

Mà đàn ông bị tình trùng xông lên não, chính là cảm thú trong cảm thú.

Vân Dịch Phong chặt chẽ đè ép tôi.

Giờ phút này, tôi vô cùng may mắn bởi trước ngực mình không phải là hai cái bánh bao, nếu không, nhân bánh gì thì cũng sẽ bị ép đi ra.

Cơ thể chúng tôi, dính sát vào nhau, không để lại một khe hở nào.

Toàn thân Vân Dịch Phong, đều nóng rực.

Cái van dục vọng của hấn, sắp mở ra rồi.

Thực thể của dục vọng của Vân Dịch Phong, bắt đầu công kích về phía tôi.

Tiểu hắc, quanh quẩn ngay tại trước lối vào của tôi, tìm kiếm điểm tiến vào.

Tôi hồi hận đến bầm gan tím ruột.

Tôi sai rồi, thật sự sai rồi.

Lúc đầu, tôi thật không nên đem vấn đề có phải đã tiến vào 1 cm rồi hay không mà đi làm phiền Sài Sài và Kiều bang chủ.

Bây giờ, báo ứng đã tới rồi.

Bởi vì, hình như, tựa hồ tiểu hắc của Vân Dịch Phong, đã tiến vào trong cơ thể tôi 1 cm.

Thiệt thòi, thật sự là thiệt thòi lớn rồi.

Tôi cùng lắm chỉ nhỏ có 2 cọng lông của hấn, thế mà hấn lại có thể ăn tôi để trừ nợ.

Vân Dịch Phong quả thực là kẻ keo kiệt một cọng lông cũng không chịu vứt trong truyền thuyết.

Nghĩ xem Hàn Thực Sắc tôi, một người ngay cả ăn một bát mỳ cũng không chịu thiệt thòi, thà mạo hiểm để tiểu hoa cúc bị cay đến sưng lên cũng muốn lấy một muỗng ớt lớn, vậy mà lại phải chịu một cái thiệt thòi lớn như vậy sao?

Giờ phút này, cơ thể tôi đột nhiên tỏa ra sức mạnh.

Tiếp theo, tôi dùng sức toàn thân, dùng cái trán của mình, đập vào cái trán của hấn.

Lại một âm thanh va chạm "đông", đầu của tôi, bắt đầu choáng váng rồi.

Ngay cả cái đầu được xưng tụng là thiên hạ đề nhất cứng của tôi lại có thể bị đâm cho choáng váng, như vậy, Vân Dịch Phong làm sao có thể không có việc gì?

Khi bị tôi đập phải, tay của Vân Dịch Phong buông lỏng trong nháy mắt.

Tôi nhìn thấy hy vọng.

Vì thế, tôi không coi đầu mình là đầu, tôi coi đầu mình là gậy sắt, từng cái một, hung hăng đập tới trán Vân Dịch Phong.

Một, hai, ba, bốn, năm.

Đang va chạm đến lần thứ năm, Vân Dịch Phong cuối cùng không chịu được búa đầu công mạnh mẽ của tôi, liền buông tôi ra.

Trong lòng tôi nở hoa, nhất thời mọi tức giận đều tan thành mây khói.

Tôi đẩy mạnh Vân Dịch Phong, tiếp đó muốn chạy xuống giường, chuẩn bị ôm lấy quần áo mà nhanh chóng xông ra cửa.

Nhưng mà, ngay lúc tôi sắp rời khỏi đệm, một cánh tay cứng rắn như sắt, nắm lấy cẳng chân tôi.

Trên cái tay kia, tích tụ sự thịnh nộ lạnh lẽo.

Sau một giây, tôi bị người ta kéo mạnh về phía sau.

Tất cả đều diễn ra thật nhanh.

Đầu tiên là hai chân tôi bị Vân Dịch Phong tách ra, sau đó, mặt tôi bị bàn tay to bắt lấy, ngồi trên người Vân Dịch Phong.

Giờ phút này, chỗ riêng tư của tôi mở rộng ra, mà ở phía dưới, chính là tiểu hắc đã mấy lần chào hỏi nhưng vẫn chưa bước qua cửa mà tiến vào. Tôi vừa mới nghĩ tới có nên giãy dụa hay không, đôi bàn tay to kia đã nắm lấy eo tôi, nhấn xuống một cái nặng nề.

Hạ thân tôi, nhất thời bị cái nóng rực tràn đầy.

Tiểu hắc, tiến sâu vào tôi, không dừng lấy một li.

Một giọt nước mắt, từ khóe mắt tôi, lăn a lăn a lăn a lăn.

Sau đó, thuận theo gò má của tôi trượt xuống a trượt xuống

Cuối cùng, rớt xuống trên bụng của Vân Dịch Phong.

Lần này, tôi cứ thế bị ăn không còn một mảnh.

Tôi thực buồn, tôi thực bị thương, tôi thực ăn năn, tôi thực hận...

Cùng lúc đó, Vân Dịch Phong phát ra một tiếng thở dài khi dực vọng được thỏa mãn

Tay hắn nắm thắt lưng tôi, bắt đầu thúc ép tôi tiến hành luật động trên người hắn.

Tiểu hắc nhà hắn, bắt đầu ở trong thân thể tôi tự do rong chơi.

Động tác của Vân Dịch Phong vô cùng kịch liệt.

Việc tôi có thể làm, chỉ là gắt gao dùng tay dựa vào ngực hắn, chống đỡ, giữ chính mình cân bằng.

Vật cứng rắn của hắn ở trong cơ thể tôi tung hoành ngang dọc, loại kích thích này, làm cho toàn thân tôi chiến đấu kịch liệt.

Tôi khép miệng thật chặt, bởi tôi biết rõ, một khi mở miệng, sẽ bật ra tiếng rên rỉ không thể khống chế được của tôi.

[1] SM: Thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.

[2] Bánh OREO:

[3] Quả mâm xôi: Phúc bồn tử (hay còn gọi là quả mâm xôi) là một loại cây thuộc họ dâu, có màu đỏ sẫm, vị ngọt, hơi chua, thường mọc trên núi ở vùng khí hậu lạnh, có khả năng chữa được nhiều bệnh.

[4] Bát phụ: người đàn bà chanh chua

[5] Chất cảm: Cách diễn tả trong nghệ thuật tạo hình theo kỹ thuật đặc biệt nhằm tạo cho người xem những cảm nhận khác nhau về chất của đối tượng được miêu tả. Bức tranh hay pho tượng tuy được thể hiện bằng cùng một chất liệu (sơn dầu, than, gỗ, đá hoặc đồng...) nhưng không đơn điệu do CC ở mỗi bộ phận của hình thể thay đổi khác nhau. Cùng với đường nét, màu sắc, CC cũng là một trong những yếu tố ngôn ngữ của nghệ thuật tạo hình.

Chương 100: Tôi là sao chổi

Vân Dịch Phong là tên cướp bóc, là tên xâm chiếm, hắn không chế thân thể của tôi, động tác của tôi, ý chí của tôi.

Cái cảm giác tê dại này là khoái cảm và ma lực làm cho người ta cam tâm tình nguyện rơi vào địa ngục.

Tôi nên chịu không được, tôi muốn chạy trốn.

Nhưng Vân Dịch Phong không cho phép.

Cánh tay cường tráng mạnh mẽ của hắn, tạo thành bức tường vây, giam giữ tôi nơi địa ngục đầy bóng tối.

Hương vị của tình dục, có những tia sáng âm u mang theo vẻ đẹp sa đọa.

Mà sự sa đọa luôn hấp dẫn con người nhất.

Chân tôi tiến vào trong biển hoa hắc ám, không cách nào tự giải thoát được.

Vì thế tôi lựa chọn trầm luân.

Không biết từ khi nào, mái tóc đen của tôi đã xổ xuống, rũ trên lưng, theo từng động tác sa đọa của tôi mà nhẹ nhàng ve vuốt làn da.

Giống như cành cây phe phẩy trên mặt hồ dục vọng.

Những gợn sóng này, thuận theo những phần da thịt còn lại mà lan tràn khắp nơi.

Đôi tay của Vân Dịch Phong, cũng bắt đầu vuốt ve lưng của tôi.

Bàn tay đầy những vết chai ấy, dao động nương theo những đường cong trên lưng tôi.

Có mấy lần, hắn trong lúc kích tình mà khê kéo tóc tôi.

Da đầu của tôi, nháy mắt cảm thấy được một sự dây dưa lửa nóng, từ đầu đến chân.

Vân Dịch Phong đã hoàn toàn muốn đưa tôi xuống vực sâu tuyệt vời.

Hắn không còn cần phải trói chặt tôi nữa.

Chúng tôi cùng lướt động, cùng dùng thân thể lẫn nhau tìm kiếm mảnh vườn hoan lạc.

Cảm tình giữa chúng tôi là đậm bạc.

Cho nên đây giống như là một hồi phóng thích không hề có trách nhiệm.

Giải phóng tình triền, giải phóng kích tính, giải phóng lửa nóng.

Hơi thở hỗn hển của chúng tôi hòa cùng với nhau.

Mồ hôi đan vào nhau.

Tình dục của chúng tôi, thẩm thấu vào nhau.

Vân Dịch Phong nửa ngồi nâng người dậy, ôm chặt lấy tôi.

Đầu của hắn để ở trước ngực tôi.

Những sợi tóc rối đen nhánh, ma sát lên xương quai xanh của tôi.

Thời khắc ham muốn lên đến đỉnh điểm, đầu óc tôi trống rỗng, tựa hồ không thể suy nghĩ bất kì điều gì.

Nhưng mâu thuẫn là, lúc này các giác quan của tôi lại vô cùng nhạy cảm.

Sự đụng chạm của bàn tay lửa nóng của Vân Dịch Phong.

Sự mát mẻ của miệng hân trên da thịt tôi.

Mỗi hành động của hân đều truyền thẳng đến não tôi.

Trong sự thiêu đốt của dục vọng, tôi và hân cùng nhau lên đỉnh.

Vân Dịch Phong ở trong cơ thể tôi không ngừng chạy nước rút.

Mỗi cú va chạm đều hóa thành cái mạng nhện cuồng dã nhất, từng chút một đem cơ thể tôi thắt chặt lại.

Tôi giống như một người sắp chết chìm, sống chết ôm chặt sống lưng Vân Dịch Phong.

Giống như đó là nơi vững chãi nhất tôi có thể dựa vào.

Móng tay của tôi cắm sâu giữa da hân, trên làn da màu đồng của hân lưu lại dấu vết.

Tình triều ào ạt mà tới, chiếm trọn tâm trí tôi cùng Vân Dịch Phong.

Niềm khoái cảm xa hoa tầng tầng lớp lớp phủ lên người tôi.

Cơ thể chúng tôi vẫn dính sát vào nhau.

Nhiệt độ cả hai như tan chảy cùng nhau.

Khi dục vọng thuần túy trong cơ thể đôi bên bùng nổ thì thế giới của tôi trở nên trống rỗng.

Như là được cơn mưa lớn gột rửa.

Khoảnh khắc này suy nghĩ đã không còn tồn tại, chỉ còn lại bản năng loài vật.

Tiếng thở dốc cùng nhiệt độ hóa thành tấm lưới dày đặc, khóa chặt tôi cùng Vân Dịch Phong.

Về quyền rũ cùng yêu mị, vui sướng cùng đau khổ, mờ hồ cùng rên rỉ đều vì khoảnh khắc này mà tới cực hạn.

Trong kích thích cuồng dã, chúng tôi triển miên dây dưa, hấp dẫn nhau, cùng nhau hưởng thụ những ham muốn cao nhất.

Sau cơn kích thích, tôi đi vào phòng tắm.

Giữa màn hơi nước dày đặc, tôi nhìn mình trong gương, vì hơi nóng mà mọi thứ trước mặt đều trở nên mơ hồ.

Giống như những suy nghĩ của tôi lúc này.

Chính tôi cũng không biết tại sao lại làm như vậy.

Tôi cùng Vân Dịch Phong lên giường rồi.

Thật sự, suy đi nghĩ lại, hôm nay tôi cũng chỉ vì ăn một bữa cơm.

Vậy mà lại bị ăn rồi.

Ai cũng không lường trước được lại phát sinh chuyện như vậy.

Tôi nhìn những dấu vết còn lưu lại trên da thịt mình sau cơn kích thích.

Mỗi một dấu đỏ, tựa hồ đều ghi chép lại quá trình phát tiết dục vọng lúc này.

Tất cả những điều này thế nào lại xảy ra?

Đương nhiên đây cũng không phải lần đầu tiên tôi làm tình.

Thời đại này không cần vì không cần thận trên giường mà phải dùng mì sợi thắt cổ hoặc đập đầu vào chậu hũ.

Hơn nữa trong quá trình thực hiện thực sự tôi cũng có hưởng thụ rồi.

Tôi nghĩ chắc chắn do mình đói khát đã lâu, hơn nữa gần đây việc mọi người xung quanh đều thành đôi đã kích thích tôi, mới có thể phạm sai lầm như

vậy.

Nghĩ thoáng một chút, thân thể của Vân Dịch Phong cũng hiếm có, cộng thêm công phu trên giường cũng rất được.

Cho nên, trận vận động trên giường vừa rồi của tôi và hắn, ai thiệt thòi còn chưa biết chắc nha.

Nghĩ đến đây, ánh mắt đang mê man của tôi mới tan đi đôi chút.

Đúng vậy, chuyện đã làm rồi thì cũng đừng hối hận nữa.

Hắn không có bạn gái, tôi không có bạn trai, cô nam quả nữ, không có ràng buộc trên đạo đức, như vậy ngẫu nhiên không khống chế được một lần cũng là chuyện bình thường.

Hoặc là, tôi đã quá cô đơn rồi.

Tay tôi vuốt ve chỗ giữa lông mày, vô ý thờ dài.

Nhưng mà, nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng cuối cùng tôi nên đối mặt với Vân Dịch Phong thế nào đây?

Tôi đương nhiên là muốn chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Xem chừng hy vọng không lớn.

Dù sao, sự việc đích thực đã xảy ra, sao có thể xem như gió thổi không dấu vết gì?

Cho nên tôi quyết định vẫn làm con rùa đen rụt cổ, chạy càng sớm càng tốt.

Tôi lặng lẽ mở cửa phòng tắm, rụt đầu theo khe cửa liếc một cái ra bên ngoài.

Vận khí không tồi, trên giường Vân Dịch Phong vẫn đang say ngủ.

Tôi vội vàng mặc bộ đồ lót cùng chiếc quần thô.

Chiếc quần lót đã bỏ mạng trong trận kịch liệt vừa rồi, lúc này tôi cảm thấy hạ thân có chút lạnh lẽo không thoải mái.

Sau đó, tôi thờ sâu, mở cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Cảnh Vân Dịch Phong nằm trên giường thật là xuân ý vô biên.

Thân thể hắn trần trụi, hạ thân bị chiếc chăn đơn che khuất.

Da thịt màu mật ong, chăn đơn thì thuần trắng hình thành sự trái ngược rõ ràng.

Tôi thừa nhận, chiếc chăn đơn kia đắp lên vô cùng có trình độ.

Như ẩn như hiện có chút câu dẫn người khác.

Cái đùi hoa lệ, lộ ra ngoài mép, mà ở phía trước tiểu hắc, cho dù có chăn đơn che đầy cũng có thể lộ ra hình dáng rõ ràng, khiến người ta tâm tư khó chịu, hận không thể xông lên, gạt bỏ chăn đơn, thưởng thức cho đủ.

Nghĩ đến đàn ông ưu tú với thân hình gợi cảm mạnh mẽ vừa rồi lại có thể bị tôi ăn sạch, lòng hư vinh của tôi tăng lên đỉnh điểm.

Hàn Thực Sắc tôi có lúc vẫn biểu hiện ra chút nhân tính.

Cho nên, tôi vừa nhìn thân trên kêu gọi của Vân Dịch Phong, vừa mở ví tiền, lấy ra tờ tiền trị giá một trăm đồng, chuẩn bị đặt ở đầu giường.

Một trăm đồng kia ít nhiều cũng giá trị một bát phở bò a.

Phải tới lúc này tôi mới phát hiện thì ra Hàn Thực Sắc tôi vẫn trọng sắc hơn thực.

Tôi ngừng thở, từng bước một đi đến bên giường, động tác nhẹ nhàng không ra tiếng, đem đề tiền xuống.

Đột nhiên một cái móng vuốt chìm ưng mạnh mẽ bắt được móng vuốt gà con của tôi.

Trái tim tôi nhất thời ngừng đập.

Chậm rãi giương mắt, tôi thấy hai con ngươi sâu không đáy của Vân Dịch Phong.

"Người đang làm gì vậy?" Vân Dịch Phong hỏi.

"Trả tiền" Tôi thành thực trả lời.

"Trả tiền?" Đôi mắt neho lại một nửa của Vân Dịch Phong bắn ra một tia nguy hiểm: "Sau khi lên giường xong lại có hành động này người có biết nghĩa là gì không?"

"Ta hoàn toàn không có ý đó". Tôi vội vàng giải thích: "Là thật đấy. Tiền này là tâm ý của ta. Thầm nghĩ cho người bồi bổ cơ thể..."

Nói còn chưa dứt lời, tôi đã bị Vân Dịch Phong kéo lên giường.

Hắn thuận thế đem tôi đè xuống.

Đôi của tôi cảm giác được tiểu hắc nhả lại dựng đứng lên.

Ngón tay của Vân Dịch Phong từ mũi tôi thong thả trượt xuống, cuối cùng rơi ở trên môi tôi.

Trong ngón tay hắn, tản ra chút nhu tình mật ý.

Vân Dịch Phong nói: "Ta tự nhận cơ thể mình không cần bồi bổ, không tin chúng ta có thể làm lại lần nữa."

"Không cần." Tôi nở nụ cười, cười đến muốn cứng đờ bao nhiêu thì có bấy nhiêu: "Ta tuyệt đối tin tưởng người, nhưng hiện tại thời gian cũng không còn sớm nữa, mà sáng sớm mai ta còn phải đi làm, sẽ không quấy rầy người nghỉ ngơi, ta đi trước."

"Không cần đi làm." Đôi mắt Vân Dịch Phong âm u "Ta nuôi người."

"Người nuôi ta?" Tôi càng cười cứng ngắc: "Vân ca, người nói đùa rất lạnh nha"

"Đây không phải nói đùa." Giọng nói khàn khàn thành thực của Vân Dịch Phong vang lên: "Hiện giờ người là người phụ nữ của ta, ta đương nhiên phải nuôi người."

Tôi thừa nhận làm con sâu gạo là chí nguyện lớn của tôi.

Thử nghĩ mà xem, không làm việc mà vẫn có cái ăn cái uống, ai không bằng lòng chứ?

Chỉ có điều, làm nữ nhân của đại ca đường phố cũng cần có dũng khí.

Trước không cần nói những cái khác, Kiều bang chủ không chừng sẽ đem tôi một chương đánh chết.

"Có thể thương lượng một chút được không?" Tôi thử thám thính Vân Dịch Phong: "Chúng ta vẫn duy trì quan hệ bạn bè, nhưng nếu người thật sự áy náy, có thể cho ta thẻ tín dụng không có hạn mức, ta sẽ không vì ngại ngùng mà từ chối đâu."

"Bạn bè? Bạn bè trai gái?" Vân Dịch Phong nhướn mày, lông mi cong biểu hiện một khí phách kiên nghị.

Giữa hai chân mày của hắn xuất hiện một nếp nhăn nhỏ.

Là vết tích do thói quen nhăn mày lưu lại

Ở giữa nếp nhăn chứa đựng sự thâm trầm

"Bạn bè bình thường." Tôi sửa lại cho đúng.

"Bạn bè bình thường đã từng lên giường?" Đường nét ngũ quan của Vân Dịch Phong rõ ràng, thể hiện sự thần nhiên.

"Là bạn bè bình thường không cần thận lên giường." Tôi tiếp tục sửa lại.

Vân Dịch Phong ngồi ngược sáng, gương mặt tươi cười của hắn, như được phủ một lớp màn sa màu đen, chỉ loáng thoáng không rõ.

Nhưng thanh âm của hắn lại đến tai tôi một cách chính xác: "Như vậy, đáp án của ta chính là... Không có khả năng."

Nói xong, hắn giống như một con báo mới vừa kiếm ăn xong, sau khi tản bộ tiêu hóa lại bắt đầu tấn công về phía tôi.

Tôi vội lấy tay để trước ngực hắn: "Vân Dịch Phong chẳng lẽ vài năm rồi người không có chạm vào con gái sao?"

"Không, nhưng người con gái như người, ta quả thực chưa từng chạm qua." Vân Dịch Phong nhẹ nghiêng đầu, ánh sáng ở xương gò má màu mật ong cùng da thịt phía trên lướt qua một độ cong khiến cho người ta phải trầm luân.

"Cám ơn các hạ khen ngợi, nhưng là... xin bỏ miệng người ra!" Tôi cố gắng quay đầu đi, không cho miệng của Vân Dịch Phong tới gần.

Vân Dịch Phong bỗng nhiên giữ lấy mặt tôi, khiến tôi không thể rời khỏi không chế của hắn.

Tiếp theo hắn hôn lên môi tôi.

Kĩ thuật hôn của Vân Dịch Phong quả thực không tồi, đáng tiếc lúc này tôi không có tâm trạng hưởng thụ.

Đối với đầu lưỡi không mời mà tiến vào này, tôi chỉ con cách dùng răng hung hăng cắn một cái.

Bởi vì không phải lưỡi của mình nên không cần lo bị đau, tôi dùng hết sức cắn.

Vân Dịch Phong bị đau, lập tức rời khỏi miệng tôi.

Hắn dùng tay vuốt ve môi dưới của mình, cúi đầu cười: "Ngươi thuộc loài mèo hả?"

Bởi vì chúng tôi đang dựa rất gần vào nhau, luồng âm thanh của hắn tựa hồ chấn động làn da tôi, vừa ngứa, vừa tê dại.

"Ta là thuộc sao chổi." Tôi tận tình khuyên nhủ hắn: "Chẳng lẽ ngươi quên, sau khi ở cùng chỗ với ta, chẳng biết tại sao ngươi đều bị thương đầy ư? Thế mà ngươi vẫn không rút ra được bài học nào à? Nếu ngươi thực sự muốn đề ta ở bên cạnh ngươi, nói không chừng ngươi sẽ bị nước miếng của chính mình làm cho sặc chết cũng nên."

"Ta thật sự cảm thấy được, sau khi gặp ngươi, ta đã gặp nhiều trắc trở, như vậy, nếu không tranh thủ chút hồi báo, chẳng phải là không đáng sao?" Giữa đôi mắt của Vân Dịch Phong có một sắc đen không biết tên đang di chuyển: "Vân Dịch Phong ta không thích làm ăn thua lỗ."

Xem ra Vân Dịch Phong và tôi giống nhau, đều là người không thích chịu thiệt.

Mà hai người không thích chịu thiệt ở cùng một chỗ, là hành vi cực kì không khôn ngoan.

"Thật xin lỗi, ta thật sự không rảnh chơi trò này với ngươi, ngươi làm ơn buông tay ra đi." Tôi dứt khoát nói thẳng thắn với Vân Dịch Phong.

"Không có khả năng" Vân Dịch Phong cũng dứt khoát nói rõ ràng với tôi.

"Đại ca, vừa rồi ta đã bị mưa móc của ngươi thấm nhuần vô cùng triệt để rồi, trong khoảng thời gian ngắn chắc không cần nữa đâu." Tôi dùng ánh mắt giết người nhìn hắn: "Làm ơn buông tha ta đi."

"Mưa móc thấm nhuần nhiều cũng là chuyện tốt, có thể dự trữ dùng khi hạn hán." Vân Dịch Phong cùng tôi chơi trò tham khảo sự bí hiểm về vận động trên giường

Tôi bỗng nhiên nhụt chí.

Tôi biết, nếu hôm nay tôi không đồng ý, phỏng chừng sẽ không ra khỏi gian phòng này được.

Cho nên, tôi cùng đường nói: "Ngươi nói xem rốt cục ngươi muốn thế nào?"

"Trở thành nữ nhân của ta." Vân Dịch Phong lời ít mà ý nhiều.

"Cụ thể là công tác trên phương diện nào hả?" Tôi hỏi: "Mua bán thuốc phiện, buôn lậu, rửa tiền? Hay là giống như Hồng Hưng Thập Tam Muội vậy, làm vợ bé quản lý thuộc hạ dùm ngươi?"

"Ngươi cho rằng hiện tại ta đều làm chuyện như vậy?" Trong mắt Vân Dịch Phong chứa ý cười.

"Ta cũng không có khả năng cho rằng ngươi mỗi ngày đều đi quây tặc ở các trường tiểu học." Tôi nói lí nhí.

"Những chuyện ta làm, trên bề mặt xem ra rất bình thường, nhưng bên trong quả thật dùng không ít những thủ đoạn không thể lộ diện ra ngoài được, ngoài ra" Vân Dịch Phong nói: "Ngươi chỉ cần làm những chuyện phụ nữ cần làm là được rồi."

"Ý ngươi là," ta đoán: "Cùng ngươi trên giường, nấu cơm cho ngươi, giúp ngươi quét tước phòng ở."

"Nhà ta có đầu bếp, cũng có người giúp việc, cho nên ngươi không cần làm hai việc phía sau." Vân Dịch Phong nói.

Tôi phát hiện Vân Dịch Phong cũng giống tôi, đều là người trọng sắc hơn thực a.

Người cùng chí hướng nói chuyện thật hợp a.

"Ngươi không cảm thấy là làm như vậy thực quái lạ sao?" Tôi hỏi.

"Không cảm thấy." Vân Dịch Phong đao thương bất nhập.

Tôi hiện tại đã lơ lơ lên lưng cộp nên khó xuống rồi, chỉ có thể gật đầu cho qua, quyết định ngủ một giấc đêm nay, sau khi tỉnh lại sẽ nghĩ biện pháp.

Vì thế, chúng tôi liền sửa sang quần áo, chuẩn bị rời nơi này.

Vân Dịch Phong xuống giường trước, chuyên tâm nhặt quần áo dưới đất lên mặc.

Tuy rằng hắn đưa lưng về phía tôi, nhưng đúng là cảnh xuân khôn cùng a.

Chiếc mông đầy đặn kia, đôi chân thon dài kia, lại cả cái lưng cường tráng nữa.

Tôi thiếu chút nữa không ngăn được sức hấp dẫn, nghĩ muốn xông lên, hung hăng mà cắn hắn một miếng.

Vân Dịch Phong mặc quần áo xong, liền xoay người lại, hướng tôi vờn tay nói: "Đi thôi."

Tôi giả bộ rụt rè, không đem tay mình đặt trong lòng bàn tay hắn, mà chọn cách hơi tiêu sái hơn một chút.

Giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, các nữ hiệp nhảy xuống ngựa, tôi nhảy xuống giường.

Ở giữa là một loạt động tác rất xinh đẹp oai hùng.

Đáng tiếc, khoảnh khắc rơi xuống đất kia tôi mới nhớ lại mình xem nhẹ một việc.

Vừa rồi tôi đi ra từ phòng tắm mang theo bọt nước, cho nên sàn nhà có một bãi nước nhỏ.

Số tôi cũng thật tốt, vừa nhảy xuống liền đáp trúng bãi nước đó.

Kết quả khỏi nghĩ cũng biết là chân tôi vừa trượt, thân mình tức khắc nghiêng về phía sau.

Lúc rồi ngã xuống, theo bản năng cơ thể tôi vờn tay giơ loạn trọng không trung, kỳ vọng bắt được thứ gì đó để giữ thăng bằng cho cơ thể.

Tôi quả thật đã bắt được một thứ.

Là hình cây, có chút mềm mại, có chút nóng, có chút dài, có chút thô.

Rất giống... chim nhỏ của đàn ông.

Hơn nữa, càng như là... chim nhỏ của Vân Dịch Phong.

Tốc độ suy nghĩ của tôi vĩnh viễn cùng không thể so được với tốc độ nhảy xuống của tôi.

Con chim nhỏ đó liền bị tôi gắt gao túm lấy, hung hăng lôi kéo một chút.

Cùng lúc đó tôi nghe thấy trong cơ thể Vân Dịch Phong truyền đến tiếng rên rỉ thống khổ.

Lòng tôi thầm kêu một tiếng không xong rồi.

Tôi không thể đem meo meo nhỏ của Vân Dịch Phong kéo thành dây mướp mà ngược lại lại đem chim nhỏ của Vân Dịch Phong kéo thành dây mướp.

Bởi vì có sự giúp đỡ của chim nhỏ của Vân Dịch Phong, thể trượt của tôi đã được dừng lại.

Tôi rất nhẹ nhàng vỗ vỗ mông đứng lên.

Còn Vân Dịch Phong thì che thân dưới gối xỏm xuống.

Tôi thờ dãi nói: "Xem đi, ta đã sớm cảnh cáo ngươi, ta cảm tình sao chổi, nhưng ngươi vẫn không nghe, giờ thì tốt chưa, mệnh căn của ngươi thiếu chút nữa bị ta kéo đứt luôn rồi kia."

Tôi cảm thấy tôi phê phán chính mình như vậy là chính xác nhưng ánh mắt Vân Dịch Phong như là bị đỏ dầu ớt, đỏ đến dọa người.

Tôi biết điều gục đầu xuống, không thêm nhắc lại.

Lần này, mệnh căn của Vân Dịch Phong phỏng chừng là bị tôi làm tổn thương rất nặng rồi.

Thế cho nên hắn ngồi xỏm trên mặt đất, hơn nửa ngày cũng không có đứng lên.

Tôi chỉ có thể xuống lầu mở tủ lạnh tìm chút thức ăn, sau đó ngồi ở trên giường, chờ hắn khỏe lại.

Nhưng là bụng tôi đã no rồi mà Vân Dịch Phong vẫn không đứng lên.

Tôi có chút lo lắng: "Ngươi không sao chứ, hay là để cho ta kiểm tra một chút đi."

Vân Dịch Phong cắn răng nói: "Không có việc gì"

"Thật sự không cần sao?" Tôi nói: "Chỗ đó mà bị thương là rất nghiêm trọng đấy, có thể sẽ ứ máu, sưng, thậm chí đến cuối cùng là hoại tử, phải cắt bỏ... Ngươi xác định thật sự không cần ta kiểm tra chứ?"

Miệng Vân Dịch Phong như đang cắn phải cái gì vậy, kéo cà kéo kẹt vang lên: "Ta, nói, không, cần."

"Nếu vậy ta cũng không miễn cưỡng ngươi." Tôi nói: "Hôm nay cứ như vậy đi, thời gian không còn sớm, ta đi về trước. Nếu lát nữa ngươi thật sự cảm thấy không thoải mái, hoan nghênh đến bệnh viện chúng ta kiểm tra. Vậy ta đi trước, tạm biệt."

Sau đó tôi cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Ra cửa lớn mới phát hiện nơi này là một chuỗi biệt thự giữa sườn núi.

Phóng mắt nhìn xuống, cả thành phố giống như hòa tan trong những ngọn đèn lấp lánh đủ mọi màu sắc, đẹp diệu kỳ.

Vân Dịch Phong quả nhiên là đại ca đường phố, túi tiền bất chính thật đúng là nhiều, mua biệt thự này mà giống như mua kẹo que vậy.

Tôi xem chừng từ trên núi này mà muốn bắt taxi cũng không dễ dàng.

Cho nên quay lại phòng ở, cầm chiếc chìa khóa xe Vân Dịch Phong đặt trong đại sảnh.

Sau đó lái chiếc xe thể thao của hắn ra chạy xuống núi.

Xe Vân Dịch Phong quả không hổ là hàng cao cấp, tính năng thật không tồi.

Một giờ sau tôi về tới nhà mình.

Tùy tiện đem xe để phía sau tiểu khu rồi đi lên lầu.

Khi đi ngang qua nhà Kiều bang chủ, tôi không quên bát quái, cố ý hóa thân thành con nhện lớn, ghé vào trước cửa nhà hắn nghe động tĩnh bên trong.

Đáng tiếc chẳng thể nghe thấy gì, chỉ có thể hậm hực trở về.

Nằm ở trên giường nhìn trần nhà, tôi quyết định suy nghĩ về quan hệ với Vân Dịch Phong.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện này, đầu óc tôi chỉ có một mảnh hỗn loạn, giống như bông sợi vậy, làm sao cũng không rõ ràng được.

Cho nên tôi quyết định chuyện mai để mai giải quyết.

Sau đó tôi nhắm mắt lại đi vào giấc mộng.

Giấc ngủ này cũng không thật liên mạch.

Lũ mèo trong tiểu khu gọi bạn tình cả đêm, không ngừng tìm kiếm chàng mèo tốt cho nàng ta.

Hài từ à, ngươi thật sự là không đủ rụt rè nha.

Sáng hôm sau thức dậy muộn, tôi lập tức vội vàng đến gà bay chó sủa, làm loạn cả phòng lên.

Mấy hôm trước lão viện trưởng mới chỉ vào mũi tôi mà uy hiếp nói: "Đồng chí Hàn Thức Sắc, lần tới mà còn đi muộn, ta xem như là người không nể mặt già này, phải phạt ngươi giúp ta đi quét nhà vệ sinh."

Giúp bà bác quét nhà vệ sinh?

Hon nữa là toilet lão viện trưởng vừa mới đi vệ sinh xong?

Quả thực là tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Bắt gian tại giường

Khi tôi nhấc giày cao gót bước xuống lầu thì thấy một hình ảnh cực kỳ thê thảm. Trên chiếc xe của Vân Dịch Phong kia cư nhiên chất đầy phân mèo.

Tôi qua, bắt quả tôi cũng chỉ oán thán trong lòng có hai câu, không ngờ con mèo kia lại bụng dạ hẹp hòi như thế.

Hơn nữa, còn không biết rứt rề.

Nhưng nhìn đồng hồ, thấy sắp không kịp rồi. Vì tiền thưởng của tôi, vì tôi không muốn đi quét dọn nhà vệ sinh, nên tôi chỉ có thể tạm thời vứt chiếc xe của Vân Dịch Phong ra khỏi suy nghĩ.

Xoay người, đang định phi nước đại thì bất ngờ đâm thẳng vào một bức tường thịt. Mà cùng ở thời điểm bị tôi va phải, bức tường thịt kia như tránh rần rết, nhanh chóng thi triển Lăng Ba Vi Bộ lùi về sau một thước.

Sau khi bình tĩnh lại, tôi nhìn thấy chủ nhân của chiếc xe – Vân Dịch Phong.

“Ngươi trốn nhanh như vậy để làm gì?”. Tôi tò mò, “Cứ như là ta muốn ăn thịt ngươi vậy.”

Vân Dịch Phong không nói câu nào, nhưng ánh mắt kia chính là sự khẳng định.

Tôi đột ngột bùng tỉnh, đối với hắn mà nói, tôi chính là sao chổi a.

Cũng khó trách, ngay cả chim nhỏ cũng bị tôi coi là dây thừng mà kéo, Vân Dịch Phong có thể không ghen khuất, có thể không đề phòng, có thể không tránh xa tôi sao?

Lúc này sắc mặt Vân Dịch Phong không thể thối hơn được, mà còn có phần hắc hắc giống như là cả đêm không ngủ.

Tôi nghi hoặc: “Sớm như vậy ngươi tới làm gì? Lễ nào mệnh căn thật sự bị ta kéo đứt chứ? Nếu không thì chúng ta cùng tới bệnh viện kiểm tra thử xem, có ta mang ngươi đi, nhiều hạng mục có thể được miễn phí”.

Vân Dịch Phong dường như không hề nghe tôi nói, bởi vì hắn đột nhiên buông ra một câu: “Ngươi cư nhiên dám lái xe của ta xuống núi”.

Xe?

Tôi quay đầu lại, nhìn cánh cửa kính xe dính đầy phân mèo kia, gương mặt cười: “Thật xin lỗi, bởi vì chỗ đó khó gọi tắc xi, mà lúc đó người đang chịu đựng đau nhức, ta không tiện quấy rầy nên tự mình lái xe xuống núi. Nhưng mà, dù sao thủ hạ của ngươi cũng nhiều, có thể gọi điện thoại bảo bọn hắn đi đón ngươi mà”.

Thanh âm của Vân Dịch Phong lạnh lạnh: “Điện thoại của ta để ở trong xe”.

Khuôn mặt của tôi co rút, nói: “Vậy ngươi làm thế nào thông báo cho thủ hạ của ngươi đi đón?”.

Thanh âm của Vân Dịch Phong càng lạnh hơn: “Không có điện thoại, ta không thông báo được”.

Khuôn mặt của tôi lại càng co rút hơn, “Ý của ngươi là... ngươi tự mình đi xuống núi?”

Thanh âm của Vân Dịch Phong lạnh tới cực hạn: “Không sai”.

Tôi vội vàng xoa dịu bầu không khí, “Thực ra đi bộ nhiều rất tốt, thật đấy, ngươi xem không khí buổi sáng sớm thật là trong lành, vận động nhiều mới là vương đạo a”.

Thanh âm của Vân Dịch Phong giống như từ Siberia[1] thổi tới, lạnh tới mức tóc tôi cũng đóng thành băng: “Như vậy lần sau ta đem ngươi vứt ở trên núi, cũng cho ngươi tự mình đi bộ mấy giờ xuống núi cho khỏe nha”.

“Ngài thật hài hước”. Tôi cười gượng hai tiếng rồi nhìn đồng hồ nói: “Cái kia, ta thực sự bị muộn giờ làm rồi. Không bằng chờ đến giờ nghỉ trưa ta quay về rồi nói sau”. Nói xong tôi chuẩn bị bôi mỡ vào chân chuẩn đi.

Thế nhưng Vân Dịch Phong đưa tay ngăn ở trước người tôi: “Đưa chìa khóa cho ta”.

“Thật ngại ghê, thiếu chút nữa quên mất” Tôi vỗ vỗ cái đầu cứng rắn vô địch của mình, rồi đem chìa khóa xe đặt vào tay Vân Dịch Phong nói, “Nói trước nha, phân trên cửa kính xe, không phải là của ta nha, chính là do con mèo không biết dè dặt trong tiểu khu của ta kia, đừng tới tìm ta”.

Nói xong, tôi chuẩn bị chuẩn đi lần thứ hai. Thế nhưng Vân Dịch Phong lại ngăn cản tôi lần thứ hai: “Ta muốn là chìa khóa nhà của ngươi”.

“Chìa khóa nhà của ta?” Tôi thận trọng, “Ngươi muốn làm gì?”.

Không phải là muốn trộm đồ trong nhà tôi đi bán đấy chứ?

Không hổ là Vân Dịch Phong, biết rõ phải làm thế nào để gây vò tôi khổ không muốn sống, quá tàn ác, quá thủ đoạn.

Nhưng sự thật là tôi tiểu nhân rồi, bởi vì Vân Dịch Phong một mồm mở miệng nói: “Ta đi đường lâu như vậy, mệt chết đi, cho nên muốn vào nhà ngươi ngủ một giấc, như thế không được sao?”.

Vốn dĩ tôi không phải là vui lòng lắm, nhưng nhìn thấy đôi mắt thâm quầng của Vân Dịch Phong, sợ rằng nếu hắn tiếp tục đi loanh quanh ở trên phố sẽ bị xem như con gấu trúc lăn qua lăn lại, rồi bị đưa đến Ngọa Long - Tứ Xuyên[2].

Cho nên tôi nổi lòng nhân từ, đưa chìa khóa phòng tôi cho hắn.

Nhưng mà vẫn lo lắng mà dặn dò: “Trong tủ lạnh có kem ly, bánh ga-tô, thạch hoa quả, còn có một hộp trứng xào cà chua... Ngươi không được ăn vụng đấy, biết chưa?”.

Không thể không đề phòng nha, trước kia nhóc ăn mỳ ở lại nhà tôi, thường xuyên ăn vụng đồ ăn vặt của tôi.

Là anh trai của nhóc ăn mỳ nên tỷ lệ Vân Dịch Phong phạm tội trộm cắp cũng khá cao.

Sau khi dặn dò xong xuôi, tôi vội vàng chạy như bay về phía bệnh viện.

Cửa thang máy mở ra, tôi liền nhìn thấy hai mắt Lão Viện trưởng kia sáng rực, đang nhìn về phía cửa phòng khám của tôi.

Giờ phút này cánh cửa phòng khám của tôi khép chặt. Vậy có nghĩa là, tôi bị muộn rồi!

Vì vậy, tôi vội vàng cời giày cao gót, ánh mắt lóe lên dâm quang, làm động tác chuẩn bị chạy bộ, “Vèo” một tiếng giống như tàu Thần Châu 6[3], hướng về phía phòng khám của tôi xông tới.

Chỉ cần tôi có mặt ở phòng khám trước khi lão viện trưởng đến đó thì cũng không coi là muộn.

Nghe thấy tiếng động, Lão Viện trưởng nhìn lại, phát hiện ra tôi, ngay lập tức hốt hoảng, cũng cời giày, bắt đầu chạy về phía trước, gắng sức đi đến phòng khám trước tôi. Chân của Lão Viện trưởng chính là chân Hồng Kông (*Hương Cảng, nghĩa là thom*) chính hiệu.

Khi cời ra, mùi hương kia, hun đến mức bao phủ một lớp sương mù hỗn độn lên hành lang.

Tôi thấy rõ những luồng khí nóng hai bên trái phải chân Hồng Kông của Lão Viện trưởng, có năm sáu con muỗi giống như đang ăn Tết, hưng phấn chuyển động xung quanh.

Có mấy đồng chí y tá bắt hạnh từ phòng bệnh đi ra, chỉ hít một hơi lập tức té xỉu.

Tuy rằng các nàng ấy ngã xuống, nhưng vẫn còn Hàn Thực Sắc tôi.

Tôi ngừng thở, bất chấp mọi nguy hiểm ngạt thở mà chết, chạy nước rút.

Tôi cũng Lão Viện trưởng oán hận chồng chất đã lâu, lần này hai người như tiểu vũ trụ bùng nổ mạnh mẽ.

Ở trên hành lang chúng tôi người truy ta đuổi, không ai nhường ai.

Nhưng Lão Viện trưởng dù sao cũng không còn trẻ nữa. Lại còn ngày đêm chiến đấu với phim AV hạng nhất, khó tránh khỏi yếu thận. Vì thế ông từ từ rút lại phía sau.

Tôi nheo mắt, trong lòng tràn ngập vui mừng như hoa nở.

Nhưng ngay tại thời điểm tôi chạy ở trước Lão Viện trưởng hai thước, Lão viện trưởng từ bỏ hình tượng của mình. Ông sử dụng ám khí.

Một chiếc bít tất bốc mùi tỏi hoặc đen xì lại còn thùng lỗ ở ngón chân cái, từ phía sau bay tới, một đường Parabol hoa lệ quét qua trước mặt tôi.

Chỉ kém một ly là chạm vào mũi tôi.

Chiếc tất kia, thật sự là ám khí cần chuẩn bị để giết người, cướp của, khi ở nhà, lúc du lịch, tặng thân hữu, thăm bạn bè.

Ngay lập tức tôi bị hun đến hoa mắt chóng mặt, điên tam đảo tứ[4], miệng sùi bọt mép, thiếu chút nữa ngay cả mẹ mình cũng không nhận ra nổi.

Nhân cơ hội tốt ấy, Lão Viện trưởng cười nham hiểm, cười dâm đãng, cười độc ác, cười ngây ngô chạy như điên lên phía trước.

Tôi cố gắng gạt bỏ nước mắt trên mặt bị tất thổi hun, cắn răng, dồn khí vào đan điền, phát ra một trận gào thét kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ.

Tiếp theo, tôi nhảy lên, bỏ nhào đến... đem quần dài của Lão Viện trưởng kéo xuống.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy Lão Viện trưởng mặc một chiếc quần đùi màu đỏ thẫm.

Cái màu đỏ au kia, còn có cái lỗ nhỏ nơi đường khâu ở mông bị thủng do nhiều năm đánh rắm, trong nháy mắt khiến cho mấy đồng chí y tá bị tất thối của Lão Viện trưởng hun hân mê vừa mới tỉnh lại kia lại lần thứ hai ngã xuống.

“Viện trưởng, ông lộ hàng a!” Tôi quát lớn một tiếng.

Khuôn mặt già nua của Lão Viện trưởng đầy nếp nhăn như cúc hoa, da mặt “bùm” một cái liền đỏ như chiếc quần đùi thủng của ông.

Ngay sau đó, theo bản năng ông lấy tay che đi lỗ thủng sau mông.

Mà tôi liền thừa cơ nhất cổ tác khí (*một tiếng trống làm lên tinh thần hăng hái thêm*)[5], “thùng, thùng, thùng” chạy đến trước cửa phòng khám bệnh, dùng tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay lấy chìa khoá ra mở cửa vọt vào trong phòng, ngồi ở cạnh bàn, từng ngậm từng ngậm thở phì phò.

Mẹ nó, công việc này thật khiến người ta mệt mỏi.

Mười giây đồng hồ sau, Lão Viện trưởng cũng thở hồng hộc chạy tới.

Trông thấy tôi đã ngồi vào chỗ của mình, trên mặt ông hiện rõ vẻ thất vọng, đến kem che khuyết điểm mạnh nhất cũng không thể che giấu được.

Lão viện trưởng đứng dựa vào khung cửa, gương mặt cúc hoa bực bội đến hồng lên sáng lạng.

Hơn nửa ngày, ông mới nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra một câu: “Chào buổi sáng, đồng chí Hàn Thực Sắc”.

Tôi cũng đồng dạng nghiêng răng nghiêng lợi, thờ gấp giống như hít thở không thông đáp trả một câu: “Chào buổi sáng, lão Viện trưởng”.

Sau đó, ánh mắt thù cũ hận mới của chúng tôi cứ thế dính lấy nhau như dầu vừng, ở giữa không gian đánh nhau không tiếng động.

Cuối cùng, trong nụ cười giả mù sa mưa, Viện trưởng rời đi.

Tôi vội vàng chạy đi rót một cốc nước sôi để nguội lớn.

Tiền thưởng trở về rồi.

Nhà vệ sinh cách xa rồi.

Hàn Thực Sắc tôi thắng lợi rồi.

Sau khi nghỉ ngơi xong, thay quần áo, lau bàn, sắp xếp đồ đạc, vừa đọc tạp chí vừa chờ người bệnh tới.

Nhưng hôm nay thực sự là kỳ quái, tôi lật hết một lượt quyển “Thụy Lệ”[6] mà vẫn không thấy bệnh nhân nào tới.

Lẽ nào, là lão viện trưởng đang giờ trò quỷ gì sao?

Vừa uống nước tôi vừa đi ra ngoài phòng khám.

Tôi nhìn thấy, một loạt người mặc đồ đen trước cửa phòng khám.

Khí thế kia, vừa nhìn đã biết, là lưu manh đường phố.

Khi có bệnh nhân tới gần, họ lập tức trừng mắt to như chuông đồng, giống như Sakuragi[7], dùng ánh mắt uy hiếp người bệnh rời đi.

Tôi sững sốt hỏi: “Các người đang làm gì đấy?”

Trông thấy tôi, đám em trai nhỏ kia khom lưng cung kính: “Chào chị dâu!”

Mức độ thành kính kia giống như tiếng chào giáo viên trước khi vào lớp của học sinh tiểu học vậy.

Nghe vậy, nước miếng của tôi suýt chút nữa phun ra giống như đài phun nước ở trung tâm thành phố.

Chị dâu?

Chị dâu?

Chị dâu?

Lần duy nhất tôi được gọi chị dâu là do đứa cháu trai nhỏ bị gãy hai răng cửa của tôi, lúc nào cũng đem nước dãi cùng nước mũi bôi lên người tôi.

Sau khi bị gọi như vậy, tôi rất bình tĩnh trộm ăn kẹo que của hần một tháng, coi như là trừng phạt.

Mà hiện tại mấy đại nam nhân này lại có thể đối với tôi gọi chị dâu?

“Các người rốt cuộc là ai?”. Tôi choáng váng.

Người cầm đầu một lần nữa cung kính và lễ phép với tôi, nói: “Chị dâu, Long ca nói người là nữ nhân của Vân ca, Long ca còn nói nếu người đã là nữ nhân của Vân ca thì người chính là chị dâu của chúng tôi, chúng tôi phải bảo đảm an toàn cho chị dâu”.

An toàn?

Tôi liền buồn bực rồi, đến bệnh viện, đều là những người chuẩn bị bị bác sĩ giết mổ mới tới, chứ có ai rảnh việc lại đến giết mổ bác sĩ đâu?

Bọn họ ở lại đây quả thực là gây trở ngại, ảnh hưởng không tốt, tôi vội vàng xua xua tay: “Về đi, về đi, ta không phải là chị dâu của các người, một đám ăn mặc giống như con gián thể này đứng ở trước cửa của chúng ta, làm sao còn có bệnh nhân nào dám đến, thật là muốn hại ta mất tiền thưởng ngày hôm nay đấy hả?”.

Bầy gián kia liếc mắt nhìn nhau, rồi ngay lập tức biến mất. Tôi rất vui mừng, thật là rất nghe lời nha!

Nhưng mười phút sau bọn họ đã trở lại.

Chỉ có điều lần này bọn họ không mặc đồ màu đen mà thay bằng áo sơ mi phong cách Hawaii[8], trên cổ tất cả đều là dây xích kim loại mạ vàng to bằng ngón tay.

Nhìn thật chói mắt xanh xanh, đỏ đỏ, trắng trắng, vàng vàng, tưởng như đang được bao quanh bởi hoa.

Tuy rằng ăn mặc rất vui vẻ, nhưng bộ mặt của bọn họ cứ như hung thần ác sát, người sống chó lại gần.

Vì thế nên cả buổi sáng phòng khám của tôi không một bóng người.

Cho đến khi một soái ca tới chữa bệnh bị bọn họ đuổi đi thì tôi hoàn toàn bạo phát.

Vì thế tôi đưa tay lên gọi bọn họ tiến vào, ánh mắt nghiêm khắc: “Các người thực sự xem ta là chị dâu sao?”.

Tất cả trả lời giống nhau: “Vâng!”.

“Nếu vậy”, tôi thổi thổi ngón tay, “Tất cả đem quần cởi ra cho ta”.

Toàn bộ đám tiểu cường đều giật mình.

“Sao thế”, tôi nghiêng mắt nhìn bọn họ, “Muốn ta phải tự mình động thủ sao?”.

“Chị dâu”, tên cầm đầu dè dặt hỏi, “Không biết chị dâu cả muốn chúng tôi cởi quần làm gì?”.

Tôi cầm một con dao phẫu thuật, khua khua trước mặt bọn họ, dưới ánh đèn huỳnh quang có thể thấy được sự sắc bén của con dao, hàn quang bắn ra tứ phía, ánh vào trong mắt đám tiểu cường, chiếu ra sự sợ hãi của bọn họ.

Môi đỏ mọng của tôi hé mở, này gọi là ánh mắt mê hoặc a: “Không có người bệnh, ta chỉ có thể đem các người luyện tập một chút, nếu không, tay nghề lại không quen, như vậy được chứ?”.

Nói xong tôi đứng dậy.

Bầy tiểu cường Hawaii đủ mọi màu sắc, cùng nhìn nhau, rồi “Vèo” một tiếng, chạy trốn không còn một bóng.

Tôi cầm dao phẫu thuật hướng mặt bàn công tác cắm xuống, rồi thu dọn đồ đạc, hùng hổ hướng về phía nhà của tôi chạy đi.

Chìa khoá đã bị Vân Dịch Phong cầm, nên tôi chỉ có thể dùng hai tay ra sức đập cửa. Thật lâu sau, cánh cửa mới được mở ra, thân trên của Vân Dịch Phong lại trần trụi.

Nói thật, rất hấp dẫn.

Đương lúc tôi đang tham lam thưởng thức thì đột nhiên nhìn thấy trên mặt hần vẻ bực bội vì mới tỉnh giấc.

Hần bực bội?

Tôi càng bức bối hơn.

“Thủ hạ của ngươi, hôm nay quá rối công việc của ta”. Tôi đi thẳng vào vấn đề, chất vấn: “Hành động như vậy rất không tốt, biết không hả?”.

“Nếu vậy, ngươi có thể nghỉ việc”. Vân Dịch Phong xem như không có việc gì, trả lời một câu như vậy rồi đi thẳng đến giường của tôi, một lần nữa lại nằm xuống.

Tôi bị làm cho tức đến nghẹn thở: “Hắn là nên kiểm điểm thủ hạ của ngươi chứ?”.

“Nữ nhân của ta, nếu vẫn làm việc thì không thể chấp nhận được”. Hắn nói.

Tôi gật gật đầu, có chút dăm chiêu nói: “Xem ra, tối hôm qua chim nhỏ của ngươi, thực sự bị kéo chưa đủ”.

Lời này vừa nói xong, Vân Dịch Phong lập tức ngồi dậy, trong mắt đầy mây đen: “Hàn Thực Sắc, ngươi còn dám nói!”

“Ta không chỉ muốn nói, ta còn muốn đánh”. Tôi nói xong, lập tức vươn hai ngón tay, hướng mắt hắn chọc tới.

Nhưng Vân Dịch Phong nhanh tay lẹ mắt, lập tức nắm lấy tay tôi.

Sau đó, hắn đột nhiên dùng sức, kéo tôi lên giường.

Trời đất quay cuồng một cái, tôi liền bị hắn đặt ở dưới thân.

Bốn cái móng heo của tôi đều bị Vân Dịch Phong gắt gao giữ lấy, không thể động đậy.

Vân Dịch Phong cúi người xuống nhìn tôi.

Hơi thở của hắn cứ như thể phun lên da thịt tôi.

Mỗi đường nét trên khuôn mặt hắn đều mạnh mẽ.

Mà ánh mắt hắn, sâu không thấy đáy, bên trong thoáng một tia mờ ám: “Trải qua một lần bị kéo tối qua, ngươi liền đối với bộ phận đặc thù kia của ta không tín nhiệm, như thế, khiến ta phải dùng hành động thực tế chứng minh một chút!”.

“Ngươi thôi đi!”, tôi ra sức chống cự.

Ngủ trên giường của tôi không nói, bây giờ còn muốn ngủ với tôi, trên đời này làm gì có chuyện tốt đẹp như thế?

Nhưng môi của Vân Dịch Phong lại hôn lên gáy tôi.

Cái loại ấm áp cùng tê dại khiến cho tôi phát ra tiếng hét chói tai.

“Buông ra, ta còn chưa ăn cơm trưa, bụng đói vận động kịch liệt sẽ dẫn đến chết người đấy!”

“Sau khi làm xong liền đi ăn cơm!” Lời nói của Vân Dịch Phong truyền đến từ bả vai của ta – bờ môi của hắn lại di chuyển đến đây.

Tôi nổi cáu, tức giận.

Hạ mắt xuống nhìn xuống thấy tai của hắn cách miệng tôi không xa.

Cho nên tôi mở miệng lớn “Ngao” một tiếng rồi cắn tới.

Vân Dịch Phong ăn đau, ròi đầu đi.

“Ngươi sao lại giống như cạp mẹ vậy?”. Tuy là, Vân Dịch Phong ròi môi khỏi cơ thể tôi, nhưng móng heo của tôi vẫn bị hắn giữ chặt.

“Ngươi thì giống như sói!”. Tôi trả lời.

“Sao thế, thực sự không muốn làm?”. Hắn hỏi.

“Ta tạm thời không hứng để chơi trò lạt mềm buộc chặt”. Tôi nói.

“Được, dù sao giờ ta cũng đã tỉnh, cùng đi ăn cơm đi”. Vân Dịch Phong cũng không cưỡng ép tôi.

Tôi liền thả lỏng.

Nhưng lúc này tôi đột nhiên nghe thấy tiếng chìa khoá.

Lỗ tai dựng thẳng đứng lên, nghe càng rõ.

Đúng vậy, có người dùng chìa khoá mở cửa.

Hơn nữa, là mở cửa nhà tôi.

Lúc đầu khi dọn đến chỗ này, tôi đánh tổng cộng ba chiếc chìa khoá.

Một chiếc đương nhiên là của tôi.

Một chiếc cho Sài Sài, nếu tôi quên mang chìa khoá thì đến chỗ nó lấy.

Còn một chiếc cho bạn học Đồng Diêu.

Dù sao, căn phòng này cũng là người ta cho ở miễn phí, cũng nên thể hiện tâm ý một chút.

Mà hiện tại, tôi đang ở trong phòng này, Sài Sài ở tầng dưới, đang bị Kiều bang chủ giày vò nửa sống nửa chết.

Còn lại, người tôi chỉ có thể là... Đồng Diêu.

Chết rồi, nếu để hán nhìn thấy, chắc chắn hán sẽ đi khắp nơi tuyên truyền chuyện này, giống như là tôi khắp nơi tuyên truyền việc xương bột biển của hán bị gãy vậy.

Nghĩ vậy tôi liền đưa tay bắt lấy điện thoại, dự định đập vào đầu Vân Dịch Phong.

Chờ hán té xỉu, sẽ đem hán nhét vào gầm giường, huỷ thi diệt tích.

Thế nhưng, không kịp rồi. Trong nháy mắt cánh cửa đã bị mở ra.

“Người sao lại trốn việc? Gọi điện thoại người cũng không nghe? Người...”, theo tiếng nói, bạn học Đồng Diêu đi vào.

Ngay lúc đó, tình cảnh là như thế.

Vân Dịch Phong mình trần đang nằm trên người tôi.

Mà tôi thì bị hán đè nặng, quần áo hơi có chút lộn xộn.

Tình cảnh thực tế như thế, cho dù là ai cũng nhìn ra được, giữa tôi và Vân Dịch Phong không thuần khiết.

Đồng Diêu phỏng chừng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh như thế này của tôi.

Hán đứng tại chỗ.

Trong mắt, có một loại tình cảm lướt qua.

Thực sự là quá nhanh, nên tôi nhìn không rõ lắm.

[1] Siberia (phiên âm Hán Việt: Tây Bá Lợi Á) là vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, chiếm gần toàn bộ phần Bắc Á và bao gồm phần lớn thảo nguyên Á-Âu. Khí hậu vùng này là khí hậu lục địa cận cực, nhiệt độ trung bình trong năm là 0 độ C, tháng 01 khoảng - 15 độ C.

[2] Khu bảo tồn thiên nhiên Ngọa Long, tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc được thiết lập năm 1963 và có diện tích 200.000 ha. Có hơn 4000 loài sinh vật được ghi nhận đang được bảo tồn ở đây. Khu bảo tồn Ngọa Long có hơn 150 con gấu trúc lớn có nguy cơ tuyệt chủng cao. Tháng 6 năm 1980, tại đây thành lập Trung tâm Nghiên cứu và Bảo tồn Gấu trúc lớn Trung Quốc.

[3] Thần Châu 6 - tàu vũ trụ có người lái thứ 2 của Trung Quốc, cất cánh ngày 12/10/2005 và đã trở về an toàn tại Siziwang (Nội Mông, Trung Quốc ngày 16/10/2005, đã bay tổng cộng 2,8 triệu km xung quanh quỹ đạo Trái Đất trong suốt 100 giờ.

[4] Điền tam đảo tứ: lộn xộn; bừa bãi; mất trật tự; rối bòng bòng (nói chuyện, làm việc)

[5] Nhất cổ tác khí: Chữ “cổ” ở đây là chỉ trống trận, còn “tác khí” có nghĩa là tinh thần hăng hái. Nguyên ý của câu thành ngữ này là chỉ khi bắt đầu chiến đấu thì tinh thần binh sĩ rất hăng hái. Thường dùng để ví về nhân lúc tinh thần mọi người đang dâng cao thì làm ngay cho xong việc.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tả truyện-Trang Công thập niên”. Thời Xuân Thu, chiến tranh xảy ra liên miên. Năm 684 trước công nguyên, nước Tề khởi binh tiến đánh nước Lỗ. Lỗ Trang Công dẫn quân ra Trường Chước để quyết một trận tử chiến với quân Tề. Khi nghe quân Tề nổi trống trận chuẩn bị tấn công. Lỗ Trang Công liền vừa định dẫn quân ra nghênh chiến thì bị Tào Khoái ngăn lại, ông cho rằng thời cơ chưa tới, khuyên Lỗ Trang Công hãy chờ đợi xem sao đã. Quân Tề thấy quân Lỗ không có động tĩnh gì lại nổi trống trận lần nữa,

nhưng Tào Khoái vẫn cho là thời cơ chưa đến. Quân Tề vẫn thấy quân Lỗ án binh bất động, lại nổi trống trận lần thứ ba để khiêu chiến. Bấy giờ, Tào Khoái mới bảo Lỗ Trang Công rằng: “Thời cơ tấn công đã đến”, kẻ đồ trống trận của quân Lỗ nổi lên như mưa dồn gió dập, đám quân sĩ đang cố nín chờ đợi nay đã bùng lên như sóng cồn. Quân Tề ba lần định tấn công nhưng không thành, nên tinh thần của quân sĩ đã bị tiêu giảm, tinh thần rất căng thẳng và mệt mỏi, thậm trí đã có người ngồi xuống nghỉ ngơi, bị quân nước Lỗ đột nhiên xuất kích đánh cho một trận tơi bời. Sau khi giành được thắng lợi, Lỗ Trang Công mới hỏi Tào Khoái rằng: “Vì sao lại phải đợi quân Tề nổi ba lần trống trận rồi ta mới đánh?”. Tào Khoái nói: “Đánh trận là phải nhờ vào tinh thần của binh sĩ. Khi đánh trống trận lần thứ nhất là lúc tinh thần binh sĩ hăng hái nhất, đánh trống lần thứ hai thì tinh thần binh sĩ đã bị tiêu giảm, đánh trống lần thứ ba thì dũng khí của binh lính đã bị hao tụt. Bấy giờ, binh lính của ta lao lên trong tiếng trống trận, một đạo quân đang tinh thần hăng hái, đánh một đạo quân đã uể oải mệt nhọc thì làm sao mà không thắng”.

[6] Một tạp chí thời trang của Trung Quốc

[7] Hanamichi Sakuragi: nhân vật chính trong truyện Slam Dunk/Cao thủ bóng rổ

[8] Áo sơ mi hoa màu sắc sặc sỡ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Lão bà của Đồng Diêu

Ba người chúng tôi cứ giữ nguyên động tác như thế, suốt một phút.

Sau đó, tôi hít sâu, đẩy Vân Dịch Phong đang đè ở trên người tôi một cái.

Tiếp theo, tôi làm như không có việc gì đứng lên, làm như không có việc gì dùng ngón tay chia ra chỉ hướng hai người, làm như không có việc gì nói: “Đồng Diêu, Vân Dịch Phong, hai người đều đã gặp nhau, ta cũng không giới thiệu nhiều.”

Đồng Diêu là người khôi phục phản ứng đầu tiên, hần nhìn Vân Dịch Phong, mỉm cười: “Vân tiên sinh, ta cho là, lần trước chú Tần đã nói rất rõ ràng.”

Vân Dịch Phong đứng lên, không coi ai ra gì mặc quần áo.

Động tác của hần từ tốn, đem làn da màu mật ong, cơ bắp mê người kia từng chút một che kín.

Cho đến khi mặc tử tế, hần mới nhân nhạ trả lời Đồng Diêu: “Ta đương nhiên không quên, chẳng qua là, tình huống bây giờ không giống nhau.”

“Không giống nhau?” Đồng Diêu giương giương khóe miệng, làm bộ đáng muốn rửa tai lắng nghe.

Cặp mắt Vân Dịch Phong ban đầu đã đen không thấy đáy, nhưng hiện tại xem ra là một màu đen thăm thẳm, ánh mắt đó đang quét về phía tôi.

Lòng tôi biết không ổn, hai chân chậm rãi di chuyển.

Nhưng Vân Dịch Phong vung tay lên, liền bắt được tôi, kéo đến trước mặt của hần đứng thẳng.

Tôi thỉnh thoảng cười hì hì, thỉnh thoảng cười ngốc nghếch.

Vân Dịch Phong giống như cúi thấp đầu xuống, bởi vì hơi thở cột nhà của hần phun trên da đầu tôi.

Gây nên một chút chấn động.

Tiếng nói của hần trên đỉnh đầu tôi vang lên, hướng về phía Đồng Diêu truyền đạt: “Chú Tần chẳng qua muốn ta không làm tổn thương đến người, nhưng bây giờ, cô ấy là người phụ nữ của ta, ta đương nhiên sẽ không làm chuyện gây bất lợi cho cô ấy, cho nên, là bạn bè của cô ấy, người có thể yên tâm”

“Phải không?” Đồng Diêu nhìn tôi từ xa, ánh mắt từ từ khép lại.

Lông mi tinh tế tí mỉ, che đi đôi mắt, chặn lại một loại tình cảm tựa sương khói.

Tôi rất buồn bực.

Ta nói này bạn học Đồng Diêu, ta cũng không có học Đọc Tâm Thuật, có chuyện gì thì người nói rõ ra được không?

Tôi trái lo phải nghĩ, đem toàn bộ đầu óc quây đến rồi tung như nồi cháo, cũng không nghĩ ra nên trả lời thế nào.

Phía sau tôi, là ánh mắt như lửa của Vân Dịch Phong.

Trước mặt tôi, là loại ánh mắt như sương mù của Đồng Diêu.

Tôi đã biến thành cái bánh quy kem Oreo.

Cuối cùng, tay tôi đưa ra vỗ một cái, nói: “Đói bụng rồi, đi, đến nhà Kiều bang chủ ăn chực đi.”

Tôi tính toán thế này, đi tới nhà Kiều bang chủ ăn chực, Đồng Diêu có thể thấy tận mắt gian tình của Sài Sài, như vậy thì, phần gian tình này của tôi cũng không tính là cái gì.

Kết quả là, ba người chúng tôi từ từ chậm rãi, mang tâm sự riêng đi tới nhà Kiều Bang chủ.

Gỡ một lúc lâu, cửa mới mở ra.

Trong phòng, có một con gấu lớn mặt mày hớn hở, tinh thần thoải mái vì ăn uống no đủ – Kiều bang chủ.

Còn có một con gấu trúc mặt như bị hun khói, mệt mỏi không chịu được – Sài Sài.

Lòng tôi vô cùng thông cảm.

Sài Sài, thật khổ cho thân thể bé nhỏ của mày.

Bởi vì ăn no, tâm tình của Kiều Bang chủ giống như ánh mặt trời tháng bảy, rất rực rỡ.

Ý của tôi là, hần không một câu oán hận, chuẩn bị xong cơm liền đem cho chúng tôi, để chúng tôi tùy tiện ăn.

Bàn cơm nhà Kiều bang chủ tương đối nhỏ, năm người phải chen chúc mới ngồi được.

Thật ra thì, ý của tôi là muốn ngồi ở giữa người đang uể oải như vừa mới bị ép khô là Sài Sài cùng với máy ép khô Kiều bang chủ.

Nhưng mà, Kiều bang chủ chân dài nhẹ nhàng đạp một cái, tôi liền lao đảo lăn đến chỗ ngồi cạnh một người khác.

Vừa khéo xui rủi làm sao, đúng lúc chỗ ngồi kia lại ở giữa Vân Dịch Phong và Đồng Diêu.

Một bên áp lực thấp, một bên áp lực cao, tôi bị hành hạ thật khổ sở.

Nhưng trời đất bao la, chết đói mới là chuyện lớn.

Tôi quyết định, đem mặt chôn trong chén cơm, ăn đến trời đất mù mịt, cha mẹ cũng không nhận.

Tôi đúng là làm như vậy.

Nhưng hiệu quả không tốt.

Đồng Diêu không dấu vết ghé vào tai tôi vừa nói: “Thân ái, ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của ta,... Vân Dịch Phong nói ngươi là người phụ nữ của hần, là thật?”

Tôi cũng học theo hần, không dấu vết ghé vào lỗ tai hần nói: “Thân ái, Kiều Bang chủ cùng Sài Sài đại chiến suốt hai ngày, chúng ta có muốn đánh cược đoán xem bọn họ tổng cộng dùng những tư thế gì? Ta đoán có tư thế "lão Hán đẩy xe" với "xe lửa tiện lợi", đánh cược một bữa cơm, ý ngươi thế nào?”

“Căn cứ vào sự hiểu biết của ta về Sài Sài, ta đoán bọn họ chỉ làm tư thế bình thường thôi.” Đồng Diêu chuyển đề tài câu truyện: “Được rồi, bây giờ nên trở về trả lời vấn đề vừa rồi.”

Tôi vừa định mở miệng giải thích tôi cũng không phải bạn gái của Vân Dịch Phong.

Nhưng lúc này, một miếng cánh gà béo mập bóng oai hùng bị bỏ vào trong bát tôi.

Âm thanh rất có ý vị của Vân Dịch Phong truyền tới: “Từ từ ăn, tránh để bị hóc xương... Nói chuyện, cũng giống như vậy.”

Lời tôi vừa mới định nói lên tới cổ, lại vèo vèo tụt xuống.

Tôi đang giật mình run sợ, một chiếc đũa xanh sáng bóng đưa rau củ bỏ vào trong bát tôi.

Đồng Diêu nở nụ cười khó lường truyền tới âm thanh: “Đừng sợ, coi như mắc kẹt, cũng sẽ có người giúp ngươi lấy nó ra. Cho nên, chỉ cần để ý mở miệng thật to rồi ăn, như vậy mới là Hàn Thực Sắc.”

Tôi không ngốc, đương nhiên nghe ra được ý tứ trong lời nói của bọn họ.

Nhưng mà, theo bên nào, mới là tốt nhất đây?

Tôi suy tư khổ sở.

Ví như thừa nhận có quan hệ cùng Vân Dịch Phong, như vậy, sau này sẽ có vô số phiền toái.

Ví như không thừa nhận, như vậy, Đồng Diêu có thể giúp tôi bao lâu đây?

Tôi chán chừ không quyết định.

Trong lòng có tâm sự thì dù ăn cơm do Kiều bang chủ làm cũng không còn thấy ngon nữa.

Mà ở bên phía Kiều bang chủ, cũng không có chú ý tới, hoặc mà nói, là căn bản không có tâm tư chú ý tới tình cảnh của tôi bên này.

Hắn thỉnh thoảng quay sang gấp thức ăn vào bát cho Sài Sài đang mệt mỏi, vừa gấp vừa ý vị thâm tường yếu ớt cười nói: “Ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút.”

Ăn ý chính là, ăn nhiều một chút, ăn no rồi, ta mới có thể ăn ngủoi.

Cầm thú.

Kiều bang chủ ngủoi là đại cầm thú.

Mặc dù tôi rất là phẫn nộ, nhưng xét thấy bên này cũng có chuyện phiền lòng.

Vì thế, phẫn nộ trong 3 giây, tôi liền đem Sài Sài ném sang một bên.

Tôi đem mặt tiếp tục chôn trong bát cơm, quyết định, bất kể Đồng Diêu hay Vân Dịch Phong nói gì, tôi đều thực hiện chính sách không thềm đề ý.

Ai ngờ chủ ý mới quyết định, Vân Dịch Phong lại dùng một loại nhìn như nói khề nhưng lại đủ để cho tất cả mọi người đều có thể nghe thấy tiếng nói mập mờ: “Tối hôm qua, có làm đau ngủoi hay không?”

Theo tiếng nói, chiếc đĩa của Đồng Diêu, nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn.

Một tiếng lộc cộc như có như không.

Tôi quyết định, đem mặt rời đi chỗ khác – tôi muốn vùi vào trong súp, tự mình chết chìm.

Sự thật chứng minh, trước khi tôi tự mình chết chìm, tôi cũng sẽ bị quẫn chết.

Bởi vì, Vân Dịch Phong tiếp tục dùng cái loại tương như thấp giọng nhưng lại đủ để tất cả mọi người nghe được: “Lần sau, ta sẽ cẩn thận hơn một chút.”

Tôi hiểu, chính sách không đếm xỉa kia là không thể thực hiện được.

Cứ như vậy mà tiếp tục, một bữa cơm ăn chưa xong, toàn bộ mặt mũi của tôi sẽ bị Vân Dịch Phong ném đến một chút cũng không còn.

Cho nên, tôi đứng lên, duỗi người một cái, xoa miệng một chút, nói: “Ta ăn cũng khá đủ rồi, các ngủoi cứ từ từ dùng.”

Tiếp theo, nhắc chân chạy trở về nhà, đem khóa sáng khóa tối, các loại khóa đều khóa lại hết.

Sau đó, bản thân nằm ở trên giường, ngủ đến gàu rơi lung tung.

Hôm nay, quả thật không phải ngày tốt.

Đoán chừng là buổi sáng cùng với Lão viện trưởng tranh tài, thế lực tiêu hao.

Hơn nữa còn bữa cơm trưa kia, kiệt sức! Không bao lâu thì tôi ngủ say như chết.

Giữa chừng, có người tới gõ cửa.

Nhất định là Vân Dịch Phong hoặc là Đồng Diêu, tôi giả làm heo chết, không để ý tới.

Tiếp theo, điện thoại reo lên, tôi nhắc lên, là âm thanh của Vân Dịch Phong, muốn tôi mở cửa.

Tôi nhìn không khí, nói: “Tâm tình ta không tốt, đang hoài niệm cuộc sống trước kia, không muốn mở.”

“Cuộc sống luôn tiến lên phía trước.” Vân Dịch Phong nói: “Người chưa thử qua, làm sao sẽ biết cuộc sống cùng với ta sẽ không đặc sắc bằng mỗi ngày của người hiện nay?”

Lần này, Vân Dịch Phong dùng một loại giọng nói thương lượng.

Tôi nghe, còn cố gắng tiếp thu.

Chưa thử qua, làm sao biết những ngày ở chung với hắn sẽ không đặc sắc bằng những ngày của tôi hiện nay.

Rất nhiều chuyện, quả thật phải thử qua mới biết.

Chính là, loại đại sự này, nếu thử không tốt, thì có thể phải hy sinh rất nhiều thứ.

Quả thật, nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, quyết định thử một chút, nói không chừng lại hợp nhau.

Nhưng mà, tôi cuối cùng vẫn cảm thấy, trong lòng không yên.

Thấy tôi không lên tiếng, Vân Dịch Phong nói: “Ta cho người chút thời gian, suy nghĩ một chút đi.”

Khi hắn sắp cúp điện thoại, tôi chợt liều lĩnh nói một câu.

Cũng là một câu đề trong lòng tôi rất lâu: “Tại sao lại là ta? Ý ta là, người muốn nữ nhân thế nào lại không có?”

Mặc dù giờ phút này tôi không nhìn thấy mặt mũi Vân Dịch Phong, nhưng tôi rõ ràng cảm giác được hắn đang cười, giọng cười thật trầm: “Chưa bao giờ có một nữ nhân, có thể lôi kéo mệnh căn của ta.”

Sau đó, hắn cúp điện thoại.

Tôi cảm ông nghe, sững sờ hồi lâu.

Cuối cùng, cho tôi một quyết định.

Vân Dịch Phong nếu như không có khuynh hướng bị ngược đãi, tôi lập tức cắn đứt đầu lưỡi, máu phun 3 tấc.

Bây giờ, một vấn đề đặt ra trước mắt tôi.

Vân Dịch Phong cho tôi thời gian cân nhắc, rốt cuộc có muốn làm người phụ nữ của hắn hay không.

Phải nói rằng, mỗi người đàn bà trong lòng đều có một giấc mộng về dân hắc đạo.

Người đàn ông sống trong cảnh tàn sát khốc liệt, nhiệt huyết tràn đầy, còn có nghĩa khí, tản phát ra dày đặc hormone nam tính.

Bọn họ là người trong bóng tối.

Là người ở trong những sa ngã đọa lạc.

Mà bóng tối và sa ngã là bản tính của con người, cái bản tính luôn được cố gắng giấu đi.

Bọn họ có lực hấp dẫn rất nguyên thủy.

Làm nữ nhân của lão đại, chắc chắn là rất mê người.

Nhưng lúc cái bánh kem mê người đó được đặt trước mặt tôi, tôi lại cứ do dự không quyết.

Làm hay không làm, đây là một vấn đề lớn.

Vấn đề lớn rất khó khăn.

Đang lúc không nghĩ ra đáp án, biện pháp tốt duy nhất chính là, ngủ.

Tôi quyết định, tiếp tục ngủ.

Ngủ cho đến khi biến thành hóa thạch thì thôi.

Vì vậy, tôi rút hết dây điện thoại, đem điện thoại đi động tắt máy, trùm đầu ngủ.

Ngủ một mạch đến lúc tự nhiên tỉnh, bên ngoài màn đêm đã buông xuống.

Tôi thầm nói một tiếng hồng hét – tôi nay nhất định sẽ mất ngủ.

Mới vừa mở máy điện thoại di động, thì có điện thoại gọi tới.

Điện thoại hiện lên tên là “Tiểu ngựa giống” – Tôi học theo Sài Sài đổi tên.

Tôi nhận máy, chuẩn bị tiếp nhận thăm vấn của Đồng Diêu.

Nhưng là, hần lại nói một câu: “Xuống, ta dẫn người đi đưa xe.”

Xuống?

Tôi đi chân trần tới trước ban công, cố gắng đưa đầu ra hướng lầu dưới nhìn xuống một cái, liền nhìn thấy một chiếc Audi N8 màu đen dừng lại trên nền đất trống ở trước lầu.

Mà bạn học Đồng Diêu của chúng ta đang đứng bên cạnh xe, cầm điện thoại di động, ngẩng đầu hướng tôi nhìn.

Ánh đèn phủ lên khuôn mặt Đồng Diêu một tầng lụa mỏng mỏng lung.

Thân ảnh của hần, nhàn nhạt, có một loại thanh nhã.

Mặc dù cách rất xa, nhưng tôi dường như có thể thấy được khóe miệng của hần nhếch lên một kiểu cười lười biếng của lưu manh.

Thân hình cao lớn thẳng tắp, cộng thêm cái xe phong cách, nhất là hần còn vừa ngẩng đầu lên.

Tình cảnh này, hơi có chút cảm giác lãng mạn của phim thần tượng.

Tôi là chị, nếu như không có hơn trăm con muỗi đang vây quanh cái đèn đường mà nói.

Nhìn những con sâu nhỏ kia, rùng mình một cái.

Thật là, mỗi buổi tối đều ở dưới cái đèn đường chơi NP.

Một đám muỗi không có tổ chất.

Dù sao đợi ở nhà cũng mất ngủ với chơi game, tôi liền đáp ứng Đồng Diêu, dùng thời gian nửa giờ để chuẩn bị, tiếp theo xuống lầu.

Vốn cho là, hần nhìn thấy tôi, nhất định phải cười nhạo đôi câu đối với gian tình của tôi cùng Vân Dịch Phong.

Nhưng mà không có, tôi ngồi ở chỗ cạnh tài xế nửa giờ, bệnh trĩ cũng thiếu chút nữa tái phát, hần ngay cả tên Vân Dịch Phong cũng không hề đề cập tới.

Tôi trộm ngấm nhìn hần.

Về mặt Đồng Diêu bình tĩnh.

Tôi trong nháy mắt cảm thấy hần thật rộng lượng.

Gian tình nếu như phát sinh trên người hần, vậy tôi nhất định sẽ lấy chuyện này truyền bá cho ai ai cũng biết.

Ví dụ căn kê, có thể tham khảo sự kiện hải tảo thể (xương bọ biển)

Dù sao cũng phải nói thật, tôi mặc dù cả ngày thích đá kích Đồng Diêu, nhưng vẫn rất bội phục hần.

Đứa nhỏ này, đầu óc rất thông minh.

Chưa bao giờ nghiêm túc học tập, nhưng thành tích mỗi cuộc thi đều là đứng đầu khóa học.

Đáng tiếc vận số không tốt lắm, ở một ngày trước kỳ thi phân ban của lớp 10, tự nhiên lại đau bụng, nói là cả đêm cũng không ngủ.

Cho nên, lúc cuộc thi sang ngày thứ hai, hần chỉ làm một nửa bài thi.

Thật là bất hạnh, liền giống như tôi, bị quét đến lớp phổ thông.

Dù sao tôi cũng được tiện nghi, bởi vì số báo danh của chúng tôi cạnh nhau, cho nên mỗi lần có cuộc thi cũng có thể ngồi chung một chỗ.

Vì vậy, tôi có thể lấy đáp án của hần tham khảo, thi đỗ cao phân.

Có người nói, khi người không ngừng nhớ lại những ngày đã qua, chứng tỏ rằng người đã già.

Tôi đây sao lại thường xuyên nhớ lại, chẳng lẽ là báo hiệu tôi đang bước vào thời kỳ già yếu sao?

“Đang suy nghĩ gì?” Đồng Diêu đột nhiên hỏi.

“Nhớ người.” Lời tôi nói không có đi qua đại não, trực tiếp đem ra ngoài.

Quả nhiên, trên mặt Đồng Diêu phủ lên một tầng ánh sáng mập mờ: “Thế nào, yêu ta?”

“Không sai.” Tôi nghiêm túc nhìn hắn, nói: “Ta cảm thấy, ta trong lúc bất tri bất giác, đã yêu người rồi.”

Tôi hoài nghi kỹ thuật lái xe của Đồng Diêu đột nhiên không tốt, bởi vì xe đang đi trên con đường thẳng tắp chợt đảo một cái.

Giống như là người đang rút gân.

“Nói giỡn thôi.” Tôi rất ủy khuất: “Bị ta yêu có đáng sợ như vậy sao? Phản ứng quá lớn rồi.”

“Vậy nếu như ta nói, ta cũng yêu người?” Đồng Diêu nói.

Tâm mắt của hắn, vẫn nhìn về phía trước.

“Có thật không?” Tôi cười.

Trên mặt Đồng Diêu, không nhìn ra được một chút tình cảm phức tạp nào.

Hắn nói: “Nếu như ta nói, là thật thì sao?”

“Vậy ta sẽ vội vàng cùng người kết hôn, tiếp theo hạ độc chết người, cướp lấy tài sản.” Tôi cười thật âm hiểm.

“Quả nhiên độc ác nhất là lòng dạ đàn bà.” Đồng Diêu lắc đầu, lúc ánh mắt liếc qua bộ ngực của tôi, ánh mắt dừng lại, nói: “Người rất cuộc đã nhét bao nhiêu thứ vào chỗ đó vậy?”

“Thứ ta mặc chính là áo lót chỉnh hình, còn dùng băng dính các thứ.” Tôi hai tay tự mình đặt trước bộ ngực đầy đặn, nâng nâng lên, giống như tiểu hài tử khoe của quý, cười ngu ngơ hề hề nói: “Như thế nào? Có phải rất hùng vĩ hay không? Có giống đỉnh Everest không?”

“Người là bị những nữ nhân kia đã kích?” Người hiểu tôi cũng chỉ có bạn học Đồng Diêu.

Lần trước do tôi không chuẩn bị chu đáo, lại mặc quần áo thể thao so với mặc đồ ngủ chỉ tốt hơn một chút.

Ở giữa các cô gái ngực to do đám tay chơi dẫn đến thì có thể coi như giống Thái Bình công chúa vậy, thật sự rất mát mắt.

Mới vừa rồi trước khi ra cửa, tôi phí hết tâm tư, bó bụng, cánh tay, đem mỡ trên vú toàn bộ chen đến ngực.

Đúng là trời không phụ người có lòng, vừa làm như vậy, tôi thành công thăng chức áo ngực đến size D.

Sờ bộ ngực của mình, tôi thật vui mừng, miễn phí lôi kéo Đồng Diêu cùng coi: “Như thế nào? Mặc dù là giả, nhưng bên trong thật đều là của chính ta, hàng thật giá thật, không lừa già gạt trẻ.”

Đồng Diêu ngắm tôi một cái, dùng một kiểu biểu lộ bất đắc dĩ đến nghẹn ngào.

Đồ kị, đồ kị trắng trợn nha.

Đứa nhỏ này, trước ngực chỉ có hai khối anh đào, khó trách nhìn cái đỉnh Everest này của tôi không vừa mắt.

Đang nói, xe liền lái đến một bờ sông trên đường.

Trắng sáng rực rỡ, một đám ăn bám đều mang toàn xe hàng hiệu cùng với đám nhóc ngực bự ở đó chờ.

Thấy xe chúng tôi ở xa xa, đáng về bọn họ rất hưng phấn.

Xem ra, là đang đợi Đồng Diêu đây.

Tôi cố gắng ưỡn ngực, vênh vào tự đắc trong xe, âm thầm hy vọng có thể hấp dẫn năm sáu, hoặc là ba bốn hay ít nhất một hai ánh mắt của mấy tên ăn bám.

Vận khí không tệ, phần lớn ánh mắt của bọn ăn bám đều dừng lại trên ngực tôi.

Một tia ánh sáng bạc lóe lên trên răng cửa của tôi.

Tôi đang dương dương đắc ý a.

Nhưng ngay sau đó, tôi liền nghe thấy một trận xì xào bàn tán.

“Làm thật giả tạo a.”

“Chính là, Đồng ca thế nào lại thích ngực giả?”

“Quá tròn rồi, hai cái ngực đó có thể so với bánh bao đậu ta ăn hôm qua đó.”

Lúc này, một người tôi có chút quen biết Bồng tai đệ đệ đi tới bên cạnh tôi, nhỏ giọng thương xót nói: “Tỷ, người muốn bơm ngực tại sao không nói cho ta? Ta biết bác sĩ phẫu thuật bộ ngực tốt nhất trong thành phố, làm xong nhìn rất tự nhiên nha. Người làm ở đâu vậy? Ta dẫn người đến chỗ tên bác sĩ kia đập cho hấn một trận, làm trông giả như vậy, thật không xem ngực của tỷ ra gì cả.”

Cúc hoa tôi căng thẳng, lệ rơi đầy mặt.

Mà Đồng Diêu, thì đã chạy đến sau xe ngựa mặt lên trời cười một hồi.

Không có được tán thưởng, ngược lại còn bị khinh bỉ.

Trái tim của tôi trong nháy mắt xám lại thành một tảng.

Lúc này, Triệu công tử lại tới, tay phải ôm lấy nữ xinh tươi, mặt hạnh phúc như nước, chân mày lá liễu nhàn nhạt như khói, tiếng cười thanh thanh như núi.

Triệu công tử kia vẫn một dạng vênh vào tự đắc, cao ngạo tự đại, như viết trên trán “Ta lợi hại nhất.”

Chẳng qua đến gần, thấy tôi, lông mày hấn run lấy bầy, tiểu kê kê rụt một cái.

Tôi nhếch môi, một tia âm quang lóe qua trên răng tôi: “Triệu công tử, ta một lòng đợi người tới phẫu thuật sinh thực khí đây, ngàn vạn không cần giấu bệnh sợ thầy thuốc a.”

Mặt mũi Triệu công tử, từ màu quả cà chua, biến thành cà tím, cuối cùng biến thành biến thành trái dưa chuột, ở giữa lúc đó, còn có một lần biến thành tờ giấy A4.

Cuối cùng, hấn quyết định đem tức giận từ trên người tôi trút qua người Đồng Diêu. “Đồng tổng, thế nào, có phải lần trước gọi một tiếng ca ca chưa thấy đã, lần này muốn gọi thêm mấy tiếng đại ca?”

“Kia, phải xem Triệu công tử có chịu cho ta cơ hội gọi hay không?” Đồng Diêu không chút nào tức giận, cười nhàn nhạt.

“Yên tâm, ta nhất định cho người cơ hội.” Triệu công tử lại cười gian, thật là ghê tởm: “Lần này, chúng ta đánh cuộc lớn một chút, nếu như người thua, phải quỳ xuống gọi ta một tiếng đại ca.”

“Được.” Đồng Diêu cũng cười gian, thật là phong lưu vô hạn: “Nhưng mà, nếu như Triệu công tử thua, phải để cho bằng hữu là ta tự mình giúp người phẫu thuật chỉnh hình sinh thực khí.”

Nghe vậy, tôi vỗ tay bảo hay.

Triệu công tử vốn đang do dự, nhưng tại mọi người lên tiếng cổ vũ liền cắn răng một cái, đồng ý.

Tuyến đường đua xe vẫn giống như lần trước.

Nhưng mà, lần này, bọn họ chỉ tranh tài đơn độc, không mang theo nữ nhân.

Cũng tốt, tôi cũng tự biết rõ, có tôi ở đây, bạn học Đồng Diêu muốn thắng là rất khó khăn.

Một nửa số người đang ở điểm xuất phát chờ, mà tôi, Bồng tai đệ đệ cùng một nửa người còn lại chờ ở đích.

Đoạn giữa có một khoảng thời gian là không nhìn thấy xe, chỉ có thể dõi theo chờ.

Bồng tai đệ đệ không có việc gì làm, liền bắt đầu tìm đề tài cùng tôi tán gẫu.

Cái gì sinh nhật, chòm sao, nhóm máu, sau khi hỏi xong toàn bộ một lần, hấn lại bắt đầu hỏi giao tình của tôi cùng Đồng Diêu.

Tôi theo sự thực mà đáp, nói, tôi và Đồng Diêu, còn có Sài Sài, là bạn học, là bằng hữu, là tam tiễn khách.

Trò chuyện trò chuyện, Bông tai đệ đệ đột nhiên hỏi: “Tỷ, nếu người cùng Đồng ca quan hệ tốt như vậy, vậy người xác định chắc chắn biết vợ của hắn là ai.”

“Vợ?” Tôi xua xua tay: “Bạn gái hắn giống như học sinh của Khổng tử trải rộng khắp thiên hạ, nhưng mà vợ ở đâu ra?”

“Có mà.” Bông tai đệ đệ vẻ mặt thành thật: “Đồng Diêu có một bà xã bí mật, luôn luôn giấu giếm, không để chúng ta gặp.”

Tôi vừa nghe, mọi tế bào bất quá trong cơ thể toàn bộ bộc phát lên: “Người lặp lại lần nữa?!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Súc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Chân tướng của việc đính hôn

Bông tai đệ đệ dường như bị sự kích động của tôi hù dọa, nói năng cũng lắp bắp: "Chuyện kia, chuyện kia, ta, chuyện ta vừa nói chính là, Đồng ca ấy mà, Đồng ca hắn có một bà xã bí mật."

"Cái gì gọi là bà xã bí mật?" Tôi tò mò cực độ cộng với nhiệt huyết sôi sục lại thêm thú tính đại phát.

"Chuyện kia, chính là, ngẫu nhiên trong lúc vô tình Đồng ca nói ra cái gì ‘bà xã của ta’, sau đó chúng ta hỏi hắn, bà xã trong lòng của hắn rốt cuộc là ai, vì sao phải giấu diếm không cho chúng ta thấy." Bông tai đệ đệ nhớ lại nói: "Đồng ca nói, bà xã hắn đã ra nước ngoài, có thể phải lâu rất lâu mới trở về, cũng có thể vĩnh viễn sẽ không trở về."

"Ra nước ngoài?" Tôi cau mày thành một chữ "Xuyên" (川): "Cô ta đi đâu?"

"Không biết, chuyện về cô ấy, Đồng ca đã nói một câu như vậy, chúng ta cũng không tiện hỏi nhiều." Bông tai đệ đệ khoát khoát tay.

Không biết vì sao, trong lòng tôi có chút cảm xúc không rõ.

Chuyện lớn như vậy, Đồng Diêu lại có thể giấu tôi.

Thì ra, hắn một mực chờ một cô gái.

Nói vậy, tất cả tình cảm của tôi hắn gần như đều biết hết.

Mà cái gian tình bí mật này của hắn, lại ngay cả một chút mùi tôi cũng không ngửi thấy, nghĩ lại thì có loại cảm giác thất bại.

Tôi ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng ở xa, vài đám mây nhạt vẩn vút, dường như cuộn lại tầng tầng gợn sóng lẫn lẫn.

Hơn nữa, tôi bỗng nhận ra, có lẽ tôi cũng không hiểu Đồng Diêu như bản thân mình nghĩ.

Đang trải lòng với trăng, phía trước lại vọng tới một tràng tiếng va chạm mạnh, tầng tầng lớp lớp vang thẳng đến tận trời.

Tôi phục hồi tinh thần lại, nhìn thần sắc khẩn trương của những người xung quanh, vội hỏi: "Làm sao thế?"

Mặt bông tai đệ đệ cứng đờ, hơn nửa ngày mới trả lời: "Hình như, là xe của Đồng ca bọn họ đã xảy ra chuyện!"

Nghe vậy, trái tim tôi, như bị một bàn tay lạnh buốt bóp mạnh, lạnh đến cả người tôi phát run.

Đầu óc tôi cũng không kịp hoạt động, như bị một lực nào đó lôi kéo, liền vội vã chạy về phía âm thanh truyền đến.

Con đường ven sông yên tĩnh, chỉ có đèn đường sáng rực không tiếng động mà chiếu xuống mặt đường.

Bên phải tôi, là nước sông trong vắt, trong sắc tím thẫm của bầu trời, lững lờ mà trôi đi.

Bề mặt của nó chiếu rọi ánh đèn của hàng vạn ngôi nhà, mang theo những ảo ảnh kia, chậm rãi hướng về phía đông.

Giày cao gót của tôi phát ra tiếng vang lách lách trên nền xi măng, càng không ngừng gõ vào bên tai tôi, gõ ra Phạn âm[1] của hồi ức.

Khi tôi chạy bộ, là lòng chân trước[2] chạm đất.

Đây là phương pháp Đồng Điều dạy cho tôi, hần nói như thế dùng sức ít, chạy được nhanh.

Khi kiểm tra cuối kỳ môn thể dục lớp 11, tám trăm mét khổ liệt, phải chạy xong trong 3 phút 50 giây.

Nói thật, tôi nhìn đường chạy kia, chân đã bắt đầu nhũn.

Vì thế, mỗi ngày trước giờ tự học buổi chiều, tôi lại giấu Ôn Phủ Mịch lặng lẽ đến sân vận động luyện tập —— chạy đến mồ hôi đầy người, bị hần nhìn thấy rất ảnh hưởng đến hình tượng.

Nhưng lần nào chạy không đến vài phút, Đồng Điều đều sẽ bỗng nhiên xông đến, ôm một quả bóng rổ đứng bên cạnh, đã kích tôi vài câu, nói tôi chậm như rùa linh tinh gì đấy.

Nhưng sau khi đã kích xong, vẫn sẽ chạy cùng tôi.

Sau đó, nắng chiều xuống, trên sân vận động mênh mông, sẽ vang lên tiếng chân của chúng tôi.

Nhưng cho dù là như vậy, đến cuối cùng, 800 mét của tôi vẫn không đạt tiêu chuẩn.

Đến lúc thi lại, thầy giáo thể dục mắt nhắm mắt mở.

Đồng Điều liền tiến vào đường chạy, kéo tay của tôi, giống như kéo lợn chết kéo tôi đến đích.

Tôi ngồi gập người, vừa thở hổn hển, vừa ngẩng đầu, vừa liếc mắt thì thấy nụ cười lưu manh của hần.

Mái tóc như là nhuộm ánh vàng, mềm mại ảm áp.

Trong đôi mắt toát lên ý cười trong veo lười nhác.

Lúc đó, trong lòng tôi tức khắc nảy ra một câu: tên này, thật đúng là mụ nội nó đẹp trai.

Mà bây giờ, tiếng chạy của tôi, liền hòa cùng tiếng chân lúc đó chồng chéo lên nhau.

Lòng ngực của tôi, đã thành một cái lỗ đen, hoàn toàn không có đáy.

Trái tim, chỉ không ngừng mà trầm xuống.

Nếu Đồng Điều... Nếu Đồng Điều... Nếu...

Tôi không dám nghĩ tiếp nữa, đôi chân, lao như bay về phía trước.

Tôi nghĩ, đại khái là tôi đã chạy hai cái tám trăm mét, rốt cuộc, tôi nhìn thấy xe của Đồng Điều bọn họ.

Tôi dừng lại.

Bởi vì tôi nhìn thấy, bị đâm vào, là chiếc xe thể thao màu đỏ chói phong cách kia của Triệu công tử.

Đã đâm vào bồn hoa ven đường.

Mà xe của Đồng Điều, hoàn toàn không tổn hại gì.

Tôi nhìn Đồng Điều từ trong xe đi xuống, trái tim lúc này mới trở lại vị trí cũ.

Chân tôi mềm nhũn, giống như cao su dính vào cột đèn đường bên cạnh.

Lúc này, gió lạnh vừa thổi, tôi liền run lên.

Lúc này mới phát hiện, lưng đều ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Tiếp đó, vang lên một loạt tiếng chạy, những người kia nối tiếp nhau đi đến, bao quanh hiện trường tai nạn.

Mà ở rất xa, Đồng Điều thấy tôi, bước nhanh về hướng tôi.

"Người không sao chứ?" Đôi mày đen của Đồng Điều nhíu lại: "Sao mặt lại bỗng nhiên trở nên trắng như vậy?"

Tôi mặt mội mà khoát tay, muốn mở miệng, nhưng mà yết hầu cũng khô khốc, giống như là dính vào nhau, cố gắng tách ra, có chút đau.

Tôi lấy tay xoa yết hầu, nuốt mấy ngụm nước bọt, lúc này mới mở miệng: "Loại tai nạn này thường xuyên xảy ra sao?"

"Lúc nào cũng có chuyện ngoài ý muốn mà." Đồng Điều nói.

Tôi ngẩng đầu, nghiêm túc mà nhìn hắn, nói: "Đồng Điều, về sau đừng chơi trò này nữa, người cũng đừng đem tính mạng của mình xem như tính mạng của một mình người."

Khỏe miệng Đồng Điều mang theo một chút bất cần đời: "Vậy tính mạng của ta còn là của ai?"

"Người gặp chuyện không may, đừng nói là cha mẹ người, cho dù là với ta và Sài Sài, người cũng không thể ăn nói a." Tôi trừng hắn.

Trên mặt của Đồng Điều, thoáng qua một chút ánh nhẹ nhàng mờ nhạt.

Hắn nói: "Yên tâm, ta sẽ không sao."

Nguyên nhân của tai nạn rất đơn giản.

Mắt thấy sắp đến đích, Triệu công tử vẫn còn ở phía sau.

Hắn không chịu thua, trong tình thế cấp bách, sử dụng ám chiêu, đâm vào đuôi xe của Đồng Điều.

Đồng Điều bỗng bẻ tay lái đúng lúc, tránh được một đòn này.

Mà Triệu công tử, tránh không kịp, đâm vào trên bồn hoa.

Nhưng mà còn may, có túi khí an toàn chặn lại, không có gì đáng ngại.

Chỉ là, Triệu công tử sợ có di chứng gì, đã vội chạy đến bệnh viện tiến hành kiểm tra toàn diện.

Đã xảy ra tai nạn này, mọi người không có tâm tình nào chơi nữa, đều ai về nhà nấy.

Mà tôi cùng Đồng Điều tạm thời còn chưa muốn trở về, bèn đến bờ sông, lẳng lặng bước đi.

Trên bờ sông có vài hòn đá nhỏ, chân giẫm lên, lồi lõm không bằng phẳng.

Bước đi, tôi lấy khuỷu tay huých huých cánh tay Đồng Điều.

Đồng Điều không trả lời tôi.

Tôi tiếp tục lấy khuỷu tay huých hắn, tăng lực mạnh lên.

Hai tay Đồng Điều đút ở trong túi quần, xấu xa mà cười, nói: "Người dùng ngực của người mà huých, không chừng ta có thể nhận ra."

Dưới ánh trăng, mắt của hắn mang theo một loại ánh sáng mơ màng.

Tôi phê phán: "Đồng Điều, người không phúc hậu."

Đồng Điều khó hiểu: "Sao cơ?"

Tôi nói: "Bà xã người là ai?"

Bước chân của Đồng Điều bỗng chốc dừng lại, mà người cũng bỗng chốc rút lại sau tôi.

Nhưng rất nhanh, hắn liền khôi phục, tiếp tục đi bên cạnh tôi: "Là Trần Nghị nói với người?"

Trần Nghị là tên ba mẹ bông tai đệ đệ đặt cho hắn.

Tôi không chút khách khí mà bán đứng bông tai đệ đệ, nói: "Đúng vậy, này, cô gái kia, rốt cuộc là ai? Nghe nói đã ra nước ngoài, chẳng lẽ là hoa hậu giảng đường trước đây của trường chúng ta, nghe nói nàng đi Pháp, thật không ngờ, người giấu chúng ta cùng cô ta vương vẫn không dứt."

Đồng Điều cười nhạt không nói.

"Đồng Điều, người thật không phúc hậu." Tôi cảm thấy có chút bất công: "Chuyện của ta và Sài Sài, người biết toàn bộ, nhưng người có chuyện, lúc nào cũng giấu chúng ta."

"Vậy được, người nói rõ chuyện của người trước." Đồng Điều quay đầu lại, nhìn tôi, trên mặt, toát lên một tầng sáng trong: "Người và Văn Dịch Phong, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Trông mắt tôi chuyển lên phía bên phải, cánh môi hơi nhếch lên hạ xuống, cân nhắc hồi lâu, cuối cùng nói: "Ta và hắn, vốn là oan gia, nhưng là bởi vì một loạt sai sót ngẫu nhiên, không cần thận đã như thế."

"Như thế nào?" Khóe miệng Đồng Diêu nhếch nhẹ.

"Thu hồi cái về mặt kia của ngươi, thật giống như ngươi chưa làm qua vậy." Tôi bày tỏ xem thường hành động giả bộ thuần khiết của Đồng Diêu.

"Kể đó thì sao?" Đồng Diêu hỏi.

"Kể đó, ngươi cũng thấy rồi, hấn muốn để ta làm nữ nhân của hấn." Tôi nói thật: "Còn cho ta một khoảng thời gian suy nghĩ."

Trên mặt Đồng Diêu, có gợn sóng của nước sông phản chiếu, vàng sáng trong suốt, bênh bồng: "Vậy câu trả lời của ngươi là gì?"

"Ta không biết." Tôi hơi thở dài: "Ta nghĩ, có phải nên đi về phía trước không."

"Ngươi có thể quên Ôn Phủ Mịch?" Đồng Diêu hỏi.

Tròng mắt của tôi tiếp tục nhìn phía xa.

Lướt qua dòng nước sông trong vắt, lướt qua nhà cao tầng, lướt qua đèn đóm của hàng vạn ngôi nhà, lướt qua UFO..... Nhìn lắm rồi, là cái bảng hiệu quảng cáo kêu gọi đầu tư[3].

"Vẫn còn sớm." Thấy tôi không nói chuyện, Đồng Diêu khẽ thông thả mà đưa ra kết luận.

Tôi thu hồi mắt lại, cúi đầu nghĩ ngợi, nói: "Kỳ thật, đã rất lâu rồi ta không nghĩ đến Ôn Phủ Mịch."

"Phải không?" Đồng Diêu tiếp tục khẽ thông thả hỏi.

Đây không phải loại giọng điệu tin tưởng.

Tôi cúi đầu mà nói: "Là thật, trải qua chuyện Thịnh Du Kiệt, ta nghĩ, có những tình huống, đã thay đổi rồi... Ta biết, người luôn phải nhìn về phía trước. Đương nhiên, ta không phủ nhận, trong lòng ta Ôn Phủ Mịch có vị trí quan trọng, thế nhưng, có lẽ... bây giờ là lúc ta từ bỏ hấn."

"Cho nên, ngươi muốn dùng Vân Dịch Phong để thử nghiệm một chút, xem rốt cuộc ngươi có phải đã quên hấn hay không?" Phía sau Đồng Diêu, là bầu trời tím thẫm, hấn hòa vào bên trong cảnh trí như thế, có một thứ sâu lắng.

"Tình cảm, làm sao có thể thử nghiệm." Tôi lắc đầu.

Theo động tác, một sợi tóc vương trên lông mày của tôi.

Áo màu tối, người cũng lười, tôi không muốn động tay, bèn chớp mắt, muốn để nó tự nhiên rơi xuống.

Đến sợi tóc kia tính cách cũng cứng cỏi, cứ không chịu rơi xuống.

Tính cách tôi cũng không mềm, chính là không đưa tay, bắt mình đấu với nó.

Cuối cùng, một bàn tay đưa ra, gỡ sợi tóc kia xuống giúp tôi.

Bàn tay thuận tiện lướt qua mũi của tôi, ảm áp, đầu ngón tay có hương thuốc lá nhẹ nhẹ.

Tiếng Đồng Diêu truyền đến: "Ta nghĩ, ngươi còn chưa buông bỏ Ôn Phủ Mịch."

"Cái gì mới gọi là buông bỏ chứ?" Tôi hỏi lại: "Là quên hết hấn? Một chút cũng nhớ đến?"

Giọng nói của tôi, không biết thế nào, có chút mạnh bạo.

Lúc này, gió đêm thổi qua, thổi mặt sông lăn tăn, ánh sáng kia nửa là óng ánh nửa là nhọt nhạt, lay động như trong mắt của Đồng Diêu.

Hấn ôn hòa nói: "Không, bỏ được là chỉ, ngươi bằng lòng sống bên một người khác. Ngươi hiểu rằng, ở bên cạnh người kia, sẽ vui vẻ hơn ở bên cạnh Ôn Phủ Mịch. Lúc đó giữa Ôn Phủ Mịch và người kia, ngươi chọn người sau, đây chính là buông bỏ."

Tôi cúi đầu, nhìn đá cuội dưới lòng bàn chân, nhẩn nhai, có ảm ướt: "Không cần phải quên sao?"

"Rất nhiều chuyện, chúng ta đều là không quên được, trên thực tế, cũng không cần thiết phải quên." Đồng Diêu trả lời như vậy.

"Ta không hiểu." Tôi thở dài: "Kiếp sau ta muốn làm trùng cỏ[4], ta muốn làm một té bào, hoặc là, chỉ đi làm một hạt bụi nhỏ... Như vậy, sẽ không cần suy nghĩ, suy nghĩ và lựa chọn, là những thứ rất phiền phức."

"Xem ra, kiếp sau ta phải làm kính hiển vi rồi." Đồng Diêu nói.

"Vi nhìn ta?" Tôi lấy cái đầu cứng cạo vào vai của hắn: "Khi đó ta còn không ngực, có gì đáng nhìn?"

Đồng Diêu tàn nhẫn mà cười, tàn nhẫn nói: "Nói cứ như là hiện giờ ngươi có ngực vậy."

Nghe vậy, tôi nhắm mắt lại, nhắc nhở bản thân.

Phải bình tĩnh, tôi nhất định phải bình tĩnh.

Thằng nhãi này là đồ kỵ, đồ kỵ trắng trợn.

Sau khi điều chỉnh hô hấp xong, tôi dẫn dắt đề tài đến hắn: "Được rồi, bây giờ có thể nói cho ta biết bà xã ra nước ngoài kia của ngươi là ai rồi."

"Ta có từng bảo là muốn nói với ngươi sao?" Đồng Diêu nheo mắt lại, xấu xa cười.

Tôi cẩn thận nhớ lại lời vừa rồi của hắn.

Đồng Diêu quả thật chỉ bảo tôi nói rõ chuyện với Văn Dịch Phong, không có đồng ý nói với tôi chuyện bà xã hắn.

Lại chịu thiệt rồi.

Tôi rất ử rữ, nhưng không buông tha, tiếp tục hỏi: "Có phải bạn học đại học của ngươi không."

Không sai, thời trung học hắn ở ngay dưới tầm mắt tôi, không có người nào khả nghi cả.

Mà lúc đại học, tôi và hắn theo hai trường khác nhau, chắc là vào lúc đó, đứa nhỏ này mới có mục tiêu.

"Lúc cần biết, tự nhiên sẽ biết." Đồng Diêu lại dùng kiểu trả lời cho có lệ này với tôi.

"Vậy cụ thể là lúc nào?" Tôi kéo áo của hắn.

"Cái này, phải xem mệnh của mọi người." Trong lời nói của Đồng Diêu, Phật quang vạn chiếu.

Tôi hết cách, chỉ có thể từ bỏ.

Văn Dịch Phong khá là giữ chữ tín, nói cho tôi thời gian suy nghĩ, thì thật sự không đến phiên tôi.

Tôi vừa đứng lúc được thanh tịnh.

Chỉ có điều, Văn Dịch Phong hình như cũng chưa từng để lộ cái gì với nhóc ăn mày.

Bởi vì, lúc tôi liên lạc với nhóc ăn mày, biểu hiện của hắn chính là cái gì cũng không biết.

Chẳng qua là, cái gì cũng chưa xác định, cần gì phải nói chứ?

Tôi vẫn luôn nghĩ đến lời của Đồng Diêu.

Ở bên cạnh người kia, sẽ vui vẻ hơn ở bên Ôn Phủ Mịch.

Giữa Ôn Phủ Mịch và người kia, chọn người sau, đó là buông bỏ.

Như vậy, Văn Dịch Phong chính là người kia sao?

Đầu óc tôi thật sự là một vùng mờ mịt.

Thật ra cần thận nghĩ lại, vài ngày trước, tôi và Văn Dịch Phong đối với nhau mà nói, vẫn là người xa lạ.

Ngay cả màu tôi thích nhất hắn cũng không biết.

Ngay cả chòm sao của hắn tôi cũng không biết biết.

Thật sự là vợ bậy vợ bạ, duyên phận này, thật rồi.

Quả thật tôi không phải là động vật thích hợp suy nghĩ, vừa mới suy nghĩ vài ngày, đầu đã bắt đầu đau.

Mà điều đau đầu hơn là, cha tôi mẹ tôi bắt tôi về nhà.

Nói thật, tôi sợ về nhà.

Cũng không phải sợ họ hỏi chuyện tôi quen bạn trai, mà là sợ gặp phải chuyện tốt của bọn họ.

Hai người này, càng về già, sinh lực càng mạnh, cả ngày ở nhà không có việc gì liên lẫn lộn trên giường.

Mà còn là giữa ban ngày, mở cửa phòng mà lẫn.

Lần trước tôi về nhà không nói với họ, vừa mở cửa ra, chợt nghe thấy âm thanh ư ư a a mờ ám, tiếp đó, liền thấy hai thân người già trắng lóa đang không ngừng nhấp nhô.

Hân Thực Sắc tôi thiếu chút nữa tự đâm vào hai mắt, cắn lưỡi tự sát.

Lại có thể nhìn thấy cha tôi mẹ tôi mình làm tình, bảo tôi làm sao chịu nổi.

Cho nên từ đó về sau, vì tránh cho tâm lý tôi biến thái, tôi thà mời bọn họ ra ngoài ăn cơm, cũng không nghĩ muốn về nhà nhớ lại cái hình ảnh kia.

Nhưng hôm nay, mẹ tôi nói với tôi, bảo là thất lung của cha tôi bị trật rồi.

Tôi không muốn làm con gái bất hiếu, vội chạy như bay về.

Cũng may, mẹ tôi đã khoa trương một chút, không có gì đáng ngại, cha tôi chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là được.

Tôi tò mò: "Sao lại trật, là khiêng vật nặng sao?"

Cha tôi cười cười mờ ám, ý vị thâm sâu mà nói: "Còn không phải là mẹ con sao, cứ muốn ta làm động tác kia."

Mẹ tôi ném một cái nháy mắt với cha tôi, ngọt ngào mà nói: "Cái lão đáng chết nhà ông, nói mà không ngược, phim kia còn không phải là ông mang về sao?"

Một luồng sấm sét khổng lồ trực tiếp đánh vào người tôi, tôi bị đánh đến ngoài cháy sém trong mềm nhũn, khí xộc lên mũi.

Đây là cái lẽ đời gì thế này, đây là cha mẹ gì thế này?

Trong nháy mắt tôi cảm thấy, bản thân trưởng thành từ cái loại gia đình này, là gần bùn mà không nhiễm bùn biết bao.

Tôi đóa Bạch Liên này, vội vội như thế a.

Hai người thấy tôi bị đá kích đến hai mắt đờ ra, liền ngưng những lời nói không thích hợp với trẻ em, gọi tôi ăn cơm.

Cũng tốt, chí ít cũng vớ được một bữa cơm.

Tôi đang ăn đến vui vẻ, lại nghe thấy mẹ tôi nói: "Phải rồi, Thực Sắc, vài hôm trước, mẹ tình cờ gặp di Ôn của con."

Một miếng thịt kho cà thiếu chút nữa mắc nghẹn trong cổ họng tôi: "Mẹ là nói..... Mẹ của Ôn Phủ Mịch?"

"Ngoại trừ bà ấy thì còn ai nữa?" Mẹ lại gấp cho tôi một miếng thịt kho cà nữa vào trong bát, tiếp đó cười tủm tỉm nói:

"Di Ôn vẫn luôn nhắc đến con đó."

"Hi hi." Tôi cười gượng hai tiếng: "Xem ra mị lực của con không tệ."

"Đúng rồi, nghe Di Ôn của con nói, Phủ Mịch cũng sắp trở về rồi." Mẹ bắt đầu từng bước một tiến vào trọng điểm.

Kỳ thật, tôi biết, mẹ tôi vẫn luôn xem Ôn Phủ Mịch là đứa con thất lạc nhiều năm, rất mực yêu quý.

Mà đối với chuyện chia tay của chúng tôi lúc trước, nàng cùng di Ôn không thật sự hiểu nội tình trong đó, đều cho rằng chúng tôi là tính tình trẻ con, nhất thời tùy hứng, thì liền chia tay.

Cho nên mấy năm nay, hai người cứ gặp mặt, thì lại giống như thông gia, tay cầm tay, nói chuyện không ngừng.

Tôi nuốt nước bọt, nuốt miếng cà trong cổ họng xuống, bắt đầu cập nhật chuyện bát quái cho mẹ: "Mẹ, Ôn Phủ Mịch đã đính hôn rồi."

"Mẹ biết." Mẹ nói: "Di Ôn của người nói, đó đều là hiểu lầm."

"Cái gì hiểu lầm?" Tôi cau mày.

"Cô gái kia." Mẹ tôi nói: "Kỳ thật, Phủ Mịch là vì giúp đỡ, mới đính hôn với cô ta."

Tôi cảm thấy, miếng cà kia, còn dừng lại trong thực quản của tôi, chậm chạp, cứ không đi xuống.

"Cô gái kia" Mẹ tôi tiếp tục nói.

"An Hình." Tôi nhắc: "Tên của cô ta gọi là An Hình."

"Chính là cô An Hình kia, vào năm ngoái, cha cô ta ung thư giai đoạn cuối, nói là muốn trước khi qua đời có thể nhìn thấy con gái gả được cho người tốt, Phù Mịch liền thương lượng với nó, hai người giả vờ đính hôn, đóng kịch trước mặt cha An Hình, để ông ấy yên tâm ra đi." Mẹ nói: "Dì Ôn của con nói, là giả vờ, việc đính hôn kia không tính."

Trên chiếc đĩa của tôi, dính một hạt cơm.

Tôi cầm lấy, cọ vào bên hông bát, muốn gỡ nó xuống.

Nhưng không biết làm sao, hạt cơm kia chính là không chịu xuống.

Tôi cũng tức giận, trực tiếp bỏ chiếc đĩa vào trong miệng, liếm hạt cơm xuống.

"Này, con có nghe không đấy?" Mẹ hỏi.

"Uhm." Tôi gật gật đầu, đáp lại một tiếng như vậy.

"Việc đính hôn kia là giả." Mẹ lặp lại.

Tôi không có phản ứng gì.

Ý của mẹ tôi, không thể rõ ràng hơn được nữa là, bà và mẹ Ôn hai người muốn để tôi và Ôn Phù Mịch tái hợp.

Đính hôn là giả, thế nhưng, vết thương trong quá khứ là thật.

Tôi có chút muốn cười, nhưng đồng thời, tâm lại giống như trôi nổi giữa lòng sông, từ từ lay động, không biết đang nghĩ những gì.

Ôn Phù Mịch sắp trở về rồi.

Trải qua cái tin tức giả lần trước kia, tôi cứ luôn cảm thấy, lần này cũng không thật.

Kỳ thật, cho dù là thật thì thế nào chứ?

Miếng cà kia của tôi, chậm chạp mà trôi đến dạ dày, ở đấy.

Có lẽ, tôi nên gặp Ôn Phù Mịch.

Tôi nói, dù sao một ngày nào đó chúng tôi cũng sẽ gặp nhau.

Tính cách đa điều của tôi nói với tôi, có thể trốn tránh thì trốn tránh đi.

Nhưng mà... Nếu có thể giải quyết sớm hơn không phải rất tốt sao?

Phải rồi, sớm một chút làm rõ mối quan hệ lúc này với hắn, rồi chặt đứt, sớm một chút đi tìm người mới.

Ôn Phù Mịch và An Hình không đính hôn.

Tôi cũng còn độc thân.

Cũng là nói... Chúng tôi là hòa nhau, không ai lợi hại hơn ai.

Như vậy, gặp hắn cũng không xem như là chuyện quá khó khăn.

[1] 梵音: Phạn âm, tiếng đọc kinh, tiếng của đức phật, ý chỉ âm thanh tao nhã, tinh tế.

[2] 前脚掌: lòng chân trước, phần thịt dày dưới lòng bàn chân, liền với các ngón chân. Khi chạy chạm đất bằng lòng chân trước chứ không chạm đất bằng mũi chân.

[3] 广告招商牌: Bảng quảng cáo Chiêu Thương (mời đầu tư)

[4] 草履虫: Thảo lữ trùng, Trùng đế giày (còn gọi là Paramecium, trùng cỏ hay thảo trùng)

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Tâm tư của Đồng Diêu

Chỉ dựa vào chút thời gian của bữa cơm, thì suy nghĩ cũng không ra được cái gì.

Cuối cùng tôi quyết định.

Hết thầy thuận theo tự nhiên.

Giống như Đồng Diêu lúc trước đã nói vậy.

Có lẽ một ngày, tôi đang đi dạo phố, đột nhiên gặp hắn. Khi đó, tôi có thể giống như bị sét đánh trúng, phát giác ra rằng mình vẫn còn yêu hắn. Cũng có thể là, tâm trí của tôi nháy mắt sáng rõ, phát giác thì chính mình đã buông tay với hắn rồi.

Tất cả, đều không thể nào đoán trước được.

Nhưng tôi cứ luôn cảm thấy rằng, hận thù giữa tôi và ông trời cũng không quá sâu.

Cho nên lão nhân gia hắn hẳn sẽ an bài cho tôi một kết cục.

Hết thầy đều là số mệnh.

Tôi trong lòng đang âm thầm lặp lại câu nói của miệng của bạn học Đồng Diêu.

Bỗng nhiên phát giác ra, đứa nhỏ Đồng Diêu này có thời điểm cũng rất có nội hàm a.

“Hỏi con nói sao”. Đang lúc tôi đang chăm chú suy nghĩ, mẹ tôi mở miệng nói.

“Cái gì ạ?” Suy nghĩ của tôi vừa rồi chắc là bay lên tận trên trời cùng với Thái Thượng lão quân luyện đan.

“Mẹ nói, di Ôn nói, chờ Phủ Mịch trở về, mọi người cùng nhau đi ăn một bữa cơm, hỏi ý kiến của con thế nào.” Mẹ tôi lặp lại.

“Mẹ, mẹ cũng đừng luyện tiếu Ôn Phủ Mịch làm gì.” Tôi đem chiếc đĩa đập lên bàn “Ba” lên một tiếng, tạo chút khí thế.

Tiếp theo, hai chân tôi mở ra, khuỷu tay hướng ra phía ngoài, lấy tư thế tiêu chuẩn của Hồng vệ binh, hai mắt tỏa ra ánh sáng kiên định: “Khuê nữ của người là con đây, nhất định cố gắng cố gắng rồi cố gắng, phấn đấu phấn đấu lại phấn đấu, tìm đàn ông tốt gấp trăm lần so với Ôn Phủ Mịch.”

Cha tôi ở bên cạnh một mực yên lặng không lên tiếng đưa mắt nhìn tôi từ đầu đến ngón chân, cuối cùng nhẹ thở dài: “Khó khăn à”

Những lời này giống như một chậu nước lạnh đem nhiệt huyết sôi trào của tôi dập tắt không dấu vết.

Ngay cả cha tôi cũng không tin tưởng tôi, tôi – Hàn Thực Sắc thực sự không sống nổi rồi.

Cúi đầu, tiếp tục ăn cơm mà chẳng còn mùi vị.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

Cha tôi đỡ lấy cái eo bị thương do vận động quá độ trên giường đi ra mở cửa, phát hiện là người chuyển phát nhanh đưa hàng tới.

Ký tên rồi đóng cửa, cha tôi vui rạo rức ôm một cái hộp tiến vào, nói với mẹ tôi: “Hàng tới đây!”

Tò mò là suối nguồn của hết thảy tội ác.

Lòng tôi ôm cái suối nguồn tội ác này chạy lại xem, phát hiện ra vật được giao chính là công cụ cần phải có của phương thức đèn treo Italy trong truyền thuyết.

Treo ở trên trần nhà, loại dây đu này nhìn qua có chút sa hoa.

Khó trách lần trước hai người thần bí hề hề hỏi tôi phương pháp mua sắm trên taobao, thì ra là vì mua cái này.

Cha tôi, mẹ tôi dùng chính khoe mặt đã bị che kín bằng nhiều nếp nhăn của mình thâm tình nhìn nhau, hai gương mặt già nua mang nét từng trải phong

sương tràn đầy dâm quang cùng thẹn thùng.

Nhất thời, thiên lôi cuốn cuộn đánh về phía tôi.

Mắt thấy hormone của bọn họ đang tăng nhanh, rất nhanh sẽ “yêu yêu”.

Tôi vội vàng buông bát, chạy té khói ra cửa.

Hoảng hồn chưa kịp bình ổn, hơn nữa vì tiết kiệm tiền, cộng thêm để cho tiêu com, tôi không có ngồi xe mà lựa chọn đi bộ về nhà.

Vừa đi, trong đầu vừa không ngừng tự hỏi một vấn đề: tôi đến tốt cùng có nên hay không làm nữ nhân của Vân Dịch Phong.

Trong đầu tôi liệt kê một bảng biểu.

Vân Dịch Phong có nhiều ưu điểm.

Thứ nhất, dáng người khỏe mạnh, tướng mạo đẹp trai, công phu trên giường không tồi.

Thứ hai, người này trong túi có tiền, mua biệt thự giống như mua trứng vậy, nơi nơi đều có.

Cuối cùng là tôi có thể cầm súng mà chỉ vào Ôn Phủ Mịch nói, xem, lão nương hiện tại chính là lưu manh đường phố đó, về sau đi ra ngoài cứ nói người là người nam nhân mà ta từng thích, tuyệt đối không có ai dám trêu chọc người.

Khuyết điểm của Vân Dịch Phong, chỉ có một cái. Thì chính là, tôi không yêu hắn.

Đúng vậy, tôi đối với hắn, thật sự không có cảm giác gì.

Cho dù làm tình có thể tạo ra chân tình, nhưng mà tôi với Vân Dịch Phong, cũng chỉ mới làm có một lần.

Cảm tình thật sự còn rất nhạt nhẽo.

Kỳ thật, Vân Dịch Phong đối với tôi cũng chỉ là có nhiều hơn một phần hứng thú thôi.

Hắn bình thường khi đi ăn, đều là những bữa tiệc lớn, ngẫu nhiên gặp một miếng đậu hủ thái như tôi, cảm thấy mới mẻ, nghĩ cứ ăn tiếp thôi.

Nhưng là, ai biết được ăn hết ngày này qua tháng khác, hắn có thể ghét ăn không?

Không biết làm sao, hết thấy đều không biết trước được.

Tôi hướng lên trời thở dài.

Ánh mặt trời diễm lệ, ảm áp tỏa ánh sáng huy hoàng, giống như là cái lòng đỏ trứng gà mà tôi thích ăn nhất.

Bởi vì để biểu thị công bằng, tôi lại đối với mặt đất thở dài.

Đang than thở hăng hái, mắt bỗng nhiên toát ra ánh sáng của kẻ trộm – trên mặt đất có tờ mười đồng.

Dựa vào tính cách coi của nặng hơn người của Hàn Thực Sắc tôi đây, xác định chắc chắn sẽ vội vã nhào tới nhặt lên.

Thế nhưng, tiền nằm trên đất lâu vậy mà không có ai động vào cũng có nguyên nhân – quá dơ.

Tuy rằng tôi Hàn Thực Sắc bình thường thật là lười thôi, nhưng mà vẫn nhiễm chút tính khiết phích (*thích sạch sẽ*) cho nên, tôi liền đứng tại chỗ mà do dự.

Chính trong lúc đang vuốt cằm trầm tư, một bóng người màu xám như bóng ma dừng lại trên đầu tôi.

Ngẩng đầu, tôi nhìn thấy một đôi mắt ưng sâu không thấy đáy.

Vân Dịch Phong.

“Người chắc không phải là gắn thiết bị theo dõi trên người ta chứ?” Ngồi ở trong xe hắn, tôi hỏi: “Nếu không, tại sao người lại rõ ràng hành tung của ta như vậy.”

“Tại thành phố này tìm một người chưa đến nỗi quá khó khăn.” Vân Dịch Phong nói.

Tôi cứ nghĩ Vân Dịch Phong sẽ đem tôi đến nhà hắn, nhưng thật bất ngờ, đích đến cuối cùng của chúng tôi lại chính là nhà tôi.

Tôi coi hắn là khách, rót cho hắn chén trà.

Vân Dịch Phong nhận lấy, bung đề trước mặt, cũng không uống, khói nóng bốc lên lượn lờ, khuôn mặt hần trở nên có chút mơ hồ, đôi mắt như dòng suối ngầm.

Tôi bị ánh mắt của hần nhìn khiến yết hầu muốn khô, hỏi: “Người làm gì mà nhìn ta như vậy?”

“Cái vấn đề kia, nghĩ tốt chưa?” Vân Dịch Phong hỏi: “Đáp án cuối cùng là gì?”

Lúc lấy cho Vân Dịch Phong chén trà, tôi cũng tự rót cho mình một chén trà hoa lái.

Nước sôi thực nóng.

Tôi dùng miệng, nhẹ nhàng thổi, như cố kéo dài thời gian.

Hoặc là tôi quả thật đang kéo dài thời gian.

Đóa hoa lái đơn thuần trong nước trà phập phồng chìm nổi, như là lòng tôi.

Tôi nghĩ, đáp ứng đi, đáp ứng rồi, chờ Ôn Phủ Mịch trở về tìm tôi, thấy tôi có được một nam nhân đầy bản lĩnh, chính mình không phải cũng có mặt mũi?

Tôi thậm chí còn tưởng tượng chính mình đeo kính râm che khuất nửa khuôn mặt, mặc cái váy ngắn trên đùi, chu đôi môi đỏ rực như máu người, chân mang giày cao gót đen, tay nghịch khẩu súng nhỏ nhìn về phía Ôn Phủ Mịch đang lạnh run ở đối diện.

Nghĩ đến đây, tôi bỗng nhiên nở nụ cười.

Ôn Phủ Mịch tự nhiên sẽ không lạnh run, tôi cũng sẽ không làm ra cái hình dáng như vậy.

Tôi căn bản không cần chứng minh mình sống tốt hơn so với Ôn Phủ Mịch.

Không cần, thật sự không cần.

Trong tình yêu, không có ai thua ai thắng.

Tâm hồn tôi lúc này là một mảnh trong suốt.

Tôi phải ra đáp án: “Thực xin lỗi, ta nghĩ ta không thích hợp làm nữ nhân của người.”

“Là không thích hợp hay là không muốn?” Ánh mắt của Vân Dịch Phong, đen tối và sắc bén.

“Là không muốn.” Tôi thành thực đáp.

Vân Dịch Phong đem chén trà đặt ở trên ngăn tủ bên cạnh, tạo ra một âm thanh rất nhỏ.

Sau đó hần đứng lên, đi từng bước về phía tôi: “Là bởi vì... Ôn Phủ Mịch?”

Khi hần đã tới trước mặt tôi, cùng lúc này chữ “Mịch” vừa phun ra.

Âm cuối ở trong phòng trở thành một sợi dây, rất nhỏ tồn tại.

“Người phải người điều tra ta?” Tôi ngẩng đầu nhìn Vân Dịch Phong.

Hần cao hơn tôi gần một cái đầu, cho nên tư thế của tôi có chút mệt, làm nhiều lần như vậy có khi mắc luôn chứng viêm xương cổ.

Vân Dịch Phong cũng không trả lời thẳng vấn đề, hần tiếp tục nói: “Là bởi vì, hần trở về muốn nói lại tình xưa phải không?”

“Tại sao người lại cho rằng như vậy?” Tôi cũng tiếp tục hỏi.

“Bởi vì hần sắp quay về rồi, người cho rằng giữa người và hần vẫn còn có khả năng, cho nên, liên cự tuyệt ta, như thế phải không?” Thanh âm Vân Dịch Phong mang theo chút khàn khàn từ tính.

Thanh âm không lớn, tạo ra một loại ma lực chấn động làn da.

“Người là ở nơi nào nghe được tin tức này?” Tôi hỏi.

Tôi cùng hần, đều đang chất vấn đối phương. Hần không trả lời vấn đề của tôi, tôi cũng sẽ không trả lời vấn đề của hần. Cuối cùng rơi vào góc chết.

Cứ tiếp tục như vậy, cũng chẳng có cái đáp án gì.

Vân Dịch Phong bỗng nhiên nắm cầm tôi, hần tựa hồ rất thích chiêu này.

Cho nên, có đôi khi tôi cũng hoài nghi, hẳn chắc là xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình lắm.

Bởi vì, cảm của tôi thật sự không nhọn, bắt lại cũng có chút khó khăn.

“Hàn Thực Sắc, hiện tại người là người độc thân đúng không?” Vân Dịch Phong bỗng nhiên lại hỏi vấn đề này.

Tôi gật đầu.

“Người cùng người tên Ôn Phủ Mịch, vẫn là chưa có hợp lại phải không?” Vân Dịch Phong tiếp tục hỏi, âm thanh của hắn có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tôi gật đầu.

“Như vậy, ta cùng hắn, đều đang đứng ở chỗ bắt đầu chạy, phải không?” Bàn tay Vân Dịch Phong to, lực tới mười phần, cứng rắn như cái kim.

Tôi tự hỏi thật lâu.

Những lời này, quả thật không sai.

Tôi không cho rằng, chính mình cùng hai người bọn họ dây dưa sẽ có cái kết quả tốt đẹp gì.

Nhìn theo góc độ đó, hai người bọn họ quả thật là đứng ở chỗ bắt đầu chạy.

Cho nên, tôi lần thứ ba gật đầu.

Giây tiếp theo, cái kim tại cảm tôi liền buông lỏng ra.

Vân Dịch Phong trong mắt hàn quang vừa hiện: “Ta vốn thích cạnh tranh, cho nên, ta nghĩ cùng cái tên Ôn Phủ Mịch kia tranh đấu một hồi. Đến lúc đó, người lại đưa ra lựa chọn.”

Tôi sờ sờ cảm mình, sức lực của ngón tay Vân Dịch Phong tựa hồ còn bám lại trên da tôi.

Tôi khẽ nhắm mắt, ngẩng đầu, hỏi: “Ta cũng muốn hỏi người hai vấn đề.”

“Nói đi.” Vân Dịch Phong đồng ý.

“Lúc ban đầu, không phải nói là cho ta thời gian suy nghĩ, ta đã nghĩ rằng, người sẽ tôn trọng lựa chọn của ta.” Tôi nói.

Vân Dịch Phong sòng mũi cao thẳng, xẹt qua một đạo lạnh lùng: “Khi đó tình huống không giống với hiện tại, cái tên Ôn Phủ Mịch sắp trở về, cho nên ta nghĩ, sức phán đoán của người nhất định sẽ xuất hiện sai lầm.”

“Tốt, như vậy, vấn đề thứ hai.” Tôi nhìn hắn, dùng một loại ngữ khí bình tĩnh sâu vô cùng hỏi: “Là ai đem tin tức này nói cho người?”

Trong đôi mắt đen thăm thẳm của Vân Dịch Phong, khẽ trầm xuống, như là một dòng mực đen.

Yết hầu của hắn đồng thời lên xuống, lời nói của hắn chần chờ.

Nhưng cuối cùng, hắn thần nhiên nói: "Điều tra bối cảnh của một người, còn không làm khó được ta."

Tôi gật đầu, độ cung không quá lớn, xem như một loại tán dương.

Điều Vân Dịch Phong muốn nói chính là điều này, tiếp theo, hắn liền rời đi.

Tôi đưa khủy tay đặt ở trên bàn, ngón tay chạy dọc theo viền miệng chén thủy tinh. Bóng loáng, ấm áp.

Nhiệt khí chậm rãi bay lên, bay đến trước mắt tôi, ngưng kết thành một tầng sương khói mờ mờ.

Vân Dịch Phong cũng mặt mờ.

Nếu hắn phải điều tra bối cảnh của tôi thì đã sớm điều tra.

Nhưng là hắn không làm như vậy, bởi vì vào lúc hắn biết tôi, bên người tôi cũng không có nam nhân nào.

Chính là, ngay thời khắc Ôn Phủ Mịch trở về, hắn nháy mắt đã biết rõ, điều này không thể không làm cho người ta nghi ngờ.

Hơn nữa, vừa rồi khi ở gần hắn, tôi nghe thấy một mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Quen thuộc, một mùi thuốc là rất thân thiết.

Tôi thường thường trên người một người khác ngửi được mùi này.

Một ý niệm, chợt lóe qua trong đầu tôi.

Mà cùng lúc đó, nó còn làm tôi liên hệ tới nhiều chuyện cũ.

Tôi rất cuộc không ngồi yên được, mở ra cuốn danh sách các bạn học trước kia, bắt đầu gọi điện thoại.

Lí Diên Viễn, đây là một phần tử tích cực thời kì trung học.

Nghe nói lần trước họp mặt chính là hấn đề nghị tổ chức.

Tôi cùng hấn cũng không quen thuộc, nhưng không phải có một loại lý luận: bất kì liên hệ giữa hai người nào, nhiều nhất chỉ cần thông qua sáu người sao.

Lý luận này dùng rất thích hợp.

Lí Diên Viễn có bạn tốt kêu là Nhâm Dã, Nhâm Dã có bạn gái gọi là Vương Diệc Kỳ, Vương Diệc Kỳ có em họ tên là Yên Lê Lê, Yên Lê Lê có bạn trai kêu là Chu Dữ Thanh.

Mà Chu Dữ Thanh chính là người ngồi trước tôi khi xưa.

Tôi bắt đầu từ Chu Dữ Thanh, rồi dần hỏi tới được số điện thoại của Lí Diên Viễn.

Tôi giải thích hồi lâu, Lí Diên Viễn rất cục cựa cũng rõ ràng tôi là ai.

Giờ phút này, tôi đã muốn sức cùng lực kiệt, liền đi thẳng vào vấn đề cần hỏi: “Xin hỏi, lần trước chính là người đề nghị tổ chức họp mặt?”

Lí Diên Viễn một mực phủ nhận: “Không phải.”

Lòng tôi, chợt lạnh: “Đó là ai?”

Lí Diên Viễn nói: “Người này người cũng biết.”

Lòng tôi càng lạnh hơn: “Là ai?”

Lí Diên Viễn công bố đáp án: “Là Đồng Điều a.”

Lúc này, lòng tôi, đã lạnh tới triệt để rồi.

Gác điện thoại, tôi kinh ngạc một hồi lâu.

Trong lòng một đoàn cảm xúc, chậm rãi ở ngũ tạng lục phủ dao động, hội tụ, biến hóa.

Cuối cùng, trở thành một đoàn lửa giận, “Suru” một tiếng vang trong đầu tôi.

Tôi phút chốc đứng lên, động tác quá mạnh làm cái chén trà trên bàn bị đổ.

Nước trà dọc theo cạnh bàn chảy xuống đất, tí tách.

Một mảnh hoa lài trong dòng nước xoay tròn.

Tôi cũng không nghĩ tới phải bình tĩnh một chút, nháy mắt như gió lốc, hướng về phía công ty Đồng Điều phóng đi.

Nhưng trước khi tiến vào văn phòng của hấn, tôi tạm thời đem sắc mặt khổng chế thật bình tĩnh.

Như cũ, thư kí của Đồng Điều không ngăn tôi, tôi dễ dàng mở cửa văn phòng, đi vào.

Đồng Điều đang xem văn kiện ngẩng đầu, nhìn thấy tôi, nở nụ cười: “Sao người lại tới đây?”

Tôi há mồm, muốn khởi binh vấn tội, nhưng lời tới miệng, lại biến thành khác: “Ta tới tìm người đi ăn cơm.”

“Bình thường không phải gọi điện thoại là được rồi sao?” Ánh mắt Đồng Điều tiếp tục đặt lên văn kiện, một bên lại hỏi: “Muốn đi đâu ăn?”

“Tùy tiện.” Tôi nói: “Người quyết định đi.”

Nói đến cuối, có chút vô lực cùng thất thần.

Mà Đồng Diêu cũng đã nhận ra điểm đó, hần lần thứ hai ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt đánh giá tôi: “Ngươi có việc?”

“Ta muốn nói cho ngươi.” Tôi nói: “Vừa rồi, ta nói với Vân Dịch Phong, ta không muốn trở thành nữ nhân của hần.”

“Phải không?” Đồng Diêu chậm rãi khép văn kiện lại, hần hạ tầm mắt xuống, lông mi khẽ hạ, che khuất tia sáng chột lóe trong mắt hần: “Vậy hần nói như thế nào?”

“Hần không đồng ý, hần cho rằng, ta là bởi vì Ôn Phủ Mịch sắp trở về mà từ chối hần.” Tôi nói.

Đồng Diêu tiếp tục cúi mắt: “Như vậy, có phải là nguyên nhân này không?”

Tôi không có trả lời. Tôi chỉ nhìn Đồng Diêu.

Tôi cùng hần nhìn thẳng nhau, tôi muốn nhìn thẳng vào trong lòng của Đồng Diêu.

Tôi muốn nhìn cho rõ, phía sau những vui cười của hần, đến tận cùng là có những gì.

Nhưng mà tôi nhìn không thấy.

Tôi trước giờ đều biết, Đồng Diêu không phải là một người đơn giản.

Nhưng mà tôi chưa từng bao giờ đề phòng hần.

Bởi vì tôi cảm thấy được, Đồng Diêu sẽ không bao giờ tính kế tôi, sẽ không thương tổn tôi.

Thật sự, đây là cái nhìn duy nhất tôi dành cho Đồng Diêu.

Tôi nghĩ rằng, tôi cùng hần đều là bằng hữu thật lòng thật dạ.

Nhưng mà hiện tại, tôi lại bỗng nhiên phát hiện, Đồng Diêu sau lưng tôi làm rất nhiều chuyện. Rất nhiều chuyện, tôi không thể lý giải nổi.

Tôi có một loại cảm giác bị phản bội.

Bị thương tổn bởi một người tôi cho rằng sẽ không có khả năng làm thương tổn mình, cái loại này vừa đau vừa buồn, thật sự không nói nên lời.

“Tại sao mà ngươi lại muốn nói cho Vân Dịch Phong, tại sao mà ngươi lại nói cho hần chuyện của Ôn Phủ Mịch?” Tôi chất vấn.

Biểu tình của Đồng Diêu trong nháy mắt ngưng trệ, nhưng rất nhanh lại nổi lên gợn sóng ý cười: “Ngươi nói cái gì thế?”

“Ta từ trên người Vân Dịch Phong đã ngửi thấy mùi thuốc lá của ngươi! Ta gặp hần, ngươi nói cho hần Ôn Phủ Mịch trở về, thậm chí còn nói cho hần quan hệ lúc trước của ta và Ôn Phủ Mịch!” Âm thanh của tôi bất tri bất giác đã trở nên bén nhọn, nhọn tới nỗi có thể cắt ngang trang giấy: “Mặt khác, hộp mặt năm trước, cũng là do một tay ngươi an bày, ngươi rõ ràng biết, Ôn Phủ Mịch sẽ không đi, ngươi lại cố ý đưa tin tức giả, ngươi hại ta và Thịnh Du Kiệt chia tay!”

Người đang nổi nóng, trong lời nói sẽ lệch khỏi quỹ đạo sự thật.

Tôi tự nhiên hiểu được, nguyên nhân tôi cùng Thịnh Du Kiệt chia tay là do chính chúng tôi.

Nhưng mà, lần hộp mặt đó chính là ranh giới

Ranh giới quyết định việc tôi cùng Thịnh Du Kiệt chia tay

Mà ranh giới này, lại là do bằng hữu tốt nhất âm thầm tạo ra.

Tôi để ý chính là, tại sao mà Đồng Diêu phải ở sau lưng tôi bày ra nhiều thủ đoạn như vậy.

Tôi còn tưởng rằng... Chúng tôi là bằng hữu tốt nhất.

Nhưng mà hần lại... ở sau lưng tôi tính kế tôi.

Tôi để ý không phải là hậu quả của việc hần làm mà là những hành động mà hần đã gây ra.

Có lẽ, Đồng Diêu căn bản không có coi tôi là bằng hữu của hần.

“Đồng Diêu, ngươi rốt cuộc là muốn làm gì?” Thanh âm của tôi không có dịu xuống, tiếp tục hướng về Đồng Diêu mà hỏi: “Ngươi không phải là cảm thấy tính kế người khác là trò chơi rất vui hay không, ngươi đem ta đùa giỡn quay vòng vòng cũng là một loại hứng thú sao? Ngươi vì cái gì mà phải nhúng tay vào cuộc sống tình cảm của ta? Ta cũng không có làm vậy với ngươi nha!”

Đồng Diêu chính là im lặng thừa nhận tôi tra hỏi.

Yên lặng của hắn, ở trong mắt tôi, chính là một loại thừa nhận.

Tình tình của tôi không tốt, thật sự không tốt, cứ nổi nóng lên, liền không khống chế được mình.

“Tại sao ngươi không nói lời nào?” Tôi nhìn hắn: “Ngươi cảm thấy chính mình là thần phải không? Ta biết, Đồng Diêu so với ta rất giỏi, ngươi thông minh, ngươi cái gì cũng có, ngươi nghĩ muốn cái gì thì có cái đó...”

“Không.” Đồng Diêu ngắt lời tôi, trên khuôn mặt hắn là một loại thâm trầm an bình: “Ta có rất nhiều thứ không chiếm được.”

Tôi không hiểu nhưng lời hắn nói có ý tứ gì, giờ phút này tôi căn bản không có tâm tình miệt mài truy đuổi tới cùng nữa.

Tức giận của tôi dần dần tăng lên, ngữ khí cũng mang theo sắc bén: “Ta ở cùng ai có quan hệ gì với ngươi? Cho dù là bằng hữu tốt nhất, có một số việc cũng không thể can thiệp. Dựa vào cái gì mà ngươi phải làm như vậy? Ai cho ngươi cái quyền lực này. Đồng Diêu, ngươi cho ngươi là gì của ta?”

Đồng Diêu lắng lắng nghe, trong con ngươi tản ra một loại ánh sáng nhạt, tràn đầy.

Hình dạng này của hắn so với con gái còn muốn hoàn mỹ hơn, đôi môi khẽ mở, âm điệu thấp sáng bóng nhàn nhạt: “Ôn Phủ Mịch sắp trở về rồi, hắn không có ở cùng với An Hinh. Lần này... Ngươi sẽ ở cùng với hắn sao?”

“Đồng Diêu, ngươi rốt cuộc là muốn làm gì?” Lời nói ra, trong lòng tôi là một cỗ khí lạnh cùng với cảm giác mất mát trào phúng tới giận tái đi: “Tại sao mà ngươi luôn xen vào quấy rối cuộc sống tình cảm của ta?”

Đúng vậy.

Đã là hai lần rồi.

Đồng Diêu tổ chức họp mặt, hắn đem bóng dáng Ôn Phủ Mịch ra đưa vào giữa tôi cùng Thịnh Du Kiệt.

Đến lúc đó, tôi cùng Thịnh Du Kiệt bắt đầu có khoảng cách.

Mà hiện tại, trước khi tôi nói ra đáp án, lại đem bóng dáng của Ôn Phủ Mịch đặt vào giữa tôi và Vân Dịch Phong.

Đồng Diêu hiểu rất rõ tính cách của Vân Dịch Phong.

Hắn biết rõ, cho dù hôm nay tôi có đáp ứng trở thành nữ nhân của Vân Dịch Phong thì Vân Dịch Phong cũng vẫn sẽ hoài nghi.

Vân Dịch Phong sẽ nghi ngờ rằng, tôi vì muốn trả thù Ôn Phủ Mịch nên mới chịu làm bạn gái hắn.

Như vậy, giữa tôi và Vân Dịch Phong, sẽ không thể phát triển tiếp tục theo bình thường nữa.

Tôi không rõ, tôi thật sự không rõ, vì cái gì mà Đồng Diêu làm như vậy?

Vì cái gì mà hắn phải ba lần bốn lượt đánh tan nhân duyên của tôi?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Trốn đi không thành

Vì sao?

Vì sao hắn phải làm chuyện như vậy?

Tôi nhìn Đồng Diêu, tôi nghĩ ánh mắt tôi bây giờ là rất xa lạ.

Bởi vì giờ phút này, hắn, đối với tôi mà nói, chính là xa lạ.

"Ngươi là vì làm cho ta và Ôn Phủ Mịch ở bên nhau?" Tôi to gan đoán: "Cho nên, ngươi mới làm ra nhiều chuyện như vậy, chính là vì làm cho ta cùng hắn

ở bên nhau? Phải không? Ngươi tưởng rằng bản thân mình là do Nguyệt lão giữa chúng ta sao?"

Giờ phút này, Đồng Diêu đã không còn bộ mặt vui thích xem cuộc sống như trò chơi nữa.

Trên mặt hắn bao phủ một tầng sáng mờ màng,

Xẹt qua đôi mắt luôn hứng thú trên đùa đây.

Xẹt qua chiếc mũi thẳng ấy.

Xẹt qua đôi môi đầy đặn tròn bóng ấy.

Hắn nhìn thấy tôi, nhẹ giọng nói: "Như vậy, ngươi và Ôn Phủ Mịch sẽ ở bên nhau sao?"

"Chỉ cần một ngày ta không ở cùng hắn, ngươi sẽ tiếp tục quấy phá tình yêu của ta, phải không?" Tôi cười lạnh.

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới, tôi sẽ cười lạnh với Đồng Diêu.

Tôi và hắn, từ trước đến nay chưa từng có đồ mặt, chưa từng cãi nhau.

Mọi việc hắn làm đều theo ý tôi.

Bắt đầu từ bây giờ, chính là bây giờ, chính là bây giờ...

Tôi nhìn không thấu hắn.

Thật sự, tôi nhìn không thấu Đồng Diêu.

Tôi đặt tay ở trên bàn viết bằng gỗ lim của Đồng Diêu, trên mặt bàn bóng loáng, bóng bàn tay mờ mờ.

Tôi cắn môi dưới, hạ giọng nói: "Đồng Diêu, ngươi không cần lại xen vào nữa, ta có ở cùng ai... cũng không liên quan tới ngươi."

Nói xong, tôi cũng không nhìn hắn, xoay người, cứ thế đi ra khỏi văn phòng.

Đầu óc tôi thật sự là loạn lên rồi.

Cho nên, hai chân tôi chạy đi rất nhanh.

Bên tai tôi là tiếng gió vù vù, tôi nghĩ dùng cơn gió này, có thể giúp tôi bình tĩnh lại.

Tôi chạy trên đường rất nhanh, phát tiết tinh lực, phát tiết lửa giận.

Xung quanh nhốn nháo âm ỉ, chỗ nào cũng là người, đâu đâu cũng là xe cộ.

Nhưng trong mắt tôi, chúng giống như ảo ảnh, đều không tồn tại.

Chạy đi chạy đi, cơ thể tôi bỗng ngã về bên phải, lập tức một trận đau bùng phát trên mắt cá chân phải.

Mang giày cao gót là kỹ thật sống.

Mang giày cao gót chạy nhanh chính là kỹ thuật sống bậc cao nhất.

Cho nên, tôi hoa hoa lệ lệ bị trật chân rồi.

Chạy nhanh tới ven đường ngồi xuống nghỉ.

Đau đớn như thế, ngược lại giúp đầu óc tôi bình tĩnh rất nhiều.

Vừa rồi, hình như tôi đã nặng lời với Đồng Diêu.

Tôi cũng không biết lúc này vì sao lại tức giận như vậy.

Tôi cùng Sài Sài không phải là chưa từng giận dỗi quá lâu, nếu có cũng chỉ tranh luận hai câu, qua vài ngày thì tốt rồi.

Thế nhưng, một khi Đồng Diêu chọc giận tôi, tôi liền giận dữ đến mất trí.

Có lẽ, chỉ khi ở trước mặt hắn, tôi không có đề phòng nhất.

Tin tưởng càng nhiều, tổn thương càng lớn.

Ngẩng đầu, nhìn lên khoảng trời xanh thẳm, ánh mặt trời đang dần phai nhạt - giống như lòng đỏ trứng gà kém chất lượng vậy.

Tạm thời vứt chuyện của Đồng Diêu ra sau đầu, tôi bắt đầu tự hỏi những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Sau khi Ôn Phủ Mịch trở về, tôi không biết Văn Dịch Phong sẽ làm ra hành động gì.

Đương nhiên, dựa vào hiểu biết của tôi về Văn Dịch Phong, hẳn chưa đến mức phải dùng thủ đoạn.

Nhưng tôi sợ hãi việc hắn đến gặp Ôn Phủ Mịch, nói những lời không nên nói.

Ý tôi là, tôi không muốn cùng Ôn Phủ Mịch dây dưa thêm nữa.

Tôi nghĩ rồi lại nghĩ, liền cầm điện thoại lên, gọi cho mẹ tôi.

Bên kia chuông điện thoại kêu một lúc lâu, đến tận khi tôi chuẩn bị định tắt máy, giọng mẹ tôi mới chậm chạp truyền đến: "A lô?"

"Mẹ, mẹ của Ôn Phủ Mịch có nói khi nào hắn trở về hay không?"

Lần trước khi trở về, tôi không có hỏi Ôn Phủ Mịch khi nào về.

Thế nhưng bây giờ tình hình có biến, tôi phải nắm rõ tất cả tình huống, mới có thể lo liệu được.

Giọng mẹ tôi rất kỳ quái, trong kích động có sung sướng, cổ nện tiếng thờ dốt: "Nói là hai tuần sau sẽ đến. Thực Sắc, cuối cùng con cũng nghĩ thông... Mẹ đã nói... con sẽ hồi tâm chuyển ý... Phủ Mịch đứa nhỏ này... đứa nhỏ này trăm năm khó gặp một lần... A, quý sứ, người sờ nhẹ."

Cũng phải nói, tôi làm cũng đã "làm tình" không ít rồi, tức khắc tự nhiên hiểu được cha mẹ đang làm gì.

Dưới trời quang, trong nháy mắt, một đạo thiên lôi đánh xuống đầu tôi.

Tránh cho xảy ra thảm kịch lớn hơn, tôi định tùy tiện có lệ một chút, sau đó treo điện thoại.

Nhưng mà, hai vị phụ huynh không cho tôi cơ hội.

Tôi vừa mở miệng nói tạm biệt, bên kia liền truyền đến hơi thở hỗn hển cùng rên rĩ.

"Hàn Trúc, a, a, a, đừng sức!"

"Mẫn Quân, a, a, a, nâng lên!"

Một dòng điện cao thế trực tiếp giáng vào người tôi.

Tay chân tôi run rẩy, mặt méo xệch, liệt nửa người, máu chảy ngược, gân xanh nổi tung, cổ họng khô khốc, trong nháy mắt, té bào thần kinh chết hơn phân nửa.

Ở trong khoảnh khắc này, tôi chỉ làm được một cử động - tôi đem di động ném vào thùng rác bên cạnh.

Đây là hành vi đốt tiền, cũng là hành vi bất đắc dĩ.

Ngồi thừ ra một tiếng đồng hồ, tôi mới có sức đứng dậy, trở lại nhà mình.

Tôi vừa bước vào phòng ở, nhận thấy có điều không thích hợp.

Căn phòng này là do Đồng Diêu tặng, bây giờ, tôi và hắn cãi nhau trở mặt rồi, nếu còn ở lại đây, thật sự là có chút không thể nói được.

Nhưng mà, nếu không ở đây, vậy thì có thể ở đâu?

Nhà cha tôi mẹ tôi là không thể có người sống ở rồi, dù sao tôi cũng không phải là Lôi Chấn Từ, có thể ngăn cản nhiều sấm sét như vậy.

Có lẽ là do mệt mỏi, bụng bắt đầu réo "cô cô cô", tôi liền chạy đến nhà Kiều bang chủ dưới tầng định đi ăn chực.

Ai ngờ, vừa mở cửa, lại gặp được một cảnh làm người ta chảy máu mũi.

Hạ thân Kiều bang chủ chỉ quấn quanh một chiếc khăn tắm trắng, trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, và bị trói trên ghế.

Mà trói hai tay hắn, đúng là còng tay bằng kim loại sáng choang kia.

Nó không phải loại thú vị của Đồng Điều, mà là còng tay hàng thật giả thật.

Mà trán Kiều bang chủ, đang đổ máu.

Miệng vết thương kia, tôi thấy thật quen thuộc, tuyệt đối là Sài Sài dùng đồ gì đó đại loại như gạch đập vào rồi.

Suy đoán của tôi là có căn cứ xác thật.

Bởi vì, Sài Sài chỉ quần một cái khăn tắm đang đứng ở bên cạnh, tay cầm một viên gạch đỏ tươi.

Trên viên gạch, còn có vết máu.

Tôi đang chứng kiến một vụ án hình sự.

Tấn công cảnh sát.

Tội danh này, cũng rất nghiêm trọng a.

Vĩ nhân từng nói, khi càng khẩn trương, thì càng phải bình tĩnh.

Cho nên, tôi thờ sâu, cơ thể ngồi xổm xuống, nghiêng đầu nhìn về phía phần đang bị khăn tắm trắng che khuất của Kiều bang chủ.

Còn phải nói, bây giờ không nhìn, thì đợi lúc nào?

Tôi cố gắng neho mắt, cố gắng muốn từ trong bóng tối phân biệt rõ mệnh căn của Kiều bang chủ.

Theo hình dáng của Kiều bang chủ, cùng với bộ dáng tiểu tụy của Sài Sài do mấy bữa nay bị hấn ép khô có thể nhìn ra được, mệnh căn của Kiều bang chủ, xuất hiện rạn rở, tuyệt đối là kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu.

Nếu sử dụng, tuyệt đối là đến cấp bậc đất đá mù trời, gào khóc thảm thiết.

Tuy rằng kiếp này tôi không có duyên được hưởng dụng, nhưng là, liếc mắt nhìn một cái mới không uổng cuộc đời này.

Ngay khi tôi chỉ cách 1 mm nữa là có thể nhìn thấy, thì Sài Sài lại kéo tôi dậy.

"Tao không thấy rõ, cái gì cũng đều không thấy rõ!" Tôi vội vàng giải thích.

Suýt nữa quên mất, dù thế nào, Kiều bang chủ cũng là người đàn ông của Sài Sài.

Tôi lại có thể ngắm một cách quang minh chính đại như vậy, thật sự là muốn chết.

Nhưng Sài Sài cơ bản là không nghĩ tới phương diện này, nàng hỏi: "Đi, nhanh về nhà mày, tìm cho tao bộ quần áo để thay!"

"Kiều bang chủ thì sao?" Tôi hỏi.

Tôi không nên hỏi.

Thật sự.

Tôi không nên lăm lăm.

Bởi vì, sau khi tôi nói, tôi thấy Sài Sài nở nụ cười.

Mắt ngọc mày ngài thế này, cười như hoa đào tháng ba, ánh cười làm tâm hồn mọi người rạn rở.

Tôi đã nói rồi, mỗi khi Sài Sài cười như vậy, sẽ xảy ra những chuyện cực kỳ bí hiểm.

Mà lần này, gặp nạn tất nhiên là Kiều bang chủ.

Thủ đoạn của Sài Sài cực kỳ ngoan độc.

Nàng cứ nhiên buộc tôi đi bệnh viện, vào phòng lấy tinh trùng lấy một bộ phim AV kinh điển nhất trộm đến, cho đĩa vào đầu máy, bấm lặp lại, đặt âm lượng đến mức lớn nhất.

Tiếp theo, nàng đặt Kiều bang chủ trên ghế dựa trước TV.

Đáng thương cho Kiều bang chủ, máu vẫn chảy ra, bị ép xem phim AV.

Xem phim rồi, mà không có ai dập tắt lửa giúp, đến bản thân cũng không thể tự dập tắt lửa.

Còn gì bí kịch hơn?

Ánh mắt Kiều bang chủ, tụ máu ở trong, tối tăm dọa người.

Dù sao, tôi bị hấn nhìn như vậy, chân bắt đầu nhũn ra. Nhưng Sài Sài vẫn nở nụ cười hoa đào mị hoặc như trước.

Nàng nói với Kiều bang chủ: "Hôm nay ta cho ngươi nếm thử, thế nào là dục hỏa đốt người! Ta muốn để mệnh căn của ngươi lúc nào cũng trong trạng thái cứng rắn, vẫn luôn ứ máu, cho đến khi thối rữa toàn thân."

Giọng nói Sài Sài kéo dài mềm mại ngọt ngào, giống như đang tâm tình.

Nhưng là, ý tứ lời nói ấy, lại làm cho người ta phát lạnh toàn thân.

Quả phụ nhện đen[1], 100% là quả phụ nhện đen a.

Một Sài Sài, một Đồng Diêu, đều là những kẻ thâm trầm

Tôi như một đóa hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, đúng là rất thanh cao thuần khiết.

Khi chuẩn bị xong xuôi, Sài Sài kéo tôi trở lại nhà tôi, vừa thay quần áo vừa giải thích chuyện xảy ra.

Kiều bang chủ là nam tử cứng rắn a.

Những lời hấn đã nói ra, đương nhiên là nói được làm được.

Lần trước hấn nói muốn biến đổi lượng để biến đổi chất, chính là qua việc gia tăng số lần làm tình, đạt tới mục đích là thay đổi quan hệ của hấn cùng Sài Sài.

Hấn thật sự làm như thế.

Mấy ngày này, Sài Sài đều bị hấn nhốt ở nhà.

Đương nhiên, tôi cũng đã từng nghĩ đến việc cứu Sài Sài ra, nhưng độ khó thật sự quá lớn.

Kiều bang chủ xin nghỉ dài hạn, cả ngày đều đặt Sài Sài trên giường, vòng đi vòng lại làm làm làm.

Tôi không dám ở trước mặt Kiều bang công kích, dù sao thì tới kiếp sau những lúc cần ăn cơm chùa vậy còn rất nhiều.

Cho nên, tôi cực kỳ không có nghĩa khí mà bỏ qua tội ác của Kiều bang chủ.

Cũng vì vậy, Sài Sài, một đàn chị ngày xưa, lại trở thành cừ non, bị vòng đi vòng lại, chà đạp chà đạp lại chà đạp.

Nghe nói số bao cao su sắp dùng hết một hộp rồi.

Ở dưới sự bạo hành như vậy, Sài Sài cuối cùng không thể chịu đựng được.

Hôm nay, nàng thừa lúc Kiều bang chủ đi tắm rửa, cầm dao thái cạy xuống một khối gạch đỏ tươi trên bồn hoa ở ban công.

Tiếp theo, mai phục tại ngoài phòng tắm, ngay khi Kiều bang chủ vừa ra, lập tức đập lên đầu.

Sau đó, Sài Sài không do dự một giây, lập tức lấy ra còng tay chuẩn bị sẵn, cột Kiều bang chủ trên ghế.

Cuối cùng, tôi liền đi vào.

Tôi vô tội, cũng trở thành đồng phạm rồi.

Hiện tại xem ra, phòng này ở cũng không được - chờ khi Kiều bang chủ thoát ra, chắc chắn sẽ lên lầu đem tôi diệt khẩu.

Ý Sài Sài là, nàng phải về nhà thu thập đồ đạc này nọ, sau đó làm một chuyến du lịch đường dài.

Tôi cẩn thận suy nghĩ, sự việc ở đây thật là hồng bét.

Ở yên một chỗ, chỉ có thể làm bản thân thêm phiền não.

Cho nên, tôi quyết định, cùng nàng đi du lịch.

Ai ngờ, ngay khi chúng tôi sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, chuẩn bị gọi taxi đi sân bay, lại bị người ngăn cản.

Chính là tay chân của Vân Dịch Phong. Hai tên thủ hạ to lớn dùng ngữ khí cung kính nhưng không cho phép cự tuyệt nói: "Chị dâu, Vân ca bảo chúng ta mang người trở về."

"Chị dâu?" Sài Sài nghi hoặc liếc mắt nhìn tôi: "Khi nào mà lại biến thành nữ nhân của đại ca vậy?"

"Nói ra rất dài dòng a." Tôi cầm tay nàng, bỗng nhiên quá: "Chạy thoát quan trọng hơn!"

Nói xong, tôi kéo Sài Sài chạy như điên về phía trước.

Thứ nhất, chân vốn bị thương rồi, chạy không nhanh.

Thứ hai, hai thuộc hạ kia cũng không phải ngồi không.

Thế nên, bọn họ rất nhanh bắt được chúng tôi, một người tóm một cái, ném vào trong xe.

Sau đó, khởi động chân ga, bắt cóc chúng ta đem đến nhà Vân Dịch Phong.

Vân Dịch Phong vẫn giống như trước, ngồi trên sô pha, nhìn tôi.

Trong tay hắn, cầm một chén rượu.

Chất lỏng màu hổ phách, ở trong chén rượu thủy tinh trong suốt chậm rãi xoay tròn.

Xoay tròn tỏa ánh sáng rực rỡ.

Đôi mắt hắn thâm trầm, cứ vậy nhìn tôi chằm chằm.

Tôi thở dài bất đắc dĩ: "Người có cần phải dùng thủ đoạn như vậy không?"

"Vậy, người có cần chạy trốn không?"

"Các người cần chơi đánh đố không?" Sài Sài nói chen vào.

Tôi kè sát miệng vào tai Sài Sài, dùng lời ngắn gọn nhất kể lại chuyện mấy ngày nay.

Sài Sài "nga" một tiếng, ý là đã biết.

Tiếp theo, nàng hỏi Vân Dịch Phong: "Người bắt chúng ta, là muốn giam giữ phải không?"

Vân Dịch Phong cầm chén rượu chỉ một ngón tay về tôi, rượu mới vừa yên tĩnh lại tiếp tục lắc lư, hóa thành gợn sóng, lưu động vòng tròn: "Ta chỉ bắt nàng... Người có thể đi."

Đôi mắt xinh đẹp của Sài Sài đánh giá căn phòng cao thấp một phen, cân nhắc một lát, hỏi: "Có thể nể mặt mũi Thực Sắc, thu nhận ta vài ngày được không?"

Vân Dịch Phong xem như không hề gì.

Sài Sài lập tức bỏ tôi, dưới sự hướng dẫn của một tiểu đệ đi tìm kiếm phòng khách theo ý mình.

Giữa phòng khách, chỉ còn tôi và Vân Dịch Phong.

Dù sao cũng không ra ngoài được, tôi liền thoải mái ngồi đối diện hắn.

[1] Black Widow: nhện góa phụ đen - Nhện là loài động vật đã được công nhận có hình thức ăn thịt bạn tình phổ biến, trong đó nổi tiếng nhất phải kể đến loài nhện đen Black Widow. Loài nhện này sau khi giao phối con cái thường ăn thịt cả con đực để bổ sung dinh dưỡng, chuẩn bị cho quá trình sinh nở. Nọc độc mà chúng phát ra gây đau đớn tột độ, khi chúng cắn tạo ra 2 dấu răng nanh rất rõ ràng. Các triệu chứng ban đầu của vết cắn là đau bụng, đau lưng, chuột rút cơ bụng, khó thở, huyết áp tăng, một số trường hợp nghiêm trọng thậm chí còn tử vong tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Đồng Điều bị thương

Vân Dịch Phong đem rượu lại gần môi.

Môi hắn nhẹ nhàng chạm vào ly thủy tinh trong suốt.

Mà mắt hắn, lại xuyên qua chất lỏng màu hổ phách nhìn tôi.

Tôi thanh giọng, nói: "Có một đề nghị, ngươi nên đem cái ly cầm cao lên chút."

"Vì sao?" Vân Dịch Phong hỏi.

"Để dễ hứng được hai cái trông mắt vì cứ trùng ta hoài mà sắp rót ra của người." Tôi lấy tay chỉ về mắt hắn.

Vân Dịch Phong ngây ra một lúc.

Sau đó, ánh mắt hắn cũng dịu đi một phần

Tôi thừa dịp này mở miệng: "Vân Dịch Phong, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi vì sao muốn trốn đi?" Vân Dịch Phong hỏi, giọng nói đã lấy lại bình tĩnh

"Bởi vì nơi này thật sự rất rối loạn." Tôi nói.

"Hay bởi vì muốn chạy trốn khỏi ta?" khõe miệng Vân Dịch Phong khẽ nhếch lên

Tôi đi đến nằm lên ghế sô pha, hai tay đặt sau gáy.

Ánh mắt di chuyển lên trần nhà.

Căn phòng này trần nhà rất cao, trên phù điêu có khắc hoa văn, tôi dùng ánh mắt tỉ mỉ xem xét.

"Ta muốn chạy trốn, đầu chỉ là ngươi." Tôi khẽ thở dài, nhỏ đến mức gần như nghe không ra.

Thế nhưng, có lẽ Vân Dịch Phong nghe được, hắn nói: "Ngươi nghĩ rằng ta nghe thấy lời này sẽ vui vẻ hơn sao?"

"Không sao, vậy thì cứ không vui cùng ta là được rồi." Mắt tôi tiếp tục nhìn trần nhà: "Ngươi hiện tại nhìn rõ đi, ta là một phụ nữ ích kỷ biết bao nhiêu."

"Ngươi thật sự muốn đẩy ta ra xa?" giọng nói Vân Dịch Phong vang lên phía tai phải tôi

"Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi mà thôi." Tôi nói đều là lời thật.

Vân Dịch Phong tiếp tục trầm mặc.

Sự im lặng lúc này, hàm chứa ý mặc nhận.

"Ta cùng hắn cãi nhau." Tôi yếu ớt nói, bộ dạng rất bất lực: "Không, nên nói là ta phát hỏa rất lớn với hắn, nói rất nặng lời."

Tôi cũng tự thấy mình kỳ quái, vì sao tôi lại nói cho Vân Dịch Phong những chuyện này.

Có lẽ là đang chất chứa quá nhiều chuyện trong lòng khiến người ta rất phiền não.

Tôi đương nhiên không hi vọng Vân Dịch Phong có thể giúp tôi chia sẻ muộn phiền, bản thân hắn đã là một trong những buồn phiền của tôi. Tôi chỉ là muốn hắn có thể trở thành một người lắng nghe nỗi lòng của tôi.

Nhưng mà Vân Dịch Phong lại hỏi tôi một câu: "Đồng Điều kia, với ngươi là quan hệ gì?"

"Bạn bè... Bạn bè vô cùng tốt." Tôi buột miệng nói ra, dừng một chút, lại nói: "Bất quá, đó là trước ngày hôm nay."

"Sao vậy, hai người tuyệt giao rồi?" Vân Dịch Phong hỏi.

"Ta không nghĩ là như vậy, nhưng ta cảm thấy, trải qua việc cãi nhau hôm nay, tình cảm ta và hắn, có lẽ sẽ rạn nứt." Tôi lại thở dài, cố nói hết những ngổn ngang trong lòng: "Kỳ thật, Đồng Điều cũng có ý tốt, chỉ là..."

Chỉ là hắn không biết, tình cảm là chuyện giữa hai người, người khác nhúng tay vào, chỉ thêm rối rắm.

Tôi đang nghĩ ngợi, phía bên kia, Vân Dịch Phong liền cười nhạo một tiếng: "Ý tốt? Nhìn không ra a."

"Hả?" Tôi mơ hồ không rõ.

"Người kia, không phải bình thường đâu." Vân Dịch Phong trong lời nói chứa đựng thâm ý.

"Ta biết." Cổ tôi vẫn đặt trên cạnh sô pha, hồi lâu, có chút đau nhức: "Công ty hắn bây giờ có thể phát triển đến tình trạng này, ta cũng không khờ dại nghĩ rằng hắn xuất thân mình bạch, thích làm việc thiện, trung thực đáng tin, lòng dạ trong sáng, hiền lành, là thanh niên tốt. Chỉ là... Ta không nghĩ tới hắn sẽ dùng thủ đoạn này đối phó với ta... Thật đau lòng."

"Người hắn đối phó nhiều nhất, chính là ngươi." Vân Dịch Phong khoe miệng khê cong, thấp giọng nói.

"Cái gì?" Tôi chau mày.

Vân Dịch Phong liếc tôi một cái, không thèm nói nữa.

Nếu như hắn không nói, vậy thì tôi nói: "Ngươi đem ta nhốt lại, rốt cuộc là phải nhốt bao lâu nữa?"

"Ta là vì ngăn chặn ngươi muốn trốn đi." Vân Dịch Phong nói: "Cho nên, sẽ chờ đến khi tên Ôn Phủ Mịch kia trở về."

"Có ý nghĩa sao?" Tôi hỏi: "Ngươi bắt quá chi là muốn phân rõ thắng bại mà thôi."

"Ngươi thật sự cho là vậy?" Vân Dịch Phong buông ly rượu.

Ly thủy tinh va vào mặt bàn phát ra một âm thanh náo loạn.

"Nếu không phải bởi vì nghe nói đến việc của Ôn Phủ Mịch, ngươi chắc đã sớm buông tha cho ta." Tôi nói ra nhận định của mình.

"Ngươi thật sự đánh giá thấp bản thân mình?" Vân Dịch Phong liếc tôi một cái.

"Cũng không phải ta tự đánh giá thấp mình." Tôi lắc đầu, phủ nhận: "Mà là ta cảm thấy được, ngươi là người biết nói đạo lý."

"Chỉ là, tình cảm, cái thứ này, là thứ không thể nói đạo lý nhất." Vân Dịch Phong ánh mắt có chút ôn nhu.

"Ngươi đối ta bắt quá là cảm tình của đậu hủ thúi." Ta nói thầm.

"Cái gì?" Vân Dịch Phong nhíu mày.

"Nói ngươi cũng không hiểu." Tôi tiếp tục cuộn mình ở giữa sô pha làm tổ, muốn đem thân mình co lại.

Đột nhiên xung quanh có cảm giác bị chèn ép, thì ra Vân Dịch Phong đến gần.

Tôi bình thân dịch mình qua một bên.

Hắn cũng bình thân tiến đến gần.

Tôi lại dịch mình qua.

Hắn lại đến gần.

Rốt cục, tôi dịch mình ra sát ngoài mép sô pha, chống lên tay vịn, không còn đường lui.

Tôi hai chân dùng sức, chuẩn bị đứng dậy.

Nhưng Vân Dịch Phong nhanh hơn, khi tôi vừa có ý định di chuyển, liền bị hắn đè xuống.

Ngay lập tức, tôi bị hắn ép vào trong góc sô pha.

Tôi nhìn vào đôi mắt điều hâu thâm trầm như biển của hắn trong bóng tối, cơ thể hơi căng cứng: "Ngươi lại định bá vương ngành thương cung sao?"

Vân Dịch Phong cẩn thận quan sát tôi.

Trái tim tôi như có vật nhọn đâm vào.

Gần đây quên đắp mặt nạ, mụn đầu đen chắc là rất nhiều, nếu Vân Dịch Phong như vậy cũng có thể ra tay, tôi đành bái phục.

Vân Dịch Phong tiến sát lại nhìn tôi, trên mặt, là một biển trầm tĩnh màu mật ong.

Một lúc sau thật lâu, hắn mới mở miệng: "Ta đang nhìn xem, thật ra người là loại phụ nữ nào?"

"Một người phụ nữ bình thường không thể bình thường hơn." Tôi thốt ra.

"Nói ngược rồi." Vân Dịch Phong cười nhẹ.

Hắn dựa sát vào tôi, sống mũi thẳng tắp thỉnh thoảng chạm vào má tôi.

Hơi thở hắn, phả vào từng lỗ chân lông của tôi, truyền đến một loại cảm giác hoang dại.

"Trong lòng ngươi" Vân Dịch Phong nhìn thẳng vào mắt tôi: "Đến tột cùng có hay không có người."

"Có." Tôi luôn luôn là một đứa nhỏ rất thành thật: "Ta từng yêu hai lần, cho nên, trong lòng có hai người đàn ông."

"Còn người nào khác không?" Đường nét khuôn mặt Vân Dịch Phong, phủ lên một sự thâm trầm mê hoặc.

"Ta đang tìm." Tôi nói: "Lại tìm một người đàn ông thích hợp."

"Nếu vậy, ta có thể trở thành người đó không?" Vân Dịch Phong hỏi.

Tôi tiếp tục làm một đứa bé ngoan ngoãn trung thực: "Ta đã thử, dường như không được."

Đôi mắt Vân Dịch Phong liền âm thầm: "Vì sao?"

"Ta không biết." Giọng nói tôi có chút hoang mang: "Chuyện này, có lẽ không ai có thể nói rõ được."

Vân Dịch Phong nhìn tôi, một lúc sau, hắn nói: "Ta không chịu thua, ngươi nói đi, người kia vẫn chưa xuất hiện, như vậy, ta còn có cơ hội, không phải sao?"

Tôi không trả lời trực tiếp, chỉ là đột nhiên hỏi: "Ngươi nói cho Dịch Ca chuyện này sao?"

Vân Dịch Phong ngăn người, trả lời: "Không, không có."

"Tại sao?" Tôi hỏi.

Vân Dịch Phong nói: "Không cần thiết...."

Tôi không hỏi tiếp nữa.

Chỉ là cảm thấy mình may mắn, thật tốt khi không yêu hắn, nếu không, nhóc ăn mày cũng rất khó xử.

Vân Dịch Phong đổi đề tài: "Nghe nói, lúc đó hình như ngươi yêu Ôn Phủ Mịch rất sâu sắc."

"Chỉ cần đã từng cùng ta yêu đương, ta đều yêu rất sâu." Tôi nói: "Người chỉ có thể sống vài chục năm, mặc kệ kết quả ra sao, mỗi lần yêu, ta đều nghiêm túc".

"Xem ra, làm bạn trai của ngươi có lẽ là một chuyện tốt." Vân Dịch Phong nói.

"Không hẳn vậy." Tôi lắc đầu: "Rất cực khổ."

"Nếu là như vậy, ta cũng muốn cực khổ một lần." Vân Dịch Phong trong mắt sáng lên một tia nồng nhiệt.

Sau đó, mặt hắn, chậm rãi hướng đến gần tôi.

Tôi cố gắng ngửa đầu ra sau, cái cổ sắp gãy luôn rồi.

Tôi đương nhiên biết Vân Dịch Phong muốn làm gì.

Nhưng mà, với tình cảnh hiện tại trước mắt, tôi không muốn xảy ra rắc rối lần nữa.

Vì vậy, tôi ra sức tránh né.

Độ nghiêng của cổ cũng có giới hạn, đến khi tôi không lúi thêm được nữa, Vân Dịch Phong lấy tay đặt lên má tôi.

Môi hắn chậm rãi tiến đến gần tôi.

Ba centimet, hai centimet, một centimet, nhìn thấy môi chúng tôi sắp chạm vào nhau, mắt thấy mối quan hệ vừa mới có chút rõ ràng lại sắp bị hỗn loạn,

ngay tại giờ phút này, tôi liền hạ quyết tâm.

Hy sinh hình tượng.

Cứu vớt trình tiết.

Cho nên, tôi không đếm xỉa hậu quả mặt bị tê liệt, đem hai môi dính chặt lại với nhau

Nói cụ thể, chính là, môi mím chặt.

Mà hai mắt tôi trừng to lên.

Bộ dạng này, chính là “miệng mục toàn phi cước[1]” trong truyền thuyết

Thật là ngu ngốc đê hèn vô cùng thê thảm a.

Hoàn toàn giống như trọng dự liệu của tôi, Vân Dịch Phong hít sâu một hơi lạnh.

Sau đó, hần buông tôi ra, ánh mắt, bắt lực, ẩn chứa chút u oán.

"Xem như ngươi lợi hại." Vân Dịch Phong ném ra câu này, rồi người đi.

Tôi rất đặc ý a, ta không tin đối diện với gương mặt như vậy mà ngươi vẫn có thể hôn được.

Sài Sài có lẽ bị Kiều bang chủ tra tấn rất đau khổ

Cho nên, vừa đến nhà Vân Dịch Phong, cô nàng bắt đầu ngủ.

Tôi lén lút lên vào chỗ cô nàng, ngồi lên giường, lên vào chăn, sờ soạng ngực, thành công đánh thức nàng ta.

"Cho mày ba giây rời khỏi phòng của tao, bằng không mày sẽ lập tức biến mất trên thế giới này." Sài Sài trầm tĩnh uy hiếp.

"Đừng như vậy, mày ngủ một ngày rồi, ngồi dậy nói chuyện đi." Tôi nói.

"Vậy thì nói ngắn gọn đi." Sài Sài vẫn nhắm mắt.

"Ôn Phủ Mịch sắp về rồi." Tôi nói.

"Mày không phải vẫn còn nghĩ đến hần đấy chứ." Sài Sài nói, giọng vẫn tràn đầy ngái ngủ.

"Tao quyết định, về chuyện gặp hay không gặp, đành thuận theo tự nhiên." Tôi nói.

"Vậy thì còn gì để phiền não nữa." Sài Sài càng buồn ngủ.

"Còn có một việc, chính là tao cùng Đồng Điều trở mặt cãi nhau rồi." Tôi không để cho Sài Sài ngủ.

"Đồng Điều?" Nghe được lời này, Sài Sài rốt cuộc cũng mở to mắt: "Hần cùng mày cãi nhau?"

“Hần rất quá đáng” Tôi giơ hai tay bàn ra không trung, tạo thành hình con chim bay chiếu lên tường: “Tao phát giác được rằng, hần cứ luôn phá hỏng tình yêu của tao”.

Mắt của Sài Sài lại hé ra một chút: “Tại sao?”

"Tao nghĩ, hần là vì muốn tao cùng Ôn Phủ Mịch ở cùng nhau." Tôi suy đoán.

"Hần muốn làm bà mai?" Sài Sài cười khê.

"Chắc là vậy" tay tôi tiếp tục thay đổi, trên tường, lại xuất hiện một con chó nhỏ.

"Cho nên, tao hôm nay ác mồm ác miệng nói cho Đồng Điều biết, hần cơ bản không là gì của tao, cơ bản là không có tư cách quản chuyện của tao."

"Đồng Điều kia trả lời thế nào?" Ánh mắt Sài Sài lần này hoàn toàn tỉnh táo.

"Hần không nói gì." Tay tôi mỏi rồi, bắt lực hạ xuống, trên tường, lại trở lại một mảng màu xám trắng: "Nhưng bởi vì hần cái gì cũng không nói, tao thấy được, hần đang rất giận dữ."

"Đồng Điều sẽ không nhỏ mọn như vậy đâu." Sài Sài đưa tay lên che miệng, ngáp một cái, nói: "Tao dường như chưa từng thấy hần tức giận."

"Tao cũng vậy... Không, dường như đã từng thấy hấn tức giận." Trong đầu tôi, liền hiện lên một hình ảnh, nhưng tốc độ quá nhanh, tôi không thể thấy rõ.

"Khi nào?" Sài Sài lại ngáp, con buồn ngủ lại quán lấy cô ấy.

"Tao cũng quên rồi." Tôi cau mày: "Nhưng mà, tao nhớ chính xác hấn từng tức giận đối với tao."

"Mày cứ từ từ nhớ đi, giường này cho mày ngủ." Sài Sài nói xong liền đứng dậy, loay hoay tìm kiếm dép lê để đi ra ngoài.

"Mày đi đâu vậy?" Tôi hỏi.

"Qua phòng mày ngủ." Sài Sài vỗ vỗ miệng.

"Cầm theo cục gạch." Tôi đưa cho cô ấy cái túi, dặn dò: "Nhớ kỹ, đặt ở đầu giường."

Sài Sài thật sự rất buồn ngủ, không có hơi sức hỏi tôi vì sao lại làm như vậy, chỉ nghe theo.

Tối hôm đó, nửa đêm đang ngủ, tôi nghe thấy phòng kế bên có tiếng động lớn, cùng với... tiếng nam nhân kêu rên.

Sáng hôm sau, trên hành lang tôi nhìn thấy Vân Dịch Phong.

Gáy của hấn, có một mảng bầm tím lớn.

Nhìn thấy như vậy, miệng tôi, mở to đến mang tai.

"Người cô ý." trong ánh mắt của Vân Dịch Phong, có hấn băng bắn về phía tôi.

"Là người có ý đồ xấu." Tôi nhún nhún vai, tiếp tục cười nói: "Thế nào, Sài Sài dùng gạch có tốt không?"

Biết ngay là Vân Dịch Phong buổi tối sẽ giở trò xấu xa, nhưng dựa vào thân thủ của tôi, chống lại hấn nhất định sẽ gặp khó khăn.

Nhưng mà, khi Sài Sài cầm gạch, chính là gặp phật giết phật, gặp thần giết thần.

Cho nên, khiến cho Vân Dịch Phong tưởng rằng Sài Sài là tôi, chính là cừ non tự mình đi nạp mạng.

Sài Sài ở nhà Vân Dịch Phong có lẽ rất vui vẻ.

Có ăn có uống có trò chơi, hơn nữa có thể rời xa Kiều bang chủ, nơi này quả thực là chốn bình yên của nó.

Mà tôi sau khi ở lại ba ngày, liền bắt đầu có chút khó chịu.

Nhàn hạ như vậy, cũng không phải là chuyện tốt, tay tôi bắt đầu ngứa, rất muốn quay về bệnh viện để tiếp tục hành hạ đám nam đồng bào đồng đảng kia.

Phòng chừng xác định là tôi sẽ không chạy, Vân Dịch Phong cũng không khống chế hành động của tôi nữa.

Nhưng mà, mỗi khi tôi ra ngoài, mấy tên đàn em trên mặt một mảng bầm tím nhẹ nhàng chạy đến bên cạnh tôi, mắt đầy lệ thành khẩn van xin: "Chị dẫu, dù người muốn chạy, cũng xin đem luôn người bạn lúc nào cũng dùng gạch chào hỏi người khác đi trước đi, dẫu chúng tôi không phải là đá đâu."

Mấy ngày nay, phòng chừng mấy sinh vật sống trong phòng này có lẽ đều bị Sài Sài hành hạ qua một lần.

Thật sự là vất vả cho bọn họ rồi.

Tôi vỗ vỗ bả vai mấy tên đàn em, nói: "Các đồng chí, trời muốn giao nhiệm vụ trọng đại cho người nào thì trước tiên đều phải cái gì cái gì cái gì ấy mà. Các người cứ nhẫn nhịn đi, đánh nhiều quá, sẽ bị tê liệt, không đau nữa."

Nói xong, tôi vô tình, tàn nhẫn bỏ rơi bọn họ, đến bệnh viện.

Tôi luôn tự hiểu mình, biết rõ bản thân y thuật không tài giỏi, chỉ là trình độ cũng không giết chết người.

Vậy nhưng, lúc này trở về, tôi liền bị một tin làm cho kinh ngạc -- một gã bệnh nhân chỉ đích danh muốn tôi phẫu thuật.

Chẳng lẽ hấn tin tưởng y thuật của tôi?

Trong lòng tôi nở hoa, tràn đầy khí thế a.

Khi tôi thấy rõ bệnh nhân kia, càng thêm kích động.

Triệu công tử.

Quả nhiên là Triệu công tử.

Thấy tôi, Triệu công tử về mặt xem thường cái chết, hắn nói: "Đã cược thì phải chịu nhận thua, lần trước ta cùng Đồng Điều đưa xe thua. Chiều theo giao ước, ta đến để người giải phẫu chỉnh hình cho sinh thực khí của ta."

Thật không ngờ, Triệu công tử vẫn là có trách nhiệm.

Thiện cảm của tôi đối với hắn tăng lên một chút.

Thiện cảm là một chuyện, việc giải phẫu cứ tiếp tục làm thôi.

Đang lúc khí thế ngất trời chuẩn bị, Triệu công tử bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, Đồng Điều tình trạng thương tích thế nào?"

Tôi ngẩng đầu: "Cái gì?"

"Ta nói, vết thương của Đồng Điều thế nào rồi?" Triệu công tử lặp lại, lăm lăm xem thường nói: "Mới tí tuổi đầu đã lãng tai a."

"Cái gì bị thương?" Tôi cầm dao giải phẫu trên bàn lên hướng đến trước mặt Triệu công tử, hỏi: "Hắn bị thương khi nào?"

Nhìn thấy dao, Triệu công tử toàn thân co rúm, hắn nuốt nước bọt, nói: "Đêm ngày 9 tây a, sao vậy, người không biết a."

Đêm ngày 9 tây.

Cũng chính là, buổi tối hôm tôi tìm Đồng Điều cãi nhau.

"Bây giờ hắn ở đâu? Bị thương nghiêm trọng không?" Tôi vội vàng hỏi, ngữ khí nhanh kinh người.

"Ta làm sao biết, ta với hắn không đội trời chung a." Triệu công tử buông tay, khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý: "Có điều, ta mong hắn bị thương càng nặng càng tốt."

Nụ cười đó vô cùng chướng mắt.

Tôi đứng dậy, dùng giọng nói nhẹ nhàng nói với hắn: "Ta hiện tại muốn đi xem Đồng Điều, không rảnh phẫu thuật cho người, bắt quá, ta sẽ chọn cho người bác sĩ có tay nghề tốt nhất ở bệnh viện này đích thân mổ cho người."

Tiếp đó, tôi gọi y tá tiểu Lưu, thì thầm vào tai cô ấy, độc ác nói: "Đi nói cái tên bác sĩ thực tập kia tới mổ cho hắn."

Tiểu Lưu hít một hơi lạnh: "Bác sĩ Hàn, người là chỉ cái người... Có phải là người đi cửa sau, thiếu chút nữa đem sinh thực khí của bệnh nhân cắt đứt?"

"Đúng vậy." Tôi nhìn bóng lưng Triệu công tử, gần từng tiếng nói: "Chính là hắn."

Chờ xử lý Triệu công tử xong, tôi liền gọi cho Đồng Điều, nhưng lúc này mới nhớ vài ngày trước chính mình đã đem di động ném vào thùng rác.

Tôi mượn điện thoại đồng nghiệp, bấm số Đồng Điều, nhưng mà di động hắn tắt máy.

Lòng tôi, nhất thời trùng xuống đáy cốc.

Di động của Đồng Điều, luôn luôn mở 24/24.

Việc này chứng tỏ, hắn bị thương rất nặng?

Tôi bắt đầu luống cuống, tôi liền nghĩ đến Bông tai đệ đệ, nhưng mà lại quên số điện thoại hắn.

Đành phải gọi đến câu lạc bộ đêm của Bông tai đệ đệ, mất rất nhiều nước bọt, rốt cục cũng có được dãy số, tìm được hắn rồi.

Lúc này, thời gian tôi biết Đồng Điều gặp chuyện không may, đã qua nửa giờ.

Tay chân tôi bắt đầu đổ mồ hôi, di động ở tay rơi xuống mấy lần.

"Tỷ, ta tìm người khắp nơi." Bên kia Bông tai đệ đệ giọng nói vô cùng lo lắng: "Đồng ca đã xảy ra chuyện rồi."

Hắn quỳnh lên như vậy, tôi càng luống cuống.

Trái tim giống như cái bánh bị nướng trong nồi.

Nói cũng nói không nên lời.

"Tỷ, ta gọi điện thoại cho người, kết quả di động người tắt máy, đến bệnh viện tìm người, họ nói người không đi làm." Bông tai đệ đệ tiếp tục nói.

Cổ họng tôi khô ran giống như bị hun khói.

"Sau đó, ta lại đến nhà người tìm người, kết quả gõ cửa hồi lâu, cũng không có người trả lời. Sau đó cảnh sát dưới lầu mặt u ám nói cho ta biết, nói người cùng Sài tỷ đã mất tích trước đó vài ngày, nếu tìm được các người, bảo ta lập tức thông báo cho hắn..."

Tìm tôi, đã bị khét thành một khối đen sì sì.

Cuối cùng, tôi hét lớn, không cho hắn đồng dãi: "Đồng Diêu rút cuộc ở đâu!"

Tôi cảm điện thoại đứng ở đại sảnh trong bệnh viện, gào lên như vậy, ánh mắt mọi người đều quay lại nhìn tôi.

Nhưng tôi cũng không thêm đề ý chút nào.

Tôi chỉ muốn nhanh chóng biết Đồng Diêu đang ở đâu.

Tôi muốn thấy hắn ngay bây giờ.

Bỗng tai đệ đệ vội vàng nói với tôi.

Giống như dưới chân có gắn tên lửa, tôi "Vèo" đến bệnh viện nơi Đồng Diêu đang ở.

Ngoài phòng bệnh, tôi thấy bỗng tai đệ đệ, vội xông lên, hỏi: "Thế nào?"

Bỗng tai đệ đệ lác đầu: "Tỷ, người tới chậm."

Chân tôi mềm nhũn, nháy mắt biến thành một bãi bùn, hoàn toàn không đỡ nổi người mình.

Tôi cảm thấy mình giống như đang ngồi trên ghế xoay trong khu vui chơi.

Trời đất quay cuồng.

Thế nhưng, Bỗng tai đệ đệ lại nói tiếp: "10p trước... Đồng ca đã chuyển từ phòng hồi sức sang phòng bệnh bình thường rồi."

Tôi dựa vào tường, thở hổn hển.

Sau khi phục hồi tinh thần, tôi phóng tới trước mặt Bỗng tai đệ đệ, giày xéo hắn một trận.

Tiểu tử này lúc cần thì tiếc chữ như vàng, lúc không cần thì làm nhảm dài dòng văn tự.

Tiếng kêu thảm thiết ở hành lang bệnh viện liên tục trong 10p.

Đến khi không còn sức đánh, tôi mới hỏi chậm như rùa: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đồng Diêu sao lại bị thương?"

Bỗng tai đệ đệ che con mắt bị tôi đánh sưng lên, nhút nhát trả lời: "Đêm hôm 9 tây, Đồng ca không biết tại sao, tâm tình đặc biệt không tốt, liền đến đường Tân Giang đưa xe. Bình thường Đồng ca đưa xe đều rất có chừng mực, nhưng mà hôm đó, hắn rất không bình thường, nhấn ga giống như chán sống, phóng xe như bay, kết quả, ở khúc cua, không kịp quẹo, liền đâm vào hàng rào, xe bị lật. Lúc đến bệnh viện, bác sĩ còn thông báo bệnh tình nguy kịch, rất nghiêm trọng..."

Tôi nghe mà kinh ngạc.

Mỗi câu mà Bỗng tai đệ đệ nói làm cho máu huyết của tôi lạnh đi từng phần.

Thông báo bệnh tình nguy kịch.

Đồng Diêu, lại gần kề tử vong như vậy.

"Được rồi, Đồng ca đã chống đỡ qua rồi" Bỗng tai đệ đệ còn chút sợ hãi: "Tỷ, người không biết lúc đó, thật sự rất đáng sợ, Đồng ca lúc được cứu ra, người toàn là máu."

"Đừng nói nữa." Tôi ôm lấy cánh tay, trên người run lên như có hàng ngàn con kiến không ngừng bò lên.

Nếu Đồng Diêu...

Tôi thật sự không biết nên làm sao bây giờ.

"Tỷ, chờ Đồng ca tỉnh lại, người nhất định phải khuyên nhủ hắn, chân trời góc biển nơi nào cũng có cây thorn cỏ lạ." Bỗng tai đệ đệ dằn dò.

"Cái gì?" Tôi không rõ vì sao.

"Tuy rằng Đồng ca một chữ cũng chưa nói, nhưng ta đoán được, hẳn là vì chia tay vợ, mới đi đưa xe, trút hết tâm tình." Bông tai đệ đệ đoán.

"Không biết thì đừng nói bậy." Tôi đối với sức tưởng tượng vô biên của Bông tai đệ đệ thật sự không biết phải nói gì.

Đồng Diêu hẳn là vì bị tôi trách mắng, cảm thấy chán nản, mới đi đưa xe.

Vốn là, hẳn muốn làm ông mai, kết quả, lại bị tôi dây chửi mắng thậm tệ cầu huyết ngập đầu, có thể không buồn bực sao?

Nghĩ đến việc tôi thiếu chút nữa là làm hại Đồng Diêu đánh mất mạng sống, hận không thể đánh chính mình.

Bông tai đệ đệ không phục, bắt đầu phân tích cho tôi: "Tuyệt đối là vậy, Đồng ca cuối tuần trước đã nói, hẳn không đưa xe nữa."

"Đồng Diêu nói hẳn không đưa xe nữa? Vì sao?" Tôi tò mò.

"Đồng Ca nói, vợ hẳn sợ hẳn đưa xe gặp nguy hiểm, cấm hẳn làm như vậy." Bông tai đệ đệ nhớ lại nói: "Đồng Ca còn nói, không có cách khác, hẳn đành nghe theo lời vợ."

Nghe vậy, lòng tôi có cảm giác kỳ lạ, nhưng cụ thể là gì, cũng không nói được.

Tôi không hỏi tiếp.

Tôi không dám hỏi tiếp.

Tôi cũng không còn nghĩ nhiều nữa

Bông tai đệ đệ tiếp tục nói: "Nhưng mà hôm 9 tây đó, Đồng ca đột nhiên đến đường Tân Giang, sắc mặt không tốt, thấy hẳn chuẩn bị đưa xe, ta liền nói giỡn, nói chị dâu không phải không cho người đưa xe sao? Đồng ca cười khẽ, cái gì cũng không nói, liền lên xe, sau đó... Liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Bông tai đệ đệ tổng kết lại từ đầu: "Cho nên, ta đoán rằng, nhất định là giữa Đồng ca cùng chị dâu đã xảy ra chuyện gì, cho nên, mới có thể đi đưa xe..."

"Ta vào xem Đồng Diêu." Tôi ngắt lời Bông tai đệ đệ.

Tiếp theo, tôi đi vào phòng bệnh.

Nghênh đón tôi, là mùi thuốc khủ trùng quen thuộc.

Đồng Diêu im lặng nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền.

Bờ môi hẳn, bởi vì mất máu mà trở nên tái nhợt, mang theo một loại gầy yếu khác lạ.

Hắn chặt vật thở, môi hơi mấp máy.

Mà mỗi một lần động đậy, đều làm tôi an lòng.

Ít nhất, việc này cho thấy, hẳn vẫn còn sống.

Tôi ngồi xuống cạnh giường bệnh, ánh mắt, dừng lại ở gương mặt anh tuấn của Đồng Diêu, không chút dời đi.

Toàn thân tôi hoàn toàn tĩnh lặng.

Nhưng suy nghĩ trong tôi, lại không có dừng lại.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới việc trước kia.

Tôi nhớ đến lần đầu tiên trông thấy Đồng Diêu, hẳn đang đội một cái mũ quân đội, đứng dựa vào gốc cây có những bông hoa trắng, nụ cười như lưu manh.

Tôi nhớ đến lúc thi lại 800 mét, hẳn kéo tay tôi, dùng sức hướng về đích đến.

Tôi nhớ đến những buổi tối tự học, hẳn luôn thích ngồi ở phía sau tôi, chọc phá tôi.

Tôi nhớ đến rất nhiều rất nhiều, thậm chí, còn có lần duy nhất hẳn tức giận với tôi.

Đó là chuyện phát sinh vào cuối năm cấp ba, gần kỳ thi tốt nghiệp.

Bởi vì thời gian gấp rút, mỗi buổi trưa, những học sinh nhà xa đều lựa chọn ở lại trường ăn cơm, sau đó kiếm chỗ ngủ trưa.

Ngày đó, tôi đang mơ màng ngủ, bỗng nhiên cảm giác có ánh mắt nhìn mình chăm chăm.

Mở mắt, phát hiện Đồng Diêu không biết khi nào ngồi ở bên cạnh tôi, đang cúi đầu hí hoáy vẽ gì đó lên cuốn sách vật lý của mình.

Bất gặp chuyện này, con sâu ngủ của tôi lập tức tỉnh.

Nên biết rằng, Đồng Diêu là người không bao giờ vẽ bậy lên sách.

Cho nên, tôi liền thò tay giật sách của hắn, muốn nhìn xem hắn đang vẽ cái gì.

Nhưng mà Đồng Diêu lại gấp sách lại, như thế nào cũng không chịu cho tôi xem.

Trong lúc giành giật, tôi thông minh đột xuất, làm bộ bị hắn làm đau mắt, kêu to lên.

Đồng Diêu luống cuống, liền đến gần xem xét.

Tôi nhân cơ hội cướp lấy cuốn sách vật lý của hắn, nhanh chóng mở ra.

Nhưng mà vẫn chưa kịp xem, Đồng Diêu kịch liệt giật sách trong tay tôi.

Hon nữa, thần sắc của hắn rất tức giận.

Tiếp theo, hắn tại đó đem quyển sách kia ném ra ngoài cửa sổ.

Cuối cùng, hắn không thèm để ý đến tôi, tự mình chạy ra khỏi phòng học.

Tôi bị hắn làm cho mơ hồ, cảm thấy hắn đang trong thời kỳ bùng nổ của tuổi dậy thì.

Bất quá lúc hắn trở về, cầm trên tay thạch trái cây tôi yêu thích, cười hì hì mời tôi ăn.

Tôi vừa nhìn thấy, nhất thời đem chuyện đã xảy ra quăng lên chín tầng mây.

Đó là lần duy nhất Đồng Diêu tức giận.

Đang suy nghĩ, Đồng Diêu mí mắt giật giật trên giường.

Hắn tỉnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Súc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Hắn đến gần, tôi chạy trốn

Tôi nín thở, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào mắt Đồng Diêu.

Hàng lông mi đen sẫm tinh tế kia khẽ động đậy.

Tiếp theo, đôi mắt luôn hàm chứa ý cười cùng sự ngang ngược mở ra.

Dưới ánh mặt trời chiếu nghiêng, đôi mắt Đồng Diêu dường như bị bao phủ bởi một tầng mờ nhạt nhẹ.

Tầm nhìn của hắn đầu tiên dừng ở trên trần nhà, tiếp theo, với tốc độ rất chậm di chuyển trong căn phòng, cuối cùng dừng lại ở khuôn mặt tôi.

Tôi nở một nụ cười giản dị: “Người đã tỉnh rồi, không có việc gì đi.”

Đồng Diêu cũng không trả lời, chỉ dùng đôi mắt màu nâu nhạt nhìn tôi.

Con người kia giống như loại ngọc hào hạng nhất, sáng bóng lấp lánh.

Lại giống như một tấm gương, có chút dấu vết lướt qua trên bề mặt.

Tôi không dám nhìn vào mắt hắn, liền cúi đầu xuống, dùng lông mi che đi tầm mắt, nói: “Ta đi gọi bác sĩ tới kiểm tra người một chút”.

Nói xong tôi liền đứng dậy nhưng Đồng Diêu ngăn tôi lại: “Thực Sắc, chờ một chút”.

Thanh âm của hắn rất nhẹ, ôn hoà tới cực độ.

Thậm chí, bên trong có sự thông suốt triệt để cùng quyết tâm.

Trong lòng tôi như có một con sâu tên là nóng lòng đang bò lên.

Tôi gần như biết được những lời Đồng Diêu sắp nói.

Nhưng tôi không có đủ can đảm để nghe.

Tôi thậm chí không có đủ can đảm để nghĩ.

Tôi chỉ có thể một lần nữa ngồi xuống ghế ở trước giường bệnh.

Trên cổ tay phải Đồng Diêu cầm ống truyền nước.

Chất lỏng trong suốt kia, cứ từng giọt từng giọt chảy vào mạch máu xanh xám của hắn.

Lúc này, tay phải của hắn gật gật.

Tôi liền vội vàng giữ lấy: “Người đang truyền dịch, đừng lộn xộn, nếu không đợi lát nữa...”

Giọng nói của tôi vì hành động của Đồng Diêu mà nghẹn ở cổ họng... Đồng Diêu nắm tay tôi.

Tay của hắn vì truyền dịch mà có chút lạnh.

Thế nhưng tôi lại thấy giống như là một ngọn lửa nóng bỏng, đang ủ trên da thịt tôi.

Sau một lát bị gián đoạn mọi suy nghĩ, tinh thần tôi phục hồi lại, theo bản năng liền muốn đem tay mình rút về.

Thế nhưng Đồng Diêu không chịu buông tay, cứ tiếp tục như vậy.

Hắn cứ gặt gao đem tay tôi nắm trong lòng bàn tay của hắn.

Hắn dùng sức rất lớn, không cho phép tôi rút ra.

Khóe miệng tôi cứng ngắc: “Tay ta có mồ hôi, đừng nắm nữa”.

Tôi cúi đầu suốt, nhưng vẫn cảm thấy được ánh mắt Đồng Diêu liên tục bao trùm trên mặt tôi. Như là có một tấm lưới vô hình, tôi càng giãy giụa thì càng bị siết chặt.

Thanh âm của Đồng Diêu chưa từng trầm tĩnh như vậy: “Thực Sắc, ta nhớ rõ bản thân ta vừa mới thoát chết trong gang tấc”.

Đồng Diêu không hở là Đồng Diêu.

Hắn luôn biết rõ làm như thế nào có thể khiến tôi thoả hiệp.

Tôi không thể làm trái ý nguyện của một người vừa mới từ ranh giới cái chết trở về.

Tôi nhất định phải nghe hắn nói.

Cho nên, tôi tiếp tục im lặng. Cả phòng bệnh cũng im lặng theo, chỉ có ánh mặt trời buổi chiều, lặng lẽ lưu chuyển.

Tàn mát trên song cửa sổ, trên sàn nhà, còn có trên người tôi và Đồng Diêu.

Tự thuật của Đồng Diêu cũng lặng lẽ.

“Sau khi ta bị đâm xe, ta chỉ nghe thấy một trận ong ong, sau đó trước mắt ta tối đen như mực. Ta cảm thấy toàn thân rất mệt, giống như mới đánh nhau xong, ngay cả sức lực mở mắt ra cũng không có. Hình như có rất nhiều người đang lắc cơ thể ta, có người gọi tên ta, nhưng ta rất mệt, không muốn để ý đến. Ta dường như đang đi trên một con đường nhỏ tối như bưng, đi rất lâu mới có một tia sáng. Không biết là cái gì, ta chỉ biết một khi ta đi vào thì sẽ không thể quay lại thế giới trước kia nữa. Lúc này, ta đột nhiên ý thức được, ta chưa thể chết bởi ta còn có việc chưa làm. Cho nên, ta cố gắng dùng bước chân, ngừng tiến tới”.

Đồng Điều vẫn nắm tay tôi, tựa như có cái gì đó theo cánh tay hắn từng giọt từng giọt truyền vào trong huyết mạch của tôi.

Cổ họng tôi tựa như là bị lòng đỏ trứng làm cho tắc nghẽn, không lên cũng không xuống được.

Tôi muốn ngăn cản Đồng Điều nói nhưng tôi không có cái năng lực này.

Cho nên, Đồng Điều tiếp tục nói.

“Lúc đó, ta nghĩ nếu ta có thể tỉnh lại, ta nhất định phải nói cho một nữ nhân... ta yêu nàng rất lâu rồi”.

Lòng đỏ trứng trong cổ họng tôi không ngừng phồng lên.

Lòng bàn tay bắt đầu ra mồ hôi.

Giọng nói của Đồng Điều tiếp tục tiến vào tai tôi: “Hàn Thực Sắc, ta yêu ngươi từ rất lâu rồi.”

Nghe vậy trái tim tôi ngừng đập, sau đó tựa như là đánh trống ra trận vậy, vang lên leng keng, thùng thùng không ngừng.

Tiếng đánh trận kia, tôi đoán chừng trong phạm vi một dặm vẫn nghe thấy.

Không khí trong căn phòng dường như trở nên loãng hơn, bởi vì hô hấp của tôi bắt đầu không thông.

Đúng vậy, Đồng Điều đã nói ra rồi.

Bắt đầu từ lúc vừa nghe xong lời nói của bông tai đệ đệ, tôi có thể lờ mờ đoán được khả năng này.

Bà xã trong miệng Đồng Điều có thể là tôi sao?

Cuối tuần trước, đúng là tôi khuyên Đồng Điều đừng đua xe nữa.

Ý nghĩ này vừa mới nảy sinh đã bị tôi đem một tảng đá lớn ngăn chặn.

Tôi không muốn nghĩ tiếp.

Thế nhưng hiện tại Đồng Điều đem mọi thứ làm rõ.

Hắn đem đáp án rõ ràng bày ra trước mắt tôi.

Tôi có thể nhắm mắt lại không nhìn.

Nhưng tôi không che kín hết lỗ tai được nên tôi nhất định phải nghe.

“Ngày đó ngươi nói, cho dù là ta muốn cái gì thì ta đều có thể đạt được. Ta vốn cũng cho rằng sự thật đúng là như thế, từ bé ta thực may mắn có được những thứ mà rất nhiều người cực kỳ hâm mộ. Những thứ không trong tầm tay ta cũng có thể kiên nhẫn, từng bước bằng năng lực và thủ đoạn của mình đem chúng giành được. Thế nhưng... Hàn Thực Sắc, ngươi là một ngoại lệ... Ngươi gần ngay trong gang tấc nhưng ta ngay cả bầu không khí xung quanh ngươi cũng không nắm giữ được”. Đồng Điều tiếp tục nói, những thanh âm kia trong suốt thấy đáy.

Đồng Điều vẫn nắm tay của tôi, sức lực kia, đúng là một loại kiên định.

Tôi cảm thấy một nhúm tóc mái trên trán mình cũng sắp bị ánh mắt của hắn nướng khét.

Sự kiên định của hắn, khiến tôi rút cuộc chẳng thể tiếp tục giả vờ nữa.

Thế nhưng đầu óc của tôi lại như vừa bị một con sóng thần tập kích.

Toàn bộ năng lực tư duy đều bị gột rửa sạch bóng không còn thứ gì.

Tôi nhìn cái tay của tôi đang bị Đồng Điều cầm kia, hốt hoảng hỏi: “Làm sao có khả năng chứ? Làm sao có khả năng chứ?”

Đúng vậy, làm sao có khả năng chứ?

Đồng Điều vẫn luôn thích tôi?

Làm sao có khả năng chứ?

Đồng Điều không nhanh không chậm giải đáp thắc mắc của tôi: “Ta đã quá tự tin, ta vẫn luôn cho rằng mình chính là người cuối cùng trong cuộc đời của ngươi. Cho nên, ta ở bên cạnh ngươi chậm rãi chờ đợi thời cơ tốt nhất. Tựa như ở trên thương trường, ta ẩn nấp ở một nơi bí mật, lựa chọn thời cơ chính

xác đem công ty của bọn họ thầu tóm. Trong năm năm ngưởi một mình đau buồn kia, ta chờ đợi, khi ngưởi và Thịnh Du Kiệt kết giao, ta chờ đợi, khi ngưởi và Vân Dịch Phong dây dưa, ta vẫn chờ đợi... Ta đang chờ đợi, chờ đợi thời cơ tốt nhất ngưởi có thể mở rộng trái tim kia đón nhận người khác. Ta vốn nghĩ đợi đến khi Ôn Phù Mịch quay về, đợi đến khi ngưởi xác định chính xác mong muốn tìm người mới của mình, ta mới xuất hiện. Thế nhưng, trải qua chuyện lần này, ta sợ, có lẽ một ngày nào đó ta sẽ đột ngột chết đi, ngưởi lại không biết tâm ý của ta... Ta không cam tâm. Có lẽ giờ khắc này là thời điểm tồi tệ nhất, thế nhưng ta vẫn muốn nói ra”.

Thanh âm của Đồng Diêu lúc này trầm tĩnh đến cực hạn: “Hàn Thực Sắc, nhìn cho rõ ràng đi, ở bên cạnh ngưởi luôn có một người là ta”.

Sau khi thanh âm của Đồng Diêu biến mất, trong căn phòng lại lần nữa khôi phục lại vẻ tĩnh lặng.

Nhưng trong tai của tôi, thực sự ồn ào.

Tôi nghe thấy được thanh âm của những hạt bụi trong không khí rơi xuống.

Tôi nghe thấy được máu huyết trong cơ thể tôi đang chạy tán loạn.

Tôi nghe thấy âm thanh của những tế bào đang kinh hoàng thất tán.

Những âm thanh ấy hợp thành một bản giao hưởng vọt tới đại não của tôi.

Tôi không biết phải làm sao.

Mà tại thời điểm tôi không biết phải làm sao, tôi sẽ làm ra rất nhiều chuyện không tưởng tượng được.

Chẳng hạn như hiện tại.

Tôi ngẩng đầu, sững sờ nhìn Đồng Diêu, nhìn rất lâu.

Tiếp theo, tôi thở sâu, một âm tiết từ cổ họng phát ra: “A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Học tập Pavarotti[1] cất giọng ca vàng, đồng thời chân tôi cũng học tập Usain Bolt[2] chạy nước rút.

Tôi nhanh chóng bỏ tay đang bị Đồng Diêu nắm ra, xoay người, vừa kêu to vừa chạy ra khỏi phòng bệnh.

Tôi không biết thần kinh mình rối loạn bao lâu.

Nhưng khi tôi hồi phục tinh thần, tôi đang ở trong phòng tắm nhà mình.

Tôi ở trong gương giống như một bà điên.

Tóc tai hỗn độn, quần áo không chỉnh tề, trông giống như một người vừa mới bị làm nhục.

Tôi nghĩ tôi thực sự muốn điên rồi.

Những lời Đồng Diêu vừa nói ban nãy, tuyệt đối có sức làm cho tôi phát điên.

Tôi cảm thấy mọi thứ giống như đang mơ.

Tôi bắt đầu dút tóc không ngừng.

Mãi đến khi nhổ tới mức gáy tôi sắp trọc lóc tôi cũng chưa bình tĩnh lại.

Đầu của tôi bắt đầu đau nhức.

Là một loại căng nhức.

Bởi vì trong đầu tôi, lấp đầy một cái tên – Đồng Diêu.

Tôi đau đến không biết phải làm sao.

Cứ tiếp tục thế này, không chừng tôi sẽ bò lên cửa sổ nhảy xuống.

Cho nên, một giây trước khi tinh thần sụp đổ, tôi uống thuốc ngủ.

Tôi muốn ngủ tới khi sông cạn đá mòn, ngủ thẳng tới khi biển thẳm hoá nương dâu.

Không biết là tôi có tính kháng thuốc hay là chuyện tình lần này rất nghiêm trọng,

Tóm lại là tôi không ngủ sâu như trước đây.

Tôi ngủ mơ mơ màng màng.

Mỗi khi nửa mơ nửa tỉnh, tôi liền lập tức tiếp tục uống thuốc ngủ, cố gắng giữ mình ở trạng thái hỗn độn, trạng thái không thể suy nghĩ.

Tôi không biết mình đã ngủ bao nhiêu ngày.

Nhưng tôi biết rằng dường như có rất nhiều người đã đến tìm tôi.

Lão Viện trưởng gọi điện thoại tới.

Ở đầu dây bên kia điện thoại, ông tình ý sâu xa mà nói rằng: “Hàn Thực Sắc, lão tổ tông, đứa trẻ xui xẻo nhà ngươi, ngươi không đi làm hả”.

Tôi dùng giọng nói chuẩn mực của nhân viên tổng đài 10086[3] nói với ông: “Số mấy quý khách vừa gọi đã thành tiên, nếu có chuyện xin hãy rút que xăm”.

Sau đó, dứt khoát đập máy.

Tôi còn nhớ rõ, Vân Dịch Phong cũng có gọi điện báo tôi quay về.

Còn tôi thì khách sáo bảo hắn đi chết đi.

Mất thấy uy hiếp không có hiệu quả, Vân Dịch Phong trầm lặng một phút, sau đó nói vào điểm mấu chốt: “Ít nhất ngươi cũng phải mang bạn của ngươi đi chứ”.

Trong cuộc nói chuyện, đầu bên kia truyền đến âm thanh gạch vỡ đập vào đầu cùng với tiếng kêu thảm thiết của mấy tên đàn em.

Tôi nói câu giữ gìn sức khỏe, tạm biệt rồi tiếp tục ngủ.

Tiếp theo là Kiều bang chủ gõ cửa.

Tôi mở cửa, không đợi hắn mở miệng liền đem chỗ ẩn thân của Sài Sài nói rõ ràng đầu đuôi ngọn ngành cho hắn.

Cuối cùng hết thấy mọi chuyện vụn vặt đều yên ổn.

Tôi lúc này mới có thể yên ổn ngủ một lần.

Tôi nằm trên giường lấy tay che mắt... Ánh mặt trời có phản hồi chói mắt.

Các tế bào não vì ngủ mà úng nước, hồ nước trong đầu gợn sóng.

Đang trong lúc vui vẻ thì có tiếng gõ cửa khe khẽ truyền đến tai tôi.

Lúc này đầu óc úng nước của tôi, không thể suy nghĩ nhiều, vật lộn đứng dậy, mở cửa.

Khi tôi thấy rõ người ngoài cửa, đầu óc của tôi trong nháy mắt bành trướng to như đầu Doremon.

Đồng Diêu! Chính là tên đầu sỏ gây nên tai vạ Đồng Diêu!

Tinh thần phục hồi, tôi lập tức đóng cửa.

Nhưng Đồng Diêu nhẹ nhàng nhanh nhẹn vào được.

Chúng tôi đối mặt, lặng lẽ không nói gì.

Bầu không khí có phần hơi xấu hổ.

Trán Đồng Diêu băng gạc trắng, bên tay phải chống gậy.

Dáng vẻ người bệnh.

Sắc mặt tái xanh không chút máu, nhưng mà tinh thần vẫn không tệ.

Tôi chợt nghĩ tới gì đó, liền hỏi: “Sao lại xuất viện rồi? Bác sĩ đồng ý sao?”

“Bác sĩ không biết”. Đồng Diêu đáp, “Ta lên đi ra ngoài”.

“Người không muốn sống nữa hả”. Tôi cực kỳ hoảng sợ. “Mới từ phòng cấp cứu ra chưa được bao lâu, lại có thể dám trốn bệnh viện ra ngoài”.

Đồng Diêu nhìn tôi, trong mắt cười tươi như hoa, “Cuối cùng cũng khôi phục lại Hàn Thực Sắc trước đây”.

Bị Đồng Diêu nhắc nhở như vậy, tôi đột nhiên nhớ ra sự thay đổi trong quan hệ giữa mình và Đồng Diêu.

Trong nháy mắt lại trầm mặc.

Đồng Diêu thở dài: “Xem ra ta lại nói bậy rồi”.

“Đồng Diêu người về đi!” Tôi nói, “Bị thương nghiêm trọng như thế này không nên chạy loạn... Ta tìm người tới đón người”.

Nói xong tôi liền cầm điện thoại, chuẩn bị gọi cho Bông tai đệ đệ.

Thế nhưng một đôi tay đột ngột đoạt lấy điện thoại.

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, thấy một đôi mắt lạnh lẽ mà trầm lắng.

“Đơn giản là lo lắng cho ta hay là không muốn nhìn thấy ta?” Đồng Diêu quyết tâm đem hết thầy phoi bày dưới ánh mặt trời.

Hắn muốn tôi không có chỗ nào chạy trốn ẩn náu.

Tôi chẳng nói gì, nhẹ nhàng đi vào trong bếp.

Cho dù không hề quay đầu lại nhưng tôi vẫn cảm thấy được Đồng Diêu vẫn đi theo sau tôi.

Tôi cố gắng không nhìn hắn, thân nhiên lấy cà chua từ trong tủ lạnh ra, dự định làm com trứng cà chua[4].

Ngủ gần ba ngày, dạ dày bắt đầu hát bài ca không thành kể rồi.

Tôi đem cà chua đặt vào trong chậu, dội nước sôi, rồi bóc vỏ.

Lớp vỏ đỏ tươi, cứ như thế từng lớp từng lớp bị lột trong tay tôi.

Trái cà chua không còn lớp vỏ bên ngoài, thịt quả mềm mềm, mất đi vẻ bóng mịn.

Giống như là chân tướng vậy!

Thần kinh của tôi không đủ dũng mãnh tới mức có thể tiếp nhận loại chân tướng như thế này.

Cho nên, tôi mới chạy trốn theo thói quen.

Dùng hết toàn bộ sức lực chạy trốn.

Giống như hiện tại, tôi đang thái cà chua thành lát ở trên thớt.

Đồng Diêu đứng cạnh tôi.

Cái bóng nhạt màu của hắn, bao phủ trên người tôi, bao phủ trên tay tôi, bao phủ trong trái tim tôi.

Đầu của tôi thấp đến mức sắp chạm vào thớt.

Tôi không dám ngẩng đầu lên.

Bầu không khí cứ tiếp tục xấu hổ như thế.

Nhưng ông trời dường như chê tôi chưa đủ phiền.

Lúc này bụng của tôi bỗng phát ra một tiếng vang long trời lở đất, kéo dài.

Ừng ục!

Đã đói bụng!

Thật sự là quá mất mặt.

Trong lòng tôi hốt hoảng, dao trong tay lệch một chút, lại cắt vào đầu ngón trỏ của chính mình.

Ngay lập tức, máu cuộn trào mạnh mẽ như đi cả đến chơi ngày thứ hai.

Tôi còn chưa phục hồi tinh thần, Đồng Điều đang ở bên cạnh ngay lập tức đã cầm lấy ngón trỏ của tôi đặt vào trong miệng hắn.

Miệng của tôi khẽ nhếch, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Động tác của Đồng Điều thực nhẹ nhàng.

Hắn liền như vậy ngậm lấy vết thương của tôi, đồng thời dùng lưỡi liếm.

Một khối ẩm áp và tê dại liền theo ngón trỏ tôi bị hắn ngậm kia truyền đến.

Lưỡi của hắn thực mềm mại a, khẽ liếm qua, lau đi miệng vết thương đang đau nhức.

Hắn dùng lực vừa đủ, mót máu chảy ra ngoài của tôi.

Giờ phút này, chúng tôi đứng ở bên cửa sổ, ánh mặt trời mờ ảo chiếu rọi trên người Đồng Điều.

Trên sườn mặt của hắn phủ một tầng mịn mờ.

Hắn nhắm mắt, lông mi mềm mại tinh tế nhẹ nhàng vuốt ve làn da dưới vành mắt.

Mỗi đường cong trên môi hắn đều hoàn mỹ, nước da trơn bóng, lộ ra vẻ phong lưu vô tận.

Giờ phút này hắn giống như ma cà rồng.

Tao nhã, mê hoặc, thần bí.

Tôi nhìn đến ngây người.

Máu của tôi đỏ thẫm, từ khe miệng hắn tràn ra một chút.

Trong phút chốc, khuôn mặt tái nhợt của Đồng Điều càng thêm mị hoặc.

Đầu lưỡi như con rắn nhỏ, từ miệng vết thương ở ngón trỏ chui vào trong cơ thể tôi.

Tội ác cứ như tơ nhện, thông thả rong chơi khắp người tôi.

Đồng Điều đưa cặp lông mi lên, dùng con ngươi mị hoặc nhìn chăm chăm tôi.

Hắn mở miệng: “Hàn Thực Sắc, ta cũng không muốn ngươi làm gì, ngươi chỉ cần biết bên cạnh ngươi có một người là ta... Đây là toàn bộ mong muốn của ta.”

Khi Đồng Điều nói chuyện, hắn vẫn ngậm ngón trỏ của tôi như cũ.

Bởi thế, giọng nói kia có chút hỗn loạn, như một hơi thở mờ nhạt hoa lệ.

Mà tay của tôi cũng cảm nhận được sự rung động này.

Rung động nhẹ, với thân thể hắn cùng một tần số.

Tôi lại không biết làm gì rồi.

Nói cách khác, tôi lại một lần nữa làm ra chuyện không tưởng tượng được.

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Tôi quát to một tiếng, rút tay trong miệng hắn ra, tiếp theo, bằng tốc độ nhanh nhất xoay người, chạy nước rút.

Tôi chạy ra khỏi nhà mình.

Tôi chạy vào nhà Kiều bang chủ, tiếp theo, ôm lấy Kiều bang chủ đang không hiểu mô tê gì, khóc thét lên: “Ta muốn chết!”

Để biểu đạt tình cảm mãnh liệt của mình, tôi há mồm cắn xuống ngực của Kiều bang chủ.

Bắp thịt toàn cơ thể Kiều bang chủ căng thẳng, tiếp theo, hắn vô tình vô nghĩa đem tôi đẩy ra.

Tôi cứ như vậy bị đá đến bên tường, giống như bùn nhão từ từ trượt xuống.

Không biết là đói bụng hay là bị đập đầu vào tường, tóm lại là trước mắt tôi tối sầm, thành công hôn mê bất tỉnh.

Đương nhiên trước khi ngắt xiu, tôi rút ra một kết luận gần như là chân lý: Đẳng cấp của Đồng Điều thật là cao.

Trước mắt tối đen từ từ chuyển thành lò mờ.

Như màu sắc của tấm ảnh cũ.

Tôi dường như nhìn thấy được rất nhiều hồi ức.

Tôi nhìn thấy trong phòng học, khi tôi đang làm bài tập thì Đồng Điều một tay gác lên đầu, nhẹ nhàng ở bên tai tôi hát ca khúc đang thịnh hành lúc đó.

“... Người yêu em nhất là tôi, nếu không em sao có thể sai khiến tôi, nếu không tôi sao có thể bất chấp gian nguy, em nói điều gì đều làm...”

Hát đến một nửa, hần bỗng nhiên dừng lại, đứng đắn nói: “Hàn Thực Sắc, người ngàn vạn lần đừng cho là ta hát ca khúc này cho người nghe chính là đối với người có ý tứ đấy”.

Bút máy tôi xiêu vẹo, sau đó tôi liếc nhìn hần một cái, nói: “Đồng Điều, người ngàn vạn lần đừng tưởng rằng ta chịu nghe người hát ca khúc này chính là đối với người có ý tứ đấy!”

Ký ức như một trang giấy, bị một bàn tay vô hình lật sang trang khác.

Tôi nhìn thấy tôi đang ngồi bên bàn ăn, Đồng Điều đi tới phía sau tôi, kéo đuôi tóc tôi, giả vờ vô cùng đau khổ nói: “Tiểu Sắc à, mọi thứ người ăn tại sao toàn bộ đều cung cấp cho mông hết vậy?”

Tôi suýt chút nữa bị chết nghẹn.

Tôi còn nhìn thấy trong giờ kiểm tra vật lý không phải sở trường của tôi nhất, Đồng Điều chỉ trong 1 giờ đã làm xong bài thi, rồi hần đóng cặp đi ra khỏi phòng học.

Lúc đi ngang qua chỗ ngồi của tôi, thận trọng đưa tới tay tôi một tờ giấy nhỏ tràn ngập đáp án.

Còn có, hần buộc tôi phải đến sân bóng rổ xem hần và người khác thi đấu.

Trong trận đấu, hần liên tục ghi ba điểm, khiến cho mọi người trầm trồ khen ngợi.

Mỗi lần ném, hần đều hướng về phía tôi nháy mắt.

[1] Luciano Pavarotti (12/10/1935 – 6/9/2007) là ca sĩ opera giọng nam cao người Italia.

[2] Usain Bolt (sinh 21/8/1986) là một vận động viên điền kinh người Jamaica. Anh là người đang giữ kỷ lục thế vận hội và thế giới ở các nội dung chạy 100 mét với 9,58 giây, 200 mét với 19,19 giây và cùng với các đồng đội chia sẻ kỷ lục ở nội dung chạy 4 x 100 mét tiếp sức với 37,10 giây.

[3] Tổng đài 10086: Tổng đài cung cấp thông tin của Trung Quốc kiểu như tổng đài 1080 ở Việt Nam.

(4) Cơm trứng cà chua:

[5] Pháo hoa của hai người – Lê Minh

<http://mp3.zing.vn/bai-hat/Khoi-lua-cua-hai-nguoi-Le-Minh-Leon-Lai/IW680ZEU.html>

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Mộng xuân có chút điểm lạ

Hồi ức tiếp tục sang trang.

Từng chút một, đem toàn bộ những dây dưa lộn xộn giữa tôi và Đồng Điều tái hiện lại.

Mảnh mù mịt trước mắt tôi, dần dần trở thành màu trắng.

Một loại màu trắng mới tinh sáng ngời.

Tôi bị một trận cãi vã làm cho tỉnh giấc.

“Người có phải là đàn ông không hả? Sao lại có thể dùng sức đem Thực Sắc đẩy lên tường, thật sự là rất ghê tởm!” Sài Sài khinh bỉ.

“Cô ta vừa vọt vào liền cắn ngay vào hai điểm trước ngực ta, ta căn bản không kịp phản ứng, thân thể liền tự động mở ra chức năng phòng ngự. Lại nói, ta cũng không có dùng sức quá mạnh.” Kiều bang chủ giải thích: “Người không nghe thấy bụng cô ta đang kêu vang một trận hay sao? Là đói quá mà ngất xỉu đó.”

“Hai điểm trước ngực của người cũng chỉ mọc ra để đó thôi, có quý giá như vậy sao. Cắn liền cắn.” Sài Sài giúp tôi hà giận.

“Vậy lúc ta cắn vào hai điểm của người, sao người lại tức giận đến như vậy?” Kiều Bang Chủ cười khẽ, trong giọng nói mang theo một chút tư vị ái muội.

“Sao người không cảm loa tới phía trước rống đi a?!” Sài Sài tức giận: “Còn sợ chuyện giữa chúng ta chưa đủ mất mặt sao?”

“Tốt a, đây là người nói, ta sẽ đi rống ngay bây giờ.” Kiều Bang Chủ vừa nói liền chuyển bước.

“Trở lại, tên khốn kiếp này!” Sài Sài nóng nảy.

Nghe thấy tiếng hai người quen thuộc cãi vã, lòng của tôi, lại trở nên yên bình.

Thật tốt quá, cuối cùng cũng trở lại thời gian như trước kia.

Đúng vậy, không có chuyện gì phát sinh nữa.

Tôi chậm rãi mở mắt ra.

Nhưng mà một giây kế tiếp, sắc mặt của tôi lập tức tái nhợt như tờ giấy A4.

Bởi vì, tôi nhìn thấy cặp mắt âm u kia của Đồng Điều.

Khoảng cách này, gần kề khiến tôi nhìn thấy cả bên trong con ngươi trong trẻo của hắn hiện lên ghen mắt của tôi.

"A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Tôi điên cuồng kêu to, tay chân cũng sử dụng, cuộn mình lên đầu giường.

Đồng Điều bình tĩnh nhìn tôi.

Mà tôi, là kinh hoàng nhìn hắn.

“Hai người các người, thế nào?” Sài Sài nheo lại đôi mắt đẹp.

Nhiều năm kết bạn khiến cho nàng đối với quan hệ khác thường giữa tôi và Đồng Điều sinh ra hoài nghi của giác quan thứ sáu.

“Không có gì!” Tôi vội vàng phủ nhận.

Nhưng mà Đồng Điều giống như đã quyết tâm muốn đem tất cả làm rõ, hắn dùng lời nói rõ ràng nhất, nói: “Ta nói với Thực Sắc, ta thích cô ấy đã lâu.”

“A!” Sài Sài trợn mắt há mồm nửa ngày, thật vất vả mới hồi phục lại tinh thần, lẩm bẩm nói: “Ta còn tưởng rằng người người thích là ta.”

Nghe vậy, lòng mày Đồng Điều như gợn sóng, có chút dao động.

“Nói cách khác.” Kiều Bang Chủ giống như đâm chiêu nói: “Về sau, lại có thêm một người tới xin com.”

Lần này đến lượt lòng mày của tôi dao động.

“Vậy người trả lời thế nào?” Sài Sài vội hỏi tôi.

Tôi cảm thấy bản thân hồ hấp bắt đầu khó khăn.

“Đáp ứng đi.” Sài Sài khuyên nhủ: “Mọi người đều quen thuộc như vậy mà.”

“Không thể đáp ứng!” Kiều Bang Chủ cau mày: “Ta không rảnh để nấu com thêm cho một người nữa.”

“Người không phải là người a, lại có thể vì loại chuyện nhỏ này mà chia rẽ nhân duyên của người khác!” Sài Sài rống giận.

“Vậy người không phải thường xuyên đòi phá đi nhân duyên giữa ta và người sao.” Kiều Bang Chủ đánh trả.

“Chúng ta không phải là nhân duyên mà là nghiệt duyên, ta với người là tuyệt duyên, tương lai ta và người còn lại là vô duyên.” Sài Sài tròn mắt nhìn lại.

Lại một trận cãi vã ồn ào, Đồng Điều từ đầu đến cuối đều là bình tĩnh.

Một kiểu thấy rõ phương hướng của bản thân nên bình tĩnh.

Tôi bị ánh mắt của hắn bức bách, da đầu bắt đầu tê dại.

Không được, lại không biết phải làm gì rồi.

Tôi thở sâu, tiếp theo, vượt qua Đồng Điều liền chạy ra bên ngoài.

Nhưng mà, cùng lúc khi tôi làm như vậy thì cánh tay của tôi bị hắn giữ chặt lại.

Sau một luồng tiếng gió vù vù, tôi phát hiện bản thân đã bị kéo đến giữa phòng ngủ của Kiều Bang Chủ.

Cửa, cứ như vậy bị đóng lại.

Đồng Điều đứng chắn ở cửa.

Tôi không có đường để trốn.

Đồng Điều cúi đầu, nhìn tôi, trong con ngươi, màu đen nở rộ phiếm chút ưu nhã của ánh sáng mịn hoặc.

Tôi hơi nhíu trán: “Người rốt cuộc bị thương tổn tới chỗ nào?”

Đồng Điều từ từ đếm: “Ngực, chân, còn có đầu.”

Tôi vỗ vỗ bờ vai của hắn, lấy thái độ của người anh em, nói: “Đây chính là đáp án, Đồng Điều, người bị thương ở đâu, đây thần kinh tạm thời bị nổi nhảm, bây giờ người đang ở vào trạng thái hỗn loạn, căn bản không biết bản thân đang làm những gì.”

“Ta biết.” Bông hoa trong con ngươi của Đồng Điều lẳng lặng nở rộ: “Ta đương nhiên biết bản thân mình đang làm cái gì... Ta chỉ làm điều ta cho là đúng mà thôi, ta mong chờ chuyện này từ lâu rồi. Ta chỉ là đang nói cho một người con gái, nằm ở trong lòng ta đã lâu rồi.”

“Không thể nào!” Giọng nói tôi hốt hoảng mà không tin: “Đồng Điều người là playboy, người sẽ không yêu bất kỳ người nào, cô đơn tới già chính là kết cục cuộc đời của người a.”

“Nhưng mà ta lại yêu người.” Giọng nói Đồng Điều bình tĩnh như nước: “Đây là chuyện mà không ai có khả năng đoán trước được.”

Tôi lấy tay che lỗ tai.

Tôi không muốn nghe nữa.

Tôi không dám nghe nữa.

Nhưng giọng nói của Đồng Điều, cứ tiếp tục không ngừng mà chui vào lỗ tai tôi: “Thực Sắc, ta không có yêu cầu cái gì, ta chỉ hy vọng, người có thể công bằng mà cho ta một cơ hội.”

“Là ngày cá tháng tư sao?” Tôi hỏi, giọng nói vội vàng, tràn ngập chờ đợi, giống như là bắt được cọng rom cứu mạng cuối cùng: “Không sai, ngày cá tháng tư sắp đến rồi, các người đang cấu kết lại chinh ta.”

Nhưng mà tôi từ biểu cảm trên mặt Đồng Điều không có được đáp án mình mong muốn.

Hắn nhẹ giọng nói: “Người và ta đều biết, đây là sự thật.”

Nói xong, Đồng Điều đưa tay, dường như muốn vuốt ve khuôn mặt tôi.

Nhưng, tôi theo bản năng co rúm lại.

Tay của Đồng Điều, dừng lại giữa không trung.

Tiếp theo, chậm rãi buông xuống.

“Ta không tin.” Tôi lâm bẫm nói: “Ta không tin người sẽ thích ta, làm sao có thể chứ, vừa mấy ngày trước, chúng ta còn là bằng hữu tốt nhất... Sẽ không, nhất định không, người lại đang chinh ta sao?”

Ánh mặt trời, theo đường nét khuôn mặt Đồng Điều trượt xuống.

Lướt qua con ngươi âm u kia của hắn.

Lướt qua cánh mũi thẳng tắp xinh đẹp.

Lướt qua đôi môi căng mọng ướt át khôu gọi.

Lướt qua thanh âm phảng phất như dòng nước xuân chảy qua.

Hắn nhìn tôi, ánh mắt như nước, trên môi đóa hoa nở rộ ôn nhu: “Hàn Thực Sắc, chòm sao Cự Giải, sinh nhật là ngày 28 tháng 6, nhóm máu O, màu sắc yêu thích là màu tím nhạt, nhìn như cái gì cũng ăn được, nhưng lại là một người vô cùng kén ăn, chán ghét cả tím cùng bí đỏ, lúc 5 tuổi đã từng nuôi một con chó được gọi là bánh vừng, 10 năm sau con chó qua đời, thương tâm rất nhiều nên đã thề không bao giờ nuôi động vật nhỏ nào nữa, thích nhất là bộ phim Forrest Gump[1] từng trong vòng một ngày xem liên tục bốn lần, buổi sáng mỗi ngày tỉnh dậy đều phải uống một cốc nước trong, lúc đi thích bước chân trái trước, khi phải suy nghĩ một vấn đề thì nhíu mày cắn đầu bút, khi mệt rồi thì thích dụi mắt, từ năm 23 tuổi, lúc cười to còn phải đè lại khóe mắt, đề phòng xuất hiện nếp nhăn. Lúc ta lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, trên cổ tay phải của ngươi đeo một cái dây bện tơ hồng, mặt trên dùng hạt châu nhỏ làm trang sức, câu đầu tiên nói với ta là “Bạn học, phiền ngươi tránh ra một chút, khuôn mặt tuần mỹ phi phạm kia của ngươi cùng cái đầu vương vãi vừa vặn chặn lại tầm mắt của ta.”

Đúng vậy, mỗi một chữ Đồng Điều nói, đều là chính xác.

Thậm chí có rất nhiều chi tiết, đều là sau khi được hắn nhắc nhở tôi mới phát hiện lần đầu.

Năm đó, khi huấn luyện quân sự tập đi bước, Đồng Điều xếp hàng trước tôi, mà Ôn Phủ Mịch thì xếp hàng phía trước hắn.

Tầm mắt nhìn trộm Ôn Phủ Mịch của tôi thường xuyên bị Đồng Điều che khuất.

Rốt cuộc có một ngày, tôi không thể nhịn được nữa, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói ra câu nói kia.

Đây tất cả, thì ra là, Đồng Điều đều nhớ rõ.

Hắn nói một cách lưu loát, đem tất cả nói ra liên tục.

Dường như mỗi một sự kiện, cũng đã chạm khắc ở trong lòng của hắn, là quen thuộc như thế.

Hắn hiểu rõ tất cả về tôi.

Hắn luôn luôn lặng lẽ để ý tới tôi.

Chẳng lẽ nói, Đồng Điều hắn là thật sự...

Tôi không thể tin: “Rốt cuộc, tất cả chuyện này... rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào?”

“Cấp hai trung học.” Đồng Điều nói.

“Ta không biết, ta luôn luôn không biết.” Tôi lắc đầu: “Ngươi cho tới bây giờ đều không có biểu hiện ra ngoài.”

“Bởi vì,” giọng nói Đồng Điều, mang theo ánh sáng óng vàng của ký ức: “Khi ta ý thức được bản thân thích ngươi, cũng phát hiện, ngươi yêu Ôn Phủ Mịch, tuy rằng ngươi luôn giả vờ ra dáng điềm nhiên như không có chuyện gì, nhưng mà, ánh mắt của ngươi, luôn dừng lại trên người hắn.”

Đôi môi của tôi, không cách nào ngậm lại được.

Nói cách khác, Đồng Điều từ lúc lớp 10, liền...

Tôi còn tưởng rằng, hắn sau khi Ôn Phủ Mịch rời đi, hoặc ít nhất là sau khi chia lớp 11 mới có cảm giác với tôi.

Đợi chút...

“Cuộc thi chia lớp lần đó...” Tôi kinh ngạc.

Đồng Điều không nói gì, nhưng tôi từ vẻ mặt của hắn nhìn thấu tất cả.

Đôi môi của tôi, bởi vì khiếp sợ, mà há hốc ra.

Cuộc thi lần đó, thì ra là Đồng Điều cố ý thi trượt.

Hắn làm như vậy, là vì muốn cùng tôi ở một chỗ.

Đúng vậy, tuy rằng hắn luôn luôn không nghiêm túc học tập, nhưng dựa vào thiên phú, kết quả mỗi cuộc thi luôn luôn là đứng đầu khóa học.

Thành tích lần đó, thật là làm rơi vỡ mắt kính của không ít người.

Ý thức được điểm này, lòng tôi tràn đầy một loại tâm tình phức tạp không biết tên.

Đầu óc tôi, cũng trở nên dần dần.

Tôi hoảng hốt hỏi: “Nếu là thật như thế, như vậy, tại sao, tại sao sau khi Ôn Phủ Mịch rời đi, ngươi vẫn không nói cái gì?”

“Bởi vì,” Đồng Diêu chậm chậm nói: “Khi đó, trong lòng của ngươi, là tường đồng vách sắt, ta không có đủ lòng tin để mở nó ra.”

Tôi lại bắt đầu mơ màng.

Nhưng tôi không thể không thừa nhận, lời nói của Đồng Diêu, là chính xác.

Cho đến trước khi Thịnh Du Kiệt xuất hiện, lòng tôi đang bị phong bế.

Thậm chí, dừng khi đề nhắc tới tên của Ôn Phủ Mịch cũng không có.

Đồng Diêu nói tiếp: “Cũng có thể là, ta quá nhát gan. Ta không có lòng tin đối với năng lực của mình.”

“Ta biết a, ngươi ở trong cuộc đời của ta đã chiếm một vị trí chính là “bạn tốt nhất” nhưng bây giờ... Ta nên làm như thế nào? Ta rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?”

“Thuận theo tự nhiên.” Đồng Diêu trả lời.

“Làm sao có thể tự nhiên?” Tôi có chút uể oải: “Chúng ta, có thể trở lại như trước sao?”

“Thật xin lỗi.” Đồng Diêu nhìn tôi: “Ta đã muốn quá nhiều.”

“Đây không phải là vấn đề có lỗi hay không.” Tôi có chút phiền loạn: “Đồng Diêu, từ đầu tới cuối, ta đều chỉ coi ngươi là bạn, cũng không có sinh ra ý nghĩ khác.”

“Ta biết.” Trong con ngươi của Đồng Diêu, giống như ngôi đình viện, bên trong, là vườn hoa lặng lẽ nở rộ: “Mỗi lần ngươi thấy ta cùng với người phụ nữ khác ở một chỗ, ngươi luôn cười trừ tức, chưa bao giờ có một tia khác thường.”

“Ta không biết nên làm thế nào.” Tôi gục đầu xuống, nhìn chân hai người chúng tôi.

Chân, đương nhiên là thứ đồ không có tình cảm nhất.

Đồng Diêu bất ngờ đưa cho tôi một vấn đề khó khăn.

Sau này, tôi phải đối xử với hắn như thế nào?

Tôi và Đồng Diêu, không thể trở về được thời gian trước kia nữa.

Đồng Diêu nhẹ giọng nói: “Ta hiểu, điều này với ngươi mà nói, là bất ngờ. Thậm chí đối với ta mà nói, cũng là bất ngờ... Ta không nghĩ đem tâm tư của mình nói cho ngươi biết vào lúc này. Tất cả kế hoạch của ta, đều bị lời nói ngày đó làm rối loạn. Nhưng ta không hối hận. Chuyện tình cảm này, cho dù là kẻ nào cũng đều không thể đoán trước, giống như ta bỗng nhiên trong lúc đó lại yêu cái bộ dạng đối bụng của ngươi vậy.”

Không biết là vì động tác lắc đầu của tôi, hay là tâm tình vào giờ khắc này.

Tóm lại, tôi không ngừng thờ hồn hèn.

“Ta cần thời gian.” Tôi nói: “Ta cần thời gian để tiêu hóa tất cả.”

Tôi ngẩng đầu, trong giọng nói mang theo lời nhờ vả cầu mà bản thân cũng không phát hiện ra: “Đồng Diêu, ngươi về bệnh viện trước được không? Không được lấy thân thể của chính mình ra đùa.”

Đồng Diêu yên lặng nhìn tôi.

Một trận gió thổi qua, bông hoa trong mắt của hắn, ngay lập tức lay động.

“Được, ta nghe lời ngươi.” Đồng Diêu bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười kia giống như đám mây mềm, nhẹ không có một tia áp lực: “Ta cho tới bây giờ đều không quan tâm phải chờ bao lâu.”

Nói xong, Đồng Điều xoay người, rồi đi.

Tôi giống như bị rút đi gân cốt, cả người mệt mỏi tựa vào trên tường, lấy tay che mặt.

Cho dù tôi cố gắng khép thật chặt kẽ tay, nhưng, vẫn còn ánh mặt trời theo những kẽ hở không nhìn thấy lọt vào.

Trước mắt tôi, là thứ ánh sáng đỏ như trái quýt.

Tôi cứ như vậy mà nhìn tia lửa âm áp kia, suy nghĩ dừng lại.

“Đồng Điều đi rồi.” Không biết đã qua bao lâu, Sài Sài đi tới bên cạnh tôi, nhẹ giọng nói.

Tôi cũng chỉ gật đầu một cái.

Ngay cả sức lực để gật đầu, cũng đã không còn.

“Thật ra thì, nghe tin hấn thích ngươi, ta cũng rất kinh ngạc...” Sài Sài dừng một chút, dường như đang đắn đo câu nói: “Như vậy, hiện tại ngươi muốn làm sao bây giờ?”

Tôi đem hai tay buông xuống, hạ quyết tâm: “Bây giờ, ta muốn ăn cơm.”

Nề mặt của Sài Sài, Kiều Bang Chủ tạm thời không so đo mối thù bị tôi cắn tiểu meo meo, trong thời gian ngắn liền vì tôi mà làm xong thức ăn.

Vì báo đáp công lao nấu cơm của hấn, tôi dùng tốc độ nhanh nhất có thể, gió cuốn mây tan tiêu diệt hết một bàn đồ ăn.

Sau khi ăn xong, giống như cũ lại sờ sờ cái bụng, đánh ợ một cái, chùi chùi miệng.

Thuận tiện, hỏi Sài Sài về chuyện bị bắt về như thế nào.

Đáp án rất rõ ràng, là vì tôi tâm trí lúc đó mơ hồ bán đứng.

Tôi mới nhớ ra, lúc ấy tôi thậm chí còn vì Kiều Bang Chủ mà về ra bản đồ nhà Vân Dịch Phong.

Thật sự là vì kế hoạch bị bắt của Sài Sài đã tạo ra một công hiến vĩ đại không thể xóa nhòa.

Thứ nhất là không dám nhìn ánh mắt oán hận của Sài Sài, thứ hai là không muốn bị nài nỉ vấn đề của Đồng Điều để hỏi không ngừng, tôi quả quyết đứng dậy, đi ra ngoài tản bộ.

Hôn mê cả một buổi chiều, lúc đi ra cũng đã là chạng vạng.

Tôi đưa tay xỏ vào trong túi quần, đá những hòn đá nhỏ trên đường phố chơi.

Xung quanh thỉnh thoảng có một vài chiếc xe đi qua, bánh xe và mặt đất phát ra tiếng động soàn soạt.

Trong thời gian này, mọi người dường như đều về nhà ăn cơm đi, cùng đi trên đường, cũng không có mấy người.

Tôi cúi đầu, cố gắng muốn sắp xếp lại những chuyện đã xảy ra vài ngày nay.

Tôi nhớ, khi mùa xuân năm nay vừa mới tới, tôi còn đang ca thán bản thân mệnh cô loan.

Nhưng bỗng nhiên, cái cây vạn tuế như tôi, tự nhiên lại dính phải hai đóa hoa đào.

Đáng tiếc, là đào hoa không cách nào tiêu thụ.

Thật sự không có cách nào tiêu thụ.

Đóa hoa đào màu đen Vân Dịch Phong, tôi đối với hấn không có tình cảm gì.

Mà đóa hoa đào mạo xưng là hòa tình bạn Đồng Điều cũng không thể hái.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, tôi nhìn thấy một khung cảnh đẹp.

Một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng dắt một con chó giống Labrador[2] hướng về phía tôi đi tới.

Tác phong nhanh nhẹn, phong tư thanh nhã.

Cho dù tôi trong lòng đang buồn rầu, nước miếng vẫn nhanh chóng chảy ra.

Quan trọng hơn chính là, người kia rõ ràng dừng lại trước mặt tôi.

“Chào, ta là người mới chuyển đến, ở cùng tiểu khu với ngươi.” Người nọ giơ tay ra, nói: “Ta tên là Tiêu Thường.”

Tôi vội đưa tay ra nắm, nói ra tên của mình.

Tiêu soái ca cười nói: “Thật ra thì, có nhiều lần, ta cũng muốn ra chào hỏi với ngươi, nhưng ngươi mỗi lần đi làm đều vội vàng vàng, ta cũng ngại quấy rầy.”

Tôi nghi ngờ, hẳn đây có coi là, tới đây bắt chuyện.

Tiêu soái ca đưa tay nắm thành quyền, đặt trên môi, háng giọng, nói: “Cái đó, ta có thể mạo muội hỏi một chuyện được không?”

Hắn vừa nói xong, trên má nổi lên một tảng đỏ ửng.

Tôi máu sôi trào.

Nhìn dáng vẻ của hắn, nhất định là hỏi: cô nương, ngươi có hôn ước không, nếu không có, có thể cho tại hạ một cơ hội không?

Chẳng lẽ, sao hồng loan của tôi chuyển động lợi hại như vậy?

Hai đóa hoa đào trước còn chưa có tàn, đóa thứ ba lại nở?!

Dù sao, cái tên Tiêu Thường này, là người bình thường nhất trong ba đóa hoa.

Đàn ông thích động vật, nhất định sẽ là một người đàn ông tốt.

Có lẽ, hẳn chính là chân mệnh thiên tử của tôi cũng chưa biết chừng a!

Cho nên, tôi cố gắng ức chế bản thân kích động, chờ đợi hắn tỏ tình.

“Ta muốn hỏi ngươi... Ta muốn hỏi ngươi... Ta muốn hỏi ngươi.”

Tiêu Thường cắn môi, lỗ tai đã hồng thành quả ớt nhỏ.

Trên mặt tôi tuy là làm bộ như nghi hoặc, nhưng trong lòng lại đang chiêng trống vang trời.

Nói đi, nói đi, nói ngươi yêu ta đi!

Tiêu Thường phun ra nuốt vào hồi lâu cuối cùng cũng cắn răng nói: “Ta muốn hỏi thăm, một người đàn ông thích dùng tay trái thường xuyên ra vào nhà ngươi... Có thể cho ta số điện thoại của hắn không?”

Người đàn ông thích dùng tay trái, chính là Đồng Diêu.

Cái này không phải là trọng yếu, quan trọng là, thì ra đối tượng của Tiêu soái ca là Đồng Diêu?

Tôi hữu khí vô lực nói cho Tiêu soái ca, nói rằng Đồng Diêu 200% là thích phụ nữ.

Tiêu soái ca rời đi với kiểu biểu cảm tinh thần sa sút vì thất tình.

Tôi cũng than thở đi về nhà.

Đóa hoa đào thứ ba lại là hoa đào giả.

Xem ra, tôi hẳn phải dành thời gian vào trong miếu bói một quẻ.

Aiz.

Sau khi liên tục đi dạo trên đường suốt 4 giờ liền, đập phải ba đồng phân chó, nhìn thấy hai trận cãi nhau ở đầu đường, tôi mua một tá bia về nhà.

Tiếp theo, nằm trước cửa sổ, vừa nhìn cảnh đêm, vừa nâng cốc rót vào trong bụng mình.

Tôi hiểu, mấy ngày nay ngủ liên tục, phỏng chừng là giấc ngủ một năm nay của tôi đều bị ngủ hết rồi.

Vì vậy, tôi chỉ có thể dựa vào việc uống rượu say để trốn tránh thực tế.

Rượu là một thứ tốt, có điều gì phiền não, uống xong là có thể quên mất không còn một mống.

Mặc dù chỉ là tạm thời.

Uống được một hời, tinh thần hỗn loạn.

Mọi thứ trong phòng, bắt đầu không ngừng đung đưa.

Mà cả người tôi, giống như đang ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ.

Tôi từ dưới đất đứng lên, tiếp theo, loạng choạng chạy đi mở cửa.

Dùng đôi mắt say rượu nhìn, phát hiện người tới là Vân Dịch Phong.

“Người tới làm gì?” Tôi hỏi.

“Ta tới đòi đồ phải thuộc về ta.” Vân Dịch Phong nhìn tôi, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời.

Đồ thuộc về hấn.

Nam chính trong mấy bộ phim thần tượng đều dùng những lời này để nói về nữ chính.

Ý tứ chính là, hấn đến là bắt tôi phải về?

Tôi bỗng nhiên cảm thấy tức giận, nói: “Hàn Thực Sắc ta mới không phải là đồ vật.”

Lời nói vừa ra, mới phát hiện có cái gì đó không đúng.

Làm thế nào lại như mắng chính bản thân mình?

Tôi vẫy vẫy tay, nói: “Đi về đi, đừng có học theo mấy bộ phim thần tượng này, ta sẽ không đi theo người!”

Vân Dịch Phong dùng biểu cảm kỳ quái nhìn tôi, nói: “Ta có nói là cho người đi theo ta sao?”

“Vậy người tới lấy cái gì?” Tôi cảm thấy kỳ quái.

Tôi hình như cũng không lấy của hấn cái gì a.

Tay Vân Dịch Phong vẫn luôn luôn đặt ở phía sau, mà giờ phút này, hấn bỗng nhiên đưa tay giờ lên trước mặt tôi.

Tôi bỗng hút một ngụm khí lạnh - trên tay hấn, cầm một cái nhíp.

Trong mắt Vân Dịch Phong, lóe ra một tia phản khởi: “Lần trước, người rút lông ta, lần này, đến lượt ta rút lông người.”

Tôi hét thảm một tiếng, vang đến tận trời.

Vân Dịch Phong đem tôi đặt trên giường, thuần thục, liền kéo quần tôi xuống.

Hai tay hai chân tôi quơ loạn trên không trung, kêu gào cứu mạng.

Vân Dịch Phong tà mị điên cuồng cười, nhếch môi, lộ ra một miệng răng trắng bạc, nói: “Đừng kêu, không có người đến cứu. ... lông của người đâu.”

Nói xong, hấn cúi đầu, dùng cái nhíp nhỏ.

Tôi chống cự không hợp tác, dùng hai chân kẹp lấy đầu hấn, chuẩn bị đến lười rách cá chết.

Đang dây dưa, ánh mắt tôi dừng lại, đã phát hiện không biết khi nào, Đồng Điều ngồi ở bên giường.

Tôi vừa thẹn vừa giận, nói: “Người ở đây làm gì? Mau tới giúp ta!”

Đồng Điều chỉ lẳng lặng mỉm cười, bất động không lên tiếng.

“Mau tới giúp ta, người có nghe thấy không?” Tôi gấp đến độ nước mắt sắp trào ra.

Nhưng Đồng Điều vẫn như lúc trước, ngoài mỉm cười ra, vẫn chỉ là mỉm cười.

Lúc này, tôi cảm giác được đầu Vân Dịch Phong đã thoát ra khỏi hai chân tôi.

Hơn nữa, hấn còn dùng dây thừng trói lại chân của tôi.

Tiếp theo, “trên mặt cỏ” của tôi có cái gì đó lạnh lạnh mát mát.

Ánh mắt Vân Dịch Phong, răng nanh của hắn, làn da trên xương gò má, đều hiện lên tia dâm dăng.

“Hàn Thực Sắc, nạp lông đi.” Vân Dịch Phong gào thét lớn, cầm thật chặt cái nhíp trong tay kẹp một nắm lông màu đen của tôi, hung hăng nhổ.

“Lông của ta!!!”

Tôi thảm thiết kêu to một tiếng, tiếp theo chợt tỉnh lại.

Mở mắt ra, nhìn vòng quanh căn phòng yên tĩnh.

Lúc này mới ý thức được, mình vừa rồi là đang nằm mơ.

Cúi đầu, phát hiện một chai bia đá đang đặt ở bụng dưới của tôi.

Khó trách lại mơ như vậy.

Hướng trên trán lau một cái, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Tôi kinh ngạc nhìn trên sàn nhà hồi lâu, đột nhiên nhảy dựng lên.

Con mộng hỗn loạn mới vừa nãy, giống như cuộc sống hỗn loạn của tôi lúc này.

Hàn Thực Sắc tôi, nhất định phải sớm đem bọn họ giải quyết.

Tôi phải nhanh chóng giải quyết dứt khoát.

Tôi muốn lần nữa có một cuộc sống yên bình.

Nói là làm liền.

Một giờ sau, tôi liền đi tới nhà Vân Dịch Phong.

Bởi vì Vân Dịch Phong đang ở trong thư phòng cùng người bạn bạc chuyện quan trọng trong bang phái, tôi liền chờ hắn ở phòng khách.

Bọn đàn em nhìn thấy tôi, trong đôi mắt mọi người, đều ngân ngấn nước mắt, rồi rít tổ cáo với tôi tội ác của Sài Sài.

Nghe nói thậm chí còn có mấy tên đàn em bị Sài Sài trêu chọc đến mức phải rời khỏi hắc đạo.

Ngoài ra, trong miêu tả của nhóm đàn em, tôi còn biết được chuyện Sài Sài lần trước được cứu đi, hay là nói tình cảnh cướp đi.

Nghe nói, đó là một đêm sấm chớp ầm ầm, bọn đàn em không có việc gì làm, nhao nhao ở phòng khách xem đài truyền hình phát đi phát lại “Hoàn Châu cách cách tổng hợp đủ bộ 1-2-3.”

Bỗng nhiên, một cái mặt mũi dữ tợn, mắt lệch miệng vẹo, đá văng cửa môn cứng như sắt, như một trận gió xách Sài Sài đi mất.

Bọn tiểu đệ sùng sốt 3 giây, mới phản ứng được, lập tức mở sâm panh ăn mừng.

Mồ hôi của tôi tí tách rơi, người đẹp như Kiều bang chủ, lại có thể bị bọn tiểu đệ tưởng tượng thành một thằng gù nhà thờ đức bà.

[1] *Forrest Gump* là một bộ phim của điện ảnh Hoa Kỳ về cuộc đời của *Forrest Gump*, một người có chỉ số IQ là 75.

[2] *Chó giống Labrador*

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Cổ nhân trở về

Đang lúc nghe bọn họ diễn tả, phía sau truyền đến tiếng bước chân của một người.

Rất quen thuộc.

Chính là vị vừa rồi trong mộng kia.

Tôi xoay người, nhìn thấy Vân Dịch Phong.

Hắn mặc sơ mi màu đen, quần tây màu đen.

Mắt màu đen, mày màu đen, tóc màu đen.

Ngoài ra, nhỏ giọng mà nói, lông của hắn, cũng là màu đen.

Tóm lại, cả người Vân Dịch Phong chính là vì màu đen mà sống.

Toàn thân của hắn, đều tràn đầy một loại ánh sáng màu đen.

Thế nhưng sau khi gặp tôi, hắn không trải qua được mấy ngày tốt lành.

Màu đen của hắn, bị pha loãng một chút rồi.

Hắn Thực Sắc tôi tuyệt đối là khắc tinh của Vân Dịch Phong, nhớ đến, vẫn rất có cảm giác thành tựu.

Vân Dịch Phong khoát khoát tay, những tên đàn em kia đều ngậm miệng biết điều lui xuống.

Trong đó một tên đặc biệt sùng bái tôi, lúc sắp đi, còn nhỏ giọng nói ở bên tai tôi: "Chị dâu, người và đại ca nhiều ngày không gặp, nhất định thập phần nhớ nhung, cứ việc thỏa thích ở nhà bếp, ta sẽ phụ trách dọn dẹp hiện trường.

Nghe vậy, tôi chỉ muốn nói một câu với hắn: tiểu đệ, ta thật sự rất muốn dùng Lang Nha Bồng OOXX hóa hoa cúc nhỏ thẹn thùng kia của người.

Qua một lúc, trong nhà bếp chỉ còn lại có tôi và Vân Dịch Phong.

Vân Dịch Phong nhìn tôi, một đôi mắt ung mang sự dò xét: "Vừa rồi bọn họ nói người đến đây, ta còn không tin."

"Áy, người không nên kỳ vọng quá cao."

Tôi vội vàng đánh chiêu phòng bị Vân Dịch Phong: "Ta đến, là muốn làm một kết thúc cho chuyện giữa chúng ta."

"Kết thúc?" Vân Dịch Phong khước miệng vừa nhếch, khắc ra một nét bóng mờ: "Ta không cho là quan hệ giữa chúng ta cần phải kết thúc."

"Ta không muốn lãng phí thời gian lẫn nhau nữa." Tôi ở trên đường đến, đã đem lời thoại trong phim truyền hình, tiểu thuyết mình đã xem hơn hai mươi năm qua lật qua lật lại mà sàng lọc một lần, tranh thủ chọn ra từ ngữ chia tay tốt nhất.

"Lãng phí?" Vân Dịch Phong nở nụ cười, vừa cười như vậy, bóng mờ nơi khước miệng càng thêm thâm trầm: "Ta không quá ưa thích kiểu hình dung này của người."

Xem ra, mặc kệ tôi châm chọc từ ngữ thế nào, vẫn không đạt được yêu cầu của Vân Dịch Phong.

Không còn cách nào, tôi vẫn quyết định theo biện pháp cũ —— dao sắc chặt đứt rồi [1].

Thế là, tôi hít sâu, cho đến khi phổi căng hết mức, mới nhất cổ tác khí[2] mà nói: "Vân ca, nói thật, người là đại ca đường phố, ta là dân chúng bình thường, chúng ta căn bản không phải là người trên một con đường, sự gặp nhau của chúng ta chính là sai lầm. Đương nhiên, thế giới này, thiên ki bách quái[3], việc gì cũng có thể xảy ra, cho dù là tình yêu vượt qua chủng tộc, cũng có thể đem hoa kết quả. Nhưng mà, vấn đề lớn nhất trong lúc này của chúng ta, là chúng ta căn bản không có tình cảm, ta không chạm điện với người, người đối với ta, cũng không phải là điện, chỉ là hiệu kì. Vân ca, sinh mệnh là tốt đẹp, đòi người lại ngắn ngủi, hai chúng ta nên chặt đứt đoạn tình cảm mơ hồ này nhanh một chút đi, người đi tìm tiểu cô nương ngây thơ của người, ta đi tìm ngọn cỏ xanh tươi ngon vừa miệng kia của ta. Mọi người gặp lại cũng là bằng hữu, thỉnh thoảng cũng có thể hẹn ra ngoài uống hai chén rượu, đương nhiên, ta mời khách, người bỏ tiền. Được rồi, tổng kết lời ở trên chính là một tư tưởng trung tâm: bắt đầu từ giờ phút này hiện tại, chúng ta sẽ không có gì liên quan nữa. Ta cho người thời gian một giây, người không nói lời nào tức là đồng ý... Đến giờ rồi, tốt, người đã nhất trí."

Một hơi nói xong lời ở trên, đầu lưỡi của tôi khô nứt như là đất vườn sau đại hạn tháng bảy.

Tôi cũng không khách khí, tự mình rót một ly nước.

Sau khi uống ừng ực ừng ực, lúc này mới phát hiện, đương sự Vân Dịch Phong vẫn chưa lên tiếng.

"Người vẫn nên hừ một tiếng chứ." Tôi quẹt bọt nước nơi khước miệng.

"Hừ." Vân Dịch Phong quả nhiên rất hợp tác, thật sự hừ một tiếng.

Bất quá, nhiệt độ của từ "Hừ" này có chút lạnh, xem như hừ lạnh.

"Ngươi cho là, ta sẽ đồng ý sao?" Ánh mắt của Vân Dịch Phong, rất chậm rất chậm mà khép kín lại.

Ánh sáng của mặt nội liễm thâm thúy kia trong mắt, nhiễm chút ý tứ sắc bén.

"Đương nhiên ta biết ngươi sẽ không dễ dàng đồng ý, cho nên, ta chuẩn bị hai phần lễ vật." Tồi đã dự tính trước mà cầm hai cái hộp một lớn một nhỏ từ phía sau đưa ra.

"Đây là cái gì?" Vân Dịch Phong nhướn nhướn mày, không mấy thân thiện.

"Ngài mở ra sẽ biết." Tồi cung kính mà đem cái hộp lớn kia trình lên trước, hơn nữa còn dùng kính ngữ.

Vân Dịch Phong tiếp nhận, mở ra, phát hiện bên trong là cục gạch vừa mới ra lò, đỏ tươi ươn ướt, hình dạng hoàn hảo, vô cùng cứng rắn.

"Ngươi là có ý gì?" Vân Dịch Phong hỏi.

Tồi tiếp tục rất có lễ độ mà giải thích: "Ta đang nghĩ, vì sao Vân ca ngươi có thể có tình ý với ta cơ chứ? Hàn Thực Sắc ta thật sự không có ưu điểm gì lớn... Ý của ta là, ngoại trừ đáng người đẹp một chút, khuôn mặt xinh một chút, tính tình hiền một chút... Ngoài mấy điều này, thật sự không có ưu điểm gì lớn. Vân ca ngươi nữ nhân nào chưa thấy qua chứ? Vì sao cứ khăng khăng coi trọng ta chứ? Trải qua rất nhiều ngày suy nghĩ kỹ lưỡng cùng xem xét luận chứng, ta phát hiện, từ sau khi ta dùng mộng vĩnh kia của ta ngồi lên khuôn mặt tuần tú của ngươi hai lần, thái độ của ngươi đối với ta mới có thay đổi. Vân ca, ngươi có thể cho rằng mình có hứng thú với ta, thực ra không phải đâu, ngươi có oán hận với ta. Rất nhiều lúc, hận cùng yêu chỉ là cách một đường chỉ. Ngươi đường đường Vân ca, không có cách nào trả thù một cô gái yếu đuối như ta, cho nên tiềm thức ngươi liền quyết định dùng tình yêu đến tra tấn ta. Đây là bản tính, không phải thái độ bình thường, cho nên Vân ca, hôm nay ta cố ý trình lên cục gạch này, thành tâm mà mời ngài cảm nó nện mọi nơi trên đầu ta. Như vậy, chuyện ta dùng mộng ngồi lên mặt của ngài liền huê nhau. Kể đó, xin mời ngài xem phần lễ vật tiếp theo."

Nói xong, tôi đem cái hộp nhỏ kia đưa cho Vân Dịch Phong.

Sau đó, tôi lại rót ly nước, nhuận cổ họng.

Nói nhiều, thật hao nước bọt.

Vân Dịch Phong chậm rãi mở cái hộp nhỏ ra.

Lúc thấy rõ thứ bên trong, mắt ung của hắn, nháy mắt híp lại.

"Đây là cái gì?" Hắn hỏi.

"Ngươi nhận không ra sao?" Tồi kinh ngạc: "Không có khả năng a, thứ này trên người ngươi cũng có, hơn nữa mỗi ngày khi tắm chắc chắn có thể nhìn thấy."

"Ý của ngươi là, " Vân Dịch Phong trong mắt ung híp lại, bắn ra ánh sáng chói, lạnh lẽo: "Thứ này, quả thật là trên người ngươi?"

"Không thể giả được." Tồi vỗ bộ ngực cup B cam đoan: "Nhìn nhẩn nước bóng láng này, nhìn đen nhánh mượt mà này, xem cao quý thanh lịch này, không phải lông của ta, là của ai? Chẳng lẽ, ngươi cho rằng đây là của ngươi? Yên tâm nhé, lần trước nhổ lông của ngươi xuống, đều đã rơi ở trong xe hay là trong ngôi biệt thự kia, làm sao ta có thể biến thái như thế, đi thu thập chứ?"

Bất quá, ngẫm lại cẩn thận, nếu lần trước góp nhặt, nói không chừng có thể bán đầu giả ở trên Internet.

Dựa vào thân phận của Vân Dịch Phong, chắc chắn có thể bán được tốt giá mới đúng.

Ôi, đáng tiếc.

Bên này tôi đang tiếc hận, Vân Dịch Phong lại bắt đầu âm thầm mà bắn lên về phía tôi: "Hàn Thực Sắc, ngươi đây là ý gì?"

Tôi rót ly nước tiếp theo, làm dáng vẻ chân thành, nói: "Là như vậy, ta a, trải qua suy nghĩ kỹ lưỡng cùng hồi tưởng, phát hiện, sở dĩ chúng ta có thể dây dưa không rõ, còn có một nguyên nhân quan trọng. Đó chính là, ta từng nhổ lông của ngươi, Vân ca ngài là người thế nào a, chắc chắn là một cọng lông cũng không nhổ[4] a. Cho nên, trong tiềm thức ngươi liền quyết định, nhất định không thể tiện nghi cho ta. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng Vân ca ngài không muốn buông tay ta. Cho nên, vừa rồi, ta cắn khấn mặt ở trong miệng, cực lực quyết tâm, gắng sức mà nhổ xuống lông của mình, đưa cho Vân ca, hy vọng ngươi có thể bớt giận. Hơn nữa thế này, nợ lúc này của chúng ta, cũng đã tính rõ."

Tôi phát hiện hôm nay mình nói rất nhiều lời, đều sắp cạn từ rồi.

Cho nên nói, chia tay là một kỹ thuật sống.

Vì không thương tổn lòng tự tôn của hắn, vì giữ gìn mặt mũi của hắn, tôi đã làm không biết bao nhiêu bài tập.

Thế nhưng Vân Dịch Phong tuyệt không hiểu nỗi khổ tâm của tôi.

Đang lúc tôi nói chuyện, hắt thu mắt nhìn tôi, lạnh băng trên mặt, từng tầng mà thêm dày.

Quả thật là tủ lạnh hoàn toàn tự động.

Kỳ thật tôi còn rất muốn hà hơi với hắn, xem có thể thổi nóng hắn hay không.

Nhưng mà cân nhắc đến mình ngủ nhiều ngày như vậy, hình như đều quên đánh răng.

Hơi miệng lúc này của tôi, phỏng chừng cũng giống như hydro lưu hoá[5], hà hơi một cái, chắc chắn Vân Dịch Phong sẽ ngã xuống. Nghĩ đến mỗi lần tôi gây hại cho Vân Dịch Phong, hắn lại càng quần lấy tôi chặt thêm một chút.

Sợ phát sinh tình huống này, tôi miễn cưỡng nuốt luồng hơi kia xuống bụng.

Gây họa cho chính mình thôi là được rồi.

Trong nhà bếp rất im lặng, chỉ tôi cùng Vân Dịch Phong ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác.

Phỏng chừng là sẽ chán ghét nhìn nhau.

Kỳ thật, Vân Dịch Phong vẫn rất đẹp trai.

Đường nét khuôn mặt thanh thoát mà thâm thúy, dù là mang chút sắc bén, nhưng là cân bằng thêm chút hơi thở nguy hiểm.

Trong máu của phụ nữ, trời sinh đã có khát vọng thám hiểm.

Cho nên, đàn ông càng nguy hiểm, càng có hấp dẫn.

Ba chiếc cúc áo trên cùng của áo sơ mi trước ngực hắn được cởi ra.

Làn da như tơ lụa màu mật ong, liền như vậy lộ ra khoảng lớn.

Chiếm lấy tầm mắt của mọi người.

Mái tóc của hắn, mềm mượt tự nhiên, mang theo hoang dã.

Mà đôi mắt của hắn, chính là một đôi mắt thú, có thể lóe sáng trong đêm tối như mực.

Trong lúc tôi không kiêng nể gì mà đánh giá hắn, lạnh băng trên mặt Vân Dịch Phong bắt đầu chậm rãi tan rã.

"Tình cảm, là chuyện của hai người." Vân Dịch Phong chậm rãi mà nói.

Tôi gật đầu.

Đúng vậy, tình cảm quả thật là chuyện của hai người.

"Một khi đã như vậy, một mình ngơ ngác nói đứt thì đứt, là không được." Vân Dịch Phong nói.

Hắn dễ dàng mà dùng một câu như vậy, đã đem một đồng lời nói vừa rồi kia của tôi phủ quyết toàn bộ.

Tôi cảm giác như là trong cổ họng nghẹn một cái lòng đỏ trứng.

Bị tức giận.

Tôi thở sâu, quyết định học tập hắn, dùng lời nói tương đối lời ít ý nhiều mà đối kháng: "Tình cảm, quả thật là chuyện của hai người. Cho nên, không phải một người trong đó cố gắng níu lấy không chịu chia tay thì có thể tiếp tục đi."

Vân Dịch Phong tựa người trên bệ rửa tay, khe khẽ cười: "Không chắc chắn đâu."

Lòng đỏ trứng trong cổ họng của tôi, càng phình lớn ra.

Thiệt thòi rồi, thật sự thiệt thòi rồi.

Bộ tôi dễ dàng sao?

Vì cạy cục gạch kia xuống, tôi lên đến bồn hoa trong tiểu khu, suýt chút nữa là bị chó cắn rồi.

Bộ tôi dễ dàng sao?

Vì nhỏ cộng lông kia xuống, nước mắt tôi ào ra ba giọt lớn.

Lẽ vật có lòng thành như thế, lại không kêu gọi lương tâm của Vân Dịch Phong quay về được.

Thiệt thòi lớn.

Tôi ngồi xồm ở góc tường, âm thầm rơi lệ.

Được một lúc, tôi bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề: "Như vậy, người có đem chuyện người muốn ở bên ta nói với Dịch Ca không?"

Tuy rằng Nhóc ăn mày ở nước ngoài, nhưng tôi vẫn thường xuyên liên lạc với hắn.

Lần trước trong sự đe dọa dụ dỗ của tôi, Nhóc ăn mày không ngần ngại nữa, lại có thể thật sự cởi áo khoác.

Tôi vừa nhìn đã mắt, nước bọt vỡ đê.

Từ trong lời nói Nhóc ăn mày, tôi nghe ra, hắn cơ bản đã không biết chuyện của tôi và anh hắn.

Nói cách khác, Vân Dịch Phong không để lộ ra với hắn.

Tôi đoán, Nhóc ăn mày là điều uy hiếp Vân Dịch Phong.

Quả nhiên, Vân Dịch Phong không trả lời câu hỏi này của tôi.

Ánh mắt của hắn đã lướt tới tay của tôi, nhìn thấy miệng vết cắt trên ngón trỏ bị mình cắt trúng của tôi, bèn thần nhiên mà chuyển đề tài: "Cái gì đây?"

"Vết thương." Tôi đáp: "Lúc thái rau không cẩn thận bị cắt phải."

"Người cũng có thể bị thương?" Vân Dịch Phong cười khẽ.

Sao lại có thể dùng loại giọng điệu này.

Nói như thể tôi giống đại lực nữ Kim Cang á.

Tôi đang muốn cãi lại, lại thấy Vân Dịch Phong nắm lấy ngón tay của tôi, đặt ở bên môi.

Cái động tác đó, là kết hợp hôn môi.

Hắn từ từ nhắm mắt, khuôn mặt sắc sảo trong nháy mắt đã trở nên dịu dàng.

Động tác của Vân Dịch Phong rất nhẹ nhàng, như là đang xoa dịu cơn đau trên ngón trỏ tôi.

Tôi cảm thấy một sự ẩm ướt, cùng với sự trơn mềm trong thành môi.

Động tác này duy trì mấy chục giây, sau đó, Vân Dịch Phong ngẩng đầu lên, ôn nhu nói: "Thế nào rồi?"

Trong lòng tôi rất do dự.

Hai thứ suy nghĩ đang không ngừng tranh đấu.

Cuối cùng, tôi quyết định, tôi muốn nói với hắn tình hình thực tế.

Cho nên, tôi cắn cắn môi dưới, dùng một thứ ánh mắt tràn đầy cảm thông nhìn Vân Dịch Phong, nói: "Điều ta muốn nói với người là... lúc ta đang cạy cục gạch kia, không cẩn thận đụng phải một đồng phân chó nơi bồn hoa. Bởi vì muốn nhanh chóng đến chỗ người nói rõ ràng với người, ta đã không kịp rửa tay."

"Ý của ta là, " tôi dùng tay kia vỗ vỗ vai của Vân Dịch Phong, về mặt thương tiếc: "Huynh đệ, nhanh đi súc miệng đi."

Nghe vậy, Vân Dịch Phong nhìn tôi.

Gắt gao mà nhìn tôi.

Nhìn tôi như muốn đem tôi hút vào đôi mắt của hắn.

Nhìn tôi như muốn đem tôi nuốt vào trong bụng.

Rất lâu sau, hắn nói một câu: "Hàn Thực Sắc, ta sẽ không bỏ qua ngươi."

Tiếp đó, hắn xoay người, đi đến toilet.

Tuy rằng hắn cố gắng làm ra dáng vẻ bình tĩnh, nhưng mà hoả nhãn kim tinh của tôi vẫn nhìn ra một chút lão đảo trong bước chân của hắn.

Nhìn ngón tay từng bị hắn nút kia của tôi, tôi cảm thấy, mình rất vô tội.

Vốn là muốn đến một lòng giải quyết, thế nhưng bây giờ xem ra, dường như càng hỗn loạn.

Xuất sư bất lợi.

Nhưng mà tôi không từ bỏ.

Kế tiếp, tôi đi đến bệnh viện.

Tôi muốn đi nói rõ ràng với Đồng Diêu.

Tôi không thể tiếp nhận hắn.

Bởi vì... Hắn là Đồng Diêu.

Bởi vì... Hắn là người bạn tốt nhất của tôi.

Bởi vì... Cái khác.

Tôi cố ý đi mua bó bách hợp.

Cánh hoa màu trắng mang lại cảm nhận thuần khiết, hương thơm thanh nhã, tươi mát.

Tôi liền ôm bó hoa trái ngược hoàn toàn với khí chất của tôi, đứng ở trước cửa phòng bệnh, đi tới đi lui.

Tôi cũng cảm thấy kỳ quái, ở nhà của đại ca đường phố giống Vân Dịch Phong, tôi đều không biết sợ mà đi vào.

Vì sao ở nơi Đồng Diêu này, tôi lại làm như là đám rông hang hổ chứ?

Đang lúc tôi vô cùng do dự, một người y tá từ bên trong đi ra, tôi né tránh không kịp, liền bị Đồng Diêu nằm ở trên giường nhìn thấy.

Không cách nào, tôi chỉ có thể cười cứng nhắc, kiên trì đi vào.

Tôi không dám nhìn Đồng Diêu, chỉ cúi đầu, đem bách hợp cắm vào trong bình hoa.

Tuy rằng như thế, tôi vẫn cảm thấy được một ánh mắt giăng co ở trên người tôi.

"Nghĩ thế nào mà lại mua hoa rồi." Tôi gục đầu, giọng trầm trầm, như là muỗi kêu.

"Ta còn cho rằng," trong giọng nói nhẹ của Đồng Diêu, hàm chứa một chút ý tứ sâu xa: "Ngươi là đang cố ý kéo xa khoảng cách lúc này của chúng ta."

Bị nhìn ra.

Tôi mua hoa cho hắn, là một loại biểu hiện xa cách.

Ý chính là: Đồng Diêu a, giữa chúng ta không đùa giỡn.

Thế nhưng sau khi bị Đồng Diêu nói rõ như vậy, ngược lại là tôi ngượng ngùng.

Cho nên, đầu của tôi, càng gục xuống thấp.

Tuy rằng cố hết sức kéo chậm tốc độ, nhưng rất nhanh bách hợp đã cắm xong.

Tôi chỉ có thể ngẩng đầu, đối mặt Đồng Diêu.

"Đồng Diêu." Tôi gọi hắn.

"Ừ." Hắn lên tiếng.

Một tiếng này, chính là mang theo tình nồng ý mật, nhu tình liên miên, nghe đến cả người tôi tê dại.

Tôi co rúm thân người lại, cổ lấy đứng khì nói: "Đồng Diêu a, ta nghĩ đã lâu, vẫn là cảm thấy, giữa chúng ta là không thích hợp."

"Ừ." Tiếp tục đáp lời, biểu cảm trên mặt không có nhiều thay đổi.

Giống như là nghe thấy tôi nói, Đồng Diêu a, giữa trưa hôm nay ta ăn cái hamburger vậy.

Thấy không có phản ứng, ngược lại tôi có chút luống cuống tay chân, tiếp tục nói: "Ta thật sự cảm thấy giữa chúng ta là không có khả năng. Ta, đối với người thật sự chỉ có thể có tình cảm như bạn bè, muốn ta nảy sinh tình yêu nam nữ với người, quá là không có khả năng. Chúng ta vẫn trở lại như trước đây được không? Thật sự, bạn trai bạn gái là đến đến đi đi, nhưng mà, bằng hữu thì là chuyện cả đời cả kiếp. Chúng ta không thể vì tình yêu nam nữ một lúc mà vứt bỏ tình bạn quý giá nhất, người nói có phải không?"

Đồng Diêu nhìn tôi, thần sắc trên mặt, như là mây giăng trên bầu trời.

Xa xăm, thoáng đãng, mênh mông vô bờ.

"Ừ." Hắn vẫn trả lời như vậy.

Thế nhưng, tôi nghe ra, tiếng "Ừ" này căn bản là không phải là ý tán thành.

Thái độ đối xử hiện tại của hắn với tôi, giống như là đang đối xử với một đứa nhỏ bốc đồng.

Bất luận tôi nói gì, hắn chỉ nuông chiều mà đồng ý, tiếp theo, lại dùng cách của mình khiến tôi thỏa hiệp.

Ý thức được điểm ấy, tôi thật không biết làm sao.

"Đồng Diêu!" Tôi nghiêm túc mà kêu một tiếng.

Thế nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt trầm lắng như nước kia của hắn, tôi lại trở nên vô lực, tiếng nói kế tiếp, đã thấp đi rất nhiều: "Vì sao các người đều không nghiêm túc nghe lời ta nói chứ?"

"Chúng ta?" Trong mắt Đồng Diêu, mây giăng tụ phút chốc lan ra: "Vừa nãy người đi tìm Vân Dịch Phong?"

"Đúng vậy." Tôi ngồi xuống ở bên giường hắn nằm, duỗi thẳng hai chân: "Trước khi đến đây, ta đi tìm hắn trước. Ta nói với hắn, ta với hắn, là thật sự không hợp, mọi người dứt khoát một chút, đem quan hệ vứt bỏ rõ ràng."

"Thế nhưng hắn không đồng ý." Đồng Diêu suy đoán nói, giọng điệu là khẳng định.

"Đúng vậy, hắn không đồng ý." Tôi thừa nhận, giọng điệu là buồn rầu.

"Đừng lo lắng, có ta ở đây." Đồng Diêu cầm tay của tôi.

Hắn mỉm cười, trên môi nở rộ đóa hoa đẹp đẽ của sự tự tin thần nhiên.

Tôi giống như là bị chim nhỏ mổ, theo bản năng lại muốn rút tay lại.

Nhưng mà, Đồng Diêu lại nói: "Đừng nhúc nhích."

Tiếp đó, hắn từ trong ngăn kéo bên cạnh giường bệnh lấy ra một miếng băng cá nhân.

"Người xem người, miếng này bẩn cả rồi, tự mình cũng không biết đổi miếng khác."

Đồng Diêu vừa nói vừa nhẹ nhàng kéo miếng băng cá nhân ra khỏi ngón trỏ của tôi.

Động tác dịu dàng.

Khi kéo ra, miếng băng kéo theo da, dính vào miệng vết thương đóng mào, không khỏi phát ra chút đau.

Tay của tôi, không tự chủ được mà run run.

Động tĩnh đó là rất nhỏ, thậm chí có thể dễ dàng tan ra trong không khí.

Nhưng mà Đồng Diêu thấy.

Hắn cúi đầu xuống, thổi nhẹ nhẹ lên vết thương của tôi.

Hơi thở ấm áp đó, phả trên vết cắt, ngứa ngứa, thổi bay tất cả đau đớn.

Tôi nuốt nước bọt.

Tiếp theo, Đồng Điều lấy ra miếng băng mới, thuần thực giúp tôi dán lên.

Ngón tay hắn, vô cùng sạch sẽ, lòng ngón tay, nhẹ vỗ về phần da trên tay của tôi.

Tôi ngăn người sừng sốt.

Chờ sau khi đổi xong, hắn cũng không buông tay của tôi ra, mà in môi lên trên mạch của tôi.

Hôn nhẹ nhàng.

Mạch máu chuyển động dưới cánh môi hình dáng hoàn mỹ của hắn.

Mạch máu xanh thẫm nhẵn mượt của tôi vừa động, thì đỏ bừng như vậy.

Môi của hắn chạm vào mạch máu của tôi, phảng phất có gì đó, từ điểm chúng tôi chạm vào nhau kia, đi vào trong người tôi.

Cái gì đó rất nhỏ như là sợi tơ, lan tỏa khắp người tôi.

Tổ hợp tế bào, phân chia, biến mất, sống lại.

"Thay thuốc." Một người y tá vào lúc này đẩy cửa phòng bệnh.

Trong nháy mắt, luồng mĩ cảm khó hiểu kia tan thành mây khói.

Tôi bỗng phục hồi tinh thần lại.

"A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Tôi lại một lần nữa thét chói tai, chạy ra khỏi phòng bệnh.

Vốn cho rằng, ít nhất tôi có thể thông qua hành động hôm nay, thành công loại bỏ một người trong bọn họ.

Đáng tiếc, thế sự khó lường.

Một người bị tôi gây họa.

Người kia gây họa cho tôi.

Thế nhưng nói thật lòng, trải qua một phen quyết đấu ngày hôm nay, tôi phát hiện người mà mình sợ, không phải Vân Dịch Phong, mà là Đồng Điều.

Tôi đã rút ra một kết luận.

Đồng Điều, hắn không phải con người.

Hắn là yêu tinh.

Làm playboy nhiều năm như hắn quả không phải là uổng phí.

Tôi lâm vào trong mối nguy trước nay chưa từng có.

Là tôi nói trước với Đồng Điều, tôi với hắn tiếp tục làm bạn bè.

Mà Đồng Điều liền chặt chẽ bắt được điểm ấy.

Đồng Điều cho rằng, giữa bạn bè, là có thể tặng lễ vật.

Cho nên, mỗi ngày hắn đều phái thư ký đến nhà của tôi, đích thân tặng lễ vật cho tôi.

Cũng không phải thứ gì đắt tiền như nhẫn kim cương, dây chuyền đá quý.

Chỉ là chút quà nhỏ khéo léo, như là mỹ phẩm số lượng có hạn, thức ăn ngon.

Rất hợp ý tôi.

Đồng Điều còn cho rằng, giữa bạn bè, là có thể gọi điện thoại.

Cho nên, mỗi đêm hắn đều sẽ gọi điện thoại đến.

Gọi đến rồi, lại không nói lời nào, tôi thật sự chịu không được, liền hỏi: "Người làm gì thế?"

Hắn thấp giọng nói: "Ta chỉ là muốn nghe tiếng thở của người một chút."

Tiếng nói đó, thật là dịu dàng thấm thiết, làm lòng người lay động.

Tôi chỉ cảm thấy ông nghe trong nháy mắt biến thành bàn ủi nóng đỏ, bóng đến cả người tôi như nhũn ra.

Đồng Diêu, thật sự là lão yêu ngàn năm.

Vẫn là câu nói kia, nếu tôi là tiểu nữ sinh ngày thơ mới ra đời, chắc chắn sẽ bị hắn găm đến ngay cả vụn xương cốt cũng không còn.

Mà Vân Dịch Phong lần này dường như là bị tôi làm ghê tởm lắm rồi, một tuần cũng không đến phiền tôi.

Tôi mừng rỡ thoải mái.

Đang trong oanh tạc nhu tình mật ý mãnh liệt của Đồng Diêu, thời gian lặng lẽ mà trôi qua.

Hôm nay mẹ gọi điện thoại đến, kêu tôi đi ăn cơm, nói có chuyện gì đó bàn bạc với tôi.

Nhớ lại sự việc lần trước, tôi vội cảnh giác nói: "Con chết cũng sẽ không về nhà ăn!"

Mẹ tôi nói: "Không bảo con về nhà ăn, ăn ở quán lẩu chocolate trên phố đi bộ."

Chocolate cũng coi như là tôi yêu thích nhất.

Bởi vậy, tôi đồng ý.

Đang trên đường đi, tôi nhận được điện thoại của Vân Dịch Phong đã lâu không gặp.

Giọng của hắn, có chút trầm thấp, hình như là có chuyện gì đã xảy ra: "Người ở đâu? Ta muốn gặp người."

"Hôm khác đi." Tôi nói: "Ta hẹn người ta ăn cơm."

"Đàn ông?" Bên kia Vân Dịch Phong truyền đến áp suất thấp, bao trùm trên người tôi.

Tôi vốn định phủ nhận, nhưng là cẩn thận ngẫm lại, không cần phải vậy.

Cho nên, tôi nói vào điện thoại: "Alo, Alo, sao lại không có tiếng?"

Sau đó, quyết đoán mà cúp máy, tiếp đó tắt nguồn.

Chúng tôi còn không có quan hệ gì mà đã quấn chặt như vậy, nếu có quan hệ gì, tôi còn muốn sống nữa hay không chứ?

Tôi đi vào quán lẩu chocolate, mẹ tôi vẫn chưa đến.

Tôi bèn chọn chỗ ngồi sát cửa sổ, chờ đợi.

Ngoài cửa sổ, đó là phố đi bộ, người đi đường đông đúc tấp nập, từng đoàn náo nhiệt.

Tôi một tay chống má, thả bay suy nghĩ.

Đang lúc rảnh đến không chịu được, một loạt tiếng bước chân vang lên ở bên tai tôi.

Có người, ngồi xuống ở đối diện tôi.

Tôi theo bản năng quay đầu lại.

Sau đó, tôi nhìn thấy một người.

Một người, người đã biến mất sáu năm trong cuộc đời tôi.

Ôn Phủ Mịch.

[1] 快刀斩乱麻: dao sắc chặt đay rối, chỉ cách giải quyết nhanh chóng, dứt khoát.

[2] 一鼓作气: nhất cổ tác khí, một tiếng trống thêm dũng khí, nhân lúc đang hăng hái làm cho xong việc.

"Ta Truyện" Trang Công thập niên:

“Phu chiến, đừng khi dễ.

Nhất cổ tác khí, tái nhĩ suy, tam nhĩ kiệt’.

(“Đánh trận dựa vào đừng khi.

Đánh một tiếng trống đừng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống đừng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống đừng khí không còn.”)

[3] 千奇百怪: thiên kì bách quái, chỉ nhiều sự việc kỳ quặc, quái lạ.

[4] 一毛不拔: nhất mao bất bạt, chỉ sự vô cùng keo kiệt.

[5] Khí độc H₂S có mùi trứng thối. Khí H₂S rất độc, chỉ cần 0,05 mg H₂S trong 1 lít không khí đã gây ngộ độc, chóng mặt, nhức đầu thậm chí chết nếu thở lâu trong H₂S.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Súc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: “Tình địch” gặp mặt

Tôi không biết nên hình dung tâm trạng lúc đó như thế nào.

Tôi chỉ nhớ rõ, màu trắng. Một màu trắng chói lóa xuất hiện trước mặt tôi. Đầu tiên là một điểm nhỏ, sau đó nhanh chóng bành trướng với tốc độ không thể tượng tượng nổi. Trong nháy mắt đã chiếm hết tầm nhìn của tôi. Trong mắt của tôi, tất cả đều là màu trắng chói lóa. Ngoài ra, không hề nhìn thấy gì khác.

Chung quanh dường như đột nhiên im lặng. Thời gian cũng dường như ngưng đọng.

Sau khi khôi phục lại tinh thần, tôi cảm giác như đã trải qua gần nửa cuộc đời. Thế nhưng không phải. Chỉ là trong nháy mắt.

Tôi nhìn Ôn Phủ Mịch ở trước mặt, rất nhiều hồi ức, giống như dòng nước chảy qua rất nhanh trong đầu tôi. Chúng tôi cười. Chúng tôi khóc. Chúng tôi yêu thương. Chúng tôi hận thù. Chúng tôi gặp gỡ. Chúng tôi bỏ lỡ. Từng hình ảnh, từng sự việc, tất cả đều lặp lại. Nhưng mà hồi ức đó lại không rõ ràng. Đau đớn và yêu thương, cũng không còn rõ ràng nữa. Chỉ là mơ hồ. Yêu thương và đau đớn đều là mơ hồ.

Thời gian đã mang đi sự non nớt của chúng tôi. Bất kể bên trong hay là bên ngoài.

Đúng vậy, Ôn Phủ Mịch mất đi sự ngây ngô, tăng thêm hơi thở nam tính. Nhưng mà, khí chất của hắn dường như không có gì thay đổi. Vẫn là khí chất giống như băng tuyết không hề nhiễm hạt bụi nào. Hắn ngồi im, khí chất yên lặng và u buồn lặng lẽ tỏa ra hấp dẫn người khác. Đôi mắt hắn trong veo hiền lành, lông mi tinh tế, chốc chốc hạ thấp xuống giống như chiếc quạt. Mũi của hắn cao thẳng thanh tú, giống như một dãy núi tinh tế có độ cong mượt mà. Đôi môi hắn có màu sắc tự nhiên, tươi sáng và sạch sẽ. Ánh mặt trời xuyên thấu qua tấm kính bên trái Ôn Phủ Mịch bức xạ lên mặt hắn. Da hắn như ngọc thạch cao cấp, sáng long lanh, toát ra sự mát lạnh.

Đây là Ôn Phủ Mịch, không hề có tạp chất. Mang theo một chút thần bí. Có một chút xa cách. Nhiệm một chút tịch mịch. Tỏa ra một chút lạnh nhạt

Vào buổi chiều, đôi mắt của hắn dưới ánh mặt trời vàng ấm áp hơi nhạt màu, trong suốt sáng bong. Hắn vẫn hay dùng đôi mắt đó nhìn tôi. Luôn luôn. Nhìn tôi

Tôi chưa từng nghĩ đến việc chúng tôi sẽ gặp nhau trong tình huống như thế này. Nhưng sự thật lại như thế. Chúng tôi cứ lảng lảng đối mặt nhau

Tư duy của tôi hoàn toàn rối loạn.

Bức tranh trên tường trong quán. Cô gái nhỏ đội nón hoa ở phía sau Ôn Phủ Mịch. Trên con đường dành cho người đi bộ, người qua lại không một tiếng động. Mỗi một hình ảnh đều mờ nhạt mà đơn độc, vô nghĩa.

Tôi không phủ nhận, sau khi biết được tin tức Ôn Phủ Mịch sắp trở về, tôi đã suy nghĩ rất nhiều điều về cuộc gặp mặt của chúng tôi. Bây giờ, câu nói mà tôi đã sớm chuẩn bị tốt liền tự động chạy ra khỏi cổ họng: “Người đã trở về”

Một câu nói không hề có ý nghĩa, nhưng lại có thể gọi mở ra một cuộc nói chuyện bình thường.

Ôn Phủ Mịch cười âm thầm: “Đúng vậy, về ngày hôm qua”

“Tốt nghiệp rồi?” Tôi hỏi

Những vấn đề này đã có sẵn trong lòng, nhớ rất kỹ. Nghe qua, thật bình tĩnh

Mà Ôn Phủ Mịch trả lời cũng rất bình tĩnh: “Đúng vậy”

“Muốn trở về để phát triển?” Tôi tiếp tục hỏi

“Ừ, dù sao, nhà của ta cũng ở đây” Ôn Phủ Mịch nói

Tôi hỏi những vấn đề bình thường nhất. Hoặc có thể nói, những vấn đề qua loa nhất. Chúng tôi giống như chỉ quen biết sơ sơ, đàm luận những lời nói không liên quan nhất. Đã từng có bao nhiêu thân mật, bây giờ có bấy nhiêu xa cách.

Trong đầu của tôi đã sớm chuẩn bị rất nhiều vấn đề như thế. Cho nên hiện tại, tôi không cần suy nghĩ cũng có thể đem chúng ra hỏi.

“Ở Mĩ, cuộc sống ra sao?”

“Ừ, không tệ”

“Mấy năm nay, tiếng Anh nhất định tiến bộ không ít”

Một cuộc đối thoại có thể cho là bình thường

“Thấy người trở về, bác trai bác gái nhất định rất vui”

“Đúng vậy”

Cuộc nói chuyện không hề có chất dinh dưỡng cứ tiếp tục như vậy. Tôi không có nghiêm túc hỏi, còn Ôn Phủ Mịch cũng không có nghiêm túc trả lời. Chúng tôi dùng cuộc đối thoại vô nghĩa này để tiến hành hòa hoãn.

Đúng vậy, hòa hoãn.

Cuộc chia tay của chúng tôi không hề vui vẻ.

Không thể bởi vì thời gian đã là quá khứ, mà xoa nhẹ được tổn thương tình cảm.

Giữa lúc tôi đang muốn tiếp tục hỏi những vấn đề không mong đợi đáp án, mắt Ôn Phủ Mịch thoáng hiện một tia thông suốt. Gương mặt hắn hơi hơi ngẩng lên, dường như đã quyết định không lẩn trốn nữa. Toàn thân tôi đột nhiên dâng lên một sự khẩn trương khó hiểu.

Tôi hóp nụm nước uống, cố ý nhìn đồng hồ, nói: “Mẹ ta tại sao còn chưa đến?”

Ôn Phủ Mịch chậm rãi nói: “Bác gái sẽ không đến đâu, bà muốn để cho chúng ta nói chuyện riêng, mới nghĩ ra cách này”

“Phải không?” Kết quả này tôi đã sớm đoán được

Cho nên, đối với câu trả lời này tôi chỉ cười cười không muốn nói tiếp

Giờ phút này tôi và Ôn Phủ Mịch nói chuyện giống như là đi trên một miếng băng mỏng. Tôi chỉ muốn duy trì một khoảng cách. Nhưng Ôn Phủ Mịch dường như không nghĩ như vậy. Toàn thân hắn giống như tảng băng nổi dưới ánh mặt trời. Đẹp đẽ, chẳng có chút tạp chất nào. Giữa khuôn mặt mềm mại của hắn mang theo một chút u buồn. Hoàn toàn giống như trong trí nhớ của tôi.

Tôi cảm thấy tình huống này rất quen. Năm đó, Ôn Phủ Mịch cũng ngồi đối diện tôi, nói, Thực Sắc, không có ta, có phải là người sẽ vui vẻ hơn nhiều không? Lúc đó, trong ánh mắt hắn cũng là cảm xúc phức tạp như vậy.

“Thực Sắc”. Sau nhiều năm, Ôn Phủ Mịch lần đầu tiên gọi tên của tôi.

Giọng nói kia, xuyên qua đường hầm thời gian, rầm rầm ừ ù truyền vào bên tai tôi. Thấm đẫm ánh sáng âm thầm mờ nhạt. Mắt của tôi đột nhiên hơi chua xót. Không biết là bởi vì thời gian, hay là vì tình cảm, có lẽ chỉ bởi vì quãng thời gian trong quá khứ.

“Thực Sắc” Ôn Phủ Mịch tiếp tục gọi nhẹ nhàng

“Ừ?” Tôi tròn to mắt, để cho làn gió thổi khô giọt lệ nhỏ

Trong mắt, chỉ còn lại một tầng màu sắc u sầu trơn bóng

Ôn Phủ Mịch nhìn tôi, dừng lại một lúc, cuối cùng mới hỏi khẽ: “Người khỏe không?”

Vấn đề này, lúc này tôi cũng đã hỏi hần. Nhưng tại thời điểm đó chỉ là một vấn đề. Còn bây giờ, câu hỏi từ hần, trong thanh âm mềm nhẹ có chút rung động đến tâm can.

“Tốt” Tôi cười, chính mình cũng nhận ra, nụ cười thật giả tạo: “Rất tốt”

Ánh mắt Ôn Phủ Mịch lại hơi tối đi. Hàu kết của hần chuyển động xuống dưới.

Hàu kết của Ôn Phủ Mịch từng là bộ phận tôi thích nhất. Hàu kết thanh tú, da thịt trắng nõn, những lúc ở bên nhau tôi luôn luôn thích cắn khối gỗ ghè nhỏ bé kia

Tôi nhắm mắt lại, cố gắng xóa đi những ký ức nhỏ đó. Ký ức vô nghĩa

“Thật xin lỗi” Vào lúc mắt tôi nhắm lại trong tích tắc, Ôn Phủ Mịch đã nói ra câu đó

Tôi rất hiểu ý của câu thành thật xin lỗi này của hần là gì.

“Thực Sắc, ta vẫn luôn muốn nói với người những lời này” Giọng nói của Ôn Phủ Mịch, vẫn mang theo sự ôn hòa và dịu dàng.

“Đã qua rồi” Tôi cúi đầu.

Gương mặt tôi chiếu lên trên mặt bàn bóng loáng. Hơi mơ hồ, hơi vụn vẹo.

Cũng giống như những chuyện trong quá khứ vậy. Ai đúng ai sai, đã không còn quan trọng. Ai thua ai thắng, đã không còn quan hệ. Chúng tôi đều đã trưởng thành

“Không sao” Tôi ngẩng đầu lên, mỉm cười với hần: “Thật sự không sao, mọi chuyện đều đã qua”.

Trong đôi mắt như nước của Ôn Phủ Mịch ánh lên nét cười của tôi.

“Chúng ta đều phải tiến về phía trước”. Tôi khẽ thở dài: “Dừng chân không tiến lên là không được”

Những lời này nói với hần, cũng là nói với chính mình.

Đuôi lông mày khéo mắt Ôn Phủ Mịch có một sự mờ ảo không rõ ràng.

Nếu đề tài này đã được gọi lên, tôi cũng tiện thể dứt khoát nói ra: “Đúng rồi, người và An Hinh thế nào rồi?”

Nghe được cái tên kia, trong đôi mắt lạnh lẽo của Ôn Phủ Mịch nổi lên sóng nhỏ: “Cô ấy...”

Ôn Phủ Mịch vừa định nói gì đó, nhưng lại bị phía sau tôi hấp dẫn sự chú ý

Cùng lúc đó, tôi cảm giác được một sức ép hoang dã nội liễm. Rất quen... Giống như là...

Tìm đập mạnh một cái.

Tôi lập tức quay đầu lại, liền bị một đôi mắt chim ưng khóa trụ. Vân Dịch Phong?!

Cơ thể tôi cứng ngắc, còn chưa kịp mở miệng hỏi hần tại sao lại ở đây, Vân Dịch Phong liền tiên phát chế nhân[1]: “Đúng là người đi ăn cơm với đàn ông”

Giọng nói trầm thấp, giọng điệu cứng nhắc. Chưa đựng một chút lửa giận.

Tình thế này giống như là tôi đã bị bắt gian tại giường.

Nhưng mà, tôi và hần thật sự không có quan hệ gì.

Tôi bị ghen rất lâu, mới mở miệng hỏi: “Tại sao người lại đến đây?”

“Ta đã nói rồi, ta có việc tìm người” Vân Dịch Phong nói.

“Ta cũng đã nói rồi, hôm nay ta không rảnh” Tôi nói.

Đột nhiên Vân Dịch Phong dời ánh mắt về phía Ôn Phủ Mịch ở đối diện tôi, thanh âm bỗng nhiên hạ xuống vài độ, giống như là chìm trong băng tuyết “Hần chính là chuyện mà người đã nói?”

“Hần là...” Tôi dừng lại một chút, trong đầu nhanh chóng cân nhắc từ ngữ

Mối tình đầu? Nói thế sẽ chứng tỏ tôi có động cơ riêng. Cho nên, tôi chọn từ ngữ an toàn: “Hắn là bạn học cũ của ta”

Lúc nói câu này, khóe mắt tôi nhìn lướt qua. Dường như nhìn thấy trong tích tắc đó, trong mắt Ôn Phủ Mịch đột ngột xuất hiện một cảm xúc nào đó. Tôi không kịp nghiên cứu kỹ.

Bây giờ, tình lực chủ yếu của tôi nên dùng để đối phó với Vân Dịch Phong. Cơ thể Vân Dịch Phong giờ phút này căng cứng, cả người toát ra sự tức giận lạnh lẽo. Con báo đang tức giận, càng bất động thanh sắc thì càng nguy hiểm.

Quả nhiên, Vân Dịch Phong cười lạnh: “Gặp bạn học cũ, cần cúp điện thoại của ta sao?”

Dường như có con kiến nhỏ bám víu trên lưng của tôi.

Tình huống bây giờ thật sự đã hơi vượt qua năng lực kiểm soát của tôi.

Tôi đứng lên, đi đến trước mặt Vân Dịch Phong, nói nhỏ: “Vân Dịch Phong, người đi ra ngoài chờ ta trước, ta sẽ lập tức ra”.

Ánh mắt Vân Dịch Phong từ mặt tôi chuyển sang gương mặt của Ôn Phủ Mịch, thanh âm có tầng tầng áp suất thấp đánh úp về phía tôi: “Nếu ta phải đi, cũng nên mang người đi cùng”.

Lúc này, mọi người trong quán đã bắt đầu chú ý tới tình huống của chúng tôi bên này. Trong ánh mắt tìm tòi ý vị thâm trường của mọi người, tôi vừa gấp vừa giận, nhỏ giọng nói: “Vân Dịch Phong, người đừng kiểm chuyện có được không?”

“Người kiểm chuyện là người mới đúng” Vân Dịch Phong thu hồi ánh mắt.

Tôi rất bức bối, cũng không phân rõ nặng nhẹ, mở miệng nói: “Ta và người không có quan hệ gì, người dựa vào cái gì muốn xen vào việc làm của ta”.

Lời vừa nói ra, tôi liền biết hỏng bét. Đã nói những lời không nên nói

Quả nhiên, ánh mắt Vân Dịch Phong trong nháy mắt đã kết thành băng, giống như hồ băng ngoài trời. Đột nhiên hắn cúi mình xuống, một tay bắt lấy tôi vác lên, sải bước lớn đi ra quán lâu sô cô la. Đầu của tôi hướng xuống dưới, toàn bộ máu bốc lên mặt, da căng ra, ngay cả lỗ tai cũng phải đỏ hồng. Bụng của tôi để trên bả vai cứng rắn của hắn, rất khó chịu.

Tôi bó tay.

Tôi thật mất mặt.

Tôi cũng không dám để hắn thả tôi xuống, chỉ có thể giả bộ làm xác chết, bị hắn khiêng đi.

Vân Dịch Phong ném tôi vào trong xe của hắn, sau đó đạp ga, xe gầm rú rời đi.

Tôi quay đầu lại, ánh mắt xuyên thấu qua vô số đám người, xuyên thấu qua cửa kính, thấy một màu trắng như tuyết. Đứng lặng im tại chỗ. Bóng dáng mang theo vẻ cô tịch. Trong lòng tôi không biết là cảm giác gì

Xe chạy rất nhanh, chớp mắt, tôi đã không còn nhìn thấy Ôn Phủ Mịch.

Lực chú ý một lần nữa trở về trên người Vân Dịch Phong. Lần này chắc là hắn rất tức giận. Bởi vì động tác lái xe của hắn rất thô bạo.

Tôi chỉ có thể im lặng. Nhưng tôi nghĩ nguyên nhân làm hắn tức giận dường như không phải là do tôi gặp mặt Ôn Phủ Mịch. Mà là lý do khác.

Tôi im lặng chờ đợi nguyên nhân đó nổi lên mặt nước.

Vân Dịch Phong không nói một lời, chỉ lập tức lái xe ra khỏi khu phố sầm uất, tiến lên núi. Quang cảnh trên núi không tẻ, không gian xanh thẳm, cảm giác như tay có thể sờ được. Đám mây trắng không ngừng kết hợp rồi li tán. Còn có rất nhiều lá cây xanh, tầng tầng lớp lớp, giống như con sóng màu xanh biếc, có thể biến nỗi phiền muộn của con người thành hư không.

Vân Dịch Phong tắt máy xe tại đây. Sau đó, hắn nặng nề tựa đầu lên ghế, bộ dáng giống như rất mệt mỏi. Thở dài một tiếng, gần như không thể nghe thấy. Nhưng mà thở dài vẫn là thở dài.

Vân Dịch Phong cảm giác được khổ não. Mỗi người đều có khổ não.

Tâm tình tôi giờ phút này cũng không thanh thản. Vì thế, tôi cũng học theo bộ dáng của hắn, tựa đầu lên lưng ghế. Nhắm mắt lại, bóng dáng màu trắng thuần từ từ hiện ra.

Chính là vừa lúc này. Chính tại thời điểm tôi không hề phòng bị gì, tôi và Ôn Phủ Mịch đã gặp nhau. Tôi cứ luôn nhớ lại biểu hiện của tôi, chắc là không coi như là khác thường. Như vậy, xem như là đã có thể buông hắn xuống được rồi sao?

Tôi tự hỏi chính mình. Đáng tiếc, đáp án không chắc chắn.

Thật xin lỗi. Ôn Phù Mịch nói xin lỗi tôi

Thật xin lỗi, hần không nên đem tôi thành thể thân của An Hinh. Đây quả thật là thương tổn rất lớn. Việc đó đã từng làm tôi bị thương đến máu tươi đầm đìa, mất hết sức lực, thậm chí thiếu chút nữa mất đi can đảm để yêu.

Thế nhưng tất cả đã qua rồi.

Như tôi vừa nãy đã nói với chính mình, tất cả đã qua rồi. Thời gian khó khăn nhất đã qua. Đôi mắt tôi nhẹ khép lại, ánh mặt trời xuyên quá mí mắt mỏng chiếu vào trong. Trước mắt tôi là ngọn lửa màu cam sinh động. Ngọn lửa ấm áp

“Rốt cuộc người kia là ai?” Giọng nói Vân Dịch Phong vang lên bên tai

“Hần chính là Ôn Phù Mịch” Tôi nghĩ nghĩ, vẫn nên nói sự thật. Không cần thiết phải che giấu

“Tại sao hôm nay ngươi lại tức giận như vậy?” Tôi hỏi

Vân Dịch Phong trầm mặc

Tôi tròn mắt nhìn hần, lại phát hiện hần luôn nhìn tôi. Ánh mắt của tôi di chuyển không tiện di chuyển. Tầm mắt hai người giằng co một chỗ. Bởi vậy, không khí có chút xấu hổ

Đầu óc của tôi nhanh chóng hoạt động, cuối cùng nên nói chuyện gì để hạ không khí đây?

Tôi chưa suy nghĩ ra chuyện gì, Vân Dịch Phong đã vươn tay, vuốt ve hai má tôi. Nếu là lúc bình thường, tôi nhất định sẽ tránh né. Nhưng hôm nay, tôi không làm vậy. Bởi vì, giờ phút này trên gương mặt Vân Dịch Phong đang bao phủ một tầng mặt mũi nhợt nhạt, một sắc màu u tối.

Những tình cảm này làm cho ngũ quan vốn sắc nét lợi hại của hần trở nên mềm mại hơn

Nói cách khác, giờ phút này, Vân Dịch Phong trở nên không giống Vân Dịch Phong lúc thường

Trong lòng tràn đầy nghi vấn: “Rốt cuộc ngươi làm sao vậy?”

Vân Dịch Phong không có trả lời, nhưng đôi tay hần vẫn tiếp tục di chuyển trên mặt tôi. Lòng bàn tay mang theo vết chai dày vuốt ve mỗi một lỗ chân lông của tôi. Mà đôi mắt chìm ung kia giờ phút này lại có sự lưu luyến

Tôi bị hần nhìn đến có chút nổi da gà, chỉ có thể ngơ ngẩn lặp lại câu hỏi: “Vân Dịch Phong, ngươi...”

Nhưng không đợi tôi hỏi xong, con báo Vân Dịch Phong này đã bỏ nhào đánh úp về phía tôi, một tay áp đảo tôi, cường hôn. Chắc chắn đúng là cường hôn

Nụ hôn kia giống như mưa rền gió dữ, phối hợp sấm chớp, thậm chí còn có núi lửa bùng nổ. Tất cả đều đặt trên người tôi. Cánh tay sắt thép của hần, áp chặt vào bên hông tôi. Môi hần nặng nề đè ép môi tôi. Lưỡi của hần giống như tên lính hoang dã, càn quét chung quanh trong khoang miệng tôi, không buông tha một đường sống nào. Hần dùng sức lực lớn nhất để mút lấy tôi, dường như muốn tôi nghẹt thở mà chết. Hần giống như con thú hung mãnh bị chọc giận, dùng tứ chi tấn công tôi, dùng răng nanh sắc nhọn nhanh chóng nuốt một ngụm, ăn tôi sạch sẽ vào trong bụng. Động tác của hần thô bạo chưa từng có, giữa môi và răng tôi dường như có vị ngọt tanh của máu chảy.

Dưỡng khí của tôi bị tiêu hao gần hết. Tôi không thể hít thở, không thể suy nghĩ, không thể sống sót.

Con người đều có năng lực tự bảo vệ mình, lúc kề cận cái chết, tôi nghe răng nanh sắc bén, cắn một cái thật mạnh vào đầu lưỡi trong khoang miệng tôi. Mà cùng lúc đó, hai tay tôi cũng gãy dựa, hung hăng nắm tóc Vân Dịch Phong, ép buộc hần tách khỏi tôi.

Dưới sự tấn công hai hướng cùng một lúc của tôi, Vân Dịch Phong buông tôi ra. Một lần nữa hần ngã vào trên lưng ghế, nhắm mắt lại, cúi đầu thở phì phò. Tóc của hần hơi hỗn loạn. Thân sắc có vẻ hơi bực dọc và mệt mỏi.

Tôi dùng khăn tay ấn nhẹ lên môi mình, thật tệ, một vết máu đỏ tươi. Tôi thật đau lòng. Bây giờ giá máu không rẻ đâu, chầy nữa là có thể phải mua hai con gà để ăn.

“Rốt cuộc hôm nay ngươi bị sao vậy?” Tôi hỏi vấn đề này lần thứ ba.

Nhưng Vân Dịch Phong quyết tâm không trả lời tôi.

Mãi cho đến lúc ngực hần không còn phập phồng dữ dội nữa, hần mới yếu ớt hỏi: “Hàn Thực Sắc, ngươi đối với ta thật sự không có chút cảm tình nào sao?”

Tôi ngó ra. Tại sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này

“Trả lời ta đi” Vân Dịch Phong mở mắt ra, trong mắt có sự kiềm chế: “Ngươi muốn đẩy ta ra sao? Ngươi chán ghét ta như vậy sao?”

Tôi vừa tiếp tục dùng khăn tay thấm vết máu trên môi, vừa nhẹ giọng nói: “Vân Dịch Phong, nói thật, ngươi là người tốt, ta rất có hảo cảm với ngươi”

“Người tốt?” Vân Dịch Phong cười mĩa mai một tiếng “Đang an ủi ta sao?”

“Ngươi không cần an ủi” Tôi dùng lưỡi liếm môi, hơi thở tràn ngập vị tanh ngọt: “Ta nghĩ, ngươi rất tự tin, cũng có tư cách để tự tin, cơ bản là không cần người khác khẳng định và an ủi”

Quả thật, những gì đàn ông nên có, Vân Dịch Phong đều có.

“Hơn nữa, ngươi biết ta thích nhất điều gì ở ngươi không?” Tôi hỏi

“Điều gì?” Hắn ngược mắt lên nhìn tôi

“Ta thích nhất bộ dáng của ngươi ở trước mặt Vân Dịch Ca, có sự uy nghiêm của người cha, còn có sự luyến tiếc thương yêu của người anh. Có lúc, ta nghĩ, nếu ta là Dịch Ca thì tốt quá, có một người anh như ngươi”

Tôi nói đều là sự thật

Tình cảm Vân Dịch Phong đối với nhóc ăn xin thật sự đã làm cho người từ nhỏ đã không có anh chị em như tôi xúc động

Không biết những lời này kích động Vân Dịch Phong như thế nào, nhưng trên mặt hắn đột nhiên thoáng hiện lên một sự ảm đạm

Thật lâu sau, hắn mới cúi đầu nói: “Dịch Ca đã bỏ trốn”

“Cái gì?” Tôi vừa hỏi, đầu óc liền có phản ứng

Chẳng trách Vân Dịch Phong hôm nay hơi thất thường, thì ra là vì vậy

“Vậy mau phái người đi tìm đi” Tôi nôn nóng

“Đã tìm được rồi” Trong thanh âm Vân Dịch Phong có sự trống trải, mang theo nỗi buồn khôn xiết

“Tại sao hắn phải trốn?” Tôi nghi ngờ

“Bởi vì...” Vân Dịch Phong thở dài: “Ta nói cho hắn biết chuyện giữa ta và ngươi”

Bây giờ, tôi đã hiểu hoàn toàn

Vân Dịch Phong đã nói cho nhóc ăn xin biết hắn và tôi có quan hệ, nhóc ăn xin không thể chấp nhận, liền rời nhà trốn đi để thể hiện sự phản đối của mình.

Tuy rằng Vân Dịch Phong không có nói rõ, nhưng tôi cũng đoán được, nhóc ăn xin chắc chắn đã nói một vài lời tổn thương Vân Dịch Phong.

Bởi vì, Vân Dịch Phong xem ra có vẻ rất đau buồn.

[1] ra tay trước để dành chiếm ưu thế, để đoạt lợi, để bắt lấy sự chiến thắng

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Tàn một đóa đào hoa

Tôi chỉ có thể ngồi ngay ngắn một bên, im lặng không lên tiếng.

“Hàn Thực Sắc.” Vân Dịch Phong gọi tôi.

“Ừ?” Tôi khe khẽ lên tiếng.

“Vì cái gì không phải ta?” Hắn hỏi: “Tại sao người ngươi lựa chọn không phải ta?”.

Vấn đề này, thật sự là phức tạp.

Tôi không thể trả lời.

Đúng vậy, vì sao không phải Văn Dịch Phong chứ?

Hắn cái gì cũng có, vì sao, tôi lại không thể yêu thương hắn?

Cho nên mới nói, chuyện tình cảm, thật sự là so với cháo vừng[1] còn hỗn độn hơn.

Lúc này, ánh mắt tôi chuyển sang bên phải. Ánh mặt trời chiếu trên cửa kính xe trong suốt, dường như tạo thành một chiếc cầu vòng rực rỡ. Ánh sáng mờ ảo, mang theo vẻ thanh lịch càng thêm trong suốt.

“Văn Dịch Phong, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề”. Tôi nói.

“Ừ?” Văn Dịch Phong lên tiếng.

“Ta muốn hỏi ngươi, nếu ta và Dịch Ca ngươi nhất định phải vứt bỏ một người, ngươi sẽ vứt bỏ ai?” Tôi hỏi.

Sau khi thanh âm rơi xuống, là quãng thời gian dài trầm mặc.

Văn Dịch Phong trầm mặc. Bởi vì, tôi đã hỏi tới điểm mấu chốt.

Tôi nói ra đáp án: “Ngươi tuyệt đối sẽ vứt bỏ ta, bởi vì, cảm tình của ta và ngươi, cũng không sâu sắc như là ngươi nghĩ.”

“Thật sự, cẩn thận ngẫm lại, thời gian chỉ có hai chúng ta ở cùng một chỗ thật là rất ít.” Tôi nói, “Ta nghĩ, sở dĩ ta không lựa chọn ngươi, nguyên nhân là bởi vì ngươi cũng không phải không có ta thì không thể được. Do cơ duyên xảo hợp, chúng ta ở bên nhau có lẽ sẽ làm ngươi có cảm giác mới mẻ. Ý ta là... Có lẽ từ nhỏ đến lớn, ngươi cũng chỉ bị mỗi ta ngồi lên mặt. Cho nên, ngươi bởi vì thích loại mới mẻ này, mà cảm thấy thích ta. Chính là, cảm tình của ngươi, cũng không phải là thứ ta muốn”.

Văn Dịch Phong vẫn trầm mặc như trước. Dáng vẻ thâm trầm của hắn, cắt đứt dòng khí đang lưu chuyển, tản mát ra vẻ thâm trầm cùng ngỗ ngược. Hàng mi dày đặc cùng đôi mắt đen của hắn như là lỗ đen vũ trụ, có thể dễ dàng đem người ta hút vào. Ánh sáng từ cửa kính xe hắt vào, tràn đầy trên làn da màu mật ong của hắn, nở rộ ra vẻ đẹp rất đàn ông. Cơ bắp rắn chắc cường tráng kia, ẩn giấu bên dưới lớp quần áo, như là ôm tỳ bà che nửa mặt ngại ngùng, thật hấp dẫn khiến người rót nước miếng. Hắn giống màu đen của biển khơi, bên trong ẩn chứa sức mạnh vô hạn, làm cho người ta cảm giác khao khát.

Đáng tiếc, không phải tôi. Cho dù tôi không biết bản thân mình có bộ dạng là gì. Nhưng ít nhất tôi biết, hắn không phải của tôi.

Văn Dịch Phong bỗng nhiên nhếch khóe miệng.

Giống như một nốt nhạc mê hoặc, âm thanh của tự nhiên.

“Có lẽ, ngươi nói đúng, sở dĩ chúng ta không thể cùng ở một chỗ, là bởi vì yêu không đủ.” Văn Dịch Phong nhìn tôi, đôi mắt chim ưng kia, lướt qua ánh sáng lung linh trước giờ chưa từng có, tựa như có gì đó, trong lúc vô tri vô giác rơi xuống.

“Nếu như chúng ta có nhiều cơ hội ở chung, ta nghĩ, cuối cùng chúng ta là có thể ở cùng một chỗ.” Trong ánh mặt trời ấm áp, khuôn mặt sắc bén của Văn Dịch Phong, bắt đầu trở nên mềm mại: “Chẳng qua là, sự việc rất ít khi phát triển theo hướng mà con người ta mong muốn”.

“Đấy cũng coi như là sự kỳ diệu đẹp đẽ của đời người”. Tôi thở dài, ngữ điệu bỗng nhiên thoải mái: “Nếu liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu hết vận mệnh của mình, thì cũng thực là không thú vị”.

Văn Dịch Phong cong khóe miệng, nở nụ cười. Cười như thế, khóe mắt nổi lên những đường hằn lờ mờ, trong nháy mắt khiến hơi thở tiêu điều xơ xác của hắn giảm không ít.

Tôi bỗng nhiên có ý nghĩ xúc động muốn véo má hắn. Nhưng tay vừa nâng lên một cm, liền ép buộc hạ xuống. Thật vất vả mới làm rõ được quan hệ, không muốn tiếp tục hỗn loạn nữa.

“Ta lần này, xem như vì tình huynh đệ mà bỏ qua nữ nhân.” Văn Dịch Phong tựa hồ như đang thì thầm tự nói.

“Dịch Ca uy hiếp ngươi như thế nào?” Tôi tò mò.

Văn Dịch Phong nhắm mắt lại, hắn cố gắng giấu đi vẻ chua xót.

Cái loại chua xót này, chỉ có thể vì nhóc ăn mày mang đến. Chỉ biết vì đứa em trai hắn yêu nhất mang đến.

“Hắn cũng không có uy hiếp ta, thậm chí sau khi nghe đến tin tức này, hắn còn nói chúc phúc chúng ta. Nhưng là...” Văn Dịch Phong chậm rãi hạ yết hầu, “Thần sắc trong mắt hắn, làm cho ta thực chịu không nổi. Giống như là... ta dùng một cây đao, tự mình đâm vào tim hắn”.

Tôi lắng lắng nghe. Trong lòng, có chút vụn vặt đang dần sinh trưởng.

Tôi luôn cho rằng tình cảm của nhóc ăn mày rất đơn thuần. Tôi nghĩ là, hần bắt quá là một đứa trẻ. Tình yêu đối với tôi, cũng chỉ là nhất thời mê loạn. Thế nhưng, có lẽ là tôi đã tự cho mình là đúng rồi. Nhóc ăn mày dành cho tôi, ít nhất là tình cảm trân quý nhất của hần. Giống như đôi mắt kia của hần, như ánh ngọc, trong suốt lấp lánh.

Đương nhiên, nhóc ăn mày cũng không phải là đứa nhỏ vô lý. Hần hần biết có khả năng rất lớn là tôi sẽ tìm chồng cho mình trước khi hần trưởng thành. Hần đối với chuyện này, hần là đã có chuẩn bị tâm lý. Chỉ là, hần chưa bao giờ nghĩ tới, người kia, chính là anh của hần. Hần không thể chấp nhận điểm ấy. Hần sẽ cảm thấy chính mình bị tôi cùng Vân Dịch Phong phản bội. Nỗi đau đớn này, càng trầm trọng hơn.

“Ta vốn cho rằng, là ta có thể chịu đựng được oán hận của hần, nhưng ta sai lầm rồi.” Vân Dịch Phong ngẩng đầu lên, máu huyết đàn ông chuyển động dưới cái cổ màu mật ong của hần “Người ta không muốn tổn thương nhất chính là hần. Có thể người không tin, nhưng trong khoảng thời gian gần nửa năm hần mất tích, ta không có ngày nào ngủ được an giấc, ta sợ hãi Dịch Ca xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Hần từ nhỏ, liền xem ta như thiên thần. Thế nhưng ta lại làm rất nhiều chuyện thương tổn hần...”

“Dịch Ca sẽ hiểu thôi.” Tôi an ủi nói: “Hơn nữa, người Dịch Ca yêu nhất cũng là người. Nếu giữa ta và người, hần phải vứt bỏ một, thế thì, người kia chắc chắn là ta.”

Vừa nói thế, trong lòng không khỏi có điểm chua xót. Thì ra tôi cùng hai anh em bọn họ dây dưa lâu như vậy, nhìn trái nhìn phải, vẫn là người bị vứt bỏ.

Nếu nói hai huynh đệ bọn họ là huynh đệ đam mê thì tôi đây chính là nữ phụ hoa hoa lệ lệ làm bia đỡ đạn kia.

Vân Dịch Phong mở mắt ra, đem ánh mắt nhẹ nhàng mà dời về phía ta: “Như vậy, giữa chúng ta... liền xem đùa giỡn?”

“Ừ.” Tôi gật gù đầu: “Là đến lúc nên chấm dứt thôi.”

Không cần nói, trước kia lúc Vân Dịch Phong kiên quyết quán quít lấy tôi, tôi ước gì đem dao phay vọt tới bầu trời, buộc nguyệt lão kia đem dây tơ hồng của tôi cùng Vân Dịch Phong cắt đứt linh bất lạc.

Hiện tại hần buông tha cho tôi, trong lòng tôi ngoài thấy thoải mái hơn rất nhiều, lại có chút tiếc hận.

Cho nên, con người là loài động vật bi ối a.

Vân Dịch Phong bỗng nhiên cầm tay của tôi. Tôi co rúm lại, trong trực giác nhận thức được hần không có cái ý đồ gì.

Bắt quá, cho dù là có, coi như là hần bị thiệt đi. Nước miếng của tôi tí tách.

Nhưng ý đồ của Vân Dịch Phong không chỉ đơn thuần là nắm lấy tay tôi. Hần đem tôi kéo vào trong lòng hần. Lỗ tai của tôi, gối lên trên ngực hần.

Đây là lần đầu tiên tôi ở gần hần như vậy.

Cơ ngực hần rắn chắc mang theo một chút đàn hồi, mềm mại. Tim hần đập trầm ổn, đều đều, như là sóng biển vỗ đánh vào bờ.

Tôi nghĩ động tác này xem như kỷ niệm cuối cùng của chúng tôi. Tôi cùng Vân Dịch Phong cũng không phải là loại chia tay rồi còn có thể làm bằng hữu. Về sau, chỉ sợ sẽ không dễ dàng gặp mặt.

Tôi nằm ở trong lòng hần, cảm nhận được một cảm giác an toàn nồng đậm quanh quẩn toàn thân. Thực thoải mái, thực an tâm.

Nếu tôi không gặp nhiều chuyện tình như vậy, có lẽ tôi cùng Vân Dịch Phong là có thể sẽ ở cùng một chỗ. Chỉ là... làm sao có nhiều nếu như vậy chứ?

“Ta nghĩ, ta về sau cũng không tìm thấy được nữ nhân nào thú vị như người.” Vân Dịch Phong nói. Với tư thế hiện tại của tôi nghe được thanh âm ở lồng ngực hần ầm ầm như một tiếng nổ.

Chấn động đến của màng tai tôi, như một tiếng trống.

“Nhìn xem, người quả nhiên vẫn là đem ta trở thành một món đồ chơi.” Tôi thờ dãi một tiếng.

Vân Dịch Phong nở nụ cười, hơi thở len vào những sợi tóc của tôi.

“Đây xem như lần đầu tiên chúng ta im lặng như vậy mà ở cùng một chỗ đi.” Vân Dịch Phong nói.

“Đừng vậy.” Tôi gật gù đầu, theo này động tác, vành tai ma sát vào áo sơ mi của hần.

Dường như ngay từ ngày đầu tôi cùng Vân Dịch Phong quen nhau đã không ngừng cãi lộn. Mỗi lần gặp tôi, đều là một hồi nghiêng trời lệch đất, gào khóc thảm thiết, phong vân biến sắc, người ngã ngựa đổ. Chúng tôi chưa từng có bình tĩnh như vậy mà ở cùng một chỗ.

Vân Dịch Phong bỗng nhiên nói: “Cho người một lời khuyên.”

“Cái gì?” Tôi hỏi.

“Cẩn thận tên nhăm hiểm bên cạnh ngươi kia.” Vân Dịch Phong nói.

“Ừ?” Tôi chống người lên nhìn hắn, nhưng Vân Dịch Phong lại đưa tay đem tôi đè lại.

Hắn thích tư thế này.

Tư thế cuối cùng.

Tôi chỉ có thể nằm ở trước ngực hắn, nhẹ giọng hỏi: “Vì cái gì phải nói như vậy?”

Tôi nhớ rõ, tôi dường như cũng không có nói cho hắn về tâm tư của Đồng Điều.

“Bởi vì hắn đối với ngươi không có hảo ý.” Mỗi lần khi Vân Dịch Phong nhắc tới Đồng Điều thanh âm sẽ đột nhiên nâng cao lên hai, ba độ.

Trong lòng tôi “ý” một tiếng. Thì ra Vân Dịch Phong cũng phát hiện, xem ra tôi quả nhiên là quá trì độn.

“Kỳ thật, là Dịch Ca mở miệng trước hỏi quan hệ giữa ta và ngươi, ta mới bắt đầu nói cho hắn.” Độ trầm thanh âm của Vân Dịch Phong liên tục giảm xuống: “Mà trải qua điều tra, ta phát hiện ra chuyện này là kia tên nhăm hiểm kia nói cho Dịch Ca”

Đồng Điều nói cho nhóc ăn mày?

Đồng Điều tại sao...

Nghĩ lại, tôi đột nhiên nhớ lại.

Lần trước khi đi bệnh viện, trong lúc vô ý tôi nói cho Đồng Điều, nói tôi đối với sự cố chấp của Vân Dịch Phong cảm thấy buồn rầu.

Hắn hình như nói câu: “Đừng lo lắng, có ta ở đây.”

Cái này, tôi cuối cùng xem như biết được ý tứ trong những lời nói trước đây của hắn.

Mượn tay nhóc ăn mày để bắt Vân Dịch Phong. Đồng Điều không hổ là gian thương, quả nhiên biết uy hiếp đám người.

“Mặc kệ ngươi sau này cùng ai ở một chỗ, ta đều sẽ rộng lượng chúc phúc.” Vân Dịch Phong dừng một chút, nói: “Trừ bỏ hắn.”

Tôi chột cứng lưỡi.

Cũng khó trách, Vân Dịch Phong vài lần giao thủ cùng Đồng Điều, đều là Đồng Điều thắng lợi, Vân Dịch Phong có thể không cảm tức sao?

Tôi trả lời: “Mặc kệ ngươi sau này cùng ai cùng một chỗ, trong lòng của ta đều sẽ ăn dấm chua.”

Nghe vậy, Vân Dịch Phong cúi đầu nở nụ cười.

Tôi thích nụ cười của hắn, có thể chấn động làn da tê dại của tôi, vô cùng thoải mái.

Tôi cùng Vân Dịch Phong cứ như vậy ở trên xe, nhìn thấy sắc trời từ xanh thẫm biến thành nhuộm sắc đỏ vàng, cuối cùng trở thành tối đen.

Ánh sao trên núi sáng lấp lánh tươi đẹp, trải dài tận phía chân trời. Gió đêm mát mẻ, thổi nhẹ hai má.

Chúng tôi không nói thêm câu nữa nói, chỉ là im lặng như vậy mà đợi.

Về sau nhớ tới, tôi cũng hơi có chút không tưởng tượng nổi.

Cứ như vậy kết thúc.

Đúng vậy, giống như bắt đầu của chúng tôi như vậy, chấm dứt cũng nhanh chóng bất ngờ.

Vân Dịch Phong là nam nhân tốt, tôi cũng thập phần may mắn, trong cuộc đời mình đã từng có nam nhân tốt như vậy. Đáng tiếc hắn không phải là người trong định mệnh của tôi.

Sau khi về đến nhà, tôi mở ra máy tính, phát hiện nhóc ăn mày đã sớm ở trên mạng chờ tôi. Tôi quyết định mau chóng nói chuyện nói rõ ràng: “Dịch Ca, ta và anh ngươi sẽ không ở cùng một chỗ.”

Nghe vậy, trên mặt nhóc ăn mày hiện lên biểu cảm phức tạp. Đầu tiên là kinh ngạc, lúc sau là vui sướng, tiếp theo là nghi hoặc, rồi sau đó mang theo một loại áy náy cùng buồn nản.

Tôi bội phục hai mắt của mình, quả thực chính là dụng cụ phân tích biểu cảm công nghệ cao.

“Là bởi vì ta sao?” Nhóc ăn mày cúi đầu: “Thực xin lỗi, ta chỉ là nhất thời không có khống chế tốt tình cảm của mình, ta... sẽ không làm như vậy nữa. Thực Sắc, ta sẽ nói cho anh của ta biết, ta sẽ thiết tình chúc phúc các người, thật sự.”

“Không liên quan chuyện của người.” Tôi nói, “Thật sự, không liên quan chuyện của người, là cảm tình ta cùng anh người cũng không đến mức không ở cùng một chỗ là không chịu nổi.”

“Anh ta, hần...”, mặt nhóc ăn mày lộ vẻ lo lắng: “Hần không có việc gì chứ.”

“Anh người rất tốt, yên tâm, đàn ông thất tình, nhiều nhất cũng chỉ ba tháng là ổn rồi.” Tôi nói: “Hơn nữa, lần này là chúng ta cùng đá lẫn nhau, hần căn bản không cần phải bức bối.”

“Vì sao lại chia tay?” Nhóc ăn mày thử hỏi han: “Thực Sắc, là bởi vì người có người phù hợp?”

“Vẫn còn sớm.” Tôi đối với camera nói: “Việc này, người trong cuộc làm sao biết được?”

Con người của nhóc ăn mày bắn ra một đạo ánh sáng kiên định: “Thực Sắc, ta ở đây sẽ cố gắng, ta sẽ cố gắng trở thành người người thích, đến lúc đó, sẽ có cơ hội được cùng người kia cạnh tranh.”

Lời nói của nhóc ăn mày thật sự là làm lòng tự tin cho của tôi tăng vọt.

Có thể ở giữa thế gian ồn ào, có được phần tình cảm thuần khiết trong sáng này của nhóc ăn mày, thật đúng là tam sinh hữu hạnh[2].

Tôi đối với hần mỉm cười: “Dịch Ca, hãy thật cố gắng... Kỳ thật, trong lòng ta người vĩnh viễn đều chiếm một vị trí quan trọng”.

“Thật không?” Nhóc ăn mày nghe xong lời này dường như rất cao hứng.

“Đúng rồi.” Tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: “Nghe anh người nói, là Đồng Điều nói cho người chuyện tình của chúng ta?”

“Thực Sắc, người không nên trách Đồng đại ca, hần không phải cố ý.” Nhóc ăn mày vội vàng giải thích: “Đồng đại ca là gọi điện thoại đến quan tâm ta, ta quán quít lấy hần hỏi chuyện của người, kết quả hần không cẩn thận để lộ ra chút dấu vết, ta liền bắt hần phải nói ra. Thực Sắc, thật sự mọi chuyện không liên quan Đồng đại ca. Hần còn khuyên ta, nói ngàn vạn lần phải chúc phúc các người.”

Ta nhìn nhóc ăn mày, ánh mắt chứa đựng tràn đầy cảm thông. Trẻ nhỏ vẫn là trẻ nhỏ, người trải sự đời chưa sâu, vẫn chưa biết là lòng người hiểm ác. Loại yêu ma quỷ quái Đồng Điều này, làm sao mà người có thể đối phó được.

Quan tâm, không cẩn thận lộ ra, khuyên người. Nhóc ăn mày à, người là bị Đồng Điều đem bán, kết quả còn giúp hần kiếm tiền nữa. Loại gian thương như Đồng Điều, ngay cả anh người cũng không phải là đối thủ của hần, huống chi là người?

Nhưng lo lắng đến tâm trí nhóc ăn mày chưa phát dục hoàn toàn, sợ rằng sớm vạch ra cho hần thấy thế giới đen tối, lòng người hiểm ác, đối với nhân sinh quan, thế giới quan của hần sẽ bị ảnh hưởng xấu. Nên tôi sẽ không bóc lột vỏ giả nhân giả nghĩa của Đồng Điều.

“Muốn ta không trách hần cũng được.” Tôi liếc mắt dò xét nhóc ăn mày một cái: “Đáp ứng ta một cái điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Nhóc ăn mày hỏi.

Tôi nhếch miệng, đưa tay đặt ở cằm chỗ, nụ cười đậm đặc. Bởi vì nhập diễn quá mức, một giọt nước miếng không cẩn thận rơi ở xuống bàn phím: “Chúng ta đến khóa thân tán gẫu đi, đương nhiên, khóa thân chính là người, xem chính là ta.”

“Àm” một tiếng, nhóc ăn mày trở thành hồng hài nhi.

Hai má, lỗ tai, cổ, tất cả đều như là bôi ớt, hồng nộn, cực kỳ đáng yêu.

Tôi tiếp tục cười vô cùng đậm đặc, vô cùng cảm thú, đồng thời dùng ánh mắt lột quần của nhóc ăn mày.

Đúng lúc này thì có người ấn chuông cửa.

Nhóc ăn mày như được đại xá, bỏ xuống một câu: “Có khách đến kia, ta out trước đây.” Sau đó, liền đóng video lại.

Tôi tức giận đến cùng cực, trong lòng thầm chửi rủa cái người ấn chuông cửa kia. Tôi thề, mặc kệ hần là nam là nữ, ta đều phải đem hần/nàng cường gian đến khô.

Ai ngờ, cửa vừa mở ra tôi phát hiện người tới là Đồng Điều.

Vừa thấy vậy, khí thế rào rạt của tôi liền lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tôi biến thành một quả cà tím hằm, một con gà con tất thờ, một đồng bần nhão.

Bởi vì, trước mặt tôi chính là Đồng Diêu.

Trước kia, tôi cùng Đồng Diêu là đồng minh, tôi chưa bao giờ đề phòng hắn. Thậm chí có thể nói, tôi bỏ qua năng lực của hắn. Bình thường mà nói, chuyện Đồng Diêu muốn làm, cuối cùng đều là có thể làm được. Mà hiện tại, chúng tôi là kẻ địch.

Đồng Diêu, hắn sẽ đối phó tôi.

Nhận thức này làm cho tôi không thể không khởi động mười hai vạn phần trăm tinh thần, cẩn thận quan sát hắn.

Đúng như Vân Dịch Phong hình dung, Đồng Diêu hắn là tên nham hiểm. Ở bên người hắn, người sẽ không cảm giác được nguy hiểm. Sau đó, ngay tại khi hắn làm cho người ta mỉm cười như một xuân phong, người sẽ thần không biết quỷ không hay bị hắn đem nuốt vào trong bụng, ngay cả thi thể cũng không thể tìm kiếm.

Đây là Đồng Diêu.

Sự nguy hiểm của hắn là điều che giấu vĩnh viễn không để lộ ra. Mà ngay khi người nhận thức được hắn nguy hiểm, mục đích của hắn đã muốn đạt được.

Cân nhắc hết lần này tới lần khác, tôi hiểu rõ đẳng cấp của tôi và hắn kém nhau rất xa. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân tôi sẽ chạy trốn theo bản năng.

Tôi đánh không lại hắn.

“Sao thế, không chào đón ta?” Đồng Diêu mỉm cười, khóe miệng bên phải nhếch cao, ý cười càng sâu.

“Sao thế được?” Tôi cũng cười.

Cười cười, bỗng nhiên tròn to mắt, đưa tay hướng phía sau hắn chỉ tay, hét lớn: “Người xem!”

Tôi có chủ ý là, thừa dịp Đồng Diêu xoay người đem cửa đóng lại.

Nhưng Đồng Diêu không có quay đầu lại.

Hắn nhìn tôi, trong mắt là một loại trêu tức trong vắt: “Có cái gì đẹp? Người có thể miêu tả cho ta không?”

Tay của tôi đang chỉ ở không trung, run rẩy lên hai cái, nói tiếp: “Có mấy bay, vừa bay qua.”

Đồng Diêu khẽ nhấc mi, cùng lúc đó đầu khẽ nghiêng. Mớ tóc lộn xộn liền rơi xuống thái dương. Như là một đóa hoa mềm mại rơi xuống giữa hồ, ở trên mặt hắn gọn sóng khẽ nổi lên dập dờn, làm cho khuôn mặt hắn trở nên sống động. Khóe miệng cười nhạt, mày khẽ nâng, mũi hơi nhần lại. Mỗi một động tác nhỏ của Đồng Diêu đều là một trận gió nhẹ, thổi tới ảo mộng vô hạn, dừng ở trong lòng người. Trong cặp mắt đen đậm của hắn, con người đó là một khối ngọc đen, khối ngọc đen trú ở dòng suối nhỏ. Khi dòng nước suối trong vắt chảy qua, đã bị hắc ngọc cản lại, ở chung quanh nó lưu chuyển ra ánh sáng rực rỡ vô hạn. Cả người hắn mang theo một loại khí chất đẹp không kèm chế được, còn có vẻ hư hòng mà người ta ưa thích.

Dường như đã nhận ra sợi tóc phủ ở hai gò má gây ngứa, hắn giơ tay trái lên, dùng ngón áp út gạt đi. Móng tay hắn được tu bổ thật sự sạch sẽ, thanh tú, mang theo vẻ sáng bóng tự nhiên, rất xinh đẹp, những khớp xương này thỉnh thoảng mang theo cứng rắn, cũng bao trùm hơi thở đàn ông. Khóe miệng của hắn luôn mang theo cái vẻ bất cần đời, nụ cười tựa hồ như chẳng quan tâm đến điều gì. Cái loại cười này, làm cho lòng người ngứa ngáy khó nhịn.

Tôi đột nhiên từ trong trận hoa đào được sắp đặt bởi những động tác nhỏ của hắn tỉnh lại. Không xong, thiếu chút nữa liền lạc lối. Nếu không thể dùng trí, thì chỉ có thể dùng lực thôi.

Cho nên, đang lúc ý cười của tôi nở rộ, tôi bỗng nhiên đem cửa đóng thật mạnh.

Ngay khi khóa sắp khép lại, Đồng Diêu lấy tay chặn cửa.

Khí lực hắn rất lớn, tôi ở bên trong, vênh mông, cúc hoa co rút, cắn chặt răng cửa, nổi đầy gân xanh, một đến tứ chi run rẩy, muốn đi tề ra ngoài nhưng vẫn như cũ không thể đóng cửa lại.

Càng đáng giận chính là, tôi bên này ở một đến lẻ lười, mà Đồng Diêu chỉ dùng tay chống cửa, nhàn nhã nhìn tôi. Giống như là đang nhìn một đứa nhỏ búống bình.

“Không chào đón ta đi vào? Ta còn tưởng rằng, chúng ta là bạn bè.” Đồng Diêu chậm rãi nói ra những lời này.

Xem như người lợi hại.

Tôi bị những lời này kiềm chế cùng khuất phục, chỉ có thể buông tha việc đóng cửa thiết nghĩ không có khả năng đạt được này. Tôi khôi phục trấn định, nói: “Hi hi, đùa giỡn với người thôi, chúng ta đương nhiên là bạn bè.”

Mang theo danh nghĩa bằng hữu Đồng Diêu tiến vào trong phòng.

“Uống cái gì?” Tôi vừa hỏi vừa đi vào phòng bếp, lén lấy ra thuốc ngủ, chuẩn bị thêm vào trong đồ uống của hắn, đem hắn ném đi.

“Không cần.” Đồng Điều nói.

“A? Không cần khách khí, đến nhà bạn bè như thế nào ngay cả một chén nước cũng không uống? Không phải phải quá khách khí sao?” Tôi ra sức cố động.

Không uống nước, tôi như thế nào hạ thuốc ngủ đây?

Đồng Điều đi vào cửa phòng bếp, đối với ta nháy mắt mấy cái, dùng ngữ khí nửa đùa nửa thật: “Ta sợ ngươi hạ độc, làm sao dám uống chứ?”

Trong cổ họng tôi như là tắc một khối bùn, nghẹn đã chết.

Hơn nửa ngày, tôi mới cứng ngắc cười: “Thực hài hước, có tiền đồ, ha ha ha ha ha ha ha ha.”

“Ngươi vừa rồi đang chat webcam với ai?” Đồng Điều nhìn máy tính còn chưa kịp đóng của tôi, hỏi.

“Nhóc ăn mày.” Ta nói.

“Ồ, hắn có nói gì với ngươi không?” Đôi môi hoàn mỹ của Đồng Điều mở ra.

“Từ trong miệng nhóc ăn mày, ta biết được, Đồng đại ca vốn cũng hắn không mấy thân thiết như ngươi bỗng nhiên gọi điện thoại, trong lúc cáo chúc tết gà ân cần thăm hỏi, làm bộ vô tình để lộ ra chuyện tình ta cùng Vân Dịch Phong.”

Sau khi nói xong, tôi nhìn Đồng Điều.

Đồng Điều hoàn toàn không thêm che giấu, hắn đối với tôi nhẹ nhàng cười, nói: “Không cần khách khí.”

Tôi sững sờ.

Ngẫm lại thì tuy rằng động cơ của Đồng Điều không thuần khiết, nhưng cũng xem như giải quyết cho tôi một cái phiền toái lớn. Nếu như, hắn cũng có thể thuận tiện đem chính hắn giải quyết giúp tôi, vậy thì tốt rồi.

Giờ phút này, ánh mắt Đồng Điều quét ở trên ngón trỏ của tôi. Trải qua mấy ngày nay, miệng vết thương trên ngón trỏ đã hoàn toàn khép lại, chỉ còn lại có một vết thương hồng nhạt. Có lẽ nào, hắn lại muốn liếm?

Trong lòng tôi lập tức cảnh giác mãnh liệt, vội vàng đem tay đặt ở sau lưng. Hơn nữa, trong đầu tự hỏi, hiện tại có nên thừa cơ đưa tay thâm nhập tiểu hoa cúc kia quá một chút hay không. Như vậy, đợi lát nữa cho dù Đồng Điều đem tay của tôi bắt được, cũng chẳng thể hôn a.

Nhưng Đồng Điều có lẽ là nhìn thấu ý nghĩ của tôi, nên cũng không cưỡng cầu.

Hắn đứng ở giữa phòng, trong mắt thoỉ qua sắc thái nồng đậm, nói: “Như vậy xem ra, hiện tại Vân Dịch Phong đã rời đi rồi.”

“Đúng vậy.” Tôi cười gượng, hơn nữa tăng thêm ngữ khí nói: “Tất cả mọi người, đều rời đi.”

“Tất cả?” Đồng Điều mỉm cười, đóa hoa trên môi rực rỡ lan truyền khắp cả khuôn mặt, mang theo một loại uyển chuyển: “Không cần thiết là đi tất cả chứ?”

“A? Còn có ai sao?” Tôi ra vẻ không biết.

Chủ ý đã muốn quyết định.

Nếu Đồng Điều nói, là chính hắn, như vậy tôi liền cười sảng sặc, cười ha hả, cười điên cuồng, cười ngây ngô, nói ta và ngươi là bạn bè nha, như thế nào còn có thể có cảm tình khác? Ai nha, té ra là ngươi có chủ ý này, thật sự là rất không thuần khiết, thật sự là rất thương tổn cảm tình của ta. Không được, không được, trước khi chưa dẫn đến sai lầm lớn, chúng ta vẫn là không cần gặp lại nữa.

Nhưng mà, nếu Đồng Điều chui đầu vô lưới, sẽ không phải là Đồng Điều.

Hắn nói chính là: “Vậy Ôn Phủ Mịch đâu?”

Tìm tôi ngừng lại một chút, lúc sau, hỏi ngược lại: “Ôn Phủ Mịch? Hắn làm sao?”

“Ngươi cùng hắn ngày hôm qua không phải gặp mặt sao?” Đồng Điều ý cười tàn nhẫn.

“Ngươi làm sao biết được?” Hỏi ra vấn đề này sau, tôi khoát tay, ý bảo hắn không cần trả lời. Vấn đề này, quá thiếu dinh dưỡng đi.

Những chuyện Đồng Điều biết đâu chỉ có cái này.

“Đúng vậy.” Tôi hào phóng thừa nhận: “Ta cùng hấn quả thật gặp mặt rồi.”

“Cảm giác thế nào?” Đồng Diêu hỏi.

“Cũng được.” Tôi lấp lửng trả lời.

“Hắn có nói chuyện gì với ngươi không?” Đồng Diêu tiếp tục hỏi.

“Ta hỏi chính là lời vô nghĩa, hắn nói cũng là lời vô nghĩa.” Tôi theo sự thật đáp lại.

“Không có việc gì, lần đầu tiên gặp mặt sau khi chia tay, luôn sẽ xấu hổ.” Đồng Diêu an ủi.

“Ngươi là khuyên chúng ta ở cùng một chỗ sao?” Tôi tò mò.

“Kia không phải là chuyện ta có thể kiểm soát.” Đồng Diêu nhìn tôi, lông mi hơi nhú, hình ảnh phản chiếu ở trong đôi mắt hắc ngọc trở thành cây cỏ non mềm: “Lúc đối mặt hấn, việc ta có thể làm, đó là chờ đợi cùng cố gắng.”

“Có ý tứ gì?” trong lời nói Đồng Diêu có chút ý tứ sâu xa.

“Không có gì.” Đồng Diêu cười cười, lại khôi phục dáng vẻ lưu manh tao nhã như thường: “Thân ái à, ta đói bụng rồi, thưởng chút cơm ăn được không?”

Đối mặt một người vừa mới bị thương, tôi còn có thể nói không được sao?

Cho nên, tôi chỉ có thể đi đến phòng bếp, làm cơm cho hấn.

Kể ra thì Đồng Diêu mới là tiểu cường (*con gián*) chân chính.

Lần trước gặp tai nạn xe cộ bị thương, thầy thuốc kết luận bệnh tình nguy kịch, ai ngờ điều dưỡng không đến một tháng lại có thể sống lại nhảy loạn rồi.

Nham hiểm thêm thể chất tiểu cường.

Nghĩ đến phải đối mặt với Đồng Diêu như vậy, trái tim nhỏ bé của tôi run rẩy.

Tôi chuẩn bị làm cho hấn một phần ngư hương nhục tị[3].

Lấy thịt trong tủ lạnh ra, rửa đông xong, tôi đem đặt ở trên tấm thớt cắt.

Đang lúc vui vẻ cắt, bỗng nhiên sau lưng có cảm giác có một loại áp lực. Sau đó, hơi thở mùi thuốc lá nhàn nhạt quen thuộc giống như tơ nhện quý mị tiến vào chóp mũi của tôi. Tiếp theo, thanh âm của Đồng Diêu gần trong gang tấc vang lên: “Chuẩn bị làm cái gì cho ta vậy?”

Tôi giật mình một cái, đột ngột quay đầu lại, thấy tuần nhan phóng đại của Đồng Diêu. Hấn ở ngay phía sau tôi. Giữa chúng tôi chỉ còn lại có một khe hở. Hô hấp của tôi căng thẳng, trượt tay, mắt thấy sắp cắt vào ngón tay lần thứ hai.

Thật sự là oan nghiệt!

Lần trước cũng như thế. Có lẽ nào di cá mẹ của ngón tay tôi lại sắp đến sao?

Chẳng qua lần này còn may là Đồng Diêu nhanh tay lẹ mắt, vuron hai tay, giúp tôi đỡ dao. Động tác này thành công tránh cho tôi đem ngón tay chính mình làm thịt cắt.

Đồng thời cũng làm mờ ám không khí giữa chúng tôi.

Tình huống lúc này là: hai tay Đồng Diêu vòng qua thắt lưng của tôi, cầm hai tay của tôi. Mà cầm hấn nhẹ nhàng để ở đỉnh đầu của tôi. Mập mờ khiến cho người ta nhận hết ủy khuất, tìm không thấy căn cứ chính xác của tình yêu. Trong đầu tôi lại bắt đầu biểu diễn rồi.

“Không có việc gì chứ?” Đồng Diêu nhẹ giọng hỏi.

Tôi dám khẳng định, hấn tuyệt đối là có ý.

Thanh âm này, giống như là ma sát trên da, mang theo sự dịu dàng mật ngọt, gọi lên mẫn cảm triền miên. Đồng Diêu còn có ý vô tình hướng về lỗ tai của tôi thổi khí. Quả thực chính là hấp dẫn cực độ.

Tôi vội buông dao, ngồi xổm xuống, từ cánh tay hấn chui ra ngoài. Chạy thẳng đến giữa phòng khách, tôi mới dừng lại, thở gấp, bình ổn hô hấp, nói tiếp: “Cái kia, xem ra hôm nay không nên dùng dao, chúng ta vẫn gọi đồ ăn ở ngoài đi.”

Nói xong, tôi gọi điện thoại cho quán thức ăn nhanh dưới lầu gọi cơm.

Lúc này, Đồng Điều cũng chậm rãi từ trong phòng bếp đi ra, đôi mắt soi mói: “Ngươi hình như đang rất sợ ta?”

“Sao lại thế được?” Tôi gượng cười, tiếp theo xuất ra lá chắn vạn năng: “Chúng ta là bạn mà.”

“Nếu vậy, đến chơi trò chơi đi.” Đồng Điều nói xong, lập tức đi đến bên TV, lấy ra máy chơi game, bắt đầu lắp ráp.

Nhìn thấy dáng vẻ ngượng quen đường cũ của hắn, lúc này tôi mới ý thức được, dường như Đồng Điều biết rõ vị trí đồ dùng trong nhà tôi.

Không chừng, ngay cả băng vệ sinh của tôi ở đâu, hắn đều biết rõ ràng.

Chúng tôi chơi trò đua xe.

Đồng Điều chơi rất thoải mái, nhưng tôi lại không yên lòng.

Bởi vì, Đồng Điều dựa vào rất gần tôi.

Khi chơi đua xe, thân thể sẽ tự động nghiêng đi, mà hắn liền thường xuyên nghiêng về phía bên người tôi. Hơi thở mùi thuốc lá kia, từng chút lan tỏa về đây. Còn có thân thể có ý vô tình đụng chạm kia, làm cho tôi không biết làm sao.

Mới chơi không bao lâu, tôi liền thua liêng xiêng.

“Ngươi từ từ mà chơi.” Tôi lắc đầu, hai tay động đậy muốn đứng lên.

Nhưng một tay Đồng Điều lại giữ chặt lấy tay của tôi. Vì thế cho nên, tôi còn chưa đứng vững liền bị té vào trong lòng hắn.

Tôi nằm ở trên đùi hắn, hắn cúi người nhìn tôi, phòng yên tĩnh thành một mảng hoa lệ.

“Vì sao muốn chạy? Chúng ta không phải là bạn sao?” Trong con ngươi trong suốt như nước suối của Đồng Điều, kì thực còn có loại hứng thú.

Bạn bè, bạn bè, bạn bè cái đầu ngươi ấy.

Tôi tức giận rồi.

Hoàn toàn nhìn ra mưu kế của Đồng Điều, dùng cờ hiệu bằng hữu, nghênh ngang tiến vào nhà của tôi, bắt đầu đối với tôi tiến hành dụ dỗ. Hắn dùng tinh thần phá hủy tôi, dùng thân thể hấp dẫn tôi.

Thật sự là quá khốn nạn rồi!

Hàn Thực Sắc tôi, cũng không thể yếu đuối như vậy nữa.

Cho nên, tôi dùng ánh mắt mệnh mệnh đầy sưng mù, mị khí vương vấn. Ngón tay của tôi đưa lên cánh môi hắn, đưa qua đưa lại vuốt ve. Ngươi thích chơi? Tốt, ta liền cùng ngươi chơi.

Một tay của tôi còn đang vuốt ve trên môi Đồng Điều thì tay kia bất ngờ túm cổ áo hắn, giật một chút đưa hắn kéo xuống trước mặt tôi.

Giờ phút này, vai diễn của tôi là nữ vương. Tôi muốn chiến thắng Đồng Điều. Tôi vờn cái lưỡi dính hương trong truyền thuyết. Tôi liếm miệng anh đào nhỏ nhắn trong truyền thuyết kia. Tôi sử dụng mị nhân như tơ trong truyền thuyết. Tôi ném thử liếc mắt đưa tình trong truyền thuyết.

Trong con ngươi như nước của Đồng Điều, tôi nhìn thấy bộ dạng giả trang yêu nghiệt của chính mình.

Mở màn xong, bắt đầu tiến vào chủ đề chính. Hai tay của tôi luồn vào tóc Đồng Điều, vuốt ve lung tung, tranh thủ đem đầu của hắn biến thành ổ gà mà vuốt ve.

Tôi hí hóp, cắn răng, kêu như mèo hoang.

“Tiểu bảo bối, ngươi làm như vậy là không đúng nha”. Tôi như cái gáo hồ lô, đối với bên tai Đồng Điều thông thả thổi tiên khí.

Nhưng mà khí lực tựa hồ dùng hơi quá, thổi ra vài giọt nước miếng nhỏ.

Nhưng mà cũng không có việc gì, dù sao cũng không phải thổi vào lỗ tai của tôi

“Ngươi vật nhỏ đáng giận này.” Chiêu thứ nhất của tôi, chính là đối với tinh thần Đồng Điều tiến hành ngược đãi: “Ngươi vật nhỏ giãy vò người này, ngươi vật nhỏ tàn nhẫn này, ngươi đến tột cùng muốn thế nào?”

Tiếp theo, tôi nắm lên cả vật hắn, đẩy hắn một cái.

Đồng Điều tựa như tiểu chính thái dễ dàng đẩy ngã trong truyền thuyết kia, bị tôi đẩy ngã.

Tôi như sói mẹ, lao xuống, vồ lấy, nắm lấy hai má hắn, liền mạng nắn bóp.

Chà xát hai má xong rồi, tôi bắt đầu xé rách quần áo trong của hắn.

Quần áo trong hiệu Armani của hắn kia, liền cứ như vậy bị móng vuốt của tôi biến thành giẻ lau.

Cuối cùng của cuối cùng, tay của tôi, trượt tới bên hông của Đồng Diêu, dùng móng vuốt phóng khoáng nhất, đem thắt lưng của hắn tháo ra.

Giờ phút này, tôi để ở trên người Đồng Diêu, khí chất nữ vương lộ ra không thể nghi ngờ.

Tôi đem dây lưng cởi ra, hơi thở SM[4] trong nháy mắt tràn đầy khắp cả phòng.

Tôi cầm dây lưng, với tới cầm của Đồng Diêu, nhẹ nhàng nâng lên, ánh mắt nghiêm túc, môi đỏ mọng hé mở, nói: “Thế nào, còn muốn phải tiếp tục không?”

[1] Cháo vùng:

[2] May mắn ba kiếp: Tam sinh theo quan niệm của phật gia là tiền sinh, kim sinh và lai sinh (có thể hiểu là kiếp trước, kiếp đang sống và kiếp sau). Còn hữu nghĩa là có, hạnh nghĩa là may mắn.

[3] Gọi là Ngự Hương, không phải vì có liên quan tới cá, mà cách chế biến và các gia vị dùng trong món ăn này tương tự như cách người Tứ Xuyên chế biến món cá.

Món ăn gồm có nước sốt được chế từ đường, dấm, xì dầu, hành, bột ngọt, nước luộc thịt, và thịt lợn thái chỉ, xào chung với măng, mộc nhĩ, ớt tươi. Sau đó cho phần sốt đã chế ở trên bỏ vào thịt và đảo đều.

[4] SM: Viết tắt của Sadist & Masochist (Người bạo dâm và người khổ dâm), Thể hiện mối quan hệ giữa một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể để chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Cao thủ quyết đấu (thượng)

Một chiều này, đối phó với đàn ông bình thường, hắn có thể làm cho bọn họ sợ tới mức tè ra quần, cha mẹ không nhận.

Nhưng vấn đề là Đồng Diêu hắn không phải đàn ông bình thường.

Hắn là Đồng Diêu.

Là một con yêu tu luyện ở trong bụi hoa hơn nửa đời người.

Cho nên, dù là tôi có làm càn thế nào, tinh thần thất thường như vậy, nhưng trên mặt hắn, vẫn như cũ bình tĩnh như mặt nước.

Đuôi lông mày hắn, khóe mắt hắn, viền môi hắn, tất cả đều hiện lên vẻ đào hoa sáng láng.

Lòng tôi đến “lộp bộp” một tiếng còn không kịp, hắn liền hát bài nông nô trở mình, một tay tóm lấy tôi đặt ở trên sàn nhà.

Sau đó, ánh mắt của Đồng Diêu nhuốm phần tà khí và mê ly, cứ dò tìm trên mặt tôi.

Ngón tay của hắn, vẽ phác ra hình dáng môi tôi.

Trên ngón tay nhàn nhạt hơi thở thuốc lá của đàn ông, liên tục ngấm vào bên trong máu thịt tôi.

Hắn nửa khép con ngươi lại, lông mi khẽ xoắn, liền toát ra ánh sáng cẩn thận ám áp cộng với kiêu diễm.

Trong nháy mắt, bắt lấy hơi thở tôi.

"Đương nhiên, con mèo nhỏ của ta." Thanh âm của Đồng Diêu, mềm mại đáng yêu đến mức tận cùng, mang theo yêu thương nồng đậm, còn có chút tình dục như có như không: "Người yêu của ta ọ, ta chờ người tiếp tục."

Fuck.

Đồng Diêu nguoi thật lợi hại.

Gọi khiến cho thịt tôi siết căng lại, còn có thể làm như không có việc gì.

Tôi đương nhiên biết bạn học Đồng Diêu là cao nhân.

Giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm.

Tôi Hàn Thực Sắc đã chuẩn bị trước là sẽ bán thân bắt toại rồi.

Nói cách khác chính là, tôi không chùn bước.

Kết quả là, hai mắt của tôi, tất cả phong tình đều tụ lại, dừng ở hắn.

Mà lưỡi của tôi, giống như sâu bọ, liếm qua liếm lại đôi môi đỏ mọng.

Câu dẫn.

Dụ hoặc.

Ngon nén.

Roi da.

Làm cho SM giống như bão táp thời quét chúng tôi luôn đi!!!!!!!!!!

Hai tay của tôi, sờ soạng từ chiếc gáy tron nhẵn của Đồng Diêu đến ngực hắn.

Sau đó, hai tay bắt lấy ngọn đồi nhỏ của hắn, nhéo thật mạnh.

Rên sát nhân lúc còn nóng, nếu đã chà đạp cái ngọn đồi nhỏ của hắn rồi. Như vậy, không chơi đùa với quả đào nhỏ, nó lại trách tôi xem bên này nặng bên kia nhẹ nữa.

Cho nên, tôi đem quả đào nhỏ của Đồng Diêu kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, xoay tròn một cái thật mạnh.

Tôi chờ nghe âm thanh đau đớn từ Đồng Diêu.

Tôi chờ xem Đồng Diêu tức giận.

Tôi chờ Đồng Diêu đầu hàng.

Nhưng mà cuối cùng tôi lại phát hiện, tôi còn xem nhẹ hắn.

Đúng vậy, là tôi xem nhẹ Đồng Diêu.

Bởi vì, ngay sau khi tôi vừa làm vậy, con nguoi của Đồng Diêu, có hơi khóe xinh đẹp mờ mịt, nhìn tôi.

Mà đôi môi của hắn so với con gái còn muốn hoàn mỹ kêu gọi hơn trăm lần, càng thêm hồng hào, giống như phía dưới bắt đầu dâng lên sóng tình vô hạn.

Điều trọng yếu là, một tiếng rên rỉ vang lên từ trong hàm răng trắng bóng của hắn.

Rên rỉ vậy, thật là mất hồn.

Không giống như nữ nhân mềm mại, Đồng Diêu rên rỉ, cứng rắn lại dụ hoặc hơn.

Giống như nước mùa xuân vậy, hòa tan lòng người

Hoặc như là độc xà vậy, cắn vào trong xương tủy.

Cái loại cảm giác này, từng chút tinh tế lộn xộn xâm nhập vào cơ thể.

Làm cho người ta miên man không rõ, sóng tình mênh mông.

Toàn thân của tôi, sau khi âm thanh rên rỉ này vang lên, trong nháy mắt liền tan chảy thành một vùng nước.

Mà Đồng Diêu, sau khi phóng ra sóng xung kích, lại hoàn toàn không việc gì.

Hắn tiếp tục nhìn xuống tôi, nói: "Thế nào, tiểu tâm can của ta, còn muốn tiếp tục không?"

Tôi thừa nhận, giờ phút này tôi đã bị chấn động mãnh liệt, cúc hoa co rút, mồ hôi ra như sương, máu sôi lên, hơi thở tán loạn, khí độc nhập vào não, trước mắt tối sầm, thân hình hoảng hốt, sắp sụp đổ xuống.

Nhưng mà, đối thủ là Đồng Diêu.

Nói cách khác, tôi đây tuy chết mà vinh.

Mặt tôi hướng ra biển rộng, tôi vẫn là xuân về hoa nở.

Tôi cắn răng nanh, lỗ mũi bạnh ra, môi run run, bộ mặt dữ tợn, lại làm ra vẻ cho là mềm mại xinh đẹp nhất nói: "Sweetheart của ta, đương nhiên cần rồi."

Vừa dứt lời, tôi phát huy tinh thần cách mạng của Đồng Tồn Thụy liệt sĩ đánh bom lô – cốt, Khâu Thiệu Vân liệt sĩ bị hỏa thiêu, cùng với Châu Bát Bì là địa chủ nhưng không từ vất vả cực nhọc, ý chí nửa đêm học gà kêu, một lần nữa bò lên người Đồng Diêu.

Đồng Diêu lại một lần nữa bị tôi đặt ở trên mặt đất.

Hai đứa chúng tôi người giống đêm tối, người giống ban ngày.

Hai đứa chúng tôi người giống gấu, người lại giống trâu.

Chồng lên nhau, đè lên nhau.

Tôi dùng cái mông béo phì của mình, ngồi trên bụng của Đồng Diêu, đè lên như thể muốn đè cho bụng hắn xẹp luôn.

Đôi mắt của Đồng Diêu như cũ tràn đầy kiêu diễm và mộng lung.

Tay hắn, xoa môi tôi, vẫn là giống như vừa rồi, vuốt ve cánh môi mềm bóng của tôi.

Tôi bị hắn hấp dẫn, há hốc mồm, đưa ngón tay hắn đến rồi nuốt vào miệng.

Đầu lưỡi của tôi, liếm nhẹ nhàng dọc theo mặt trong đốt ngón tay hắn, từng chút từng chút một, đều mang theo sắc thái tình dục dày đặc.

Mà xem bộ dáng của Đồng Diêu, tựa hồ đang hưởng thụ.

Ánh mắt tôi nhú lại, tiếp tục dùng hết kỹ xảo, kỳ vọng có thể dụ dỗ để Đồng Diêu bị mất khống chế.

Chỉ cần hắn mất khống chế, tôi liền lập tức quạt tay đi, dùng một đôi mắt đẹp cứng rắn ép ra vài giọt lệ doanh tròng, vô cùng oan ức nói: "Người như thế nào có thể cùng bạn bè làm loại chuyện này, người thật sự là quá vô sỉ! Không thể, về sau chúng ta không thể gặp lại."

Tiếp theo, tôi sẽ đem các ngón nghề taekwondo học được từ những năm trước, đánh đấm mãnh liệt, một lần nữa tổng tiến Đồng Diêu vào bệnh viện ở.

Chính là, tôi cắn ngón tay hắn, gặm hồi lâu, hắn cũng không có cái dấu hiệu gì là mất khống chế.

Gặm đến cuối cùng, miệng của tôi đã môi nhừ, chỉ có thể đem ngón tay Đồng Diêu "Phốc" một cái nhỏ ra ngoài.

Lần này tha cho người.

Khỏe miệng Đồng Diêu khẽ nâng lên, rất có hứng thú nói: "Thế nào đây, bánh bích quy nhỏ của ta, không tiếp nữa à?"

Không tiếp nữa?

Lượng máu của tôi vô duyên vô cớ bị tiêu hao hơn phân nửa, không tiếp nữa, không phải rất đáng tiếc sao?

Ít nhất, cuộc hết cái mạng này, tôi cũng không thể để cho hắn hoàn hảo không tổn hại gì.

Lúc tôi đang tập trung tinh thần suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào, thì bỗng nhiên cảm giác được đầu ngón tay truyền đến một trận ám áp cùng ướt át.

Vừa cúi đầu nhìn, phát hiện Đồng Diêu cư nhiên bất chú ý tưởng của tôi - hắn cũng học bộ dáng vừa rồi của tôi, đem tay tôi ngậm vào miệng.

Cùng một động tác, nhưng người làm khác nhau nên liền khác nhau hoàn toàn.

Đồng Diêu nhìn tôi, ánh mắt kia thật là mỉa mai hoặc tà khí.

Môi của hắn, vốn đã rất gọi cảm rồi, mà hiện tại, bị ngón tay tôi đè nhẹ lên, càng tăng thêm vẻ yêu kiều mềm mại.

Lại phối hợp với đôi mắt nhuốm đầy xuân thủy cứ luôn nhìn chăm chăm vào tôi, xương cốt trong người tôi nhất thời nhũn ra hơn phân nửa.

Nhưng thế này đối với Đồng Diêu mà nói, còn chưa đủ, còn lâu mới đủ.

Ngón tay của tôi, bị hắn nhẹ nhàng ngâm ở trong miệng, cái lưỡi kia, liếm một cách tinh tế, không buông tha chỗ nào.

Dòng điện cao thế, thuận theo đầu ngón tay, trực tiếp đánh trúng vào trung khu thần kinh của tôi.

Hắn như là liếm láp một loại thực vật mỹ vị nhất thế gian này, từng chút từng chút một, chậm rãi xâm chiếm.

Mỗi khi lưỡi hắn lướt qua viền ngón tay của tôi, thân thể tôi liền không tự giác mà run rẩy.

Khi ở trong hải dương tê dại này, tôi cảm thấy được sự sợ hãi sâu sắc.

Bất quá chỉ là động tác liếm ngón tay, Đồng Diêu có thể câu hồn của tôi, nhiếp phách của tôi.

Nếu như hắn dùng động tác gì khác kịch liệt hơn, tôi há chẳng phải là chỉ có thể nằm chờ giết mổ thôi sao?

Không thể, tuyệt đối không thể.

Tôi cố gắng đem thần trí của mình lôi trở về, tiếp theo thở sâu, nhẹ nhàng đem một cái tin tức có tính hủy diệt nói cho Đồng Diêu: "Thân ái à, ngưng quá, ta quên nói cho ngươi, vừa rồi tiểu cúc hoa của ta có chút ngứa ngứa, cho nên, ta liền dùng cái ngón tay mà hiện giờ ngươi đang liếm đến nồng nhiệt đó, xâm nhập vào trong, quấy quấy, mồm mồm. Ngươi nghĩ kỹ xem, có phải hay không có thể ngửi được hương vị cận kề của thực vật đã trải qua của cả một hệ tiêu hóa hoàn chỉnh?"

Sau khi nói xong, khoe miệng tôi nhếch lên, một tia sáng dâm đãng lướt qua trên hàm răng của mình.

Bạn học Đồng Diêu, ta không tin là ta ghê tởm không chết được ngươi!

Có câu nói, tôi tựa hồ nói rất nhiều lần, nhưng vào giờ phút này, tôi vẫn là muốn nói một lần.

Đó chính là, Đồng Diêu, hắn không phải người thường.

Hắn là yêu.

Nghe vậy, sắc mặt hắn không chút tái nhợt.

Không cần chặt môi sắp sửa nôn mửa.

Hắn thực bình tĩnh.

Hắn bình tĩnh cười với tôi, nói: "Tiểu bảo bối, ta cũng quên nói cho ngươi, hôm nay lúc ta đại tiện, không cẩn thận điện thoại di động bị rơi xuống bồn cầu. Ngươi bình thường không phải luôn muốn ta tiết kiệm sao? Cho nên hôm nay, ta không ngại ghê tởm, cố nhặt điện thoại di động lên. Tuy rằng sau đó ta cẩn thận rửa sạch tay, nhưng là, trong kẽ móng tay vẫn là không thể tránh được để chút cận kề. Mà vừa rồi, đã bị ngươi liếm toàn bộ... Bảo bối, đừng lo lắng, đó là cận kề do thịt bò mà ngươi thích nhất biến thành, ngươi chết cũng có thể nhắm mắt rồi."

Lần này, mặt của tôi "xoát" một cái có một chút trắng.

Một loại cảm giác nguy cơ thật lớn lan khắp toàn thân.

Tôi nhận ra, lần này, tôi thật không xong rồi.

Xét phong lưu, tôi không thể so với Đồng Diêu, tôi nhẫn.

Nhưng mà, hiện tại theo như tình hình trước mắt, tôi cư nhiên ngay cả đáng khinh cũng kém xa hắn.

Đồng Diêu ơi Đồng Diêu, ngươi rút cuộc là thần thánh phương nào?

"Tâm can tiểu bảo bối của ta." Đồng Diêu tiếp tục buồn nôn: "Ngươi, thật sự còn muốn tiếp tục hay sao?"

Tôi cẩn thận xem xét lượng máu còn lưu lại của mình.

Chỉ còn có một nấc cuối cùng.

Cho nên, tôi quyết định - tôi cùng với thằng nhãi Đồng Diêu này liều mạng!

Tôi phải xuất ra tuyệt kỹ bản thân – hầu tử hải đào!

Nhớ lại lúc đầu, tôi Hàn Thực Sắc chính là thông qua chiêu này xưng bá võ lâm, nổi danh thiên hạ.

Biết bao nhiêu tiểu đệ đệ của chúng nam đồng bào đều bị tôi dùng chiêu này độc hại qua.

Dùng cách nói khiêm tốn để nói thì, tôi vừa xuất ra chiêu này xong, liền trời đất biến sắc, quỷ khóc thần sầu, phong vân biến chuyển, thời gian đảo ngược, nên xuyên qua thì đều xuyên qua, nên nữ tôn thì đều nữ tôn.

Nói ngắn gọn, đó là rất lợi hại.

Cho nên, mắt tôi nhú lại.

Tiếp theo, tay của tôi, vươn vào trong cái quần đã sớm bị tôi kéo xuống của Đồng Diêu, hướng về phía tiểu Đồng Diêu.

Tôi thừa nhận, trong tư tâm của tôi, là tràn đầy mong đợi.

Dù sao, tiểu đệ đệ của tất cả các nam đồng bào từng xuất hiện trong cuộc đời tôi, tôi đều rất công bằng mà tàn phá qua một lần.

Chỉ còn lại, vị tiểu Đồng Diêu này.

Tôi đã từng thề độc biết bao nhiêu lần, quyết định đời này nhất định phải đem tiểu Đồng Diêu hoàn hoàn chinh chinh, từ thể xác đến tâm hồn, từ hải tào thể (*xương bọ biển*) đến huyết quản đều tàn sát bừa bãi một lần.

Mà giờ khắc này, cuối cùng cũng đến!

Nước miếng của tôi, giống nước sông Hồng hà, sóng vỗ từng lớp a.

Ba tác, hai tác, một tác!

Mắt thấy sắp nắm được tiểu Đồng Diêu trong tay rồi, tôi bỗng dừng lại.

Bởi vì, có một cánh tay khác, đang đặt ở vườn hoa bí mật của tôi.

Cái tay kia, cũng không có đụng chạm đến điểm thứ ba của tôi.

Nhưng mà, đó là chỗ mẫn cảm, lại làm cho mồ hôi lạnh của tôi giống như nước suối của suối Báo Đột, liều mạng mà chảy ra ngoài.

Tôi cứ nhích một tác một tác một, đem ánh mắt dời lên mặt Đồng Diêu.

Tà khí trên gương mặt anh tuấn của hắn càng mạnh.

"Ngươi muốn làm gì?" Tôi hỏi.

"Ta nói rồi, nếu ngươi muốn nhìn phía dưới của ta, như vậy, ngươi nhất định phải để cho ta nhìn phía trên của ngươi trước." Khí chất Đồng Diêu bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn ra là người đàn ông có tiểu đệ đệ đang nguy ngập trong sớm tối: "Hiện tại cũng như vậy, nếu ngươi nghĩ muốn sờ phía dưới của ta, ta cũng sẽ như vậy gây ông đập lưng ông... Không, ta không chỉ sờ thôi, ta còn phải trò giỏi hơn thầy, ta phải... Cắm vào trong."

Trong lời nói của Đồng Diêu, được nói rất chậm, thật mềm mỏng, thật chậm chạp.

Nhưng hàn ý trong đó, lại lạnh đến đóng băng cả lông mi của tôi.

Tôi chỉ có thể nói, thẳng nhai Đồng Diêu này, vừa lợi hại, vừa độc địa, vừa cay nghiệt.

Vừa dâm tặc.

Ánh mắt tôi chớp nhanh: "Không, ngươi không dám làm đâu."

Đồng Diêu mỉm cười, cười như cả người lẫn vật đều vô hại: "Như vậy, ngươi có thể thử xem, bắt quá, ta dám khẳng định, trước khi ngươi sờ ta, tay của ta đã tiến vào cơ thể ngươi rồi."

Mồ hôi lạnh của tôi ở trên lưng chậm rãi chảy xuống.

Nhưng miệng của tôi vẫn kiên cường: "Ta không tin."

Đồng Diêu tiếp tục mỉm cười, trong mắt ánh lên ánh sáng muôn màu: "Như vậy, ngươi có thể thử xem."

Được, tôi liền thử xem.

Tôi khẽ cắn môi, đưa tay ra tiếp cận vào chỗ tiểu đệ đệ của Đồng Diêu.

Nhưng là, mới vừa di chuyển 1 cm, toàn thân tôi, bắt đầu trở nên cứng ngắc.

Bởi vì, cùng lúc đó, ngón tay của Đồng Diêu, đã tiếp xúc tới điểm mẫn cảm của tôi.

Ngón tay thon dài kia, cố ý hay vô tình lướt qua đùi trong của tôi, dẫn đến một trận rung động.

Tôi hút một luồng khí lạnh.

Trên mặt của Đồng Diêu, chính là tà khí không kèm chế được: "Thân ái à, sao lại không dám động đây vậy?"

Tôi đương nhiên không dám động đây.

Vừa động đây, chính là tôi sẽ chịu thiệt thòi lớn hơn.

Nhìn sự nhàn hạ của Đồng Diêu, tôi nghiêng răng nghiêng lợi, hận ý tràn đầy.

Làm sao bây giờ?

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Cao thủ quyết đấu (hạ)

Hiện tại tôi cùng Đồng Diêu giống như Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết cùng quyết chiến ở trên đỉnh Tử Cẩm thành.

Cao thủ so chiêu không cần động tác võ thuật đẹp.

Chỉ cần một động tác cũng có thể quyết định sinh tử.

Mà hiện tại, tôi và Đồng Diêu đang cân nhắc động tác này.

Tay tôi đặt ở vị trí trọng yếu của hắn.

Tay hắn đặt ở vị trí trọng yếu của tôi.

Tiểu đệ đệ của Đồng Diêu.

Tiểu đệ đệ mà tôi khao khát đã lâu hiện đang gần trong gang tấc.

Rốt cuộc là lớn, hay là vừa, hay là bé.

Rốt cuộc là dài, là trung, hay là ngắn.

Rốt cuộc là mịn màng như bút máy, hay là xù xì như chuỗi tiêu.

Lòng hiếu kỳ của tôi đạt tới đỉnh điểm.

Thế nhưng tôi không thể chạm.

Bởi vì sau khi chạm vào, tay hắn liền tiến vào trong cơ thể tôi.

Như vậy tôi chẳng phải là bị hắn ăn đậu hủ?

Tôi bây giờ lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan

Rốt cuộc là bất cứ giá nào, trực tiếp nắm

Hay là nhận thua, buông ra?

Tôi hận nhất là lựa chọn.

Ngay lúc này, tôi nhìn Đồng Điều, con người của hắn, yên lặng như mặt hồ.

Tháng 3 hoa đào bên bờ nở rộ, phản chiếu bóng trên mặt hồ.

Mờ mờ ảo ảo, quyến rũ khôn cùng.

Tư chất lang sói trong tôi trong nháy mắt bành trướng trong hoàn cảnh này.

Đồng Điều là một tên playboy.

Tiểu đệ đệ của playboy chắc chắn không phải là “hàng” bình thường.

Cả đời Hàn Thực Sắc tôi nếu không thể đụng đến, tôi thà rằng cắt cổ tự sát!

Sau khi nói xong lời nói độc ác này trong lòng, tôi hít một hơi thật sâu, tay liền theo bản năng hướng đến sờ vào tiểu Đồng Điều mà tôi đã tưởng niệm từ lâu, dùng hết mọi phương pháp, vắt kiệt trí não, sử dụng hết mọi mưu kế cũng chưa từng thấy được.

Nước miếng trong suốt chảy ra từ kẽ răng của tôi.

Ánh sáng dâm đãng sáng lấp lánh lóe ra từ đôi mắt của tôi.

Hơi thở kích động phun ra từ hai lỗ mũi của tôi.

Tôi bất chấp tất cả, tôi tán tận lương tâm, tôi bại hoại nhân tính, tôi dục vọng công tâm, tôi tâm lý vụn vụn.

Tôi lệch khỏi quỹ đạo khoa học phát triển.

Tôi thậm chí vứt bỏ thể diện 3 đời.

Tôi liền đem bàn tay tội lỗi hướng về phía cội nguồn tội ác.

Tay tôi đã chạm phải tiểu Đồng Điều.

Tôi thậm chí cảm giác được nhiệt độ của nó.

Tôi thậm chí tưởng tượng hình dạng của nó.

Thế nhưng ngay đúng lúc này, phía bên ngoài của nơi thần bí của tôi bị một ngón tay mở ra.

Trên ngón tay này, nhuộm đầy những cảm xúc nhàn hạ.

Không chút hoang mang, vô cùng tự tin.

Nó quanh quẩn sát bên cạnh.

Nó tuyên bố một ý nghĩa vô cùng rõ ràng.

Chỉ cần tôi còn dám tiến thêm một bước, nó sẽ tiến quân thần tốc vào hoa viên bí mật của tôi.

Cửa sen của tôi sắp bị mạnh mẽ mở ra.

Cơ thể của tôi trong nháy mắt bỗng trở nên cứng đờ.

Khóe miệng Đồng Điều thể hiện vẻ đẹp trai lưu manh, là kêu gọi yêu mị, là thân nhiên tự đắc.

"Tâm can bảo bối của ta." Hắn nói: "Xem ra, người không tin lời ta nói."

Tôi tin tưởng.

Tôi không thể không tin.

Đồng Điều, là một người mạnh mẽ đến mức hải tảo thể (*xương bọ biển*) cũng có thể gãy đoạn, hắn còn có cái gì gọi là liêm sỉ, còn có cái gì gọi là đạo đức, còn có cái gì gọi là nguyên tắc con thỏ không ăn cỏ gần hang.

Cho nên hẳn xác định chắc chắn sẽ tiến vào.

Đúng vậy, hẳn nhất định sẽ tiến vào.

Lượng máu của tôi đã xuống dưới mức báo động.

Theo lời nói của lão viện trưởng chính là: "Đồng chí Hàn Thực sắc, lão tổ tông lỗi thời ngươi hôm nay phải bị tẩy trắng rồi."

Đúng vậy, tôi sắp phải đi đời nhà ma rồi.

Tôi cùng Đồng Điều căn bản là không phải đứng ngang vị trí.

Không thể lấy cứng đối cứng

Chỉ có thể dùng trí.

Cho nên, tôi thở thật thật thật thật dài: "Thôi bỏ đi, không chơi nữa, mọi người đều là bạn, chơi đùa quá điên cuồng sẽ tổn thương hòa khí".

"Không sai." Đồng Điều mỉm cười.

"Lấy tay ra đi, ta phải đứng dậy." Trước khi nói lời này, tôi muốn làm gương tốt, đưa tay ra khỏi đũng quần Đồng Điều.

"Được" Đồng Điều như trước mỉm cười nghe lời.

Hai tay tôi chống trên mặt đất, làm ra bộ dáng muốn mượn lực để đứng dậy.

Tiếp theo, ngay tại giờ phút này, tôi cố ý nhẹ hạ cánh tay xuống.

Có như vậy, khuỷu tay cứng rắn kia của tôi mới có thể huyếch thẳng về phía Đồng Điều tiểu đệ.

Trong mắt tôi dày đặc khí lạnh.

Trên mặt tôi nở nụ cười lạnh bạc.

Trong lòng tôi vang lên tiếng nói lạnh lùng hung ác: "Đồng Điều ơi Đồng Điều, hôm nay nếu như ta đánh hòa với ngươi, nếu truyền ra ngoài, làm sao có thể lẫn lộn trên giang hồ nữa? Cho nên, chớ trách ta nhẫn tâm."

Hàn Thực Sắc tôi ở trên phương diện tàn phá tiểu đệ đệ của các nam đồng bào cơ hồ là thiên phú rất cao.

Về cơ bản, không tiểu đệ đệ nào có thể thoát khỏi bàn tay của tôi.

Lần này cũng giống như vậy.

Trong đầu tôi bắt đầu tưởng tượng sau khi nơi thâm kín của Đồng Điều bị tôi đụng mạnh, hẳn mặt đỏ tai hồng, nhảy dựng lên, ôm tiểu Đồng Điều giờ chân với bộ dáng chật vật.

Nhưng mà đi đêm nhiều có ngày gặp ma.

Mà hôm nay tôi gặp yêu quái còn đáng sợ hơn so với ma.

Ngay lúc khuỷu tay phải cứng rắn của tôi huyếch đến tiểu Đồng Điều yếu ớt của Đồng Điều, thân thể Đồng Điều bỗng nhiên dịch nhẹ.

Động tác hẳn thật tiêu sái, biên độ di động cũng không lớn.

Nhưng vừa khéo làm cho tay tôi đập xuống mặt đất.

Tôi thừa nhận mình không phúc hậu.

Tôi ôm ý niệm trong đầu là muốn cho Đồng Điều đoạn tử tuyệt tôn.

Cho nên, sức lực kia là vô cùng kinh người, cơ hồ đạt tới trình độ hủy thiên diệt địa.

Mà lực là tương tác qua lại.

Hay nói cách khác là, tay tôi nện lên mặt sàn xi măng kia cũng là đau tới độ hủy thiên diệt địa.

Nước mắt tôi ngay lập tức như dòng suối phun trào ra.

Không chỉ có nước mắt, trong nháy mắt khuỷu tay tôi cũng bùng phát cơn đau.

Cho nên, khuỷu tay tôi nhất thời thả xuống dưới.

Cho nên, cơ thể tôi không có vật gì chống đỡ.

Cho nên, mặt của tôi hướng về mặt đất với một tốc độ phi thường.

Kế tiếp, một chuyện tốt cùng với một chuyện xấu đã xảy ra.

Chuyện tốt chính là mặt tôi không đụng vào mặt đất.

Chuyện xấu chính là mặt tôi đụng vào phía dưới của Đồng Điều.

Vừa khéo xui rủi làm sao, miệng tôi đúng lúc đụng vào tiểu Đồng Điều mà tôi mong nhớ ngày đêm.

Chính xác hơn mà nói, miệng tôi hôn lên tiểu Đồng Điều.

Đây cũng không phải là cái tôi muốn.

Lấy tay cầm và dùng miệng hôn hoàn toàn là hai khái niệm không giống nhau.

Cái trước, cho thấy Đồng Điều bị tôi trêu ghẹo.

Mà cái sau, thì lại là tôi bị Đồng Điều trêu ghẹo.

Đầu tôi đang trống rỗng, chợt giọng nói Đồng Điều hàm chứa vẻ kiêu diễm mờ ám trêu tức vang trên đỉnh đầu tôi: "Thân ái à, người nóng lòng như vậy à?"

Lửa giận của tôi, nhất thời giống như núi lửa được châm ngòi, bùng phát.

Tôi thật sự là thiết thời đến tận nhà luôn rồi.

Cháy nhiều mồ hôi như vậy, nước mắt đổ nhiều như vậy, máu trào ra nhiều như vậy.

Từ đầu đến cuối, tôi đều bị Đồng Điều xoay vòng vòng, bị hấn đùa giỡn đủ kiểu.

Không có thiên lý, không còn lời nào để nói được.

Dưới sự tức giận, lý trí của tôi xuất ra bay đến tận chân trời.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi thề, hôm nay, tôi nhất định phải đem quần của Đồng Điều kéo xuống dưới.

Nhất định nhất định!

Ánh mắt tôi đã trở thành màu đỏ như máu.

Tôi há răng hướng về... phía dưới của Đồng Điều nhào lên.

Tôi đã bị một loạt đùa giỡn cùng tình huống diễn biến tương phản làm cho gần như điên cuồng.

Vì vậy, tôi ở trong phòng truy đuổi Đồng Điều.

Vừa đuổi, tôi vừa rống như sư tử Hà Đông: "Đứng lại cho ta, hôm nay ta nhất định phải kéo quần người tụt xuống dưới!!!!!!!!!!!"

Chân tôi được lửa giận tiếp nhiên liệu, trong nháy mắt tốc độ tăng lên, chỉ chớp lát đã bức Đồng Điều tới góc tường.

Tôi xoa xoa tay, miệng vừa cười vừa chảy nước miếng, ánh nhìn dâm dăng, từng bước từng bước một tiến gần Đồng Điều: "Bây giờ ta xem người còn muốn chạy trốn nơi đâu?"

"Người muốn làm gì?" Trên mặt Đồng Điều bỗng nhiên lóe lên thần sắc sợ hãi, giọng nói cũng có chút run rẩy, vang lên trong không khí như tờ nhện phiêu dạt.

Trong ánh mắt ánh lên ánh sáng bị vỡ ra.

Nhìn qua, thật sự giống như là một nữ nam vô tội bị sói mẹ háo sắc bức bách đến góc tường.

"Làm gì?" Tiếng cười của tôi vô cùng cảm thú, vô cùng dâm dăng: "Đương nhiên là, phải ăn người!"

"Van người không nên xằng bậy." Đồng Diêu nhìn qua điềm đậm đáng yêu, cư nhiên làm cho người ta có khát vọng yêu thương luyến tiếc: "Nể tình chúng ta nhiều năm bạn tốt, tha ta."

"Thả người?" Lưỡi tôi từ môi trên thông thả địa chuyển động một vòng, trong mắt tinh quang tăng vọt, một chữ lại một chữ tắt dần hy vọng của hắn: "Không có khả năng... Hôm nay, ta nhất định phải cõi quần của người, ta muốn nhìn tiểu Đồng Diêu người đến tốt cùng bộ dạng là tròn hay là dẹt!"

Nói xong, tôi đẩy Đồng Diêu thật mạnh, làm cho hắn tựa sát vào tường.

Tiếp theo, tôi tiến người lên trước, không để cho hắn có cơ hội chạy thoát, hai tay bắt đầu ra sức nắm lấy quần hắn, liều mạng kéo xuống.

"Tại sao?" giọng nói Đồng Diêu tràn ngập bi ai như sắp khóc, vô tội, đầy bất lực: "Nhiều năm như vậy, vì sao người luôn không từ bỏ ý niệm nhìn thấy phía dưới của ta?"

Tôi như là hái hoa đại đạo, ngửa mặt lên trời cười dài, cười đến tà khí vô cùng, đáng đánh vô cùng: "Bởi vì, mục tiêu nhân sinh của ta chính là cõi quần của mỗi một người đàn ông ta nhìn thấy, xem xét tiêu đệ đệ của bọn họ, nếu hình dạng hoàn hảo liền cắt xuống bảo tồn, nếu hình dạng không đẹp, liền quăng cho chó ăn!"

"Nga." Đồng Diêu nhẹ nhàng trả lời một tiếng như vậy.

Một tiếng "Nga" của hắn phải nói là ngàn quay trăm chuyển, rung động tâm can, rất có thâm ý.

Ngay lập tức đầu óc tôi trấn tĩnh một chút.

Không đúng, Đồng Diêu như thế nào lại có thể sợ tôi?

Trừ phi...

Tôi quay đầu, thấy em trai đến giao thức ăn nhanh đứng ở cửa.

Tôi quả thật không biết cửa mở ra khi nào.

Cũng không biết em trai kia tới khi nào.

Càng không biết, em trai kia nghe thấy được bao nhiêu.

Tôi chỉ thấy, em trai kia mang theo hộp thức ăn nhanh, ngây ra như phỗng nhìn chúng tôi, sắc mặt trắng bệch, môi run run, hai chân cũng run run.

Mồ hôi lạnh của tôi toát ra, chảy xuống quanh co giống như con giun bò.

Xong đời, hắn hình như là nghe được rất nhiều.

Tôi ổn định tinh thần, mặt hé ra nụ cười giống đóa hoa cúc, chậm rãi bước tới, dùng từ ngữ ôn hòa nhất trên đời này nói với hắn: "Bạn nhỏ a....."

Bạn nhỏ a, người đừng để ý, cô và chú đang tập thoại kịch bán a.

Tôi vốn dĩ muốn nói như vậy, nhưng khi tôi mới vừa từng bước hướng về em trai giao thức ăn nhanh kia thì hắn liền giống như thấy quỷ, kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết.

Sau đó, hắn thở hổn hển hổn hển phì phò, con mắt hoảng sợ mở to, hàm răng cao thấp đánh vào nhau kêu lộp cộp.

"Không cần cắt ta!!!!!!!!!!!!!!!"

Em trai giao thức ăn kêu lên một tiếng thất thanh, tiếp theo ném hộp thức ăn nhanh lại, rất nhanh bỏ chạy xuống lầu.

Tôi nhìn hộp thức ăn nhanh kia lộn mấy vòng hoàn mỹ trên không.

Tiếp theo, ánh sáng tươi đẹp và nước cuộn cuộn bên trong đều rơi vãi ra, trên mặt đất trở thành một mảnh địa đồ rực rỡ.

Trong không khí tràn ngập mùi thức ăn.

Tôi ngo ngác nhìn hết thấy mọi thứ ngay lúc này.

Đồng Diêu bên cạnh, dường như không có việc gì, khí định thần nhàn, vô cùng tao nhã sửa sang quần áo, nhẹ nhàng nói: "Thực đáng tiếc, xem ra, chúng ta hay là đi ra ngoài ăn."

Cố ý.

Đồng Diêu là cố ý!

Hắn đã sớm thấy em trai giao thức ăn đứng ở ngoài cửa.

Hắn dự tôi nói ra những lời trong lòng mình.

Hắn phá hủy hình tượng của tôi!

Hắn là cố ý!

Bắt đầu từ ngày đó, chỉ cần tôi xuất hiện ở tiểu khu, mọi người sẽ chỉ trỏ vào tôi, nghị luận không ngớt.

Quán thức ăn nhanh dưới lầu đạt được hiệp nghị, không buôn bán cho tôi, bởi vì em trai giao hàng quá sợ hãi đã ra đi không trở lại.

Bác gái hội trưởng chung cư mỗi lần thấy tôi, đều lôi tôi lại, lời nói sâu xa kèm lời nhai công tác tư tưởng cho tôi.

Đại ý chính là: em gái à, hôm nay thời tiết thật trong lành, cuộc sống chúng ta thật là tốt đẹp, sinh sống trong hoàn cảnh như vậy nên cảm tạ, phải phóng hạ Đồ Long đao, lập địa thành Phật. Nếu thật sự không nhịn được, nên đi mua những đồ chơi giống như sinh thực khí của đàn ông về mà chém a, đừng chém người thật.

Thậm chí, ngay cả những con chó rất lợi hại ở trong tiểu khu gặp người sửa người, gặp quý cán quý, nhìn thấy tôi, cũng cụp đuôi, chọn đường vòng mà đi.

Hình tượng thực nữ tôi vất vả gây dựng nhiều năm bỗng nhiên bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Tôi lại một lần nữa đại bại dưới tay Đồng Diêu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Vương tử đã lâu không gặp

Trải qua vụ việc lần này, tôi hiểu ra được, trình độ của mình so với Đồng Diêu, thực sự là kém quá xa.

Ý của tôi là, tôi là đất, còn Đồng Diêu là trời.

Hơn nữa, về chuyện tình ngày đó, suy nghĩ kỹ lại, tôi cứ cảm thấy, có chút gì đó.

Tôi cũng không biết, chính mình sao lại đột nhiên cùng Đồng Diêu làm cái chuyện thân mật đó.

Hơn nữa, là sau khi hắn bày tỏ tâm ý của mình xong.

Điều này thật sự là không nên.

Mục tiêu hiện tại của tôi là cố gắng cùng Đồng Diêu trở lại làm bạn bè.

Mà ngày hôm qua, tôi lại thiếu chút nữa là cùng hắn tiếp xúc thân mật hơn rồi.

Không nên không nên, thật sự không nên.

Nghĩ đến đây, tôi quyết định tỉnh táo lại một chút, tạm thời ngừng gặp mặt Đồng Diêu.

Tôi còn phải thật sự suy nghĩ một chút, sau này, tôi cùng Đồng Diêu phải gặp nhau thế nào đây.

Kỳ thật, Đồng Diêu chỉ là một trong những khổ não của tôi

Mà cái khác, chính là chuyện Ôn Phủ Mịch xa cách nhiều năm nay lại trở về. Tuy rằng, tôi đã gặp mặt hắn, đã đi được một bước khó khăn nhất. Nhưng, cũng không phải nói, chúng tôi thoải mái rồi, có thể bắt tay nhau vui vẻ, cùng thảo luận quá khứ tương lai.

Tôi cảm nhận được, tình nhân cũ chính là tình nhân cũ, chia tay rồi, không làm kẻ thù, cũng đừng hòng làm bạn được.

Tôi không thể làm như lòng không vương bụi trần như vậy được. Cho nên tôi cho rằng, so với Ôn Phủ Mịch vẫn là ít gặp mặt tốt hơn. Nhưng, có một số người lại vốn không nghĩ như vậy. Ví như cha mẹ tôi với cha mẹ Ôn Phủ Mịch.

Hiện tại, tôi ngắm cái đèn treo ở trên cao phát ra ánh sáng rực rỡ như kim cương, nhìn trước mặt một bàn toàn những món ngon đẹp mắt, nhìn bốn gương mặt già nua như hoa cúc ở đối diện, cùng với... Ôn Phủ Mịch ngay bên cạnh, tôi xúc động thờ dài.

Tại sao bọn họ cứ không buông tha cho chúng tôi vậy?

Cha mẹ tôi còn có cả cha mẹ Ôn Phủ Mịch, dường như đều có cùng nhận thức: tôi và Ôn Phủ Mịch chia tay, là trò chơi con nít, là chưa có trải qua suy nghĩ kỹ lưỡng, là chưa có được sự đồng ý của tổ chức.

Nói cách khác chính là bọn họ sẽ không thừa nhận.

Vì thế bốn người già về hưu nhàn hạ vô sự, ăn no không có việc gì làm, quyết định muốn tái hợp cho tôi và Ôn Phủ Mịch.

Mà hôm nay tôi lại bị lừa tới đây.

Không chừng tên Ôn Phủ Mịch bên cạnh cũng bị như thế,

Tôi và Ôn Phủ Mịch bị bọn họ an bài ngồi cạnh nhau, trông thấy họ diễn tuồng.

Mẹ tôi nói, ai da, hai đứa đã lớn như vậy rồi, thật khó trách bọn già chúng ta.... (tính lược 1000 chữ), đúng rồi, Thực Sắc nhà chúng tôi chưa có bạn trai đâu.

Mẹ Ôn Phủ Mịch lại nói, thì đó, thời gian đi thật nhanh, tháng năm như trôi đi, quãng thời gian chơi mát chược vô cùng này lừa trên cái bàn kia cũng giống như vậy, không thể quay trở lại được... (tính lược 1000 chữ), đúng là khéo thật, Phủ Mịch nhà chúng tôi cũng chưa có bạn gái.

Mẹ tôi nói, thấy người ta con cháu đầy đàn, lòng tôi đau như cắt, ngay cả đi dạo phố cũng không còn hào hứng nổi.

Mẹ Ôn gật đầu tán thành, nói, tôi cũng vậy, trước khi Phủ Mịch kết hôn, đến cả chơi mát chược tôi cũng không có tâm tình.

Hai người họ cùng nhìn về phía chúng tôi bằng ánh mắt đen tối.

Giống như là nếu chúng tôi không ở bên nhau thì chính là bất hiếu, sẽ bị thiên lôi đánh chết.

Thần sắc tôi rất tự nhiên, giả bộ không thấy.

Mà ba tôi cũng như ba của Ôn Phủ Mịch đều không thủ hạ lưu tình.

Tuy rằng lời nói của bọn họ không nhắm vào chúng tôi nhưng đã thành công đem tôi và Ôn Phủ Mịch cho thiên lôi đánh đến nội tạng khét nghẹt rồi.

Ba Ôn nói, lão Hàn à, vừa rồi sao các người lại đến muộn vậy? Kẹt xe à?

Ba tôi cười hắc hắc nói, hôm nay giao thông rất thuận lợi, là tại vì tôi cùng mẹ đứa nhỏ này ở nhà làm làm chút việc, nên có trễ một chút ấy mà.

Ba Ôn nháy mắt mấy cái, nói, là trễ nải ở trên giường chăng?

Ba tôi kinh hãi nói, làm sao người đoán được vậy?

Ba Ôn bữu môi chìa chìa vào tóc ba tôi nói, tóc tai lộn xộn, vừa nhìn là biết người ở phía dưới.

Ba tôi sờ sờ vào tóc, cười nói, thật xấu hổ, xấu hổ mà, tuổi đã cao, lười rồi, cứ thích ở phía dưới.

Ba Ôn Phủ Mịch vươn tay ra, trên mặt cười hài hòa nói, không có sao hết, người anh em, ta và người cũng giống nhau thôi.

Thiên lôi cuộn cuộn.

Tôi và Ôn Phủ Mịch nếu không tránh mặt, chắc sẽ chết rồi thành tiên luôn.

Cho nên chúng tôi đứng dậy ngay lập tức, nói là ăn no rồi, muốn đi vệ sinh một chút, bỏ chạy thành công.

Tuy rằng đã thoát khỏi nhóm bốn người thiên lôi đó, nhưng tôi lại nhận ra mình lại lâm vào một mối nguy hiểm mới.

Chỗ nhà ăn chỉ cách nhà tôi có ba con đường, trước kia khi còn ở trung học Ôn Phủ Mịch mỗi ngày đều về nhà cùng tôi trên con đường này.

Bởi vậy ở mỗi một tắc đất nơi này đều rơi rớt rất nhiều hồi ức của chúng tôi.

Hiện tại tôi và Ôn Phủ Mịch cùng thăm lại chốn xưa, quả thật đây không phải là ý kiến hay ho gì.

Hai người chúng tôi yên lặng không nói gì, đi được một đoạn đường sau đó, tôi quyết định vẫn là nên sớm làm rõ ràng chuyện này.

"Dứt khoát, hai chúng ta đêm nay hãy về giải thích lại rõ ràng cho cha mẹ hết đi." Tôi nói.

Mắt tôi nhìn xuống dưới chân, đá hòn đá nhỏ

Tôi không nhìn Ôn Phủ Mịch, nhưng giọng nói của hắn vang lên bên tai tôi: "Giải thích cái gì?"

"Ta nghĩ rằng chúng ta sớm muộn nên nói cho họ biết, rằng giữa chúng ta thật sự không hề có chuyện gì, mong rằng họ đừng tốn công vô ích, tránh lãng phí thời gian và công sức, đồng thời lại mang đến phiền nhiễu cho chúng ta." Tôi bộc lộ ý của mình, tiến thêm một bước giải thích cho rõ ràng.

Sau khi nói xong, tôi tiếp tục tiến hành đá vào hòn đá dưới chân.

Hòn đá nhỏ này có cái sừng nhọn, như là một đứa trẻ quật cường thật, mỗi lần bị tôi đá cứ cố gắng đứng yên một chỗ.

Một chút nước đọng trên đó, thì giống như là nước mắt không chịu thua của nó.

Ôn Phủ Mịch vẫn không nói gì.

Bước chân tôi dừng lại, quay đầu nhìn hắn, nghĩ rồi nói: "Như vậy đi, tám giờ tối nay hai ta cùng nhau giải thích rõ ràng với ba mẹ hai bên, sau khi nói xong gọi điện thoại báo cáo tình hình, thế nào?"

Ôn Phủ Mịch vẫn đứng nhìn tôi.

Tôi đã bao giờ nói qua là, hắn giống như là người do khối băng mềm tạo thành.

Ở thành phố mùa này, ánh mặt trời thực là quá sức dư thừa mà.

Mà dưới sự dư thừa ánh sáng này, da hắn trong mờ, mang theo một loại vẻ đẹp trơn nhẵn như ngọc, không có một tia tạp chất, đúng là loại trắng nõn gầy còm

Nắng vàng nhuộm lên cảnh vật xung quanh, xuyên qua lông mi hắn, in lên da thịt ở đáy mắt của hắn, hình thành một bóng râm an tĩnh.

"Thực Sắc," Hắn mở miệng gọi tôi.

Bờ môi của hắn gần như một vẻ đẹp băng giá.

Mặc kệ chung quanh thế giới có ồn ào cỡ nào, mà hắn vẫn ôn nhu trầm tĩnh khiến người khác phải chú ý.

"Cái gì?" Tôi hỏi.

"Người hiện tại... bên cạnh có người nào không?" Hắn hỏi.

Lòng tôi, không hiểu sao xoắn một cái. Cùng lúc đó, môi của tôi cũng mấp máy: "Vì sao người muốn hỏi điều này?"

Ôn Phủ Mịch không trả lời, chỉ im lặng nhìn tôi. Da hắn, ở dưới ánh mặt trời gần như là trong suốt. Nhưng mà con người hắn, tôi lại nhìn không rõ.

Tôi biết hắn muốn làm gì.

Mặt của Ôn Phủ Mịch có sự tinh xảo ôn nhuận trắng nhợt hơi trong suốt. Tuy rằng đã coi bỏ chút ngây thơ của con trai, nhưng khí chất của hắn vẫn là mười phần vương tử.

Bỗng nhiên tôi rất phục mình trong quá khứ. Bởi vì tôi từng theo đuổi được một vương tử. Đương nhiên cũng từng bị bụi gai này đâm cắt vào tay chân, cũng từng bị vương tử vô tình đâm kiếm sâu vào trong ngực.

Nhưng ít nhất tôi từng theo đuổi được hắn, dưới thân phận là một cô bé lọ lem.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Con giận bấy lâu

Hàn Thực Sắc của ngày trước, đúng là cả gan làm loạn.

Có lẽ, cũng là vì chưa từng bị tổn thương.

Cũng chỉ có những người chưa từng trải qua nỗi đau, mới dám xông thẳng về phía trước.

Tôi của hiện tại, đã mất đi dũng khí như thế.

Đôi mắt Ôn Phủ Mịch hơi hơi rũ xuống, mí mắt của hắn rất mỏng, độ cong đuôi mắt rất đẹp, mờ nhạt trong veo.

Hắn mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng đúng lúc này, chuông điện thoại di động lại vang lên.

Khóe mắt tôi thoáng nhìn, thấy trên màn hình sáng báo có cuộc gọi đến.

Chính là cái tên quen thuộc kia - An Hinh.

Ánh nắng mùa hạ nóng bừng, khóe miệng tôi lặng lẽ hiện ra một nụ cười lạnh lùng.

Là châm chọc chính bản thân mình.

Vừa rồi lúc nghe thấy Ôn Phủ Mịch hỏi câu hỏi kia, còn sinh ra một ít liên tưởng không nên có.

Còn tưởng rằng...

Nghĩ đến quả thật có chút buồn cười.

Trong lúc tôi còn đang suy nghĩ, Ôn Phủ Mịch đã nhận điện thoại, nhẹ nhàng nói hai câu, rồi cúp máy.

"An Hinh?" Tôi cười hỏi.

Ôn Phủ Mịch hơi sững sốt, tiếp theo, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Kỳ thật các người nên ở bên nhau.

Tôi vừa định nói vậy, nhưng lời tới miệng, lại nuốt xuống. Về sau bọn họ sẽ như thế nào, đã không còn liên quan đến chuyện của tôi.

Tôi tiếp tục đá hòn đá nhỏ. Hòn đá nhỏ đáng thương.

Ánh nắng giữa trưa, con đường cũ, người tình cũ.

Tôi cảm thấy như mình đang ở trong một giấc mộng mê mang, hồ đồ hỗn độn. Nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ, đây không phải là chân thực.

Trên con đường dài yên tĩnh, rất nhiều hồi ức bắt đầu lan tràn ra.

Trung học, nghỉ hè mỗi năm đều phải học thêm, buổi chiều sau khi tan học, Ôn Phủ Mịch sẽ cùng tôi về nhà. Lúc đó, trên con đường này, có rất nhiều quán bán đồ ăn vặt, đồ uống lạnh. Tôi nhớ rõ, khi đó tôi thích ăn nhất là nước đá bào ở một quán nào đó. Trên những hạt nước đá bào trắng trắng tinh, quả hạch ánh lên đủ mọi màu sắc, nước đường vô cùng đẹp mắt. Quán đó làm ăn tốt lắm, phía trước quán mỗi lần người tới đều xếp hàng rất dài. Mà Ôn Phủ Mịch, lần nào cũng không ngại chen lấn, giúp tôi mua nước đá bào về, không hề có một câu oán giận.

Giương mắt, quan sát bốn hướng, con đường này đã được sửa chữa lại một lần, người bán hàng rong kia cũng không còn mở lại quán. Đương nhiên, nước đá bào cũng không thấy tung tích.

"Đang tìm quầy bán nước đá bào?" Ôn Phủ Mịch hỏi.

Tôi gật gật đầu: "Nơi này thay đổi nhiều quá... Rất nhiều thứ, cũng không thấy nữa rồi."

Cũng giống như là, tôi cùng với Ôn Phủ Mịch. Rất nhiều thứ giữa tôi và hắn, cũng đều không thấy đâu.

Trên mặt đất vết nước cống đọng lại, phản xạ ánh mặt trời, có chút chói mắt. Tôi híp mắt lại, trong mắt, vẫn còn sót lại dấu vết của ánh sáng.

"Cứ quyết định như vậy đi được không?" Tôi nói lại lần nữa: "Sớm giải thích rõ với cha mẹ đi."

Ôn Phủ Mịch vẫn chưa trả lời.

Tôi híp mắt suy nghĩ, nhìn về phía hắn. Trong tầm nhìn mê ly, trên gương mặt không hề có tạp chất của hắn, lưu động một loại lắng đọng nói không rõ

được.

Chúng tôi không nói thêm gì nữa, sau đó, tôi tìm cớ, rời đi.

Sau khi về nhà, tôi lập tức gọi điện thoại cho cha mẹ giải thích rõ.

Tôi giờ hai cái chân giậm đầu hủ xin thề, rằng tôi và Ôn Phủ Mịch không có khả năng lại ở bên nhau.

Chỉ có điều là hiệu quả quá nhỏ. Hai người bọn họ có thói quen khur khur cố chấp, lời nói của tôi, dường như cũng không có tí hiệu quả gì.

Nhưng việc tôi nên làm cũng đã làm xong.

Tôi quyết định, về sau trong một khoảng thời gian dài, tôi sẽ không gặp mặt cùng ăn com với bọn họ.

Bên này vừa mới mạnh miệng nói xong, điện thoại lại vang lên, vừa ngồi dậy vừa nhận điện thoại, tim tôi lại run rẩy.

Là Đồng Diêu.

Tôi giống như là một con mèo nhìn thấy hổ, lông toàn thân đều dựng thẳng lên.

"Có gì muốn chỉ giáo?" Tôi sóc lại tinh thần mười hai vạn lần, chuẩn bị cùng hấn triển khai một hồi chiến dịch máu huyết gian nan.

"Muốn mời người ăn com, nê mặt chứ?" Đồng Diêu hỏi.

"Ta đã ăn rồi." Cho dù chưa ăn, con gà tôi đây cũng sẽ không ngốc đến mức dâng miễn phí đến cửa cho con chồn như hấn ăn.

"Ăn cái gì?" Đồng Diêu chậm rì rì hỏi.

"Quán Tứ Xuyên." Tôi nói.

"Ăn ngon sao?" Hấn hỏi.

"Không tồi." Tôi nói.

"Cụ thể là có những món gì?" Đồng Diêu hỏi.

Vấn đề này có chiều sâu, có nội hàm, tôi thích: "Có cung bảo kê đinh, thịt bò luộc, ngư hương nhục ty, đậu biện ngư[1], đậu hũ ma bà... "

"Cùng ăn với ai?" Đồng Diêu bỗng nhiên đặt câu hỏi, tốc độ nhanh hơn.

"Cả nhà Ôn Phủ Mịch." Tôi theo bản năng cũng nói nhanh nhất với hấn.

Sau khi lời nói ra khỏi miệng, không khí trầm mặc.

Tôi hít một hơi khí lạnh.

Cơ hồ hình như có lẽ, cái này, tôi lại bị tính kế rồi.

Đồng Diêu biết tôi đối với việc ăn uống điên cuồng nhiệt tình yêu thương, cũng bởi vì vậy, hấn dùng đề tài ăn uống để phân tán sự chú ý của tôi, làm tôi giảm bớt đề phòng, lại thừa cơ đẩy nhanh vấn đề, khiến cho tôi hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ, đem lời thật nói ra.

Chỉ có điều cẩn thận ngẫm nghĩ lại một chút, tôi ăn com cùng với Ôn Phủ Mịch, cũng không có lỗi với ai.

Đồng Diêu bên kia trầm mặc.

Hai mắt của tôi, quay tròn tròn dạo qua một vòng.

Có lẽ, đó là một cơ hội.

Có lẽ, Đồng Diêu lầm tưởng cho rằng tôi cùng với Ôn Phủ Mịch hợp lại, như vậy, hấn sẽ chết cái tà tâm không nên có kia cũng không biết chừng.

Quyết định chủ ý, tôi bắt đầu hướng về phía Đồng Diêu phát động tiến công: "Quên nói cho người biết, ta và Ôn Phủ Mịch giữa trưa hôm nay cùng nhau ăn com, sau đó, lại cùng nhau đi dạo phố... Đồng Diêu, người đang suy nghĩ gì vậy?"

Tôi chờ mong Đồng Diêu có thể sử dụng giọng nói thất bại không còn hy vọng nói một câu: "Hóa ra là thế, chúc mừng các người, sau này, ta sẽ không lại quấy rầy người."

Nếu là như vậy, tôi có thể thành công mà thoát khỏi nguy cơ từ Đồng Diêu.

Đồng Diêu vẫn không nói gì. Cho nên, tôi vội vã thúc giục hắn nói: "Đồng Diêu, ngươi đang suy nghĩ gì thế?"

Nói đi, nói đi, nói ngươi hận ta đi.

Ngay lúc tôi đang cường chế kích động ở trong lòng, Đồng Diêu trả lời vấn đề của tôi: "Ta đang... nhớ ngươi."

Giọng nói kia, rung động đến tâm can, tình ý miên miên, giống như mật ong, si si mê mê, ý yêu tràn đầy.

Nghe đến xương cốt của tôi đều tê dại.

Tôi cảm giác, giọng nói của hắn, giống như một cỗ mùi hoa lan, đang hướng vào trong lỗ tai của tôi thổi khí.

Tôi vội vàng cúp điện thoại.

Không thể trêu vào, tôi trốn là được rồi.

Từ nay về sau, tôi nên coi Đồng Diêu như một đồng phân bên ngoài thì tôi vàng nạm ngọc bên trong thì thoải mái, cố gắng hết sức tránh xa hắn.

Tôi hạ quyết tâm, từ đó về sau, chỉ cần là điện thoại của Đồng Diêu, có thể không nghe thì cố gắng không nên nghe.

Dù sao, đẳng cấp trách nhiệm của Đồng Diêu, thật sự rất cao.

Ngay lúc tôi vội vàng tránh mặt Đồng Diêu, đã xảy ra một việc lớn—— Sài Sài bỏ trốn.

Không biết là đi Nhật Bản, hay Pháp, hoặc là U-ru-goay, nhưng đúng là nàng ta đã bỏ trốn.

Từ đó có thể suy ra, năng lực của Kiều bang chủ mạnh mẽ đến mức nào.

Bởi vì, tôi đoán rằng, Sài Sài bị hắn đè riết mà bỏ trốn.

Kiều bang chủ đương nhiên không chịu từ bỏ, Sài Sài chân trước vừa chạy, hắn lập tức vận dụng kiến thức điều tra của bản thân mình, tiến hành tìm kiếm Sài Sài trên phạm vi toàn cầu, truy đuổi.

Bởi vì như vậy, tôi không có chỗ để ăn chực cơm, mỗi ngày chỉ có thể chịu khổ mà tự mình nấu cơm.

Hôm nay sau khi tan ca, tôi đến siêu thị mua sắm, lại phát hiện xúc xích đang có hoạt động ưu đãi, 10 đồng hai gói lớn, tôi vội vàng lấy ra tinh thần mạng thai sáu tháng vẫn không quên cướp áo của mẹ tôi năm đó, đầu nhập vào trong cuộc chiến đấu tranh cướp xúc xích của một đám phụ nữ cấp bậc bác gái.

Mặc dù tóc bị xõa tung, giày bị giẫm lên, quần áo bị nhăn nhúm, nhưng tôi đã thành công cướp được hai bao chân giò hun khói sau cùng.

Thật sự là tổ tiên tích đức, ba đời may mắn.

Đang lúc tôi vui mừng khắp người đến nỗi cười không khép miệng lại được, tôi vô tình nhìn xuyên qua cửa kính của siêu thị, thấy một đôi nam nữ ở quán cà phê đối diện.

Nam khí chất trang nhã nhưng lạnh lùng, tướng mạo tuấn tú, im lặng ngồi ở chỗ kia, là tiêu điểm của toàn bộ.

Mà người nữ, lại như là một đóa hoa lan, ở trên một cội trần gian hỗn tạp, lại tản ra hương thơm yếu ớt.

Hai người quả thực là xứng đôi. Tôi của nhiều năm trước, đã cho là như thế rồi.

Ôn Phủ Mịch và An Hinh. Hai người thật sự xứng đôi.

Chung quanh bọn họ, dường như có một vòng ánh sáng màu xanh thẳm, bất cứ người nào, cũng không thể nào đi vào được. Bọn họ uống cà phê, thỉnh thoảng nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng nhìn đối phương cười nhạt.

Ngẩng đầu nhìn một hồi, tôi thu hồi ánh mắt, cảm lấy những thứ đã mua, xếp hàng tính tiền.

Tôi chợt nhớ tới lần đó ở trong quán lẩu Chocolate, Ôn Phủ Mịch vẫn chưa nói hết câu nói kia.

"Cô ấy..."

Cô ấy cũng đã trở về.

Đúng vậy, An Hinh cũng đã trở về.

Mang theo một túi plastic, thoáng cái cúi đầu đi về nhà. Trong lòng cũng không biết là như thế nào, có chút áp lực. Cho nên nói, tôi chưa thể thoải mái được.

Về đến nhà, thấy căn phòng vắng vẻ, tự nhiên cảm thấy hơi cô quạnh. Tôi cũng không còn tâm tình ăn cơm, "ba" một tiếng, liền ngã nằm trên giường thành hình chữ đại, sau đó, miệng thở dài.

Nằm xuống, tay tôi không tìm lại được mà sờ tới điện thoại.

Lúc tôi phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện ra, mình lại mở tới số điện thoại của Đồng Điều, chỉ thiếu chút nữa, sẽ ấn xuống phím gọi.

Điện thoại trên tay nháy mắt biến thành bàn ủi, đốt nóng tay tôi.

Tôi vội vàng quăng đi.

Hàn Thực Sắc, người muốn chết à, tự nhiên lại muốn chui đầu vào rọ?

Tôi lau một đầu đầy mồ hôi lạnh.

Nhất định là do chưa ăn cơm, hậu môn bị đói, như thế cho nên đầu óc sẽ choáng váng.

Nhất định là như thế.

Nghĩ vậy, tôi vội đi đến phòng bếp, cấp tốc chuẩn bị đồ ăn.

Sau khi ăn uống no nê, tôi vừa hát "Ta không cô đơn, ta không cô đơn", vừa chơi game.

Ngoài cửa sổ, sắc trời, dần dần âm đạm.

Đúng lúc tôi vui sướng đánh quái thú, có người gõ cửa.

Tôi bấm tay tính thời gian, nghĩ là bác gái đến thu phí vệ sinh tháng ở khu nhà, liền cầm ví da, ra mở cửa.

Nhưng mà, ngoài cửa là một vị khách không mời mà đến.

Ôn Phủ Mịch.

Giờ phút này trong lòng tôi, so với thấy Đồng Điều bên ngoài tỏ vàng nạm ngọc bên trong thối rữa kia xuất hiện ở trước mặt còn muốn sợ hãi hơn.

Tôi cố gắng hoàn hồn trở lại, hỏi: "Người... tại sao lại đến đây?"

Ôn Phủ Mịch cười cười, giọng trong tay thứ gì đó, nói: "Người không phải nói muốn ăn cái này sao?"

Lúc này tôi mới nhìn rõ, trên tay hắn, lấy ra một cái hộp.

Bên trong, chính là một chén nước đá bào.

Màu sắc ấy, còn có rắc trên mặt cái gì đó, cùng loại tôi thường ăn năm đó giống nhau.

"Thì ra, người bán hàng rong kia cũng không ngừng bán, chỉ là dọn đến bán ở trường tiểu học khác." Ôn Phủ Mịch tươi cười, thật tao nhã, khuôn mặt hắn lại thanh tú, giống như bao phủ một tầng ánh sáng trắng nhu hòa.

"Người ném thử một chút, có phải vẫn giống hương vị ban đầu không?"

Ôn Phủ Mịch mang nước đá bào để lên trên bàn. Sắc mặt hắn, cùng băng trong chén thật giống nhau.

Tôi không biết hắn muốn làm gì. Tôi không biết, hắn cố ý mua nước đá bào này, là muốn chứng minh cái gì. Trên nước đá bào đó, đều là những thứ tôi thích ăn. Nho khô, hạnh nhân, nước dưa hấu, đều là những thứ mỗi lần mua tôi nhờ ông chủ thêm vào.

Ôn Phủ Mịch, đều nhớ rõ. Vì sao hắn lại nhớ rõ. Vì sao hắn phải nhớ.

"Người làm gì vậy?" Tôi hỏi.

Ôn Phủ Mịch không trả lời.

Về cơ bản, hắn có thể coi như người ít nói, có rất nhiều lời, hắn cả đời này cũng sẽ không nói ra.

Trước kia khi nói chuyện yêu đương, tôi đều đoán tâm ý hắn, cũng làm không biết chán.

Nhưng bây giờ, tôi không có kiên nhẫn như vậy.

"Đừng rồi", tôi hạ mắt, nhìn những viên đá nhỏ nhỏ, nói: "Vừa rồi ta gọi điện cho mẹ ngươi, muốn tìm ngươi, nhưng ngươi không ở nhà, đi đâu vậy?"

Tôi vốn không có gọi điện thoại.

Tôi chỉ đang thăm dò.

Chỉ là muốn có một đáp án.

Nhưng cái Ôn Phủ Mịch cho tôi, lại không phải là cái tôi muốn.

Ánh mắt hắn hơi hạ xuống né tránh, nói tiếp: "Ta, ra ngoài làm chút công việc... Ngươi tìm ta, có việc gì sao?"

Tôi lắc đầu: "Không có."

Hơn nữa, cũng sẽ không có nữa.

"Đến ăn đi, không thì tan ra hết." Ôn Phủ Mịch nói.

Tôi cảm muỗng nhỏ, múc một ít nước đá bào, nhưng cũng không để vào trong miệng.

"Ôn Phủ Mịch." Tôi gọi hắn: "Ngươi có biết, con người ta da mặt luôn rất dày, ngươi làm như vậy, ta sẽ nghĩ, ngươi theo đuổi ta."

Ôn Phủ Mịch trầm mặc.

Trong phòng cũng là trầm mặc.

Ngay cả đá ở trên tay tôi, đã lặng lẽ tan chảy.

"Ta có thể chứ?" Thật lâu sau, tiếng Ôn Phủ Mịch truyền đến, nghe vào tai tôi lại rất xa xôi: "Thực Sắc, chúng ta có thể... bắt đầu lần nữa không?"

Mắt tôi vẫn nhìn xuống nước đá bào trên tay.

Nhiệt độ của đá, cũng lan tỏa vào mắt tôi, lan đến khóe miệng, lại lan đến cả giọng nói của tôi.

Tôi ngẩng đầu, hỏi rõ ràng: "Vừa rồi, ngươi không phải ở cùng An Hinh sao? Vì sao muốn gạt ta?"

Nghe vậy, trên mặt Ôn Phủ Mịch, nổi gợn sóng bối rối.

"Ngươi muốn nói cho ta điều gì? Giữa người và An Hinh, đã không còn có bất cứ chuyện gì nữa? Phải không, đây là thứ ngươi muốn nói cho ta biết? Xa cách nhiều năm, trong đầu ngươi bỗng hiện tình quang, nhận ra rằng đã không còn hứng thú ở cùng với vị nữ thần đó rồi, muốn trở lại ăn tiêu dựa vào muối như ta, phải không?" Tôi nhìn Ôn Phủ Mịch bằng đôi mắt ẩn chứa lửa giận: "Ôn Phủ Mịch, ngươi cho rằng ta là người đàn bà làm bằng kim cương, có thể cho ngươi tùy ý tổn thương một lần lại một lần, phải không?"

Đôi mắt Ôn Phủ Mịch, hiện lên đau thương nồng đậm. Nhưng hắn không biện bạch, không giải thích, không trả lời. Mà lửa giận của tôi, đối với sự trầm mặc của hắn, càng đốt càng mãnh liệt.

"Ôn Phủ Mịch, đừng tưởng rằng ngươi là thần, bất kể ngươi đi bao xa, thật xa, bất kể ngươi đi bao lâu, ta đều có thể ở một chỗ chờ ngươi!" Tôi trầm giọng nói: "Từ ngày chia tay đó, chúng ta đã không có khả năng ở cùng nhau, vĩnh viễn cũng không có khả năng."

Ôn Phủ Mịch vẫn nhìn tôi như vậy, mang vẻ mặt đau thương.

Biến con mẹ nó đau thương!

Tôi cầm bát nước đá bào, trực tiếp ném vào giữa thùng rác.

Tôi quay đầu, nhìn Ôn Phủ Mịch, lạnh lùng nói: "Nói tiếp, ngươi nghe xong nhất định sẽ thật tự hào. Sau khi ngươi rời đi, ta khóc nửa năm, mỗi ngày tỉnh lại, vô gối đều ướt đầm. Quãng thời gian ấy, ta gầy như xác ướp, ngay cả gương cũng không dám soi. Quãng thời gian ấy, tìm ta, mỗi ngày đều đau, giống như có người cầm dao cùn không ngừng cứa. Ta không trách ngươi, là tự ta không biết nhìn người, đây là giáo huấn ông trời cho ta, ta nên chịu trừng phạt. Ta không có trách ngươi, nhưng không có nghĩa ngươi có thể trắng trợn một lần lại một lần tổn thương ta! Ôn Phủ Mịch, cứ trở về bên An Hinh của ngươi đi, ta không có nhiều thời gian rảnh rồi trở thành liều thuốc điều hòa quan hệ của các ngươi! Nếu ngươi là đàn ông, nên biết rõ người mình thích, cố gắng hết sức đi tranh thủ, chứ không phải ở trong này ưu sầu bị thương. Ôn Phủ Mịch, chưa từng có ai làm cho ta thấy ghê tởm giống như ngươi!"

Tiếng nói của tôi, đến cuối, gần như gào lên.

Hắn đau thương?

Tôi mới thấy mình đau thương,

Chẳng lẽ là tôi lớn lên thành cái bánh bao, rất dễ gặm, cho nên Ôn Phủ Mịch mới trắng trợn đến cắn tôi?

Một lần đã như thế, lần thứ hai cũng là như thế?

Rõ ràng hắn ở cùng An Hinh, vì sao còn muốn đến trêu chọc tôi?

Hắn còn tưởng rằng, tôi là nữ sinh bình thường trước kia luôn ngưỡng mộ nhìn hắn?

Sai lầm rồi, tất cả đều không giống!

Tôi thở sâu, chỉ chỉ cửa, rồi dùng giọng nói bình tĩnh nhất nói cho hắn: “Cửa bên kia, mời người tự mình đi ra... Từ nay về sau, xin đừng đến quấy rầy ta.”

Ôn Phủ Mịch vẫn không có giải thích, cứ như vậy, lặng lẽ rời đi.

Bóng dáng hắn tái nhợt, yếu ớt.

Giống như chỉ cần chạm nhẹ, sẽ vỡ vụn.

Nhưng mà cũng không liên quan gì đến tôi.

Không còn gì liên quan.

Tôi nặng nề đóng cửa lại, đem tất cả quá khứ, chặn ở ngoài cửa.

Trong phòng, chỉ còn lại bát nước đá bào giữa thùng rác, tiếng tan chảy rất nhỏ.

Tôi nghĩ, chuyện của tôi và Ôn Phủ Mịch, chắc là kết thúc rồi.

Nhưng tôi không nghĩ tới, An Hinh sẽ tìm đến.

Cô ta tới lúc tôi đang làm việc, khi ấy, tôi vừa mới lạnh lùng đánh giá xong thân dưới của một gã bệnh nhân, ngẩng đầu lên, lại thấy cô ta.

Xấu hổ.

Tôi ở trước mặt An Hinh, luôn có một cảm giác tự ti trời sinh. Có lẽ, nữ tính của cô ta làm cho phụ nữ bên người tự ti. Mỗi giờ mỗi phút, cô ta đều tao nhã mà cao quý. Tôi nghĩ, ngoài tự ti ra, tôi còn có chút ghen tỵ với cô ta. Cả đời tôi, cũng không trở thành người phụ nữ như An Hinh được. Tôi giống cô ta một chỗ duy nhất, chính là mái tóc. Nhưng chính mái tóc đen này, làm tôi chịu nhiều đau khổ.

An Hinh nói, muốn tìm tôi nói chuyện. Tôi mời cô ta đến quán đồ uống lạnh cạnh bệnh viện ngồi trước, tôi sẽ tới sau. An Hinh nghe theo.

Sau khi thu thập vật dụng này nọ, tôi không ngừng suy đoán, đến cuối cùng cô ta muốn nói gì với tôi. Hướng tôi ra oai, nói Ôn Phủ Mịch là của cô ta? Không, An Hinh sẽ không làm như vậy, quá mất giá rồi. Hay là nói, cô ta xin tôi đem cái kẻ luôn quẩn quít như Ôn Phủ Mịch đi đi? Cũng không có khả năng, tình cảm bọn họ xem ra rất tốt. Mang theo rất nhiều nghi ngờ, tôi đi tới quán đồ uống lạnh, ngồi xuống trước mặt An Hinh.

[1] đậu biền ngư: cá sốt đậu cay

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Chân tướng lâu nay

Mặc dù tôi rất ghen tị, nhưng tôi vẫn còn phải nói rằng, An Hinh đúng là một vị đại mỹ nữ. Cô ta luôn mặc những y phục phù hợp, trang điểm phù hợp, nói chuyện phù hợp. Làn da vô cùng mịn màng, mặt mũi như mây khói, trên người luôn tỏa ra hương thơm mát như trẻ con. Mái tóc đen của cô ta, đen nhánh như sa tanh, rối tung trên vai. Tóc của tôi không giống như vậy, được buộc thành đuôi ngựa.

Tôi nhìn cô ta, cùng đợi cô ta mở miệng.

Nói thật, tôi cũng không lo lắng An Hinh sẽ nói chuyện gì không tốt. Cô ta không phải là người như vậy. Hay là nói, cô ta không cần phải sử dụng tới mảnh khỏe này, cũng đã đem tôi ra giấu nấp dưới lòng bàn chân.

An Hinh nhìn tôi, cười âm thầm với tôi.

Dưới ánh mặt trời, trên khuôn mặt thanh lệ của cô ta phảng phất có ánh sáng ánh trong suốt.

Tôi không được như vậy. Trên làn da của tôi có mồ hôi, lỗ chân lông, còn có mụn đầu đen.

Càng nghĩ, tôi càng cảm thấy được bản thân mình thật là vui trong cát bụi.

Nhanh chóng thay đổi cách thức suy nghĩ.

Nên nói rằng, An Hinh dù có muốn mụn đầu đen cũng không lòi ra được đâu.

Không sai, không sai, nghĩ đến đây, trong lòng cũng thoải mái được một chút.

"Thực Sắc." Cô ta ta gọi tên tôi: "Ta có thể gọi người như vậy không?"

Tôi hơi sùng sốt, tiếp theo gật gật đầu: "Đương nhiên."

Xem ra, An Hinh đang định dùng lễ để đối đãi. Tôi rất bình tĩnh, tiếp tục chờ cô ta nói tiếp.

An Hinh liếc mắt nhìn tôi một cái, tiếp theo dõi con người rũ xuống, nhìn bàn tay của mình. Hai tay của cô ta, đều đặt trên trên cái mặt bàn bằng thủy tinh. Mười ngón tay thon dài, rất xinh đẹp, giống như bạch ngọc. Đến bàn tay cũng đẹp như vậy, ông trời thật không công bằng.

Tôi xin thề, sau khi hai tay buông xuôi về cõi dưới, tôi nhất định phải đe dọa Diêm Vương thật tốt, nếu kiếp sau hắn không cho tôi đầu thai làm mỹ nhân, tôi nhất định giả thành đầu trâu mặt ngựa, ngay tại trên Diêm Vương điện “cưỡng” hắn luôn.

"Người và Phù Mịch, chắc đã gặp nhau rồi." An Hinh hỏi. Giọng nói của cô ta, nhẹ nhàng trong veo, mềm mại, vô cùng dễ nghe.

"Ừ." Tôi gật đầu.

Cùng lúc, thất lung duỗi thẳng, thân thể bắt đầu tiến vào trạng thái tự động cảnh giác. Xem ra, đã vô chủ đề chính rồi.

"Thực Sắc, người và Phù Mịch, cãi nhau sao?" An Hinh hỏi.

Nghe thấy vậy, trong lòng tôi, tự nhiên sinh ra một chút phiền chán. An Hinh tựa như đang cố gắng thăm dò điều gì. Mà tôi, lại rất chán ghét kiểu thăm dò như vậy. Cần gì phải làm vậy chứ? Cô ta vốn đang vững vàng nắm chắc thắng lợi, sao lại còn hỏi như vậy.

Cho nên, ngữ khí của tôi tự nhiên liền có chút cứng rắn: “Phải không? Là hấn nói cho người biết à?”

"Người cũng hiểu rõ, Phù Mịch là loại người có chuyện gì buồn đều giữ ở trong lòng". An Hinh nhẹ giọng nói: "Cái gì hấn cũng chưa nói, chẳng qua là uống rượu say."

"A." Tôi thản nhiên lên tiếng. Giọng điệu bình thản, không có chút tình cảm gì.

Tôi cảm thấy, tôi không cần lại phải đối với một người muốn tôn thương tôi, có cảm tình gì cả.

"Hấn chưa từng uống rượu say." An Hinh nói.

Trong giọng nói của cô ta có chút chần chờ, có chút gì đó muốn nói nhưng lại thôi. Tôi nháy mắt như đã hiểu rõ.

Thì ra, An Hinh muốn tới đây hỏi tôi hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vì sao, cái người tên Ôn Phù Mịch vốn ngoan ngoãn từ trước đến nay đều không uống rượu kia, sau khi nói chuyện với tôi, trở về lại uống rượu say như chết.

Tôi cảm thấy rất buồn cười. Tại sao khi bọn họ nói chuyện yêu đương, lại muốn đem tôi kẹp ở giữa. Làm gia vị sao? Cho dù tôi có là một hạt muối nhỏ nhỏ, cũng có tồn nghiêm của muối. Tôi không cần phải phí thời gian cùng với bọn họ quấy trộn thành một đoàn.

Cũng bởi vì vậy, giọng nói của tôi, càng không khách khí: "Không cần thăm thính nữa, ta cho người biết, tối hôm qua, hấn tới nhà ta, nói những câu vô cùng kỳ lạ, hấn hỏi ta, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa hay không. Không giấu gì người, ta có thể tự mình hiểu lấy, biết rõ hấn cũng không phải thật lòng, vì thế ta bảo hấn cắt đi, vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện ở trước mặt ta. Mọi chuyện đơn giản là như vậy, phỏng chừng là chưa từng có người nào nằng chừ hấn như thế, hấn nhất thời luẩn quẩn trong lòng, cho nên mới đi uống rượu." Tôi trả lời một cách nhẹ nhàng băng quơ, nhưng trên thực tế, ở nơi nào đó trong lòng, có một vết thương cũ đau âm ỉ.

An Hinh nâng mắt, nhìn tôi. Đôi mắt của cô ta rất đẹp, không giống với Sài Sài có đôi mắt xinh đẹp khiến cho người ta kinh diễm, mà là đẹp một cách

trang nhã. Mới gặp lần đầu tiên thì không sao, nhưng càng ngắm, người sẽ càng kinh ngạc với đôi mắt xinh đẹp kia.

Trong đôi mắt kia, là hoa thật, ở bên trong nở rộ và héo tàn: "Thực Sắc, người thật sự nghĩ Ôn Phủ Mịch là người như vậy sao? Người xem thường hắn như vậy sao? Người không tin tưởng hắn như vậy sao?"

Ba câu hỏi của An Hinh, bỗng nhiên va chạm ở trong lòng. Ở chỗ miệng một vết thương nào đó, lại một lần nữa nứt ra. Máu, chậm rãi chảy ra. Mùi máu tanh khó chịu, bao lấy tôi, nhóm lên con tức giận của tôi.

Tôi nở nụ cười, cười lạnh như băng: "Tại sao lại không tin tưởng hắn ư? Bởi vì ta không dám, ta không phải chưa từng tin tưởng qua, sáu năm trước, ta toàn tâm toàn ý yêu hắn, tin nhiệm hắn, nhưng đổi lại là, là sự thật tuyệt vời nửa phá hủy ta—— ta chẳng qua chỉ là thể thân của người! Ta cho rằng hắn là hạng người gì ư? Ta từng nghĩ hắn là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này, ta cho rằng nếu hắn có hứa hẹn gì với ta, đều sẽ thực hiện, nhưng mà cái buổi tối đêm đó ta ở trước cửa quán nước đợi hắn một đêm, hắn lại phá hủy lời hứa, đi theo người! Đúng vậy, là ta xem thường hắn, bởi vì bây giờ hắn rõ ràng cùng một chỗ với người, tại sao lại còn muốn đến làm đảo lộn cuộc sống của ta, vì cái gì hắn lại không chịu buông tha cho ta!"

Tôi nghĩ tôi không thể khống chế được cảm xúc của tôi, bởi vì tôi bất tri bất giác đã đứng lên. Tôi nghĩ giọng nói của tôi rất lớn, bởi vì mọi người chung quanh, đều đang nhìn tôi.

Tôi nghĩ tôi đã khóc, bởi vì trên gương mặt tôi, có một cái gì đó lạnh lạnh, đang chậm chậm chảy xuống, chuyển động xuống cảm của tôi.

Tôi thất thố rồi.

Tôi biết.

Gào thét ra những lời nói được vùi sâu ở trong lòng, tôi mặc kệ chạy nhanh ra khỏi quán nước.

Ở phía sau, An Hinh dường như đang gọi tên của tôi. Cô ta đang đuổi theo tôi.

Bước chân của tôi, nhưng không dừng lại chút nào.

Tôi không muốn gặp Ôn Phủ Mịch, không muốn gặp An Hinh, tôi không muốn nhớ lại những sự kiện kia.

Cho tới ngày hôm nay, trái tim của tôi, vẫn còn đau.

Cũng không phải là không quên được phần tình cảm kia, cũng không phải là không thể buông được người kia.

Mà chính là ko hiểu được, mà chính là không cam lòng. Tôi không biết, tại sao lại là tôi? Tại sao lại muốn chọn trúng tôi làm thể thân. Tại sao hết lần này đến lần khác lại là tôi gặp phải loại chuyện này. Tôi không hiểu, thật sự không hiểu.

Tôi đang chạy trốn, chạy trốn trên con đường đầy ánh mặt trời nóng rực. Gió nóng, làm tắc nghẽn miệng mũi của tôi. Bên tai của tôi, bắt đầu vang lên ong ong.

Tôi chạy trốn, mãi đến khi tất cả sức lực dưới chân đều đi mất, tôi mới ngừng lại được, tôi lấy tay vịn theo lan can ven đường, từng ngệm từng ngệm thở dốc.

Tôi chạy một quãng rất xa, tôi nghĩ mình đã bỏ xa An Hinh.

Nhưng chỉ cách một lúc, một chiếc taxi dừng lại ở trước mặt của tôi, An Hinh từ bên trong bước xuống.

Tôi cười khổ, xem người ta thông minh biết bao nhiêu, trời nóng thế này, ai như người giống như một người khủng chạy bộ.

Máu trong người tôi, cũng còn có một thành phần bùng bình.

Cho nên, tôi xoay người chạy vào trong hẻm.

Tôi cũng không tin, tài xế taxi kia là Transformers, có thể truy đuổi đến trong ngõ hẻm.

Nhưng ngay lúc tôi xoay người, An Hinh ôm lấy tay của tôi.

Cô ta vội vàng nói: "Thực Sắc, cho ta thời gian giải thích!"

"Không cần thiết!" Tôi cố gắng gạt khỏi cô ta.

Đúng lúc này, tôi rốt cục cũng phát hiện được điểm mà tôi mạnh hơn An Hinh — sức lực của tôi lớn hơn cô ta.

Cho nên, An Hinh căn bản là giữ không được tôi.

Mất thấy tôi sắp chạy mất, An Hinh gấp gáp, cô ta lớn tiếng nói: "Thực Sắc, người Phủ Mịch thích là người!... Là do ta ở giữa quá rồi, cho nên hai người mới biến thành như vậy! Người người nên xem thường, người người không nên tin nhiệm chính là ta!"

Lời của cô ta, dưới ánh mặt trời, chậm rãi bốc hơi lên, quay về đến phía chân trời.

Tay của tôi, chậm rãi, chậm rãi, buông xuống.

Tôi đi theo An Hình, đi tới nhà cô ta, nghe cô ta kể lại cho tôi rất nhiều chuyện mà tôi không biết.

Cô ta và Ôn Phủ Mịch, từ nhỏ cùng lớn lên trong một khu phố, tình cảm rất tốt.

An Hình cứ luôn đem Ôn Phủ Mịch trở thành một đứa em trai xinh đẹp, mỗi lần khi đám nhỏ cùng một chỗ chơi đùa, cô ta đều có thói quen chăm sóc cho hắn.

Sau khi đến trường, cô ta lại đảm nhiệm nhiệm vụ giúp Ôn Phủ Mịch học thêm.

"Dần dần, ta phát giác, ánh mắt của Phủ Mịch nhìn ta có chút khác lạ, ta cũng mơ hồ hiểu được chuyện gì xảy ra. Thế nhưng, ta cũng không đem tình cảm của hắn để ở trong lòng. Bởi vì đối với ta mà nói, Phủ Mịch bất quá chỉ là một đứa trẻ."

Sau khi An Hình tốt nghiệp trung học, liền vâng theo nguyện vọng của cha cô ta, đi Mỹ học đại học. Ở đó, An Hình gặp một thanh niên Hoa Kiều, hai bên môn đăng hộ đối, thế là bắt đầu kết giao. Em họ Lâm Phi Vân của An Hình nói cho An Hình biết, rằng Ôn Phủ Mịch vẫn đang chờ cô ta. An Hình không muốn chậm trễ Ôn Phủ Mịch, liền nhờ Lâm Phi Vân đem ảnh của mình và bạn trai mình đưa cho Ôn Phủ Mịch xem. Sau đó, cô ta cũng cùng Ôn Phủ Mịch chậm rãi cắt đứt liên hệ.

Sau vài năm, An Hình tốt nghiệp đại học, vị hôn phu muốn cô ta bỏ việc, gả cho hắn, làm bà chủ gia đình. An Hình đương nhiên không muốn, vì vậy hai người phát sinh tranh cãi, trong lúc tức giận, giải trừ hôn ước. An Hình về nhà, thấy Ôn Phủ Mịch vài năm không gặp.

"Hắn trưởng thành, thành một người đàn ông. Khi đó, hắn tựa hồ là cùng người cãi nhau, cả ngày trốn ở nhà, rầu rĩ không vui. Ta liền lôi kéo hắn, cùng đi ra giải buồn. Kết quả ngày đó về nhà, liền bắt gặp người. Phủ Mịch đưa người trở về, sau khi trở về, sắc mặt càng thêm u sầu. Ta hỏi Phi Vân, mới biết được vấn đề giữa hai người, vốn muốn tìm người giải thích, nhưng sợ càng giải thích càng rối, cho nên ta từ bỏ ý định này."

Vài ngày sau, bạn bè ở Mỹ nói cho An Hình, rằng bạn trai của cô ta đã có bạn gái mới. An Hình tâm trạng buồn bực, liền đi đến quán bar uống rượu, say, rồi nhờ Lâm Phi Vân đến đón cô ta.

Kết quả tôi cũng có thể dự đoán được, Lâm Phi Vân gọi Ôn Phủ Mịch tới, sau đó lại gọi tôi đến xem kịch.

Tôi thấy An Hình đang say rượu nằm trong lòng Ôn Phủ Mịch bộ dạng khóc nức nở.

Sau đó tôi gọi điện thoại, đánh cược lần cuối cùng, tôi bảo Ôn Phủ Mịch rời khỏi An Hình, tôi đón tôi. Nếu hắn làm như vậy, tôi sẽ một lần nữa tin tưởng cùng một chỗ với hắn. Chỉ là hắn không tới.

"Bởi vì, ngày đó, sau khi nói chuyện xong điện thoại với người không lâu, bụng của ta bỗng nhiên đau nhức, hơn nữa, hạ thân bắt đầu chảy máu không ngừng, Phủ Mịch nhanh chóng đưa ta đến bệnh viện... Là thai ngoài tử cung, ống dẫn trứng bị nứt, xuất huyết nhiều. Tình huống lúc đó thật sự rất nguy cấp, thế nhưng, trước khi ngất đi, ta cầu xin Phủ Mịch, ngàn vạn lần không được báo cho gia đình của ta."

Cha của An Hình là giáo sư tiếng Trung, làm người bảo thủ, tư tưởng cổ hủ, nên không chấp nhận loại chuyện này phát sinh.

Ôn Phủ Mịch không thể nói cho bất cứ ai, cho nên, hắn phải tự mình canh giữ ở bên ngoài phòng phẫu thuật.

An Hình nói, lúc ấy, hắn gọi cho ta vô số cuộc gọi. Nhưng ta đã tắt điện thoại.

Cho đến khi An Hình thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng, đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Ôn Phủ Mịch nhanh chóng chạy tới trước cửa quán nước kia.

Thế nhưng, tôi đã rời khỏi.

Hắn lại chạy nhanh tới nhà của tôi.

Trùng hợp là khi đó, tôi đang ngồi trên máy bay đi Vân Nam.

"Quãng thời gian đó, hắn vừa phải chăm sóc ta, vừa phải tìm người, mỗi ngày ngay cả thời gian ngủ cũng không có."

Sau đó, tôi trở về. Nếu người đã vô tâm, tôi liền từ bỏ. Tôi lúc ấy, cứ dứt khoát như thế. Tôi và Ôn Phủ Mịch chia tay. Việc này, sau này An Hình mới biết được. Thân thể cô ta sau khi dưỡng tốt hơn một chút, mới quay về Mỹ. Không bao lâu, Ôn Phủ Mịch cũng đi theo.

"Lúc đó, ta nghĩ, hắn đuổi theo ta. Không biết tại sao, lúc ấy, cảm giác của ta đối với hắn không còn giống trước. Hắn không còn là đứa em trai hướng nội xinh đẹp nhà bên. Phủ Mịch, hắn đã là một người trưởng thành. Ta dần dần, bắt đầu thích hắn. Thế nhưng... rất nhiều chuyện đã thay đổi. Trong mắt Ôn Phủ Mịch, đã không còn hình bóng của ta."

An Hinh nhìn tôi, giống như một đóa hoa lan u lnh: "Nếu như nói từng có quãng thời gian, người là thể thân của ta, thế nhưng, trong sáu năm qua, ta là thể thân của người."

Nghe được câu này, tôi mở miệng, tái nhợt hỏi han: "Tại sao, sáu năm, sao hán không có liên lạc với ta?"

Tại sao, trong đoạn thời gian kia, lúc tôi đau khổ đến không muốn sống nữa, Ôn Phủ Mịch không có biểu hiện gì?

"Hán viết cho người rất nhiều thư." An Hinh nói.

"Không có khả năng." Tôi thề thốt phủ nhận: "Ta chưa từng nhận được."

"Bởi vì," An Hinh nhắm mắt lại, đến khi mở ra, bên trong, bao phủ đầy một loại ưu tư tối tăm phức tạp: "Những lá thư này, đều bị ta lấy hết, cũng không có gửi đi... Lúc ấy, hán đối với nước Mỹ còn chưa quen thuộc, phải nhờ ta giúp hán gửi thư. Nhưng mà, ta không có làm, ta đề tiện, ta muốn hán ở lại bên cạnh ta. Mỗi ngày một lá thư, Phủ Mịch viết hai tháng, 62 phong thư. Ta đều lặng lẽ xem qua, ghi lại tất cả kỉ niệm, ghi lại mỗi một việc khi ở bên cạnh người, mỗi một biểu tình của người, mỗi một câu nói của người, hán đều nhớ rõ. Tới ngày thứ 63, hán từ bỏ. Bởi vì... Ta đem những lá thư lộn xộn này, đặt ở trong một cái hộp, động tay động chân, giả dạng chữ ký của người."

An Hinh nói, cô ta vĩnh viễn nhớ rõ nét mặt của Ôn Phủ Mịch lúc nhìn thấy cái hộp "Tôi gửi đến".

Trong ánh mắt của hán, có cái gì đó, vụt tắt.

Vĩnh viễn cũng không nhóm lại được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Từ bỏ trốn tránh

An Hinh nói, mấy năm gần đây, cô ta cùng với Ôn Phủ Mịch vốn không có ở bên nhau.

"Thực là nực cười phải không? Khi Phủ Mịch yêu thương ta, ta lại coi hán là em trai, mà lúc ta yêu Phủ Mịch, hán cũng như vậy coi ta là chị gái." An Hinh cười khổ.

"Chúng ta... đều cho rằng mấy năm nay các người đã ở cùng một chỗ." Tôi nói trắng ra.

Nhiều thứ tình cảm tích lũy bị dồn nén lại, giờ nói ra rồi, chính là muốn dứt khoát.

"Không đâu, ta đã từng rất cố gắng, nhưng dù sao vẫn không có được vị trí đó." An Hinh nói: "Trong lòng hán, vốn đã không giữ vị trí cho ta."

An Hinh lại nói, sau này, khi cha cô ta phát hiện bệnh ung thư trong người, đã đến thời kỳ cuối, ông ấy hy vọng rằng trước khi qua đời có thể nhìn thấy con gái mình được gả vào một mối tốt. Vì muốn làm cho cha an tâm, An Hinh đã nhờ Ôn Phủ Mịch giúp, làm một lễ đính hôn giả. Không bao lâu sau, cha của An Hinh qua đời.

"Vào lúc đó, trong lòng ta vẫn còn có chút hi vọng nho nhỏ - có lẽ, lần này ta và Phủ Mịch diễn giả lại thành thật. Nhưng ngay sau khi hán tốt nghiệp, vẫn quyết định quay trở về. Trong lòng ta nghĩ, hán vẫn là không thể bỏ người xuống được."

"Sao lại có thể như vậy được?" Giọng nói tôi rất nhẹ: "Sao lại có thể?"

An Hinh cùng trở về với Ôn Phủ Mịch, bất luận chuyện như thế nào, cô ta đều muốn tận mắt nhìn thấy sự việc tiến triển đến đâu.

Sau khi về nước, Ôn Phủ Mịch ngày đêm bận rộn, trên cơ bản không hề gặp mặt An Hinh. Mới hôm qua, An Hinh lâu lắm rồi không gặp được Ôn Phủ Mịch, liền hẹn hán gặp mặt ở quán cà phê.

Lúc Ôn Phủ Mịch đến đây, trông rất vui vẻ.

"Ta hỏi hán vì sao lại như vậy, hán nói, cuối cùng cũng tìm thấy cửa hàng đá bào của gia đình kia rồi." An Hinh lẳng lặng nói: "Sau đó ta lại nghe được từ miệng mẹ hán, Ôn Phủ Mịch cả tuần nay đều không có hôm nào ở nhà, chính là vì muốn tìm kiếm cái cửa hàng đá bào ở bên ngoài trường học năm xưa... Ta thiết nghĩ, hán làm vậy là vì người."

Mà ngày hôm đó, sau khi Ôn Phủ Mịch cầm nước đá bào vào nhà tôi, liền bị tôi lớn tiếng mắng hán rồi đuổi ra ngoài. Sau đó hán liền đi đến quán bar, uống say một trận. Cũng may nhân viên phục vụ lục trong túi Ôn Phủ Mịch thấy có điện thoại liền gọi An Hinh tới đưa hán về.

"Lúc ta đến đó, hấn đang nằm bò trên quầy bar, đầu vùi trong cánh tay. Hai mắt nhắm chặt, thì thảo nói cái gì đó. Ta liền kề sát tai vào, nghe thấy hấn không ngừng gọi tên người." Trên mặt An Hình là một nụ cười hiu quạnh chợt lóe qua: "Thực Sắc, Thực Sắc, Thực Sắc,... một lần rồi một một lần nữa. Trong nháy mắt, ta hoàn toàn hiểu được, ta và Phù Mịch, là không có khả năng."

"Ta biết, hành động của mình khiến người đời khinh bỉ, ta cũng không muốn vì bản thân giải thích điều gì, ta chỉ là muốn tìm người kể rõ những chuyện đã xảy ra." An Hình nhìn tôi, giọng nói như tơ chậm rãi bay đến: "Thực Sắc, ta có lỗi với người và Ôn Phù Mịch."

An Hình nói, vài ngày sau cô ta sẽ đi.

An Hình nói, hy vọng tôi có thể thật sự suy nghĩ về việc cùng Ôn Phù Mịch nối lại quan hệ.

Trong tai tôi cứ vang lên lời nói cô ta, giống như người thất hồn mà trở về nhà.

Tôi đến cả đi bộ về nhà hay là đi xe về nhà, cũng không còn nhớ rõ nữa.

Thần trí của tôi như muốn tan rã, động tác hoàn toàn là nhờ trí nhớ mà làm ra.

Mở cửa, cởi giày, vớt giỏ xuống, đi vào bếp, rót nước uống.

Nước thật lạnh, tràn xuống yết hầu, rồi từ từ âm dần, khuếch tán khắp toàn thân.

Dần dần tôi phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy một cái bóng từ đuôi mắt.

Chậm rãi quay đầu, nhìn thấy chính là Đồng Điều đang ngồi trên sô pha cạnh giường.

Hấn nhìn tôi, khoe miệng bên phải nhếch lên: "Sao vậy? Gặp ma à?"

Gương mặt cười của hấn ở trong tầm mắt tôi, mơ mơ hồ hồ, cứ như ảnh phản chiếu trong nước, không được chân thật lắm.

Nếu là bình thường, tôi sẽ hét đến chói tai.

Tôi sẽ hơi tức giận tra hỏi hấn vì sao dọa người ta như thế.

Tôi sẽ nói cho Đồng Điều biết, tôi bị hấn hù chết rất nhiều rất nhiều té bảo trứng, nhất định bắt hấn phải cởi quần ra cho tôi xem tiểu đệ đệ để trấn áp hoảng sợ.

Nhưng hôm nay, cái gì tôi cũng không làm.

Tôi chỉ không chớp mắt mà đi đến bên giường, "phịch" một tiếng, ngã lên trên giường.

Ánh mắt của tôi nhìn lên trần.

Cái thứ màu trắng yên lặng này cứ chiếm hết tầm mắt của tôi.

"Người bị sao vậy?" Đồng Điều hỏi.

Giọng nói không còn vẻ trêu tức nhẹ nhàng nữa.

Tình cảm của tôi, lúc này tập trung thành một đoàn, không ngừng bành trướng, phình ra.

Hồi lâu sau đó tôi mới chậm chạp mở miệng: "Đồng Điều, vừa rồi An Hình đã nói cho ta rất nhiều chuyện liên quan đến Ôn Phù Mịch."

Tôi không nhìn thấy nét mặt của Đồng Điều.

Ngay cả giọng nói của hấn cũng tạm thời biến mất.

Nhưng biến mất không được bao lâu, Đồng Điều tiếp tục hỏi: "Cô ta nói cái gì? "

"Cô ta nói, buổi tối hôm đó, Ôn Phù Mịch không phải cô ý không đến gặp ta. Cô ta nói, giữa cô ta và Ôn Phù Mịch cũng không có cái gì, cô ta nói, trong sáu năm này, Ôn Phù Mịch vẫn luôn nhớ đến ta."

Đồng Điều trầm mặc.

Nhưng tôi lại không tính trầm mặc: "Đồng Điều, về chuyện hôm đó, người đều biết phải không?"

Tôi còn nhớ rõ, sau khi rời khỏi Ôn Phù Mịch, Đồng Điều liền tìm cơ hội gấp hỏi: "Muốn biết tình hình Ôn Phù Mịch gần đây thế nào không?"

Chẳng lẽ, những chuyện đó, hẳn đều biết cả?

Nhưng cho dù là biết đi, thì thế nào?

Bởi vì mỗi lần đối mặt với chuyện này tôi đều trốn tránh.

Là chính tôi đã bỏ lỡ đáp án.

Tôi nghĩ nếu lúc đó tôi biết được chuyện này, lúc đó tôi và Ôn Phủ Mịch sẽ phát triển như thế nào?

Nhưng Đồng Điều lại trả lời, nằm ngoài dự kiến của tôi: "Ta không biết... Ta với hắn, từ mấy năm trước, đã không còn liên lạc nữa rồi."

"Cái gì?" Tôi hỏi.

"Trong lúc các người đang ở bên nhau, ta tự nói với chính mình, ngươi là bạn gái của bạn tốt nhất của ta, cho dù ta đối với ngươi có tình cảm đi chăng nữa, ta cũng chỉ đem nó chôn trong lòng, cho nên, ta không nói gì cả, ai cũng nhìn không ra, ta chỉ một mực chăm chú nhìn ngươi. Mà sau khi ngươi cãi nhau với Phủ Mịch, ta lại nói với chính mình, ngươi là bạn gái bạn tốt nhất của ta, ta không thể mượn gió bẻ măng, cho nên ta cố gắng lôi kéo ngươi đi gặp Phủ Mịch. Nhưng đến cuối cùng, các ngươi vẫn là không làm hòa. Ngay khi nghe thấy các người chia tay, ta liền tự nói với chính mình, từ nay về sau, ngươi là người tự do, ta cũng là người tự do. Ta biết, giữa tình bạn và tình yêu, ta chỉ có thể chọn một... Ta đã không chọn Phủ Mịch. Cho nên ta chủ động cắt đứt liên lạc với hắn."

Giọng nói của Đồng Điều rõ ràng, mà âm lượng cũng không nhỏ, nhưng tôi lại nghe không hiểu.

"Vậy vì sao, ngươi cứ luôn biểu hiện ra cái bộ dạng là biết tin tức về Ôn Phủ Mịch?"

"Bởi vì ta biết rõ, ngươi vẫn không dám nghe tin tức của hắn, ngươi vẫn còn chưa buông hắn xuống." Giọng nói sâu kín của Đồng Điều truyền đến: "Ta hỏi rồi lại hỏi, ngươi đều trốn tránh... Ngươi vẫn luôn nhớ hắn."

Đột nhiên tôi không thể hấp thụ nhiều thông tin như vậy.

Lời nói của An Hinh, lời nói của Đồng Điều, tụ lại thành một đồng trong đầu tôi.

Tôi không thể suy nghĩ nữa.

Suy nghĩ trở thành một đồng hỗn độn, tìm hoài không thấy đầu thấy đuôi.

Mà trong một giây hỗn loạn đó, Đồng Điều trực tiếp hỏi: "Đã biết rằng Ôn Phủ Mịch cũng không hề ngừng thương nhớ ngươi, kể đến ngươi tính làm sao đây? Ngươi... Có phải sẽ cho hắn cơ hội lần nữa hay không?"

Vấn đề này như cây kim băng lạnh lẽo đâm vào đầu óc của tôi, đem cái đồng hỗn độn phát ra một tia sáng.

Đúng vậy, giữa tôi và Ôn Phủ Mịch cuối cùng nên phát triển thế nào, đây là vấn đề ở trước mắt.

Tôi nhắm mắt lại.

Mí mắt hơi mông, ánh sáng không che được liền tiến vào.

Tựa như tôi nhìn thấy rất nhiều bóng hình mơ hồ, không ngừng chớp nhoáng.

Đã từng, tôi tự hỏi mình, nếu như Ôn Phủ Mịch có ngày đột nhiên trở về, nói rằng hắn vẫn còn nhớ nhưng tôi.

Nhưng mỗi lần như vậy, tôi đều cố hết sức lắc đầu, đem điều này vứt ra khỏi đầu.

Bởi tôi đã cho rằng, đó là chuyện không thể xảy ra.

Loại đề khó chỉ có trong tường tượng này, tôi có thể trốn tránh nó.

Nhưng hiện tại, đề khó này lại trở thành sự thật.

Tôi không thể trốn tránh.

Tôi không thể suy nghĩ.

Tôi liền như vậy lẳng lặng nằm xuống.

Rất nhiều thứ, quay cuồng trong đầu tôi, làm cho mỗi dây thần kinh của tôi đều trở nên trầm trọng.

Tôi liền nằm im lặng như vậy.

Thời gian cùng với hơi thở của tôi và Đồng Điều chậm rãi trôi qua.

Đêm đen, từng chút một lên vào phòng.

Tôi cảm nhận được, giống như đã qua một quãng thời gian rất dài, đầu óc của tôi như bị những suy nghĩ này xé rách.

Trong mí mắt tôi đã không còn ánh sáng, tôi mở mắt ra.

Nhưng bên ngoài, bầu trời đã nhuộm một màu xanh đen, điểm lên mấy ngôi sao.

Ngày mai, trời sẽ nắng lại.

Đột nhiên tôi ngồi thẳng dậy.

Đúng vậy, tôi không thể trốn tránh nữa.

Tôi bước xuống giường, cứ vậy hướng về cửa mà đi.

Tôi phải gặp Ôn Phủ Mịch.

Nhưng lúc đi ngang qua sô pha đầu giường, tay của tôi bị Đồng Điều giữ lại.

Tôi cúi đầu xuống, nhìn thẳng về hắn.

Đồng Điều ngồi trên sô pha, tôi không thể nhìn rõ nét mặt hắn.

Tôi chỉ thấy mũi của hắn đích thực vừa cao thẳng vừa thanh tú.

"Ngươi muốn đi tìm Ôn Phủ Mịch?" Hắn hỏi, trong giọng nói có chứa sự trầm mặc đen tối.

"Phải, ta muốn đi gặp hắn." Tôi đáp.

"Đừng đi" Đồng Điều ngẩng đầu lên, con ngươi của hắn là một viên ngọc tối đen, một viên ngọc thực trầm tĩnh: "Đừng đi."

"Đồng Điều..." Tôi lắc lắc đầu.

Sau đó tôi dùng sức, muốn gỡ tay mình trong tay Đồng Điều ra.

Nhưng mới động một cái, đột nhiên Đồng Điều đứng dậy, đẩy tôi xuống giường.

Sau đó, hắn đè lên người tôi.

Thân thể hắn, gắt gao đè lấy tôi, giữa chúng tôi hoàn toàn không có một kẽ hở.

Tôi cảm thấy được sự trầm trọng và áp lực.

Không ngừng lại một chút nào, môi của Đồng Điều liền chiếm lấy tôi.

Tôi vội vàng nhắm nghiền mắt lại, quay đầu sang một bên.

Tôi cứ tưởng rằng hắn sẽ tiếp tục cưỡng hôn tôi, nhưng Đồng Điều lại không có.

Hắn chôn mặt vào chỗ hõm dưới cổ tôi.

Hơi thở ấy thật ấm áp, chân thật nhẹ nhàng thổi vào da thịt trần trụi của tôi.

Giọng nói hắn mang theo một tia cười mỉa: "Thì ra đến cuối cùng, kết quả vẫn là như vậy."

Thân thể của tôi bởi vì dạng thân mật này liền trở nên cứng ngắc.

Giọng nói Đồng Điều là sợi dây hồi ức, phiêu dật ở trong phòng.

"Thực Sắc, ngươi biết không? Lúc ngươi đang phong bế chính mình, tưởng niệm Ôn Phủ Mịch, ta nói với chính mình rằng, không vội, ngươi rồi sẽ đi ra thôi. Lúc có người đàn ông mới xuất hiện trong cuộc đời ngươi, ta lại nói với chính mình, không vội, hiện tại lòng ngươi là tường đồng vách sắt, bọn họ không tiến vào được lòng ngươi. Khi Ôn Phủ Mịch trở về, ta lại nói với mình, không cần vội, bởi vì ta đã đợi lâu như thế, đã... quen rồi. Nhưng hiện tại, đã là cuối cùng rồi, đã không còn có cơ hội để không vội nữa rồi. Ta thua, bất luận là ta đã toan tính như thế nào, cuối cùng vẫn là thua."

Sau khi nói xong, Đồng Điều hít vào một hơi thật sâu giống như hơi thở trong trí nhớ của tôi.

Sau đó, hắn đứng dậy, không hề quay đầu lại, liền như vậy rời đi.

Tôi ngơ ngác nằm trên giường.

Hơi thở của Đồng Điều tựa như còn đang thiêu cháy làn da tôi.

Mà mùi thuốc lá quen thuộc kia vẫn còn vương lại trong phòng.

Tôi hít vào, như muốn đem hơi thở này nuốt vào trong bụng.

Sau đó, đứng lên, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Sáu năm, thời gian như nước

Trời đã khuya, màn đêm tĩnh mịch, thỉnh thoảng có vài người đi trên đường dùng ánh mắt tò mò nhìn tôi. Bởi vì tôi đang ngồi trên bậc thềm của cửa hàng nước giải khát. Vẫn là cửa hàng nước giải khát đó, vẫn là vị trí sáu năm trước.

Tối hôm đó, Ôn Phủ Mịch không có đến.

Nhưng mà đêm nay, hắn sẽ đến.

Tôi chống khuỷu tay trên đầu gối, hai tay thì chống cằm, đầu hơi ngẩng lên, nhìn ánh trăng xa xôi. Dưới ánh sáng của thành phố không bao giờ tắt đèn này, ánh trăng thật mờ nhạt, mơ hồ. Tôi cứ yên lặng ngắm nhìn, mạch suy nghĩ dần dần lắng xuống.

Ánh trăng vẫn như thế, dường như vĩnh viễn là vô dục vô niệm (*không có mong muốn không có nhớ nhung*) nhìn xuống mặt đất, vĩnh viễn vẫn là một giọt lệ kiên cường trong không trung.

Đột nhiên nhớ lại lúc nhỏ. Chuyện đau lòng nhất lúc đó, chẳng qua chỉ là làm mất một đồng tiền trong túi. Như vậy là đã có thể khóc Có đầy đủ lý do để cố sức khóc lớn

Sau đó, một khi con người đã trưởng thành, nước mắt sẽ trở thành kẻ thù của chính mình. Chỉ khi nào đau lòng tới mức chịu không nổi, mới có thể rơi xuống.

Ánh trăng nhẹ nhàng che phủ mắt tôi

Đúng lúc này, tôi nghe thấy tiếng bước chân. Trong đồn dập có chút chần chừ. Tôi biết, người tôi đợi đã tới.

Đứng lên, tôi nhìn Ôn Phủ Mịch trước mặt

Trên con phố mọi nhà buôn bán hầu như đã đóng cửa ngừng việc kinh doanh, không có đèn đóm nên hơi tối đen.

Tôi không nhìn rõ hình dáng của Ôn Phủ Mịch, nhưng hình dáng ôn hòa, thanh tú kia, trong bóng tối vẫn phác họa nét tuấn tú.

Trong ánh mắt hắn cũng có ánh sáng ôn hòa.

“Người đến rồi?”, tôi chỉ chỉ vị trí bên cạnh, nói: “Đến đây ngồi đi, mới dùng giấy lau qua, rất sạch sẽ”

Ôn Phủ Mịch nghe lời, ngồi xuống bên cạnh tôi.

Gió cuộn lên bởi hành động của hắn, mang theo một loại thanh lịch

Tôi vẫn còn để khuỷu tay trên đầu gối, tôi nghĩ, trên đầu gối nhất định có hai vết tròn màu đỏ.

Trước mặt chúng tôi là đường cái. Thỉnh thoảng sẽ có một hai chiếc xe chạy qua, gầm rú lướt đi, lớp xe phát ra tiếng kêu “két két” trên mặt đất.

Tôi cảm thấy tất cả điều này rất quen thuộc. Hoàn toàn giống với sáu năm trước. Chỉ là, có thêm một người bên cạnh tôi.

Chúng tôi đều im lặng, tiếng động duy nhất chính là tiếng hít thở của cả hai.

“An Hình đã nói tất cả với ta.” Tôi nói, ánh mắt vẫn nhìn phía trước.

Tiếng nói dường như vang vọng giữa hai chúng tôi, sau đó bỗng nhiên bị tiếng hát từ chiếc xe máy lướt qua trước mặt chúng tôi cắt ngang. Nó phát ra câu: “Em là hoa hồng của anh, em là hoa của anh...”. Rất ồn ào. Ảnh hưởng đến bầu không khí.

Gia đình ở phía trên cửa hàng nước giải khát giúp tôi báo thù, hần mở cửa sổ ra, mắng: “Bàng Long, ta “cường” lão tổ tông nhà ngươi.”

Bàng Long rất vô tội.

Xe máy mang theo tiếng hò hét “Em là hoa hồng của anh” rồi đi, hơi có thái độ lạnh nhạt bình tĩnh cho dù thế sự đổi thay.

Mà vị mặc quần cộc của hộ gia đình trên lầu cũng đóng cửa sổ lại, tiếp tục ngủ.

Tôi do dự xem có nên lặp lại câu nói vừa rồi một lần nữa không.

Lúc này, Ôn Phủ Mịch mở miệng: “Lúc chiều, An Hình cũng đã nói với ta”

Chúng tôi dường như đang đánh đố nhau.

Tôi có cảm giác bất lực, không biết nên nói thế nào.

“Thật xin lỗi”. Ôn Phủ Mịch tiếp tục nói.

Thật xin lỗi. Hần nói thật xin lỗi. Giữa những người yêu nhau, sợ nhất là những từ này. Nhưng mà tình cảm giữa nam nữ không phải là ta nợ người, người nợ ta sao?

Tôi thở sâu, chậm rãi nói: “Người thật sự có lỗi với ta, người không nên mang ý tưởng lấy ta làm thể thân để kết giao với ta, người thật sự có lỗi với ta, sau khi ta hiểu lầm người không nên một câu cũng không giải thích, cứ nhu nhược rút lui như vậy, người thật sự có lỗi với ta, người không nên làm cho chính mình và ta cùng lâm vào thống khổ trong suốt 6 năm nay.”

Tôi vốn tưởng rằng tâm tình của mình sẽ rất kích động. Tôi vốn tưởng rằng mình sẽ nắm chặt cổ áo Ôn Phủ Mịch, hung hăng đánh hần một quyền. Nhưng mà tôi không có

Cái tôi có chỉ là cảm giác bất lực, bất lực đối với thời gian, đối với những gì đã bỏ lỡ.

“Ôn Phủ Mịch, thành thật trả lời ta, bắt đầu từ lúc nào người mới không xem ta là thể thân nữa?” Tôi cúi đầu, nhìn lòng bàn tay của chính mình.

Trên đó, mấy đường vân tay tồn tại đầy huyền bí. Tôi vẫn luôn tin tưởng, vận mệnh của con người đã được định trước.

“Chắc là, từ rất sớm rồi.” Thanh âm của Ôn Phủ Mịch xa xăm, như được nhuộm thêm ánh trắng sáng: “Sau khi kết giao với người, ta nhận thức rất rõ ràng, người và cô ấy, là hai người hoàn toàn khác nhau... Ở cùng một chỗ với người, ta rất vui vẻ”

“Tại sao không giải thích? Tại sao lúc ấy không giải thích với ta?” Tôi tiếp tục hỏi, mắt vẫn chăm chú nhìn vào lòng bàn tay của mình

Ôn Phủ Mịch trầm mặc, hơi thở của hần yếu ốt cam chịu

Sau một lúc lâu, hần nói: “Ta nghĩ, bất luận thế nào, người cũng sẽ không tha thứ cho ta. Thực Sắc, người có sự kiêu ngạo của mình, người có nguyên tắc của mình, người không thể tha thứ cho việc làm của ta”

Lời nói của Ôn Phủ Mịch rất chính xác.

Cho dù ngày đó sáu năm trước, Ôn Phủ Mịch nhận điện thoại của tôi. Cho dù hần nói cho tôi biết, bởi vì An Hình phẫu thuật lấy thai ngoài tử cung ra nên hần không thể bỏ đi.

Tôi cũng sẽ không tha thứ

Nói tệ hơn nữa, cho dù Ôn Phủ Mịch có gọi điện thoại đến nói với tôi, An Hình bởi vì xảy ra tai nạn xe cộ, chết rồi, hần nhất định phải ở lại chỗ đó.

Tôi, vẫn sẽ không tha thứ như cũ.

Tôi hy vọng là sự tình khiết. Tôi hy vọng người tôi yêu, chỉ yêu tôi. Tôi hy vọng rằng cho dù trời sập đất lở, Ôn Phủ Mịch cũng có thể bắt chấp tất cả đi đến trước mặt tôi. Đơn giản là vì tôi đang chờ hần. Đơn giản là vì trong lòng hần chỉ có một mình tôi.

Tôi rất ích kỷ. Nam nữ yêu nhau, đều rất ích kỷ.

Tôi nghĩ, tôi và Thịnh Du Kiệt rất giống nhau. Giống nhau ở điểm đều cần tình cảm tình khiết. Cho nên, cho dù Thịnh Du Kiệt có khả năng đọc thấu suy nghĩ, biết được người tôi yêu nhất là hần, hần cũng sẽ bỏ đi. Cho dù, hần vì quá yêu mà ở lại, tình yêu này cũng sẽ vì sự nghi ngờ và tự hành hạ bản thân mà dần dần nhạt nhòa

Tôi và Ôn Phủ Mịch cũng như vậy, cho dù tôi biết hần yêu tôi, nhưng mà chuyện tôi đã từng là thể thân của An Hinh sẽ không bao giờ ngừng tra tấn tinh thần tôi.

“Tại sao sáu năm nay không liên lạc với ta? Ý ta là, nếu như ngươi nhớ đến ta, vì sao không liên lạc với ta?” Tầm mắt của tôi, di chuyển theo đường chỉ tay trên lòng bàn tay.

Chẳng lẽ, tôi không đáng để hần cố gắng sao?

Ôn Phủ Mịch trầm mặc. Còn tôi thì chờ đợi. Dường như chờ đợi như vậy đã sớm trở thành thói quen.

Đúng vậy, đây là hình thức ở chung của chúng tôi trước đây.

Vĩnh viễn đều là tôi nói, còn Ôn Phủ Mịch sẽ phụ trách nghe.

Nhưng mà hôm nay, tôi muốn hần nói.

Tôi muốn nghe hần nói.

Sau khi chờ đợi rất lâu, thanh âm của Ôn Phủ Mịch truyền đến: “Bởi vì, ta cho rằng ngươi sẽ không muốn ta nữa... Ngươi đã nói, ngươi sẽ tìm kiếm một người đàn ông chân chính thuộc về mình, ngươi sẽ có cuộc sống thật hạnh phúc với hần. Ta cho rằng, ta đã không còn tư cách trở lại bên cạnh ngươi. Ta đã từng trở về, ghé qua nơi ngươi làm việc, ta lặng lẽ đứng bên ngoài phòng nhìn ngươi, lúc ấy, ngươi cùng một đồng nghiệp đang nói chuyện, ngươi... cười rất vui vẻ. Một phút đó, ta nghĩ, không có ta, có lẽ ngươi thật sự sẽ hạnh phúc hơn nhiều”

Đêm càng khuya, không khí trở nên rét lạnh.

Tôi hít sâu một hơi: “Như vậy, tại sao bây giờ ngươi lại trở về?”

Ôn Phủ Mịch không nói tiếp.

Tôi giúp hần trả lời: “Bởi vì, ngươi biết ta có vài mảnh tình không thành công, ta còn chưa tìm được người đàn ông chân chính thuộc về mình. Cho nên ngươi nghĩ có lẽ mình có cơ hội”

Không khí xung quanh chôn vùi sự mặc nhận của Ôn Phủ Mịch.

Ba đường vân tay trên lòng bàn tay, từ từ di chuyển trước mắt tôi.

Tôi đột nhiên xoay người, dùng sức tát Ôn Phủ Mịch một bạt tay. Tôi dùng sức rất mạnh, thậm chí đánh nghiêng cả mặt hần. Ôn Phủ Mịch vẫn duy trì tư thế bị đánh lệch một bên. Sườn mặt hần đối diện với mặt tôi. Ánh sáng mờ lung rực rỡ như bao phủ hình dáng hần. Chân mày, khóe mắt thanh tú, cắt chứa một loại đau thương nhân nhật. Mả khóe miệng của hần bị răng cắn trúng chảy máu. Một ít tơ máu trong bóng đêm lại như đóa hoa rực rỡ. Làm cho tâm tư người ta vô thức đau đớn.

Bàn tay vừa đánh tê tê, dần dần tăng nhanh thành đau đớn, truyền vào trung khu thần kinh của tôi.

“Sáu năm trước, ta nói, ta không trách ngươi xem ta là thể thân của An Hinh, đó là giả, ta lừa ngươi, đồng thời, cũng lừa chính mình. Cái tát này là sự trừng phạt cho sự lừa gạt của ngươi”

Tôi co tay thành nắm đấm, để cho sự tê tê này, sự đau đớn này, từ từ hòa tan vào trong đường vân tay. Hòa tan vào sinh mệnh của tôi.

Đúng vậy, tôi để ý, tôi rất để ý. Đây là con ác mộng của tôi.

Tôi không hiểu tại sao Ôn Phủ lại chọn tôi.

Tôi cảm thấy không công bằng, chẳng qua chỉ bởi vì tôi yêu hần, cho nên, liền xui xẻo phải chịu sự tra tấn thống khổ này sao?

Ôn Phủ Mịch vẫn duy trì tư thế kia.

Tôi nghĩ, cho dù tôi tát hần thành đầu heo, hần cũng sẽ đứng tại chỗ, để mặc tôi trút hết lửa giận của mình.

“Ôn Phủ Mịch”. Tôi dùng giọng điệu bình tĩnh nhất trong đời hỏi: “Ngươi đã từng yêu ta, phải không?”

Ôn Phủ Mịch chậm rãi nhắm mắt lại, gật đầu nặng nề: “Không phải đã từng yêu, không chỉ là từng yêu, ta luôn... luôn yêu ngươi”

Tay tôi mạnh mẽ vương ra áp hai bên má hần, chuyển mặt hần về phía tôi.

Sau đó, tôi hôn hắn.

Đó là một nụ hôn rất trong sạch.

Chỉ là môi chạm môi.

Trong phút chốc, quá khứ dường như lại trở về, khoảng thời gian thuần khiết đó, không hề lo lắng chuyện quá khứ.

Dưới cánh môi của hắn, hơi ức đau đớn bắt đầu dâng trào.

“Vây là tốt rồi” Tôi không hề rời khỏi môi hắn.

Miệng của tôi mỗi lần khép mở, sẽ vuốt ve nhẹ môi của hắn một lần.

Sự rung động truyền đến rất nhanh.

“Phù Mịch, thì ra, không chỉ có một mình ta yêu, người cũng trả giá tình cảm. Ít ra thì đoạn tình yêu này của chúng ta cũng đáng giá, không phải hoàn toàn mờ nhạt.” Tôi cảm giác được một giọt gì đó lạnh lạnh, trượt vào khoe miệng của chúng tôi, đó là nước mắt của tôi: “Cảm ơn người đã nói với ta — thời điểm ta yêu người, người cũng yêu ta, như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi”

Sau khi nghe được những lời nói của Ôn Phù Mịch, nghe hắn chính miệng thừa nhận lúc ấy yêu tôi, những thứ vẫn đè nén trong lòng tôi sáu năm nay, dần dần biến mất.

Lòng nhẹ đi rất nhiều.

Sở dĩ vẫn lưu tâm đến Ôn Phù Mịch, không phải vì hắn là mối tình đầu, không phải vì cầu mà không được, cũng không phải vì hắn là sự thất bại của tôi. Mà còn có một sự trống trải và yếu ớt.

Chỉ cần hồi tưởng lại, trong mấy năm ở cùng một chỗ với hắn, tôi chỉ là một thể thân, chỉ là một con rối, chỉ là một vai diễn trong vở kịch một vai, tôi sẽ sinh ra cảm giác tan vỡ trống trải và yếu ớt.

Sự thật như vậy, không chỉ phù nhận tôi, mà còn phù nhận ba năm tình cảm giữa tôi và Ôn Phù Mịch. Ba năm đó chỉ là một ảo ảnh. Điều này là điều tôi không thể chấp nhận nhất. Nhưng hiện tại, tôi đã thoải mái hơn. Tình cảm của chúng tôi trong ba năm đó thật sự tồn tại.

Ở trong đó, có tình yêu của tôi đối với Ôn Phù Mịch, cũng có tình yêu của Ôn Phù Mịch đối với tôi. Khi chúng tôi ở cùng nhau, hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời, đều rất chân thật. Không hề giả dối, nó chắc chắn đã thật sự tồn tại.

Trong màn đêm yên tĩnh này, nước mắt rơi trên bậc thang phát ra tiếng vang nhỏ bé

Ôn Phù Mịch mở miệng, thanh âm của hắn lạnh lẽo: “Thực Sắc, chúng ta vĩnh viễn kết thúc rồi... Phải không?”

Tôi không nói gì, nhưng tôi gật đầu. Dừng động tác này để chặt đứt sợi dây liên hệ giữa chúng tôi. Có lẽ, sợi dây đó, đã sớm bị chặt đứt rồi.

Tình cảm của tôi và Ôn Phù Mịch, bắt đầu là sai lầm, quá trình thì tươi đẹp xen lẫn bị thương, kết quả lại là giải thoát.

Ai đúng ai sai, thời điểm này, sau nhiều năm như vậy, đã không còn quan trọng nữa.

Tôi không thể trách sự trầm mặc và chùn bước của hắn, bởi vì từ khoảnh khắc hắn xuất hiện trong sinh mệnh của tôi đã là như vậy.

Mà tôi yêu hắn chính vì như vậy.

Cho đến bây giờ, đều là tôi suy đoán tâm tư của hắn

Tôi thích bô bô nói không ngừng, còn hắn thì thích mỉm cười lắng nghe.

Đó là phương thức tôi và Ôn Phù Mịch ở cùng nhau.

Chúng tôi đã quen với việc đó.

Sau đó phát sinh nhiều hiểu lầm, đều là do phương thức đó gây nên.

Có thể, cả hai chúng tôi đều có lỗi.

Có thể, không ai có lỗi.

Cũng không phải yêu không đủ sâu sắc, chỉ là phương thức yêu không phù hợp với đối phương.

Ôn Phù Mịch cần một người phụ nữ hoàn toàn tin tưởng hắn, hiểu hắn, bất chấp tất cả đi về phía trước.

Còn tôi cần một người đàn ông bất chấp tất cả áp chế tôi.

Có thể chịu đựng sự thô tục của tôi, có thể chịu đựng tính nhỏ mọn của tôi, có thể chịu đựng được tình thần lái nhái của tôi, có thể chịu đựng được lúc buồn thương vô cớ do bị động kinh của tôi.

Điều quan trọng nhất là khi tình cảm của chúng tôi gặp rối rắm phải có năng lực bám dính lấy tôi như miếng da trâu, nói Hàn Thực Sắc, người không nghe ta giải thích, ta sẽ không cho người ngồi WC!

Tôi và Ôn Phủ Mịch không phù hợp với nhau.

Thì ra là như thế.

Tay tôi sờ soạng bậc thềm bên cạnh. Vị trí đó còn lưu lại chữ viết của tôi năm đó.

Phủ Mịch, người mau tới đi

Lần này, Phủ Mịch đã đến. Mà tôi lại phải đi

Lòng bàn tay tiếp xúc có cảm giác lồi lõm. Nhưng mà, thời gian đã san bằng tất cả

Giờ phút này, lòng tôi thật thư thái. Không còn gì tiếc nuối nữa

Ôn Phủ Mịch gây ra cho tôi sự đau đớn vô tận, nhưng cũng cho tôi niềm hạnh phúc vô hạn.

Ba năm đó là ba năm quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, bởi vì hấn mà vui vẻ, bởi vì hấn mà tràn đầy màu hồng.

Tôi không hối hận

Đời người, chính là được tạo nên từ những câu chuyện trong quá khứ.

Một số chuyện, kết quả là có lẽ không được như ý, nhưng mà nó làm phong phú hơn cuộc sống của mọi người

Nhờ vậy mà tôi mới trưởng thành, nhờ vậy mà hiểu được nhiều thứ

Tôi hôn Ôn Phủ Mịch lần cuối cùng

Bắt đầu của chúng tôi là một nụ hôn

Kết thúc của chúng tôi cũng là một nụ hôn

“Phủ Mịch, cảm ơn người” Tôi đã nói như vậy.

Sau đó, tôi đứng dậy, không hề liếc nhìn lại hấn một lần.

Tôi ngẩng đầu, uốn ngực, hóp bụng, đi thẳng về phía trước.

Đúng vậy, cảm ơn hấn.

Cảm ơn hấn đã cho tôi hạnh phúc.

Tôi nghĩ, lần này, tôi thật sự đã buông xuống được Ôn Phủ Mịch.

Vĩnh biệt, Ôn Phủ Mịch.

Vĩnh biệt, tuổi thanh xuân niên thiếu của tôi.

Vĩnh biệt, tình yêu đầu đời của tôi.

Trên hai gò má của tôi tràn đầy nước mắt. Nhưng mà khóe miệng của tôi lại nhếch lên một nụ cười chân thật. Giày cao gót của tôi bước đi còn tạo ra những nốt nhạc phấn khích, tự tin, thoải mái.

Đúng vậy, tôi sẽ sống tốt

Hàn Thực Sắc, mày sẽ sống thật tốt

Chương 119: Đồng Diêu bỏ đi

Từ cửa sổ phòng khám bệnh của tôi nhìn ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy cây dâu trong bệnh viện. Vào hạ, quả dâu cũng chín muồi, trái màu hồng tím nặng trĩu trĩu, dưới ánh mặt trời mùa hạ, trông như phát sáng óng ánh. Hơi thở trong ánh mặt trời màu vàng tràn ngập hồi ức.

Trong ngày hè tràn ngập hương vị gió nam ấm áp, bọc lấy những chùm dâu màu sắc rực rỡ.

Nhìn qua, phải nói đúng là cảnh đẹp giống như bức tranh.

Ý tôi là, nếu như không có lão viện trưởng cùng với di quét dọn vệ sinh cầm cây phơi quần áo giả làm thiếu nam thiếu nữ đi hái mấy quả dâu.

Hai vị này, từ lúc vào hạ, tình dục xé chiều bắt đầu càng thêm tăng vọt, giống như phải nắm giữ những lãng mạn cuối cùng thời kì tiền mãn kinh.

Hai người này hay ở dưới tàng cây dâu bắt chước nam nữ diễn viên thần tượng ở miền núi Trung Quốc đại lục, cầm cái cây phơi quần áo, không ngừng hái dâu ăn.

Tiếng cười như tiếng chuông bạc có ý phát ra đó, giống như tiếng sợi dây sắt bị rỉ sét khẽ động.

Ắc nhất là, bọn họ cứ nhiên mỗi lần đều vào giấc ngủ trưa của tôi bày trò tình chàng ý thiếp, tôi nghe thấy mà nổi da gà như hạt mầm mùa xuân, theo gió tung bay.

Tôi cực kỳ muốn chạy tới trước mặt bọn họ, cởi giày cao gót, dùng gót giày làm hung khí, đem đầu lão viện trưởng tạc ra thành một cái động lớn.

Chịu khổ không chỉ có riêng mình tôi, mà còn có các bác sĩ y tá của bệnh viện.

Chuyện này khơi dậy sự tức giận của nhiều người.

Rất cuộc, trong một buổi sáng sớm nào đó, lão viện trưởng theo thói quen dùng tay trái lấy tờ báo, tay phải lấy chén trà, nhàn nhàn hạ hạ bước vào WC, lúc chuẩn bị ngồi chồm hổm, lại phát hiện, toàn bộ bồn cầu, đều bị người khác làm tắc nghẽn.

Buổi sáng hôm đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy, lão viện trưởng đáng thương của chúng ta, gương mặt đỏ bừng, cúc hoa co rút, bước những bước nhỏ, trong mắt chứa bao nhiêu lệ đau khổ, giống như có ruồi nhặng bay loạn trong bệnh viện.

Báo ứng.

Thực sự thực sự báo ứng.

Chuyện mà tôi đang kể, xảy ra sau khi Ôn Phủ Mịch rời khỏi đây 1 tháng.

Ôn Phủ Mịch đi rồi.

Thế nhưng, còn có thêm một người, cũng đã biến mất.

Đồng Diêu.

Từ lúc sau khi cùng Ôn Phủ Mịch kết thúc hết thầy, tôi còn dựa theo phương pháp cũ, ở nhà ngủ suốt ba ngày.

Sau đó, vứt bỏ mọi thứ, đến bệnh viện làm việc, một lần nữa cảm nhận sự khác biệt giữa các chú chim nhỏ của các vị nam đồng bào.

Thế nhưng dần dần, tôi phát hiện ra có gì đó không đúng.

Trong nội tâm, có một khoảng trống nho nhỏ.

Cái cảm giác này, rất khó hình dung.

Giống như là, có một đồ vật nào đó đã quen thuộc trong cuộc sống của người, tự nhiên không thấy đâu.

Tôi bắt đầu cầm kính lúp, ngậm cái tàu thuốc, cẩn thận dò xét, rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào.

Quên dự trữ băng vệ sinh?

Không đúng a, lần trước siêu thị khuyến mãi, mua một tặng một, tôi mua một đồng lớn về nhà, cho dù mỗi ngày tôi có mất 200cc máu, cũng đủ dùng một năm.

Hết đồ ăn?

Không đúng a, chất đầy nhóc trong tủ lạnh, mặc dù đều là thức ăn chế biến sẵn, nhưng chỉ cần không đói chết người, cũng tốt rồi.

Chưa nộp tiền điện nước?

Không phải a, mỗi lần chỉ cần anh đẹp trai kiểm tra đồng hồ điện kia dán hóa đơn lên nhà tôi, ngày hôm sau tôi liền vui vẻ cong đít thèm muốn mà đi nộp.

Thế thì, rốt cuộc là chỗ nào không ổn đây?

Độ khó của vấn đề này cũng ngang bằng với độ khó của vấn đề triết lý như trứng có trước hay gà có trước vậy.

Nhưng thông tuệ như tôi, rốt cuộc cũng ngộ ra.

Sở dĩ không quen, là bởi vì, Đồng Điều hình như lâu lắm rồi không đến tìm tôi.

Giờ móng chân heo ra tính, kể từ cái ngày sau khi rời khỏi nhà tôi, Đồng Điều đã biến mất suốt hơn nửa tháng. Im hơi lặng tiếng, ngay cả điện thoại cũng không thấy gọi. Không chừng là hắn đã bỏ cuộc rồi.

Đây chẳng phải là kết quả mà tôi mong chờ sao.

Chỉ là, hắn cứ như vậy mà tuyệt giao với tôi sao?

Lòng tôi thật bi ai.

Đang lúc bi ai, vị tiểu thư kí loại hình pocket của Đồng Điều đến tìm tôi.

Nàng ta nói, Đồng Điều đã rời khỏi thành phố này, hắn đem công ty giao cho em họ quản lý, mà bản thân hắn, lại một mình đi du lịch, không biết khi nào mới quay về.

Có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không trở về.

Nghe như vậy, trái tim tôi càng thêm bi ai.

Đồng Điều so với tôi càng dứt khoát hơn.

Bình thường thất tình tôi đều đuổi người khác đi.

Đến hắn thất tình, lại đuổi chính mình đi.

Ánh mắt tiểu thư kí hiện lên một chút do dự, cuối cùng, nàng ta lấy ra một lá thư, đưa cho tôi.

Tôi mở ra, sau khi đọc rõ, tim, lại nguội lạnh hết một nửa.

Trên giấy viết thư, có vài giọt máu.

Máu đã khô queo thành màu nâu, khiến bề mặt giấy viết thư bị nhăn nhăn.

Tiểu thư kí nói, nửa tháng trước, Đồng Điều không biết bị cái gì kích thích, buổi tối ngồi một mình ở trong văn phòng uống rượu, vừa uống, vừa viết thư.

Đồng Điều uống rất nhiều, cộng thêm thời gian trước dạ dày không được khỏe, vì thế nên xuất huyết dạ dày, ngã xuống đất ngất đi, cũng may là bảo vệ trực đêm phát hiện, đưa hắn kịp lúc vào bệnh viện, mới không có chuyện gì trở ngại.

Sau khi ở bệnh viện chữa trị ba ngày, Đồng Điều tựa như tỉnh ngộ, liền có suy nghĩ muốn rời khỏi thành phố này.

Hắn đem những công việc liên quan bàn giao rõ ràng, bước lên máy bay ngay cả đầu cũng không quay lại.

Hắn chỉ bảo tiểu thư kí sau khi hắn rời khỏi, nhẹ nhàng băng quơ nói chuyện này cho tôi.

Thế nhưng, tiểu thư kí do dự hồi lâu, cũng quyết định tự mình đến kể rõ chuyện này cho tôi.

Tôi nhìn vào lá thư này, trên mặt chỉ có mấy chữ ít ỏi.

"Thực Sắc: ta..."

Chỉ có mấy chữ, trên chỗ trống bên dưới, đó là vết máu.

Nhưng chính là mấy chữ như thế, lại nói lên rất nhiều thứ.

Tiểu thư ký căn cứ môi dưới, căn nhắc một hồi, cuối cùng nói: "Hàn tiểu thư, quả thật Đồng tổng thật sự đối xử rất tốt với ngươi."

Tôi chưa có trả lời, nhưng trong lòng tôi lại có giọng nói nói: "Ta biết."

"Mỗi một tháng, hẳn đều tự mình đi trung tâm mua sắm chọn đồ trang điểm cho ngươi." Cái gọi là quà tặng này, đều là tâm tư của Đồng Diêu.

"Còn thường xuyên hủy bỏ những bữa tiệc làm ăn quan trọng để ở bên cạnh ngươi."

Hóa ra, mỗi lần tôi ăn cơm chùa, phía sau còn có vô số cuộc hẹn làm ăn.

"Mặt khác, còn bảo cái cô Ngô Từ Kỳ đến giả bộ quần quít lấy hấn, hy vọng ngươi sẽ vì vậy mà có chút ghen tị."

Thế nhưng, lúc đó tôi cũng không có tỏ ra ghen tị, lúc ấy, Đồng Diêu vẫn chỉ là bạn của tôi.

Tiểu thư ký từng chuyện từng chuyện nói hết, mà tôi lại từng chuyện từng chuyện nhớ lại.

Đúng vậy, Đồng Diêu làm cho tôi rất nhiều chuyện.

Sau những chuyện mà tôi tập mãi thành thói quen, đều có tâm huyết của hấn.

Mà hiện tại, hấn đi rồi.

Rời đi không biết ngày về.

Sau khi tiểu thư ký đi khỏi, tôi ngồi trên sàn nhà, mở lá thư này ra, mờ mịt mà nhìn.

Đi rồi cũng tốt, tôi cũng không cần phải tự hỏi làm sao thoát khỏi sự đeo đuổi của hấn.

Đi rồi cũng tốt, có thể trong quá trình du lịch hấn sẽ gặp được chân mệnh thiên nữ của mình.

Đi rồi cũng tốt.

Đi rồi... cũng tốt.

Ôn Phủ Mịch, Thịnh Du Kiệt, Nhóc ăn mỳ, Vân Dịch Phong, Kiều bang chủ, Sài Sài còn có Đồng Diêu, đều đã rời đi.

Thế giới này, giống như chỉ còn lại có một mình tôi.

Mỗi ngày, một mình đi làm, tan tầm, ăn cơm, ngủ.

Tự mình tìm vui.

Sau đó trong lòng, có cái cảm giác không nói nên lời.

Dù sao cũng không thích hợp.

Có thể là, cô đơn đi, tôi nghĩ như vậy.

Tin tức của mẹ tôi nhanh nhạy, chắc không bao lâu nữa cũng sẽ biết chuyện tôi cùng Ôn Phủ Mịch hoàn toàn chia tay.

Lão nhân gia nàng bấm tay tính toán, phát hiện tuổi của tôi cũng không còn nhỏ, đã sắp bước vào giai đoạn kết hôn sinh muộn.

Cho nên, nàng bắt đầu mở rộng mạng lưới quan hệ, giống như gọi 7 viên ngọc rồng, gọi bảy cô lục bà trở về, giới thiệu đối tượng cho tôi.

Khỏi nói, mặc dù điều kiện của tôi chẳng ra sao, nhưng mẹ của tôi rất sát, có thể đem toàn bộ đối tượng tiến hành một lần hải tuyển[1], tuyển ra được mười người, tiếp theo, chia mười người ra gặp mặt.

Lúc này, cái mà mẹ tôi áp dụng chính là tư tưởng quân sự của Mao Trạch Đông.

Phòng ngừa quân chủ lực: tìm cơ đuổi hết cha mẹ lợi hại của đối phương đi chỗ khác.

Dự định xâm nhập: dùng hết các kỹ xảo ác độc khiến cho đối phương hoàn toàn toàn hết thấy roi vào lòng bàn tay của chính mình, mỗi một người ngồi đối mặt bà khảo sát.

Tập trung sức mạnh ưu thế, tiêu diệt từng bộ phận sinh lực địch: mẹ của tôi trước tiên lúc nào cũng đã thông tư tưởng trước, lúc đối phương buồn ngủ, nhanh chóng hỏi những vấn đề mấu chốt, thí dụ như hỏi sau khi kết hôn có nộp tiền lương lên hay không, từng có mấy cô bạn gái, nếu tôi cùng mẹ hấn cùng nhau rơi xuống nước, sẽ cứu ai trước tiên vân vân và mây mây. Gặp người không đề phòng trước sẽ bị nện cho đến hoa rơi nước chảy, chạy chối chết.

Sau khi gây một loạt sức ép, mẹ tôi rút cuộc cũng tuyển ra một người thích hợp, đồng thời còn đưa hình của người đàn ông giàu có kia cho tôi.

Tôi vừa nhìn, cũng không tệ lắm a, ngũ qua nghiêm chỉnh, nhìn qua rất được.

Dù sao cũng không có việc gì, quá nhàm chán, liền trang trang điểm điểm, đi.

Lần đầu tiên gặp mặt, đều có mặt cha mẹ hai bên.

Người nam kia, gọi là Diệp Hào.

Sau khi tôi ngồi xuống, ra vẻ then thùng cúi đầu hết năm phút đồng hồ, nghe mẹ của tôi cùng mẹ của cái tên Diệp Hào nói từ ngày mai không chừng trời sẽ mưa cho tới rau xanh ở siêu thị lại tăng thêm ba đồng.

Năm phút đồng hồ sau, bụng chưa xót, tôi chịu đựng không được, liền ngẩng đầu lên, chậm chậm, chậm chậm, nhìn về phía Diệp Hào.

Mới vừa nhìn, tiểu cục hoa của tôi, chậm chậm, chậm chậm, co chặt lại.

Lão tổ tông lỗi thời a!

Ảnh chụp của tên Diệp Hào kia tuyệt đối là đã qua PA! (*photoshop adobe*)

Diệp Hào trước mặt tôi, hé ra khuôn mặt, quả thực chính là chiếc tivi LCD siêu mỏng rộng 36 tấc.

Vùng đất bằng phẳng cộng với diện tích khôn cùng.

Tôi nhìn không được cảm thán, con rùa nó, PA quả nhiên là vạn năng!

Sau khi nhìn không được mà cảm thán, tôi lại nhìn không được đồ mặt.

Hân Thực Sắc, người là người phụ nữ trông mặt mà bắt hình dong, tự cho mình là Lý Gia Hân sao, không biết xấu hổ chọn người ta.

Lại suy nghĩ sâu sắc một chút, lúc trước nói chuyện yêu đương với mấy người đàn ông, đều rất đẹp trai, cho nên tôi không có được kết cục tốt.

Lần này, có lẽ có thể cùng cái người đàn ông kêu Diệp Hào này tu thành chính quả cũng không chừng.

Lập tức, tôi liền ra quyết định, tôi muốn tốt đẹp mà xuyên qua cái vỏ ngoài cằn cỗi của Diệp Hào, quan sát vào nội tâm phong phú của hắn.

Vì vậy, tôi quyết định lần thứ hai cùng hắn gặp gỡ.

Quá trình gặp mặt lần thứ hai đạt được là như thế này: chúng tôi cùng nhau ngồi giao thông công cộng đi nhà hàng, sau khi tan buổi gặp, tiếp theo hắn đưa tôi về nhà.

Tôi không làm sao nhớ được Diệp Hào nói gì, tôi chỉ phát hiện rằng, ví tiền của tôi xẹp lép.

Tôi bắt đầu cẩn thận nhớ lại.

Lúc trưa khi Diệp Hào tới đón tôi, đề nghị ngồi xe giao thông công cộng đi nhà hàng.

Tiết kiệm là đức tính tốt, tôi đồng ý.

Nhưng lúc leo lên xe buýt, hắn sờ sờ ví, nói không mang tiền lẻ.

Tôi vừa vặn có, liền thanh toán.

Lúc sau bước vào trong nhà hàng, sau khi ăn uống no đủ, hắn lại vỗ vỗ túi quần, nói lúc này ở trên xe buýt bị móc ví.

Tôi lập tức tỏ vẻ đồng tình, tức thì móc bóp ra, thanh toán hóa đơn.

Lại sau đó, chúng tôi tản bộ về nhà, lúc đi ngang qua siêu thị, tôi muốn hắn đi theo vào mua giúp tôi mua thùng mì ăn liền.

Ái ngờ, Diệp Hào lại có thể trong lúc tôi lựa mỳ ăn liền, tự mình lấy một xe đồ.

Dĩ nhiên, cuối cùng cái ví tiền không bị mất của tôi phải thanh toán cho người ta.

Mà Diệp Hào, xách hai túi đồ lớn được tôi trả tiền, vẫy vẫy tay, quay về nhà mình.

Chuyện này... có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ, tôi gặp phải kẻ ăn quịt sao?

Mới vừa ngộ ra suy nghĩ này, tôi mới bắt đầu hạ thấp tinh thần tự phỉ nhổ chính mình.

Hàn Thực Sắc, người cho là ai cũng giống như người vậy tham lận sao?

Kế tiếp, tôi cùng Diệp Hào bắt đầu có cuộc hẹn lần thứ ba.

Lúc về nhà, tôi rất cục xác định —— cái lão tổ tông lỗi thời kia, quả nhiên là gặp kẻ tham lận!

Trong cuộc hẹn lần này, Diệp Hào cười một chiếc xe đạp đồ cổ chỉ cần có chút xú chạm nhẹ sẽ lập tức văng phụ tùng ra tới đón tôi.

Tôi khẽ cắn môi, không thêm quan tâm đến, lên.

Nghênh đón gió bụi thổi phàn phật trên đường, nghênh đón những ánh mắt tò mò của người qua đường, tôi khẳng khái vì nghĩa.

Sau khi bước vào nhà hàng, gọi đồ ăn, tôi bắt đầu tinh tế nhai chậm nuốt kĩ, cũng hạ quyết tâm, lần này chết cũng không bỏ tiền ra.

Thế nhưng, tên Diệp Hào này, tâm cũng độc ác a!

Đang ăn giữa chừng, hắn nói quả thật có lỗi, nói là đi toilet.

Nhưng vừa đi như vậy, liền giống như hoàng hạc, không còn quay lại nữa.

Chỉ gọi tới một cuộc gọi, bảo là công ty hiện tại đang có việc, đi trước, lần sau sẽ gặp lại.

Tôi chỉ có thể nghiêng hàm răng, trả tiền.

Tiểu tâm can của tôi bị nhéo một cái thật mạnh.

Fuck, không thể tưởng tượng được Hàn Thực Sắc tôi sống nhiều năm thế này, rốt cuộc cũng gặp được đối thủ!

Người ta dường là đường tiểu bạch kiểm, còn tôi dường lại là một tên đào mỏ mặt phẳng.

Nghĩ như vậy, trong nháy mắt tôi bị kích động giống như bị máu gà kết hợp với máu vịt trộn thành món Mao Huyết Vượng[2] vậy.

Tôi quyết định, tôi muốn cùng Diệp Hào đấu đến thiên hôn địa ám, đấu đến người chết ta sống, đấu đến nam làm đạo tặc nữ là gái điếm.

Cuộc hẹn lần thứ tư, tôi trước hết liền cho thấy, tôi không mang ví.

Sau đó, Diệp Hào cười cười, nói hôm nay chúng ta đổi khẩu vị sang ăn vặt.

Hắn mang theo tôi đang mang đôi giày cao gót bảy phân, đi hết mười con phố, rốt cuộc cũng tới trước một cửa hàng bún chua cay, gọi hai tô bún chua cay.

Bắt quả bún chua cay này là một đồng một chén, hắn còn bắt ông chủ bỏ thêm ba muỗng đậu tằm lớn, còn lén trộm một hộp giấy ăn trên bàn.

Ông chủ quán đáng thương, đau lòng đến lệ tung hoành.

Nhưng tôi ăn thật ngon.

Mặc dù bún chua cay rất rẻ, thế nhưng, tôi chỉ ít cũng ăn được.

Trận này tôi thắng lợi.

Tôi với Diệp Hào cứ như vậy kết giao.

Giữa chúng tôi, hoàn toàn không có cảm tình, mỗi ngày đều tính toán đấu đá ngầm với nhau như thế nào, mỗi lần hẹn gặp, đều có thể không chi tiền, hết sức chiếm lợi từ đối phương.

Nơi hẹn của chúng tôi đa phần là ở khu ăn thử trong siêu thị, được ăn miễn phí đến no thôi.

Đến cuối, khi bảo vệ siêu thị thấy chúng tôi, lập tức cúi đầu, hướng vào bộ đàm nói: “Các đơn vị chú ý, mục tiêu đã xuất hiện, chạy nhanh tới quầy hàng, chạy nhanh tới quầy hàng!”

Mà những nhân viên ở khu ăn thử, sét đánh không kịp che tai lập tức giấu hết đồ ăn đi, chỉ cần chúng tôi chưa đi, bọn họ sẽ không bày ra.

Tôi dám nói, ngay cả Bin Laden đến, bọn họ cũng không bày trận địa sẵn sàng đón quân địch như vậy.

Mỗi lần hẹn gặp xong, Diệp Hào đưa tôi về nhà, mà tôi thì lại đứng ở trên ban công, “liếc mắt đưa tình” nhìn hán rồi đi, mà trong miệng lại nghiêng răng ken két tuyên thệ: “Diệp keo kiệt, ngày mai, ra nhất định bắt cho người đồ máu!!!!!!!!!!”

Sau khi đợi Diệp Hào rời đi, tôi nhìn vùng xanh hóa ở tiểu khu, bỗng nhiên, trong lòng xuất hiện một loại một khoảng trống rỗng.

Mỗi lần, tôi đều nhớ tới một cảnh tượng

Khi tôi chia tay Thịnh Du Kiệt, Đồng Điều tới đón tôi đi xem đua xe buổi tối.

Hán đứng ở phía dưới, ngẩng đầu nhìn tôi.

Ánh đèn chiếu xuống dịu nhẹ, khuôn mặt rõ ràng.

Lúc này tôi mới nhớ lại, khi đó, trong ánh mắt hán, là những gợn sóng lưu luyến.

Chính là, hán đã rời đi.

Rời đi không ngày quay lại.

[1] hải tuyền: Hải tuyền: là phương pháp tuyền cử của các làng tự trị thời xưa, do dân trong làng bầu cử trực tiếp

[2] Mao Huyết Vương: là món cay Tứ Xuyên, tiết canh của TQ.

Tiết canh hỗn hợp, tức món “Mao huyết vương”, vốn là đồ ăn rất được người dân Trung Quốc ưa dùng. Nguyên liệu chính để làm món này là tiết lợn, tiết chó, hoặc tiết vịt.

Tiết sau khi được làm đông, có dạng khối lớn sẽ được trộn với các nguyên liệu băm nhỏ đã được xào chín, như: thịt lợn, gan, cật...và ớt bột, rau thơm. Món này nhìn thoáng qua rất sợ, nhưng có hương vị đặc biệt, là một món quý thường đem ra đãi khách tại nhiều địa phương của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Đồng Điều ẩn nấp

Tôi không biết được tại sao mình sẽ luôn nhớ lại cảnh tượng đó.

Hoặc mà nói, tôi không biết được tại sao mình lại luôn nhớ tới Đồng Điều.

Điều này thể hiện cho cái gì?

Mỗi khi nghĩ tới đây, tôi đều không muốn lại phải tiếp tục đi sâu suy nghĩ.

Hoặc mà nói, tôi không dám tiếp tục suy nghĩ.

Nhất định là bởi vì không quen.

Tôi đây như đang tự nói với chính mình.

Đúng vậy, nhất định là bởi vì không quen.

Cứ như vậy, thời gian trong ngày của tôi dành để thỉnh thoảng lại tự nhiên nhớ tới Đồng Điều rồi cùng với Diệp Hào ngằm đầu đá cứ chậm chậm trôi qua.

Thời gian, giống như những bước đi cuối cùng của người đàn ông, “vèo” một tiếng liền vụt qua.

Chớp mắt, đã đến sinh nhật của tôi.

Tôi nói cho Diệp Hào đầu tiên, Diệp Hào vỗ vỗ ngực, hào phóng vung tay lên, nói: “Ta mời người đi ăn Mc Donalds.”

Tư thế kia, hào hùng vạn trượng, giống như là Tần Thủy Hoàng đang nói: “Trẫm ban thưởng người một nửa giang sơn!”

Tôi vừa nghe, cảm động đến mức nước mắt giống như nước mũi khi bị cảm cúm nặng vậy trực tiếp rào rào chảy xuống.

Mẹ của tôi ơi.

Bình thường lúc hán mời tôi, thường là vào những quán ăn nhỏ không có giấy phép kinh doanh có toilet bên cạnh, ăn các loại bánh bột lọc có giá 5 đồng trở xuống mà xung quanh bốn phía vô số ruồi bọ bay vo ve vo ve... không ngờ hôm nay đầu óc bị nước vào, lại có thể hào phóng mời tôi đi ăn Mc Donalds.

Tôi dám nói, có người đưa tôi một viên kim cương lớn tôi cũng không kích động đến như vậy.

Cứ như thế, tôi vui vẻ vui vẻ theo hán đi tới Mc Donalds.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, tôi nháy nháy đôi mắt nhìn khuôn mặt như màn hình phẳng kia của Diệp Hào, ý tứ chính là: Diệp Hào, mau giúp ta đi gọi com đi.

Ai ngờ, Diệp Hào với tôi tần suất không hợp, không hề hiểu được ý tứ của tôi, chỉ tiếp tục ngồi ở vị trí có máy điều hòa thổi tới.

Đối mặt với Diệp Hào, tôi cho rằng da mặt của mình cho dù có dày như vỏ trái đất, cũng là chuyện hợp lý a.

Cho nên, tôi vứt bỏ toàn bộ những thứ trong lớp học đạo đức ở tiểu học, trực tiếp mở miệng: “Cái kia, ta đói bụng rồi, có thể gọi com không?”

Vừa dứt lời, tôi đã nhìn thấy Diệp Hào hai mắt phát sáng như chó sói.

Sau đó, hán lén lút lấy ra từ trong cái cặp công văn mang theo bên mình hai cốc cà phê Mc Donalds rỗng.

Tiếp theo sau đó, hán đem cái khuôn mặt đồng bằng Hoa Bắc kia tới gần tôi, dùng giọng điệu hưng phấn nói nhỏ: “Nghe nói, cà phê Mc Donalds có thể miễn phí nếu dùng lại cốc, ngày hôm qua, ta nhờ người đồng nghiệp của ta sau khi uống xong đưa cái cốc cho ta, như vậy một xu cũng không mất, lại có thể được uống cà phê. Yên tâm, cái cốc này ta đã rửa sạch sẽ, người chờ đi, ta đi lấy cà phê cho người.”

Nói xong, hán hùng dũng oai vệ khí phách bùng bùng cầm hai cái cốc cà phê mà người khác đã uống tiếp tục đi lấy cà phê.

Tôi ngăn người đứng tại chỗ, mỗi một tác da thịt trên người, cũng bắt đầu nứt ra, rơi xuống.

Không hổ là cường đại Diệp Hào.

Không bao lâu, Diệp Hào cầm theo cà phê trở lại.

Tôi cười cứng ngắc, đưa tâm ý của hán đẩy sang một bên.

Diệp Hào bình thường khách khí, ân cần nói: “Uống đi, đừng khách khí, uống xong ta lại đi lấy thêm.”

Tôi cắn chặt chiếc khăn tay nhỏ bé của tôi, yên lặng rơi lệ.

Diệp Hào uống xong một cốc cà phê, sau đó đánh ợ một cái, vỗ vỗ bụng, nói: “Đúng rồi, ta đã chuẩn bị cho người một món quà sinh nhật.”

Nghe vậy, con người đã trở thành tro bụi của tôi, ngay lập tức một lần nữa bùng cháy lên một ngọn lửa sinh mệnh.

Bởi vì, Diệp Hào lấy từ trong túi áo ra một cái hộp tơ nhung màu đen.

Chính là chiếc nhẫn cầu hôn trong phim thần tượng dùng cái loại hộp đó.

Tiểu tâm can của tôi, nhất thời “Bùm bùm” nhảy không ngừng.

Có thể làm cho Diệp Hào tổn kém như thế, tôi thật sự rất may mắn, phải thấp hương tổ tiên ngay a.

Ngay sau đó, Diệp Hào mở cái hộp ra, lấy ra đồ vật bên trong, nhẹ nhàng đeo vào ngón tay của tôi, khuôn mặt màn hình phẳng kia, khảm nạm bên trong cặp mắt, lóe ra tia đắc ý: “Như thế nào, thích không?”

Tôi nhìn vật trên ngón tay mình ở dưới ánh đèn không ngừng lóe sáng, tiếp tục cắn chiếc khăn tay nhỏ, than vãn khóc lớn.

Trên ngón tay của tôi, là một cái nhẫn hình dạng khoen khui nước ngọt[1] vô cùng lộng lẫy vô cùng mát hớn, vô cùng làm rạng rỡ gia môn vô cùng "son

trại" (*hàng nhái*).

Bên trong nước mắt trong suốt của tôi, Diệp Hào đem cái hộp tơ nhung màu đen kia lần nữa bỏ trở lại trong túi xách của mình, giải thích: “Đây là ta mượn của đồng nghiệp, đợi lát nữa còn phải trả lại.”

“Bùm bùm”, thiên lôi cuộn cuộn, tôi bị sét đánh phải vỗ ngực liên tục, vô cùng bị thương, cái miệng nổ tung, cứ dài bay tứ tung.

Diệp Hào, người quả nhiên là thể hệ mới khai sơn quái dị.

Trong cuộc đời mỗi người, đều sẽ gặp phải một người mà không cách nào chiến thắng.

Diệp Hào chính là người đó trong cuộc đời của tôi, lượng máu của tôi đã không đủ, không cách nào tiếp tục trải qua những ngày hành hạ tiếp theo khác.

Vì vậy, bên trong tiệm đồ ăn nhanh ở Mc Donalds, vào ngày sinh nhật 25 tuổi của tôi, tôi và một tên cường đại nam nhân, chia tay.

Nghe tuyên ngôn chia tay của tôi, Diệp Hào há to mồm, khuôn mặt kinh ngạc.

Bởi vì như thế, khuôn mặt màn hình phẳng kia không lý do kéo dài gấp hai lần.

Thật là thảm không nổi nhìn

Vì an ủi tâm hồn bị tổn thương của Diệp Hào, tôi nói mời hắn ăn hamburger cánh gà.

Bởi vậy, Diệp Hào ngay lập tức mặt mày hớn hờ, hoàn toàn giống như người không có chuyện gì vậy.

Trên đường về nhà, tôi u oán, thì ra tôi còn không bằng một cái hamburger cánh gà.

Chẳng qua, với loại hành vi này của hắn đã quen – tôi liền như vậy cho qua.

Ý tôi là chỉ, trước kia có vô số lần cùng Đồng Điều ăn uống đều không phải trả tiền, tôi cũng không phải biểu hiện ra bộ dáng hắn còn không bằng một khối thịt bò sao?

Khi đó, tâm tình của Đồng Điều là như thế nào đây?

Tôi không biết được.

Trong khoảnh khắc cùng Diệp Hào chia tay, lòng của tôi nháy mắt trống rỗng.

Tâm trí tôi trở nên sáng suốt, đương nhiên biết nguyên nhân không phải là bởi vì tôi chợt ý thức được mình đã yên lặng yêu Diệp Hào.

Mà là bởi vì, sau khi không phải cùng Diệp Hào đấu đá, toàn bộ tinh lực của tôi, phỏng chừng sẽ dùng để nhớ tới Đồng Điều.

Tôi thật sự rất khó hiểu, tại sao kể từ khi Đồng Điều rời đi, tôi mỗi ngày càng nhớ hắn nhiều hơn.

Chẳng lẽ giống như câu châm ngôn kia: Nhân tính bản thiện (*bản chất con người vốn dễ thiện*)

Lúc người đang ở bên cạnh, trước giờ chưa bao giờ quý trọng, mà khi người ra đi, mới bắt đầu nhưng nhớ.

Đúng vậy, tôi luôn luôn nhớ tới Đồng Điều.

Hơn nữa, ngay cả bản thân tôi cũng bắt đầu phân biệt không rõ, tôi ở lập trường nào nào mà nhớ hắn.

Là bạn, hay là một người hắn thầm yêu?

Lúc trước Đồng Điều ở bên cạnh tôi, tôi vội vàng tìm cách đối phó sự tấn công mạnh mẽ của hắn, không có sức lực để suy xét mấy vấn đề này.

Mà hiện tại, hắn rời đi, toàn bộ tình cảm, bắt đầu nổi lên trong lòng.

Tôi mơ hồ phát hiện, có lẽ, tình cảm của tôi đối với Đồng Điều, có một chút mà ngay cả mình cũng không rõ.

Chẳng qua, bây giờ nghĩ những thứ này còn có tác dụng gì?

Không phải hắn đã đi rồi sao?

Tôi thở dài, tiếp tục hướng nhà đi tới.

Đang đi trên đường lát đá ở tiểu khu, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Có một loại không thích hợp quen thuộc.

Trải qua mấy ngày nay, tôi luôn cảm thấy, có lúc đi ở trong tiểu khu, sống lưng sẽ phát run.

Giống như là có người đang âm thầm nhìn tôi chăm chăm.

Hàn Thực Sắc tôi tuân theo pháp luật, đối với quốc gia xã hội là một dân chúng thiện lương vô hại, cho nên cục an ninh quốc gia cùng các chú cảnh sát sẽ không làm chuyện như vậy.

Hàn Thực Sắc tôi thề ngân hàng cũng không có tiền dư, cho nên những tên tội phạm bất cóc cướp tài sản cũng không phải vất vả như vậy.

Hàn Thực Sắc tôi tưởng mạo cách xinh đẹp như thiên tiên còn xa lắm, mặt khác, dù tính là tội phạm mưu đồ quấy rối tình dục muốn làm gì tôi, không chừng kết quả lại còn bị tôi làm ngược lại.

Ngay cả vài cái khả năng thường xuyên gặp nhất cũng không phải, như vậy, có thật là có người nhìn chăm chăm tôi, hay là tôi quá đa nghi.

Tôi dùng một đôi mắt ra-đa nhìn tứ phía, rất nhanh tìm được kẻ tình nghi phạm tội.

Tên kia mặc áo somi trắng, dắt con chó Labrador – soái ca Tiêu Thường, hắn đang nhìn trộm tôi.

Tôi bước ba bước làm hai bước, chột xông tới, hét lớn một tiếng: “Ngươi và ta rõ ràng có cùng giới tính, sao lại không có việc gì mà lại nhìn lên ta?”

Có lẽ là bị tôi lớn tiếng làm cho sợ run, Tiêu Thường một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, nói: “Không phải, ta thật ra vừa rồi mới chỉ nhìn ngươi liếc mắt một cái.”

Tôi chết cũng không tin: “Ta mấy ngày nay, luôn cảm thấy có người tiến hành rình trộm ta, tiểu khu này, trừ ngươi ra, không có người nào có khả năng này. Nói, ngươi có phải đang yêu ta?”

Tôi mặt dày chất vấn một phen như vậy, hơn nữa bộ mặt hung thần dữ tợn, thành công làm cho Tiêu Thường soái ca sợ tới mức linh hồn bay ra.

Hắn vội giải thích: “Cũng không phải a, tiểu khu này còn có người có khả năng rình trộm ngươi.”

Hai mắt tôi trừng thành chuông đồng: “Ai?”

Tiêu Thường ghé sát vào tai tôi, bô lô ba la nói một hồi.

Sau đó, ánh mắt của tôi, chậm rãi, chậm rãi đóng lại.

Buổi tối lúc 11 giờ.

Đêm khuya vắng người, thật sự là thời cơ tốt để hồng hạnh vượt tường cướp đàn ông.

Cửa phòng nhà Kiều bang chủ, giờ phút này lặng lẽ mở ra.

Tiếp theo, một bóng người cao thẳng từ bên trong đi ra.

Hắn lặng lẽ không một tiếng động đi qua hành lang, hướng về phía thang máy đi tới.

Nhưng mà, ngay tại chỗ rẽ ngoặt, người kia dừng bước.

Bởi vì hắn thấy, tôi đang dựa lưng vào vách tường, hai tay khoanh trước ngực, miệng ngậm một cây kẹo mút, đuôi mắt hướng về phía hắn đảo qua, hừ nhẹ một tiếng: “Đồng Diêu, xin chào a.”

Đúng vậy, người nọ, chính là Đồng Diêu.

Buổi chiều hôm nay, Tiêu Thường nói với tôi, hắn mấy ngày này, thường xuyên nhìn thấy cái vị soái ca thích dùng tay trái mà mình đã từng coi trọng kia xuất hiện ở tiểu khu này.

Dĩ nhiên đều là vào ban đêm.

Vị soái ca quen dùng tay trái.

Cũng chính là... Đồng Diêu.

Hóa ra, Đồng Diêu luôn luôn lặng lẽ không một tiếng động ẩn nấp bên cạnh tôi.

Cân nhắc qua loa, trong tiểu khu này, nơi có khả năng che giấu hắn nhất, chính là cái nhà để trống lâu ngày của Kiều bang chủ.

Cho nên, tôi đêm hôm khuya khoắt ở đây mai phục, quả nhiên vừa vắn bắt được Đồng Điều đang muốn ra ngoài mua đồ.

[1] cái nhãn hình dạng khoen khui nước ngọt

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Thang máy đại gian đại ác

Giờ phút này, tôi chân mang giày ống đen tua rua, mặc quần ống chèn, đầu đội nón cao bồi thời thượng, là hàng nhái theo hình ảnh đàn chị của Sài Sài.

Thực không dễ dàng gì, vì muốn thổi phồng khí thế, nón cao bồi này là phải ngồi taxi đi chợ mua.

Lúc đầu muốn ngâm cọng cỏ rom rạ gì đó nhưng lo lắng cây cỏ trong vùng đang được làm xanh dưới lầu tiểu khu, đoán chừng đều có dính hay không dính phân hóa học của mấy con chó tưới tiêu, cho nên, cuối cùng vẫn là mua kẹo que ngâm.

Khí thế trong nháy mắt yếu đi rất nhiều.

Bất quá, có chút ít còn hơn không.

Tôi miễn cưỡng nâng mí mắt: "Như thế nào, bây giờ còn có gì để nói không?"

Đồng Điều nhìn tôi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Sau đó, hần từ từ đưa tay lên trước mắt tôi, búng tay một cái “bật”.

"Ảo giác, sinh mệnh chính là một hồi ảo giác, hiện tại ngươi nhìn thấy ta, cũng là ảo giác." Hần thôi miên như thế.

Ảo cái đầu ngươi!

Tôi tức giận bùng bùng, ném que kẹo, tiến lên từng bước, nắm cổ áo Đồng Điều, chất vấn: "Ngươi lại có thể lừa gạt ta, ngươi lại còn dám lừa gạt ta, nói nào là đi du lịch nước ngoài, nói nào là không có ngày về, làm hại ta....."

Lời tôi nói lúc này hoàn toàn không có chạy qua đại não đã theo miệng phát ra.

Nhưng nói đến đây, tôi giống như bị ông chú quái gở sờ mông, toàn thân run lên, sau đó mím chặt đôi môi.

Nghe vậy, mắt Đồng Điều "Bá" một tiếng bắn sang một tia sáng: "Làm hại ngươi thế nào?"

Làm hại ta nhớ ngươi lâu như vậy.

Đây chính là lời tôi muốn nói lúc này.

Nhưng những lời này, tôi không thể nói ra miệng được.

Cho nên tôi lựa chọn im lặng.

"Làm hại ngươi như thế nào?" Đồng Điều không buông tha tôi, từng bước ép sát.

Đầu óc của tôi chuyển động thật nhanh, muốn nói ra cái gì đó qua loa lấy lệ.

Nhưng đây lại là chuyện khó khăn, trí óc không cẩn thận bị ngấm H₂O rồi, giờ phút này căn bản không nghĩ ra nên nói cái gì.

Mắt Đồng Điều khóa chặt tôi, bên trong tràn đầy màu đen.

Giờ phút này, mặc dù tay của tôi nắm cổ áo hần nhưng hần lại bức bách tôi lui về phía sau từng bước.

Đôi môi tron bóng mọng nước gợi cảm cực hạn, hoàn hảo cực hạn kia của Đồng Điều chậm rãi khép mở, từ ngữ hấp dẫn nhẹ nhàng thoát ra từ bên trong, giống như sợi tơ đẹp để ngọt ngào, vây chặt lấy tôi: "Thực Sắc, nói cho ta biết, ta làm hại ngươi như thế nào?"

Tôi nhớ rõ tôi đã từng nói, Đồng Điều là một yêu tinh công lực thâm hậu.

Lúc này mắt hắn phát sáng tựa một viên ngọc đen.

Màu đen này là loại tinh khiết nhất, tựa như có thể hấp dẫn vạn vật trên thế gian.

Ánh sáng nhu hòa từ phía sau chiếu tới, chiếu sáng khuôn mặt như tranh vẽ của hắn.

Lưỡi hắn như ẩn như hiện, luôn liếm môi như cánh hoa.

Khóe miệng khẽ cong, đóa hoa xinh đẹp kiều diễm liền nở rộ.

Hắn là yêu tinh ngàn năm, tôi là hòa thượng đạo hạnh còn thấp liền bị hắn cám dỗ mất như vậy.

Cám dỗ đến mức tâm viên ý mã.

Cám dỗ đến mức chẳng thể cử động.

Cám dỗ đến mức tưởng niệm phạm trần.

Tôi mắt thấy gương mặt tuần tú của hắn từ từ tới gần tôi, mắt thấy hơi thở hắn phun bên má tôi, mắt thấy hắn cố ý thổi hơi ấm quyển rũ vào tai: "Sắc, nói cho ta biết... Nói cho ta biết."

Tâm can ti phế thận của tôi a! *(lục phủ ngũ tạng của tôi a!)*

Nghe vậy, xương cốt của tôi giống như bị nhúng vào nham thạch nóng chảy, bị hòa tan trong nháy mắt không còn một mảnh, ngay cả mảnh vụn cũng chẳng còn.

Trên người Đồng Diêu có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Cái mũi cao thẳng mềm mại của Đồng Diêu thỉnh thoảng chạm bên tai tôi.

Giọng nói Đồng Diêu ấy nhuộm đầy thanh âm tình ái.

Toàn bộ, đều là cám dỗ.

Tôi cảm giác chân mình như bắt đầu nhũn ra.

Thật là mềm nhũn rồi.

Mà Đồng Diêu lại nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy eo tôi, đồng thời thừa cơ khiến người cả hai áp sát nhau, gần gũi không chừa một kẽ hở.

Hắn đưa môi đến gần má tôi, ôn nhu nói: "Thực Sắc, ngươi nên nói cho ta biết, ngươi sẽ nói cho ta biết, phải không? Ngoan, nói cho ta biết, nghe lời nào."

Hơi thở của hắn lay động mái tóc đen của tôi.

Mà sợi tơ tình cảm của tôi cũng bị tác động cùng.

Thái độ của hắn là một loại sủng nịch, tâm can tôi trong nháy mắt mềm nhũn thành con sên, đỡ thế nào cũng không dậy nổi.

Cảm thụ ấy mất hồn đến nhường nào.

Đầu óc tôi choáng váng nặng nề, miệng không kiểm soát được mà mở ra: "Ngươi, làm hại ta... Làm hại ta..."

"Sao?" Đồng Diêu tiếp tục hỏi, cung chiều sủng nịch mà kiên trì: "Ta làm hại ngươi thế nào?"

Một tiếng "sao" đó của hắn lại kiều diễm vô cùng, nhuộm đầy hương thơm nồng nàn của dục vọng.

Mà cùng lúc đó, môi của Đồng Diêu khẽ sát vào tôi.

Chạm rãi, chạm rãi, chạm rãi...

Ngay khi môi chúng tôi chạm nhau, tôi giống như bị bỏng nước sôi, bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Lão tổ tông của tôi a!

Thiếu chút nữa liền rơi vào tay gãc!

Tôi không kịp nghĩ nhiều liền giương ngón trỏ và ngón giữa đâm về phía Đồng Điều theo bản năng.

Thân thủ Đồng Điều không tệ, thoáng chốc đã tránh được.

Tuy rằng không có tạo ra thương tổn thực sự cho hắn nhưng ít ra cũng ép buộc được Đồng Điều lùi về sau hai bước.

Tôi thừa cơ xoay người, nhấn nút mở thang máy, giống như con chuột bị người đuổi theo, "Vù" một tiếng đã vào bên trong.

Suy nghĩ ban đầu là cửa sẽ đóng rất nhanh, thế nhưng cái thang máy đó đúng là thang máy đại gian đại ác, nó chẳng bao giờ cho người toại nguyện.

Ý của tôi là ngay khi cửa sắp khép kín, một bàn tay nhẹ nhàng linh hoạt ngăn ở giữa.

Cho nên cửa thang máy lại mở ra một lần nữa.

Cho nên yêu nghiệt ngàn năm Đồng Điều vào được.

Tôi lùi nhanh vào góc thang máy, nhìn hắn cảnh giác: "Người muốn làm gì?"

Đồng Điều không nói gì, vô cùng tao nhã đi về phía tôi.

Một loạt hành động tà mị lúc này của hắn vẫn còn để lại ảnh hưởng trên người tôi, chân của tôi vẫn có chút tê dại như cũ, chỉ có thể dựa sát lưng vào vách thang máy, tránh bị trượt trên mặt đất.

Mà như vậy, tôi chỉ còn nước ngồi chờ chết.

Khóe miệng phải của Đồng Điều theo thói quen nhếch lên.

Lưu manh, lưu manh xấu xa!

Hắn dừng lại trước mặt tôi, rồi bỗng nhiên vươn hai tay chống hai bên người tôi, hoàn toàn ôm tôi ở giữa.

Động tác này, thật sự là... bà nội nó mờ ám.

Đầu óc tôi cứng nhắc, chỉ biết hồi hộp nuốt nước miếng.

Đèn thang máy chiếu làm khuôn mặt Đồng Điều lại càng thêm sáng rõ, ánh mắt kia, đen càng thêm đen, nhưng đồng thời, cũng quỳến rũ đến mức muốn tan thành nước: "Ngoan ngoan nói cho ta biết, ta ra đi khiến người đau khổ sao?"

Tôi có cảm giác mỗi tác da của mình cũng đều rời khỏi cơ thể, bay về phía mắt của hắn.

Nếu như có thể đắm chìm vào nơi đó cũng tốt.

Tôi thực không có tiền đồ mà nghĩ vậy.

Có lẽ mê cực tất tỉnh, tôi đột nhiên ý thức được, hình như là ngược rồi!

Rõ ràng tôi tới khỏi bình vẩn tội, vì sao lại bị Đồng Điều truy vấn ngược lại?

Nghĩ vậy, tôi thẳng lưng, nhắc cảm, chất vấn: "Nói, không có việc gì sao người trốn ở đây, có ý định gì đây?"

Mặt Đồng Điều từ từ vươn tới gần tôi, giọng nói mang theo khoái cảm sa đọa cùng hắc ám của địa ngục: "Tim của ta, người hắn là biết rõ."

Khốn nạn, cảm thú, sâu lông!!!

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

Đồng Điều biết tôi sắc dục ngập trời, sức chống cự thấp nên nhiều lần hắn đều dùng chiêu này, nhiễu loạn tâm trí tôi, cảm dỗ lửa dục của tôi, tất cả của tôi đều rơi vào tay gãc.

Đủ lợi hại, đủ ngoan tuyệt, đủ có hàm lượng kỹ thuật.

Tôi vươn tay đặt trên ngực hắn, ngăn cản hắn tới gần tôi: "Nói như vậy, cái gì mà xuất huyết dạ dày, thư viết được một nửa, còn có chuyện tiểu thư ký nói với ta, tất cả đều là giả?!"

Nghĩ đến đây, tôi bắt đầu mài răng nanh sắc nhọn, chuẩn bị cắn một cái cho hắn rơi đầu.

Giống như bọ ngựa cái ăn bọ ngựa đực vậy.

Nhưng khoan đã, chúng nó là sau khi giao phối mới ăn, tôi đây có nên gian dâm Đồng Điều trước mới ăn hần sau?

Quên đi, càng nghĩ càng thái quá, tôi phục hồi tinh thần, hùng hổ nói: "Đồng Điều, thì ra tất cả đều là giả, người là một kẻ lường gạt!!!"

"Một số là thật, một số là giả." Đồng Điều không chút kích động mà giải thích, tay hần, không biết từ khi nào đã ở bên gáy tôi, như có như không mà chạm vào: "Dạ dày xuất huyết là thật, thư viết một nửa là thật, nằm viện cũng là thật. Chỉ có chuyện ra đi là giả, bởi vì... Ta sẽ không rời đi, ta đã chịu đựng lâu như vậy, nếu muốn rời đi, ta đã sớm đi rồi."

Tay Đồng Điều trượt trên cổ tôi, ngón tay thon dài sạch sẽ, mỗi một chỗ chạm vào đều dẫn dắt rung động tươi đẹp, lại từ chỗ đó truyền đến toàn thân.

"Như vậy, nếu ta và Ôn Phủ Mịch ở bên nhau thật thì sao?" Tôi hỏi, hô hấp vì cử chỉ của hần mà đình trệ trong nháy mắt: "Nếu, đúng là như vậy, người sẽ rời đi sao?"

"Sẽ không." Giọng nói của Đồng Điều rất mềm rất nhẹ, cũng rất kiên định: "Tuy rằng làm như thế có thể không quang minh lỗi lạc lắm, nhưng mà, các người đã chia tay một lần, không chừng sẽ chia tay lần nữa, khi đó, ta sẽ thừa dịp chen vào, đoạt lại người."

Nghe thấy lời này, trong tim không hiểu tại sao bỗng nhiên có chút ngửa ngửa và ảm ảm.

"Còn chuyện thư ký nói cái gì, ta hoàn toàn không biết." Đồng Điều giải thích: "Bọn họ thật sự cho là ta đã rời đi, để diễn càng giống thật, ta quyết định lừa cả bọn họ."

Xem ra, số người bị hại từ khi vụ lừa gạt này xảy ra lại tăng lên nhanh chóng.

"Vậy tại sao thư ký lại nói giúp người?" tôi hoài nghi.

"Bởi vì," Đồng Điều cười mê hoặc lòng người: "Tâm tư của ta, bình thường nàng đều nhìn thấy."

Nói như vậy cũng đúng, thư ký đi theo Đồng Điều cả ngày, biết tâm tư của hần cũng không có gì kỳ quái.

Như vậy, lời thư ký nói lần đó là thật?

Trong nháy mắt, tim lại rung động một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Đẳng cấp cao (thượng)

"Thế nhưng, sao người lại gạt ta, chơi vui lắm sao?" Tôi trừng hần.

"Bởi vì" tay của Đồng Điều, vẫn ở trên cổ tôi nhẹ nhàng di chuyển, mỗi một lần chạm vào, đều tạo ra những mẩn cảm nho nhỏ, toát ra trên làn da của tôi: "Ta đang chờ người thời gian, để nhìn rõ trái tim mình."

Nghe thấy vậy, kẽ ngón chân của tôi bỗng nhiên co rút lại.

Nhìn rõ trái tim mình.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ những ngày gần đây, những nhớ nhung của tôi đối với hần, đều là kết quả của cái "nhìn rõ trái tim mình" sao?

Tôi không dám tin, nhanh chóng lắc đầu.

Không có khả năng, không có khả năng, đó chỉ là thói quen mà thôi.

"Ta nghĩ, ta cũng không phải không có cơ hội." Đồng Điều nhìn tôi, khóe miệng khẽ động, cái loại đẹp trai xấu xa này lại bắt đầu lan ra trên mặt của hần: "Thực Sắc, người nói đi?" Tôi nuốt nuốt nước miếng, khăn trương nhìn hần.

Lại nữa rồi, lại nữa rồi, lại nữa rồi.

Đồng Điều lại vừa bắt đầu phóng điện xèo xèo xèo xèo!

Quả nhiên, đôi mắt của hần, nhất thời mềm mại thành một dòng xuân thủy, muốn tôi sa vào, đồng thời, lại là yêu mị khôn cùng, hồn xiêu phách lạc.

Xương cốt của tôi vừa mới đông cứng thành hình, lại bắt đầu mềm nhũn.

Mắt thấy Đồng Diêu hơi tiến gần về phía tôi, mắt thấy tôi sẽ chịu khổ với thủ đoạn thâm độc, mắt thấy tình hình không thể xoay chuyển.

Tôi cái khó ló cái khôn, hét lớn: "Đồng Diêu, ta cảnh cáo ngươi không được lại đây, nếu không, nếu không... ta sẽ phóng rắm cho ngươi ngửi!"

Một chiêu này vừa nói ra, ngay cả bản thân cũng phải tự bội phục mình.

Bình thường, vũ khí sinh hóa của tôi cho dù có ở khu vực không khí thông thoáng, cũng có thể tạo nên lực sát thương vô cùng lớn.

Mà hiện tại, trong cái không gian nhỏ hẹp này, vừa mới phóng ra, chẳng phải là sinh vật cũng không sống nổi sao?

Tôi vốn tưởng rằng, Đồng Diêu sẽ bị câu nói của tôi làm cho sợ hãi tới mức trốn vào trong góc thang máy.

Giờ chơi hoài, rắm của Hàn Thực Sắc tôi đó, ai dám xem thường?

Thế nhưng, Đồng Diêu không có chút gì gọi là thần sắc hoảng hốt, chỉ thấy hắn mỉm cười, sau đó thốt ra một câu khiến cho tôi đổ mồ hôi lạnh: "Được a, dù sao ta cũng có cảm giác muốn phóng rắm, chúng ta cứ cùng nhau làm đi."

Tìm gan phèo phổi thận của tôi a.

Quá sức lợi hại rồi.

Diêm La Vương bị xuyên thủng quần đồ của tôi a.

Cư nhiên gặp được cao thủ.

Bình thường lúc vừa nghe nói tôi muốn đánh rắm, tất cả mọi người đều là nghĩ xa bao nhiêu liền chạy xa bấy nhiêu.

Chỉ có mỗi Đồng Diêu là khí định thần nhàn, mặt không đỏ, tim không đập mà nói muốn cùng tôi đánh rắm.

Quả nhiên là yêu nghiệt!

Lúc tôi vô cùng kinh ngạc, gương mặt Đồng Diêu tiếp tục tiến về phía tôi.

Tay tôi không thể cử động, miệng không thể nói, đầu óc không thể suy nghĩ, rắm cũng không thể phóng, chỉ có thể trơ mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú của Đồng Diêu đang đánh úp về phía tôi.

Ngay lúc sai lầm lớn sắp tạo thành, ngay lúc khí tiết già của tôi sắp khó giữ được, thang máy bỗng nhiên tối sầm lại.

Tiếp theo đó, đèn báo động tự động chớp sáng.

Xem ra, là thang kẹt rồi.

Cho nên vào cái thời khắc tôi đi vào đã nói, cái thang máy đại gian đại ác, cái thang máy đại gian đại ác này!!!

Tôi từ trước đến nay có chút chứng hơi sợ hãi trong thang máy. Vô cùng lo lắng có một ngày thang máy sẽ nhanh chóng rút xuống, mang theo tôi ở bên trong ngã chết tươi.

Cho nên, từ giờ phút này, bắt đầu xuất hiện sắc mặt tái nhợt, khó thở, hiện tượng tim đập loạn xạ.

Lúc Đồng Diêu thông qua điện thoại trong thang máy kêu các nhân viên có liên quan xin giúp đỡ, xoay người lại, lại nhìn thấy tôi trong tình trạng như vậy.

"Đừng lo lắng" hắn đi tới, sát bên cạnh tôi, an ủi: "Nơi này rất an toàn."

"Mới không an toàn!!!" Tôi từng hân: "Mọi chuyện đều do ngươi gây ra, đợi lát nữa nếu như ta rút thành đồng thịt vụn, ta nhất định để nguyên hình như vậy đến dọa ngươi!"

Đồng Diêu cười sờ sờ đầu của tôi: "Ngoan lắm, ngay cả đến lúc đó, vẫn nghĩ đến ta."

Tôi không thể không thừa nhận, da mặt Đồng Diêu có đôi khi còn dày hơn so với tôi.

Nhưng tôi cũng không còn rảnh để để ý tới hắn, tôi vô cùng hồi hộp mà dựa vào vách thang máy, liều mạng thở dốc.

Rất khủng bố.

Tôi lại nhớ tới lời cảnh báo trước đây của Đồng Diêu nói với tôi.

"Gặp phải tình huống này, trước khi thang máy rơi xuống đất một giây nhất định phải nhảy dựng lên, là có thể giảm bớt tổn thương đối với cơ thể."

"Nếu ta không cẩn thận nhảy sớm thì sao?"

"Yên tâm đi, khi đó ta nhất định sẽ mua cho ngươi cái vòng hoa thật lớn."

Mà bây giờ xem ra, không chừng phải là Sài Sài giúp chúng tôi mua hai cái vòng hoa thật lớn rồi.

Đang lúc tôi khẩn trương đến toàn thân cứng ngắc, Đồng Diêu bỗng nhiên ôm ngang tôi lên.

"Ngươi làm... làm gì?" Tôi kinh hãi.

Đồng Diêu cúi đầu, nhìn tôi, cười vô lại: "Như thế này, cho dù thang máy có rơi xuống, có ta ôm, thân thể của ngươi sẽ ít bị thương hơn."

"Vậy không phải ngươi sẽ vô cùng thảm sao?" Tôi kêu gào nói.

"Yên tâm, một giây trước khi nó rơi xuống đất ta nhất định sẽ nhảy lên." Đồng Diêu thoải mái mà trả lời.

"Ngươi tự tin như vậy sao?" Tôi tò mò.

"Dù sao, ngươi cũng ở trong lòng ta không phải sao?" Đồng Diêu nói như vậy.

Chẳng biết tại sao, ở khoảnh khắc đó, tôi bỗng nhiên cảm thấy, người này, thật đúng là đàn ông.

Đồng Diêu không cần nhảy lên, bởi vì thang máy không có rơi, ba phút đồng hồ sau, có điện lại.

Tôi nhanh chóng ở trong ngực hắn nhảy ra, cửa thang máy mở ra, liền xông ra ngoài, tiếp đó dựa vào trên vách tường thở dài.

Rốt cuộc chân cũng đứng trên mặt đất rồi.

"Không có chuyện gì rồi." Đồng Diêu đi tới, vỗ về lưng của tôi.

Không có chuyện gì? Chỉ cần có ngươi sẽ không có chuyện gì.

Tôi điều chỉnh hô hấp thật tốt, sau đó ngẩng đầu lên, nâng cái nón cao bồi lên, nói "Được rồi, ngươi về nhà mình đi."

"Tại sao?" Đồng Diêu ngoắc ngoắc khoe miệng: "Ta gần đây đều ở chỗ này."

"Ngươi không có việc gì ở đây làm chi?" Tôi cời cái nón cao bồi ra, làm quạt quạt gió: "Ta nói này, ngươi nên làm gì thì làm đi, quay về tiếp tục xây nhà, bán giá cao, làm kinh doanh bất động sản không hợp pháp của ngươi đi."

"Ngươi đang lo sợ chuyện gì sao?" Trong con ngươi hắc ngọc của Đồng Diêu, màu đen dày đặc cuộn cuộn.

"Làm gì có? Tại sao ta phải sợ? Ta làm gì sợ hãi? Ngươi có cái gì mà phải sợ hãi?" Tôi liên tục hỏi bốn câu, đốc sức chứng minh chính mình... đúng là đang lo sợ thật.

Chuyện này không biết còn tốt, hiện tại chân tướng đã rõ ràng, nghĩ tới Đồng Diêu như quả bom hẹn giờ ở dưới nhà mình, toàn thân tôi như là có con kiến đang đi chuyển.

Xem ra, tôi đúng là đang lo sợ. Trải qua một trận trêu đùa của Đồng Diêu, tôi đối với quan hệ của hai chúng tôi cảm thấy rất hoang mang.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Đẳng cấp cao (hạ)

Là bạn bè hay là nam nữ mờ ám?

Đây quả thực là một vấn đề lớn.

Đã trên mức bạn bè nhưng vẫn chưa đến mức là người yêu, đây là cảm giác của tôi đối với Đồng Điều.

Trước kia, cả hai hoàn toàn chỉ là bạn bè bình thường, nhưng trong khoảng thời gian hấn rồi đi này, tôi hiểu ra được những hy sinh âm thầm của Đồng Điều đối với tôi, đồng thời cảm nhận được điều gì đó trước kia tôi chôn sâu trong lòng nên không nhận biết được.

Tôi nghĩ rằng giống như Đồng Điều từng nói: tôi ý thức được, tôi với hấn, cũng có chút cơ hội phát triển trên con đường quan hệ cầu nam nữ.

Nhưng sau nhiều năm làm bạn bè tốt như vậy, người nói trong một lúc bỗng nhiên cùng hấn nảy sinh quan hệ nam nữ, xét về chiều ngang thì so với cầu Trường Giang còn dài hơn.

Bây giờ tôi không cách nào đáp ứng kết giao cùng Đồng Điều.

Bởi vì nếu tiếp theo, sau một khoảng thời gian thật lâu, tôi vẫn ở tình trạng như vậy, không thể đem quan hệ với Đồng Điều thăng hoa thành tình yêu, vậy tôi nên làm cái gì bây giờ?

Thật là khó khăn.

"Người đã muốn cho ta một chút thời gian cũng như không gian tự do, vì sao lại không làm người tốt đến cùng, một lần nữa cho ta chút tự do?" Tôi tỏ ra thấu hiểu tình ý cùng lí lẽ: "Để cho ta suy nghĩ kĩ càng một chút?"

Tôi néo vào đuôi trong của mình, nhờ đó chút ít nước mắt vì cảm giác đau mà nảy lên hốc mắt tạo ra dòng lệ đau đớn làm động lòng người hoặc là tự cho là nét mặt khổ sở động lòng người: "Làm ơn đi."

Đáng tiếc, ngay cả Diêm La vương mặc quần đỏ bị thùng trời đánh kia cũng không ảnh hưởng gì đến hấn, Đồng Điều cứ nhiên không chút động đậy: "Cho người chút không gian và thời gian vậy cũng đủ rồi, điều bay đi khắp muôn nơi, cũng cần có một sợi dây để giữ lại chứ, không phải sao?"

"Hơn nữa," Đồng Điều hơi nhắm mắt lại, con người kia như ngọc tối thực hoa lệ, ánh sáng trong đó lưu chuyển làm động lòng người: "Cái mà người gọi là suy nghĩ, chẳng phải là uống vào mấy viên thuốc ngủ rồi mê man, không thêm màng đến chuyện bên ngoài, chỉ biết trốn tránh thôi sao?"

Quả nhiên là Đồng Điều, thật là hiểu rõ tôi.

Đây quả đúng là tính toán của tôi.

Nhưng tôi đã nổi giận: "Người làm như vậy chẳng khác gì theo dõi người khác!"

"Người cũng có thể giám thị lại ta mà." Đồng Điều nhún nhún vai.

"Ta mới không có biến thái như người." Tôi lấy cái mũi cao bồi "ba" một tiếng đập vào mặt hấn, nói: "Ta quả không được hành động của người, nhưng người không được đến phiền ta!"

Nói xong, tôi giậm chân "bịch bịch bịch bịch bịch bịch" chạy về nhà ngay.

Tôi biết nếu bị tôi phát giác rồi, Đồng Điều sẽ xuất ra tất cả thủ đoạn, đến dụ dỗ tôi.

Tôi nhất định phải kháng cự giống như chống lại viên đạn bọc đường của giai cấp tư sản, chống lại sự công phá của sắc đẹp nhu tình như hấn.

Tôi nhất định phải lừa hấn đi, để cho lòng của mình biến thành yên tĩnh.

Chỉ khi tâm trạng bình yên, tôi mới có thể tự suy xét mối quan hệ với hấn rốt cuộc nên phát triển như thế nào mới chính xác..

Nhưng mà, lúc ở trước mặt Đồng Điều, tôi đều luôn thất bại.

Buổi sáng ngày hôm sau, tôi cào cái đầu ồ gà của mình, ngáp một cái mở cửa lấy báo, liền nhìn thấy Đồng Điều đang đứng trước cửa nhà tôi, trong tay đang bung bữa sáng hấn mua cho tôi.

Vì thế tôi liền biết, người này mới sáu giờ sáng đã rời khỏi giường, mua xong bữa sáng liền đứng chờ ở trước cửa nhà tôi, cũng không gõ cửa, chủ yếu là muốn tôi tôi tự nhiên tỉnh giấc.

Ngày đầu tiên, tôi bỏ qua.

Ngày hôm sau, tôi lại bỏ qua.

Ngày thứ ba, tôi lần nữa bỏ qua.

Đến ngày thứ tư, dù cho ý chí tôi có sắt đá cỡ nào cũng không bỏ qua được.

Người nghĩ xem, một anh chàng đẹp trai mỗi ngày trời tờ mờ sáng liền bung đồ ăn sáng nóng hôi hổi đến đứng chờ trước cửa nhà người, còn sợ đánh thức người, không dám ấn chuông cửa, cứ như vậy lẳng lặng đứng chờ mãi cho đến khi người tự động tỉnh giấc.

Chỉ cần nghĩ đến ngoài cửa có một người đứng chờ tôi như vậy, làm sao mà tôi ngủ được.

Nhưng mỗi lần khuyên hấn không cần làm điều này nữa, Đồng Diêu liền nói một cách văn vẻ bình thường: "Yêu người, là chuyện của một mình ta, không can dự gì đến người."

Tâm can tỳ phé thẹn của tôi a.

Ngọc hoàng đại đế mặc tả lót của tôi a.

Như Lai phật tổ phát triển tình yêu nơi công sở với Quan Âm bồ tát của tôi a.

Hấn học theo Từ Chí Ma[1], ôm ấp thâm tình nói một câu: "Sắc Sắc, hứa với ta một cái tương lai đi."

Đúng vậy, cho không bữa sáng là chuyện của hấn, tôi không thể can thiệp.

Nhưng mỗi ngày đều làm tôi không ngủ lại giấc, chính là chuyện của tôi.

Không còn biện pháp nào khác, tôi bị ép bất đắc dĩ, chỉ có thể đem chìa khóa sớm cướp lại từ tay hấn, lần nữa trả lại cho Đồng Diêu.

Tôi cho phép hấn mỗi buổi sáng có thể tự do ra vào nhà tôi, đem bữa sáng đặt ở trên bàn, không cần phải cứ đứng ở cửa chờ đợi.

Nhưng, tôi trăm ngàn lần cũng không thể tưởng tượng được, đây mới chỉ là bước đầu tiên của cơn ác mộng.

Vốn là bình thường tôi có thói quen lúc ngủ không mặc gì hết, nhưng hiện tại vì không để cho hấn vô duyên vô cớ nhìn thấy nên tôi chỉ mặc một chiếc áo ngủ, ít nhiều đều không thấy thoải mái.

Quan trọng hơn là mỗi ngày Đồng Diêu mở cửa vào, sau khi đem bữa ăn sáng để trên bàn xong cũng không rời đi ngay lập tức.

Hấn cứ nhiên đi đến trước giường tôi xem tôi ngủ.

Tôi thường nằm mơ, thấy Ultraman phóng ra ánh sáng giết người từ trong ánh mắt đến giết tôi.

Mỗi lần tỉnh dậy đều thấy Đồng Diêu ngồi xôm cạnh giường dùng cặp mắt phong lưu vô hạn nhìn tôi chăm chăm.

Tôi thực không còn cách nào khác.

Bởi vì như thế, tôi sẽ bị dọa đến chết mất.

Mà sau khi tôi bị dọa đến thất kinh hồn vía, bàng quang liền co rút lại, đôi khi bản thân không khống chế được cộng thêm kim lòng không đậu làm rơi ra hai ba giọt.

Chính vì vậy mà buổi tối hôm đó, tôi bất chước giống đội du kích lén lút giặt sạch ra trải giường của mình.

Cuối cùng cũng có một ngày, tôi giặt ra trải giường đến điên cuồng, liền phát giận đối với Đồng Diêu, ra lệnh cho hấn từ nay về sau không có việc gì thì đừng ngồi bên giường ngắm tôi.

Tôi cũng thực kì quái, buổi sáng lúc mới tỉnh dậy, mặt toàn là dầu, ghèn trong mắt còn chồng chất, mặt thì phù thũng, cũng không biết có cái gì đẹp nữa?

Đồng Diêu lúc đó đồng ý rồi.

Nhưng vào ngày hôm sau, lúc tôi tỉnh lại liền phát hiện ra - hấn ta cứ nhiên nằm cạnh tôi!

Tôi vội ngồi bật dậy trên giường.

Kiểm tra lại quần áo của chính mình: không có dấu vết bị cời ra.

Kiểm tra lại ngực của mình: hình như không có dấu hôn.

Tôi đem sự chú ý cẩn thận chuyển xuống vùng thân dưới: hình như cũng không có dấu vết đã làm qua, đương nhiên, nếu Đồng Diêu là cây tăm xia răng thì khỏi phải nói nữa.

Xem ra sự trong sạch vốn chẳng có gì là trong sạch của tôi tạm thời vẫn chưa bị cướp rồi.

"Đồng Diêu, sao người còn có thể cảm thú hơn cả ta nữa?" Tôi vô cùng đau đớn chất vấn hấn: "Cứ nhiên thừa dịp ta ngủ, đến đeo bám ta."

"Thực xin lỗi," Đồng Diêu xin lỗi, nhưng mà ánh mắt lại không phải như vậy.

Vì ngay sau đó hắn nói tiếp: "Đề bồi thường, đêm nay ngươi cứ ngủ cùng ta đi."

Tâm can tỳ phé thận của tôi a.

Vương mẫu nương nương dùng Durex hình xoắn ốc để gia tăng khoái cảm của tôi oi.

Người này đến tốt cùng là ai a.

[1] *Từ Chí Ma: Nhà tân văn, nhà thơ hiện đại, là anh họ của Kim Dung*

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Hoà Thị Bích cùng Tuyệt thế bảo kiếm

[1] *Hòa Thị Bích: là ngọc nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, trong mấy trăm năm lưu truyền của nó, được mệnh danh là “Vô giá chi bảo”*

Bởi vì nhưng hành động quá giới hạn của Đồng Diêu, tôi quyết định tịch thu chìa khóa của hắn.

Đồng Diêu ngoan ngoãn đem cái chìa khóa giao ra, không có chút dấu hiệu phản kháng.

Nhưng mà sáng sớm hôm sau, khi tôi mắt nhắm mắt mở ra mở cửa thì thấy Đồng Diêu vừa bung sữa đậu nành mùi thơm nức vừa cầm theo bánh quẩy sáng bóng đứng ở cửa.

Thấy tình huống này, tôi há to miệng, lại quên khép lại, làm cho luồng khí như mùi trứng thối quanh co khúc khuỷu nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Do đạo này khí trời bắt đầu nóng, tuy rằng là buổi sáng, nhưng mồ hôi đã che kín trán Đồng Diêu.

Sợi tóc tóc dính vào trên gò má hắn, tuy không nhếch nhác, lại làm cho người ta tự dưng sinh ra một chút thương xót.

Hơn nữa, tay phải bung sữa đậu nành nóng hôi đã nổi lên vết đỏ.

Đồng Diêu hoàn toàn xuất ra một bộ dạng không có nửa câu oán hận, lại âu yếm nhìn tôi.

Ý là: không sao, mặc sức chà đạp ta đi, tra tấn ta đi, SM ta đi, ta có thể chịu được!

Ngài có thể chịu được, tôi không có khả năng gánh vác a!

Không có biện pháp, tôi chỉ có thể thất bại đem chìa khóa giao cho hắn lần thứ hai.

Quan con mẹ nó, khi tôi ngủ nằm mơ, không chỉ có lỗ chân lông chảy ra dầu nhờn, mà còn có nghiến răng, chảy nước miếng nữa.

Nếu Đồng Diêu có thể ăn tôi như vậy, coi như là hắn có bản lĩnh!!!

Đồng Diêu không có bụng đói ăn quăng, hắn mỗi ngày chỉ nằm ở bên tôi, nhìn tôi, thỉnh thoảng đưa tay vuốt nhẹ lên da tôi.

Vào những lúc như thế này, tôi trong lúc nửa tỉnh nửa mộng, sẽ bình tĩnh chuẩn xác hướng về phía hắn hà ra một hơi.

Tiếp theo, liền nghe thấy âm thanh vật nặng trên giường quay cuồng rơi xuống đất.

Lúc này, khoe miệng của tôi sẽ nở rộ ra một nụ cười đầy mỡ.

Đồng Diêu ơi Đồng Diêu, nếu mỗi lần đều bị ngươi khi dễ, ta còn xứng danh Hàn Thực Sắc sao?

Mỗi lần nghĩ đến, tôi còn rất tự hào - - tôi Hàn Thực Sắc, là vũ khí sinh hóa có trí tuệ không ô nhiễm môi trường không cần dùng điện.

Trên dưới hai cái lỗ, đều có thể cả ngày phóng ra khí độc thuốc trừ sâu DDVP, tôi thật sự là bội phục chính mình.

Đương nhiên, ngựa cũng có lúc mất vó, có đôi khi, ngủ đến nửa đêm, vô cớ bị mùi thối làm cho thức giấc, cẩn thận xốc chăn lên người, phát hiện hương vị tươi sống kia đúng là của chính mình.

Nhưng theo đó có thể thấy được, vũ khí sinh hóa của tôi cao thâm cỡ nào.

Tuy rằng thường xuyên bị uy lực vô cùng lớn như vậy tập kích, nhưng Đồng Diêu vẫn không biết sợ, vẫn tiếp tục ra vào nhà tôi.

Tục ngữ nói, đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Cùng một lý lẽ như vậy, vào nhà của tôi nhiều lần, cũng gặp được thứ tốt.

Chạng vạng hôm nay, đúng lúc tôi đang vui sướng tắm trong bồn tắm lớn, hai cái tai bởi vì cả ngày dựng đứng nghe lén tiếng giường kêu của vợ chồng son trên lầu mà trở nên thính vô cùng, lại nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa quen thuộc.

Còn cần phải nói sao?

Chính xác là tên Đồng Diêu trời đánh kia

Lão tổ tông ơi, hiện tại hán không chỉ đến ban ngày, ngay cả buổi tối cũng đến đây.

Tôi vội vàng đứng dậy khỏi bồn tắm, cầm khăn tắm quấn lấy tắm thân trần trụi.

Ai ngờ trên sàn nhà có nước, tôi không chú ý, chân giẫm vào vũng nước, nhất thời ngã chổng vó.

Cùng lúc đó, tôi hét thảm một tiếng "A".

Đồng Diêu nghe tiếng liền mở cửa phòng tắm, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì, không có việc gì, ta tùy ý hát vang một khúc." Tôi ngượng ngùng không dám nói là mình ngã xuống, chỉ có thể viện cớ qua loa.

Xoa xoa mông lồm cồm bò lên, bỗng nhiên phát hiện Đồng Diêu hình như vẫn có không có âm thanh gì.

Nghi hoặc ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt hán nhìn tôi rất xấu xa, rất mờ ám.

Tôi nhìn theo tầm mắt hán hướng về trước ngực mình, nhất thời như là bị lửa đốt mông.

Lão tổ tông ơi, bởi vì cú ngã vừa rồi, cái bánh bao bên phải của tôi bị lộ ra khỏi khăn tắm rồi.

Tôi, Hàn Thực Sắc, thành công lộ rồi!!!

Không, không chỉ là lộ một chút, là cả tây bán cầu cũng lộ rồi.

Đồng Diêu huyết sáo, bên phải khoe miệng nâng lên, xấu xa cười, nói: "Rất cực nhìn thấy bộ dạng chân thực rồi, không tởi, so với tưởng tượng của ta vẫn đây dạn hơn."

Đây là đùa giỡn, trắng trợn đùa giỡn.

Tôi nháy mắt cảm thấy chính mình như là xuyên không trở về cổ đại, bị Đồng Diêu ăn chơi trác táng bên đường ngăn lại, néo lên khuôn mặt nhỏ nhắn: "Tiểu nương tử, thực non nớt a, theo Gia hồi phủ đi, cam đoan ngươi được uống rượu ngon."

Vì thế, tôi thờ sâu, bình tĩnh đem khăn tắm quấn tây bán cầu bị lộ lại.

Sau đó, hai tay giữ hai ngực, điều chỉnh vị trí.

Tiếp theo, tôi ngẩng đầu, gần từng tiếng: "Ngươi đều đã xem hết cả một bán cầu của ta, như vậy, để công bằng., cũng phải đem tiểu đệ của ngươi cho ta xem một nửa. Tất nhiên là một nửa phần đầu."

Nói xong, tôi liền xông tới, chuẩn bị coi quần Đồng Diêu.

Tiểu nương tử nắm lấy thất lung của tên ăn chơi trác táng, cười còn trác táng hơn cả tên ăn chơi trác táng: "Công tử cùng ta trở về đi, trong nhà ta không chỉ có mình ta, còn có mười nam nhân mạnh mẽ, cam đoan công tử không cần biết là phía trước hay là mặt sau, cũng sẽ không tịch mịch, đêm xuân thật là ngắn ngủi, công tử sẽ không phải ngượng ngùng."

Đồng Diêu tất nhiên sẽ không đứng ở tại chỗ để mặc nữ sắc ma tôi thoát quần, hán xoay người bước đi.

Nếu đã là nữ sắc ma, tôi làm sao có thể vô duyên vô cớ chịu thiệt.

Vì vậy, tôi bước nhanh tới, túm chặt cổ áo hắn, đem Đồng Điều đặt trên vách tường.

Mắt tôi híp lại một nửa, răng cửa trên phát ra âm thanh "Suru suru suru" đâm đặng, trong mắt đục hỏa bỗng bốc lên soàn soạt: "Ngươi, muốn chính mình còi hay là muốn ta giúp ngươi thoát?"

"Ta nhớ rõ đã từng nói qua, trừ phi ngươi cho ta nhìn phần trên, ta mới có thể cho ngươi xem phần dưới của ta." Đồng Điều trả lời.

"Phần trên của ta đã cho ngươi xem a!!! Vừa rồi rõ ràng lúc nãy nhìn đến sắp rơi cả hai tròng mắt, đừng chống chế!!!" Tôi nghiêng răng uy hiếp.

"Nhưng mà ta chỉ thấy một nửa, ai biết một nửa còn lại của ngươi là dạng gì? Hơn nữa, có rạp chiếu phim nào chỉ chiếu một lần quảng cáo mà khiến cho người khác mua toàn bộ vé rạp chiếu phim không?" Bạn học Đồng Điều lời nói tao nhã, ngữ điệu không nhanh không chậm, nét mặt bình thản, như là trong xanh trong trời trong xanh, trời trong trời trong xanh.

Ngữ khí cùng thần thái của hắn sẽ làm bất cứ kẻ nào cũng đều tin tưởng, lời ngụy biện này chính là chân lý.

Nhưng Hàn Thực Sắc tôi mặc kệ.

Thiếu nợ trả tiền, nhìn chỗ tư mật của người khác, nhất định phải cho người khác chỗ tư mật của mình, đây là đạo lý hết sức thường tình.

"Dù sao hai bên không kém là bao nhiêu!!!" Tôi giống như là đại tỷ hắc đạo, chỉ còn thiếu ngâm một điều thuốc: "Chẳng lẽ hai cái tinh hoàn của tiểu kê kê nhà người một cái là viên đạn còn một cái là cầu lông sao? Nói thừa, đem mệnh căn ra đây cho ta!!!"

Đồng Điều hoàn toàn không bị khí thế của tôi hăm dọa, hắn như trước khí định thần nhàn, hô hấp bình tĩnh, chân mày khóe mắt đều là rất ung dung.

Đó là lý do vì sao tôi nói, tôi nên đi xuống khu xanh hóa của tiểu khu mạng về một viên gạch.

Đến lúc cần, trực tiếp quăng một viên vào đầu Đồng Điều, chờ đến sau khi hắn ngất xỉu, đừng nói là muốn xem mệnh căn của hắn, ngay cả cát mệnh căn của hắn bỏ vào vại muối dưa chua phòng chừng hắn cũng không có năng lực phản kháng.

"Ngươi muốn xem, cũng không phải không thể." Đồng Điều có vẻ nhượng bộ.

"Thật sự?!" Tôi kích động vạn phần, nước miếng theo đó chảy mênh mông, nhiệt huyết sôi trào, bụng dưới nóng rực, nước tiểu toan bành trướng.

Rốt cục có thể thấy tiểu Đồng Điều.

Đợi lâu như vậy, chờ lâu như vậy, rốt cục có thể nhìn thấy hình dáng thật của tiểu Đồng Điều.

Tôi hân hoan, nhảy nhót, hoan hỷ, mừng rỡ như điên, thiếu chút nữa phải đi tìm bác gái hội trưởng chung cư mượn cái trống com và đeo ruy băng hồng đến nhảy múa.

Giờ phút này tôi giống như đứng ở đỉnh Everest.

Nhưng mà câu tiếp theo của Đồng Điều lại làm cho tôi trong nháy mắt rút xuống biển chết.

Hắn nói: "Chỗ đó của ta, nếu lấy ra rồi, thì phải sử dụng.. Chỉ cần ngươi bằng lòng sử dụng nó một lần thì ngươi muốn nhìn bao lâu ta sẽ cho ngươi xem bấy lâu."

Lão tổ tông lỗi thời ơi.

Việc đó so với việc Ngô Cương chụp ảnh Hằng Nga trần truồng dâng Ngọc Đế xem cũng không có tệ hơn như vậy.

Chỉ vì tôi liếc mắt nhìn tiểu Đồng Điều của hắn một cái, lại bị đại Đồng Điều “cưỡng” một lần?

Bản tính này thật đúng là quá tinh ranh, khó trách người ta nói thương nhân bất động sản là gian trá nhất, tôi hôm nay cuối cùng cũng đã được mở mang kiến thức.

"Thế nào?" Đồng Điều hơi hơi hơi khóe miệng lên, cười đến mờ ám, phong lưu vô hạn, đuôi lông mày, khóe mắt, tràn ngập ý tứ xấu xa, giống như một loại hoa lệ hắc ám sa đọa, làm cho tâm người ngửa ngáy.

"Ngươi cho là tiểu đệ đệ của người là vàng ròng 24k khám kim cương sao?!" Tôi hừ lạnh một tiếng.

"Không, ta cho rằng tiểu đệ đệ của ta chính là tuyệt thế bảo kiếm, vừa xuất vô, về nhất định phải dính máu mới thu về." Đồng Điều khi nói những lời này mà mặt không đỏ, da mặt quả nhiên là đủ dày.

"Ngươi là Tuyệt thế bảo kiếm? Hai cái bánh bao của ta có chẳng phải là Hoà Thị Bích sao!" Tôi dở khóc dở cười.

"Vậy không phải rất xứng sao? Bảo kiếm mỹ ngọc, chúng ta hoàn toàn có thể làm làm thí nghiệm xem bọn nó hợp không hợp." Đồng Điều mỉm cười, ý cười theo khóe miệng chậm rãi khuếch tán trên khuôn mặt, có một loại ánh sáng lay động lòng người, chuyển động trên góc cạnh gương mặt hắn.

Đồng thời, hai con ngươi màu đen kia dần dần phóng ra một loại ma lực câu hồn đoạt phách, lay động lòng người.

Cho dù quen việc hấn câu dẫn, nhưng giờ phút tâm tôi bắt đầu tâm viên ý mã, suy nghĩ không chừng.

"Có dám thử xem không?" Đồng Diêu bắt đầu sử dụng chiêu khích tướng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Trên đời không có tiểu súc hoa nào là được chọc miễn phí

Tay của tôi xoa nhẹ bờ môi của hắn.

Đầu ngón tay, men theo cái nơi đang ẩm ướt và khiêu gợi kia di chuyển qua lại.

Bờ môi của Đồng Diêu, đúng thật là xinh đẹp hết sức, không phải mỏng manh sắc sảo, cũng không phải dày rắn chắc, mà là gợi cảm vừa đúng.

Cái loại màu da này, phẳng phất như có một sức mạnh yêu nghiệt đang bắt đầu khởi động bên trong, khiến cho lòng người dao động.

Tôi tới gần lỗ tai hắn, dùng giọng nói nhẹ nhất nói: "Ngươi nghĩ thật đẹp a."

Coi Hàn Thực Sắc tôi là không có não sao?

Nếu tôi thú tính đại phát, thật sự muốn xem tiểu đệ đệ, chỉ cần ngồi ở trong phòng khám, những người bệnh sẽ tranh trước tranh sau mà coi quần.

Đương nhiên, chất lượng xem ra còn kém hơn so với tiểu Đồng Diêu.

Nhưng người ta là muốn đưa tiền đến cho tôi xem, nghĩ tới là thấy thích rồi.

Nói xong, tôi đẩy Đồng Diêu về phía cửa, chuẩn bị đem tên nhâm hiểm này đuổi ra ngoài.

Nhưng mà thân mình Đồng Diêu chỉ cần lắc nhẹ một cái, lại có thể ngược lại đem tôi đặt ở trên giường.

"Ngươi muốn làm gì?" Tôi nhú mày.

"Chúng ta đã quen thuộc như thế này, còn chưa chính thức động nhau lần nào? Nghĩ lại không phải là quá khách khí rồi sao?" Đồng Diêu cười vô cùng vô hại, giờ phút này ánh mắt mới nhìn qua như một người trong sáng, dường như sẽ không có ai tin những lời này của hắn là tâm địa đen tối cả.

Lão tổ tông ơi, tôi có làm gì phạm đến người này sao?

Một hồi giống như mạn châu sa hoa chói mắt nhất, mê hoặc nhất, hắc ám nhất chốn địa ngục.

Một hồi lại giống như là một dòng suối nhỏ trong veo nhất, sạch sẽ nhất, như chưa bao giờ bị nhiễm đục.

Sự cao thâm trong đạo hạnh của Đồng Diêu, thật sự là rất khó mà tưởng tượng.

"Đến đây, đến đây, một hai lần rồi cũng quen thuộc thôi". Đồng Diêu tiếp tục cổ động, tựa như một đứa trẻ đang làm nũng.

Cái chùy của tôi a, hấn cứ như vậy, cái tâm tư khát khao được ăn cỏ mềm của tôi, lại bắt đầu rục rịch.

Cái này hóa ra là không phải Đồng Diêu đã nhớ rất kỹ toàn bộ các nhược điểm của tôi sao?

Thế thì, sau này chẳng phải tôi sẽ bị hấn ăn sạch trơn hết sao?

Nghĩ tới đây, trong đầu tôi nhất thời xuất hiện một hồi chuông cảnh giác, tôi đem hai tay ở bên người nắm lại thành nắm đấm, đôi mắt bắt đầu di động quan sát trên thân hình tuần tú của Đồng Diêu, tìm kiếm điểm để ra tay.

Thôi bỏ đi, nể mặt hắn là bạn bè, cứ đánh hắn chảy máu mũi là được rồi.

Chủ ý đã định, tôi dồn khí đan điền, thở sâu, chuẩn bị trực tiếp đánh vỡ mũi hắn.

Lời kịch đều đã chuẩn bị rất tốt, tổng cộng có ba câu: “Ta cho ngươi lớn lên yêu nghiệt nè, ta cho ngươi dụ hoặc ta nè, ta cho ngươi không chịu cho ta xem mệnh căn nè.”

Nghĩ kĩ lại, tôi quả thật có khí thế của chị hai xã hội đen.

Thế nhưng, mọi đau khổ và vui vẻ trong cuộc đời của con người chính là vì, chúng ta vĩnh viễn cũng không đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Tôi thật sự cũng không đoán được.

Tay tôi còn đang giờ ra mới được nửa đường, giây tiếp theo, cửa “đông” một tiếng, bị người mở mạnh ra.

Mà vừa khéo xui rủi làm sao, giờ phút này tôi với Đồng Diêu đang chơi trò ái muội ở phía sau cửa, thế là bị đập một cái như là mấy con gián bị dế đập vào vậy.

Nói chi tiết hơn, là như vậy: Đồng Diêu trực tiếp bị cửa đụng, tiếp theo, hắn lại đâm thẳng về phía tôi.

Sự việc như thế, kết quả là chúng tôi thật sự đụng một cái.

Thật sự là một cái hôn không lãng mạn.

Bởi vì là bị cửa đập vào, cho nên càng như là môi đụng môi, răng đập răng.

Tôi nghi ngờ, Đồng Diêu này là đứa nhỏ thiếu tình yêu không thiếu canxi, cái răng kia, thật sự là cứng rắn a.

Tôi bị đâm vào làm nước mắt chảy ra như bão táp.

Lão tổ tông của tôi ơi, là ai lại thiếu đạo đức như vậy a? Lại có thể trực tiếp đâm vào cửa!

Tôi lau nước mắt đẩy cửa ra, nhìn hai người đứng trước mặt.

Sài Sài cùng Kiều bang chủ.

Đôi oan gia này, đã về rồi.

Sau một trận binh hoang mã loạn, đất đá mù trời, gà bay chó sủa một trận, mọi người mới bình tĩnh lại.

Tôi vừa cắn hạt dưa, vừa nghe ngóng tình hình của hai người này.

Sài Sài cầm cái quả địa cầu dùng để trang trí trong nhà tôi, bắt đầu chỉ từ đông bán cầu đến tây bán cầu, tỷ mỉ kể lại lộ tuyến mà nàng ta đi để trốn tránh sự truy đuổi khắp cả nước của Kiều bang chủ.

Đoạn đường rất dài, hành trình gian khổ, lại có rất nhiều cuộc gặp gỡ thú vị, thật sự là vượt ngoài tưởng tượng của con người.

Kết quả cuối cùng của cuối cùng, ở một nơi gọi cái gì cái gì cái gì mà là Stan... Kiều bang chủ rốt cuộc cũng tìm được Sài Sài.

Lúc đó, Sài Sài đang cùng một băng nhóm trộm cắp đánh nhau, Kiều bang chủ xông lên giúp nàng.

Một người dùng gạch, một người nắm đấm, hai vợ chồng cứ như vậy đem cái băng đảng nghe nói là băng nhóm trộm cướp lớn nhất địa phương đó đánh tan.

Đang lúc đánh nhau, Kiều bang chủ đỡ cho Sài Sài một đao, bị thương.

Sài Sài lòng mang áy náy, định đợi khi chăm sóc Kiều bang chủ thương thế lành lại rồi trốn đi nữa.

Cũng không biết vì sự dụ dỗ thâm thiết trong lúc chăm sóc, hay là cảm tình của giai cấp thành lập trong lúc đánh nhau, hoặc là Sài Sài nhớ nhung lồng ngực cứng rắn của Kiều bang chủ, tóm lại, hai người liên lần lộn với nhau.

Quan trọng hơn là, tại địa phương Stan gì gì đó, Sài Sài tính sai thời kỳ an toàn, cứ nhiên âm thầm thụ thai kết trái!!!

Sài Sài mang thai.

Tôi kinh ngạc đến không thể thở.

Thế nên, hai người quay về chuẩn bị tiến hành hôn lễ.

Tôi thật sự không thể tin được, phát triển thế này không khỏi quá nhanh đi.

Bên này tôi mới vừa cùng Đồng Điều đụng một chút, tình tròng và trứng của Sài Sài với Kiều bang chủ đã bắt đầu lớn lên rồi?

Sau khi cảm thán xong, tôi nghĩ đến một việc, bỗng nhiên tim đập liên hồi, đuôi lông mày nhảy lên, mừng như điên.

Nếu chính chủ đã quay về, nói cách khác, Đồng Điều không thể ở lại nhà Kiều bang chủ.

Như vậy, như vậy tôi có thể thoát khỏi sự dây dưa mạnh mẽ của hắn!!!

Nghĩ vậy, tôi lập tức chạy vội tới trước mặt Kiều bang chủ, cầm tay hắn, kích động không nói nên lời, chỉ là nước mắt chảy ào ào.

Kiều bang chủ nhìn tôi, giọng điệu thờ dài, sau đó rút tay ra, vỗ vỗ vai tôi hai cái, an ủi: “Thực Sắc, ngươi là cô gái tốt, nhưng chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, thực xin lỗi, người ta luôn muốn chính là Sài Sài. Nhưng mà, tiểu Trương trong cục cảnh sát của chúng ta rất thích ngươi, có muốn ta giúp các ngươi làm mối?”

Tôi thiếu chút nữa bị nghẹn đến mất trợn trắng.

Kiều bang chủ lại có thể nghĩ rằng tôi thích hắn? Làm sao có thể? Tôi chỉ là thích cơ thể trần truồng của hắn thôi a!!!

Tôi hít thật sâu, hỏi: “Tiểu Trương là vị nào? Là cái người trắng nõn có cái tóc mái như rèm cửa có phải không?”

Vừa dứt lời, phía sau truyền tới một tiếng nói: “Thực Sắc a, mới vừa cho ta xem nửa bộ ngực, mới vừa bị ta hôn một cái, ngươi lại bắt đầu tìm kiếm đối tượng mới rồi sao?”

Đồng Điều.

Tôi nắm chặt tay, thờ dài.

Sao lại có thể quên còn một Đồng Điều đạo hạnh cao thâm?

Tôi nhanh chóng chuyển đề tài: “Đúng rồi, chủ nhà người ta đã trở lại, từ hôm nay trở đi, ngươi về nhà đi thôi.”

“Hiện tại sắc trời đã quá muộn, một người đàn ông độc thân như ta sợ có nguy hiểm, vẫn xin ngươi giữ ta ở lại một đêm đi.” Đồng Điều lại bày ra vẻ tươi cười vô hại này.

Tôi tàn nhẫn nói: “Không thể nào, không phải là hoa cúc khó giữ được sao? Nói không chừng ngươi thật sự sẽ thích cái loại cảm giác không bình thường này? Đồng Điều a, nếu như không dùng đến tuyến tiền liệt của nam nhân, thì không phải là nó sinh ra lãng phí rồi sao?”

Đồng Điều mỉm cười tới gần bên tai tôi, ngọn đèn bao phủ đường nét gương mặt hắn một tầng ánh sáng nhu hòa, có vẻ mỉa mai, giống như tiếng nói của hắn: “Thân ái à, phía sau của người ta, là để dành cho ngươi đó nha.”

Mặt của tôi “phanh” một tiếng liền đỏ bừng, huyết áp, giống như tàu Thần Châu 6, “vèo” một cái bay thẳng lên trên.

Lão tổ tông a, lão tổ tông trời đánh a!!!

Đồng Điều sao lại biết lòng tôi luôn muốn chọc chọc tiểu cúc hoa a?

Nói như vậy, nếu tôi cùng hắn ở một chỗ, thật sự có thể muốn chọc liên chọc?

Tôi hưng phấn đến muốn điên luôn.

“Nhưng mà, phải là sau khi ngươi hầu hạ ta xong đã.” Đồng Điều nói tiếp.

Những lời này làm tôi thoáng bình tĩnh lại.

Quả nhiên, thiên hạ không có bữa cơm trưa miễn phí, trên đời càng không có tiểu cúc hoa chọc miễn phí!

“Hôm nay thật sự đã muộn, vẫn nên cho Đồng Điều ở lại một đêm đi.” Sài Sài đoán chừng do có bầu, bởi vậy bản năng người mẹ trời dạy, lại có thể thể hiện tính người chói mắt.

“Tốt, nhưng mà, đêm này Sài Sài ngủ cùng ta, Đồng Điều ngủ cùng Kiều bang chủ,” tôi cũng không thể tùy tiện bị ăn đậu hũ.

Kiều bang chủ đối với ý này cực kỳ bất mãn, nhưng không chịu được tôi và Sài Sài tấn công hai phía, cuối cùng chỉ có thể hậm hực đồng ý.

Khi rời đi, tôi nhỏ giọng nói với Đồng Điều: “Cẩn thận đêm nay Kiều bang chủ thú tính đại phát, đem ngươi thành thể thân của Sài Sài, vô tình chà đạp tới, làm nhục tới, SM đó.”

Đồng Diêu mỉm cười, ôn nhu nói: “Khi đó, ta nhất định không chịu được đả kích như vậy, cho nên tinh thần bất ổn, lấy người nào đó đến, ngàn vạn lần vô tình chà đạp tới, làm nhục tới, SM đó.”

Nhìn bóng dáng thon dài cao thẳng của hắn đi xa, tôi không khỏi giờ lên ngón tay cái.

Đồng Diêu, xem như người lợi hại.

Buổi tối, cùng Sài Sài trên giường, tôi bắt đầu hỏi nàng vì sao lại nhìn trộm Kiều bang chủ.

Sài Sài về mặt ái mộ nói, nàng cảm thấy Kiều bang chủ khi bị tên trộm ở cái nơi Stan cái gì cái gì đó đập một cái vào đầu, có một loại đẹp trai không thể tưởng tượng.

Tôi vận dụng toàn bộ trí tưởng tượng của mình, lại chỉ có thể thấy được một hình ảnh: Trời nắng, trên con đường nước ngoài tràn đầy cát vàng, một người đàn ông có râu như sơn dương cầm đao sắt, một Kiều bang chủ bị đánh đến trợn trắng mắt ra.

Tôi đối với Sài Sài phục sát đất.

Điều này sao có thể yêu chứ?

Vốn tưởng rằng bị một cái xoang đánh đã đủ mất mặt rồi, hiện tại Kiều bang chủ cư nhiên bị trộm một đao, quan trọng hơn là, Sài Sài vì vậy mà yêu thương hắn.

Trái Đất thật sự là quá điên cuồng rồi, tôi bắt đầu lo lắng mình có muốn mua vé trở về sao Hỏa hay không.

Bởi vì không có Đồng Diêu quấy rầy, tôi ngủ thẳng đến khi trời sáng.

Khi ở phòng tắm đánh răng, bỗng nhiên nhớ đến một sự việc: hình như mỗi buổi sáng tỉnh dậy Đồng Diêu liền đi tắm rửa.

Hôm qua bị hắn nhìn rõ một bên ngực, thật sự là khó chịu, hôm nay, nói sao đi nữa tôi cũng phải trả thù lại.

Thế nên, tôi cầm chìa khóa nhà Kiều bang chủ, chuẩn bị ngắm mĩ nam đi tắm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Thấp hoa phi bất khởi

Thấp hoa phi bất khởi: Hoa ẩm ướt không thể bay. Câu đầy đủ là “luyện thụ thấp hoa phi bất khởi”: hoa/ lá yêu cây không nở bay

Phán đoán của tôi là chính xác, trong phòng tắm quả thật có tiếng nước.

Vì thế, tôi cười đến mức miệng cũng banh ra đến huyết thái dương, cười đến mức lỗ sâu trên răng cũng lộ ra, cười đến mức amidan cũng rung rẩy

Đôi mắt tràn ngập dục vọng liền lóe lên tia sáng đen tối

Còn cặp móng vuốt sói mẹ kiêu móng heo, cũng đặt trên tay nắm cửa, cấp tốc xoay tròn, đẩy cửa ra bất ngờ, mừng như điên hét lớn: “Đồng Diêu, giao nộp mệnh căn của ngươi ra đây!!!”

Nhưng mà, sau khi màn sương mù trước mặt tan biến, tôi đột nhiên phát hiện--người đang tắm rửa trong phòng tắm là Kiều bang chủ.

Miệng của tôi, mở to đến nỗi gần như có thể nuốt trọn nắm tay của mình, còn nước miếng trong suốt lỏng lẻo cũng theo kẽ hở giữa răng nanh mà chảy ra.

Lão tổ tông ơi, đồ của Kiều bang chủ đúng là không phải bình thường.

Chiều dài kia, độ lớn kia, còn có đám lông tui tốt kia, đúng là đàn ông trong những đàn ông, máy bay chiến đấu trong đám mệnh căn a!!!!!!!

Tôi vừa chảy nước miếng, vừa cười đến vẻ mặt si ngốc, hoàn toàn không để ý đến gương mặt tối đen như mực giống như bị trúng kịch độc trên thế giới của Kiều bang chủ.

Sài Sài đúng là phụ nữ tính phúc nhất trên thế giới nha.

Dựa theo mệnh căn của Kiều bang chủ thì xem ra việc Sài Sài có thể mang thai nhanh như vậy là điều đương nhiên.

Người này, quả thật chính là xe tăng chủ lực Miazusk mới nhất của quân đội Mỹ, bắn phát nào trúng phát đó.

Tôi dám cam đoan, đừng có nói là tính sai kì an toàn, cho dù là hai lớp Durex bọc ngoài, thì viên đạn của Kiều bang chủ cũng có thể xuyên thấu vô số phòng ngự, trực tiếp hợp nhất cùng trứng muối muối, góp một viên gạch để kiến thiết nền vật chất hiện đại và tinh thần văn minh của chủ nghĩa xã hội khoa học.

Trong lúc tôi đang trợn mắt há mồm vì vô cùng kinh ngạc, một giọng nói vang lên bên tai tôi: “Thật ra, của ta và của hần không khác biệt lắm”

Giọng nói của Đồng Diêu mềm mại như tơ, hàm chứa sự dâm nỡ cao quý, dễ dàng quấn lấy tay chân tôi, làm cho tâm tôi ngửa ngáy khó chịu

Ánh mắt của tôi vẫn nhìn bảo bối vùi lấp trong mặt cổ của Kiều bang chủ như trước, ngoài miệng không tự giác hỏi thăm: “Nói thật không? Đàn ông nói dối thì cả đời sẽ không thể cương”

“Ta chưa bao giờ nói dối, cái của ta và của hần như là bào thai song sinh... Thế nào, muốn nhìn không?”

Ánh mắt Đồng Diêu cũng nhìn Kiều bang chủ, còn giọng nói càng thêm mê hoặc, khiến người ta ngửi thấy được một loại hương ngọt ngào mờ ám

Đó là ham muốn cổ điển: thảo túi hương, cỡi ra thất lưng, váy ngắn vàng nhạt rơi xuống đất, cơ thể ngọc ngà hiện ra.

Tất cả đều tốt, trên cả mập mờ.

Đây là yêu pháp ngàn năm của Đồng Diêu làm cho tôi rung động.

Đối với đôi câu nam nữ như tôi và Đồng Diêu đang nhìn mệnh căn của mình mà tiến hành đối thoại, giờ phút này Kiều bang chủ đã hóa thân thành công nhân khai thác than đá, trên mặt đen thui chỉ còn lại hai ánh mắt, lửa giận hừng hực thiêu đốt.

Sau đó Đồng Diêu bị đuổi về nhà.

Còn tôi thì bị phạt trong vòng nửa năm không được đến nhà Kiều bang chủ ăn cơm chực.

Nhấn tâm, Kiều bang chủ thật sự không có tính người, tại sao không thể xem nơi đó của mình như là cây củ cải lớn, thoải mái để cho chúng tôi nhìn một cái chứ?

Tôi và Đồng Diêu cũng không phải dân dối mà bỏ nhào vào bắt nó để gặm cắn, có cần nhỏ mọn vậy không?

Vốn tưởng rằng, sau khi Đồng Diêu đi khỏi, tôi có thể thoải mái một chút, ít nhất có thể không bị hần quấn quýt cả ngày. Đáng tiếc, công phu quần người của Đồng Diêu thật sự không phải tầm thường. Cho dù hần không còn ở cùng một chỗ với tôi nữa, nhưng mỗi ngày vào buổi trưa và buổi tối hần sẽ canh giữ ở cửa bệnh viện, chờ tôi tan ca.

Bất luận là đi cửa chính, hay là đi từ cửa sau, thậm chí có một lần từ cửa sổ WC đi ra ngoài, đều bị Đồng Diêu ngăn cản. Tôi nghi ngờ hần có thiên nhãn.

Mỗi lần bị Đồng Diêu bắt được, tôi vô cùng bức bối.

Hôm nay, lúc tôi trào cửa sổ ra ngoài bãi cỏ bệnh viện, không may thấy lão viện trưởng cùng đi dọn vệ sinh đang “vận động” trong bồn hoa.

Dưới ánh sáng giữa trưa, cặp mộng trần trụi trần nổi bóng loáng đến nỗi có thể phản chiếu ánh sáng của lão viện trưởng trong tích tắc có thể chọc mù cặp mắt trẻ thuần khiết của tôi.

Lão tổ tông ơi, chẳng trách dạo gần đây khi tôi ngủ trưa trong phòng khám, tôi luôn có cảm giác có ánh sáng cường độ mạnh từ bên ngoài bắn vào, lúc cao lúc thấp, lúc lên lúc xuống ở trên vách tường

Lúc trước không biết sự thật, còn tưởng rằng có ai đùa dai lấy gương chiếu tôi

Ai ngờ đâu, vật phát sáng hoặc là vật khúc xạ kia lại có thể là hai cánh mộng bóng loáng không hợp với tuổi tác của lão Viện trưởng.

Nghỉ đến mấy buổi trưa không thể ngủ yên, gương mặt tôi ngay lập tức sung huyết tím tái, mạch máu trên trán như con sâu lớn màu xanh nhúc nhích thành thạch, còn ánh mắt thì sáng lên như trong quảng cáo thuốc nhỏ mắt vừa quay đầu liền có thể bắn chết một người qua đường.

Vì vậy, tôi xông lên trước, cánh mũi phập phồng, đầu lưỡi lay động, tóc đang đưa, chân ngọc nâng lên hướng về phía bộ phận trần truồng của lão viện trưởng, giống như một động cơ nhỏ hung hăng đá ba cước vào chiếc mộng đang co rúm

Hai cước trong đó thành công in lại hai dấu giày đen lên hai cánh móng như hoa tách biệt trắng nõn của lão viện trưởng

Mà cước cuối cùng cũng là cước nghiêm trọng nhất - gót giày nhỏ bầy tặc của tôi cứ thế mà đâm vào cây hoa cúc của lão viện trưởng

Chỉ nghe thấy một tiếng tru vô cùng thê lương, trong nháy mắt lão viện trưởng từ trên mặt đất liền nhảy lên cao một thước

Tôi che mặt chạy nhanh, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường gây án

Vừa mới chạy ra khỏi bãi cỏ, liền thấy đứa nhỏ Đồng Diêu đứng ở dưới bóng cây mát, cơ thể tựa vào thân cây, khoe miệng bên phải nhếch lên, cứ thế nhìn tôi.

Một vạt tia sáng chiếu rọi, từ từ trượt theo gương mặt trơn bóng của hắn, từ đuôi lông mày, đến khoe mắt, lướt xuống màu hồng phấn vô cùng mê ly.

Một cánh hoa màu trắng chậm chậm bay tới trên đầu hắn, cứ như vậy dừng lại, thấp hoa phi bất khởi.[1]

Cánh hoa bé nhỏ ánh trên sợi tóc đen nhánh của hắn, thể hiện sự thanh lịch tao nhã, có sự mờ ảo như làn khói, tiềm ẩn sự dịu dàng của ngày trời ẩm áp.

Gương mặt Đồng Diêu tại giây phút này có chút mơ hồ, dường như bị bao phủ bởi mây khói.

Con gió hè khiến mọi người say mê, từ chỗ hắn đánh úp về phía tôi. Chúng tôi vốn không có đối mặt nhau bao lâu, bởi vì Đồng Diêu nhanh chóng đi về phía tôi. Vừa đi chuyển, cánh hoa liền trượt xuống tóc hắn, rơi vào bên trong con gió mùa hè ẩm áp.

Ma pháp trong nháy mắt được giải trừ, tôi tiến lên trước, đột nhiên nắm tay Đồng Diêu, kích động nói: “Ta phá hồng lữ nhỏ phía sau của lão viện trưởng nhà chúng ta!!!!”

Sự việc gây xúc động lòng người biết bao, cả thế giới sẽ vì vậy mà chấn động

Nghe vậy, gương mặt Đồng Diêu màu sắc sắc sỡ.

Tôi bắt đầu thêm mắm thêm muối vào câu chuyện, vui sướng hoa chân múa tay, phun từng hạt nước miếng nhỏ, chỉ sợ thế giới không loạn mà kể lại cho hắn nghe một lần.

Sau đó, gương mặt Đồng Diêu rốt cuộc mới khôi phục bình thường.

Hắn mỉm cười nói với tôi: “Thân ái, chúng ta đi mua đôi giày mới đi”

“Tại sao?” Tôi nhìn đôi giày cao gót mới chỉ mang được vài ngày của mình, nói lảm bảm: “Đôi này đẹp lắm mà.”

Đồng Diêu tiếp tục mỉm cười: “Nhưng mà, giày cao gót của ngươi đã bị dính chất dịch của người nào đó”

Nghe vậy, da gà của tôi bắt đầu mọc lên như nấm, soàn soạt soàn soạt trôi ra ngoài

Cho nên, tôi vội vã kéo Đồng Diêu đi vào cửa hàng giày nữ

Ánh mắt nhìn lướt qua một lượt, nhìn trúng ngay một đôi giày cao gót đầu nhọn, hình dáng khá gợi cảm, nhưng màu sắc toàn đen lại tăng thêm sự thần bí trầm ổn, điều quan trọng hơn là, gót giày kia dài nhỏ cứng cáp, tuyệt đối có thể đạp thủng bàn chân con người.

Hung khí, hung khí tuyệt vời

Nếu tôi không có ngực 36E, như vậy, tôi nhất định phải có gót giày có thể chọc thủng thân thể người ta.

Sau khi nhờ cô gái bán hàng lấy cỡ giày thích hợp cho mình, tôi ngồi ở trên ghế da, nhấc chân lên, chuẩn bị đổi giày, ai ngờ Đồng Diêu đang ở một bên đột nhiên ngồi xổm xuống, giúp tôi cởi giày.

Tôi thừa nhận trong lòng mình đen tối, bởi vì phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ Đồng Diêu thừa cơ hội nhìn lên phong cảnh dưới váy tôi

Cho nên, tôi nhanh chóng kẹp chặt hai chân lại, nhìn hắn đề phòng.

Đồng Diêu tò mò: “Ngươi làm gì vậy? Buồn tiểu sao?”

“Ta sợ người nhìn quần lót của ta.” Tôi ăn ngay nói thật

Đồng Diêu nhìn không chớp mắt: “Cũng không phải chưa từng thấy qua”

Hắn vừa nói như vậy, tôi liền nhớ ra.

Lúc học lớp 11, tôi mặc váy dài đến đầu gối chạy như điên bên ngoài hành lang, không cẩn thận, liền ngã chụp éch.

Lén lút nhìn bốn phía, phát hiện xung quanh không có người, đang lúc vui mừng xoa ngực, ai ngờ khoe mắt lại thoáng nhìn thấy Đồng Diêu trong góc.

Về mặt của hắn trên tức, nhưng ánh mắt lại đen tối ái muội.

Nhìn theo ánh mắt hắn, tôi phát hiện chiếc váy dài đến đầu gối vốn rất an toàn của mình đã bị lật lên, chiếc quần lót hellokitty phần hồng đáng yêu liền phơi bày trong không khí

Mắt tôi nhú lại, người nhảy lên như cá chép, từ trên mặt đất bò dậy, phóng về phía Đồng Diêu, miệng kêu gào phải tuột quần hắn xuống.

Tôi truy đuổi không tha, còn Đồng Diêu thì chạy thoái mái, hai người cứ như vậy đánh nhau như điên trên hành lang, cho đến khi Ôn Phủ Mịch gọi tôi.

Nghe tiếng Ôn Phủ Mịch, tôi liền thu lại sự sắc bén, trở thành một con mèo nhỏ ngoan hiền, đi về phía Ôn Phủ Mịch.

Nhớ lại thì khi đó lúc vô tình quay đầu lại, tôi thấy bóng dáng Đồng Diêu hơi tịch mịch.

Lúc này, tôi phục hồi lại tinh thần nhìn Đồng Diêu đang ngồi xổm trên mặt đất.

Tôi cảm thấy Đồng Diêu là một sự tồn tại rất kỳ lạ đặc biệt.

Có lúc thì hắn giống như làn khói mờ nhạt, con mưa thừa thớt, u sầu bi thương.

Có lúc thì hắn lại giống như pháo hoa tháng 3 rực rỡ, như trăm hoa bao phủ khắp núi đồi, tình cảm mãnh liệt trào dâng

Mà nhiều thời điểm, loại ý nghĩ xấu xa đen tối như thế này sẽ bao quanh toàn thân hắn, thậm chí thâm nhập vào tư tóc của hắn, làm cho toàn thân hắn tràn ngập đen tối đậm đặc

Mà có khi -- giống như hiện tại, hắn sẽ như cây liễu bên bờ đê phát phơ trong mùa xuân, hòa nhã đến kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Hoàng tử cùng chị kế của cô bé Lọ Lem

Đồng Diêu cúi đầu xuống, đầu gối tì xuống đất, đặt chân của tôi lên đầu gối của hắn.

Hắn mặc bộ âu phục màu đen, không thắt cà-vạt, ba cúc áo bên trên của áo sơ mi tối màu mở ra, thấp thoáng có thể thấy lồng ngực bên trong lên xuống theo từng hơi thở.

Một chút buông thả, một chút lơ đãng, một chút mê hoặc.

Thật là Vương mẫu nương nương hắn mê người a.

Tóc ở trước trán hắn, đen nhánh mềm mại, nhẹ nhàng phát phơ, như là tấm rèm, chặn lại ánh mắt như ngọc đen kia.

Thật rất xấu hổ mà nói rằng, Đồng Diêu giờ phút này, có chút khí chất như là hoàng tử cầm đôi giày thủy tinh vậy.

Nhưng thực đáng tiếc, tôi không phải cô bé Lọ Lem, tôi là cô chị kế gian ác của cô bé Lọ Lem.

Bởi vì, sau khi xoay sở rất lâu, Đồng Diêu rốt cục ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói với tôi một câu: “Chân của người to quá, đi không vừa.”

Tôi đang nằm trên chiếc giường công chúa như mộng ảo mơ một giấc mộng màu hồng, thì Đồng Diêu bỗng nhiên một cước đá văng cánh cửa, cầm bình chữa cháy phun bọt trắng khắp nơi nơi... đó chính là cảm giác của tôi lúc này khi bị giật mình từ giấc mộng đẹp.

Cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên, cái giò heo của tôi, thật sự không thể nhét vào nổi cái giày này.

Cô nàng đứng ở bên cạnh quỳ, nhe răng cười đến mức mặt đỏ bừng, vội vàng giải thích đôi giày này có số nhỏ hơn cỡ bình thường một chút, vì vậy lại mang đến cho tôi đôi to hơn một số.

Nhưng mà mặt mũi của tôi đã mất sạch chẳng còn lại chút gì.

Sau khi mua giấy xong, tôi vội vàng muốn lôi kéo Đồng Diêu đi ra ngoài, ai ngờ hắn lại kéo tôi đi tới quầy bán thực phẩm dinh dưỡng.

Nhìn thấy hắn chọn một đồng lớn bột ngọc trai, tổ yến, tôi bắt đầu có chút tò mò.

Tiếp theo, sau khi hắn chọn một loạt cao hổ cốt, nhung hươu, thân thể của tôi nhất thời lạnh đi phân nửa.

Dựa vào sự ăn ý nhiều năm như vậy, tôi dám khẳng định, Đồng Diêu mang mấy thứ này, chỉ có thể là mua cho hai cái người già mà không kính - cha tôi mẹ tôi nhà tôi!!!

Tôi vội vàng muốn bôi mỡ vào chân mà tháo chạy.

Nhưng Đồng Diêu lại quàng tay qua bả vai của tôi, nói: “Ngoan, sớm muộn gì chuyện này cũng phải xảy ra.”

Dựa vào cái logic như vậy, Đồng Diêu âm thầm dùng lực, kéo tôi đến nhà ba mẹ.

Quả nhiên, mẹ tôi thấy sản phẩm làm đẹp, cười toe cười toét.

Cha tôi thấy thực phẩm tráng dương, cười đến mức muốn bao nhiêu đáng khinh thì có bấy nhiêu đáng khinh.

Tôi che mặt, không đành lòng nhìn nữa.

Tuy rằng tôi cùng Đồng Diêu là bạn tốt nhiều năm thật, nhưng vì mục đích an toàn, tôi chưa từng để cho cha tôi mẹ tôi gặp qua hắn.

Mẹ tôi cười cười dùng cặp mắt bắn tinh quang lên người Đồng Diêu, từ sợi tóc tơ trên đầu đến kẽ ngón chân, từ lời nói cử chỉ đến độ cong của cái mông vênh lên, tất cả đều cẩn thận quan sát một lượt, sau đó cuối cùng xác định, người này rất có tiền đồ.

Cho nên, lão nhân gia bà đi thẳng vào vấn đề: “Thực Sắc a, vị này chính là...”

Cái chữ “là” kia bị nàng cố ý luyện lấy không ngừng nghỉ, lên bổng xuống trầm.

Ý tứ thực rõ ràng, chính là muốn Đồng Diêu tự giới thiệu.

Bạn học Đồng Diêu lúc này rất đẳng cấp, nho nhã lễ phép, phong độ ngời ngời nói: “Thưa bác trai bác gái, cháu gọi là Đồng Diêu, hôm nay tới báo với hai bác, cháu đã nấu bên cạnh bạn học Hàn Thực Sắc nhiều năm, gần đây mục tiêu bị lộ, vì thế, chuẩn bị không làm thi thối, đã làm phải làm đến cùng, đây mạnh hóa lực bắt lấy cô ấy, mong hai bác hỗ trợ.”

Trước mặt cha tôi mẹ tôi, tôi gần đây đã thành hàng hóa khó bán.

Không ngờ, tự nhiên lúc này có một nam nhân đẹp trai, tổ chất ngời ngời chạy tới nói phải theo đuổi tôi, tâm can hai người già này kích động đến mức run rẩy.

Quan trọng hơn là, tự nhiên dùng tôi đổi lấy bột ngọc trai, tổ yến, nhung hươu, cao hổ cốt, điều này làm cho tôi cực kỳ tức giận, hai lão vẫn luôn kêu gào nói “Sinh người thì sinh ra trái dưa hấu, ít nhất còn có thể bỏ ra ăn,” nay cảm thấy vô cùng vui mừng.

Nhưng mà tôi tuyệt đối không nghĩ tới, bọn họ liên bởi vì mấy thứ đồ vật này nọ mà bán tôi.

Mẹ tôi nói mình đi nấu ăn, sợ sẽ có nhiều mùi dầu mỡ, liền đẩy tôi cùng Đồng Diêu vào trong phòng, còn giúp tôi đóng cửa lại.

Lúc bị đuổi vào, tôi chợt phát giác có điểm không bình thường.

Bởi vì trên giường la liệt bày các tạp chí tình dục màu sắc rực rỡ, mà không bao lâu, máy ghi hình ở bên trong tự động được mở ra, tiếng nũng nịu pha lẫn rên rỉ cùng thống khổ “yamete” cứ vậy vang lên.

Mà trong phòng, trên màn hình huỳnh quang của TV, lại có hai người đang làm tình.

Không khí trong phòng thoáng cái đầy ái muội dâng lên.

Tôi vội cuống lên đi mở cửa, lại đau thương phát hiện, cửa phòng đã bị khóa chặt từ bên ngoài, căn bản là mở không ra.

“Thả ta ra ngoài!!!” Tôi đập vào cửa, khô sở kêu to.

Ai ngờ mẹ tôi cầm dao thái thịt chém ba phát trên cửa, nói: “Trước khi gạo nấu thành cơm, không cho phép đi ra, yên tâm, giờ ta và cha con đi ra ngoài tản bộ, ba giờ sau sẽ trở về, nắm chặt cơ hội đi.”

Cha tôi bổ sung nói: “Con rể tương lai, nể mặt chúng ta giúp con, lần sau tới, nhớ kỹ mang nhiều chút nhung hươu nhé.”

Bán nữ cầu cao hổ cốt!!!

Nước mắt của tôi, tung tóe khắp nơi.

Sau một trận bão táp, tôi nhận thấy được chuyện quan trọng nhất... nguy hiểm ở ngay phía sau tôi a.

Vừa nghe tiếng cười từ cổ hần khanh khách khanh khách phát ra, mới phát hiện Đồng Diêu quả nhiên đang ở phía sau tôi từng bước tiến lại, cặp mắt kia đen tối ái muội, lạnh thấu xương.

Tôi nhắm mắt, thở sâu, ngồi xổm người xuống, ngay lập tức cầm lấy giày cao gót, gót giày dài nhỏ như hung khí để trước mặt, nghiêm giọng cảnh cáo nói: “Ngươi không cần lại đây, nếu ngươi lại đây, ta liền đập cho đầu ngươi thủng một lỗ!!!”

“Thật không ngờ,” Đồng Diêu cười cười, điệu cười mang theo một chút ác ý nhỏ: “Thì ra Hàn Thực Sắc cũng chỉ là người nhát gan.”

Chiêu khích tướng?

Nghĩ muốn tôi cởi giày, xé rách quần áo, lộ trần bộ ngực, hào phóng nói: “Ai nói thế? Không tin ngươi tới ném thử đi!!!”

Nếu là đang có mưu tính này, Đồng Diêu đã sai lầm rồi.

Hàn Thực Sắc tôi tính cách giống như tiểu đệ đệ của nam nhân chất lượng tốt, bảo đuổi là đuổi, bảo co liền co.

Cho nên, tôi như trước đem giày cao gót đặt ngang trước ngực, lách qua hần, vọt tới bên TV, đập bẻ màn hình huỳnh quang.

Cái TV vô tội cứ vậy mà tiêu tùng.

Phóng chừng cha tôi mẹ tôi sẽ đau xót đến mức đầm ngực dậm chân, phun máu 3 thước.

Có điều, rất hợp ý tôi.

Rất cục, hơi thở ái muội trong phòng bị một động tác bạo lực này của tôi mà loãng đi một chút.

Tôi lại thuận tiện đem những tạp chí không thích hợp với thiếu nhi kia ném qua cửa sổ.

Sau khi làm xong tất cả những việc này, tôi thoáng yên tâm.

Nhưng nhìn kỹ ánh mắt Đồng Diêu, lại tràn đầy cô non xanh biếc vùng Yên, cảnh dâu xanh ngả ở bên đất Tần[1], tràn đầy xuân liễu vạn cảnh lộng gió lan, khoe tơi mềm mại với hoa vàng[2], tràn đầy sông biếc chim mờ trắng, hoa tươi núi thắm cao[3].

Có thể nói cách khác, Vương mẫu nương nương ơi, đây mới gọi là xuân sắc dạt dào a.

Ánh mắt này, cùng với đôi mắt của con mèo hoang một năm bốn mùa luôn kêu xuân ở tiểu khu chúng tôi không không có gì khác biệt.

Đôi mắt này, là câu hồn đoạt phách, giống như bên trong có vũ nam Ba Tư chỉ dùng một tấm vải mỏng che chắn cơ thể mị hoặc bên dưới đang nhảy múa.

Vũ nam a Tư, mị nhãn như tơ, thân hình xinh đẹp, mười ngón vươn ra, đôi mắt xanh biếc lay động, hơi thở nồng đậm lôi cuốn phả vào mặt.

Tôi cảm thấy có một dòng điện vô hình phóng ra từ mắt Đồng Diêu.

Chậm rãi, từng chút từng chút cuốn lấy thân thể của tôi, cuốn lấy lý trí của tôi.

Tôi như con côn trùng bị cuốn vào mạng nhện, chỉ có thể cam chịu nhìn yêu tinh nhện Đồng Diêu đang đi về phía tôi.

Dần dần từng bước, hần đi tới trước mặt tôi.

Hai má Đồng Diêu giờ phút này như mây bay phía chân trời, tụ lại rồi tan ra, đều rất yên tĩnh.

Không còn nhướng mày, không có nhếch mép, không mỉm cười.

Nhưng đôi mắt hần lúc này lại mở lớn, như vườn đào đang nở rộ, tràn đầy ánh sáng rực rỡ hoa lệ.

Chân của tôi, bởi vì hần bắt đầu tới gần mà nhũn ra, bắt đầu lùi bước một bước một về phía sau.

Hàn Thực Sắc tôi quả nhiên là kẻ nhát chết.

Tôi càng lùi về sau, Đồng Diêu thì càng tiến đến gần.

Bỗng nhiên, chân của tôi, đụng phải mép giường, thân mình thoáng một cái, không giữ được ngã nằm lên trên giường.

Mà Đồng Diêu lại càng thuận tiện nằm phủ bên trên người tôi.

Trong lòng tôi, nhất thời tràn đầy căng thẳng, hai tôi bắt đầu hoảng loạn quơ vào khoảng không, đồng thời cất giọng the thé kêu lên: “Không cần!!! Không nên chạm vào người ta, ta chưa tắm rửa, trên người còn mùi mồ hôi, mặt khác, ta còn quên chưa cạo lông, nếu đâm vào người sẽ rất đau đó. Đồng Diêu, nếu người còn muốn tơ tưởng đến phụ nữ, không nên động đến ta!!!”

Mắt mặt kêu gào một hồi, tôi mới phát giác, dường như Đồng Diêu không tiếp tục hành động nữa.

Vùng trộm mở mắt ra, phát hiện Đồng Diêu đang nhìn tôi, cười đến cả mặt đầy ý xấu.

Tôi không rõ cho nên chỉ có thể sững sờ trừng trừng nhìn vào mắt hắn.

Thật lâu sau, ánh mắt Đồng Diêu từ từ trở nên mềm mại như tơ liễu vàng ngày xuân, tay hắn vuốt nhẹ trên gương mặt tôi một chút, nhẹ giọng nói: “Yên tâm, ta chỉ đùa ngươi thôi, trừ phi ngươi tự nguyện, nếu không, ta sẽ không ép buộc ngươi. Dù sao... ta đã đợi lâu như vậy, đã thành thói quen rồi.”

Nói xong, Đồng Diêu cúi đầu, để lại trên trán của tôi một nụ hôn.

Bờ môi của hắn, tròn bóng, trong vắt, mềm mại, làm cho tôi dần dần mất phương hướng.

Sau khi hôn, hắn nằm xuống bên cạnh.

Hô hấp của chúng tôi, đan xen lẫn nhau, hài hòa quyện lại thành giai điệu.

Chúng tôi cứ nằm như vậy ba giờ.

Cha tôi mẹ tôi vốn một lòng muốn thấy cơm gạo thơm nức, ai ngờ mở cửa vừa thấy, gạo với nước căn bản vẫn còn nguyên vẹn.

Cha tôi vỗ vỗ vai Đồng Diêu, thở dài nói: “Con rể tương lai a, đừng chăm chỉ tặng người khác cao hổ cốt, nhưng hươu nữa, nên để lại một ít cho chính mình dùng mới tốt.”

Đồng Diêu cười cười, không nói gì.

Nhưng tôi lại chịu không được, lập tức kéo hắn ra ngoài.

Tôi thề, từ nay về sau có chết cũng không quay về cái ổ ma quỷ kia!!!

[1] Bài thơ Xuân Tứ của Lý Bạch

—Bản dịch của Tân Đà—

Ý Xuân

Cỏ non xanh biếc vùng Yên,

Cành dâu xanh ngả ở bên đất Tân

Lòng em đau đớn muôn phần,

Phải chăng là lúc phu quân nhớ nhà

Gió xuân quen biết chi mà,

Cớ chi lọt bức màn là tới ai?

[2] Dương Liễu Chi Từ của Bạch Cư Dị

—Bản dịch của Viên Thu—

Xuân liễu vạn cành lộng gió lan,

Khoe tơ mềm mại với hoa vàng.

Vinh phong, một góc vườn hoang phủ

Ngày tận chẳng ai thiết ngó ngang.

[3] Tuyệt cú nhị thủ kỳ của Đỗ Phủ

Người dịch: Lê Nguyễn Lưu

Sông biếc chìm mờ trắng

Hoa tươi núi thắm cao

Xuân nay đã thấy cảnh

Trở lại biết năm nao

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Gặp lại quyền sách vật lý

Nếu Đồng Điều đã tỏ rõ, sẽ không làm gì ngược lại với ý nguyện của tôi, tôi cũng âm thầm thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, kéo theo đó là, một nghi vấn —— thái độ của tôi đối với Đồng Điều rốt cuộc là thế nào đây?

Với tôi mà nói, Đồng Điều là đặc biệt.

Mà loại cảm giác này của tôi đối với hắn, cũng không biết là từ đâu.

Trải qua sự mập mờ mấy ngày nay, tôi cảm thấy mình cùng hắn, cũng là có thể phát triển trở thành quan hệ cậu nam nữ.

Thế nhưng mà, mỗi khi Đồng Điều thật sự tới gần tôi, mỗi lúc hắn muốn phát triển quan hệ của chúng tôi thêm một bước về phía trước, tôi sẽ theo bản năng lùi lại phía sau, trốn tránh.

Ngày đến cả bản thân tôi cũng không biết tại sao phải làm như vậy?

Lẽ nào là nội tâm tà ác thâm đặng kia của tôi đang giờ trò lạt mềm buộc chặt?

Chắc là không phải, Hàn Thực Sắc tôi trước giờ là người luôn không khách khí với thân thể tươi mới mà.

Thân thể của bạn học Đồng Điều, chỉ nhìn cũng biết là hảo hạng đệ nhất, nếu như hắn đã nói thích tôi, sẵn lòng cho tôi sử dụng, chiếu theo lệ thường, tôi hẳn là không thể dợm được, mạnh mẽ nhào vào, đem xương tủy của hắn hút cho đến sạch sành sanh mới phải.

Vì sao hiện tại lại có thể còn như cô nữ sinh nhỏ ngây thơ chưa trải việc đời chứ?

Quái lạ a quái lạ, thật là quái lạ.

Tôi đã vứt cái vấn đề này cho Sài Sài.

Từ sau khi Sài Sài mang thai, thì ở tại nhà Kiều bang chủ.

Kiều bang chủ quả nhiên là ông chồng tốt, mỗi ngày đổi món để Sài Sài ăn ngon, hương thơm đó, xuyên thẳng qua trần nhà bọn họ bay đến nhà của tôi, mê hoặc đến nỗi dạ dày của tôi thiếu chút nữa nhảy ra ngoài.

Công việc mỗi ngày của Sài Sài chính là ăn nhiều uống nhiều, không có việc gì thì đưa chân ra cho Kiều bang chủ xoa bóp.

Mỗi lần nhìn đến dáng vẻ của nàng, tôi đều sẽ than thở trong lòng: vì sao mang thai đứa con của Kiều bang chủ không phải là tôi chứ?

Lúc này, Sài Sài vừa gặm cổ vịt, vừa nói lên nhận định của mình: "Tao nghĩ, hẳn là mày không tin tưởng lắm vào chuyện Đồng Điều yêu mày."

"Không thể nào a," tôi phủ nhận: "Nhìn dáng vẻ của Đồng Điều, chuyện này hẳn là thật, nếu không, thì kỹ thuật diễn xuất của hắn không khỏi quá đẳng cấp rồi."

"Ý của tao là, mày chính là trên lý trí tin tưởng Đồng Điều yêu mày, nhưng sâu trong nội tâm của mày, vẫn đang có chút hoài nghi." Sài Sài mút ngón tay ngon lành, hoàn toàn phá hủy hình tượng cao quý của nàng.

Tôi trầm mặc.

Lời của Sài Sài, hình như là có chút đạo lý.

Đồng Diêu vẫn luôn chôn giấu phần tâm ý này với tôi dưới đáy lòng, cho nên, những năm này, cũng không có ai phát giác ra, bao gồm cả tôi.

Mà hiện tại, hần đột nhiên thổ lộ phần tình cảm này ra.

Với Đồng Diêu mà nói, tình cảm là vẫn luôn tồn tại, việc mà hần làm, chẳng qua là gỡ bỏ lớp vải che kia thôi.

Thế nhưng với tôi mà nói, lại giống như đâm đầu vào một cái chần thật dày trên chiếc giường của tôi, biến trước mắt tôi thành màu đen, hô hấp không thông lại còn làm đầu óc choáng váng.

Sâu trong nội tâm tôi, vẫn là có điểm nghi hoặc như vậy.

Vào lúc đêm lặng người tĩnh, tôi vẫn phải hỏi bản thân: là thật sao? Đồng Diêu, mấy năm nay hần thật sự vẫn luôn lặng lẽ thích tôi?

Tình cảm không xác định, tạo nên hành động không xác định.

Dù sao, năm tháng hần thăm mền tôi này, với tôi mà nói là xa lạ.

Đang nói chuyện, Kiều bang chủ lại bùng một mâm chân gà kho lại, thuận miệng hỏi: "Đang nói gì đấy?"

"Mối quan hệ lúc giữa nó và Đồng Diêu vẫn không có tiến triển, đang buồn phiền đây." Sài Sài tay trái cầm cổ vịt, tay phải lại vươ ra lấy chân gà kho.

Nhưng tay vừa mới chạm tới chân gà, Kiều bang chủ liền dùng ánh mắt uy nghiêm kia trừng liếc tôi một cái.

Tôi hậm hực mà thu tay về, nước mắt lưng tròng mà liếm láp nước sốt ngon lành dính ở trên tay.

Nhìn dáng vẻ gặm đến hăng say của Sài Sài, trong lòng tôi có một dòng nước chua xót, giống như là suối phun, không ngừng mà tuôn ra, thật muốn đem Kiều bang chủ kéo vào trong phòng, "cưỡng" hần, mang thai con của hần rồi, là có thể ăn hoài không hết những thức ngon này.

Kiều bang chủ đương nhiên không biết những kế hoạch tà ác này trong đầu tôi, cho nên hần vẫn nhiệt tình cho tôi ý kiến:

"Bá vương ngành thương cung[1] không phải là được rồi sao, nhớ kỹ, lượng thay đổi dẫn đến chất thay đổi, nhìn dáng vẻ của chúng ta thì sẽ biết."

Phải rồi, chất thay đổi ra một cái thai nhi.

"Đứng, dùng gạch đi, nhà của chúng ta có, loại đặc chế, đủ cứng rồi." Sài Sài vô cùng hùng hồn: "Một gạch hạ xuống, Đồng Diêu trong lúc hôn mê, người cũng có thể tùy tâm sở dục[2]. Chỉ cần sau khi làm xong, người tự nhiên sẽ không cảm thấy xấu hổ."

Đoán chừng từ trong miệng hai người kia hỏi cũng không hỏi ra ý kiến gì hay, tôi chỉ có thể mang theo mùi hương của chân gà kho mà đi.

Mặt trời như quả cầu lửa suốt ngày tàn sát bừa bãi ở trên bầu trời thành phố, giống như có lòng muốn nướng người ta thành thịt khô.

Vừa đến mùa hè, nguyên tắc của tôi chính là, trừ khi căn phòng cháy, nếu không tuyệt không ra cửa.

Nhưng ngày cuối tuần này, tôi lại phải ra cửa một lần, về trường cũ.

Kỳ thi đại học đã qua, nghỉ hè cũng đã đến, có ông thầy cá biệt cũng muốn về hưu, trong đó bao gồm vị giáo sư hướng dẫn ban Vật lý vô cùng giống huấn luyện viên Anzai[3] kia.

Dù có nói thế nào thì, một ngày là thầy, cả đời là cha, cho nên bạn học cùng lớp trước đây liền quyết định tổ chức buổi họp lớp tại trường, bày tỏ chút nhân tính còn lại.

Tôi, Sài Sài, Đồng Diêu nhận lời mời đi họp lớp.

Họp lớp cũng chỉ mấy quy trình như vậy, mời bạn học bày tỏ những cảm xúc, nhớ lại thời đã qua, ca tụng thành tích của thầy giáo, cũng không khác là mấy.

Đây xem như trở về lần thứ hai sau khi tốt nghiệp.

Lần trước là cùng Thịnh Du Kiệt, lần này, lại là cùng Đồng Diêu.

Cảm giác, quả thật không giống nhau, bởi vì trong lòng, đã đem một người nào đó, đem một chuyện nào đó buông xuống, bởi vậy, lần này trở về nhìn những sự vật xưa, càng bồi hồi khoảng thời gian đã qua đi nhiều hơn.

Tôi vẫn còn có chút để ý đối với sự coi thường trước kia của thầy hướng dẫn ban Vật lý với tôi, cho nên nhìn thấy ông ấy, chỉ là khách sáo mà gọi một tiếng Thầy rồi rời đi.

Thầy hướng dẫn ban Vật lý vài năm không gặp, đáng người càng béo tròn, hơn nữa, có lẽ là bởi vì tuổi tăng thêm, mặt mũi ông ấy lại trở nên hiền lành hẳn ra.

Ông vỗ vỗ vai của tôi và Sài Sài, nói: "Đến giúp thầy một việc."

Tôi cảm thấy thầy chắc là cái tà quy chính, cũng không thể không biết xấu hổ mà từ chối, chỉ có thể cùng Sài Sài, đi theo ông ta.

Chúng tôi cùng đi thang máy đến tầng hầm thứ nhất.

Vừa vào cửa, liền có mùi ẩm mốc, ấn công tắc đèn trong căn phòng, sau khi đèn huỳnh quang chớp vài cái, sáng lên.

Mà lòng tôi, lại lạnh đi

Thì ra, nơi này là cái kho chứa đồ, đều là đồ tạp nham chất đến đầy cả phòng.

"Kho chứa đồ này ba năm trước hiệu trưởng đã giao cho ta, hy vọng khi ta rảnh rồi sửa sang lại một chút, rốt cuộc thầy lớn tuổi, trí nhớ kém, nhất thời quên mất. Cũng may hôm nay có các người, thế này, thì làm phiền từ từ sửa sang lại một chút, sau đó ghi tên, số lượng những thứ này vào trong sổ. Vậy nhé, ta đi nghỉ ngơi trước một chút, uống chút đồ uống, các người làm từ từ, hôm nay làm không xong, ngày mai lại đến cũng được." Thầy hướng dẫn ban Vật lý cười hì hì mà nói ra những lời này.

Tôi tức a, vừa rồi thật sự là mất bị mù, ông già xấu xa này, quả nhiên vẫn là giống như trước đây.

Thật muốn đánh hấn ngất, dùng xe đẩy đưa hấn đến trên giường lão viện trưởng.

Hai người này, thật sự là rùa xứng ba ba, trời sinh một đôi.

Thầy hướng dẫn ban Vật lý nói xong thì đi.

Sài Sài là phụ nữ có thai, tất nhiên là không thể làm việc nặng, cho nên nàng liền ngồi ở một bên xem tạp chí, tôi vén tay áo, bắt đầu khí thế ngất trời mà làm.

Đồ đạc thật đúng là nhiều, nào là đồ dùng dạy học, dụng cụ thể dục, TV hỏng, bàn học thiếu chân, còn có băng cassette, tranh châm biếm, tiểu thuyết, cùng với đồ ăn vặt đã quá hạn mà giáo viên tịch thu.

Lục lại một hồi, ở trong góc, bỗng nhiên thấy một đồng sách giáo khoa, sách tham khảo, còn có sách bài tập.

Nhìn kỹ, phát hiện tên trên bìa cũng không giống nhau, hơn nữa, khoa cũng không giống.

Nghĩ ngợi, tôi bỗng nhớ ra.

Trước đây, lúc chúng tôi đùa giỡn, luôn thích đem sách giáo khoa của người khác ném ra ngoài từ cửa sổ giáo viên, mấy thứ đó đã dừng ở trên nền đất trống của tầng hầm này.

Cho nên, đây hẳn chính là những thứ những người lao công nhặt từ trên nền đất.

Dù sao cũng làm một rồi, tôi liền ngồi xuống nền đất, muốn nhìn một chút chủ nhân của mấy thứ này, có nhận ra hay không.

Cuốn thứ 3 là sách toán của Lý Thành Nghĩa, người này chính là học sinh ưu tú của ban chúng tôi, sau này thi vào Thanh Hoa[4].

Vừa mở ra thì thấy, trên sách của người ta, toàn dùng chữ nhỏ li ti mà ghi chép, chịu khó như vậy, trách sao không được thành tích tốt.

Cuốn thứ 24 cũng là người tôi quen biết, là sách ngữ văn tham khảo của Trần Nhiễm Nhiễm ban chúng tôi, lúc ấy nhóm H.O.T của Hàn Quốc thịnh hành, cho nên trên mặt dán đầy ảnh Jang Woo Hyuk[5], còn viết LOVE đến n lần.

Sau đó tiếp tục lục lại, cuốn thứ 96 là sách vật lý, tôi thấy ở trên bìa một cái tên quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn - Đồng Điều.

Bỗng nhớ lại, cái buổi trưa đó, cái buổi trưa một lần duy nhất hấn và tôi trò chuyện, chính là bởi vì tôi muốn xem cuốn sách vật lý này, Đồng Điều chết sống cũng không cho, tôi nắm chặt lấy, hấn lại đem ném đi.

Rốt cuộc bên trong có những gì, tôi hấp tấp lật ra.

Tôi đã nói, tuy rằng Đồng Điều thành tích không tệ, nhưng hấn luôn không thích chịu khó, cho nên trên sách đều rất sạch sẽ.

Tôi lật xem sơ qua hết một lần, không phát hiện gì, chỉ là ở trang cuối cùng, viết chữ "bà".

Muốn bỏ qua, nhưng lại chưa từ bỏ ý định —— nếu không có gì, Đồng Điều không thể khản trương như vậy.

Cho nên, tôi lại bắt đầu nghiêm túc mà lật xem lần thứ hai.

Lần này có phát hiện, có mấy chữ trên trang sách bị bút màu đen tô đậm lên.

Mà những chữ này cũng không có ý nghĩa gì, chẳng lẽ là mật mã?

Tôi tò mò, vì thế, cầm tờ giấy, đem đám chữ này từng chữ từng chữ ghi lại.

Trên trang 12, tô đậm chữ "sắc" trong "nhân sắc".

Trên trang 25, tô đậm chữ "ta" trong "chúng ta".

Trên trang 29, tô đậm chữ "lão" trong "lão sư".

Trên trang 37, tô đậm chữ "là" trong "có là".

Trên trang 53, tô đậm chữ "hàn" trong "hàn lạnh".

Trên trang 69, tô đậm chữ "của" trong "của hân".

Trên trang 89, tô đậm chữ "thực" trong "thực vật".

Tôi bỏ bút xuống, cầm lấy tờ giấy kia, nhẹ nhàng đọc trong lòng: "sắc ta lão là hân của thực."

Trong đầu, những chữ này từ từ phân tích, xếp lại thứ tự.

Hình như, có tên của tôi —— Hàn Thực Sắc.

Rút tên của tôi ra, tôi lại lẩm bẩm mà nhớ lấy: "Lão của ta là."

Lão của ta là Hàn Thực Sắc.

Tôi lật sách đến trang cuối cùng, cái chữ trên mặt giấy kia, viết nhỏ nhỏ, khê khằng, nhọt nhọt.

"bà."

Lão bà của ta là Hàn Thực Sắc. *(Bà xã của ta là Hàn Thực Sắc)*

Lão bà của ta là Hàn Thực Sắc.

Lão bà của ta là Hàn Thực Sắc.

Lão bà của tôi là Hàn Thực Sắc.

Mặt của tôi, đột nhiên hồng rõ rệt, mà trái tim, lại thỉnh thoảng mà đập không ngừng.

Giống như là nháy mắt, trở về năm tháng xanh tươi kia.

Như là nháy mắt, tôi lại trở thành cô gái kia.

Một cô gái được thăm mến, ngây thơ không biết.

[1] 霸王硬上弓: Bá vương ngạnh thượng cung (Theo điển cổ Tây Sở Bá vương Hạng Vũ, ngày xưa khi muốn giương cung thì phải cầm dây một đầu cung, dùng hai chân giữ lấy cánh cung rồi mới kéo căng dây cung làm cánh cung cong lại tạo lực đòn bẩy; nhưng Hạng Vũ thì chỉ cần dùng hai tay là có thể kéo cong chiếc cung, dùng lực mạnh để có thể giương cung). Cụm từ mang ý nghĩa mạnh mẽ, cường chế khi làm một việc nào đó. Bên cạnh đó, theo điển cổ, mũi tên được bắn ra mạnh như vậy gọi là “cường tiễn”, đồng âm với “cường gian” (cường bức) nên cụm từ này còn là một kiểu “tên húy” dùng thay thế.

[2] 随心所欲: tùy tâm sở dục, tùy theo ý muốn của mình

[3] 安西教练(huấn luyện viên An Tây): Anzai hay tên trong truyện là Tibuchi, nhân vật trong bộ truyện tranh Slam Dunk của tác giả Takehiko Inoué kể về đội bóng rổ một trường cấp 3 mang tên Shohoku.

[4] 清华大学: đại học Thanh Hoa, ở Bắc Kinh, được xem là một trong những trường đại học danh tiếng nhất ở Trung Quốc.

http://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%E1%BA%A1i_h%E1%BB%8Dc_Thanh_Hoa

[5] 张佑赫 (Trương Hựu Hách): Jang Woo Hyuk, là một ca sĩ rap chính tiếng Hàn trong nhóm nhạc H.O.T. H.O.T (viết tắt từ High-five of

Teenagers) là một ban nhạc Hàn Quốc gồm 5 thành viên nam được thành lập bởi SM Entertainment, ban nhạc đã nhận được rất nhiều sự ủng hộ từ giới trẻ và đã tạo ra sức ảnh hưởng rất lớn, trở thành tiêu chuẩn, cột mốc cho các boyband khác vào lúc bấy giờ và cả về sau này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Thì ra người vẫn nơi đây

Phản phát như nhìn thấy, gió nhẹ nhàng lay động rèm trong phòng học, ánh mặt trời chiếu vào nhuộm một màu vàng nhạt.

Một thiếu niên khuôn mặt rõ ràng, dịu dàng nhìn tôi ngủ say, khóe miệng hơi cong lên, viết lên câu nói trong lòng mình vào quyển sách vật lý.

Lão bà của ta là Hàn Thực Sắc.

Câu kia, hẳn không cách nào nói bằng lời cho tôi biết.

Trái tim tôi, bị câu nói đó quay chín, từ từ biến thành một dòng xuân thủy.

Mặt không thể kìm chế đỏ hồng lên, cho dù đã lớn lên, những năm tháng trong sáng kia đã qua rất xa, dù cuộc đời đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, nhưng tôi bây giờ giống như cô gái lần đầu tiên nhận được thư tình của con trai.

Trong người dường như có một loại xúc cảm, cụ thể là gì, tôi cũng không thật rõ.

“Người làm sao vậy?” Sài Sài phát giác tôi không bình thường, bắt đầu hỏi.

“Không có gì?” Tôi khẽ cắn môi dưới, nhẹ giọng nói: “Không có gì.”

Ngay cả chính mình cũng không phát hiện ra, âm thanh tôi giờ giống như là ngâm nga từng từ trong một bài thơ tình nào đó.

Tôi không biết chính mình làm thế nào, nhưng sau khi xem xong hết những từ trên quyển sách vật lý kia, tôi cũng không còn kiên nhẫn mà sắp xếp lại những thứ lộn xộn trong tầng hầm kia.

Sau khi dọn xong, cửa được người ta mở ra, Kiều bang chủ không an lòng với mẹ của đứa nhỏ kia tìm đến, đòi đón Sài Sài trở về.

Tôi để Sài Sài đi trước, còn mình ở lại, tiếp tục dọn dẹp.

Sau khi chờ mọi thứ sắp xếp xong xuôi, nhìn đồng hồ, đã bốn giờ chiều.

Đi ra khỏi tầng hầm, đóng chặt cửa, lên lầu, di động trong túi bỗng nhiên vang lên.

Trên màn hình, là cái tên quen thuộc làm tôi mềm lòng - Đồng Diêu.

“Người đang ở đâu? Tìm người khắp nơi, di động thì không tín hiệu.” Vừa nhận điện thoại đã truyền đến tiếng Đồng Diêu hỏi ở bên kia.

“Thầy giáo mới gọi vào tầng hầm hỗ trợ, ở phía sau cổng trường chờ đi.” Tôi nói.

Thật khác xa so với sự tấp nập nơi cổng trước, con đường nơi cổng sau lại rất vắng vẻ, hơn nữa hôm nay là cuối tuần, càng ít người qua lại.

Khi tôi đi đến đó, thấy Đồng Diêu tựa vào vách tường, tay trái kẹp điều thuốc.

Dưới trời chiều, bóng dáng cao lớn, có chút xuất trần.

Làn khói trắng lượn lờ vòng vòng bay lên, vây quanh mặt hắn.

Nhưng đường nét mơ hồ này, vẫn vô cùng có phong thái.

Tôi thông thả đi đến trước mặt hắn, giày cao gót gõ trên nền xi măng tạo nên những âm thanh vang vọng.

Dừng lại trước mặt hắn, tôi phát hiện, tính cả đôi giày cao gót đang đi, tôi chỉ vừa vịn đến vành tai hắn.

Là ai đã từng nói, lúc người đang vui vẻ, đi cả nhấc cũng có thể dựa cằm lên bờ vai hắn, hoặc khi người cáu gắt, nhấc đầu gối lên liền có thể đá vào tiểu

đệ đệ của hắn, như vậy, thân hình cao ráo của nam nhân này thích hợp với người nhất.

Mà Đồng Điều, chính là người nam nhân như vậy.

“Lại đây.” Hắn nói.

Tôi xoay đầu, nhìn xung quanh, nói: “Nơi này rất quen thuộc nhỉ?”

“Sao?” Đồng Điều nhướn mày có ý hỏi.

“Người nào đó từng ở nơi này hôn hoa hậu giảng đường.” Tôi nháy nháy mắt bốn cột.

Vẫn nhớ rất rõ, lần đó, hắn ở trong này, phát huy tính phong lưu của chính mình, chinh phục cô hoa hậu giảng đường kiều căng khóa trên.

Khóe miệng Đồng Điều khẽ vẽ lên một đường cong rất nhạt, dập tắt điều thuốc, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Nhưng mà, người nào đó thấy, cũng chỉ ở bên cạnh giường miện cười ngây dại, lúc sau, còn giống anh em tốt đẩy mạnh bả vai ta, bắt ta đưa ra bí quyết cường hôn, để cô ta đi đối phó với bạn trai.”

Đồng Điều vừa nói chuyện, khóe miệng vừa phả khói ra, đuôi mày khóe mắt đều hơi ánh lên một tia sáng.

Vừa nghe vậy, lòng tôi như bị cái gì đó thô ráp cọ vào.

Bởi vì tôi nghĩ, người nào đó trong miệng Đồng Điều chính là kẻ bắt tài tôi đây.

Nói như vậy, hắn cố ý hôn cho tôi xem, muốn thử tôi?

Đáng tiếc, tôi của lúc ấy đang một lòng một dạ hướng về Ôn Phủ Mịch.

Hơn nữa, còn một lòng một dạ thật nhiều năm.

Tôi xuyên qua Đồng Điều nhìn về phía tường bao phía sau hắn.

Tôi nhớ tường bao này được tu sửa mới vào năm chúng tôi lớp 10, ngày ấy toàn bộ là màu trắng, trơn bóng sạch sẽ.

Mà bây giờ, đã loang lổ, một khối gồm vôi vôi lá khô bao bọc, muốn rơi cũng không rơi được.

Mặt trên, còn dùng phấn viết tràn ngập, những họa tiết nhỏ có chí khí mà lời nói trẻ con.

“XX là người của ta.”

“XX thích YY.”

“Cả đời ta chỉ yêu XXX.”

Đều là dấu vết thời gian lưu lại.

Tường bao này đã được xây gần mười năm, mà Đồng Điều cũng yên lặng chờ đợi tôi mười năm, yêu tôi mười năm.

Hắn vì muốn ở bên tôi, cố ý rớt kỳ thi, để xin được phân đến cùng một bộ phận với tôi.

Hắn rõ ràng biết, trong lòng tôi, chỉ có một hình bóng Ôn Phủ Mịch, lại vẫn cùng tôi hát hò, mua đồ ăn vặt cho tôi, cùng tôi tập luyện chạy bộ.

Hắn đem những lời nói trong lòng viết vào sách vật lý, nhưng tấm lòng kia lại chỉ có thể bị chính tay hắn ném ra ngoài cửa sổ.

Bởi vì lúc đó không nhìn thấy hy vọng, tôi và hắn chỉ là bạn rất thân của nhau.

Mặc dù tôi cùng Ôn Phủ Mịch chia tay, nhưng hắn biết, trong lòng tôi, vẫn dành vị trí cho Ôn Phủ Mịch, cho nên, hắn lặng lẽ đợi, đợi đến lúc tôi thực sự buông tay được.

Không, là Đồng Điều đang chờ đợi đến lúc hắn thực sự buông tay được.

Ôn Phủ Mịch, là số kiếp của hai người chúng tôi.

Tôi không quên được hắn, mà Đồng Điều, cũng giống tôi không buông được hắn.

Hắn rõ chân tơ kẽ tóc chuyện xưa của tôi cùng Ôn Phủ Mịch, hắn tham gia vào mọi chuyện, hắn biết đoạn tình cảm kia có bao nhiêu mãnh liệt, bởi vậy, mới có thể lùi bước, mới có thể đem tấm lòng của chính mình chôn vùi xuống thật sâu.

Nếu không phải lần tai nạn xe cộ đó, không phải lần đó tìm được đường sống trong chỗ chết, hắn còn có thể tiếp tục giấu diếm dưới mác bạn thân của

nhau cũng nên.

Nhớ lại lúc ấy, Đồng Điều nói cho tôi biết, hấn nhát gan, hấn sợ hãi, hấn yếu đuối, cho nên hấn nhìn thấy tôi tiếp tục chìm đắm trong biển tình, mà lại không dám biểu lộ điều gì.

Đối với việc này, tôi vẫn bán tín bán nghi.

Bởi vì trong lòng tôi, Đồng Điều là người cái gì cũng không sợ, cái gì cũng có thể giải quyết.

Nhưng bây giờ, tôi tin.

Tôi tin người thiếu niên từng viết “Hàn Thực Sắc là lão bà của ta” trên sách giáo khoa.

Tôi nhớ rõ người thiếu niên lúc đó vô cùng hoảng loạn khi bị tôi cướp mất cuốn sách vật lý, thậm chí, trên gò má còn có một tia đỏ sậm.

Cho nên, hấn cái gì cũng không nói, bỏ công việc làm ăn để đi ăn com cùng tôi.

Cho nên, hấn cái gì cũng không nói, chỉ là cứ cách một khoảng thời gian liền mua một ít quà tặng giúp tôi vui vẻ.

Cho nên, cái gì hấn cũng không nói, chỉ là những lúc tôi yếu đuối nhất thì sẽ đưa tay cho tôi nắm.

Nhưng, khi đối mặt với tình cảm, Đồng Điều lại thực yếu đuối, tôi cũng yếu đuối, Đồng Điều khác người, tôi cũng khác người.

Tôi cùng hấn, đều là người không hoàn mỹ.

Thời gian mười năm có thể biến một mặt tường từ sạch sẽ trở nên loang lổ.

Thời gian mười năm, có thể khiến chúng tôi trải qua rất nhiều chuyện.

Thời gian mười năm, có thể làm cho trái tim của chúng tôi, biến thành đầy những vết thương mà trở nên kiên cường hơn.

Mười năm, có thể thay đổi rất nhiều.

Chỉ có một việc không đổi.

Đó chính là, có người vẫn luôn bên cạnh tôi.

Đồng Điều, hấn vẫn luôn bên cạnh tôi.

Ánh sáng buổi chiều tà, làm cho không khí nhuốm một màu vàng nhạt, cảnh tượng đẹp như mơ.

Tôi nhìn Đồng Điều, nhẹ giọng nói: “Đợi lâu rồi đúng không?”

Đồng Điều nhìn đồng hồ, không để ý, lắc đầu nói: “Không lâu.”

Tôi nở nụ cười tươi như hoa. Lại nói: “Ta nói, người, đã chờ thật lâu phải không?”

Đồng Điều bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn tôi, con ngươi đen sẫm gần như thuần khiết.

Sau đó, hấn mở miệng, mỉm cười, nụ cười từ trong tâm: “Cũng được... Chỉ có mười năm.”

Xuyên qua ánh sáng màu vàng nhạt, tôi đi về phía Đồng Điều, hai tay níu cổ hấn, kiễng mũi chân, hôn hấn.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, chủ động hôn hấn.

Tôi cứ một mực tìm kiếm, tìm kiếm hoàng tử của cuộc đời mình.

Tôi leo lên vách núi đen, tôi băng qua bụi gai, tôi chém đầu rồng, tôi bị thương, tôi đau khổ, tôi choáng váng, tôi khẳng khẳng không dừng lại trong hành trình tìm kiếm, chỉ một mực đích tìm được nửa kia của mình.

Cứ loay quanh lâu như vậy, bỗng nhiên quay đầu, lại phát hiện người tôi muốn tìm vẫn ngay chính bên cạnh mình.

Hấn không phải hoàng tử nào cả.

Hấn là Đồng Điều.

Tôi hôn hấn, từ từ nhắm hai mắt, nhẹ nhàng hôn Đồng Điều.

Thì ra người vẫn nơi đây.

Thì ra người vẫn ở chính nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Đại chiến trên giường (1)

Tôi trở thành bạn gái của Đồng Diêu. Một chuyện mà từ trước tới nay tôi chưa hề nghĩ đến. Nhưng mà, cũng khá tốt, ít ra hiện tại mỗi ngày khoe miệng tôi đều nhếch lên.

Mở tủ quần áo ra, tôi thử liên tiếp mấy bộ váy. Cái thì màu sắc quá sặc sỡ, cái thì kiểu dáng quá xưa, cái thì không đủ hở hang. Tôi chọn váy áo cho buổi hẹn hò một cách hăng say, trong lòng nhảy nhót tung tăng, giống như là chưa từng được hẹn hò.

Sài Sài ở một bên vừa nhìn tôi bận rộn vừa múc từng muỗng kem ly, đột nhiên nói: “Các người phát triển đến bước nào rồi?”

Tôi suy nghĩ rồi thành thật đáp: “Hôn môi”

“Chỉ hôn môi? Không giống với phong cách của hai người các người nha” Sài Sài nói

“Từ từ cũng đến thôi, nóng vội sẽ ăn không được đậu hũ nóng.” Tôi không thêm đề ý: “Chẳng lẽ ta còn có thể bỏ qua miếng thịt tươi là hán sao?”

“Ta muốn nhìn các người tiến đến chữ cái thứ tám (H)” Sài Sài vừa liếm kem ly vừa cười phóng túng: “Nghĩ lại thì, hai người các người đều là cao thủ của cao thủ trong trò chơi nhân gian này, cho nên ta suy đoán, hai người các người một khi đã lên giường thì sẽ tuyệt đối giống như sao chổi đâm vào trái đất, khói thuốc súng đầy trời, đạn bay loạn lạc, thịt tràn lan, giống như cao thủ quyết đấu trong phim cổ trang, vừa ra tay, là toàn hồ nước như bị thủy lôi oanh tạc, âm vang long trời, bất kỳ tôm bệnh hay cua đề gì cũng đều bị nổ lên trời... Ờ, tại sao người không nói gì vậy?”

Tôi cúi đầu, hai tay vịn vẹo góc áo, nũng nịu nói: “Người ta thận thùng mà”

Sài Sài ném cho tôi một ánh mắt khinh bỉ: “Đứa nhỏ của ta mém bị người dọa mà lòi ra rồi”

Lời nói của Sài Sài cũng có lý, tôi và Đồng Diêu đều không phải là thiện nam tín nữ, công lực trên giường của cả hai đều có tiêu chuẩn nhất định, nếu tập hợp lại, há chẳng phải thành sữa em bé Thích Méo Méo[1] sao.

Theo lời hẹn tôi đi đến công ty Đồng Diêu, trong đầu vẫn suy nghĩ về những hình ảnh cấm trẻ em dưới 18 của tôi và Đồng Diêu, hoa đào rơi đầy trong mắt tôi.

Đây là lần đầu tôi lấy thân phận bạn gái Đồng Diêu đến công ty hán, cô thư ký nhỏ thấy tôi tại cửa liền cười gian xảo trêu chọc

Tôi nhú mắt, xem ra, nên tìm một nhà chồng cho đứa nhỏ này.

Nhắc đến thì Bông tai đệ đệ cũng không tồi, ừ, một ngày nào đó cho bọn họ uống một chút thuốc bất lương, nhốt trong phòng tối, chờ cho gạo nấu thành cơm thôi.

Vừa nghĩ, tôi vừa nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, liếc mắt một cái liền thấy đứa nhỏ Đồng Diêu đang ngồi sau bàn công tác tập trung tinh thần xem văn kiện.

Đàn ông nghiêm túc đúng là rất đẹp trai. Áo vest của Đồng Diêu tùy tiện vắt ở sau ghế dựa, cũng không sợ dè dặt. Hán nhú mi, ngón giữa tay trái dè mi tâm, móng tay rất sạch sẽ, chắc nịch, liếc mắt nhìn một cái thôi đã khiến cho người ta phát sinh thiện cảm.

Giờ phút này, Đồng Diêu đã rút đi sự nhả nhặn khỏi hải lúc bình thường, toàn thân bao phủ một tầng trách nhiệm cùng hơi thở đàn ông, hình dáng toàn thân không kém phần mạnh mẽ. Mỗi hán khê nhếch, đôi môi cánh hoa hoàn mỹ kêu gọi hơi hấp hấp, dường như là thăm dò một câu văn trong văn kiện.

Mỗi khi hán làm như vậy, một làn sóng lăn tăn sẽ trôi trên gương mặt bình tĩnh, phối hợp với ánh mặt trời, giống như nước sông hồng nhạt gọn sóng nhẹ, chiếu ánh sáng lấp lánh, làm lóa mắt mọi người, rung động tâm tư mọi người.

Đồng Diêu lúc này, mang theo sự dịu dàng êm dịu của nhiều màu sắc hỗn loạn, làm say mê ánh mắt mọi người, còn thêm sự sắc bén như đao kiếm, làm lòng người run sợ, hai loại này kết hợp cùng một chỗ, trở thành sự phong lưu đặc biệt của hán

Tôi dựa vào cửa, tay khoanh trước ngực, lẳng lặng nhìn hắn, rất muốn... tiến lại, nuốt sống hắn.

Bởi vì dục niệm mà bên trong khoang miệng không ngừng tiết ra nước bọt, xem ra, con sói mẹ tôi lại bắt đầu muốn tàn phá mặt cỏ.

Nhưng mà, không thể khinh thường, bạn học Đồng Diêu công lực thâm hậu, ai tàn phá ai, còn chưa biết được.

Trong lúc đang suy nghĩ miên man, thanh âm Đồng Diêu vang lên: “Lại đây”

Thanh âm kia, rất mềm nhẹ, giống như cánh hoa rơi, mang theo mị lực độc đáo

Cho nên, tôi liền đi tới bàn làm việc theo như lời hắn nói, đẩy ghế dựa ra một chút, điều chỉnh tư thế chuẩn bị ngồi xuống.

Nhưng Đồng Diêu lại ngăn tôi lại, hắn ngẩng đầu, vỗ vỗ đùi mình, nói: “Lại đây, ngồi ở đây”

Quên đi, đứa nhỏ Đồng Diêu này đã nhìn thấy tất cả bộ dạng xấu xí của tôi, tôi liền giảm đi quá trình giả bộ rụt rè vậy.

Cho nên, tôi đi đến trước mặt hắn, không khách khí đặt hai cái mông lên đùi hắn

Khỏi phải nói, đùi Đồng Diêu ngồi rất thoải mái.

Một bàn tay Đồng Diêu vòng qua, ôm thắt lưng của tôi, đôi mắt mờ với chân mày liễu kia liền đối diện tôi, tay thì vuốt cái trán của tôi, hỏi: “Bên ngoài nóng không?”

“Cũng được, ngồi xe đến, hơi lạnh thổi suốt trên đường, không nóng lắm” Tôi nói.

Đồng Diêu tựa vào lưng ghế, trong mắt sáng nước long lanh, nói: “Dù sao cũng không có người ngoài, nếu nóng thì cởi ra bớt vài thứ đi”

Hôm nay Hàn Thực Sắc tôi chỉ mặc áo đầm, cộng thêm đồ lót, ngay cả quần nhỏ an toàn[2] cũng không có mặc, có thể cởi vài thứ sao?

Đồng Diêu ơi Đồng Diêu, đúng là mưu mô bất chính.

Nhưng mà thôi, tôi quay đầu đi, cười giống con mèo, mưu mô bất chính như vậy, tôi thích.

“Ngươi mặc còn nhiều hơn ta, tại sao không cởi?” Ánh mắt tôi sáng quắc, hỏi ngược lại

“Đáng người của ngươi tốt hơn ta, đáng xem” Đồng Diêu nháy mắt mấy cái, gió xuân tháng ba trực tiếp thổi đến.

“Ngươi khiêm tốn rồi, đáng người của ngươi cũng là số một”. Tôi nheo mắt, hoa đào rơi rụng.

Đồng Diêu đến gần tôi, đôi môi ấm áp dán trên cánh tay trần trụi của tôi: “Vậy, cùng nhau cởi đi”.

Sao chổi rụng trái đất, khói thuốc súng đầy trời, đạn bay loạn lạc, thịt khắp nơi.

Trong đầu tôi bỗng nhiên nhớ lại lời miêu tả của Sài Sài

Sau đó, hai tay tôi xoắn chiếc váy, nũng nịu nói: “Không được đâu...”

“Không muốn à, vậy thôi” Đồng Diêu có ý thờ dài, sau đó dúi môi đi, bắt đầu ngồi nghiêm chỉnh, làm Liễu Hạ Huệ.

Ta “cường” ngươi cái lão tổ tông này.

Mùa hè nắng chói chang, chất liệu quần áo lại mỏng, hơn nữa đang ở trong văn phòng, một địa điểm mà AV thường xuyên chọn lựa để quay phim, nếu không làm chút gì, chẳng phải là đã phụ lòng cảnh xuân tươi đẹp.

Không, phải là rất phụ lòng Tiểu Thực Sắc của ta và Tiểu Đồng Diêu của hắn.

Tôi nói rồi, Đồng Diêu hiểu rõ tính cách của tôi nhất, hiểu được tôi và thực nữ không hề liên quan với nhau.

Cho nên, tôi rất hùng dũng đứng lên khỏi đùi hắn, ngồi trên bàn làm việc.

Chuẩn bị cúi mình xuống, lộ ra áo lót, điều chỉnh hình dạng làm nổi bật đường rãnh khe ngực, sau đó nâng chân ngọc mà xát đùi Đồng Diêu, dùng lại chiêu mị nhãn câu hồn, làm cho chiến tranh bùng nổ trong này.

Đáng tiếc, đáng tiếc, sự tốt đẹp chỉ có trong tưởng tượng

Ý của tôi là, sự thật luôn tàn khốc

Trong tích tắc, khi tôi đặt mông lên trên bàn làm việc thì giữa khe mông của tôi phát ra một sự đau đớn bén nhọn

“A!!!!” Tôi đau đến nỗi hét ra tiếng chói tai, giống như châu chấu nhảy một cái cao ba thước (*đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3mét*)

Nhảy xuống khỏi bàn làm việc, vuốt mông, tập trung nhìn lại, phát hiện đầu sỏ gây nên chuyện là một cây bút máy không có đệm nắp

Mẹ của tôi ơi, mém tí nữa là lần đầu tiên ở mặt sau của tôi liền dâng cho thân bút máy rồi!!!!

Tôi bắt đầu nghi ngờ bút máy này có phải bị lão viện trưởng làm phép bùa chú việc tôi dùng gót giày đoạt đi lần đầu tiên ở mặt sau của hấn

Đồng Điều tiến đến, đưa tay vuốt ve trên mông của tôi, khẽ vắn về chà xát

Hấn kê môi gần bên tai tôi, nhẹ giọng nói: “Đau chỗ nào, nơi này? Nơi này? Hay là nơi này?”

Đồng Điều vừa nói, hai tay vừa sờ mó khắp hai cánh mông của tôi

Bà nội nó, thừa cơ hội ăn đậu hủ của ta, nguoi phản rồi!!!!!!

Tôi hít sâu, sau đó học theo các cô gái anh dũng trong kịch truyền hình, vươn hai tay ra, quét sạch mọi thứ trên bàn xuống mặt đất.

Sau khi làm xong động tác này, trong lòng tôi thầm khen tốt một tiếng, đúng là có khí thế!!!!!!

Sau đó, tôi lại một lần nữa đặt cặp mông cánh hoa lên bàn làm việc tron bóng, hai tay chống sau lưng, chân vuron vào giữa hai chân Đồng Điều, nhẹ nhàng chuyển động, học làm một cái mị nhân như tơ (*ánh mắt mị hoặc*), bắn “lả tả” về phía Đồng Điều, dụ dỗ hấn.

Nhưng ánh mắt Đồng Điều lại nhìn xuống mặt đất.

Tôi nhìn theo ánh mắt hấn, phát hiện thì ra máy tính xách tay vốn đang tốt lành trên bàn cũng bị tôi kích động làm rơi trên mặt đất, màn hình tối đen.

“Đừng nói với ta trong đó có thứ quan trọng nha”. Mặt tôi cười cứng nhắc

Đồng Điều chậm rãi nói: “Trong đó có tài liệu hợp đồng điện tử quan trọng phải đóng dấu vào ngày mai”

Bởi vì một cái quét tay của tôi, Đồng Điều và tiêu thư ký cùng với các nhân viên bên ngoài bận rộn cả ngày, cuối cùng cũng phục hồi tài liệu.

Đúng là, văn phòng không phải nơi tốt để khai chiến, tôi oán hận suy nghĩ.

Sau khi trở về, tôi đem chuyện thất bại này kể cho Sài Sài nghe.

Sài Sài vừa gặm chân gà ướp cola[3] mà Kiều bang chủ làm cho cô, vừa truyền thụ kinh nghiệm: “Lần đầu tiên của hai người các nguoi, tốt nhất là nên tuyên chiến ở một nơi chính thống là trên giường, tuy rằng phương diện tình thú hơi kém một chút, nhưng được cái thoải mái, như vậy mới có thể lưu lại ấn tượng tốt trên thân thể đối phương”

Tôi thành kính gật đầu giống như được giảng kinh: “Nói có lý, địa phương an toàn nhất chính là địa phương thoải mái nhất, cần phải làm theo tuần tự”

“Hơn nữa, tốt nhất là làm ở nhà hấn” Sài Sài mút ngón tay, tiếp tục nói

“Tại sao?” Tôi không ngại học hỏi kẻ dưới: “Không lẽ giường của Đồng Điều thoải mái hơn?”

“Không phải” Sài Sài buông chân gà, cầm lấy sữa chua, từ từ nói: “Tình hình của ta gần đây không thể làm vận động trên giường. Nếu như nguoi mang Đồng Điều về nhà của mình mây mưa, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến ba đứa nhỏ, đến lúc đó không chừng hấn sẽ lấy súng bắn trần nhà, làm bị thương các nguoi sẽ không tốt lắm”

Nghe vậy, thân mình tôi không ngừng run rẩy.

Kiều bang chủ thật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Đại chiến trên giường (2)

Lời nói của Sài Sài vẫn là có đạo lý, cho nên tôi nghe xong cũng ghi tạc trong lòng.

Trò chơi trên giường, là muốn ở trên giường tiến hành a.

Tôi ở bên này vắt óc suy nghĩ xem nên như thế nào để mà hoàn thành trò chơi trên giường, nhưng xem ra Đồng Điều lại không có gấp gáp như vậy.

Tôi liền buồn bực, trước đó vài ngày, không phải hẳn vừa nhìn thấy tôi chính là bộ dạng Hôi thái lang nhìn thấy Hỷ Dương Dương sao, hận không thể một ngụm đem tôi nuốt vào bụng sao.

Thế mà kể từ khi cùng hắn xác định quan hệ, thẳng thắn này cư nhiên liền bắt đầu tu thân dưỡng tính.

Chẳng lẽ nói, là bởi vì chiếm được nên không còn mới mẻ nữa.

Nghĩ vậy, tôi liền hận đến ngứa răng.

Cái tên Đồng Điều đáng chịu ngàn đao này, lại nhiễm thói hư tật xấu cố hữu của nhân loại rồi sao?

Hiện tại mới kết giao không bao lâu a, liền như vậy không xem trọng tôi nữa, sau này, có như thế nào được a?

Tôi thờ dài chán nản.

“Làm sao vậy?” Bên cạnh, Đồng Điều đang lái xe liền đưa một tay lên nhéo nhéo hai má tôi.

“Không có việc gì.” Tôi phờ phạc ỉu xiu hạ mắt xuống.

“Có phải đói bụng hay không? Ta có mua trứng cút, ăn hai cái lấp bụng đi.” Lúc này là thời gian tan tầm, trên đường lại đông, Đồng Điều liền với thân mình, lấy trứng cút từ phía sau ghế ngồi đưa tới tay tôi.

Mở hộp, tôi lấy ra một cái, há miệng ra, vừa định cắn một ngụm, lại phát hiện mình không có tâm tình ăn.

Cho nên, tôi đem trứng cút một lần nữa đặt trở lại trong hộp, hơn nữa còn tặng thêm tiếng thờ dài thứ hai.

“Làm sao vậy?” Đồng Điều một lần nữa hỏi.

Quên đi, vòng vo mãi cũng chỉ làm tốn thời gian.

Tôi quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Đồng Điều, người không phải cùng ta xác định quan hệ, sau liền phát hiện, kỳ thực chính mình cũng không muốn ở cùng với ta giống như trong tưởng tượng? Nếu là như vậy, người cứ việc nói thẳng, việc này cũng không phải người sai, ta sẽ hiểu, mọi người tan hợp là chuyện thường, khi gặp lại vẫn là bạn.”

Tôi như vậy cũng không xem như là khách sáo.

Dù sao, tình cảm giữa nam nữ, giống như mua giày mới.

Mới nhìn qua thì rất tốt, nhưng sau khi chân chính đi vào, mới phát hiện, không hợp chân.

Vậy làm sao bây giờ? Chung quy không thể uy khuất chính mình chứ, chỉ có thể đem chân bỏ ra khỏi giày, nhịn đau bỏ đi.

Dù sao, đây là đôi giày phải đi cả đời a.

Cho nên, Đồng Điều nếu cho rằng chúng tôi không hợp nhau, tôi đây cũng không trách hắn, bất quá, chút tổn thương và tiếc nuối thôi.

Đồng Điều đem tay để trên đùi tôi nhéo vài cái, nói: “Như thế nào, người cho rằng, quan hệ giữa chúng ta có vấn đề sao?”

“Ta cảm thấy được, người hình như... rất nhân nhả a.” Tôi đáp ứng nói.

“Có ý gì?” Đồng Điều hỏi.

Tôi vận vẹo hai tay, dặt gót áo ở một bên, lăm bằm nửa ngày, cũng chưa nói ra cái nguyên cớ gì.

Phiền não ngẩng đầu lên, thấy bộ dạng mình nhăn nhó, không được tự nhiên trên cửa kính xe.

Một cổ lửa giận liền như vậy thiêu cháy đầu óc tôi, tim tôi đập mạnh, đem răng cắn chặt lại, đem cơ móng co rút lại, nói rõ ràng: “Nếu không có vấn đề, người tại sao lại không muốn cùng ta lên giường? Rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào? Ghét bỏ ta ngực không đủ to, móng không đủ cong, chân không đủ dài? Hay là... Người cảm thấy là làm bạn thân với ta vẫn tốt hơn?”

Đồng Điều nhìn tôi, ánh mắt u ám mà sâu xa, như là song cửa sổ bên trong tiểu các khóa chặt, cất giấu vô hạn cảnh xuân tình mịch.

Da hần trơn bóng, màu sắc khoẻ khoắn, ở dưới ánh mặt trời sáng rõ, như là một tầng cánh ve.

Mũi của hần lưu loát, độ cong tự nhiên, cao thẳng, giống như dãy núi đẹp nhất.

Mà môi của hần, một đôi môi vô cùng khiêu gợi, như một đoá hoa đào thịnh thế, xuân ý cảm tú vô biên, ở trên mặt nở rộ.

Trọng yếu hơn cả là, cánh tay của Đồng Diêu vẫn còn đặt trên đùi tôi, cứ nhiên lại chậm rãi đi tới vườn hoa bí mật của tôi.

Kìa ngón tay, nhiệm phong tình, bao hàm phong lưu, cách một lớp vải vóc, liền như vậy vuốt ve chỗ nhạy cảm nhất của tôi.

Tôi cắn chặt môi, trừng mắt hần, có chút cảm thấy kì quái.

“Tin tưởng ta.” Đồng Diêu đem thân mình hướng về phía tôi, tư thế kia, thật là mê hoặc: “Ta so với người, càng muốn làm chuyện kia.”

Tay Đồng Diêu cũng không có rời đi, mà là tiếp tục tàn sát bữa bãi.

Hô hấp của tôi không tự giác có chút dồn dập: “Vậy tại sao, người xem ra rất là thoải mái a?”

“Bởi vì, trước đó, ta vẫn còn có một số chuyện phải làm.” trên người Đồng Diêu thân nhiên tản ra mùi thuốc lá, một tia bay tới người tôi, như là một bàn tay xinh đẹp vô hình xoa nhẹ lên tim tôi.

“Chuyện... gì?” Tôi tận lực bình ổn hô hấp, nhưng cánh tay xấu xa của Đồng Diêu lại khiêu chiến với sức kiềm chế của tôi, muốn phá vỡ lý trí và sức chịu đựng của tôi.

Từ mặt hoa viên kia, bởi vì sự khiêu khích của hần mà sinh ra tầng tầng lớp lớp tê dại, giống như có vô số con nhện đang tiêm thuốc kích thích, không ngừng chạy quanh mạch máu toàn thân tôi.

Lão tổ tông a, tôi thật muốn, hiện tại, ngay trên xe, đem Đồng Diêu ra đè!

May mắn là hàng xe phía sau bắt đầu nhún còi, thúc giục chúng tôi.

Hoá ra trong lúc chúng tôi đắm chìm vào gian tình, chú cảnh sát đã thông đường thành công.

Tôi cùng Đồng Diêu nhanh chóng bày ra bộ dạng đứng đắn, tiếp tục lái xe.

Nguyên bản Đồng Diêu muốn đưa tôi đi ăn cơm, ai ngờ lại đem tôi đi KTV thuê phòng, gặp mặt đám hồ bằng cầu hữu của hần.

Đi vào phòng, tôi cố ý đưa tay vào trong áo, đem toàn bộ thịt xung quanh dồn hết vào áo lót, áp dụng phương pháp trợ giúp thông thường, tranh thủ có thể làm cho bộ ngực đồ sộ.

Bằng không, đám tiểu tử trẻ tuổi lại phi báng tôi là đi dùng đồ giả.

Thật sự là một đám nhà giàu ăn chơi không có kiến thức, ngực giả có thể mềm mại như vậy sao!!!!

Đang muốn đẩy cửa, lại nhìn thấy Bông tai đệ đệ hưng phấn từ phía kia hành lang chạy tới, kêu thật to: “Đồng ca, người cuối cùng cũng tới, các huynh đệ vừa nghe nói hôm nay người muốn dẫn bà xã đến, tất cả đều đến đông đủ, đều khẩn cấp muốn chiêm ngưỡng đại tẩu. Nói, có thể giam Đồng ca lại nhất định là nữ nhân khuynh quốc khuynh thành a.”

Bông tai đệ đệ sau khi nói xong, nhìn thấy tôi, vội chào hỏi: “Hàn tỷ tôi rồi, tỷ cũng đến đây xem mặt đại tẩu sao?”

Nghe xong lời Bông tai đệ đệ, tôi mới hiểu được kế hoạch của Đồng Diêu ngày hôm nay.

Thì ra, hần muốn chính thức giới thiệu tôi cho đám huynh đệ của mình.

Không đợi tôi cùng Bông tai đệ đệ phản ứng, Đồng Diêu liền đẩy cửa ra, khoác vai tôi đi vào, hướng về phía đám nhà giàu ăn chơi kia nói: “Mọi người đợi lâu, này, một lần nữa giới thiệu lại, Hàn Thực Sắc, bà xã của ta.”

Bao gồm cả Bông tai đệ đệ, miệng của mọi người đều mở lớn đến có thể nhét vừa một quả trứng vịt, thậm chí có mấy người a-mi-đan cũng lộ ra.

Lòng tôi nhỏ lệ, tựa như một con suối nhỏ, ào ạt chảy.

Tôi cứ nhiên có thể làm vỡ mộng của từng này đứa nhỏ này, thật sự là lỗi a.

Vẫn là Bông tai đệ đệ tỉnh lại trước, tay hần, run run chỉ hướng tôi, nói cũng lắp bắp: “Này, này không phải Hàn tỷ sao? Khi nào thì Hàn tỷ lại biến thành bà xã của Đồng ca rồi?”

Đồng Diêu lôi kéo tôi, đi đến ghế sofa ngồi xuống.

Hắn sủng nịnh đem tôi ôm vào trong ngực mình, miệng tuy trả lời bọn họ nhưng mắt hắn lại đang nhìn tôi: “Cô ấy luôn là như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Đại chiến trên giường (3)

Cứ như vậy, lòng tôi như đánh vỡ một hũ mật ong lớn, chất lỏng màu vàng óng cứ chảy cứ chảy ra.

Phòng chừng giờ tôi mà đứng ở ngoài, lũ ong mật toàn thành phổ sẽ vo ve bu lên người tôi mất.

Mật ngọt[1] à nha.

Con tim bé nhỏ vừa nảy vốn vì cái đám công tử nhà giàu ăn chơi vô ý bày ra về miệt thị mà bị tổn thương, nhưng giờ xem ra, bọn hắn không buồn đếm xỉa tới tôi thì kệ đi, Đồng Điều coi trọng tôi là được rồi.

Vì thế, tôi cọ người vào lòng Đồng Điều.

Bông tai đệ đệ không hổ là đứa nhỏ đã được tôi thường xuyên đào tạo, ngay lập tức phản ứng, vỗ tay nói: “Em bảo rồi mà, lần đầu gặp Hàn tỷ em đã thấy tỷ với Đồng ca là tuyệt phối. Chỉ có tỷ có tính cách như thế mới phối hợp được với Đồng ca tính tình y chang thôi. Lúc ấy em còn vì hai người chỉ là bạn mà tiếc ngẩn ngơ nha. Ai ngờ ông trời xoay mình một cái, mang thêm một cái kính lão, cuối cùng cũng nhìn rõ sự đời, kéo hai người lại bên nhau. Hàn tỷ, không, chị dâu, tiểu đệ xin kính tỷ một chén.”

Bông tai đệ đệ nếu đã đánh giá tôi cao như vậy, tôi đây cũng ngại từ chối, tiếp lấy cốc rượu ngoại từ tay hắn, nâng đầu lên, tu ừng ực.

Dù sao tôi cũng không có mệnh làm thực nữ, xé bỏ lớp da giả, hào sảng một phen.

Ai biết hào sảng cũng xảy ra chuyện.

Thấy cảnh đấy, đám công tử nhà giàu ăn chơi cũng nâng cốc, ồn ào nói: “Chị dâu, không thể nặng bên này nhẹ bên kia được, mọi người đều là huynh đệ của Đồng ca, chị cũng phải uống với bọn em chứ. Người ta vẫn nói thân thiết thì uống một hơi, hời hợt thì liếm chút ít. Đến đến đến, để tình hữu nghị cách mạng của chúng ta ở nơi rượu thịt này xây dựng thêm kiên cố đi.”

Âm thầm tính toán, bà nội không sữa của tôi a, gần 10 người thì là 10 chén rồi, nốc hết chỗ đấy tôi có là sắt thép cũng phải say a.

Tôi đưa mắt nhìn, cái đám nhà giàu ăn chơi này trông bộ dạng cũng coi như đứng đắn.

Lúc tôi say rồi, lý trí không còn, nhất định sẽ nhào tới, tụt quần bọn hắn, túm lấy tiểu kê kê của bọn hắn, cắn mông nhỏ của bọn hắn.

Hơn nữa tôi say rồi sức vẫn còn lớn lắm, có 3 Đồng Điều cũng chẳng lời nổi tôi ra.

Khi đó, trong căn phòng tối mờ, chỉ thấy con sói mẹ tôi đây chảy nước miếng, hai mắt sáng xanh, thè lưỡi ra, co mông lại.

Còn các công tử ăn chơi thì roi nước mắt, kêu gào thảm thiết túm lấy quần liềm mình bảo vệ sự trong sạch của bản thân.

Tình cảnh đấy... quả thực cảm động vô cùng.

Nhưng mà muốn leo tường[2] thì phải đợi sau khi kết hôn với Đồng Điều rồi mới thú vị.

Tôi với Đồng Điều còn chưa đến chữ cái thứ 8[3] đâu, giờ mà làm thế là không giữ mặt mũi cho hắn rồi.

Tôi đang khó xử, Đồng Điều mặt không biểu cảm đứng lên, che chở chắn ở trước tôi, cười nói: “Ta tìm vợ là để yêu thương, chứ không phải để tiếp rượu các người đâu, muốn uống phải không, tới đây, ta uống thay bà xã ta.”

Nói rồi Đồng Điều cầm cốc lên, sáng khoái uống.

Đồng Điều uống hơi vội, một giọt rượu lẳng lẳng rơi xuống từ khóe miệng hắn.

Sau đó lại lẳng lẳng chảy theo chiếc cằm xinh đẹp.

Rồi lăn qua đầu kết gọi cảm, từ từ chảy vào trong áo một cách khiêu khích.

Nước rượu óng ánh, làn da trơn bóng khỏe mạnh.

Tôi thề, nếu không vương cái lũ công tử ăn chơi ở đây, tôi nhất định xông lên cường gian Đồng Điều.

Tên ăn chơi số 1 nói: “Đồng ca muốn uống thay chị dâu cũng được, nhưng phải gấp đôi, chúng ta mỗi người kính người hai chén.”

Đề nghị thiếu đạo đức của hắn lại được tên ăn chơi từ số 2 đến số 10 tán thành.

Thế là Đồng Điều uống với bọn hắn.

Cứ uống thế này, tôi dám chắc đêm nay khi Đồng Điều ngủ thế nào cũng đá dâm ra giường.

Bông tai đệ đệ lại không vào hùa với bọn hắn mà lặng lẽ ngồi cạnh tôi.

Hắn cầm một đĩa salad xoài đưa cho tôi, nói lấy lòng: “Tỷ, không, chị dâu, đây nè, món người thích ăn nhất.”

Tôi hi hỏ nhận lấy, bỏ một miếng vào miệng, chợt nghĩ ra có gì đó không đúng: “Ồ, sao cậu biết tôi thích ăn món này.”

“Người đoán thử xem sao ta biết được, cho người ba cơ hội.” Bông tai đệ đệ cười hề hề gian xảo.

Tôi cũng cười hề hề theo hắn, sau đó nói: “Ta cho người ba giây, nếu không nói ta sẽ lấy quả đấm hằm hạ người.”

Bông tai đệ đệ đã ném thử quả đấm của tôi, vội nói: “Ta cũng chỉ đoán thôi, trước kia Đồng ca uống say chỉ cái này cái kia nói: ‘Đây là món bà xã ta thích ăn nhất’ hoặc là ‘Đây là món bà xã ta ghét ăn nhất’, dần dà ta cũng ghi nhớ sở thích của bà xã thần bí của Đồng ca. Không ngờ, quả nhiên là người.”

Tôi lại cho một miếng xoài vào miệng, nói khẽ: “Thực ra ta cũng không ngờ là ta.”

“Chị dâu, vì sao Đồng ca phải nói là người ở nước ngoài? Hơn nữa, sao hai người lại thần bí vậy?” Bông tai đệ đệ tò mò hỏi.

Hai câu hỏi này tôi quả thật không có câu trả lời, nhưng tôi cũng không phải phát ngôn viên của Bộ Ngoại giao, sao phải trả lời câu hỏi của Bông tai đệ đệ?

Thừa lúc Đồng Điều đang bị chuốc rượu ở bên kia, tôi mau chóng bắt lấy cơ hội hỏi Bông tai đệ đệ: “Ài, Đồng Điều có nói gì về bà xã hắn, chính là... Ta, ngoài việc nói ta thích hay ghét ăn gì, còn nói gì về ta nữa không?”

Bông tai đệ đệ sờ sờ lỗ mũi nghĩ nghĩ, nói: “Thật ra, số lần Đồng ca uống say trước mặt ta cũng không nhiều, ta nhớ, hình như chỉ có đồ ăn... đúng rồi, còn có một lần!”

“Cái gì?!” tôi vội vênh tai lên, Bông tai đệ đệ nhớ lại nói: “Đó là chuyện ba năm trước, chính là ở đây, anh Đồng uống say, chộp mắt trên sô pha. Lúc ấy ta vô tình nghe thấy anh ấy thì thào gì đó, người đều có lòng hiếu kỳ mà, nên ta tiến lên nghe kỹ. Ta nhớ lúc đó Đồng ca nói ‘Vợ à, khi nào thì trái tim em mới có thể trở về?’ nghe ra thì, hình như Đồng ca rất buồn... Chị dâu, khi ấy hai người xảy ra chuyện gì?”

Tôi không trả lời Nhĩ Đình (*Bông tai đệ đệ*), nhưng tôi lại biết đáp án của câu hỏi này.

Khi ấy, không có chuyện gì cả, chỉ là lúc đó tôi đang đặt tâm tư ở nước ngoài, ở trên người Ôn Phủ Mịch.

Lúc đó làm bạn với Đồng Điều chỉ là một cái xác không hồn.

Nhưng hắn vẫn ở cạnh tôi, mỗi ngày cười hề hề vô lại với tôi, ăn cơm với tôi, trêu đùa tôi.

Bây giờ, Đồng Điều đã uống xong rượu, quay trở lại.

Hắn ngồi xuống cạnh tôi, tay tự nhiên quàng lên vai tôi nói: “Đang nói chuyện gì thế?”

“Ta đang tìm hiểu từ Bông tai đệ đệ xem người có bao nhiêu tiền, sau này cướp cho bằng hết rồi đá người đi”. Tôi nói.

Đồng Điều mỉm cười, sau đó sáp gần tai tôi, dịu dàng nói: “Ngoan, đừng đá, giữ ta lại làm trai bao được không? Ta cho người chà đạp, được không?”

Tôi cắn nhẹ môi dưới, không nói câu nào.

Đồng Điều uống hơi nhiều, có hơi say, không đợi tôi trả lời, tựa lên vai tôi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Nghe tiếng hít thở đều đặn của hắn, cảm nhận sức nặng mềm mại trên vai, ngủ được hơi thở của riêng hắn, tim tôi như được trải một lớp tơ mềm.

Đồng Điều, trái tim ta đã trở về rồi.

Hơn nữa, đã trao trọn cho người.

Thế nên... tôi hạ mắt nhìn gương mặt tuấn tú của Đồng Diêu, không ngừng nuốt nước miếng.

Đồng Diêu, người ngoan ngoãn giao thân cho ta đi!!!

Hàn Thực Sắc ta nhất định phải khiến người tình tần nhân vong!!!

[1] 甜蜜蜜: vừa có nghĩa là mật ngọt vừa có nghĩa là hạnh phúc

[2] Hồng hạnh leo tường: ngoại tình

[3] Chữ cái thứ 8 trong bảng chữ cái ABC là H, nghĩa là sex

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Đại chiến trên giường (4)

Khiến người ta tình tần nhân vong là kỹ năng sống bậc nhất.

Nhưng Hàn Thực Sắc tôi là người nói được làm được, lựa ngày không bằng gặp ngày, tôi quyết định luôn, đêm nay sẽ chính thức cùng tiểu Đồng Diêu chân thành thẳng thắn gặp mặt.

Trở ngại duy nhất là... Đồng Diêu say mất rồi.

Cũng khó trách, từ tên ăn chơi số một đến tên ăn chơi số mười đều chỉ e thiên hạ không loạn, dám ép Đồng Diêu nhà chúng tôi uống cạn cốc rượu trên tay bọn hắn, không được để thừa một giọt nào.

Phá hoại nhân duyên người ta là bị trời phạt đấy, cái lũ khốn nạn, phá hỏng ML[1] của chúng tôi, tôi nguyện rửa cho bọn hắn người nào cũng không cứng lên được!!!

Tuy nghiệp lớn trên giường tạm thời gặp trở ngại nhưng tôi không hề từ bỏ ý định.

Hàn Thực Sắc tôi một khi đã định nhất quyết phải làm bằng được!!!

Tàn cuộc chơi, Đồng Diêu đã say mềm, chân không còn đứng vững.

Tôi với Bông tai đệ đệ đồng tâm hiệp lực đưa hắn về nhà. Bông tai đệ đệ quả thực chỉ nhìn mắt đã hiểu ý.

Đợi sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Đồng Diêu, không dám hít lấy một hơi đã rời đi ngay.

Nhà Đồng Diêu thuộc chung cư cao cấp, phong cách trang trí đơn giản hiện đại, thoải mái mà thành thực.

Lúc này Đồng Diêu nằm trên giường, vì mới rồi bị tôi với Bông tai đệ đệ diu đi nên quần áo xộc xệch, rượu bốc lên mặt khiến bờ môi càng thêm mọng đỏ, như đang mời gọi tôi ăn hắn.

Thực ra tôi bây giờ có thấy bạn học Đồng Diêu chui mông ỏ toa lét đi chẳng nữa cũng sẽ nghĩ là hắn đang quyến rũ tôi.

Thế nên tôi tháo trâm cài trên đầu ra, mái tóc xõa đỏ che lấp phần lưng.

Tôi cắn môi dưới bày ra vẻ quyến rũ của nữ sắc quý phong lưu, đi về phía thư sinh đang nằm bất tỉnh nhân sự trên giường.

Tôi muốn lấy âm bổ dương!!!

Tuy trận thế tôi bố trí không tệ nhưng khi thực sự tới gần Đồng Diêu, lòng tôi vẫn có chút xiu lo lắng.

Nhưng nhìn bộ ngực cơ bắp săn chắc, nhìn hầu kết chuyển động kêu gọi của Đồng Diêu, nhìn Đồng Diêu vì khát nước mà vô thức liếm môi, tất thảy lễ nghĩa liêm sỉ trong chớp mắt đã bị tôi đá bay đến quảng trường Thiên An Môn.

Đồng Diêu, dương của người cống hiến cho ta đi!!!

Vừa nghĩ thế vừa trung ra bộ mặt dữ tợn, nước miếng tong tòng nhào lên người Đồng Diêu.

Hắn là đói khát lâu lắm rồi, tôi không buồn để ý tới hình tượng, ngồi trực tiếp lên người Đồng Diêu, như con khỉ chịu đói ba trăm năm thấy một quả chuối to lớn chắc nịch, gấp gáp lột vỏ hần.

Thương thay cho chiếc áo lót của Đồng Diêu đã bị móng vuốt của con sói mẹ tôi đây xé tan thành từng mảnh nhỏ.

Thân trên của Đồng Diêu đã trần trụi.

Thân trên chất lượng vô cùng tốt, cơ bắp rắn chắc lại không nổi quá mức, màu da khỏe mạnh, bóng loáng mềm mại, hơn nữa không có lông ngực rậm rạp như áo lông thật ghê tởm.

Đúng là báu vật nha.

Tuy đồ trước mắt vô cùng ngon miệng nhưng tôi rất tỉnh táo.

Tôi rất rõ cái mà tôi thực sự cần hôm nay chính là phần ở dưới, tiểu Đồng Diêu!!!

Cho nên không tạm dùng gì hết, tay của tôi lại mò tới thắt lưng của hần.

Lần này số may, không có hỏa hoạn, không có lũ lụt, khí ga không rỉ, bộ ngựa đẽ cũng không tới phá đám, những người qua đường gấp như bác gái trong tổ dân cư cũng không đến hô tạm dừng.

Ý của tôi là tôi vô cùng thành công coi bỏ quần của Đồng Diêu.

Bất kể là quần ngoài hay cái quần lót thần thánh mà vương vãi kia.

Giây phút nhìn tiểu Đồng Diêu, tôi kích động thờ không ra hơi, quả tim bé nhỏ thiếu chút nữa va vỡ xương sườn, mà mũi tôi lúc này căng cứng như bị nhét bi vào, lên trên 45 độ nhất định có thể thấy đầu của tôi, mà đồng tử của tôi thì mở to như chuông vậy, người nào dám lấy mâm ra đón, hai con mắt tôi dăm rọi xuống ngay.

Cởi đến rồi, đến rồi, đến rồi!!!

Tiểu Đồng Diêu tôi nhưng nhớ bao năm qua nhiên không phụ sự kỳ vọng của tôi.

Sờ một cái, bề ngoài sáng bóng trắng mềm.

Đo một cái, độ dài vừa vặn.

Ôm một cái, vóc dáng tiểu Đồng Diêu đủ lớn.

Bê một cái... bắt cần làm Đồng Diêu tỉnh lại.

Đương lúc tôi đắc ý vênh váo bỗng phát hiện ra không biết Đồng Diêu đã mở mắt nhìn tôi từ lúc nào.

Tôi chỉ có thể nhếch miệng cười cứng đờ: “Chim của huynh đãi nuôi tốt đấy.”

Đồng Diêu vẫn nhìn tôi, không khóc không cười, không hò chẳng hét, mắt như mây nhẹ trời lững lờ.

Tôi thở dài, tự động vén áo mình lên, khí khái cầm lấy tay hần ấn vào bộ ngực trắng mịn của mình, nói “Ta không chiếm tiện nghi của người đâu, xoa lại đi.”

Đồng Diêu không xoa lại, mắt hần lóe lên ánh sáng hắc ám, sau đó chân dài kẹp lấy tôi, thế rồi tôi bị ngọn núi lớn là hần áp đảo.

Thân người Đồng Diêu chứa toàn rượu ngon nên nóng rùng rục.

Làn da hần mang theo ma lực say lòng người, da thịt chúng tôi đụng chạm chỗ nào cũng bị hần làm mềm nhũn cả đi.

Hơi thở hần, hơi thở của đàn ông, làn khói mờ quện lẫn hơi rượu nồng phả vào mũi tôi.

Trong cơ thể tôi như có một bàn tay đang gãi không ngừng, kiểu diêm mà mất hồn.

Mắt của hần chứa một loại mê ly, phủ lên một lớp sương mù mỏng tang, đằng sau lớp sương mù ấy có một ý nghĩ kiên định.

Hần nói: “Vợ à, anh muốn em.”

Giọng nói dịu dàng như nước, nóng bỏng như lửa.

Nghe vậy tôi kích động đến lệ nóng doanh tròng, nước mũi bay tứ tung.

Đồng Diêu, ta cũng muốn nguoi.

Đây mới đúng là tâm đầu ý hợp.

Đồng Diêu cúi người muốn hôn tôi nhưng tôi quay đầu đi, hếch mũi rồi nói: “Đừng làm mấy thứ vô ích thế, thời gian quý báu, trực tiếp làm chính sự đi!!!”

Nói xong tôi vô cùng phối hợp thuần thục cời cho sạch sành sanh, sau đó nằm lên giường, nói với giọng hiền ngang lắm liệt: “Đến đi, nã pháo ta đi!!!”

Dù cho Đồng Diêu uống say, nghe được lời ấy cột sống cũng mềm ra.

Tôi cảm thấy hành vi này quá mức nữ vương, sẽ làm tiểu Đồng Diêu sợ hãi rút lại mắt, nếu rút lại rồi sẽ phí phạm bao nhiêu thời gian.

Nên tôi quyết định phải yêu nghiệt một chút.

Tôi khép hờ đôi mắt, mắt phượng dịu dàng quyến rũ rồi đưa tay đặt lên ngực mình, vuốt ve đầy mê hoặc từ trên xuống dưới, từ trái qua phải.

Chiều này không tối, khoe mắt tôi lướt nhìn tiểu Đồng Diêu bắt đầu ngóc lên.

Miệng tôi sáng lên sắc đỏ hồng, hé ra nụ cười dâm đãng đặc ý.

Đồng Diêu thuận theo nguyện vọng của tôi, thân mình hấn lại đè lên tôi lần nữa.

Sau đó, tiểu Đồng Diêu chạm vào cửa động của tôi.

Tôi nhắm mắt lại, ra vẻ hồ hững nhưng trong lòng con sói mẹ lại tru lên: “Chim ơi, cứ mặc sức bay về phía ta đi, tổ chim ảm cúng đang chờ đợi nguoi đây!!!”

Tuy tôi không thấy được nhưng lúc này từng tế bào trong cơ thể đều trở nên mẫn cảm.

Vì thế tôi cảm nhận được Đồng Diêu lấy tay đỡ tiểu Đồng Diêu chuẩn bị đi vào cơ thể tôi.

Tôi kích động tới mức máu không ngừng sôi lên như cháo gạo kê.

Sau khi tiến vào, từ trong cơ thể Đồng Diêu phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn mà kiềm nén.

Cùng lúc ấy cơ thể tôi được lấp đầy.

Nói cách khác, tiểu Đồng Diêu đã vào được rồi.

Cảm giác này tuyệt vời không gì sánh bằng, xương cốt trong người như đã say khướt, tê dại vô cùng.

Hai tay tôi quàng chặt lên cổ Đồng Diêu, chuẩn bị cùng nhau mây mưa một phen.

Có lẽ là do uống rượu nên động tác của Đồng Diêu có phần thô bạo nhưng thô bạo như thế lại khiến đam mê của chúng tôi càng thêm cuồng nhiệt.

Tôi cắn môi dưới, ngón tay cào loạn lên lưng hấn.

Không thể trách tôi, tư vị ấy thật sự là mất hồn!!!

Lần nào Đồng Diêu không xông lên là cơ thể tôi như dùng thuốc kích thích, loại thuốc ấy khiến cả thể xác lẫn tinh thần tôi trở nên mê loạn.

Trong đầu tôi có một giọng nữ cao ra sức mà xướng lên khúc dân ca: “Cây loa kèn nở hoa đỏ rực, hây duô, hây duô, hây duô duô...”

Đột nhiên tiếng ca dừng lại.

Sau đó, thế giới chợt im ắng.

Tiếp sau đó, Đồng Diêu rời khỏi người tôi.

Tôi cho rằng hấn phải đi lấy đồ chơi tình thú đã giấu kỹ để kỷ ức về lần đầu tiên của chúng tôi càng đẹp hơn.

Nhưng không hề, bạn học Đồng Diêu nằm xuống bên cạnh tôi, rồi... ngủ mất.

Đơ ra một lúc, tôi mới thương tâm mà kinh hãi nhận ra: Đồng Diêu, làm xong rồi.

Dù trong quá trình này tôi rơi vào trạng thái mê loạn nhưng mà trên tủ đầu giường có một cái đồng hồ báo thức, cho nên, tôi rất rõ ràng, rất vững tin, tôi dám lấy mạng mình ra bảo đảm, vừa rồi Đồng Diêu chỉ cứng có một phút đồng hồ.

Một phút là khái niệm gì chứ.

Hàn Thực Sắc tôi bình thường đi tiểu tính cả chùi mông mặc quần phải năm phút mới xong.

Một phút, đi tiểu cũng chẳng được tận hứng!!!

Thế mà Đồng Diêu giải quyết tôi trong có một phút đồng hồ!!!

Chẳng nhẽ Hàn Thực Sắc tôi gặp đúng phải con sói một đêm bảy lần, mỗi lần một phút trong truyền thuyết?

Tôi ngửa mặt nhìn trời, lệ rơi lã chã, nước mũi chảy tới môi cũng không lau đi.

Báo ứng, đúng là báo ứng.

Hàn Thực Sắc tôi đã xem hết chim chóc trong thiên hạ, rốt cuộc chim Đồng Diêu nhà tôi lại chỉ nhìn mà không xài được.

Báo tôi làm sao chịu nổi, làm sao chịu nổi đây!!!

Tôi liền tiếp cụng đầu vào tủ, chết đi chết đi, ông trời hãy thu nhận ta đi!!!

[1] *ML: Make love*

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Đại chiến trên giường (5)

Một phút.

Một phút.

Một phút.

Sau một phút mất hồn, tôi mở to mắt, nhìn trần nhà suốt một đêm.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới trò chơi bắn súng nước tôi thích hồi nhỏ.

Khi ấy tôi ngổ lẫm, chỉ thích lấy khẩu súng nào đẹp nhất, nhưng mỗi lần đấu, tôi đều thua thảm hại không chịu được, cả người bị bắn đến ướt nhẹp, bánh bao nhỏ mới nhũ cũng lộ ra một ít.

Nhiều năm sau nhớ lại, cuối cùng tôi cũng biết được nguyên nhân.

Thì ra súng nước tôi dùng tuy đẹp nhưng lượng nước chứa được lại nhỏ đến đáng thương.

Ấn nút một cái, khoảng một phút nước đã chảy hết.

Số mệnh trên người, Đồng Diêu nhà tôi bề ngoài đẹp mắt lại là cái súng nước kiên trì không được 1 phút đồng hồ.

Trần nhà trắng ngà, nặng trĩu trịch đê xuống tôi.

Đầu tôi quấy thành một nồi cháo, bên trong có vô số hạt mè, đậu phộng, vụn quả hạch, tóm lại là đã loạn cả rồi.

Tôi nằm trên giường không nhúc nhích, vẫn luôn giữ tư thế mới rồi bị Đồng Diêu “cưỡng” xong, không mặc quần áo, cứ thế lỏa lồ.

Ra cửa hàng mua quần áo, mua xong về rồi thấy không đẹp, trong vòng 7 ngày có thể mang đi đổi vô điều kiện.

Nhưng mà đàn ông không như thế.

Tôi không thể đem Đồng Diêu đi trả hàng được.

Đúng vậy, Đồng Diêu là một người đàn ông tốt, hán đẹp trai thế, nhiều tiền thế, quan trọng nhất là hán đã chờ đợi tôi lâu như vậy.

Tôi tự an ủi mình: Hàn Thực Sắc, không việc gì, Đồng Diêu đâu phải không thể làm, chẳng qua hán không thể kiên trì được một phút, chẳng qua hán kêu gọi dục vọng của người, lại chưa thỏa mãn xong thì đã mềm rồi, chẳng qua sau này mày sẽ sống một cuộc sống tình dục không được thỏa mãn thôi, chẳng qua khả năng leo tường[1] rất là cao, chẳng qua...

Nghĩ rồi nghĩ, tôi cuộn người lại, bắt đầu vui mặt vào đầu gối, khóc òa lên.

Rõ ràng tôi tên là Hàn Thực Sắc vì sao không cho tôi sắc, vì sao, vì sao, rốt cuộc là vì sao!!!

Cứ thế, tôi nằm hồn bay phách lạc, lúc thì húc tường, lúc thì cụng đầu, lúc thì bứt tóc, lúc thì moi mắt.

Đơn giản mà nói là tôi đã điên rồi.

Khi những tia sáng ban mai đầu tiên chiếu vào phòng, lòng tôi trong chốc lát trở nên an tĩnh, im lặng tới mức nghe thấy được cả tiếng bụi rơi xuống sàn nhà.

Như câu cửa miệng của Đồng Diêu – đây là số mệnh rồi.

Số trời đã định tên của tôi và mệnh của tôi tương phản mãnh liệt với nhau, đây là con người Hàn Thực Sắc tôi.

Đúng vậy, Đồng Diêu không chê ghét tôi vì tôi không thích rửa chân, không chê tôi mồm miệng thô tục, không chê tôi không đủ xinh đẹp, cũng không chê tôi ngực không to.

Nên tôi cũng không thể chê chim hán không thể nào bay cao được.

Không hề gì, trong đại hội vận động sản xuất, Mao Chủ tịch đã từng nói: “Tự mình làm việc, cơm no áo ấm.”

Đồng Diêu đã không thể thỏa mãn tôi vậy tôi tự thỏa mãn mình thôi.

Công nghệ cao thì có công cụ để tự sướng.

Thân thiện với môi trường thì có quả dưa leo.

Thực chẳng có điều kiện thì dùng đến ngón tay của mình.

Tôi lau khô nước mắt, trước mặt là đường lớn tươi sáng cơ mà.

Thỏa mãn phụ nữ đầu nhất thiết phải cần tới bạn chim.

Đồng Diêu, ta sẽ không từ bỏ người!

Ôm một tâm thế gần như kẻ dưng không từ nan, tôi đứng lên, mặc quần áo, chỉnh trang lại hình tượng bản thân rồi ra siêu thị mua đồ làm bữa sáng.

Tôi là người theo chủ nghĩa bi quan nên tôi rất hoài nghi, một phút đồng hồ tối qua có khi nào là trình độ của Đồng Diêu phát huy vượt mức hay không, nói không chừng tôi đã ép khô toàn bộ tinh lực của hán.

Thế nên bữa sáng nhất định phải làm thịnh soạn một chút mới được.

Sau khi mua một loạt đồ ăn sáng truyền thống xúc xích, trứng gà, mứt hoa quả, bánh mỳ và sữa đậu nành, tôi tới chỗ bán thịt, chọn miếng thịt nạc định bụng nấu cháo cho Đồng Diêu.

Cứ tưởng tôi đã nghĩ thông suốt rồi nhưng vừa ngẩng đầu thấy thứ được treo vào móc trên tủ lạnh, nước mắt tôi tuôn ra ào ào như nước miếng khi tôi nhìn thấy Ngô Ngạn Tô khóa thân.

Ở phía trên là một loạt ngư tiên[2], tuy là cái nào cũng bị thiên nhưng vẫn uy phong ngời ngời xếp thành hàng, ngậm nói cho mọi người những oai hùng đã qua của bản thân.

Nhớ tới một phút tối qua, tôi thấy thương tâm, nhất thời không kìm được khóc òa lên, vội đẩy xe mua hàng, quẹt đi những giọt nước mắt.

Cứ thế tôi chạy về nhà Đồng Diêu.

Mở cửa ra, tôi phát hiện trên giường chỉ còn drap giường hỗn loạn cho thấy hoan ái tối qua của chúng tôi, một cuộc hoan ái nói thành công thì cũng thành công mà nói không thành công thì cũng không thành công.

Còn Đồng Diêu thì chẳng thấy đâu.

Tôi nhìn khắp mọi nơi bỗngưng nhận thấy cửa sổ sát đất ra ban công được mở ra.

Gió thổi lay động rèm cửa, làm nó không ngừng tung bay.

Chẳng lẽ Đồng Diêu sáng tinh giắc không thấy tôi đâu, cho rằng tôi ghét bỏ biểu hiện của hắn tới qua mà nhất thời nghĩ quẩn muốn tự tử hay sao?!

“Đồng Diêu!!!” Tôi hét lớn về phía ban công, lệ vừa lau khô lại bắt đầu nổi con bão táp.

Quân[3] của tôi ơi! Người chết sớm vậy, đến con xe Benz cũng không lưu lại!!!

Ồ, không đúng, lưu lại con Audi N8 chứ.

Đang lúc tôi sai chân được ba bước, phía sau có tiếng Đồng Diêu hỏi: “Người về rồi à?”

Tôi dừng bước, tôi cứng đờ người, tôi xoay người, tôi thấy Đồng Diêu mới đi ra từ phòng tắm, hơi nước bốc quanh thân.

Cả một đêm không ngủ làm cho đầu tôi càng thêm ngây ngốc.

Lúc đó tôi cảm thấy dường như Đồng Diêu đã tìm được đường sống trong chỗ chết, bởi vậy bước liền hai ba bước nhào về phía trước, khóc rống lên nói: “Đồng Diêu, người nhất định không được nghĩ quẩn trong lòng, ta sẽ không ghét bỏ người, trên thế giới này có bao nhiêu chim đàn ông dậy cũng không dậy được, giờ chim của người không chỉ dậy được mà còn kiên trì được một phút đồng hồ đã là rất khó rồi. Hơn nữa, cho dù sau cùng chim của người không bay lên nổi nữa chúng ta vẫn có thể yêu kiểu Plato[4], thật mà, tin ta đi, ta không để ý gì đâu.”

Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ lời tôi khi ấy thành khẩn ra sao, như lời thề tôi đọc khi lần đầu tiên được quàng khăn đỏ, được vào đội vậy.

Nhưng Đồng Diêu chẳng cảm kích, hắn giữ lấy vai tôi, đẩy tôi ra nửa mét, cười hip hóp nhìn tôi như ông chú quái gở lừa gạt lolita, giọng điệu dằn: “Người đang nói gì thế?”

“Yên tâm đi, ta không nói cho bất kỳ ai đâu,” tôi thương tiếc vuốt má Đồng Diêu, nói: “Trông người gầy quá, tuy tới hôm qua người chỉ “cường” ta có một phút đồng hồ, nhưng mà “cường” một phút cũng là “cường” a. Tôi đây, ta làm đồ ăn ngon cho người.”

Nghe vậy, Đồng Diêu đứng hình.

Còn tôi thì quay người đi vào phòng bếp, bắt đầu bận rộn bâng bâng bùm bùm.

Tại lúc nổi đang đầy nước, dùng đầu lưỡi liếm láp tai tôi.

Người tôi mềm nhũn, như có kiến bò lên khắp người.

Hai mắt tôi dưng lẹ, khép hờ lại làm hai con người sưng nước mắt.

Đồng Diêu à, lão tổ tông nhà người, người nói xem người chỉ cứng được có một phút mà còn trêu ghẹo ta cả ngày ư? Tôi bắt đầu tránh trái tránh phải, không muốn nhớ lại thảm trạng đêm qua.

Nhưng vì Đồng Diêu áp sát vào tôi nên mộng tôi ở phía trên tiểu Đồng Diêu.

Mộng tôi né trái né phải lại mà sát làm tiểu Đồng Diêu nổi lên phản ứng.

Fuck, thằng nhãi này kiên trì không được lâu, phản ứng lại nhanh thế, nếu tôi chưa từng làm còn không phải cho rằng nó có thiên phú dị bẩm hay sao.

Đồng Diêu tới gần tai tôi, miệng như ngậm quả táo ngọt, lời mơ hồ mà nồng tình mật ý: “Vừa rồi người nói cái gì một phút đồng hồ?”

“Không có gì, không có gì, ta xoắn lưỡi nói linh tinh ấy mà.” Tôi không muốn rắc thạch tín vào miệng vết thương của hắn bèn cố lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, người muốn ăn gì? Cái gì ta cũng mua rồi.”

Ai biết được, tay của Đồng Diêu từ eo tôi len vào trong áo, từ từ tiến về phía trước tới ngón đờ nhỏ của tôi, nhẹ nhàng xoa nắn: “Ta muốn ăn người.”

Tôi tiếp tục ứa nước mắt muốn khóc, Đồng Diêu ơi Đồng Diêu, không phải ta xem nhẹ người, là khẩu vị một phút của người có thể nuốt trôi được ai đây?

Uống say, làm xong rồi có thể ngã đầu ngủ luôn nhưng giờ mặt trời đã lên cao, hắn biết lấy cớ nào lúc im lặng sau một phút đồng hồ, hắn còn có thể diện nào đối mặt với ánh mắt thất vọng của tôi đây.

Nước mắt tôi như nước sông cuộn cuộn chảy.

Cứ tưởng rằng thân hắn trăm trận, thân tôi trăm chiến, hai người hợp hai thành một sẽ là một trận thế chiến, sẽ là bom nguyên tử phát nổ.

Ai biết được, tiếng động của chúng tôi chẳng khác gì thả rắm trong bồn tắm, bong bóng nổi trên mặt nước máy chốc đã chẳng thấy tăm hơi.

Tôi ở bên thương tâm, tay Đồng Điều không biết tự lúc nào đã đi vào áo lót tôi, tiếp xúc trực tiếp với hai khối thịt kia bắt đầu cảm nhận chất lượng của chúng.

Ngón trở và ngón cái của hắn về nặn quả anh đào nhỏ của tôi, ngón tay kia như mang theo ma tính tà ác, bỗng chốc châm lên ngọn lửa dục vọng trong tôi.

Lão tổ tông ơi, tôi cần rằng mắng thâm hấn, thằng nhãi này chỉ biết đốt lửa mà không có trách nhiệm dập tắt.

Mất ngủ cả tối hôm qua, cộng thêm dục vọng chưa được thỏa mãn, lại còn tuyệt vọng với cuộc sống tình dục sau này, tôi điên tiết cả lên.

Đồng Điều xoa nắn dương high, tôi lại quay đầu lại cầm con dao làm bếp sáng lóe lóe, nhếch môi hở ra răng cửa, hét lớn: “Ngươi sờ nữa, sờ nữa, sờ nữa,... sờ nữa bà đây liền cắt cái kê kê kiên trì không nổi một phút của ngươi luôn đây!!!”

Đồng Điều không sợ con dao làm bếp sáng lóe lóe của tôi, hấn lại gần nhìn tôi hỏi: “Vì sao không để ta sờ?”

Vì ngươi sờ mà không thể làm, ngài sờ là sờ vô ích chẳng thả để ta tự sờ còn hơn.

Tôi nghĩ vậy nhưng không muốn làm tổn thương lòng tự tôn của Đồng Điều nên ngậm miệng không nói.

“Tuy ta uống say nhưng vẫn nhớ tối qua chúng ta đã làm rồi đúng không?” Đồng Điều hỏi tiếp.

Tôi gật đầu.

“Nói vậy, biểu hiện của ta không làm ngươi hài lòng sao?” Đồng Điều hơi nhếch làn môi mềm.

Đâu chỉ không vừa lòng mà là rất không vừa lòng.

Thấy tôi không trả lời, Đồng Điều nâng cằm tôi lên, mắt buông hờ: “Nói đi, một phút đồng hồ là có ý gì?”

[1] hồng hạnh vượt tường

[2] Ngưu tiên: bộ phận sinh dục của bò đực

[3] Quân: từ cổ, cách gọi người đàn ông, vua, chồng...

[4] Yêu trong sáng, không có tình dục

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Đại chiến trên giường (6)

Tôi có thể nói được gì?

Nói nam nhân này chất lượng phục vụ không tốt, như thế khác gì muốn mạng của bọn họ đâu.

Vì thế, tôi rất hiền lành lấy tay nâng hai má Đồng Điều, nói: “Điều, không có việc gì, cái gì cũng chưa xảy ra, tới đây, ta nấu cơm cho ngươi.”

Nói xong, tôi muốn xoay người đi tiếp tục hoàn thành bữa sáng, nhưng trên lưng bỗng nhiên thấy một lực ấn tới, tiếp theo, thân mình nhẹ bẫng, tôi bị Đồng Điều ôm đến đặt ngồi trên bệ bếp.

Tư thế hiện tại, nói là ái muội thì thực là quá sí nhục từ này rồi.

Hai chân tôi bị bắt mở rộng ra, lộ ra chiếc quần lót, mà Đồng Điều lại chen thân mình vào bên trong, nhìn tôi, nhìn tôi, cứ nhìn tôi mãi.

Tôi bị hấn nhìn đến trong lòng nhảy dựng, chỉ sợ hấn thần kinh hỗn loạn sẽ làm gì tôi mất thôi.

“Ý của ngươi là...” Đồng Điều vừa nói vừa dựa càng gần vào tôi, ánh mắt này, càng ngày càng đen, càng ngày càng thâm thúy, đến cuối cùng, sáng lên như một đạo tinh quang: “Tối hôm qua, ta chỉ cho ngươi hưởng thụ cao trào một phút đồng hồ?”

Tôi thiếu chút nữa đem lục phủ ngũ tạng của mình phun ra.

Đồng Diêu ơi là Đồng Diêu, người làm cho ta nói người tốt ở điểm nào.

Một cái ôm đối lạc hậu, mà người còn dám mạo xưng là tên lửa đạn đạo thế hệ mới nhất của nước Mĩ!!!

Tôi là thật sự nổi giận, tôi có lòng tốt cho Đồng Diêu một bậc thang để đi xuống, nhưng hắn hoàn toàn không hề cảm kích, còn cao trào chỉ có một phút, đến bây giờ còn khoác lác với cho tôi.

Nếu hắn không khiêm tốn, như vậy tôi cũng sẽ không thêm giữ mặt mũi cho hắn.

Tôi ngửa đầu, động động lỗ mũi, sau đó đưa tay đặt trên vai Đồng Diêu, dùng ngữ khí nhẹ nhàng nhất trên thế giới, hoàn toàn không có nửa phần trách cứ, rõ ràng từng từ từng chữ: “Đồng Diêu à, sự thật là, việc kia thực ra chỉ là việc nhỏ ấy mà, tất cả đàn ông đều sẽ gặp phải, không có gì ghê gớm, chỉ bình thường mà thôi, hơn nữa đối với việc trên giường ta luôn luôn thấy thực nhạt nhẽo, hoàn toàn thái độ có cũng được không có cũng không sao. Cho nên, người cần bản không cần để ở trong lòng.....”

Đồng Diêu đưa tay đặt trên môi tôi, ngăn lời nói nhảm của tôi lại: “Cuối cùng, ngày hôm qua chúng ta ở trên giường đã xảy ra việc gì?”

Dù sao tâm lý xây dựng làm cũng đã làm rồi, tôi liền dùng ngữ khí lãnh đạm nói thật nhẹ nhàng: “Kỳ thật không có gì khác, chính là người làm không đến một phút đồng hồ đã xong rồi không phải sao?... Ha ha ha, đừng bàn tới việc nhỏ đó, nói đi, người muốn ăn cái gì?”

Nói xong, tôi muốn trèo từ trên bệ tủ bếp xuống dưới, nhưng đó đã trở thành nhiệm vụ bất khả thi.

Bởi vì Đồng Diêu đã chắn ngay trước mặt tôi, không cho tôi xuống dưới.

Hắn nhìn tôi, nheo lại nửa mắt, cố sức thu lại những tình cảm đen tối ở trong đó, nhưng người mẫn cảm như tôi, vẫn phát hiện có chút chút không bình thường.

Đồng Diêu có lẽ sắp bùng nổ rồi.

Vừa nghĩ đến điều này, tôi vội hít hơi nín thở, ngay cả cái rắm vừa nãy nữa muốn thả nữa không muốn cũng kiên quyết thu lại vào trong bụng.

Đồng Diêu mặc áo tắm, nửa thân trên ngực trần, cánh xuân vô hạn, tròng mắt của tôi thiếu chút nữa rơi vào trong quần áo hắn.

Hai tay của hắn chống hai bên thân mình tôi, hơi hơi cúi đầu, cứ như vậy, mặt chúng tôi ở độ cao ngang nhau.

Một cảm giác đè nén áp bức mãnh liệt kéo tới, móng tôi đặt trên bệ bếp bắt đầu chậm rãi xê dịch lùi về phía sau.

Nhưng Đồng Diêu đã thấy, đưa tay đặt trên hông tôi, chặn đứng hành động của tôi lại.

Mặt hắn cúi tới gần cách mặt tôi chỉ một centimet, chúng tôi bắt đầu chớp mũi đối chớp mũi.

“Thực Sắc.” Hắn gọi tên của tôi, nghe thanh âm coi như là bình thường, nhưng ai có thể biết đó có phải là trời trong xanh trước khi trời mưa bão hay không?

Tôi chỉ có thể nhẹ nhàng run rẩy mà trả lời một tiếng.

“Tối hôm qua, ta quả thật là say rượu đến bất tỉnh nhân sự, bởi vậy, cái lần kiên trì chỉ được một phút đồng hồ đó, hoàn toàn là một hiểu lầm nghiêm trọng.” Mặt Đồng Diêu thật là chân thực.

Tôi ôm hai má hắn, trung ra vẻ mặt giống như mặt hắn nói: “Diêu à... không phải 1 phút mà là 56 giây.”

Sau khi xong việc, tôi đã nghĩ ra rất nhiều kiểu khác nhau để hình dung sắc mặt của Đồng Diêu giờ phút này, nhưng chính xác nhất là chỉ trong một nháy mắt, hắn giống như là người được một mùi thối tha của tất cả thực vật cận kề bị tắc trong ruột tôi ba ngày ba đêm, cuối cùng cũng thành công đi đại tiện được ra ngoài.

Hàm dưới Đồng Diêu xiết chặt lại, mà thanh âm trong miệng đi ra như rít lại: “Bảo bối, ta nói lại một lần nữa, sự việc tối hôm qua này là ngoài ý muốn, cũng là việc ngoài ý muốn duy nhất.”

Nghe vậy, tôi đem mặt chôn vào ngực hắn, dùng âm thanh run rẩy như sắp phải chết hỏi: “Chẳng lẽ, ý của người là... Người bình thường còn kiên trì không được 56 giây?”

Sau khi nói xong, Đồng Diêu không có phản ứng gì.

Tôi ngẩng đầu, thực sự bị hù một phen... Trên thái dương Đồng Diêu nổi lên một con giun.

Nhìn lầm rồi, là nổi lên toàn gân xanh.

Đồng Điều không hổ là nham hiểm, sau khi bị hoài nghi đến như vậy, bất kể là gân xanh nổi lên nhưng vẫn trung ra nụ cười nhẹ đến động lòng người ta kia làm cho chính tôi muốn hung hăng cắn véo một trận.

Hắn lại vô cùng thành thật lần nữa nói: “Ý của ta là, ta cho rằng công phu trên giường của chính mình, vẫn ở trong chuẩn yêu cầu... Nói cách khác, ta có thể đặc biệt kiên trì rất nhiều rất nhiều cái 56 giây.”

Tôi vươn hai tay, xoa xoa hai quả anh đào nhỏ cách qua lớp áo trước ngực hắn, nói: “Ừ được, ta tin tưởng ngươi.”

Biểu tình của tôi giống như là sự tin tưởng thành kính và ngưỡng vọng.

Nhưng trái tim bé nhỏ của tôi lại chảy máu tí tách.

Haizzz, phòng chừng lão viện trưởng còn kiên trì được lâu hơn cả bạn học Đồng Điều.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi lại sinh ra tật ghen ghét đối với di dạn vệ sinh WC.

Đồng Điều nhìn sâu vào trong mắt tôi, đáng tiếc không phát hiện ra một chút gì gọi là tín nhiệm từ trong đó: “Ngươi không tin sao?”

“Ta, đương nhiên tin tưởng.” Ngực khí của tôi là chém đinh chặt sắt, nhưng biểu tình trên mặt tôi lại là loại tuyệt vọng, thê lương.

Sau đó, tôi cùng hắn liền đối diện như vậy, ngừng lại trong khoảng mười giây, Đồng Điều tiếp tục mỉm cười với tôi: “Xem ra, ngươi chẳng hề tin tưởng, như vậy... Ta chỉ còn cách dùng hành động thực tế để chứng minh thôi.”

Lần này Đồng Điều cười thật tươi, thật là gió xuân hiền hòa, thật là vạn vật ôn nhu, thật là hù chết người không đền mạng.

Không đợi tôi phản ứng lại, tay hắn giao hoạt liền tiến tới trên đùi tôi, chậm rãi hướng về phía trước, tiếp cận chỗ mẫn cảm của tôi.

Tôi nói rồi, giờ phút này hai chân của tôi bị ép mở ra, cho nên, tay Đồng Điều như tiến vào thành không người phòng thủ, dễ dàng đi vào bên trong đùi non hướng đến làn da mềm mại nhất phía trên, vuốt ve một cách nhịp nhàng.

Hành vi của hắn, như là vừa ấn xuống một cái công tắc, toàn thân tôi bắt đầu căng thẳng.

Lão tổ tông ơi, lại bắt đầu đốt lửa rồi.

Nói thật, tôi quả thật rất hưởng thụ loại vận động trên giường, nhưng vừa nghĩ đến thời gian tiểu Đồng Điều có thể kiên trì được thì tôi lập tức nước mắt tràn mi.

Tôi vừa mới bắt đầu thấy dễ chịu, ở phía bên hắn lại xong rồi, hành động này đối với tôi quả thực chính là sự tra tấn vô hạn a.

Cho nên tôi giữ ý chí kiên định muốn đẩy hắn ra, nhưng tay hắn vừa mới chạm vào ngực tôi, tôi liền kinh hô ra tiếng.

Bởi vì, ở một khắc này, ngón tay Đồng Điều cư nhiên không cần chào hỏi một tiếng đã xuyên qua quần lót tiến vào nơi tư mật của tôi.

Dị vật xâm lấn, làm cho tôi theo bản năng co rút lại.

Cứ như vậy, đốt ngón tay của Đồng Điều đã bị kẹp lại chặt chẽ trong cơ thể tôi

Việc này cũng không dễ xử lý. Tôi nghĩ dùng sức đẩy ra, nhưng sợ hãi lực đạo không đúng, không cẩn thận lại đẩy ra một vật thể rắn hoặc cái gì đó bất lương, vậy rất thương tổn tinh cảm của tôi cùng Đồng Điều.

Tôi bên này còn đang buồn rầu, mà ngón tay Đồng Điều lại không nhàn rồi, nó cư nhiên ở bên trong di chuyển.

Hơn nữa, là chạm đến điểm mẫn cảm của tôi.

Động tác của hắn không hề thô bạo, mà tiết tấu lại rất phù hợp, hơn nữa mỗi lần chạm đích, đều ở vị trí chính xác đến không thể chính xác hơn được nữa.

Lỗ tai của tôi trong nháy mắt đã bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt sạch sẽ.

Trời đất ơi, ngón tay Đồng Điều quả nhiên là vũ khí thần kỳ.

Người xưa thường có câu nói là, khi ông trời đóng một cánh cửa của ngươi, nhất định sẽ mở ra một cánh cửa khác cho ngươi.

Các đồng bào nam giới, chớ vì mình không được oai phong hùng dũng mà buồn bực không vui, hãy vươn đôi tay linh hoạt của các ngươi ra, dùng chúng để thay đổi thế giới đi!!!

Tôi cuối cùng xem như hiểu được, vài năm qua, sự chú ý của tôi đối với Đồng Điều luôn đặt ở tiểu Đồng Điều, thực là mười phần sai a.

Lại không biết, tiểu Đồng Diêu thực ra chỉ là nguyệt trang, cái lợi hại thực sự chính là đôi tay này mà tôi đã nhìn thấy vô số lần.

Tay Đồng Diêu tiếp tục ở trong cơ thể tôi tàn sát bừa bãi, mỗi một động tác đi xuống đều không vô ích, thành công làm cho kích thích trong hoa viên tư mật của tôi bùng nổ.

Vô số con trùng đục vọng sinh ra từ ngón tay của hắn, từ thân dưới của tôi chạy khắp châu thân theo từng dây thần kinh, từng khớp xương, từng sợi tóc.

Động tác Đồng Diêu rất tao nhã, không một chút vội vàng xao động, như là đang rất tự tin mà hoàn thành công việc quan trọng nhất này.

Mà tôi, lại bởi vì lực đạo có cường độ kỹ thuật cao này của hắn trên chọc đến mức hôn vía lên mây.

Trong mắt tôi bắt đầu có lệ quang trong suốt lấp lánh.

Trên gương mặt tôi bắt đầu xuất hiện ánh hồng nhuận mê người khác thường.

Mũi chân của tôi bắt đầu căng lên trở thành một đường thẳng tắp.

Mà toàn bộ cơ thể của tôi đã muốn tan thành một suối nước.

Tôi chỉ có thể đưa tay bám trên cổ Đồng Diêu mới không bị trượt xuống dưới.

Tôi khó chịu mà sung sướng thở hổn hển.

Tôi vui đầu vào ngực Đồng Diêu, không tự chủ mà cắn lên cơ thể cứng rắn trắng mịn của hắn.

Tôi đang hưởng thụ.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hôn vía bay đi mắt không quay trở lại này, Đồng Diêu bỗng nhiên rút ngón tay đang trong cơ thể tôi ra.

Một loại hư không nháy mắt đánh úp lại, tôi nhú mày, mê man nhìn hắn.

Mà lúc này, Đồng Diêu bỗng nhiên cởi quần áo của chính mình, tiếp theo, lộ ra tiểu Đồng Diêu, hơn nữa, nhắm ngay vào cửa vào của tôi.

“Không cần!!!” Tôi đẩy đẩy lồng ngực hắn, bị ai khấn cầu nói: “Ngón tay, đổi thành ngón tay đi!!!”

Tôi thừa nhận tôi nói như vậy là không phúc hậu, cực kỳ tổn thương tiểu Đồng Diêu.

Nhưng công lực tiểu Đồng Diêu so với ngón tay, thật sự là còn kém rất nhiều a.

Nghe vậy, trong mắt Đồng Diêu lóe ra thứ ánh sáng mờ mờ: “Xem ra, ngươi vẫn chưa thực sự tin tưởng ta.”

“Ta đương nhiên không phải ý này,” tôi vội phủ nhận, tiếp theo lên quan sát thần sắc hắn, nhỏ giọng nói: “Cái kia, có thể trước tiên dùng tay một lần, sau lại dùng công cụ bình thường của ngươi, được không?”

Cho dù là tôi phải bị một phút đồng hồ bất mãn kia dày vò, thì ít nhất đầu tiên phải làm cho tôi sáng khoái một lần mới công bằng chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Đại chiến trên giường (7)

Đồng Diêu cứ nhìn tôi như thế, khoe miệng cười càng lúc càng sâu, càng lúc càng sâu, càng lúc càng sâu.

Lúc tôi còn chưa kịp phản ứng, hắn đột nhiên tiến lên một cái.

Tiểu Đồng Diêu lần thứ hai tiến vào trong tôi.

Đương nhiên, Tiểu Đồng Diêu so với ngón tay, về phương diện thể tích thì có ưu thế hơn rất nhiều.

Nhưng mà, kỹ thuật không bằng người ta nha.

Tôi chỉ có thể tận lực đè nén dự vọng rối loạn trong toàn cơ thể, nói thầm: lòng yên tĩnh như nước, trên đầu chữ sắc là một cây đao (色), không thể hy vọng, sau khi hy vọng sẽ là tuyệt vọng

Cho nên, tôi cắn răng, nín thở, bắt đầu nhẫn nại chịu đựng một phút ngắn ngủi mà dài đằng đẵng.

1 giây, 2 giây, 3 giây..... 20 giây.....

Đồng Điều luật động không nhanh không chậm, bộ dáng vừa vô lại vừa thông dong, còn có sự gọi cảm

Tôi lại mang dáng vẻ anh hùng bi kịch, nhìn hấn: bạn học Đồng Điều ơi, cho dù ngươi có giả bộ bình tĩnh, thì khối rubik lập phương[1] nhỏ của ngươi cũng không thể trở thành Transformers Optimus Prime[2]

Bây giờ, tôi đã đếm tới 50 rồi.

51 giây, 52 giây, 53 giây, 54 giây, 55 giây, 56 giây.....

Haizzzzz, rốt cuộc cũng xong

Tôi cảm thấy như vừa kết thúc sự tra tấn ngoài ra còn có một nỗi trống vắng vì không được thỏa mãn.

Tôi chuẩn bị sẵn sàng... Chờ đợi hấn rút Tiểu Đồng Điều ra.

Nhưng mà —

57 giây, 58 giây, 59 giây, 60 giây.....

Đồng Điều chống đỡ qua 60 giây!!!

Tôi trợn mắt há mồm, kinh ngạc vô cùng.

Hôm nay, hấn tuyệt đối là phát huy vượt quá trình độ bình thường, đây đúng là thời khắc lịch sử nha!!!!!!

Tôi kích động đến mức hai tay run rẩy, hai chân căng cứng

Kỷ lục luôn bị hấn phá vỡ, thời gian trôi qua từng chút một, nhưng mà Tiểu Đồng Điều hoàn toàn không có dấu hiệu mềm xuống.

Giờ phút này tôi đã hoàn toàn vứt bỏ sự hưởng thụ của thân thể, chỉ mở to hai mắt, tập trung tinh thần quan sát Đồng Điều xem khi nào sẽ kết thúc.

Ai ngờ hấn càng chiến đấu càng mạnh mẽ, giống như biến thành dã thú, chạy băng băng trong cơ thể tôi

Một cảm giác hấp dẫn, tuyệt vời bắt đầu bùng nổ khắp toàn thân tôi, bàn chân tôi bởi vì cảm giác này mà duỗi ra thẳng tắp

Tôi muốn bám víu vào thành giường, xé drap giường, muốn kêu ra tiếng.

Có lẽ, tôi thật sự đã kêu ra tiếng, nhưng mà lúc này thần trí của tôi đã bị trạng thái hỗn loạn bao bọc, trước mắt là một mảnh sương mù mênh mông, trong đầu trống rỗng, bên tai chỉ có tiếng vo ve của các chú ong mật bay lượn hớn hờ.

Thỏa mãn

Hơi dung tục nhưng từ này đột nhiên xuất hiện trong đầu của tôi lại có thể biểu đạt vô cùng tinh tế cảm giác của tôi giờ phút này

Phải nói rằng giờ phút này Đồng Điều làm cho tôi hoàn toàn cảm nhận được lạc thú thuần chất nhất của phụ nữ

Tôi giống như bay lên tận trời, hai chân rời khỏi mặt đất, trôi nổi giữa không trung, xuyên qua tầng mây

Cảm giác này, tuyệt không thể tả

Sau khi cảm xúc mãnh liệt trôi qua, tôi mở mắt ra, chờ đợi sự tối tăm sa đọa vui sướng trước mắt từ từ tàn đi, sau đó, tôi nhìn rõ Đồng Điều trước mặt

Khóe miệng bên phải của hấn nhếch lên gọi tình, xấu xa cười hỏi: “Thế nào?”

Tôi nâng tay lên, lúc này mới phát giác, sức lực của thân thể vẫn chưa phục hồi lại.

Vì thế, tôi chỉ có thể đưa tay vòng qua cổ Đồng Điều, đặt cằm trên bờ vai của hấn, cúi đầu thờ phỉ phò

Chờ sau khi tạm nghỉ đủ, tôi vỗ vỗ phía sau lưng hấn, nói: “Đồng Điều à, tuy rằng cảm giác như vậy rất tốt, nhưng mà... Uống thuốc rất có hại cho thân thể, sau này không cần làm như vậy nữa... Đúng rồi, hỏi nhỏ ngươi một câu, ngươi dùng thuốc hiệu gì vậy, mua ở đâu, tác dụng thuốc đúng là không tồi”

Vừa dứt lời, cơ thể Đồng Diêu trong nháy mắt cứng đờ

Tôi sợ tới mức lỗ chân lông co rút lại: có phải thuốc này có tác dụng phụ không, tiểu đê đê cứng xong rồi, cơ thể hần lại bắt đầu cứng, sau một thời gian nữa đầu óc Đồng Diêu có thể cũng cứng đờ hay không?

Tôi cứ nằm trên bờ vai của hần như vậy, không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ

Sau đó, tôi cảm giác được đôi môi của Đồng Diêu đặt trên đỉnh đầu tôi, hôn nhẹ nhàng

Tiếng nói của hần truyền đến từ tận sâu tâm trí, tê dại: “Thực Sắc, có đôi khi nói nhiều, sẽ hối hận đó”

Tôi đang muốn hỏi hần có ý gì, Đồng Diêu liền dùng hành động chứng minh

Trải qua đợt phát huy vượt quá mức bình thường vừa rồi, quần áo của tôi đã bị cời hơn phân nửa, mà lúc này, Đồng Diêu cũng không hỏi han gì, liền nắm quần áo của tôi kéo xuống hai bên

Chỉ nghe “Xoạt” một tiếng, váy của tôi đã bị xé thành hai mảnh

“Ngươi là phá gia chi tử!!!” Tôi giận đến đỏ mắt, liều mạng bóp cổ Đồng Diêu

Tên nam nhân đáng chết này, cái váy là tôi phải để dành tiền mấy tháng mới mua được, bây giờ cứ nhiên bị hần hủy rồi.

Đồng Diêu cúi mình xuống, đặt môi trước ngực tôi vuốt ve, nhỏ nhẹ nói: “Ta không chỉ bồi thường quần áo cho ngươi, cả con người ta cũng bồi thường cho ngươi luôn”

Môi Đồng Diêu rất nóng bỏng, dưới đôi môi cánh hoa tròn bóng mềm mại, dục vọng đã bắt đầu khởi động

Tay hần không biết từ lúc nào đã cời bỏ nội y của tôi

Hần ôm eo của tôi, môi lưu luyến trên ngực tôi, răng nanh trắng nõn tà khí bắt đầu cắn điểm nhỏ màu đỏ của tôi, mút vào, kéo nhẹ

Lưỡi Đồng Diêu rất khéo léo linh hoạt, trước đây lúc không có việc gì tôi sẽ cho hần một quả anh đào, để hần thụt một cái kết trên quả anh đào trong miệng.

Bây giờ, cuối cùng tôi cũng nghiệm thu thành quả huấn luyện của chính mình

Đầu lưỡi Đồng Diêu, lượn vòng quanh điểm nhỏ màu đỏ của tôi, xoay tròn, giống như đang khiêu vũ ballet một cách thanh nhã, nhưng lại nảy sinh ra một sự hấp dẫn, như một điệu múa tươi đẹp phơi phới sắc xuân

Vì vậy, dục niệm vừa mới đẩy lùi của tôi lại bắt đầu rục rịch

Đồng Diêu trần trụi, cơ thể hần nhìn thật trắng kiêu, săn chắc đàn hồi.

Trên ngực hần đầy giọt nước, mỗi một giọt đều long lanh ẩn chứa sự triền miên dây dưa

Bàn tay của Đồng Diêu rất to, bắt đầu di động trên lưng của tôi, độ mạnh yếu vừa phải, châm lên những ngọn lửa mê hoặc trên tấm lưng trần trụi, dần dần bốc cháy thành một đám lớn.

Tôi cảm giác như mình đang từ từ bay lên bầu trời, nhưng mà lần này, tôi muốn có người đi cùng

Tôi muốn Đồng Diêu đi cùng

Cho nên, tay của tôi cũng duỗi đến thắt lưng của hần, vuốt ve trên lưng Đồng Diêu, sau đó lướt xuống phía dưới, đến cái mông vĩnh của hần, bóp thật mạnh

Mẹ của tôi ơi, cảm giác thật tốt, tuyệt đối săn chắc hơn so với thịt ba rọi

Động tác đùa giỡn này của tôi dường như là một sự cảm dỗ đối với Đồng Diêu, cho nên hần cũng bắt đầu tấn công mạnh hơn

Hần bắt đầu hôn tôi, những nụ hôn dày đặc, giống như hoa đào rơi đầy trời, đánh úp về phía tôi

Hơi thở giữa môi và răng hần mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, vốn không hề làm cho người ta có phản cảm, ngược lại làm cho tôi có cảm giác được một sự an tâm quen thuộc.

Giống như là người này ngay từ lúc đầu đã luôn ở bên cạnh tôi

Ở bên người hần, tôi có thể tự do thờ, có thể để mình thả lỏng, có thể làm mọi chuyện vô pháp vô thiên[3]

Trong lúc hôn đến trời đất đảo lộn, Tiểu Đồng Điều lại tiến nhập vào trong cơ thể tôi một lần nữa

Lúc ấy, trong đầu tôi chỉ có một ý niệm - sau này phòng bếp không nấu cơm được nữa rồi.

Tay Đồng Điều nâng mông của tôi lên, cố sức chạy nước rút

Ánh nắng buổi sáng chiếu vào từ cửa sổ phòng bếp, bao phủ khắp người chúng tôi, nhuộm vàng những sợi lông tơ trên làn da

Đồng Điều giống như cơn gió lốc, thổi quét cả linh hồn và thể xác của tôi

Mà tôi cũng mở rộng tất cả của mình, để mặc hắn cướp đoạt

Triền miên gắn bó, tứ chi quán quýt, sự kết hợp thần thánh nhất, hơi thở đục vọng, da thịt nóng bỏng, máu huyết lưu động, kích thích tăng vùn vụt, toàn bộ hòa hợp cùng một chỗ, giống như dòng nước nhuộm đầy sắc xuân, bao bọc lấy chúng tôi

Mà tôi lại cam tâm tình nguyện ở bên trong rong chơi mãi mãi

Mọi người thường nói, lời nói của người đàn ông ở trên giường không thể tin được

Nhưng tôi phải bổ sung thêm, đó chính là, lời nói của phụ nữ trên giường cũng không thể tin được.

24 giờ trước, trong lúc Đồng Điều cùng tôi tiến hành lần thứ hai hoan ái để chứng minh mình không có uống thuốc, tôi đã ý loạn tình mê, nói cái gì muốn vĩnh viễn rong chơi cùng hắn trong dòng nước nhuộm đầy sắc xuân.

Tôi hối hận rồi

Thật sự hối hận rồi

Nếu ông trời lại cho tôi thêm một cơ hội nữa, dù là khiến tôi cả đời cũng không thể cùng người khác ân ái, tôi cũng sẽ không nói như vậy

Bởi vì sau đó, Đồng Điều không hề buông tha tôi

Sau khi kết thúc ở phòng bếp, hắn ôm tôi đến phòng tắm

Tôi mệt mỏi nằm trong bồn tắm lớn, để mặc hắn tắm rửa thân thể, nhưng mà trong lúc tắm rửa tay hắn lại bắt đầu không quy củ mà vuốt ve ba điểm quý báu của tôi

Tiếp theo, cọ sát làm súng phát hỏa

Sau đó, tôi dựa vào trên bồn tắm lớn, dùng hơi sức còn lại nói với hắn: “Ta muốn đi ngủ”

Đồng Điều đồng ý, đỡ lấy tôi ra khỏi bồn tắm, giúp tôi lau khô cơ thể, nhưng mà cọ sát cọ sát, tay cầm khăn tắm không ngừng xoa nắn trên những điểm mẫn cảm của tôi.

Tiếp theo, cọ sát lại làm súng phát hỏa

Lần này sau khi kết thúc, hơi sức để trọn mắt tôi cũng không có, chỉ có thể nằm trong ngực Đồng Điều, dùng giọng như là sắp chết nói: “Ta muốn ngủ. . . Để cho ta ngủ”

Đồng Điều đồng ý, tiếp theo đặt tôi trên giường

Giường của hắn, đúng là rất thoải mái, vừa mềm mại lại vừa lớn, đầu của tôi vừa nằm xuống, liền ngủ say

Nhưng mà trong lúc ngủ mơ, lại có cảm giác như một thứ gì đó mềm mại, ấm áp, ẩm ướt và thô ráp, ra vào trong hạ thể của tôi

Tôi dùng hết sức, mở mắt ra, lại thấy đầu Đồng Điều đang ở giữa hai chân tôi

Đồng Điều trời đánh, ngay cả lúc tôi ngủ hắn cũng không buông tha, hắn không phải là người!!!!!!!!!!

Tôi thật sự muốn kẹp chặt hai chân lại, ép nát đầu của hắn, nhưng mà toàn bộ sức lực của tôi, đều bị hành động lấy âm bổ dương của hắn đoạt mất, vì thế, chỉ có thể để mặc hắn xem cơ thể tôi là búp bê tình dục, càng không ngừng làm làm làm

Tôi vốn nghĩ rằng chỉ cần ngủ là có thể xem như Đồng Điều không hề tồn tại

Nhưng, tuy rằng chủ yếu là hắn động, nhưng tôi cũng không rảnh rang

Búp cái trắng nhỏ tôi, không bao lâu đã bị con heo đực Đồng Điều đùn đẩy đến không còn hình dạng.

Những thực vật còn lại trong người tôi, đều bị tiêu hao sạch sẽ hết rồi.

Lúc tôi tỉnh lại vì đói, lại phát hiện thẳng nhai Đồng Điều vẫn còn đang cong cái mông vênh mà làm tôi.

Lửa giận trong nháy mắt nổi lên khắp toàn thân tôi, tôi mở miệng, dùng hết toàn bộ sức lực, phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt: “Ta... Đói”

Đồng Điều xem như còn chút nhân tính, hần gọi điện thoại đặt thức ăn bên ngoài

Sợ sẽ thật sự bị hần làm thành búp cái trắng khô, tôi thừa dịp hần mở cửa cho người mang đồ ăn tới, mặc quần áo, chạy về phía cửa đang mở. Đáng tiếc, búp cái trắng tôi đây hôm qua còn nước xanh tươi, đã trở thành búp cái trắng khô quắt, mới vừa chạy vài bước, tôi đã té ngã trên mặt đất, không có sức lực đứng lên.

Bởi vậy, bạn học Đồng Điều cơ bản không hề để ý đến tôi, hần chậm rãi từ từ trả tiền cho người đưa thức ăn, chậm rãi đóng cửa, chậm rãi dọn thức ăn lên bàn, lại chậm rãi đi đến chỗ tôi, quần lay cơ thể tôi, ngay tại trên sàn nhà hoàn thành một lần lãng nhục nữa

Sau khi chấm dứt lãng nhục, bấp cái trắng tôi triệt để nghỉ ăn rồi.

Sau khi đưa đẩy xong, Đồng Điều ôm tôi đến bên bàn

Nhìn thấy đồ ăn phong phú đầy trên bàn, tôi liền sống lại, lập tức cầm chiếc đũa càn quét mọi thứ trên bàn

Sau khi com nước no nê, tôi khôi phục lại một chút sức sống

Đồng Điều ở phía đối diện mỉm cười hỏi: “Thế nào, ăn no chưa?”

Tôi vừa định trả lời ăn no, nhưng ngược mắt lên, thấy vẻ lang sói vẫn không hề biến mất trong mắt Đồng Điều, trong lòng ngay lập tức nảy sinh cảnh giác

Dưới chân đang chuẩn bị chuồn mất, Đồng Điều lại đứng lên trước, đem mọi thứ trên bàn quét xuống, sau đó đẩy tôi ngã lên bàn com

Lần này, đến phiên hần ăn tôi

Trải qua vô số lần bị chà đạp, chân của tôi đã nhũn ra, đi đứng đều phải chàng hảng

Thật vất vả mới ngủ được một lúc trên sofa, Đồng Điều lại khôi phục tinh lực, đi đến gần tôi

Thấy tình hình này, mắt của tôi ngấn nước, “Tách” một tiếng liền rớt xuống: “Đồng Điều, cho dù tiểu đệ đệ của ngươi gắn motor, tiểu muội muội nhà ta cũng không phải lúc nào cũng duy trì được độ co giãn nha!!!!!!!!!!”

Đồng Điều ngồi xuống bên cạnh tôi, lấy tay lau nước mắt giúp tôi, sau đó nhỏ nhẹ hỏi thăm: “Thật ra, ta cũng không đành lòng nhìn ngươi chịu khổ, nhưng mà, là ngươi không tin năng lực của ta trước, ta chỉ có thể dùng hành động thực tế chứng minh”

Tôi sắp chết, lại ngủ được điểm quan trọng trong câu nói, vội nói: “Không có, không có, ta hoàn toàn tin tưởng ngươi!!! Đồng Điều, ngươi là súng lục tuyệt đỉnh, ngươi là kim cương, ngươi là cột chống trời, ngươi là Ultraman, không, ý của ta là, công phu trên giường của ngươi, trước đây không có ai, sau này cũng không có ai bằng, ngươi là người đầu tiên của một thế hệ mới, là một xuyên son giáp thế hệ cũ. Ngươi là đàn ông trong những đàn ông, là nhân loại trong nhân loại, ngươi... Ngươi làm ơn tha cho ta đi!!!!!!”

Nói xong, tôi lại “Oa” khóc một tiếng

Tiểu Thực Sắc đáng thương của tôi, ngươi đã bị kim cương của hần làm đến rách da

Đồng Điều mỉm cười ôm tôi vào trong ngực, thanh âm mang theo ý cười trầm thấp mà đen tối, mê hoặc: “Ngươi đã tin tưởng, vậy hôm nay chúng ta tới đây thôi, ngoan, ngủ đi”

Nghe được thánh chỉ, tôi vội vàng nhắm mắt, ngã vào lòng ngực hần, ngủ không hề có hình tượng

Trong lúc mơ mơ màng màng, dường như có một bàn tay giúp tôi lau nước mắt nơi khóe mắt, động tác rất nhẹ, giống như lau một vật quý báu

Trước khi tiến vào giấc mộng, tôi cuối cùng cũng tin tưởng: công phu của Tiểu Đồng Điều đúng là cái thế.

Tuy rằng phía dưới vẫn còn sưng, nhưng khóe miệng của tôi, vẫn lóe lên một đóa hoa phóng túng: sau này, Hàn Thực Sắc tôi tuyệt đối sẽ có vô hạn tính phúc

[1] Rubik

[2] Nhân vật trong phim Transfomer

[3] Ngang ngược làm càn, không kiêng nể gì

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Súc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Thời gian ngủ trưa

"Rầm" một tiếng động lớn, tôi một cước đá tung cửa nhà của Kiều bang chủ.

Sài Sài đang gặm chân gà ngẩng đầu lên, thấy tôi tóc hỗn độn, ánh mắt phát sáng, lỗ mũi phồng lên, đầu lưỡi rối loạn, ngón tay run rẩy, lập tức phản ứng lại.

"Xem ra, đại chiến thế kỷ của ngươi và Đồng Diêu, rốt cục hoàn thành rồi?" Sài Sài hỏi.

"Tuy rằng là quá trình là gian khổ và phức tạp, nhưng kết quả cũng là hoàn mỹ." Tôi ngã vào người nó, từng ngum từng ngum thờ phỉ phò.

"Làm mấy lần." Sài Sài đối với chuyện này thực hứng thú.

"Vô số lần." Tôi thỏa mãn chép miệng chặc lưỡi, như một con mèo mới vừa ăn no.

"Đồng Diêu thật sự lợi hại như vậy?" Sài Sài nhướn mi.

Tôi dựa vào lưng ghế sô pha, mắt nhắm lại như 2 sợi chỉ: "Ngàn vạn lần chính xác, ta cảm kích bản thân mình may mắn giống như là trúng giải nhất vậy."

"Cẩn thận thật sự trúng thưởng đó." Sài Sài sờ sờ bụng bầu, cảnh cáo tôi.

Đúng ha, vận động nhiều như vậy, Đồng Diêu hình như cũng không phải mỗi lần đều mang bao a.

Nghĩ vậy, tôi nháy mắt mở hơi lạnh tuôn như bão táp, xong đời rồi, sẽ không phải thật sự trúng thưởng đi.

Nhưng mà qua một hồi lâu, tôi lại bình tĩnh trở lại.

Có bầu thì sinh thôi.

Tôi cũng cảm thấy kỳ quái đối với cách suy nghĩ này của mình, giống như là vô cùng tin tưởng tình cảm giữa tôi và Đồng Diêu đã đi đến bước có thể kết hôn sinh em bé.

Trời biết tôi cùng hấn bắt quá cũng chỉ ở trên giường có một lần.

Sai lầm rồi, là trong một hồi trên giường, còn chia làm n lần.

Nghĩ vậy, nước miếng tôi lại bắt đầu không ngừng tiết ra.

"Đúng rồi, hai tuần sau, tao phải kết hôn." Sài Sài nói.

"Kết hôn?" Tôi mở to hai mắt nhìn bụng nó: "Bây giờ kết hôn, mày mặc áo cưới như thế nào?"

"Không có biện pháp, bị cha mẹ hai bên biết rồi, nói là nhất định phải làm tiệc cưới trong vòng mấy bữa nay, không thể để cho đứa nhỏ này ngôn bất chính danh bất thuận sinh ra." Sài Sài tiếp tục gặm chân gà.

Nói cũng kỳ quái, nó này cả ngày ăn nhiều như vậy, lại không có mọc thêm bao nhiêu thịt, chỉ là cái bụng to ra.

Quả nhiên thể chất thích hợp sinh đứa nhỏ.

"Đúng rồi, biết là đứa con trong bụng là con trai hay con gái chưa?" Tôi hỏi.

"Tạm thời còn chưa biết, bất quá đều giống nhau, chỉ cần là người là được." Sài Sài vờ mặt không sao cả, căn bản là đem toàn bộ lực chú ý đặt vào đĩa thức ăn.

Tôi cảm thấy, nếu sinh hạ một khối thịt bò, nó chắc chắn cao hứng phấn chấn kêu Kiều bang chủ cầm làm bò beefsteak.

Tôi sờ sờ bụng Sài Sài, khá tròn nha.

Người khác đều nói, thời điểm khi bạn mang thai, bụng tròn nghĩa là con gái, bụng nhọn liềm cho thấy là con trai.

Hiện tại xem ra, Sài Sài tám chín phần là mang thai con gái, nghĩ vậy, tôi có chút lo lắng: "Thậm, nếu mang thai con trai là tốt rồi, nếu đứa nhỏ là nam sẽ di truyền tướng mạo của mày, cũng là một soái ca thanh tú a. Nhưng nếu là con gái, hơn nữa còn di truyền tướng mạo Kiều bang chủ, thì làm sao có thể gả đi a."

Kiều Bang Chủ cũng đẹp trai, nhưng là loại đẹp trai thô kệch, nếu con gái giống hần như vậy, chẳng phải là sẽ dọa khóc trẻ em nhà trẻ sao?

Mẹ tôi từng nhắc nhở tôi, tuyệt đối không thể nói xấu sau lưng người khác, cách làm thông minh, nên là ở sau lưng cho hần một gậy.

Bởi vì cho lưng hần một gậy, người nọ ngất xỉu rồi, cho dù bị đánh mặt mũi bầm dập, cũng không biết ai là người xuống tay.

Nhưng nếu nói xấu sau lưng người khác, rất có khả năng, người nọ ở ngay phía sau người.

Giống Kiều Bang Chủ bây giờ.

Tôi nghiêm trọng hoài nghi dưới chân Kiều Bang Chủ là ván trượt, bằng không vì sao im hơi lặng tiếng chạy đến phía sau tôi?

Mặt khác, tôi còn nghiêm trọng hoài nghi mối lo lắng Kiều Bang Chủ cất giấu sâu nhất trong tim đã bị tôi nói ra, nếu không tại sao hần giống cái tủ lạnh cao công suất, khí lạnh tỏa ra, vù vù vù vù.

Tôi thờ dài, thành khẩn nói với Kiều Bang chủ: "Không phải ta thích nói chuyện không may mắn, nhưng Kiều Bang Chủ a, người thật sự cảm thấy chính mình giả thành nữ đẹp không?"

Tôi không nên nói thật, bởi vì này lời vừa ra khỏi miệng, khí lạnh của Kiều Bang Chủ lại tăng mạnh.

Xem ra là chọc phải người không nên dây vào, tôi thấy tình hình không đúng, lòng bàn chân liền thoa dầu, chuẩn bị ỉu xiu chạy đi.

Nhưng là khi Kiều Bang Chủ đi ngang bên người, tôi bỗng nhiên nhớ tới một cái tin tức đáng giá khắp chốn mừng vui, liền vui vẻ cười cười với Kiều Bang Chủ, hào phóng nói: "Kiều bang chủ, Đồng Điều tiểu đệ đệ nhà ta quả nhiên cùng một số với của người, hôm nào ta hẹn Đồng Điều ra, các người nhận anh em đi."

Vừa dứt lời, mặt Kiều Bang Chủ, như là bị con mực phun vào, đen thui dọa người.

Khi tôi đi ra cửa, nghe thấy Kiều Bang Chủ trầm giọng lộ vẻ bất đắc dĩ nói với Sài Sài: "Lúc hôn lễ, có cô ta sẽ không ta."

Nghe vậy, tôi mới thật là đau lòng a, ta nói Kiều Bang Chủ, người thực quá đáng lắm, cư nhiên như vậy tổn thương tổn tình cảm chân thành tha thiết của tôi.

Không phải là chỉ là không cẩn thận lọt quần của người nhìn thấy tiểu kê kê của người thôi sao, làm gì tức giận như vậy.

Nếu thật sự không phục, hôm nào tôi thoát quần Đồng Điều cho người xem không phải được rồi sao?

Phần nọ đi ra khỏi nhà Kiều Bang Chủ, tôi đón xe công cộng, chuẩn bị đi đến xem Đồng Điều.

Lại nói, gần đây tôi đối với Đồng Điều, chính là một ngày không thấy, như cách ba thu.

Nghĩ vậy, tôi che hai má.

Thật thẹn thùng nha.

TV di động trên xe công cộng trong lúc đang truyền phát tin tức trên đường, thỉnh thoảng sẽ chen ngang một số quảng cáo địa phương.

Mà tôi, thì ở trên màn hình TV nhìn thấy người quen.

Cái bộ râu ria xồm xoàng kia, cái đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh kia, cái bộ mặt gầy yếu cho thấy rõ thân hư kia, cái bộ tóc bạc dựng đứng kia.

Lão viện trưởng.

Khi Lão viện trưởng nhà chúng tôi đang tuyên truyền cho bệnh viện của chúng tôi, luôn tận hết sức lực.

Gần đây người bệnh của bệnh viện đang ít dần đi, lão viện trưởng cần rằng hao tổn nhiều chi phí quảng cáo, tại TV của các xe công cộng phát tin quảng cáo bệnh viện của chúng tôi.

Vốn là đang muốn tìm nữ ngôi sao ca nhạc hạng ba, nhưng lão viện trưởng ghét bỏ phí phát ngôn của người ta quá cao, liền thu xếp thu xếp, chính mình lên sân khấu.

Ở giữa quảng cáo, nước miếng của lão viện trưởng trực tiếp theo kẽ răng bắn ra, giống y chang viên đạn, phun khắp nơi.

Lão cố gắng mở to mắt, dùng tiếng phổ thông đặc biệt không chuẩn, vô cùng nghiêm túc thò miên nói: "Bệnh viện xx, là bệnh viện tốt của mọi người, bệnh viện tốt của mọi người, là xx bệnh viện; cái gì là bệnh viện tốt, chính là bệnh viện xx chúng ta; bệnh viện xx chúng ta, chính là bệnh viện tốt; mọi người muốn xem bệnh viện tốt trong truyền thuyết, chính là bệnh viện xx chúng ta; đến bệnh viện xx chúng ta, mọi người liền thấy truyền thuyết tốt trong bệnh viện; tại sao muốn tới bệnh viện xx của chúng ta, bởi vì chỉ có chúng ta mới là bệnh viện tốt; tại sao chỉ có chúng ta mới là bệnh viện tốt, bởi vì chúng ta là bệnh viện xx."

Lão viện trưởng dùng âm lượng lớn nhất, nói ra những lời kỳ quái như trên.

Quả thực là cấp bậc tra tấn bằng tiếng nói cao nhất.

Đáng sợ nhất chính là, cách ba phút, đoạn quảng cáo không ngại phiền này bắt đầu tuần hoàn truyền ra.

Tôi xem, cánh tay của mọi người trên xe, gân xanh đều bắt đầu nổi lên.

Mà dạ dày tôi cũng bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Bất quá, Dương Tử ca ca đã nói: thiên ác cuối cùng có báo, thiên đạo luân hồi, không tin ngẩng đầu nhìn, trời xanh không bỏ qua cho ai.

Đúng lúc này, tôi bỗng nhiên thấy trạm dừng phía trước xe bus, lão viện trưởng ôm bà đi dọn WC, hai người thân thiết gặm một cây kem năm hào.

Tôi Hàn Thực Sắc luôn luôn là người lòng dạ hiểm độc, nếu là bộ dáng có tốt một chút, thì tuyệt đối là mẹ kế Công chúa Bạch Tuyết.

Cho nên, tôi mở cửa sổ, hô lớn về phía trước: "Lão viện trưởng, lên chiếc xe này, ta giúp ngươi trả tiền!!!"

Lão viện trưởng là một tên keo kiệt, chỉ từ việc cái quần lót bị thủng vô số lỗ mà vẫn không nỡ quăng đi của lão là có thể nhận ra điều này

Cho nên vừa nghe lời này, hai mắt lão viện trưởng tỏa ánh sáng, lời kéo bà đi nhảy lên xe, tôi vội nịnh nọt hoặc là ra vẻ nịnh nọt chạy đến đầu xe, xuất tiền túi trả tiền xe cho hai người, còn chỗ ngồi nhường lại cho bọn họ.

Lão viện trưởng quả thực chính là thụ sủng nhược kinh, dù sao tôi vừa vào bệnh viện liền cùng hắn đối nghịch, hiện tại rốt cục nghĩ thông suốt, hiểu được lý lòng cấp trên.

Sau khi thụ sủng nhược kinh, lão viện trưởng đặc ý vênh váo, bởi vậy liền xem nhẹ ánh mắt dần dần tụ tập của quần chúng chung quanh.

Vừa đúng lúc đó, TV chuyển, lão viện trưởng lại xuất hiện, bắt đầu trong xe lặp lại lời kịch đã nói vô số lần: "Bệnh viện xx, là bệnh viện tốt của mọi người; bệnh viện tốt của mọi người, là xx bệnh viện....."

Tôi tựa hồ nghe trong xe vô số âm thanh rung động của nắm tay bị nắm chặt "rắc rắc".

Lão viện trưởng hồn nhiên chưa nhận ra ánh mắt cừu hận, hắn đặc chí chỉ vào màn hình TV nói với bà đi: "Nhìn thấy chưa? Lúc ta quay quảng cáo này, không có NG (quay lại) lần nào, đạo diễn nói ta rất có thiên phú, nếu như sớm hiểu được nha, ta hẳn là nên đi làm ngôi sao."

Bà đi giống như con mèo già then thùng, ở trên hòm vai viện trưởng nói: "Ngươi là giỏi nhất."

Vô số tiếng nắm tay bị siết chặt "Rắc rắc rắc rắc rắc" ở trong xe phát ra lớn hơn nữa.

Lão viện trưởng quả nhiên là thần kinh thép, vẫn không cảm giác được nguy hiểm tới gần, hắn sờ sờ cằm, nhìn màn hình TV, dường như chút đâm chiêu nói ra những lời cuối cùng trong cuộc đời: "Uhm, xem ra mật độ truyền phát tin này vẫn là không đủ, tháng sau phải tăng thêm tiền quảng cáo, mỗi ngày truyền phát tin nhiều thêm mấy lần."

Vừa dứt lời, một người cường tráng vùng tay lên, hăng hái khỏi ghế, bày ra tư thế giống cách mạng tiên phong, nói: "Là người thì đập bẹp hắn cho ta!!!"

Vì thế mọi người một đám xông lên, giữa thanh thiên bạch nhật, dưới trời đất, vây đánh một người đáng đánh.

Phương thức mọi người cũng không giống nhau, có người dùng chai nước khoáng, có người trực tiếp đánh bằng tay, có người dùng móng tay cào, có người còi giấy trực tiếp đập, có người dùng tay chọt vào mắt hắn.

Tóm lại, lão viện trưởng đáng thương bị kẹp ở bên trong, kêu thảm thiết liên tục, cho dù lần trước bị tôi dùng giày cao gót bạo cức hoa cũng không có kêu mạnh mẽ như vậy.

Tôi bỏ nhào về phía trước, hô lớn: "Đừng đánh, đừng đánh, đừng đánh viện trưởng kính yêu của ta!!!"

Đương nhiên, trong lúc đang la to, cũng không quên nhân cơ hội đập vài cái vào mặt lão viện trưởng.

Sau khi đập 3 cái, phát hiện xe đến trạm dừng, tôi sửa sang lại tóc, liếc mắt nhìn cái đám người đang vây lão viện trưởng lần cuối, không có gì lưu luyến, liền xuống xe.

Xuống xe, đi không bao lâu, tới công ty Đồng Điều.

Tôi ngựa quen đường cũ đi vào, đẩy cửa ra, thấy Đồng Điều đang ngủ trưa ở sô pha.

Vừa rồi nghe thư ký nhỏ nói, Đồng Điều tới hôm qua vì thức đêm làm kế hoạch hợp tác, vừa rồi mới có thời gian ngủ một giấc.

Tôi rón ra rón rén đi đến trước sô pha, dứt khoát ngồi xuống đất, dựa vào gân Đồng Điều, quan sát hân.

Trong lúc hân ngủ mơ, dưới mắt có ần ần màu xanh, một sợi tóc rũ trên thái dương bóng loáng, như là tơ tằm màu đen.

Hân hô hấp đều đều bình bình, cả người rút đi sự lưu manh và gợi cảm, chỉ còn lại chất phác thuần túy.

Như là một đứa nhỏ không hề có tâm cơ.

Tôi nhẹ nhàng khoác cái áo vest lên người hân, sau đó dựa lưng vào sô pha, ngồi dưới đất, tùy tay lấy một quyển tạp chí đọc.

Máy điều hòa trong phòng làm việc tỏa ra hơi lạnh, ở giữa trời đất chỉ còn lại tiếng hít thở của tôi cùng Đồng Điều.

Thực yên tĩnh, thực thoải mái, thực an tâm.

Giống như là đóa hoa rơi trên mặt ao tĩnh mịch, lại giống như đình hộ không tiếng động, liễu nhẹ khói sương.

Nhìn nhìn, các chữ trên tạp chí nhẹ nhàng giống như nổi mặt nước, một đám dập dềnh chuyển động.

Mắt tôi chậm rãi nhắm lại.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, phía sau có tiếng động truyền đến, tôi giật mình một cái, tỉnh táo quay lại.

Sau khi tỉnh ngủ, tôi vui vẻ phát giác một hồi, vì thế, cũng không có quay đầu lại xem xét, cứ như vậy nhìn phía trước.

Tuy rằng thần trí có chút mê mang, nhưng cảm giác vẫn là rất nhạy bén.

Cho dù không có quay đầu lại xem, nhưng tôi biết Đồng Điều tỉnh rồi, hơn nữa còn ngồi dậy, mặt khác, còn dùng hai chân kẹp lấy người tôi.

Liền như vậy, tôi bị vây giữa đôi chân dài của hân và sô pha.

Thật lâu sau, hân giữ đầu tôi, nhẹ nhàng đem ngựa ra sau, sau đó cúi mình xuống, hôn lên trán tôi.

Bạn học Đồng Điều phỏng chừng cũng là vì mới vừa tỉnh ngủ, bản tính ác ma chưa lộ ra, cho nên cái hôn này theo như tôi thấy, lại có loại hương vị ấm áp.

Hân cứ hôn như vậy, nhắm mắt lại hôn.

Tư thế này, đối với tôi mà nói chính là có độ khó cao, đầu tôi ngựa sắp tê, liền giãy khỏi tay hân, cúi đầu một lần nữa.

Thế nhưng hai chân Đồng Điều kẹp tôi chặt quá.

"Có buông không hả." Tôi lay động thân mình, nhẹ giọng nói: "Mau buông ra."

"Không buông." Đồng Điều vì mới vừa tỉnh ngủ, thanh âm khàn khàn, rất mê người.

Tôi lật một tờ tạp chí, sau đó bỗng nhiên xoay người, mở to miệng, làm bộ muốn cắn tiểu đệ đệ của hân.

Đồng Điều đoán chắc tôi sẽ không cắn thật sự, cũng không trốn, chỉ là thấp giọng cười nói: "Nếu thật sự cắn mất tôi, sau này ngươi muốn dùng cái gì?"

"Cắt xuống, bảo quản trong tủ lạnh, khi muốn dùng thì lấy ra dùng." Tôi hung tợn nói.

Đồng Điều ghé sát vào tai tôi, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà, vẫn là còn tươi thì tốt hơn, hơn nữa, ta sẽ phục vụ ngươi rất rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Súc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Vận động sau giấc ngủ trưa

“Như vậy, người muốn phục vụ ta như thế nào đây?” Tôi cũng áp sát vào Đồng Điều, nước miếng rơi tí tách hỏi

“Người muốn như thế nào, ta sẽ làm thế đó, được không?” Mắt Đồng Điều híp lại, lộ vẻ phóng đảng bên trong

Nghe vậy, tôi xoa xoa tay, cười hề hề gian tà: “Nói miệng không có bằng chứng, ta muốn đích thân nghiệm thu”

Khóe miệng Đồng Điều hơi nhếch. Đôi môi kêu gọi sáng bóng rất mê người: “Tùy nữ vương xử lý”

Nếu người ta đã gọi tôi là nữ vương, thì Hàn Thực Sắc tôi đây rõ ràng không thể không hợp tác

Bởi vậy, tôi hít sâu, nắm lấy áo Đồng Điều, kéo hẳn tới bên bàn làm việc

Trước khi ra tay, tôi dọn dẹp tốt một vài đồ vật có giá trị trên bàn làm việc trước, sau khi công tác chuẩn bị hoàn tất, mới học theo TV, phóng khoáng quét tất cả tập văn kiện vô dụng xuống đất

Sau khi chắc chắn không có bút máy linh tinh này nọ có thể là hung khí dễ dàng làm bị thương cái mông, tôi mới đẩy Đồng Điều nhà tôi lên trên bàn

Tôi cũng lập tức đè lên cơ thể hắn, đôi tay xấu xa dao động ở trên ngực hắn, nuốt nước miếng nói: “Người đẹp, lần này người trốn không thoát đâu”

Gương mặt Đồng Điều thẹn thùng nói: “Công tử, xin nhẹ chút, phía sau của ta... vẫn còn tân đó.”

Nhìn người đẹp toàn thân ửng hồng, adrenalin của tôi tăng vọt, lập tức lưu loát cởi áo sơ mi của Đồng Điều.

Nhìn thấy da thịt trần trụi bóng bóng, tôi nhìn không được, ngửa mặt lên trời “ngao” một tiếng, sau đó liền xông lên, gặm cơ ngực của Đồng Điều giống như bà bầu Sài Sài gặm chân gà.

Không lâu sau, trên ngực Đồng Điều bị che kín bởi nhiều dấu hôn nhỏ mập mờ, còn bị dính nước bọt sáng óng ánh của tôi.

Không biết tại sao, khi Đồng Điều thoát quần áo, lộ ra dáng người vô cùng gợi cảm, thì bản chất đen tối trong cơ thể tôi liền bị kích động trong nháy mắt, rất muốn tận tình mà chà đạp hắn.

Giống như bây giờ -- tôi đang hé miệng ngậm quả tiểu anh đào của hắn, ra sức gặm cắn

Coi như trả thù đi, bình thường hắn đều làm như vậy đối với hai cái bánh bao nhỏ Vượng tử non nớt tươi đẹp của tôi

Không bao lâu, tiểu anh đào của Đồng Điều liền cương cứng, tôi có cảm giác thật thỏa mãn, một bàn tay mò ra phía sau eo hắn, duỗi xuống chiếc mông vênh của hắn

Đương nhiên, Hàn Thực Sắc tôi cho đến bây giờ không phải là đứa nhỏ trong sáng, cho nên mục đích của tôi tuyệt đối không phải là chiếc mông mườì phần sẵn chắc của Đồng Điều mà là đóa cúc hoa nhỏ trên mông của hắn

Đây chính là do chính hắn nói cái gì mà phía sau vẫn còn tân nha, đó chẳng phải là ép tôi đến phá sao?

Nếu tôi không phá, chẳng phải là rất có lỗi với hắn sao?

Cho nên, một tay của tôi mò nắm giữa mông của hắn và cái bàn, muốn tìm cửa vào cúc hoa của hắn.

Rất may môn sinh lý ở trung học tương đối tốt nên tôi nhanh chóng tìm được đích đến

Lúc đang chuẩn bị vươn nhất dương chỉ chọc một cái, ai ngờ mông Đồng Điều tăng áp lực đè mạnh một cái

Ngón tay đáng thương của tôi, ngay lập tức trở thành nhân của bánh bích quy

Trong tình thế nguy hiểm, tôi chỉ có thể rút bàn tay dưới mông hắn ra, trợn mắt trừng hắn: “Đồng Điều, người chơi xấu, rõ ràng người nói thân thể của mình sẽ để tùy ý ta muốn làm gì thì làm!!!”

Đồng Điều nhìn tôi, trên mặt thể hiện một sự mê hoặc: “Cả người ta đều là của người, đương nhiên sẽ tùy ý người muốn làm gì thì làm, cho dù là người ăn ta, ta cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng mà, ta cảm thấy phục vụ của ta sẽ cho người cảm giác thỏa mãn hơn hẳn những chuyện vừa rồi người làm”

“Phải không?” Tôi bất mãn nhướn mày

Đồng Điều không nói gì, chỉ xoay người một cái đặt tôi lên bàn

“Nặng quá” Tôi đẩy hắn, nhúu mày nói: “Mau giảm béo đi!”

“Thật khéo” Đồng Diêu nói: “Ta đang chuẩn bị làm vận động giảm béo đây”

Nói xong, cơ thể Đồng Diêu cúi xuống, hôn tôi.

Dù sao hai người đã rất quen thuộc nhau, bởi vậy lưỡi Đồng Diêu không hề khách sáo, trực tiếp càn quét trong khoang miệng xinh đẹp của tôi, hơi ngang ngược dây dưa, giống như muốn chinh phục mọi thứ của tôi

Lưỡi của hắn lưu luyến trong khoang miệng tôi, không ngừng vui vẻ hút lấy mật ngọt thơm tho, vét sạch toàn bộ đường khí của tôi.

Cơ thể hắn đè tôi thật chặt chẽ

Hơi thở của hắn bao quanh tôi sít sao

Nhiệt độ cơ thể hắn nóng rực thiêu đốt tôi

Nụ hôn nóng bỏng, khiến người khác rùng mình làm cho tôi không thể thở được

Miệng Đồng Diêu hôn tôi, nhưng tay hắn cũng không nhàn rỗi

Ngón tay hắn cời bỏ nút áo tôi, không tiếng động mà cời từng nút, từng nút.

Tôi cúi đầu, nhìn áo ngực ren màu đen gắt gao bao bọc hai khối trắng nõn mềm mại của mình, ánh mắt thỏa mãn.

Không tệ, không hề tệ, có ma lực làm cho người ta huyết mạch sôi sục

Ngón tay thon dài của Đồng Diêu, lướt ra sau lưng tôi, chỉ một động tác liền cời móc áo ngực ra. Thứ quần áo cuối cùng kia đã mất đi tác dụng che đậy

Sau đó, Đồng Diêu đẩy áo ngực của tôi lên, hai vú xinh xắn nảy lên cứ như vậy bại lộ trong không khí

Bạn học Đồng Diêu đúng là kẻ không thành thật, vừa nhìn thấy đồ tốt, lập tức bỏ qua lưỡi tôi, bắt đầu tấn công trước ngực tôi

Hắn cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm hạt đỗ sẫm của tôi, đầu lưỡi cọ xát từng chút một, hơi nhám nhưng lại mang đến rung động thật lớn

Khối mềm mại nho nhỏ trở nên cứng rắn, tiết lộ cảm giác của cơ thể tôi.

Đồng Diêu hé miệng, ngậm lấy bộ phận đầy đà của tôi. Hắn mút, treu chọc, dường như muốn làm cho nơi nữ tính của tôi khắc dấu ấn của mình mãi mãi

Không lâu sau, trên khối mềm mại trắng nõn của tôi liền dính chất lỏng sáng bóng của hắn, tỏa ra hơi thở mềm mại

Một loạt động tác của Đồng Diêu đã châm lửa thiêu đốt trên cơ thể tôi

Da thịt của tôi hấp thu độ ẩm của hắn, thấm vào tế bào của tôi từng chút từng chút, tích tụ thành một ngọn lửa, đốt cháy bên trong cơ thể tôi

Nụ hoa đỏ sẫm bởi vì bị hắn tàn sát bừa bãi mà đứng thẳng, vô thức nở rộ, giống như một sự đáp ứng, lặng lẽ, có chứa đựng sự phản bội

Nụ hoa đỏ sẫm cứng rắn dưới đầu lưỡi ma xát của hắn, mang đến hương vị dục vọng nguyên thủy

Sau đó, tay Đồng Diêu đi xuống nơi riêng tư của tôi

Hắn xoa nhẹ nhụy hoa của tôi, sự kích thích bất ngờ làm cho nơi đó chảy ra chất lỏng sáng bóng trắng mịn, một ngón tay hắn thâm nhập vào trong dũng đạo của tôi, thăm dò, chậm rãi ra vào.

Tôi như bị điện giật, nhưng cảm giác này lại là tốt đẹp nhất từ trước tới nay, vì thế, tôi chỉ có thể cắn môi, cơ thể căng cứng, cố nén cơn sóng tình dục trong cơ thể

Điều này đối với tôi mà nói là một loại tra tấn, tôi khó khăn chịu đựng những kích thích mà động tác này mang đến, cắn môi, hai má ửng hồng vì nhuốm đầy tình dục

Trong lòng tôi âm thầm chờ đợi dục vọng Đồng Diêu tiến vào

Đồng Diêu ở trước ngực tôi ngẩng đầu lên, đặt môi bên tai tôi, giọng nói khàn khàn không ngừng chấn động màng nhĩ của tôi: “Thế nào, phục vụ như vậy, có vừa lòng không?”

Giờ phút này tôi đã thờ không ra hơi: “Sự phục vụ của người... cũng quá không chu đáo rồi”

Ngay cả bước cuối cùng cũng không có hoàn thành, người trước giờ luôn nghiêm túc như tôi, làm sao chấm điểm tốt đây?

Chương 139: Hạnh phúc nhẹ nhàng (đại kết cục)

Bạn học Đồng Điều quả nhiên là phái thực lực, bên này tôi vừa dứt lời, hắn liền đưa thứ cứng rắn của hắn vào trong thông đạo của tôi.

Sự lấp đầy đột ngột kia, khiến từ đáy lòng tôi cảm giác được một sự thỏa mãn, quét sạch tất cả những trống rỗng hư vô mờ mịt này.

Tôi ôm lấy thắt lưng mạnh mẽ có lực kia của hắn, hưởng thụ sự phục vụ tận tâm của Đồng Điều, trong cơ thể tràn ngập những bong bóng nhỏ xuân tình.

Lần trước làm món thận xào[1] cho Đồng Điều quả nhiên hữu dụng, lần sau nên làm nhiều một chút.

Vừa nghĩ, bàn tay xoa nhẹ eo Đồng Điều kia của tôi, bắt đầu chậm chậm đi xuống dưới, tới trên phần mông tựa như động cơ không ngừng vận động kia của hắn.

Nói đến mông của Đồng Điều nhà chúng ta, đó là vĩnh hằng tròn mềm trong trăm được một, ngay cả con ruồi sáu chân đậu ở trên cũng trượt ngay.

Tay của tôi, bắt lấy hai cánh mông hắn, vân vê thật mạnh.

Đồng Điều như là đã bị kích thích, chỉ thấy thân hắn căng cứng, tàn suất ra vào càng nhanh thêm.

Ôi mẹ ời.

Động tác như thế thật là mãnh liệt, cảm thụ thật là mất hồn, kết quả thật là rõ rệt.

Suýt nữa tôi sẽ bị dục vọng trong cơ thể hòa tan đến kêu ra tiếng.

Nhưng mà ý chí của Hàn Thực Sắc tôi là sắt thép đúc thành, trong công kích cường đại ở dưới như vậy, tôi cũng không bị lạc phương hướng.

Tôi hiểu rõ như cũ, mục tiêu của mình, vẫn là cục hoa nhỏ không biết sự đời kia của Đồng Điều.

Do đó, ngón tay của tôi, từ từ đi đến mục tiêu.

Đang chuẩn bị đâm vào, Đồng Điều lại nhanh tay lẹ mắt mà giữ lấy tay của tôi.

Mà lúc này, vận động của chúng tôi còn chưa hoàn thành, tiểu Đồng Điều nhà hắn vẫn ở trong người tôi, vì vậy, giọng Đồng Điều mang theo một chút khàn khàn của sự kiềm chế dục vọng: "Cung à, em dường như rất không tập trung đây."

"Bởi vì ta đối với sân sau của ngươi, thật sự là vô cùng cảm thấy hứng thú." Tôi ai ai cầu xin: "Xin đấy, ngươi cũng tiến vào ta nhiều lần như vậy, lần này, đến lượt ta tiến vào ngươi một lần đi, yên tâm, ta cam đoan sẽ làm ngươi thật thoải mái thật thoải mái thật thoải mái. Nam nhân có kinh nghiệm đều nói, cái loại mùi vị này, đúng là tốt đẹp trước nay chưa từng có, cam đoan ngươi sẽ muốn lần thứ hai."

"Ngươi không sợ ta sẽ vì yêu loại cảm giác tiến vào từ phía sau này, mà hoàn toàn thay đổi khuynh hướng, vứt bỏ ngươi mà lao vào vòng ôm của nam nhân?" Đôi mắt Đồng Điều nhẹ lay chuyển.

Tôi vừa nghe, ngây ngẩn cả người, nói cũng có lý ha, nếu làm quen, Đồng Điều bỗng nhiên phát hiện phía sau thoải mái hơn, tôi đây chẳng phải là thảm?!

"Cho nên, cung à, ta chính là nghĩ cho tính phúc[2] ngươi a." Lưỡi của Đồng Điều, liếm liếm cổ của tôi, cái loại vuốt ve có chút thịt này, làm cho xương cốt tôi tê dại, lập tức khuynh đảo toàn bộ tâm trí.

Mà tiểu Đồng Điều, thì tiếp tục không biết mệt mỏi mà rong ruổi ở trong cơ thể của tôi, từng bước từng bước, đem tôi vào thế giới cảm giác đẹp nhất sa đọa nhất.

Sau giấc ngủ trưa, vận động vận động, cam đoan với mọi người là thân thể khỏe gấp bội, ăn cơm ngon gấp bội, cộng với thần thanh khí sáng[3], thắt lưng không mỏi, chân không đau.

Chỉ có điều, chính là thận có thể sẽ hư tổn một chút.

Tôi cùng Đồng Điều ở trên bàn chiến đấu kịch liệt xong, nằm song song ở trên sô pha, thờ dốc nghỉ ngơi.

Sô pha khá là chật chội, Đồng Điều liền ôm tôi nghỉ ngơi, mà tôi thì tựa đầu vào lòng ngực của hắn, nghe nhịp tim đập của hắn.

Trong phòng làm việc lúc này, tràn đầy hơi thở tuyệt diệu, nơi nơi trên mặt đất rải rác quần áo của chúng tôi, còn có vô số văn kiện.

Quả thật là hơi thở gian tình đẹp đẽ.

Tôi vừa thở hổn hển, vừa nhớ lại mùi vị tuyệt đẹp vừa rồi, bỗng trong đầu lại nhớ đến một việc: "Mấy lần chúng ta đã làm kia, người đều có mang bao chứ?"

"Đương nhiên mang." Đồng Diêu nhắm mắt trả lời.

Dù sao bên miệng tôi chính là tiểu anh đào của hắn, vì thế, liền thuận thế cắn lấy, miệng cắn còn rất mạnh.

"Hừm, lại mọc răng à, ngứa rồi sao?" Đồng Diêu ăn đau.

"Mang làm chi? Người ghét bỏ ta như thế sao? Không muốn cho ta mang thai con của người sao?" Tôi hỏi.

"Thật ra." Đồng Diêu bổ sung: "Có mấy lần cũng không mang."

Nghe vậy, tôi lại cắn lên một viên anh đào khác của hắn, lần này miệng cắn, cũng mạnh như lần trước.

"Làm sao thế?" Đồng Diêu hít khí lạnh.

"Sao lại không mang, người có ý thức trách nhiệm không, một chút cũng không bảo hộ an toàn của ta, kia nếu ta mang thai, lại không biết tình trạng, chạy đi uống rượu uống thuốc thì làm thế nào?" Tôi trách cứ nói.

Biết là tôi có ý giả bộ trách cứ, Đồng Diêu cũng không giải thích nữa, chỉ là ưỡn ngực, mặc tôi nhấm nháp.

"Còn bao không, cho ta một cái." Tôi thò tay đòi lấy công cụ.

"Nhưng đừng ăn nữa, không tiêu hóa." Đồng Diêu vừa nói vừa cầm cái bao đưa cho tôi.

"Yên tâm, ta chỉ là muốn cảm thụ cảm giác lúc lên đạn của nam nhân các người." Tôi xé vỏ, bọc bao trên ngón tay.

"Cảm giác gì?" Đồng Diêu hỏi.

"Không thoải mái lắm." Tôi cười trộm: "Thì ra trước khi tiểu đệ đệ của các người sáng khoái vẫn sẽ khó chịu một chút, rất công bình."

"Biết là tốt rồi." Tay của Đồng Diêu, vô thức mà vuốt ve lưng của tôi, từng chút từng chút, không nặng không nhẹ.

Tôi nhích dần lên phía trên, cắn cắn của hắn một cái, dùng đầu lưỡi liếm một chút.

"Làm gì vậy?" Đồng Diêu mở mắt ra, hỏi.

"Người... Còn khí lực không?" Tôi nheo mắt lại, cười giống như mèo Garfield[4].

Nghe vậy, trên mặt của Đồng Diêu lưu chuyển nổi lên sắc yêu mị.

Hai tên sắc ma gặp nhau một chỗ, lời dư thừa sẽ không cần nói.

Đồng Diêu lập tức xoay người, đè tôi xuống.

Bởi vì mọi người còn chưa kịp mặc quần áo, cho nên làm nữa cũng rất thuận tiện.

Tuy rằng vừa rồi đã làm một lần, nhưng bạn học Đồng Diêu vẫn không có ý giảm bớt việc để trực tiếp tiến vào, mà là thật chú trọng màn dạo đầu lãng mạn —— hôn cổ của tôi.

Mà tôi lại không lãng mạn như vậy, tôi xem xét đúng thời cơ, đem ngón tay đội mũ kia, trực tiếp đâm vào hoa cúc của Đồng Diêu.

Người của Đồng Diêu, vì động tác này của tôi mà run lên kịch liệt, tiếp đó, thì cứng đờ thành đá.

Tôi nhìn mặt của hắn, thỏa mãn mà thở dài một tiếng: "Đồng Diêu a, phía sau của người, rất... chặt."

Vạch đen trên đầu Đồng Diêu lúc này, phồng chùng cho xuống nổi, mức lên, cũng đủ một chén.

Kỳ thật, tay của tôi nào có cảm giác sáng khoái gì, chỉ là cái loại cảm giác thỏa mãn này vẫn rất khiến tôi cảm thấy hạnh phúc.

Cho nên, tôi liền quyết định tiếp tục rút ra chọc vào.

Nhưng vừa mới động một chút, tay của Đồng Diêu, lại trong nháy mắt đã di chuyển đến phía trên hông của tôi, hơn nữa còn trong nháy mắt đã tiến vào trong cúc hoa nhỏ nhà tôi.

Cái đầu kia a, nước mắt tôi ào ạt, thiếu chút nữa chùi má nó.

"Cung à, em đã đối tốt với anh như vậy, anh cũng không chỉ hưởng một mình có phải không, từ giờ trở đi, em đối với anh như thế nào, anh sẽ đối với em như thế ấy." Đồng Diêu mỉm cười, thốt ra những lời hắc ám này.

Tuy rằng tôi rất đau, nhưng mà một chút thương tổn trên người là chẳng sao cả, tôi không muốn buông tha, mà cắn răng, ngón tay chọc vào bên trong.

Cùng lúc đó, Đồng Diêu cũng làm động tác giống như tôi.

Cái đầu kia a, tôi đều nghe thấy từng sợi gân xanh trên trán mình bắt đầu nổi tung.

Hiện tại tôi mới biết được, lúc trước mình uy hiếp nói muốn dùng loại khổ hình Lang nha bổng đâm cúc hoa của người khác này là có biết bao nhiêu bao nhiêu bao nhiêu tàn khốc, là là biết bao nhiêu bao nhiêu bao nhiêu không có lương tâm

Thế nhưng —— tôi nhắm mắt lại, đến lúc mở mắt ra lại, bên trong là ánh sáng kiên định của người cách mạng giai cấp vô sản —— lão nương liều mạng với người!!!

Nói xong, tôi bắt đầu cấp tốc mà ra vào phía sau của Đồng Diêu, cùng lúc đó, cũng bắt đầu bị Đồng Diêu ra vào ở phía sau của mình.

Thật sự là, đau đớn mà sung sướng.

Đến lúc trận ác chiến này dừng lại, Đồng Diêu lại chẳng có sao, nhưng tôi đã bị tra tấn đến không còn ra hình người.

Hậu quả của trận ác chiến kia, đó là tôi cảm giác mình bị tảo bón một tuần.

Hơn nữa, tôi còn rút ra một cái kết luận: quý trọng sinh mệnh, rời xa cúc hoa.

Đảo mắt, thì đã đến hai tuần sau, Sài Sài cùng Kiều bang chủ làm đám cưới.

Vì cha mẹ Sài Sài mê tín, ngày lành mà thầy tướng số tìm được lại là ngày thứ hai, cho nên, tôi chỉ có thể xin nghỉ phép đi tham dự tiệc cưới.

Lão viện trưởng vốn đã canh cánh trong lòng chuyện lần trước ở trên xe buýt tôi hãm hại hắn, nên càng canh đứng cơ hội này, trừ phân nửa tiền thưởng tháng của tôi.

Tôi đầm ngực dậm chân, nôn đến xuất huyết, nhưng vì quá yếu ớt, cũng chỉ có thể tùy ý viện trưởng muốn làm gì thì làm.

Chẳng là, trước khi đi, tôi lên vào WC nam, khóa kỹ cái cửa phòng nơi lão viện trưởng đang say sưa ngồi xổm kia, tiếp đó, bung một chậu nước lên, đứng ở trên bồn cầu gian kế bên, giội thẳng vào đầu lão viện trưởng.

Lại là một tiếng kêu thảm thiết thê lương ở trong WC vang lên.

Mà tôi, thì bước đi thoải mái mà đến hôn lễ của Sài Sài.

Lúc đầu Sài Sài muốn tôi làm phù dâu, nhưng bởi vì lời lúc ấy tôi nói về con gái bọn họ, đã kích nghiêm trọng Kiều bang chủ, do đó hắn còn tìm một người bạn không rõ nam nữ làm phù dâu của Sài Sài.

Có điều như vậy cũng tốt, tôi vui vẻ thanh nhàn, chỉ cần cùng Đồng Diêu hai người ngồi chờ ăn cơm là được.

Áo cưới Sài Sài mặc khá là rộng, căn bản là không nhìn ra đã mang thai, nhưng vẫn xinh đẹp như thế.

Bởi vì nhân duyên Kiều bang chủ tốt, rất nhiều bạn bè đều đến phụ giúp không, hôn lễ tiến hành rất thuận lợi, tình huống khẩn cấp duy nhất chính là lúc Sài Sài gặm chân gà, không cẩn thận để dầu dính trên áo cưới.

Nhưng may mắn cuối cùng trải qua cố gắng của mọi người, rốt cục rửa sạch sẽ vết dầu.

Theo lệ cũ là Trung Tây kết hợp, chủ rể cô dâu mặc lễ phục kiểu Tây, kính trà cha mẹ xong, cầm tiền lì xì, lại qua người chủ trì đảm nhận làm mục sư, hỏi những câu người có bằng lòng cưới nàng không và người có bằng lòng lấy hắn không.

Trước đây đi tham gia qua vô số lần hôn lễ như vậy, đều na ná giống nhau, cho nên cảm thấy quá trình này có chút buồn chán.

Càng quan trọng hơn là, đám người tham dự hôn lễ chúng tôi, phần lớn ôm tâm lý ăn mạnh uống nhiều đi đến, ước chừng ba ngày trước cũng chưa ăn cơm, thế mà bây giờ, đối diện với thức ăn phong phú đầy bàn, ai có tâm tình nghe chú rể cô dâu kể tình sử buồn nôn của bọn họ.

Tôi lại bất hạnh hơn, để tình hình đẹp mắt, không thể không giả bộ đáng vẻ vui mừng hớn hở, chạy đến giành bó hoa cô dâu. Sài Sài tương đối trọng nghĩa, bó hoa là ném về phía tôi, tôi vừa muốn bắt lấy, tên phù dâu không rõ nam nữ kia lại đột nhiên lao đến, đứng tôi lùi về phía sau ba bước.

Mà bó hoa, thì dừng ở trong tay nàng.

Buồn bực a.

Tôi chỉ có thể hậm hực mà trở lại bàn tiệc, cầm lấy đĩa bắt đầu ăn mạnh.

Lúc ăn no khoảng sáu phần, bỗng nhiên tôi nhớ đến gì đó, hỏi Đồng Điều ngồi ở bên cạnh: "Người tặng bao nhiêu?"

"Người chắc chắn muốn biết?" Đồng Điều cong ngón tay, quẹt qua má của tôi.

"Đừng xem thường người ta như vậy, chính là ta tặng tiền lương ba tháng, trượng nghĩa biết bao." Tôi vỗ vỗ ngực, rất tự hào.

Lần này tôi chính là xuất vốn xương máu rồi.

Sau khi nói xong, tôi cúi đầu ăn Khẩu thái[5], tiếp đó lại nghĩ tới việc: "Đúng rồi, ta nhớ rõ người từng nói qua, nếu ta kết hôn, liền đem công ty tặng cho ta, có thật không?"

"Đúng vậy." Đồng Điều chui chui miệng, sau đó đưa tay đặt lên bàn, nhìn tôi, mỉm cười: "Nhưng mà, bởi vì người không giỏi về kinh doanh, cho nên, công ty nên giao cho ông xã người là ta đẩy đến quản lý thì tốt hơn."

"Bạn học Đồng Điều, da mặt của người thật sự còn dày hơn da chân của ta." Tôi lắc đầu: "Ông xã (*lão công*)! là ông già Noel (*Noel lão công công*) thì có."

Đồng Điều không nói lời nào, chỉ là mỉm cười.

Dù sao cũng bỏ ra tiền lương ba tháng, dù thế nào cũng phải ăn lại chứ, cho nên tôi liền mở rộng bao tử, hận không thể đem cả bàn gặm hết.

Nhưng vì thế, còn thâm hơn, đến cuối cùng bụng của tôi lại no đến lớn hơn cả bụng của Sài Sài.

Bây giờ thì tốt rồi, vốn còn muốn tham gia hoạt động cờ bạc đánh mạt chược sau tiệc cưới, nhưng lúc này chỉ có thể để Đồng Điều đỡ tôi, ra ngoài tản bộ tiêu cơm.

Bụng của tôi, lại thêm tư thế Đồng Điều dìu tôi, trong tám người qua đường ít nhất có bảy cho rằng tôi là mang thai năm tháng.

Mà một còn lại kia là ông chủ quầy tạp hóa nhỏ, vào lúc tôi chỉ muốn mua son tra lát[6] để tiêu thực, cười nói: "Cũng sắp sinh rồi, sao còn có thể nôn nghén a?"

Tôi trực tiếp bị đá kích đến muốn trở về tiếp tục ăn cơm no chết chính mình luôn.

May là Đồng Điều không rời không bỏ, sau khi giúp tôi đi dạo khoảng hai giờ, bụng của tôi, rốt cuộc cũng xẹp xuống.

Mà lúc này, tôi đã bị Đồng Điều dẫn lạc đường, liền lắc lắc hấn, nói: "Trở về đi, ta muốn chơi mạt chược."

"Đi dạo nữa đi." Đồng Điều nói.

"Đi dạo chỗ nào a?" Tôi hé miệng.

"Dù sao cũng sẽ không đem bán người." Đồng Điều cam đoan.

Tôi nghe cũng hợp lý, bèn để hấn nắm lấy tay tôi, mình thì híp mắt lại, mặc hấn kéo đi.

Ánh mặt trời ấm áp dạt dào, chiếu trên làn da, có loại ngưa ngứa khiến người ta thoải mái, tôi nghĩ giờ phút này trên mặt của tôi, là ánh vui vẻ nhẹ nhàng.

Tay của Đồng Điều, to lớn, ấm áp, đặc biệt an toàn.

Đi không bao lâu, Đồng Điều đã dừng lại.

"Sao thế?" Tôi tròn mắt, lại thấy chúng tôi đứng ở phía trước cục dân chính.

"Làm gì vậy?" Tôi hỏi.

Đồng Điều cầm tay của tôi, cùng hướng tay về phía cục dân chính, nói: "Dù sao cũng không có việc gì, chúng ta, hôm nay chúng ta liền đăng kí kết hôn đi."

Tôi cười "xùy" một tiếng, xem ra, Đồng Điều cũng là giống như tôi, ăn no rồi.

"Thế nào?" Đồng Điều xoa xoa lòng bàn tay tôi.

"Thôi đi, trở về chơi mạt chược mới là đúng đắn." Tôi cười kéo hắn đi.

"Đi đi, xem này, nhẫn ngươi cũng đeo rồi, còn muốn chống chế sao." Đồng Diêu bĩu môi về phía ngón tay của tôi.

Tôi vừa cúi đầu nhìn, lại phát hiện trên ngón tay áp út của mình, đeo một chiếc nhẫn kim cương.

Trong lúc bất tri bất giác, Đồng Diêu đã kéo tôi vào lòng rồi.

Giống như là mười năm đã qua kia, hắn dùng sợi tơ vô hình, từng chút từng chút giữ tôi ở bên cạnh, đến cuối cùng, tôi đã không thể rời khỏi hắn.

"Cái gì cũng không có đem theo mà." Khẩu khí tôi thả lỏng một chút.

"Đã đem rồi, tất cả bên trong, ta ủy thác nhân viên nhận giúp chúng ta." Đồng Diêu nói.

Tôi còn muốn nói gì đó, nhưng vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Đồng Diêu lúc này.

Dưới ánh mặt trời, cả người hắn, đều nhuộm một thứ màu vàng ấm áp, khoe mắt đuôi mày, đều rõ ràng là anh tuấn.

Mà quan trọng nhất là, tôi biết, nam nhân này, yêu tôi, giống như tôi yêu hắn.

Còn muốn thế nào chứ? Tôi hỏi bản thân, nam nhân như vậy, còn muốn yêu cầu hắn thế nào chứ?

Tôi chỉ biết, một khắc này đây, tôi thật sự rất muốn gả cho Đồng Diêu.

Thế nên, tôi nắm tay Đồng Diêu, cùng đi vào cục dân chính với hắn.

Chụp ảnh, giao tiền, điền giấy, lãnh chứng nhận.

Hết thấy đều nhanh đến khó tin.

Sau khi từ bên trong đi ra, nhìn thế giới bên ngoài, tôi có loại cảm giác dường như đã qua mấy đời.

Hàn Thực Sắc tôi, là cô gái đã kết hôn.

Trong ngời tuôn trào một thứ cảm xúc, cụ thể là gì tôi không nói được, nhưng duy nhất có thể khẳng định chính là, tôi không hối hận, tôi rất vui sướng.

Tôi cúi đầu nhìn giấy chứng nhận kết hôn trong tay, tay thì được Đồng Diêu nắm lấy.

Tôi không cần nhìn đường, bởi vì hắn đang dẫn tôi đi.

Hiện tại, hắn là chồng của tôi, hắn sẽ che chở tôi, cưng chiều tôi, yêu thương tôi.

"Bà Đồng, còn có vấn đề gì không? Ví dụ như, ngươi có muốn biết, ta lập tất cả kế hoạch này lúc nào không?" Đồng Diêu hỏi.

Tôi nghĩ ngợi, cảm thấy không cần thiết.

Chúng tôi đã muốn kết hôn, điều này quan trọng hơn bất cứ cái gì.

"Ngươi thì sao? Đồng tiên sinh, ngươi có vấn đề gì không?" Tôi hỏi.

Đồng Diêu không dừng lại, vẫn đang dẫn tôi đi về phía trước, nhưng mà giọng nói của hắn, lại nhẹ nhàng bay tới: "Vấn đề của ta chính là... Bà xã, chừng nào ngươi mới bằng lòng gọi ta là ông xã?"

Đây là câu nói rất bình thường, thế nhưng nghe vậy, mắt tôi lại nóng lên, tất cả mọi thứ, đều mờ nhạt đi.

Đồng Diêu hắn... Chờ đợi đã rất lâu.

Tôi bỗng dừng bước, kéo hắn lại.

Sau đó, tôi từng bước tiến lên, dán mặt trên lưng Đồng Diêu dùng giọng rất nhẹ, chỉ có hai người chúng tôi mới có thể nghe được nói: "Ông xã... Bà xã về rồi, không bao giờ đi nữa."

Tôi không nhìn thấy mặt Đồng Diêu, nhưng mà tôi biết, hắn đang cười.

Là nụ cười rất thuần túy, tràn đầy cả thân người... giống như tôi.

Trên con đường tình yêu, có rất nhiều ngã rẽ, dù cho chúng ta cố gắng hết sức, cũng có thể bị thương. Nhưng mỗi một vết thương, đều dạy chúng ta

trường thành, dạy chúng ta kiên cường. Nếu như dừng lại không đi tiếp, người vĩnh viễn cũng không biết phía trước có vật quý báu thể nào đang chờ đợi người. Chỉ cần không từ bỏ, sau khi khóc nức nở, băng bó tốt vết thương, ăn uống no đủ, tiếp tục lên đường. Cuối cùng của cuối cùng, chúng ta đều sẽ tìm được đúng người kia.

Dưới ánh mặt trời vàng ấm, tôi cảm thấy chứng nhận kết hôn, nắm tay Đồng Diêu, theo bước chân của hắn, cùng nhau đi về phía trước.

Chỉ cần bước từng bước, phía trước, chính là một con đường rực rỡ.

Cho đến vĩnh viễn.

Vĩnh viễn.

♥♥♥Chính văn hoàn♥♥♥

[1] 爆炒腰花: Bộc sao yêu hoa, món ăn chế biến từ thận lợn, mộc nhĩ, măng, ớt... đem xào với nhau.

[2] 性福: tính phúc, hạnh phúc (nghiêng về mặt sinh lý)

[3] 神清气爽: thần thanh khí sảng, tinh thần sảng khoái, thoải mái

[4] 加菲猫: Gia Phi Miêu, mèo Garfield, nhân vật hoạt hình chính trong bộ truyện tranh cùng tên của tác giả Jim Davis. Garfield là một con mèo mập lông màu cam, mập, lười biếng, ích kỷ, thích ăn, ngủ, trộm đồ ăn của Jon, và rất keo kiệt và cho rằng mình thông minh hơn bất kỳ sinh vật nào khác.

[5] 口菜: Khẩu thái, tên một nhóm món ăn kết hợp, có thể gồm thịt dê chần, tôm mẩu đơn nấm hương, heo sữa hồng trảo... với nhiều phương pháp chế biến chiên, xào, hầm, chưng...

[6] 山楂片: sơn tra lát (miếng), sơn tra hay tên khác là sơn lý hồng, quả hồng, quả táo gai... là một trong những vị thuốc trong Đông y, có vị chua, tính hàn, có tác dụng phá khí tán ú, hóa đờm, chỉ huyết, chữa nhiều bệnh do tiêu hóa như ăn không ngon miệng, viêm dạ dày suy nhược.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Phiên ngoại Đồng Diêu: Lão bà (Vợ) (thượng)

Mặt trời chói chang nóng bức, tiếng ve kêu rộn vang, thỉnh thoảng mới có một cơn gió, giống như nhiều lớp bông dày nặng, bao trùm bên trên mũi miệng, làm cho người ta ngạt thở.

Hôm nay nhiệt độ nóng lên, tính tình con người cũng nóng nảy.

Huấn luyện viên Hồng lau mồ hôi trên đầu, nén xuống sự khô khốc như sắp bốc cháy trong cổ họng, nhin không được âm thầm rửa một tiếng.

Mụ nội nó, hàng năm luôn như thế này, tốp học sinh trung học đều đến huấn luyện vào thời điểm nóng nhất.

Huấn luyện viên Hồng đi đến bên cạnh, từ trong túi rút ra một điều thuốc, dựa vào cây cỏ thụ, châm thuốc.

Vừa hút, mặt hắn vừa lặng lẽ nhìn đám nhóc con tháng chín này sẽ lên trung học đang ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi.

Giữa nhóm người này, dễ làm người khác chú ý nhất chính là người tên Đồng Diêu, nhóc con này bộ dạng nghiêm chỉnh, lúc mở miệng lại đặc biệt làm náo động.

Giống như lúc này, hắn bắt quả chỉ mới ra lệnh nghỉ ngơi một lát, bên cạnh thẳng nhóc con này liền có ba nữ sinh vây quanh, thẳng nhóc con không biết nói chuyện cười gì với mấy cô nhóc, khiến cho mấy cô nhóc cười như nắc nẻ.

Huấn luyện viên Hồng đang buồn chán, nghe thấy tiếng cười như vậy, một ngọn lửa không tên bùng lên trong lòng, hắn nhướn mày, nhả điều thuốc ném xuống mặt đất, dùng chân hung hăng đạp tắt.

Sau đó, hắn nâng tay, chỉ vào Đồng Diêu, trầm giọng nói: “Ngươi, chính là ngươi, lại đây cho ta”

Đồng Diêu chậm rãi đứng lên khỏi mặt đất, vỗ vỗ mông, đi đến trước mặt huấn luyện viên Hồng, cười nói: “Huấn luyện viên có việc gì ạ?”

Huấn luyện viên Hồng cẩn thận đánh giá thằng nhóc con trước mặt

Bộ dạng đúng là rất đáng đắn, tuy rằng mới 16 tuổi, nhưng đã cao xấp xỉ mình, lông mày đậm, mắt đen, còn cái miệng kia, cười... có chút kiêu ngạo

“Rất đặc ý sao?” Huấn luyện viên Hồng hừ một tiếng: “Thế nào, vừa mới nhập học đã muốn làm đại tình thánh sao?”

Đồng Diêu không phản bác, chỉ cười cười.

“Ừm, bộ dáng rất lớn, xem ra là chưa vận động đủ rồi”. Huấn luyện viên Hồng chỉ vào sân thể dục dưới ánh nắng chói chang, ra lệnh: “Đi, chạy thêm mười vòng cho tôi, chạy thiếu nửa vòng thì tối nay đừng ăn cơm”

Đồng Diêu không nói gì, chỉ cởi áo khoác, đeo trên lưng, sau đó quay nón quân đội một vòng, vành nón quay về phía sau.

Huấn luyện viên Hồng lần thứ hai chửi rủa một tiếng, mặt nội nó, thằng nhóc con đến bây giờ còn muốn chơi trò đẹp trai.

Đồng Diêu di chuyển bước chân, chạy vào trong sân thể dục, dưới ánh mặt trời thiêu đốt, hắn chạy vòng tròn.

Ánh mắt toàn bộ mọi người trong lớp đều tập trung trên người hắn.

Ánh nắng gay gắt, chiếu lên người như ngọn lửa, nhưng Đồng Diêu vẫn chạy rất thanh lịch.

Một vòng, hai vòng, ba vòng, bốn vòng, năm vòng, sáu vòng, bảy vòng, tám vòng, chín vòng, mười vòng.

Sau khi chạy hơn mười vòng, Đồng Diêu đi đến trước mặt huấn luyện viên Hồng, hơi khom lưng, hai tay chống trên đùi, thở phì phò. Trên trán hắn đầy mồ hôi, giống như mưa, mỗi một hạt đều giống như hạt đậu lớn, rơi xuống cát tạo thành một cái hố.

Huấn luyện viên Hồng có chút lo lắng thằng nhãi con này có thể sẽ bị choáng mà té xỉu.

Nhưng mà không có, Đồng Diêu ngẩng đầu, cười với huấn luyện viên Hồng, khoe miệng nhếch lên, ngữ khí vẫn vô lại như trước: “Huấn luyện viên, tối nay, ta nghĩ ta vẫn có thể ăn cơm”

Dưới sự rửa sạch của mồ hôi, khuôn mặt của hắn lộ ra giống như là hấp thu ánh sáng mặt trời, sáng lên làm chói lóa mắt người khác.

Huấn luyện viên Hồng mặc dù bức bối, nhưng cũng không thể bộc phát, hắn tăng hắng giọng, nói: “Tiếp tục nghỉ 10 phút, cần đi WC thì đi, lát nữa luyện tập bước đều 2 tiếng”

Nói xong, huấn luyện viên Hồng cũng thừa cơ rời đi, trở lại văn phòng nghỉ xả hơi.

Hắn không muốn lại đối mặt với Đồng Diêu.

Thằng nhóc con tuy rằng cười, nhưng mà mỗi lần thấy hắn nhìn mình, trong lòng huấn luyện viên Hồng lại hơi hoảng sợ.

Ngay cả bản thân huấn luyện viên Hồng cũng không biết tại sao, không phải chỉ là một thằng nhóc lông còn chưa dài sao, tại sao lại sợ hắn?

Đi vào văn phòng, bạn tốt của Hồng huấn luyện viên là Trần huấn luyện viên đưa cho hắn một chai nước suối, hỏi: “Làm sao vậy? Mặt mày đen thui?”

“Lúc này dạy dỗ thằng nhóc tên Đồng Diêu ở lớp chúng tôi, bắt hắn chạy mười vòng dưới ánh nắng gay gắt. Xương cốt thằng nhóc kia thật cứng, không hề té ngã”

Huấn luyện viên Hồng muốn cầm chai nước suối, nhưng làm thế nào cũng không bắt được, hắn ngơ vác ngẩng đầu lên, lại phát hiện miệng huấn luyện viên Trần mở ra thật rộng, sắc mặt quái dị.

“Sao vậy?” Huấn luyện viên Hồng hỏi

“Lá gan của ngươi cũng quá lớn rồi, Đồng Diêu mà ngươi cũng dám trêu chọc?” Huấn luyện viên Trần vất vả lắm mới khép miệng lại được

“Sao vậy? Không lẽ hắn có bói cảnh gì sao?” Trong lòng Hồng huấn luyện viên run rẩy

“Không biết, nhưng mà ngay cả tiểu đoàn trưởng chúng ta thấy hắn cũng cười híp mắt, nghe nói ông ngoại hắn cùng chỉ huy chúng ta là bạn bè thân thiết, ngươi còn bắt hắn chạy mười vòng, bây giờ mọi người đều bức phết hắn đến tận trời, ngươi xem hắn không chính ngươi chết mới là lạ!!!!” Huấn luyện viên Trần nôn nóng

Nghe vậy, thân mình huấn luyện viên Hồng run lấy bầy.

Huấn luyện viên Hồng cứ cho rằng bản thân mình sẽ chết chắc, thế nhưng huấn luyện quân sự kết thúc, cũng không thấy cấp trên tìm mình nói chuyện, giống như là chưa từng phát sinh chuyện gì.

Cho đến một năm sau, huấn luyện viên Hồng bình an thăng cấp, trái tim mới được thả lỏng.

Lúc đó, hẳn mới cảm thấy thẳng thóc con Đồng Điều kia cũng không dễ mang thù như vậy.

Đương nhiên, điều này cũng là sau đó.

Lúc ấy, chờ huấn luyện viên Hồng đi khỏi, mấy nữ sinh lập tức vây xung quanh Đồng Điều, ân cần hỏi han và khen ngợi không dứt.

“Đồng Điều, người không sao chứ? Muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một lát không?”

“Oa, người quá lợi hại, ta chạy một vòng là đã ngã xuống rồi”

Đồng Điều vén áo lên lau mồ hôi trên trán, nhếch miệng cười: “Chuyện nhỏ, chỉ là mười vòng thôi mà, ta vẫn thường chạy”

Lúc này, Ôn Phủ Mịch đi đến, nói khẽ với ba nữ sinh: “Có thể phiền các người mua giúp hán chai nước không?”

Soái ca lên tiếng, không dám không theo, ba nữ sinh vội vàng nhanh chân chạy về phía quầy bán đồ ăn vặt

“Các cô ấy đi rồi” Ôn Phủ Mịch nhắc nhở

“Mau-điều-ta-đến-bên-kia-nghỉ-ngơi, chân-của-ta-muốn-gãy-rồi - -”, thấy người đẹp đi khỏi, Đồng Điều lập tức thở ra, hé lộ khuôn mặt đau khổ

“Ai kêu người phô trương”. Ôn Phủ Mịch đỡ bạn tốt đi đến dưới bóng cây mát

Đồng Điều nằm ngửa trên cỏ, toàn thân cảm thấy rã rời: “Không có cách nào khác, dù sao cũng không thể chịu thua trước mặt mấy cô gái ở đây”

Ôn Phủ Mịch lắc đầu cười, nằm xuống bên cạnh hắn.

“Ê, người như vậy sẽ làm cho người khác tưởng rằng chúng ta là đồng tính luyến ái đó, điều này chẳng phải là sẽ làm tan vỡ trái tim nữ sinh sao?” Đồng Điều vì tránh nghi ngờ, vội vàng chống nấp thân mình ngồi dậy.

Ngồi dậy đột ngột, làm cho trước mặt hắn một trận choáng váng, bóng mát và quang sáng trước mắt hắn quay vòng.

Đồng Điều vội nhắm mắt lại, sau một lúc lâu, chờ đầu không còn choáng nữa mới chậm rãi mở ra, lúc này, hắn cảm nhận được một ánh mắt

Nhìn theo phương hướng của ánh mắt, Đồng Điều thấy một nữ sinh ở bóng râm đối diện.

Ngay lúc ánh mắt hai người cùng lúc giao nhau, nữ sinh kia bình tĩnh dời đi ánh mắt, mặt không hề đỏ vì ngượng ngùng do nhìn lên bị bắt gặp.

Dù sao cũng không có việc làm, Đồng Điều tiện thể bắt đầu đánh giá nữ sinh kia. Nói như thế nào đây, ngũ quan không có gì đặc biệt, có thể nói, rất bình thường. Lông mày không đậm không nhạt, mắt không lớn không nhỏ, cái mũi không tẹt không thẳng, môi không dày không mỏng. Nhưng mà, ngũ quan kết hợp lại thì nhìn rất tốt, thuộc loại đáng nhìn.

Cô ta cứ im lặng ngồi dưới bóng râm, cũng không nói chuyện với người khác, trên người có phong cách dịu dàng ít nói.

Cũng... khá tốt.

Đồng Điều cố gắng tìm kiếm tên của nữ sinh kia, sau khi đã cố gắng, cuối cùng cũng nhớ lại, hình như cô ta tên là Hàn Thực Sắc

Hàn Thực Sắc.

Đồng Điều âm thầm nhớ kỹ tên này, rất đặc biệt.

Vừa rồi, cô ta nhìn mình? Khóe miệng Đồng Điều nhếch lên, haizzz, xem ra, hẳn lại dự đoán thành công một cô gái trẻ, thật sự là tội lỗi, tội lỗi

Đang suy nghĩ thì huấn luyện viên Hồng đã trở lại, bắt đầu tiến hành sắp xếp bọn họ thành đội hình đi diễu hành.

Các học sinh nam đứng ở hai hàng phía trước, học sinh nữ đứng hai hàng phía sau.

Ôn Phủ Mịch đứng ở phía trước Đồng Điều, Đồng Điều vừa nhìn, liền thấy rất vui mừng

Lại theo thói quen nhìn về phía sau, ai ya, đứng là khéo, cô gái phía sau hắn, chính là Hàn Thực Sắc kia

Ừ, không tệ không tệ, nhìn gần nữ sinh này dường như càng dễ nhìn hơn so với lúc nãy.

Do đi diễu hành nên không thể nói chuyện, bởi vậy, trưa nay, Đồng Điều cũng không tìm được cơ hội đến gần.

Nhưng mà Đồng Điều bắt đầu để ý tới việc nữ sinh tên Hàn Thực Sắc kia luôn cố ý vô tình nhìn mình, lúc ăn cơm, lúc giải tán, lúc tập hợp, thậm chí ngay

cả lúc đi WC cũng vậy.

Đồng Điều đưa tay vén vén tóc, cúi đầu suy nghĩ, không có cách nào khác, người ta quá đẹp trai mà.

Đến ngày thứ ba, lúc đang đi đều, huấn luyện viên Hồng có việc phải đi khỏi một lát, nên để bọn họ nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Cơ hội tới, Đồng Điều suy nghĩ cẩn thận hai ba lời mở đầu, đang chuẩn bị quay đầu lại bắt chuyện một chút, ai ngờ, bả vai của mình lại bị khều trước

Bàn tay Hàn Thực Sắc vỗ vỗ bờ vai hần, sau đó, cô nói: “Bạn học, làm phiền, cái đầu vướng víu của gương mặt tuần mỹ phi phạm nhà người đang cản trở tầm nhìn của ta.”

Đồng Điều sững sốt ba giây, cuối cùng mới có phản ứng lại.

Thì ra, mục tiêu của Hàn Thực Sắc là Ôn Phủ Mịch.

Điều này cũng không hề tổn thương tới lòng tự tôn của Đồng Điều, dù sao, chân trời nơi nào không có cỏ thơm, mục tiêu của hần cũng không chỉ có cô. Mặt khác, trong lòng Đồng Điều, sự quyến rũ của Ôn Phủ Mịch và hần ngang nhau, cô gái này thích Ôn Phủ Mịch cũng là chuyện bình thường.

Đồng Điều có chút buồn cười với hiểu lầm của chính mình, đồng thời cũng có ấn tượng sâu đậm với Hàn Thực Sắc.

Thì ra cô ấy không hề giống với vẻ dịu dàng bên ngoài.

Sau đó, Đồng Điều phát hiện, ánh mắt Hàn Thực Sắc đúng là luôn luôn khóa trên người Ôn Phủ Mịch, chẳng qua vì hần thường ở cùng với Ôn Phủ Mịch, cho nên mới hiểu lầm.

Sau khi xua tan hiểu lầm, thì cũng thôi đi, Đồng Điều không có hứng thú theo đuổi nữ sinh thích bạn tốt của mình, hơn nữa còn việc một nam sinh làm vận động pit-tông với một nữ sinh bị huấn luyện viên Hồng bắt gặp trong rừng cây, bởi vậy nam sinh nữ sinh bị tách ra huấn luyện, Đồng Điều liền ném Hàn Thực Sắc ra sau đầu.

Ban đầu còn muốn nói cho Ôn Phủ Mịch chuyện Hàn Thực Sắc thích hần, nhưng sau đó không biết tại sao lại quên đi.

Sau khi huấn luyện quân sự trở về, mọi người bắt đầu đi học.

Lúc này, Đồng Điều phát hiện, Hàn Thực Sắc đã trở thành bạn thân của Sài Sài, hơn nữa còn ngồi ở trước Ôn Phủ Mịch.

Xem ra, đúng là duyên phận.

Đồng Điều bắt đầu lặng lẽ quan sát Hàn Thực Sắc, suy đoán xem rốt cuộc đến khi nào cô mới xuống tay với Ôn Phủ Mịch.

Nhưng mà, biểu hiện của Hàn Thực Sắc trên lớp học dường như rất bình thường, không có dấu hiệu si mê, Đồng Điều bắt đầu hoài nghi, Hàn Thực Sắc có phải do bị phơi nắng đến choáng váng mắt hồn mới có thể nói ra câu mình không được cản trở tầm nhìn soái ca của cô.

Chuyện xảy ra sau đó, cuối cùng cũng làm cho Đồng Điều chắc chắn bên trong Hàn Thực Sắc là loại lăng lợ.

Một tuần có hai tiết mỹ thuật tạo hình, giáo viên yêu cầu toàn bộ mang theo giá vẽ đi ra ngoài vẽ vật thật.

Đồng Điều thừa nhận mình đối với hội họa không có thiên phú, bởi vậy, cũng chỉ vẽ lung tung đóa hoa để báo cáo kết quả làm việc

Sau khi vẽ xong bức tranh, không có việc gì, liền nhìn chung quanh, lúc này, hần nhắm đến Hàn Thực Sắc đang ngồi một mình trên cầu thang sân thể dục

Cô mặc một cái váy ngắn tới đầu gối, xõa tóc, cầm giá vẽ, sắc mặt trầm tĩnh, quả thật, nhìn từ xa, rất có khí chất của mỹ thiếu nữ văn nghệ.

Nhưng nhìn kỹ một chút, Đồng Điều phát hiện trong ánh mắt Hàn Thực Sắc có tia sáng chói lóa đến dọa người.

Mà điều quan trọng nhất là, thỉnh thoảng cô lại liếc nhìn về phía Ôn Phủ Mịch ở bên hoa

Không lẽ cô lên vẽ Ôn Phủ Mịch?

Đồng Điều có chút đắc ý, cuối cùng cũng lại tìm thấy dấu hiệu cô ta yêu thầm

Vì thế, hần nhẹ chân nhẹ tay đi ra phía sau Hàn Thực Sắc, nhìn lên tác phẩm của cô

Vừa nhìn thấy, Đồng Điều lại ngây ngẩn người một lần nữa.

Suy đoán của hần không sai, Hàn Thực Sắc đúng là vẽ Ôn Phủ Mịch.

Nhưng hần không đoán được chính là Ôn Phủ Mịch trên bức tranh của Hàn Thực Sắc lại trần trụi

Hơn nữa bức tranh kia, đúng là cấp bậc chuyên gia, đặc biệt là phần bên dưới eo, lớn nhỏ thật sự không chênh lệch lắm với vật thật Ôn Phủ Mịch.

Đồng Diêu bắt đầu nghi ngờ, phải âm thầm quan sát bao nhiêu lần, mới có thể vẽ giống thật như vậy.

Đương nhiên, hắn muốn nói đến phần dưới eo của Ôn Phủ Mịch.

Lần đó, Đồng Diêu phát hiện thiên phú này của Hàn Thực Sắc, hắn bắt đầu cảm thấy cô gái này có vẻ thú vị.

Từ đó về sau, Đồng Diêu thường nhờ Hàn Thực Sắc vẽ tranh khiêu dâm.

Lúc mới bắt đầu, Hàn Thực Sắc cố ý mở lớn miệng, bày ra bộ dáng kinh ngạc, ý là ta làm sao có thể vẽ một bức tranh thấp kém như vậy?

Nhưng sau đó, không thể cắt đứt được sự quấy rầy của Đồng Diêu, Hàn Thực Sắc lặng lẽ vẽ vài bức cho hắn.

Tuy rằng so với bức Ôn Phủ Mịch kia có chút thua kém, nhưng tổng thể xem ra không hề kém.

Trong quá trình thỉnh cầu tranh và cho tặng tranh, Đồng Diêu và Hàn Thực Sắc dần dần thân nhau.

Đồng Diêu cảm thấy, ở cùng một chỗ với Hàn Thực Sắc, cái gì cũng có thể tán gẫu, không hề kiêng kỵ điều gì.

Hơn nữa tính tình Hàn Thực Sắc không tệ, thích cười, không hay tức giận.

Tóm lại, cùng một chỗ với cô, cảm giác rất thoải mái.

Đương nhiên, Đồng Diêu vẫn đề việc Hàn Thực Sắc thăm mền Ôn Phủ Mịch ở trong mắt, đến giờ, hắn không hề quên, nhưng mà, hắn không muốn nói chuyện này cho Ôn Phủ Mịch biết.

Đồng Diêu tự nói với chính mình rằng có lẽ, nguyên nhân là hắn sợ giúp ngược lại còn gây hại.

Bắt đầu học kỳ sau của năm lớp 10, Đồng Diêu liền gia nhập vào đội bóng rổ của trường, bởi vì thực lực tốt, nên trở thành chủ lực.

Sau giai đoạn vòng loại, các đội bóng rổ trung học bắt đầu đấu vòng tròn, mỗi lần thi đấu, Sài Sài, Ôn Phủ Mịch còn có Hàn Thực Sắc đều có mặt cổ vũ hắn.

Đồng Diêu biết, Hàn Thực Sắc sợ đi có mặt, cũng chỉ vì muốn ở cùng một chỗ với Ôn Phủ Mịch.

Nhưng mà, có đến là tốt rồi.

Trong trận tứ kết với đội lớp 11-9, Đồng Diêu vừa bắt đầu thi đấu liền phát huy rất tốt, luôn luôn ghi điểm, bỏ đội 11-9 lại xa phía sau.

Đội trưởng đội bóng rổ 11-9 để ý đến sự ngưỡng mộ của các nữ sinh đối với Đồng Diêu, cho nên, hắn vẫn bắt mắt với Đồng Diêu, mà trong trận đấu này, Đồng Diêu nhiều lần áp đảo hắn, làm cho hắn hết sức chật vật.

Dưới thù mới hận cũ, đội trưởng kia âm thầm, cho nên liền cố ý lúc Đồng Diêu chuyển bóng mà làm hắn ngã.

Đồng Diêu vốn đang chạy nhanh, ngã một cái như vậy, đầu gối đập mạnh trên mặt đất, tức thì đau đến không đứng dậy nổi.

Mà trọng tài lại thiên vị đội lớp 11-9, không hề phạt tên đội trưởng kia phạm quy.

Đồng Diêu bị thương, không thể tránh khỏi việc ra sân.

Mất đi chủ lực, lớp 10-3 không địch lại lớp 11-9, điểm dần dần bị vượt qua.

Đồng Diêu chỉ có thể ở khu vực nghỉ, nhìn tên đội trưởng kia đắc ý.

Cuối cùng, lớp 11-9 thắng 3 điểm, bước vào bán kết, còn lớp 10-3 thì mất tư cách tiếp tục thi đấu.

Có thể nói, tâm tình Đồng Diêu tồi tệ cực điểm.

Lúc này, chân hắn không còn quá đau nữa, lại đứng lên, một mình khập khiễng bước ra sân bóng rổ.

Nhìn hình ảnh kia, có chút thê lương.

Mới đi được vài bước, Đồng Diêu liền nghe được tiếng bước chân chạy về phía mình, sau đó, một bàn tay vỗ vỗ vai của hắn.

Cảm giác này rất quen thuộc, Đồng Diêu không cần quay đầu lại cũng biết người tới là Hàn Thực Sắc.

Cho nên, hắn cũng không quay đầu lại.

Hàn Thực Sắc cũng không thấy quái lạ, đưa tay đỡ lấy cánh tay hắn, liên tục dỗ dành.

“Đừng tức giận, sang năm chúng ta đánh hắn tan tác tả tơi, mặt mũi bầm dập”

“Loại người đó rất đáng ghét, rất ti tiện, chúng ta không nên nhỏ nhen mà đánh nhau với hắn”

“Nếu ngươi thật sự không thể nuốt giận, vậy, vậy... Ta cùng Sài Sài tìm đám nữ sinh kéo hắn vào bụi cỏ thay phiên nhau làm”

Nếu như không ngăn cản, không biết Hàn Thực Sắc còn có thể nói ra điều gì nữa, cho nên Đồng Điều chỉ có thể đổi đề tài: “Sài Sài và Phù Mịch đâu?”

“Sau khi trận đấu bắt đầu vài phút, bọn họ nhận được thông báo nói thầy giáo có việc cần bọn họ giúp đỡ nên bọn họ đi trước rồi” Hàn Thực Sắc giải thích

“Ta không sao, nhà hai chúng ta không cùng đường, ngươi đi về đi”. Đồng Điều cười cười, bộ dáng nhìn như không có việc gì, nhưng cẩn thận lắng nghe sẽ thấy có chút mất mát trong giọng nói

Hàn Thực Sắc biết, Đồng Điều rất nhiệt tâm với bóng rổ, nằm mơ cũng muốn đạt được giải nhất, đã kích lần này đối với hắn mà nói đúng là không nhỏ.

Hai người đang nói chuyện, phía sau lại truyền đến một giọng nói đặc ý: “Yo, Đồng Điều, sao nào, đau đến nỗi phải để con gái dìu”

Đồng Điều quay đầu lại, thấy đội viên đội bóng rổ lớp 11-9 đang đi đến chỗ mình

Tên đội trưởng kia dùng một ngón tay xoay bóng, nhếch mi, cười toe toét, bộ dáng thật kiêu ngạo: “Thật có lỗi, các ngươi không thể vào trận chung kết, nhưng mà không sao, có thể đến xem chúng ta trở thành quán quân. Nể tình quen biết, ta có thể cho ngươi mượn cúp quán quân xem vài ngày. Ha ha ha ha... Chúng ta đi”

Sau khi si nhech xong, đội trưởng lớp 11-9 liền dẫn tổ viên lướt qua bọn họ, rồi đi.

Đồng Điều không muốn cùng bọn họ tranh chấp ở đây, nên dự tính sẽ nhẫn nhịn

Nhưng mà, khoe mẽ hãnh diện bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một bóng dáng màu trắng chạy rất nhanh về phía tên đội trưởng kia, nắm lấy quần chơi bóng rổ thùng thình, kéo xuống.

Trong nháy mắt, quần chơi bóng của đội trưởng liền tuột đến mắt cá chân, lộ ra quần lót tam giác bên trong

Hơn nữa quần lót kia còn là... Màu đỏ chói!!!!

Sau khi kéo quần xong, Hàn Thực Sắc đứng lên, chạy nhanh về bên cạnh Đồng Điều, chỉ vào tên đội trưởng chỉ còn quần lót, dùng âm thanh lớn đến toàn trường cũng có thể nghe thấy, nói: “Oa, lại có thể mặc quần lót đỏ chói, ngươi năm tuổi à!!!!”

Cho dù là người cùng đội, thấy cảnh này, cũng đều cười đến nỗi gập bụng.

Tên đội trưởng kia mặt đỏ giống như là bị sơn nippon bao phủ, hãnh diện chóng kéo quần lên, chỉ vào Đồng Điều nói: “Chơi hắn”

Hàn Thực Sắc vừa nghe, vội kéo Đồng Điều chạy ra ngoài cổng trường, còn nhanh chóng chặn một chiếc taxi lại, đẩy Đồng Điều lên.

Hai người nằm bò ở ghế sau, nhìn đám người đang thờ hớn hớn đuổi theo bọn họ dần dần bị tụt lại phía sau, không thể chịu nổi liền cười ra tiếng.

Cười như thế làm cho Đồng Điều cảm thấy nỗi buồn phiền ngăn chặn trong lòng nháy mắt được khai thông.

Hắn thở ra, nhìn Hàn Thực Sắc, hỏi: “Tại sao ngươi lại nghĩ đến việc cởi quần hắn?”

“Thật ra, mỗi lần nhìn các ngươi chơi bóng rổ, ta đều suy nghĩ, nếu cởi quần chơi bóng của các ngươi, vậy nhất định sẽ rất vui, cuối cùng hôm nay ta cũng có cơ hội thực hiện một lần”. Hàn Thực Sắc búng ngón tay: “Đúng là không tệ”

Đồng Điều dựa trên lưng ghế, lấy khuỷu tay đụng đụng khuỷu tay Hàn Thực Sắc, nhỏ giọng nói: “Cám ơn nhé”

“Giữa bạn bè, nói cám ơn cái gì”. Hàn Thực Sắc đầm nhẹ một quyền vào ngực Đồng Điều, cắn môi cười nói: “Lần sau mời ta ăn gì đó là được rồi”

Nói xong cô cũng tựa vào lưng ghế.

Cửa kính xe mở, gió thổi tóc Hàn Thực Sắc tung bay, vài sợi ngẫu nhiên bay đến trước ngực Đồng Điều.

Không biết tại sao Đồng Điều lại cảm thấy nơi bị tóc Hàn Thực Sắc đụng phải, đột nhiên hơi ngứa.

Một sự ngứa ngáy không thể giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Phiên ngoại Đồng Diêu: Lão bà (Vợ) (trung)

Tình cảm, giống như là dây leo thực vật, trong lúc bất tri bất giác mà phát sinh, đến khi ý thức được thì người ta thường đã bị cuốn vào quá chặt chẽ rồi, không còn cách nào để thoát được nữa.

Đồng Diêu chính là như vậy, không biết từ khi nào, ánh mắt của hắn chậm rãi dừng lại trên người Hàn Thực Sắc.

Kỳ thật, bên người Đồng Diêu chưa bao giờ thiếu những nữ sinh xinh đẹp, nhưng mà những người đó cũng không hấp dẫn hắn giống như Hàn Thực Sắc.

Hàn Thực Sắc cũng không xinh đẹp, chỉ là nhìn thấy thực thuận mắt, thực thoải mái.

Hàn Thực Sắc cũng không thiện lương, nàng luôn thích đem người khác ra chê cười.

Hàn Thực Sắc cũng không thích giúp người, trừ phi người nọ là bằng hữu của nàng.

Hàn Thực Sắc sẽ không bao giờ không nhặt của rơi, với nàng thì yêu tiền như mạng.

Hàn Thực Sắc có rất nhiều, rất nhiều khuyết điểm, Đồng Diêu rất rõ ràng, chính là hắn không thêm để ý.

Đồng Diêu biết được, chính mình cũng không phải là xem Hàn Thực Sắc thành bằng hữu bình thường, bởi vì rất nhiều lúc, khi nàng trong lúc vô ý đụng chạm hắn, tim của Đồng Diêu luôn đập nhanh hơn một chút.

Có đôi khi, Đồng Diêu hồi tưởng, chính mình có phải hay không thích nàng.

Đồng Diêu luôn luôn cho rằng công lực của mình đối đãi với nữ sinh có thể nói là cao siêu nhưng mà lần này, hắn lại không biết như thế nào, lại bắt đầu tự xem thường bản thân mình.

Hắn không dám nói, có lẽ là, hắn không biết nên làm như thế nào mà tỏ lộ với người mà trong mắt chỉ coi mình là bạn tốt.

Kỳ thật, Hàn Thực Sắc thích Ôn Phù Mịch cũng không rõ ràng, người bình thường đều rất khó phát hiện.

Chính là Đồng Diêu lại thấy nhất thanh nhị sở[1], bởi vì, khi trong lòng có hình bóng một người thì nhất cử nhất động của nàng đều khắc sâu vào trong lòng người.

[1] biết rõ ràng

“Người không phải là thích Ôn Phù Mịch chứ?” Rất nhiều thời điểm, Đồng Diêu là trò trước mặt Hàn Thực Sắc, hỏi Sài Sài vấn đề này.

Việc này có thể coi như một loại tự ngược, bởi vì mỗi lần hắn lại thấy trong ánh mắt của Hàn Thực Sắc loại ánh mắt trốn tránh.

Tim của Đồng Diêu rất không thoải mái.

Chính là, hắn không ngăn cản loại tự ngược này, hắn hy vọng, đoạn tình cảm ngây ngô thắm mến này của Hàn Thực Sắc sẽ không có kết quả.

Rất nhanh, liền tới cuối kỳ, trường học quyết định cử hành cuộc thi phân ban, không chỉ có phân ban nghệ thuật như trước giờ, mà còn ở trong ban nghệ thuật đặc biệt chọn ra lớp chuyên.

Lớp chuyên sẽ tập hợp các giáo viên giỏi của các khoa, cho nên mỗi người đều muốn vót nhọt đầu mà đâm vào được ban chuyên.

Hàn Thực Sắc cũng giống như thế, nàng chăm chỉ luyện tập.

Tại cuộc thi, Hàn Thực Sắc ngồi an vị ngay phía trước Đồng Diêu, Đồng Diêu thấy đáp án mấy câu hỏi lớn phía sau của Hàn Thực Sắc đều sai.

Tính điểm một chút, thì lần thi này, nàng với lớp chuyên coi bộ vô duyên.

Cơ hồ như không chút do dự, Đồng Diêu cầm lấy bút đem bài chính mình sửa những câu đã làm rất tốt thành đáp án sai hết.

Bởi vì, hắn muốn cùng Hàn Thực Sắc cùng một lớp.

Đồng Diêu không nghĩ gì nhiều, trong lòng hần chỉ có một nguyện vọng như vậy.

Sau khi cuộc thi kết thúc, Đồng Diêu cùng Ôn Phủ Mịch cùng nhau về nhà.

Đang đi tới, Ôn Phủ Mịch đột nhiên hỏi: “Người cảm thấy Hàn Thực Sắc thế nào?”

Nghe thế, tâm Đồng Diêu nhảy dựng thật mạnh, giống như là bị người ta bắt được đuôi tóc, mặt cư nhiên có chút nóng lên.

Nhưng rất nhanh, hần liền phục hồi trở lại, giả vờ như không có gì trả lời: “Nàng à, giống một đứa con trai.”

Ôn Phủ Mịch nghe xong, chỉ cười cười.

Đồng Diêu cố gắng muốn chấm dứt đề tài này nhưng hần thật sự không nhịn được.

Sau khi đi qua một con phố, Đồng Diêu làm bộ như hiểu kỳ mà hỏi han: “Khoan, sao đột nhiên người lại hỏi cái này?”

“Không có gì.” Ôn Phủ Mịch cười nhạt, một lúc sau, lại giống như lằm bằm lâu bầu nói: “Chính là cảm thấy được cô ấy thật thú vị, thật đáng yêu.”

Lúc sau, hai người tiếp tục trên đường dài đi tới, nhưng những chuyện nói sau đó, Đồng Diêu cũng không nhớ rõ lắm.

Hần chỉ biết trong lòng mình có một loại ản ản bối rối, tựa như có chút chuyện tình mà hần trước nay không muốn thấy, sắp phát sinh rồi.

Nghỉ hè, khổ hình cũng xong, bốn người hẹn nhau đi chơi.

Hôm nay buổi tối, bọn họ đi vào KTV ca hát, hát lâu, mọi người đã đói bụng, liền kêu Sài Sài cùng Đồng Diêu đi xuống siêu thị mua chút đồ ăn vặt.

Sài Sài cùng Đồng Diêu, mỗi người một cái giỏ, phân chia nhau cầm, chờ tới khi tính tiền, Sài Sài nhìn vào trong giỏ của Đồng Diêu, lơ đãng nói: “Khoai miếng, quả đông lạnh, cánh gà, thịt bò... Hay nha, người chọn toàn là món Hàn Thực Sắc thích ăn nha.”

Đồng Diêu cúi đầu, lúc này mới phát hiện, đúng là như vậy, cái giỏ hần mua, mỗi món đồ đều là món mà Hàn Thực Sắc thích ăn.

Sài Sài thần kinh tương đối thô, nói xong cũng đem chuyện này đặt ở sau đầu, không nghĩ gì nhiều.

Nhưng lòng dạ Đồng Diêu lại không bình tĩnh được.

Hóa ra, hần đã đem những gì Hàn Thực Sắc thích ghi tạc vào trong lòng.

Sau khi mua xong đồ, hai người trở về, đẩy cửa của khu ghế lô ra, Đồng Diêu lập tức phát hiện Hàn Thực Sắc cùng Ôn Phủ Mịch có gì đó khác lạ.

Ánh mắt hai người đều như chứa đựng sự vui sướng, mà hai gò má dù là trong ánh sáng mờ ảo hơi tối vẫn có thể nhìn được đang ngượng ngùng đỏ.

Đồng Diêu lúc này liền hiểu chuyện gì đã xảy ra, thân thể hần, bỗng nhiên cảm thấy thật lạnh, thật lạnh.

Vào thời gian kế tiếp của ngày hôm đó, Đồng Diêu chiếm lấy micro, không ngừng ca hát, cho tới khi yết hầu khàn khàn.

Cũng ngày hôm đó, Đồng Diêu phát hiện, khả năng diễn kịch của mình rất không tồi, ít nhất, hần có thể cười thực vui vẻ.

Những ngày sau đó, Ôn Phủ Mịch cùng Hàn Thực Sắc bắt đầu ở bên nhau, bọn họ công khai trở thành người yêu.

Kì nghỉ hè đó là kì nghỉ hè thống khổ nhất trong cuộc đời Đồng Diêu, bởi vì cả ngày hần đều phải mang một cái mặt nạ.

Thấy Ôn Phủ Mịch cùng Hàn Thực Sắc nắm tay nhau trước mặt, hần phải mỉm cười giống như quá khứ.

Nỗi buồn tắc nghẹn, khóe miệng bần rần, tâm như bị nghiền nát, đây là những gì mà Đồng Diêu còn nhớ về mùa hè đó.

Lớp 11 khai giảng, Đồng Diêu phát hiện hần đã làm cho chính mình lâm vào một hoàn cảnh cực kì khó khăn.

Hần cùng Hàn Thực Sắc cùng lớp mà Ôn Phủ Mịch không bắt ngờ gì được vào lớp chuyên.

Vì thế, Đồng Diêu phải thường xuyên giúp hai người truyền lời, có khi truyền đồ vật này nọ, hơn nữa, trong quá trình này, Đồng Diêu không thể có biểu hiện gì khác thường.

Có lúc tan học, ba người đi cùng một chỗ, Ôn Phủ Mịch cùng Hàn Thực Sắc sẽ nắm tay nhau, vẻ mặt hạnh phúc.

Mà Đồng Diêu, ở phía sau yên lặng quan sát, ngẫu nhiên thấy khổ, liền ngẩng đầu, ánh mắt thủy chung không nhìn bức tranh ngọt ngào ấy.

Có đôi khi, Đồng Diêu không khống chế được mình đi làm chuyện rất ngây thơ, một ngày kia chờ lúc tan học, hần cố tình làm trò trước mặt Hàn Thực

Sắc, hân hôn môi hoa hậu giảng đường.

Trong khi hôn, ánh mắt hắn lại nhìn về phía Hàn Thực Sắc.

Hắn muốn từ trong biểu tình của nàng nhìn ra một chút gì đó mà mình hy vọng là có.

Nhưng mà không có, Hàn Thực Sắc cứ nhiên chạy tới hỏi hắn bí quyết của loại cường hôn này, nói là muốn dùng để đối phó Ôn Phủ Mịch.

Đồng Diêu chỉ có thể cười khô, hắn nghĩ, bản thân chắc là không thể kiên trì được nữa rồi.

Hắn quyết định chuyển trường, liền để cho cha mẹ hắn liên hệ trường ở Singapore, chuẩn bị qua bên đó học.

Hắn muốn thay đổi nơi ở, đổi đến một nơi không nhìn thấy Hàn Thực Sắc.

Khi sự việc hoàn thành được khoảng bảy tám phần rồi, Đồng Diêu nhẹ nhàng, thân nhiên nói cho Hàn Thực Sắc tin này.

Vào một buổi trưa, hai người bọn họ vừa tan lớp thể dục, liền hẹn nhau đi ra ngoài ăn cơm, khi ăn đến nửa chừng, Đồng Diêu đã mở miệng.

Nghe vậy, Hàn Thực Sắc không nói gì, chỉ có cúi đầu.

Xuyên thấu qua lông mi nàng, Đồng Diêu thấy được con ngươi nàng nồng đậm không nở, trong mắt nàng, tựa hồ nịt kín một làn mỏng hơi nước.

Đồng Diêu hiểu rõ rằng đây chính là sự không nở giữa bạn bè, chỉ là sự không nở giữa bạn bè, nhưng trong nháy mắt, hắn thay đổi quyết định.

Hắn cười ha ha, nói: “Nói giỡn một tí, ngươi thật sự tin sao?”

Lời nói này, tự nhiên đổi lại một trận đánh toi bời của Hàn Thực Sắc, còn có trong ánh mắt nàng phát ra tia vui mừng thật tâm.

Quên đi, cứ như vậy đi, Đồng Diêu nghĩ.

Lưu lại, mặc dù có đau khổ, nhưng cũng có vui vẻ, ít nhất, hắn có thể lúc nào cũng nhìn thấy được Hàn Thực Sắc.

Như vậy là tốt rồi.

Như vậy... là tốt rồi.

Nếu Hàn Thực Sắc là bạn gái của người khác, Đồng Diêu sẽ không một chút do dự mà đoạt lấy nàng.

Nhưng mà, nàng lại là bạn gái của bằng hữu tốt nhất của mình, Đồng Diêu chỉ có thể hoàn toàn triệt để đem tình cảm của mình dành cho Hàn Thực Sắc chôn dấu tận đáy lòng, dùng bùn đất thật dày phủ lên.

Hắn chỉ có thể yên lặng mà kẻ bên Hàn Thực Sắc, yên lặng nhìn tình cảm giữa nàng và Ôn Phủ Mịch từ từ nồng đậm, yên lặng cùng nàng nói giỡn, yên lặng đưa cho nàng đáp án giúp nàng vượt qua các kì thi, yên lặng cùng nàng chạy bộ, yên lặng mà... yêu nàng.

Thời gian liền như vậy qua nhanh, đảo mắt, thi vào trường đại học, lại đảo mắt, thi đại học đã xong.

Ở kì nghỉ hè trước khi nhập học đại học, Ôn Phủ Mịch thường xuyên đến nhà Hàn Thực Sắc, về việc này, Đồng Diêu đều biết.

Hắn cái gì cũng không chưa nói, cái gì cũng không có làm, bởi vì hắn không có tư cách.

Có một buổi tối, Đồng Diêu gọi điện cho Ôn Phủ Mịch, nghĩ muốn hẹn hắn ngày hôm sau đi đánh bóng rổ, nhưng mẹ Ôn Phủ Mịch nói cho hắn, Ôn Phủ Mịch buổi tối tới nhà Hàn Thực Sắc, chưa có về.

Đồng Diêu buông điện thoại, vẫn duy trì tư thế bất động suốt một phút đồng hồ, sau đó hắn bắt đầu bấm nút gọi cho di động Ôn Phủ Mịch.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm khóa.”

Đồng Diêu không chịu buông tha, tiếp tục gọi.

Kỳ thật, Đồng Diêu cũng không biết chính mình vì sao phải làm như vậy, cho dù gọi được, hắn sẽ nói gì, hắn hoàn toàn không biết.

Thế nhưng, hắn vẫn một lần lại một lần ấn nút, một lần lại một lần nghe cái giọng nói cô gái không biết tên kia nhắc nhở.

Cả buổi tối đó, hắn chỉ làm có chuyện này.

Thẳng đến khi ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua bức màn cửa sổ dày, tiến nhập vào phòng hắn, Đồng Diêu mới buông điện thoại.

Cách một ngày, Ôn Phủ Mịch vì nghe mẹ nói có Đồng Diêu tìm mình, liền hẹn hắn gặp mặt, hỏi hắn đến tốt cùng là có chuyện gì.

“Không có gì, chính là muốn hẹn người chơi bóng rổ thôi.” Đồng Điều giống như bình thường, vỗ vỗ Ôn Phủ Mịch, khẽ chớp mắt hỏi: “Buổi tối hôm ấy, người thật sự không về nhà?”

Hai má Ôn Phủ Mịch khẽ hiện lên một chút màu hồng.

Sắc thái này đã làm rõ hết thấy mọi việc.

Ôn Phủ Mịch đã hoàn toàn có được Hàn Thực Sắc.

Trên mặt Đồng Điều là một loại cười tươi trên tức mà thoải mái, chính là trong tâm hân, lại thiếu một khối lớn, bên trong tim, trống trơn, cái gì cũng không tồn tại.

Sau khi chia tay Ôn Phủ Mịch, Đồng Điều một mình đi dạo trên đường, không có mục tiêu gì.

Cứ như vậy đi thẳng, đi tới khi phố đã lên đèn rực rỡ.

Tim của hân, bắt đầu từ lúc này, đã một khoảng trống không, gió thổi xuyên qua, không một chút cản trở.

Cái loại cảm giác này, rất khó chịu, Đồng Điều muốn tìm cái gì đó để lấp vào, cho dù chỉ là tạm thời, cho dù là hư ảo cũng tốt hơn.

Khi màn đêm buông xuống đã lâu, hân dừng trước một quán bar, quán bar này làm ăn thịnh vượng.

Đồng Điều đi vào, ngồi vào quầy bar, gọi rượu, bắt đầu uống.

Chất lỏng lạnh lạnh, mạnh mẽ xâm nhập, đem tới một loại khoái cảm đầm đìa.

Nhưng mà, tim, vẫn không có dễ chịu được một chút nào.

Sau khi uống hết năm sáu ly, một bàn tay, nhẹ nhàng đặt trên vai Đồng Điều.

Động tác này, thật quen thuộc, chính là phương thức mà Hàn Thực Sắc dùng để chào hân.

Nhưng lúc này, không phải Hàn Thực Sắc, bởi vì Hàn Thực Sắc khi đánh hân, động tác vững vàng, còn bàn tay này, lại là lướt nhẹ.

Sau đó, một nữ nhân ngồi xuống bên người Đồng Điều, nói: “Này anh chàng đẹp trai, có thể mời ta uống một chén không?”

Đồng Điều nghe lời, mua rượu, đưa cho nàng.

“Người là lần đầu tiên đến đây ư?” cô gái kia hỏi, âm thanh thuần túy của nữ nhân, giống như hương vị nước hoa trên người nàng, giống như bàn tay yêu mị mảnh khảnh của nàng, dễ dàng tiến nhập thân thể người khác.

“Đúng vậy.” Đồng Điều cầm ly rượu trong tay, một hơi uống sạch.

“Thất tình?” Cô gái kia hình như cái gì cũng nhìn ra được.

“Phải.” Đồng Điều trong âm thanh không có một chút cảm tình.

“Thực trùng hợp, ta cũng vậy.” Cô gái kia cười.

“Người bị đá?” Đồng Điều đem chén rượu để ngang tầm mắt, càng không ngừng lắc, chất lỏng trong suốt màu hổ phách sóng sánh ở trong ly.

“Không có cơ hội bị đá, người ta yêu không yêu ta, cho tới bây giờ cũng không phải.” Giọng nói của cô gái kia mang theo chua xót cũng giống như rượu vậy.

Đồng Điều quay đầu, nhìn về phía cô gái kia, nàng trang điểm rất đậm, vô cùng đẹp, nhưng mà cặp mắt kia, lại là hoang vắng, chứa đầy sự cô đơn.

Mà sự cô đơn trong đôi mắt của nàng, ánh lên sự cô đơn của hân.

Hôm đó, Đồng Điều cùng cô gái kia uống rất nhiều rượu, sau đó, bọn họ lên giường.

Không có trách nhiệm, không có tương lai, không có cảm tình, có chăng chính là thân thể an ủi lẫn nhau.

Hai người, đều cô đơn, thân thể bọn họ đều lạnh như băng, tâm bọn họ đều là khoảng không trống vắng.

Bởi vì thi đậu đại học khác nhau, cho nên Đồng Điều cùng Hàn Thực Sắc cơ hội gặp mặt ít đi.

Nhưng mà buổi tối mỗi cuối tuần, hân lại đi đến một nhà hàng thức ăn nhanh dùng cơm.

Là vì, trong căn nhà đối diện nhà hàng, có căn phòng nhỏ mà Ôn Phủ Mịch và Hàn Thực Sắc ở đó cùng nhau mỗi cuối tuần, mỗi lần, hấn đều ngồi ở một chỗ, yên lặng chờ đợi, nhìn thấy hai người nắm tay nhau vào nhà.

Như vậy, ít nhất, hấn còn có thể thấy Hàn Thực Sắc.

Ít nhất, hấn có thể thấy nàng cười thật là hạnh phúc.

Như vậy là tốt rồi.

Như vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Phiên ngoại Đồng Diêu: Lão bà (Vợ) (hạ)

Đồng Diêu chưa bao giờ nghĩ tới việc nguyên rủa hạnh phúc của hai người kia, bởi vì họ chưa từng có lỗi với bản thân mình.

Hết thầy, đều là do bỏ lỡ.

Có đôi khi, Đồng Diêu lại nghĩ, nếu hấn có thể tỏ tình với Hàn Thực Sắc sớm một chút, sự tình có thể hay không không giống với hiện tại.

Chính là mọi vật trên thế giới, đã bỏ lỡ rồi thì sẽ không có được nữa.

Điều Đồng Diêu có thể làm, chính là làm một chiếc bóng yên tĩnh, dùng ánh mắt quyến luyến mà nhìn Hàn Thực Sắc tươi cười.

Nụ cười của nàng, sáng lạng mà dễ chịu, giống như là làn khí ấm áp, bao phủ lấy thân thể Đồng Diêu.

Mà những nụ cười đó đều là vì Ôn Phủ Mịch.

Có lẽ, Ôn Phủ Mịch có khả năng làm cho nàng vui vẻ.

Như vậy, Hàn Thực Sắc và hấn ở cùng một chỗ, hấn là đứng.

Đồng Diêu nguyên bản nghĩ rằng hai người họ sẽ mãi mãi sống hạnh phúc, nhưng dần dần, sự tình đã xảy ra một ít biến hoá.

Không biết từ khi nào, vẻ tươi cười của Hàn Thực Sắc trở nên ít hơn, trở nên nhạt nhẽo, trở nên gượng ép.

Rất nhiều lúc, Đồng Diêu nhận thấy nàng ngồi một mình ở trong góc, ngơ ngác nhìn về phía trước, trong con ngươi có một tầng hơi nước, như là bất cứ lúc nào cũng có thể hoá thành nước mắt rơi xuống.

Nhìn nàng lúc ấy, yếu ớt giống như chỉ cần thổi nhẹ một hơi là có thể tan ra thành vô số mảnh.

Đồng Diêu hiểu rõ, giữa nàng và Ôn Phủ Mịch này sinh vấn đề.

Có một ngày, Đồng Diêu thật sự là nhìn không được nữa, liền chạy tới lo lắng hỏi: “Sao gần đây ngươi có vẻ không vui vậy?”

Hàn Thực Sắc liền thay bằng một bộ mặt giả dối, cố ý thờ dài, nói: “Ta bị táo bón.”

Nàng không muốn nói cho hấn.

Đồng Diêu cũng không miễn cưỡng, cũng học bộ dạng vui đùa của nàng, cẩn thận đánh giá nét mặt của nàng, nói: “Ừ, nhìn ra được, quả nhiên là vẻ mặt khó đại tiện.”

Hàn Thực Sắc tức giận đến mức liên tục đánh hấn, Đồng Diêu để nàng tùy ý đánh như vậy, phát tiết một chút cũng tốt.

Kế tiếp, tâm tình Hàn Thực Sắc cũng không có chuyển biến tốt đẹp, ngay cả Ôn Phủ Mịch cũng cả ngày nhú mày.

Hai người họ, nhất định là có chuyện.

Đồng Diêu muốn hỏi, nhưng cảm thấy mình chả có tư cách gì để hỏi cả.

Đúng vậy, hẳn là ai kia chứ?

Bỗng nhiên có một ngày, Hàn Thực Sắc liền biến mất.

Mà Ôn Phủ Mịch cũng thành thần long thấy đầu chứ không thấy đuôi, mỗi lần Đồng Diêu gọi di động cho hắn, đều là nói qua loa một hai câu liền cúp, bộ dạng như người bận bịu công việc lắm.

Rốt cục, nửa tháng sau đó, Hàn Thực Sắc một lần nữa xuất hiện.

Nghe Sài Sài nói chuyện Hàn Thực Sắc quay về, chuyện thứ nhất làm, chính là đến nhà Ôn Phủ Mịch, đem toàn bộ đồ của mình về.

Hai người, tựa hồ là chia tay.

Đồng Diêu lập tức đi tìm Ôn Phủ Mịch, muốn hỏi ra nguyên do, nhưng là Ôn Phủ Mịch cái gì cũng không nói, chỉ là cặp mắt kia, là tình mạch nặng nề bao phủ.

Theo lời nói của mẹ Ôn, Đồng Diêu biết, Ôn Phủ Mịch muốn rời đi, hắn muốn đi Mỹ.

Trong lòng Đồng Diêu, có hai thanh âm đấu tranh.

Một cái là muốn hắn thừa dịp này chen vào, đem Hàn Thực Sắc cướp về.

Một cái là muốn hắn cố gắng làm bổn phận của một người bạn tốt, trợ giúp hai người bọn họ quay lại.

Cuối cùng, Đồng Diêu lựa chọn nghe theo thanh âm thứ hai.

Không phải hắn không yêu Hàn Thực Sắc, chính là, hắn không muốn làm cho nàng thống khổ.

Nếu Ôn Phủ Mịch có thể làm nàng vui vẻ, vậy thì khiến cho bọn họ tiếp tục vui vẻ mãi mãi đi.

Cho nên, Đồng Diêu liền đi tới nhà Hàn Thực Sắc, đem nàng từ trên giường kéo đi, đẩy lên xe, đưa nàng đến trước mặt Ôn Phủ Mịch.

Sau đó, Đồng Diêu liền đứng chờ phía ngoài một cửa hàng bán nước, lấy thuốc ra hút.

Sở dĩ phải lựa chọn chỗ này, bởi vì Đồng Diêu biết rõ, là nơi có nhiều kỷ niệm của hai người bọn họ nhất, có lẽ những hồi ức tốt đẹp đó, có thể khiến bọn họ hợp lại.

Nghĩ vậy Đồng Diêu không khỏi cười khổ, tên ngu ngốc nhất trên đời, có lẽ là hắn.

Hắn trước giờ vốn cho rằng bản thân mình cùng với cái gọi là thiện lương căn bản là không thể đứng gần nhau, nhưng lần này, hắn lại làm chuyện của thánh nhân, nghĩ lại có chút ghê tởm.

Nhưng là... Hắn thực muốn làm cho Hàn Thực Sắc vui vẻ.

Hắn không muốn lại nhìn thấy nàng kìm nén những giọt nước mắt muốn rơi ra kia.

Trên đường thỉnh thoảng lại có xe đi qua, hắn phun ra những luồng khói, hiện lên vẻ mờ mịt.

Đồng Diêu liền như vậy nhìn hai người nói chuyện với nhau, hắn thấy trên mặt Hàn Thực Sắc có nét tươi cười.

Đồng Diêu rõ ràng, Hàn Thực Sắc cười, là bởi vì nàng che dấu nước mắt, cho nên nàng phải cười.

Không phải bởi vì nàng nguyện ý hợp lại, mà là... Nàng muốn rời khỏi.

Thực sự, không lâu sau, Hàn Thực Sắc liền đi ra, nét cười trên miệng nàng, nhìn qua như muốn tắt.

“Con mẹ nó, hai người các người rốt cục là xảy ra chuyện gì?” Đồng Diêu lần đầu tiên trước mặt Hàn Thực Sắc mắng lời thô tục.

Bởi vì hắn bây giờ rất buồn bực, nhìn nàng thành cái dạng này, trong lòng Đồng Diêu, nhanh chóng xoắn lại thành một chỗ.

Hàn Thực Sắc cuối cùng vẫn là cùng Ôn Phủ Mịch chia tay, không cách nào quay lại, dứt khoát không thể.

Đồng Diêu biết, ở sau lưng người khác, Hàn Thực Sắc sẽ trốn ở trong phòng, khóc đến kinh thiên động địa.

Đêm trước khi Ôn Phủ Mịch đi, Đồng Diêu cuối cùng từ trong miệng Sài Sài biết được nguyên nhân.

Thế thân.

Thế thân của An Hình.

Đồng Diêu hẹn gặp Ôn Phủ Mịch ở sân bóng rổ, trong ánh mắt Ôn Phủ Mịch, tựa hồ hoàn toàn đã mất đi thần thái.

Nhưng là Đồng Diêu biết, giờ phút này, có một nữ nhân, phải chịu nỗi đau so với Ôn Phủ Mịch nhiều gấp đôi.

“Là thật sao?” Đồng Diêu đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Người thật đem cô ấy trở thành thế thân của An Hình nên mới cùng cô ấy kết giao?”

Ôn Phủ Mịch trầm mặc nhìn xuống dưới đất.

Đồng Diêu mạnh mẽ xông lên, một tay nhấc cổ áo hắn lên, trầm giọng hỏi: “Trả lời tao, đến tột cùng có phải hay không?”

Lông mi Ôn Phủ Mịch sụp xuống, che khuất ánh mắt, Đồng Diêu không thấy rõ thần sắc trong mắt hắn, nhưng hắn cuối cùng vẫn gật đầu.

Đúng vậy, hắn thừa nhận rồi.

Đồng Diêu trong nháy mắt cảm nhận được một cỗ lửa giận xông lên não, hắn muốn đánh Ôn Phủ Mịch.

Hắn giơ nắm tay lên, hướng về phía Ôn Phủ Mịch.

Thật mạnh một quyền, tụ tập toàn bộ lửa giận của hắn, toàn bộ sự hối hận, toàn bộ thống hận của hắn.

Hắn nghĩ Ôn Phủ Mịch là thật tâm yêu Hàn Thực Sắc nên hắn không đi tranh, không đi đoạt, hắn liều mạng muốn bọn họ hoà hảo.

Hoá ra không phải như vậy, Ôn Phủ Mịch chẳng qua đem Hàn Thực Sắc trở thành thế thân.

Ôn Phủ Mịch lại có thể đem nữ nhân mà hắn yêu nhất trở thành thế thân của An Hình!!!

Hắn cư nhiên lại có thể như vậy tổn thương nàng.

Ôn Phủ Mịch căn bản là không thể nào khiến Hàn Thực Sắc hạnh phúc.

Một quyền này của Đồng Diêu, trực tiếp đem Ôn Phủ Mịch đánh ngã trên mặt đất, khoé miệng trắng sạch của hắn, từ từ đỏ sẫm.

“Ôn Phủ Mịch, từ lúc này, mày không còn là bạn của tao.” Đồng Diêu gần từng tiếng nói với Ôn Phủ Mịch đang nằm trên mặt đất: “Về sau, Hàn Thực Sắc sẽ do tao bảo vệ.”

Nói xong, hắn cất bước đi ra ngoài, không hề ngoái đầu lại.

Trong phút chốc, Đồng Diêu quyết định, hắn đời này sẽ ở bên cạnh Hàn Thực Sắc, luôn luôn bảo hộ cô.

Nhưng mà, có một điểm hắn không ngờ được là, Ôn Phủ Mịch đi rồi, thì trái tim của Hàn Thực Sắc cũng đi luôn.

Sau nửa năm đau khổ, Hàn Thực Sắc tựa hồ là phản chấn trở lại một lần nữa, giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nàng cũng không có đề cập đến Ôn Phủ Mịch nữa, giống như là trong cuộc đời nàng, chưa bao giờ xuất hiện con người này.

Nhưng mà thái độ như vậy, lại cho thấy rõ ràng, nàng vẫn đang nhớ đến Ôn Phủ Mịch, không có giờ phút nào quên đi hắn.

Đồng Diêu lặng lẽ chờ đợi, hắn nghĩ, rồi sẽ có một ngày, nàng sẽ thật sự phục hồi trở lại.

Vì làm cho Hàn Thực Sắc vui vẻ, Đồng Diêu thường phí tiền tâm tư tìm một vài đồ linh tinh cho nàng, thường cùng nàng đi ăn cơm, thường cùng nàng đi chơi.

Thời gian từ từ trôi qua, Đồng Diêu phát hiện, bản thân mình càng lún càng sâu.

Dây leo, chặt chẽ quấn lấy tim hắn, càng trói càng chặt, thân thể hắn sắp vỡ ra rồi.

Rất nhiều lúc, hắn muốn xông lên ôm lấy Hàn Thực Sắc, ôm nàng vào trong lòng, nói với nàng rằng, hắn yêu nàng.

Hôm sinh nhật 21 tuổi của Hàn Thực Sắc, bởi vì Sài Sài có việc không đến được, Đồng Diêu cùng chơi với nàng cả ngày.

Hôm đó, Hàn Thực Sắc rất vui, thậm chí có thể nói, vui đến lạ thường, đi cả một ngày, nàng cũng không có dấu vết mệt mỏi.

Đến tối, Hàn Thực Sắc cứng rắn lôi kéo Đồng Diêu đi đến một quán bar gần đó, uống rất nhiều rượu mặc kệ Đồng Diêu ngăn cản.

Từ lượng của nàng cũng không tốt, không được bao lâu, liền uống say hoàn toàn rồi, không ngừng cười ngốc.

“Đến đây, ta đưa ngươi về nhà.” Đồng Diêu nói xong liền muốn đỡ nàng.

Nhưng Hàn Thực Sắc lại vươn ngón tay ra, lúc lắc, sau đó, nàng đột nhiên hỏi: “Ngươi biết hôm nay là ngày gì không?”

“Sinh nhật ngươi.” Nhìn nàng nghiêng ngã lao đảo, Đồng Diêu không dám buông tay, chỉ đỡ lấy eo nàng.

“Đúng rồi.” Hàn Thực Sắc lập lại: “Hôm nay là sinh nhật ta, nhưng mà... Ôn Phủ Mịch đang ở đâu?”

Nghe vậy, tim Đồng Diêu cứng lại.

Hàn Thực Sắc giương mắt nhìn quán bar, lại hỏi lần nữa: “Ngươi biết tại sao ta mang ngươi đến đây không?”

Đồng Diêu không có trả lời, bởi vì hắn biết Hàn Thực Sắc đã say rồi, nàng căn bản không phải là đang nói chuyện, chẳng qua chỉ là đang tự nói một mình.

“Bởi vì,” Trong mắt Hàn Thực Sắc bỗng nhiên nổi lên nỗi đau thương nhàn nhạt: “Hôm đó, Ôn Phủ Mịch chính là ngồi ở đây với An Hinh, hắn chính là ngồi ở vị trí này, ôm lấy An Hinh... không sai, hắn chính là ngồi ở đây, cứ ở bên cạnh cô ta... mà ta, lại ở bên ngoài quán nước giải khát, chờ hắn cả đêm, nhưng mà hắn cũng không xuất hiện, chờ hoài cũng không có...”

Hàn Thực Sắc cạ cằm ở trên bàn, đây là tư thế quen thuộc của nàng.

Đồng Diêu biết rất rõ, bởi vì hắn luôn quan sát nàng, bởi vì hắn luôn yêu nàng.

Tay Đồng Diêu, để trên lưng Hàn Thực Sắc, hắn nhẹ giọng nói: “Ở trên thế giới này, nhất định có một người, yêu ngươi hơn cả Ôn Phủ Mịch.”

“Là ai?” Hàn Thực Sắc ha ha cười lên, cười hoài cười hoài, nàng nắc cụt một cái: “Ngươi chắc không nói là ngươi chứ?”

Đồng Diêu nghe thấy âm thanh của mình nói: “Không sai, chính là ta.”

Trước khi kịp suy nghĩ, câu nói ấy đã vô ý thức mà nói ra, không thể không chế được.

Đúng vậy, Đồng Diêu nghĩ, hắn sẽ yêu nàng nhiều hơn cả Ôn Phủ Mịch, sẽ cho nàng vui vẻ hơn cả Ôn Phủ Mịch.

Ánh mắt của Hàn Thực Sắc giờ đã mê ly, nàng đem hai tay để trên vai của Đồng Diêu, khẽ sát miệng vào tai hắn.

Hô hấp của nàng, mang theo mùi hương nhàn nhạt, quanh quẩn bên lỗ tai của Đồng Diêu.

“Nhưng mà...” Hàn Thực Sắc nói: “Người ta cần, chỉ có Ôn Phủ Mịch... trừ hắn ra, ai ta cũng không cần, ai ta cũng không yêu nữa.”

Sau khi nói xong, Hàn Thực Sắc ngã vào vai của Đồng Diêu, ngủ thiếp đi.

Sang ngày hôm sau tỉnh lại, nàng hoàn toàn không nhớ được chuyện phát sinh tối qua.

Nhưng Đồng Diêu thì nhớ, vĩnh viễn nhớ rõ.

“Người ta cần, chỉ có Ôn Phủ Mịch... trừ hắn ra, ai ta cũng không cần, ai ta cũng không yêu nữa.”

Hắn nhớ rõ, lúc nghe thấy những lời đó, cả người mình trống rỗng.

Những lời này luôn quanh quẩn trong đầu hắn, luôn thâm nhập vào trong cốt tủy của hắn.

Hàn Thực Sắc là một người rất nhớ tình cũ như vậy, lòng của nàng đã đi cùng với Ôn Phủ Mịch rồi, chỉ còn cái xác mỏng manh ở lại bên cạnh Đồng Diêu.

Trừ Ôn Phủ Mịch ra, nàng không còn cần ai nữa.

Những lời này, như là một câu nguyện rủa, lúc nào cũng quanh quẩn bên tai của Đồng Diêu.

Hắn cũng không còn muốn biểu lộ tâm ý trước mặt Hàn Thực Sắc nữa, hắn biết, Hàn Thực Sắc lúc này, sẽ không tiếp nhận hắn đâu.

Rốt cuộc là đến lúc nào, nàng mới triệt để từ bỏ Ôn Phủ Mịch, mở rộng lòng mình mà tiếp nhận một người khác.

Đồng Diêu không biết được.

Có lẽ sẽ rất mau, có lẽ, cả đời này cũng không thể.

Một năm lại một năm, cứ thế mà trôi qua, mọi người đều trưởng thành rồi, đi làm, tiến vào xã hội.

Hàn Thực Sắc cũng đến làm việc ở bệnh viện cho cho nam giới, Đồng Điều đem một phòng ở do công ty mình phát triển đối diện bệnh viện tặng cho nàng.

Bởi vì như vậy, nàng sẽ cho hắn một chiếc chìa khóa.

Có lúc, Đồng Điều sẽ thừa cơ hội Hàn Thực Sắc đi làm, lặng lẽ đến phòng của nàng.

Căn phòng, chính là tâm lòng của một người.

Đồng Điều muốn xem thử tâm lòng của Hàn Thực Sắc.

Rất nhiều lúc, trong góc phòng của Hàn Thực Sắc để lẫn lóc nhiều chai bia rỗng.

Nàng lại uống rượu rồi, bởi vì nàng lại nhớ đến ai đó.

Đồng Điều cứ cách một khoảng thời gian, lại cố ý nhắc đến Ôn Phủ Mịch, nhưng mỗi lần như vậy, Hàn Thực Sắc đều sẽ trốn tránh.

Nàng quên không được Ôn Phủ Mịch, con người đó, vẫn cứ là vết thương trong lòng nàng.

Hoặc là nói, nàng vẫn còn yêu Ôn Phủ Mịch, chỉ yêu có Ôn Phủ Mịch mà thôi.

Bất cứ ai, cũng không thể tiến vào trong lòng nàng.

Mỗi lúc đêm khuya thanh vắng, nhớ đến những lời Hàn Thực Sắc đã nói trên khi dựa trên vai mình sau khi uống say, trong lòng sẽ trống vắng, sự trống vắng đáng sợ.

Lúc đó, hắn không thể nào ở một mình, hắn sẽ đi đến một quán bar, tìm kiếm người con gái cô đơn giống hắn.

Hai cơ thể lạnh băng cô đơn, ở bên cạnh nhau, có lẽ, sẽ ấm áp hơn một chút.

Dần dần, Sài Sài và Hàn Thực Sắc đặt cho hắn một cái biệt danh: tiểu ngựa giống.

Biệt danh này cũng không quá quang vinh.

Đồng Điều cũng không ngăn cản sự lan truyền của biệt danh này, thậm chí còn cố ý ở trước mặt Hàn Thực Sắc đi cùng những cô gái khác nhau.

Thật ra hành vi này, rất ấu trĩ, cũng giống như lúc trước hắn cố ý hôn cô hoa khôi giảng đường trước mặt Hàn Thực Sắc.

Hắn muốn thấy Hàn Thực Sắc ghen tuông, hoặc là hắn muốn nói cho Hàn Thực Sắc biết: Ta căn bản không có yêu người.

Nhưng mà, hắn yêu nàng.

Hàn Thực Sắc là vợ của hắn, đó chính là cách gọi nàng trong lòng hắn, nhưng là cách gọi không thể công khai.

Một buổi trưa năm lớp 12, sau khi ngủ trưa dậy, hắn phát hiện mặt của Hàn Thực Sắc đang hướng về phía mình ngủ trưa, gương mặt rất an tĩnh, nàng hình như là đang mơ một giấc mơ đẹp, khóe miệng cười nhẹ nhàng.

Rất đẹp.

Trong đầu Đồng Điều đột nhiên lướt qua từ này: vợ.

Đúng vậy, Hàn Thực Sắc, là vợ của hắn.

Nhưng, ý nghĩ này, chỉ có thể chôn giấu ở trong lòng.

Cho nên, bút của hắn, tô vẽ trên quyển sách vật lý của mình, giống như một tên trộm, âm thầm lặng lẽ nói ra tâm tư của mình.

Ngờ đâu, Hàn Thực Sắc lại tỉnh lại lúc đó, có lòng hoài nghi, cư nhiên lại muốn cướp quyển sách của hắn để kiểm tra xem.

Đó là lần đầu tiên hoảng sợ trong cuộc đời của Đồng Điều, bởi vì hắn biết rõ, nếu như tâm tư của mình bị Hàn Thực Sắc biết được, vậy thì, mối quan hệ giữa bọn họ xong rồi.

Cho nên, hắn thà rằng quăng quyển sách ra ngoài cửa sổ.

Hắn muốn quyển sách đó, vĩnh viễn cũng không thể thấy ánh nắng trời, giống như đoạn tình cảm này, vĩnh viễn cũng không được lộ ra.

Sách, đã quăng rồi, nhưng mà từ xưng hô ấy, lại cứ khắc sâu trong đầu hấn.

Vợ.

Mà hiện tại, vợ của hấn, đã đi rồi, lòng của nàng, đã đi theo Ôn Phủ Mịch mất rồi.

Đồng Diêu chỉ có thể chờ đợi.

Trong quá trình này, Hàn Thực Sắc gặp phải Thịnh Du Kiệt, con người này, về bề ngoài có mấy phần giống Ôn Phủ Mịch.

Đồng Diêu vốn tưởng rằng, bọn họ không thể dài lâu được, nhưng sau đó, bọn họ cứ nhiên đính hôn rồi.

Nhưng mà Đồng Diêu biết rõ, giữa bọn họ, có một vết nứt: đó là Ôn Phủ Mịch.

Đồng Diêu thừa nhận bản thân mình rất bi ối, hấn tổ chức cuộc họp lớp, rồi tung ra tin tức giả, nói là Ôn Phủ Mịch sắp trở về.

Sau đó, hấn đi nước ngoài, âm thầm chờ đợi.

Đúng như hấn dự liệu, quả bom hẹn giờ Ôn Phủ Mịch đã phát nổ rồi.

Quan hệ giữa Hàn Thực Sắc và Thịnh Du Kiệt bởi vì vậy mà tan vỡ.

Điều duy nhất Đồng Diêu không ngờ đến là, Hàn Thực Sắc lại tổn thương rất nặng.

Hấn dốc toàn lực muốn giúp nàng vui vẻ.

Nhưng mà, hấn vẫn như cũ không hề thổ lộ tâm tư của mình.

Bởi vì câu nói đó.

“Người ta cần, chỉ có Ôn Phủ Mịch... trừ hấn ra, ai ta cũng không cần, ai ta cũng không yêu nữa.”

Bởi vì câu nói đó.

Hấn không dám nói.

Sau đó, Hàn Thực Sắc lại gặp phải Vân Dịch Phong, lại còn bị hấn bắt cóc.

Sau khi Đồng Diêu biết được, lập tức đích thân đến chỗ bạn tốt của cha mình là chú Tần, mời ông ấy ra mặt, cứu Hàn Thực Sắc ra.

Chú Tần nhìn hấn, cười lên cao thâm khó đoán: “Cô gái đó, là bạn đời của con?”

“Chú Tần,” Đồng Diêu nghiêm chỉnh mà cải chính lại: “Thời đại ngày nay, rất ít người dùng cái cổ ngữ như là bạn đời.”

“Đừng có đánh trống lảng.” Chú Tần công lực rất thâm hậu, nói: “Trước giờ ta chưa bao giờ thấy nhóc con nguoi bồn chồn lo lắng không yên, cứ như là con khi đang bị lửa thiêu mông vậy.”

Đồng Diêu âm thầm thừa nhận.

Hàn Thực Sắc không phải là bạn đời của hấn, chỉ là vợ của hấn thôi.

Sau chuyện đó không bao lâu, Hàn Thực Sắc không hiểu sao, đột nhiên biết được chuyện họp lớp lúc đầu là do hấn tổ chức.

Nàng tức giận vô cùng chạy đến khởi binh hỏi tội.

“Tại sao nguoi không nói lời nào?”

“Nguoi cảm thấy chính mình là thần sao? Ta biết rồi, Đồng Diêu nguoi tài giỏi lắm, nguoi thông minh, nguoi cái gì cũng có, nguoi muốn cái gì là có cái đó...”

Hàn Thực Sắc chất vấn hấn như vậy, ngữ khí chậm biếm lạnh lùng.

“Có rất nhiều thứ, ta không thể có được.”

Trong lòng Đồng Diêu âm thầm nói: “Thứ ta cần nhất chính là nguoi, nhưng không làm sao có được.”

“Đồng Diêu, nguoi tưởng rằng nguoi là gì của ta?” Hàn Thực Sắc hỏi hấn như vậy.

Đúng vậy, Đồng Diệu cô đơn nghĩ.

Hắn không phải là ai của nàng hết, trước giờ đều không phải.

Sau đó, Hàn Thực Sắc cứ vậy mà đi rồi.

Nàng nhất định là không tha thứ cho hắn rồi.

Buổi tối hôm đó, Đồng Diệu đến đường Tân Giang, hắn muốn đưa xe, hắn muốn đưa xe điên cuồng, hắn muốn phát tiết.

Trần Nghị hỏi: “Đồng ca, chị dâu không phải là không cho người đưa xe sao? Thế nào rồi, thừa dịp chị dâu chưa về, muốn lên tạo phản phải không?”

Đồng Diệu cười nhạt.

Không trở về nữa rồi, nàng sẽ không còn trở về nữa rồi.

Lòng của hắn không còn ở đây nữa, là vì không còn ở đây nữa, cho nên, mới không bao lâu, liền đụng vào rào chắn bên đường, sau một trận đất trời đảo lộn, hắn mất đi tri giác.

Ý thức đột nhiên trở nên mơ hồ, hắn ần ần cảm giác được, có rất nhiều người vây quanh bên cạnh mình, còn có rất nhiều ánh sáng trắng.

Đột nhiên Đồng Diệu cảm thấy thân thể rất nhẹ, rất nhẹ.

Hắn cơ hồ là thoát khỏi cơ thể, sau đó, hắn đi đến trên con đường nhỏ.

Con đường nhỏ tối đen, cứ đi tiếp, không biết là thiên đường hay địa ngục.

Nhưng cho dù là thiên đường, hắn cũng không muốn đi.

Cũng không phải là lưu luyến nhân gian, chỉ là vẫn còn có chuyện mà hắn chưa làm xong.

Hắn vẫn chưa nói với Hàn Thực Sắc, hắn yêu nàng từ rất lâu rồi.

Dựa vào niềm tin như thế, Đồng Diệu chống đỡ qua được, hắn tạm thời, còn chưa muốn chết.

Lúc tỉnh lại, hắn nhìn thấy, là Hàn Thực Sắc.

Lúc con người đã suýt chết một lần, thì đã không còn sợ gì nữa, đi một vòng qua quỷ môn quan, Đồng Diệu lúc nhìn thấy Hàn Thực Sắc một lần nữa, chỉ muốn nói với nàng một câu.

“Hàn Thực Sắc, ta yêu người từ rất lâu rồi.”

Hàn Thực Sắc chạy rồi, sợ đến không nhìn đường mà chạy rồi.

Nhưng Đồng Diệu, đã không còn là Đồng Diệu trước kia nữa rồi.

Hắn quyết định kiên trì đến cùng, nếu như đã nói ra rồi, cũng không có gì để phải che giấu nữa.

Cho nên, hắn dùng tất cả mọi chiêu thức, bắt đầu câu dẫn Hàn Thực Sắc.

Khiến hắn thấy vui mừng chính là, Hàn Thực Sắc tuy là trốn tránh, nhưng nàng cũng không có biểu hiện chán ghét, trên mặt nàng, chỉ có rất nhiều sự mê mang.

Nàng chỉ không hiểu được, tại sao một người trước giờ là bạn tốt đột nhiên lại biến thành người đàn ông theo đuổi mình.

Đồng Diệu không gấp, hắn có rất nhiều thời gian để chờ đợi.

Nhìn thấy, Hàn Thực Sắc hình như đã có chút dao động, thì Ôn Phủ Mịch lại trở về rồi.

Đồng Diệu biết, cửa ải này, không thể thiếu được.

Hàn Thực Sắc nhất định phải trải qua cửa ải này, nàng mới có thể biết được, bản thân mình có phải là đã từ bỏ được Ôn Phủ Mịch hay không, có phải là có thể tiếp nhận mình hay không?

Hôm đó, Hàn Thực Sắc biết được chân tướng sự việc, nàng biết được lúc đầu đã có rất nhiều hiểu lầm với Ôn Phủ Mịch, nàng biết được, những năm gần đây Ôn Phủ Mịch vẫn đang nhớ đến nàng, nàng đang do dự.

Nhìn thấy thái độ mất hồn lạc phách đó, trong mắt của Đồng Diệu, chính sự sầu muộn nhàn nhạt như mưa bụi.

Thì ra, nàng vẫn chưa từ bỏ, Đồng Điều đã nghĩ như vậy.

Hắn rời khỏi nhà của Hàn Thực Sắc, đến phòng làm việc của mình.

Hắn mở ra một tờ giấy viết thư, muốn viết một bức thư cho Hàn Thực Sắc.

Vừa viết, hắn vừa uống rượu, nhưng mà đến khi chai rượu rỗng rồi, hắn cũng không có viết được bao nhiêu chữ.

Phải rồi, viết cái gì đây?

Thực Sắc, ta đi rồi, cũng sẽ không quay trở về nữa.

Không, đây không phải là hắn, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi bên cạnh nàng.

Thư chưa viết xong, Đồng Điều bởi vì dạ dày xuất huyết mà bị tổng nhập viện.

Nhưng mà trong lúc hôn mê, Đồng Điều cũng có một niềm tin rất kiên định, hắn sẽ không bỏ đi.

Đợi lâu như vậy, hắn sẽ không từ bỏ, hắn muốn bám lấy Hàn Thực Sắc như keo da trâu, để biết nàng thật sự nói với mình: nàng muốn ở bên cạnh Ôn Phủ Mịch, ở chung với Ôn Phủ Mịch nàng rất hạnh phúc.

Trừ phi là như vậy, hắn mới bỏ đi.

Vì vậy, hắn trốn ở nhà Kiều bang chủ, âm thầm quan sát sự việc tiến triển.

Ngoài ý muốn của hắn là, Ôn Phủ Mịch bỏ đi, trở về Mỹ.

Mà Hàn Thực Sắc, lại trở về cuộc sống bình thường, còn bắt đầu đi xem mắt.

Mà đối tượng đi xem mắt... khụ, Đồng Điều nghĩ, hắn chắc cũng không cần phải quá lo lắng.

Mỗi buổi sáng, Đồng Điều đều đứng sau cửa sổ, nhìn Hàn Thực Sắc đi bộ trong tiểu khu.

Chỉ cần một động tác nhỏ như vậy, Đồng Điều cũng cảm thấy hạnh phúc rồi.

Cuối cùng Hàn Thực Sắc phát hiện ra hắn, lại chạy đến khơi binh hoi tội.

“Người cư nhiên lừa ta, người cư nhiên dám lừa ta, nói cái gì mà đi ra nước ngoài, nói cái gì mà không hẹn ngày về, làm hại ta...”

Làm hại nàng thế nào?

Tìm Đồng Điều, thoáng chốc hoạt động trở lại, hắn không phải là tên ngốc, hắn nhìn ra được, ánh mắt Hàn Thực Sắc nhìn mình, đã khác rồi.

“Hại người thế nào?”

Đồng Điều mềm giọng ép hỏi, Hàn Thực Sắc bị hắn dồn đến góc tường.

Tuy rằng cuối cùng cũng không có được đáp án, nhưng mà Đồng Điều nhìn ra được, tình cảm của Hàn Thực Sắc đối với mình, đã không còn là bạn bè nữa rồi.

Đồng Điều tiếp tục cố gắng.

Hắn hóa thân thành thực vật dây leo, bắt đầu quá trình bò lên của mình, hắn vươn nhánh của mình ra, từng chút một, quấn lấy tim của Hàn Thực Sắc.

Lại một buổi họp lớp hằng năm, lúc kết thúc, hắn đi đâu cũng không tìm thấy Hàn Thực Sắc, di động thì không liên lạc được.

Hắn cơ hồ tìm khắp cả sân trường, cuối cùng, Hàn Thực Sắc gọi điện thoại, nói mình lập tức ra ngay.

Đồng Điều theo như lời hẹn, đứng ở cổng sau đợi nàng.

Không lâu sau, Hàn Thực Sắc đi tới, nàng chấp tay sau lưng, từ từ đi về phía hắn.

“Đợi rất lâu rồi phải không?” Nàng hỏi.

Thật ra, Đồng Điều đã đợi gần 1 giờ rồi, nhưng hắn lại trả lời rằng: “Cũng được.”

“Ta nói là, người, đợi rất lâu rồi phải không?” Hàn Thực Sắc cười nhẹ, nụ cười sáng lạng thuần túy.

Nụ cười này, biểu đạt tất cả.

Hàn Thực Sắc ôm lấy cổ hân, chủ động hôn hân.

Trong ánh mặt trời vàng óng, tim của Đồng Diêu, từ từ, từ từ, lành lại rồi, cái nơi trống vắng đó, bị một vật thể ấm áp khếp lại, từ từ, hoàn chỉnh rồi.

Tim của hân, cuối cùng cũng hoàn chỉnh rồi.

Vợ của hân, cuối cùng cũng trở về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Phiên ngoại: Cuộc sống sau khi kết hôn (thượng)

Hàn Thực Sắc trở thành vợ Đồng Diêu, cô lại có thân phận mới: bà Đồng.

Cô đã kết hôn, lại còn hồ đồ đi kết hôn với Đồng Diêu.

Sau này, mỗi khi Sài Sài hỏi cô về chuyện này, Hàn Thực Sắc cũng không hiểu ra sao.

Quả thật rất kì quái a, hôm đó, cô chỉ vì trường bụng, mới có thể nghĩ đến ra bên ngoài tản bộ, nhưng là ai biết, khi trở về, cô liền thành vợ của Đồng Diêu chứ?

Sau khi kết hôn, Hàn Thực Sắc dọn về ở với Đồng Diêu.

Dù sao, phòng của hân quả thật rất lớn.

Cuộc sống hôn nhân của bọn họ, liền như vậy bắt đầu.

1. Ăn

Tên của Hàn Thực Sắc, cũng đã chứng minh được đòi người có hai chuyện vui: ăn và làm tình.

Ăn, là chuyện rất quan trọng giữa hai vợ chồng.

Có bao nhiêu đôi vợ chồng, bởi vì không thể giải quyết được chuyện ăn uống mà nháo lên đòi ly hôn.

Tay nghề nấu ăn của Hàn Thực Sắc và Đồng Diêu cũng không tốt lắm, nhưng là tư tưởng hai người khá thống nhất, đó là ra ngoài ăn.

Vì thế, hai người thường xuyên viện ra đủ loại lý do để đi tiệm ăn.

Nói ví dụ như, bọn họ hôm nay quen biết nhau được 11 năm 3 tháng 7 ngày, có ý nghĩa để chúc mừng.

Hoặc là, hôm nay là ngày đầu tiên “đi cả” Hàn Thực Sắc đi, buổi tối bọn họ có thể tận tình H, đáng giá chúc mừng.

Tóm lại, lý do chúc mừng rất kỳ quái, chẳng qua là vì phải có lý do để ra ngoài ăn.

Đến sau này, ăn bên ngoài đã ngán, hai người liền không xa vạ lý, không ngại cực khổ mà chạy tới nhà Kiều bang chủ ăn cơm.

Mỗi lần trông thấy bọn họ, mặt Kiều bang chủ sẽ trở nên thoải mái như đồng đại tiện vậy.

Bởi vì mỗi lần vợ chồng Hàn Thực Sắc đến đều tự tiện đi vào, mấy lần đã phá hỏng chuyện của Kiều bang chủ cùng Sài Sài.

Rốt cục có một ngày, Hàn Thực Sắc cùng Đồng Diêu đẩy cửa vào, lại một lần nữa trông thấy Kiều bang chủ khoả thân.

“Ông xã, em bỗng nhiên phát hiện, của anh so với Kiều bang chủ hình như lớn hơn một chút.” Hàn Thực Sắc nói.

“Tuy rằng anh thực cao hứng, nhưng mà anh phải thành thực một điểm – bà xã, anh cảm thấy chính mình không có gì thay đổi a.” Đồng Diêu nói.

“Như vậy, là của Kiều bang chủ thu nhỏ lại đi?” Hàn Thực Sắc nói.

“Anh cũng nghĩ như vậy.” Đồng Điều phụ xướng phụ tuyền.

“Đúng vậy, phỏng chừng là như thế này, em đoán, bởi vì Sài Sài gần đây vừa sinh xong, thú tính của Kiều bang chủ sau mấy tháng nhẵn nại, rốt cuộc đã phát tiết hoàn toàn. Sau khi không ngừng làm làm làm, cái chày của Kiều bang chủ liền thanh cái chày.” Hàn Thực Sắc từ đó tổng kết ra bài học kinh nghiệm: “Ông xã, về sau hoạt động nhất định phải vừa phải a, em cũng không muốn phía dưới của anh cùng Kiều bang chủ giống nhau trở thành cây kim may.”

“Bà xã yên tâm, của anh chất lượng tương đối tốt, không dễ dàng bị mài mòn như vậy.” Đồng Điều nói.

Kiều bang chủ: “.....”

Từ đó về sau, Kiều bang chủ liền thay khoá cửa, không bao giờ cho vợ chồng Hàn Thực Sắc đến ăn cơm nữa.

Vì thế, vợ chồng Hàn Thực Sắc chỉ có thể mỗi ngày vắt óc nghĩ lý do ra ngoài ăn cơm.

2. Sắc

Tên của Hàn Thực Sắc cũng rất tốt để chứng minh nhân sinh có 2 chuyện vui: ăn còn có làm tình.

Làm tình, đúng là chuyện quan trọng nhất của vợ chồng.

Hàn Thực Sắc, nữ sắc ma, đã từng tận tay tàn phá vô số tiểu đệ đệ của các nam đồng chí, cùng với tiểu cúc hoa, tổn hại rất nhiều người, khó có thể thống kê.

Đồng Điều, tiểu ngựa giống, từng vì nguyên nhân thâm mền nhưng không có được mà lưu luyến bụi hoa, tu được một thân công phu.

Hai người đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, bởi vậy Sắc nổi lên, quả thực chính là chấn động trời đất.

Trước hết, hai người ngây thơ, chọn dùng tư thế bình thường nhất.

Lúc sau, hai người bắt đầu ném thử các loại tư thế có độ khó cao nhất.

Cuối cùng của cuối cùng, hai người bắt đầu vai diễn sấm vai, đạo cụ, chơi đùa đến quên cả trời đất.

Tuy là nói cái chuyện kia giữa hai người trên tổng thể là rất hài hòa, nhưng mà cũng có một vài chỗ không hài hòa lắm.

Tỷ như nói, bởi vì nguyên nhân cấu tạo sinh lý, tiểu Đồng Điều mỗi sáng đều có thể chào cờ.

Nhưng là Hàn Thực Sắc đúng là yêu nhất ngủ, mỗi lần đang ngủ rất thoải mái, lại đột nhiên cảm thấy chính mình đang làm.

Người nói làm liền lén lút làm đi, nhưng Đồng Điều lại muốn phải hai người cùng làm, liền đem Hàn Thực Sắc đánh thức.

Như thế hai ba lượt sau đó, Hàn Thực Sắc bắt đầu mất kiên nhẫn.

Mỗi lần Đồng Điều từ phía sau làm, cơ thể Hàn Thực Sắc cứ bị đẩy về phía trước.

Đồng Điều không được cùng làm, cũng không buông tha, thân mình vẫn di chuyển, tiếp tục làm.

Liền như vậy, hai người bắt đầu ở trên giường giống như con giun mà di chuyển.

Bởi vì không muốn rơi xuống đất, mỗi khi thân mình Hàn Thực Sắc tới mép giường, sẽ chuyển phương hướng, thuận kim đồng hồ ở trên giường xoay xung quanh.

Không cần nói, Đồng Điều tự nhiên đi theo.

Bởi vậy, hai người giống như kim giờ cùng kim phút, ở trên giường bắt đầu chạy.

Thường thường sau khi vòng vo ba bốn vòng, Đồng Điều sẽ nhịn không được, trực tiếp bắt lấy chân Hàn Thực Sắc, đem nàng kéo vào lòng mình.

Tiếp theo, muốn làm gì thì làm.

Xong xuôi, Đồng Điều thần thanh khí爽 mà Hàn Thực Sắc trở thành cái khô vì ngủ.

Kỳ quái chính là, mỗi ngày buổi sáng sau khi vận động, Hàn Thực Sắc sẽ cười đến vẻ mặt xuân ý.

Đồng Điều cho rằng kỹ thuật buổi sáng của mình ngày càng tốt hơn, nhưng hắn muốn nghe Hàn Thực Sắc nói điều này, liền cố ý hỏi: “Bà xã, vì sao em

cười đến vui vẻ như vậy, chẳng lẽ là, vừa rồi đã phát sinh chuyện gì vui vẻ sao?”

Hàn Thực Sắc cười đến xuân ý nhộn nhạo: “Mỗi ngày buổi sáng, ở mơ mơ màng màng, em đều mơ thấy mình bị nữ nam ngôi sao đuổi theo, tiếp theo ta vừa cự tuyệt vừa nghênh đón, liền sau đó em và hắn liền làm chuyện tốt, ngày hôm qua là Ngô Ngạn Tổ, hôm nay là Hồ Quân, thật sự là tuyệt vời a.”

Đồng Diêu: “.....”

Sau đó, Đồng Diêu không bao giờ làm lúc Hàn Thực Sắc đang ngủ nữa.

Bởi vì, hắn không muốn thành tích của mình lại được tính trên người các ngôi sao nam.

3. Ngủ

Giường đối với Hàn Thực Sắc mà nói là vô cùng quan trọng, bởi vì mỗi ngày ít nhất 8 tiếng là nằm ở trên đó.

Trong hai mươi năm đầu của cuộc đời, Hàn Thực Sắc phần lớn là ngủ một mình.

Chính là sau khi kết hôn, nàng bắt đầu phải quen với cùng với người khác ngủ chung giường, dùng chung chăn.

Đương nhiên, cũng có chỗ tốt.

Ví dụ như, mùa đông, Hàn Thực Sắc có thể ôm Đồng Diêu, đem hắn trở thành cái phích nước nóng thông minh hoàn toàn tự động.

Tỷ như nói, khi cô đá chăn, Đồng Diêu sẽ nhẹ nhàng đem chăn đắp lại cho cô.

Tỷ như nói, sau khi xem phim kinh dị, Hàn Thực Sắc có thể nằm trong lòng Đồng Diêu, an tâm ngủ.

Bởi vì, vừa rồi xem là nữ quỷ, hắn là trước tiên hấp thụ dương khí, nếu thật sự đến đây, Hàn Thực Sắc cũng có thời gian chạy trốn.

Mặc dù có nhiều chỗ tốt như vậy, nhưng đồng thời hai người ngủ chung, cũng có chút không tốt.

Hàn Thực Sắc thích ở trong chăn đánh rắm, sau khi phóng hết, sẽ che che cái mũi, đem chăn mở ra, chính mình chạy đến góc trong, chờ mùi bay hết sẽ trở về.

Nhưng từ khi kết hôn, Hàn Thực Sắc chỉ có thể im ắng như hoa hồng nữ, tiểu thí im lặng mà phóng.

Đồng Diêu thường thường đang xem sách, mũi sẽ bỗng nhiên di chuyển một chút.

Bởi vì hắn ngửi được mùi thối thối.

Sau đó, hắn sẽ thả sách, nhìn về phía Hàn Thực Sắc đang giả vờ không có việc gì bên cạnh: “Ngươi lại vừa thả?”

Hàn Thực Sắc nheo nheo con mắt, hắc hắc ngậy ngậy cười.

“Lần trước đã hứa gì với ta?” Đồng Diêu như rồng mảy.

“Khi phóng...” Hàn Thực Sắc xoay xoay ngón tay, nói: “Phải đi toilet phóng.”

“Vậy ngươi hiện tại làm như thế nào?” Đồng Diêu tiếp tục hỏi.

Hàn Thực Sắc nghĩ nghĩ, rốt cục hạ quyết định, đem chăn mở ra.

Một mùi đặc hơn hướng về phía Đồng Diêu, xông hơi làm hắn choáng váng.

“Lần sau còn dám dong dài, ta liền xông hơi chết ngươi!!!” Hàn Thực Sắc oán hận nói.

Lại một lần, Đồng Diêu đang đọc sách, lại ngửi được mùi thối thối.

Đồng Diêu khoé miệng hơi hơi nhếch lên, tiếp theo, hắn một phen nhấc lên chăn, lấy tốc độ tấn lôi không địch lại gió lốc QQ[1] trùm lên đầu Hàn Thực Sắc.

[1] Tấn Lôi: chương trình download thông dụng của TQ.

QQ: chương trình chat của TQ

Hàn Thực Sắc tự tạo nghiệp chương, liền bị vây chặt trong chăn như vậy, người chính mình mùi thối, thiếu chút nữa liền bị mất mạng.

Về sau, Hàn Thực Sắc không dám ở trong ổ chăn phóng nữa.

4. Học lái xe

Đồng Điều đáp ứng, chỉ cần Hàn Thực Sắc học xong lái xe, hắn sẽ mua cho cô một chiếc xe.

Để đạt được mục tiêu, Hàn Thực sắc bắt đầu nghiêm túc học lái xe.

Mỗi ngày, Hàn Thực Sắc không chỉ chăm chỉ học lý thuyết mà còn chăm chỉ học thực hành.

Hàn Thực Sắc dám nói, cho dù thi vào trường cao đẳng năng cũng chưa từng chăm chỉ như vậy.

Đặc biệt mấy ngày trước khi thi lái xe, dù là ăn cơm thì Hàn Thực Sắc cũng đọc thuộc lòng mấy bí quyết của giáo viên huấn luyện.

Đã muốn tẩu hỏa nhập ma tới nơi rồi.

Hôm nay ngủ đến nửa đêm khuya khoắt, Đồng Điều bỗng nhiên thức dậy.

Bởi vì hắn cảm nhận được tay của Hàn Thực Sắc đang di chuyển xuống bụng dưới của hắn, tình hình là còn muốn xuống nữa.

Chẳng lẽ, bà xã muốn dùng tay giúp hắn giải quyết một lần.

Đồng Điều thả lỏng thân thể, tùy ý Hàn Thực Sắc vuốt ve.

Tay Hàn Thực Sắc, chậm rãi, chậm rãi, đi tới chỗ tiểu Đồng Điều, sau đó, chậm rãi, chậm rãi cầm.

Tiểu Đồng Điều, ngẩn đầu ưỡn ngực rồi

Đồng Điều thở sâu, chuẩn bị hưởng thụ này mất hồn lúc đêm khuya.

Đúng lúc này, Hàn Thực Sắc cầm tiểu Đồng Điều, tàn nhẫn kéo về phía sau.

Đồng Điều thật hít một ngụm khí lạnh, mồ hôi lạnh ứa ra.

Đang định hỏi Hàn Thực Sắc vì sao hăm hại chồng, lại nghe thấy cô nói mơ rằng: “Đôi số, đôi số, mau đôi số đi!!!”

Thì ra, là đem tiểu Đồng Điều thành cần số.

Đồng Điều yên lặng rơi lệ.

5. Con của Sài Sài

Sài Sài bình an sinh ra một cô bé.

Bởi vì vừa mới sinh hạ, ngâm lâu trong nước ối, cho nên bộ dạng của tiểu hài tử không sai biệt lắm so với con khi nhỏ.

Kiều bang chủ lần đầu tiên làm cha, vô cùng cao hứng.

Vì thế, hắn liền bỏ qua toàn bộ quá khứ ân oán, đặc biệt là chấp thuận cho đôi vợ chồng xung khắc với mình là Hàn Thực Sắc cùng Đồng Điều đến thăm con của vợ chồng họ.

Vợ chồng Hàn Thực Sắc rất hào phóng, mua nửa phòng đồ dùng trẻ con đưa tới.

Thấy người ta đối với con gái nhà mình tốt như vậy, Kiều bang chủ có phần ngượng, hắn bỗng cảm thấy, trước đây mình đối xử với vợ chồng họ có chút quá đáng.

Đang lúc Kiều bang chủ định gọt táo cho bọn họ, Hàn Thực Sắc cùng Đồng Điều đi tới giường của trẻ sơ sinh nhìn.

“Oa, Kiều bang chủ, đứa nhỏ thật giống người nha, thật sự là tốt quá!!!” Hàn Thực Sắc nói.

Nghe người khác nói con giống mình, người làm cha trong lòng tất nhiên vui vẻ, Kiều bang chủ cười sung sướng.

“Ta cam đoan, đứa nhỏ này về sau khi lớn, tuyệt đối sẽ phi thường có tiền đồ!!!” Hàn Thực Sắc chắc chắn như đinh đóng cột.

Nghe thấy lời này, Kiều bang chủ cười đến mức miệng không khép lại được.

Này Hàn Thực Sắc nhìn không ra còn có chút nhân tính a.

“Cái đầu không nhỏ, ta xem a, đứa nhỏ này trưởng thành, cái đầu so với ba ba còn to hơn!!!” Hàn Thực Sắc nói.

Kiều bang chủ nhíu mày, này, con gái nhỏ lớn lên có bộ dạng như vậy, cũng không quá tốt đi.

“Đến đến đến, mở quần áo ra cho mẹ nuôi nhìn xem nào... Ai nha, Kiều bang chủ, nguy, nguy, đứa con của người không thấy tiểu kê kê!!!” Hàn Thực Sắc hoa dung thất sắc kêu lên.

“Bà xã, người ta sinh con gái a.” Bên cạnh Đồng Diêu nhẹ nhàng nói.

“Cái gì, con gái? Con gái giống Kiều bang chủ, trời ạ, vậy thật là bi kịch a!!! Đứa nhỏ này, trưởng thành làm sao mà gả được ra ngoài a!!!” Hàn Thực Sắc kêu rên.

Kiều bang chủ: “.....”

6. Mang thai

Đêm đường xá thừa thớt, lúc nào cũng có thể gặp quỷ.

Theo như lý thuyết này thì, sau khi làm tình nhiều rồi, tình trùng đệ đệ cùng trứng muối muối cuối cùng vẫn phải gặp nhau.

Hàn Thực Sắc cùng Đồng Diêu đều có chung nhận thức, chờ kết hôn sau năm năm sẽ có tiểu hài tử.

Bởi vì lúc đó, làm tình cũng đã nhiều rồi, là lúc để nghỉ ngơi một chút.

Cho nên, việc bọn họ phải làm chính là tránh thai.

Bởi vì có vết xe đổ của Sài Sài, bọn họ quyết định vứt bỏ việc tính kỳ an toàn, phương pháp này cũng quá không an toàn, thành thành thật thật mà dùng bao.

Vẫn cứ luôn bình an vô sự.

Có thời gian, Kiều bang chủ công tác có điểm bận rộn, Hàn Thực Sắc liền phụ trách giúp bọn hắn trông con.

Con Kiều bang chủ, nhũ danh kêu Lâm Lâm, hai tuổi rưỡi, là một bé gái mập mập mềm mại.

Hôm nay Hàn Thực Sắc đang ở phòng bếp cho nó ăn trái cây, phát hiện đứa nhỏ này cư nhiên lại có thể nhảy ra chỗ ngăn kéo đầu giường để bao cao su, hơn nữa còn cầm một cây trầm đâm đâm.

Trời ạ, cái này mới gọi là thật sự gây ra tai nạn chết người nha!!!!

Hàn Thực Sắc sắc mặt tái nhợt, vội bắt lấy tay Lâm Lâm hỏi: “Nói cho mẹ nuôi, đây là lần đầu con làm thế này? Nói cho mẹ biết, nói cho mẹ biết, nói cho mẹ biết!!! Con lần đầu tiên làm việc này đã bị mẹ bắt được, đúng hay không?”

Nhưng là, Lâm Lâm cười hi hi lắc đầu, sau đó vươn ra ba ngón tay mập mập, phát âm không rõ nói: “Bón... Bón”

Hàn Thực Sắc muốn té xỉu tại chỗ.

Đây là lần thứ tư Lâm Lâm làm chuyện này, vậy, mấy cái bao mấy bữa trước, đều có thể đã bị thùng đi!!!

Nói cách khác, trong bụng nàng có thể đã có con đi.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Đêm hôm đó, Đồng Diêu về nhà, theo lệ cũ là cởi áo khoác, nói: “Bà xã, đến đây đi, anh cho em chà đạp!!!”

Ai ngờ lại thấy Hàn Thực Sắc ngồi trên bồn cầu gào khóc.

“Làm sao vậy?” Đồng Diêu vội hỏi.

Hàn Thực Sắc khóc đem mọi chuyện toàn bộ nói ra.

“Em mua que thử thai, nhưng mà không dám kiểm tra.” Hàn Thực Sắc nức nở nói.

“Không có việc gì, có ông xã ở đây.” Đồng Diêu an ủi nói: “Con nít cũng rất đáng yêu, không phải sợ, anh nhất định cùng em chiếu cố con mà.”

“Em không phải lo lắng cái này.” Hàn Thực Sắc tiếp tục khóc lóc.

“Yên tâm, anh nhất định sẽ không thừa dịp em mang thai đi ra ngoài phóng đảng.” Đồng Diêu tiếp tục an ủi.

“Em cũng không phải lo nghĩ việc này.” Hàn Thực Sắc còn đang khóc.

“Anh cũng không ghét bỏ em bé.” Đồng Diêu còn đang an ủi.

“Không phải, không phải, không phải việc này.” Hàn Thực Sắc lệ vẫn tuôn không ngừng.

“Vậy, em khóc cái gì?” Đồng Diêu hỏi.

“Em là khóc vì,” Hàn Thực Sắc tiếp tục nức nở: “Nếu như có rồi, đêm nay chúng ta sẽ không thể làm. ... Oa oa, thời kì cấm dục sẽ rất thảm a!!!”

Đồng Diêu: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Phiên ngoại: Cuộc sống sau khi kết hôn (trung)

7. Sự thống khổ lúc mang thai của Hàn Thực Sắc

Bởi vì trò đùa của Lâm Lâm, Hàn Thực Sắc mang thai rồi.

Chiều theo trình độ vận động kịch liệt của hai người trên giường, nếu tiếp tục vận động loại này, đối với thai nhi có ảnh hưởng không tốt.

Cho nên, hai người đành thống khổ quyết định: cấm dục.

“Chúng ta nằm trên giường phải làm cái gì?” Hàn Thực Sắc mệt mỏi hỏi han.

“Nói chuyện phiếm, ngủ.” Đồng Diêu trả lời.

Thực Sắc thở dài: “Ngay cả yêu cũng không thể làm, cuộc sống hôn nhân, thật đúng là nhàm chán.”

“Nhấn nại vài ngày, đến ngày sinh được đứa nhỏ là tốt rồi.” Đồng Diêu an ủi nói.

“Kia, người không thừa dịp ta mang thai, liền ra ngoài ăn vụng đi?” Hàn Thực Sắc híp mắt.

“Yên tâm, ta sẽ đói bụng chờ bữa tiệc lớn của người.” Đồng Diêu đưa ra lời hứa.

Trong thời gian cấm dục, tất cả những đĩa phim bất lương, những đạo cụ bất lương, toàn bộ bị đem gác xó.

Vì không muốn tư tưởng dơ bẩn của mình tràn ra, Hàn Thực Sắc mua về rất nhiều truyện cổ tích, mỗi ngày đều xem, cố gắng muốn thăng hoa tư tưởng của mình.

Nhưng là

Đang đọc truyện Nàng tiên cá, Hàn Thực Sắc hai mắt phát ra tinh quang nghĩ, nếu tiểu hoàng tử cùng tiểu nàng tiên cá cùng nhau, chẳng phải là nhân thú???

Đang đọc truyện Cô bé lọ lem, Hàn Thực Sắc hai lỗ mũi phồng lên mà nghĩ, hoàng tử kia nhất định có bệnh cuồng yêu chân, đêm tân hôn cùng cô bé lọ lem, phỏng chừng là từ chân bắt đầu.

Đang đọc Hoàng tử ếch, Hàn Thực Sắc sẽ vô cùng tà ác cười, thực ra, công chúa hà tất gì phải để ý như thế, đầu lưỡi của ếch, dùng cũng tốt lắm a.

Đang đọc Công chúa Bạch Tuyết, Hàn Thực Sắc nước miếng tí tách nghĩ, nếu như mình là Công chúa Bạch Tuyết vô cùng nào tàn kia, mà trong đó chú lùn thứ nhất là Tom Cruise, chú lùn thứ hai là Johnny Depp, chú lùn thứ ba là Orlando Bloom, chú lùn thứ tư là Wentworth Miller, chú lùn thứ năm là George Clooney, chú lùn thứ sáu là Keanu Reeves, chú lùn thứ bảy là Jude Law... Vậy thì bọn họ có thể ở trong rừng rậm chơi thật sự rất vui.

Cứ như vậy, truyện cổ tích vô cùng thuần khiết bị tư tưởng đen tối của Hàn Thực Sắc làm bẩn.

Hàn Thực Sắc như thế gian khổ nhẫn nại, vì đứa nhỏ trong bụng, cô phải mất đi... Không, là hy sinh thiên tính.

8. Sự thống khổ của Đồng Diêu trong thời gian mang thai

Hàn Thực Sắc tưởng rằng, giữa vợ chồng, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Nói cách khác, Hàn Thực Sắc bởi vì nguyên nhân cơ thể không thể dễ chịu, vậy thì, Đồng Diêu cũng không dễ chịu giống như vậy.

Hàn Thực Sắc cũng không quá lo lắng chuyện Đồng Diêu ăn vụng – trừ phi Đồng Diêu nguyên ý sáng hôm sau ngủ dậy phát hiện tiểu Đồng Diêu ở trong lọ muối dưa.

Làm Hàn Thực Sắc cảm thấy ám ức chính là, Đồng Diêu có một bà vợ bé trời sinh – tay phải của hắn.

Cho dù không có phụ nữ, Đồng Diêu cũng có thể tự lực cánh sinh, cơm no áo ấm.

Bởi vậy, Hàn Thực Sắc bắt đầu chuyên cần kiểm tra công việc.

Mỗi ngày vào ban đêm, lúc Đồng Diêu lén lút lên vào nhà vệ sinh, chuẩn bị phóng ra tinh khí đàn ông, Hàn Thực Sắc sẽ phá cửa xông vào hô lớn: “Không cho phép người giải quyết bằng tay, bằng không, liền đem công cụ của người tịch thu!!!”

Như vậy hai ba lượt, Đồng Diêu đề ý kiến: “Bà xã a, phóng thích thích hợp là cũng có chỗ tốt a, nếu ta nghen lại, sau này không thể hầu hạ người cho tốt được.”

“Ông xã. Không sao đâu, ta tin tưởng vào chất lượng tiểu đệ đệ của người, tuyệt đối sẽ không dễ dàng hỏng như vậy. Kì thực, ta cũng vì cuộc sống hạnh phúc mà nghĩ a, người ngấm lại, nếu người đói bụng đến ăn củ cái trắng là ta, nó sẽ cực kỳ ngọt ngào. Cho nên, chỉ còn cách phiền người nhẫn nại một chút.” Hàn Thực Sắc cũng học ngữ khí an ủi của Đồng Diêu nói: “Nhẫn nại vài ngày, chờ đến khi sinh con là tốt rồi.”

Cứ như vậy, Đồng Diêu cũng bắt đầu cuộc sống nhẫn nại.

Nghe nói, khoảng thời gian Hàn Thực Sắc mang thai, ánh mắt Đồng Diêu mỗi ngày đều là màu đỏ.

9. Hormone đại ác

Bởi vì hoóc-môn biến hoá, tính tình phụ nữ có thai sẽ bất ổn, điểm ấy, ở trên người Hàn Thực Sắc biểu hiện vô cùng nổi trội, cô hơi một tí là khóc, hừ ngốc người xung quanh.

Có một ngày, Sài Sài đến thăm cô, ai dè vừa ngồi xuống, Hàn Thực Sắc liền “Oa” một tiếng khóc.

Nguyên nhân là: “Vì cái gì bụng may phẳng phiu như vậy, của tao bụng liền như cái thùng phuy a?”

Sài Sài (nói thầm trong bụng): “.....Please, đại tỷ, mày mang thai nha.”

Lại có một ngày, Hàn Thực Sắc cùng Sài Sài ra ngoài chơi, thấy Kiều bang chủ, lại “Oa” một tiếng bắt đầu khóc.

Nguyên nhân là: “Vì sao người lại sinh con gái, vì sao con gái lại có bộ dạng rất giống người a?”

Kiều bang chủ (nói thầm trong bụng): “..... Liên quan tới cái rắm người a.”

Mà người bị hại khổ nhất, chính là người bên cạnh Hàn Thực Sắc, Đồng Diêu.

Có một ngày, Đồng Diêu trở về nhà muộn hơn so với bình thường, Hàn Thực Sắc “Oa” một tiếng lại khóc: “Người nhất định cùng người phụ nữ khác ăn vụng!!!”

Đồng Diêu vội vàng giải thích: “Không phải, ta là cùng khách hàng bàn chuyện làm ăn, đều là một đám đàn ông.”

Nói chưa dứt lời, Hàn Thực Sắc khóc lớn hơn: “Thì ra, người vì ta mang thai, liền biến thành đầu cấm vận năng.”

Đồng Diêu: “.....”

10. Đứa nhỏ ra đời rồi

Sau khi nhin mấy tháng, cuối cùng hai người cũng nhìn thấy ánh sáng mặt trời, Hàn Thực Sắc lâm bồn.

Trong quá trình sinh, Đồng Diêu một mực ở bên cạnh nắm tay Hàn Thực Sắc, vì nàng hăng hái cổ động.

Ở phòng sinh giày vò suốt hai giờ, Hàn Thực Sắc lúc sáng sớm sinh ra một đứa con trai.

Y tá đem đứa nhỏ lau sạch, liền ôm đến, đưa cho hai người xem, có thể tưởng tượng đây là một bức tranh áp áp vô cùng.

Nhưng là, Hàn Thực Sắc cùng Đồng Diêu cũng không có nhìn mặt đứa nhỏ đầu tiên, mà lại nhìn đối phương, thâm tình chân thành mà trăm miệng một lời nói một câu.

“Rốt cục, có thể yêu yêu rồi.”

“Loảng xoảng” toàn bộ bác sĩ, y tá ngã xuống đất không dậy nổi.

Sau khi sinh xong, Hàn Thực Sắc ở cữ, giảm béo, bồi bổ cơ thể, cuối cùng cũng xong ba tháng.

Khi bác sĩ hiểu được vấn đề mà nói thẳng cô có thể tiếp tục sinh hoạt vợ chồng, Hàn Thực Sắc kích động tới phát khóc.

Ngay buổi tối hôm đó, Hàn Thực Sắc mặc bộ đồ ngủ khiêu gợi nhất của mình, nằm ở trên giường lộ ra đùi cùng nửa bộ ngực sữa, chuẩn bị cùng Đồng Điều đại chiến ba trăm hiệp.

Mà Đồng Điều, cũng đói bụng hơn nửa năm, bụng đói kêu vang, thấy tư thế này làm sao nhẫn được.

Hàn Thực Sắc đúng là cùi cọng thêm xăng, Đồng Điều lại lửa cháy hừng hực, hai người giống như mãnh thú ở trên giường lăn lộn.

Sau đó, tại thời điểm muốn đi vào, bên giường trẻ con phát ra tiếng khóc.

Tiếng khóc rung trời, giống như có người cầu mong hấn.

Hàn Thực Sắc cùng Đồng Điều vội đi xem, nhưng không thấy cái gì ngoài ý muốn, vì thế, bọn họ đem đứa nhỏ bồng ngủ xong, lại lên lút đi đến trên giường, tiếp tục bắt đầu vận động.

Ai ngờ, vừa muốn tiến vào, lại khóc nữa rồi.

Lần này khóc, giống như có người muốn đoạt đi trinh tiết của hấn.

Hàn Thực Sắc cùng Đồng Điều khăn trương tách ra, nói cũng kỳ quái, hai người vừa mới làm vậy, đứa nhỏ sẽ không khóc.

Đợi năm phút đồng hồ, Đồng Điều liền lặng lẽ đề lên người Hàn Thực Sắc, chính là mới vừa động một cái, đứa nhỏ liền khóc.

Vậy là, mặc kệ đứa nhỏ đang ngủ rất im lặng, chỉ cần hai người chuẩn bị vận động, hấn sẽ oa oa khóc lớn.

Vì thế, Hàn Thực Sắc cùng Đồng Điều chỉ có thể khóc, thuần khiết mà ngủ một đêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Phiên ngoại: Cuộc sống sau khi kết hôn (hạ)

11. Vấn đề tên gọi

Sinh đứa nhỏ sẽ phải lựa chọn tên.

Việc chọn tên thật là vô cùng quan trọng, không qua loa được, kết quả là, Hàn Thực Sắc cùng Đồng Điều động viên tất cả những người quen biết giúp họ đặt tên con.

Người thứ nhất hỏi chính là Kiều bang chủ.

Kiều bang chủ lạnh lùng nói: “Kêu Đồng Dương Hi đi.”

Hàn Thực Sắc lẩm bẩm nhớ kỹ: “Đồng Dương Hi, Đồng Dương Hi, Đồng Dương Hi... Con dâu nuôi từ bé[1], a, Kiều bang chủ, người rất không phúc hậu, như thế nào có thể làm cho con trai ta gọi là con dâu nuôi từ bé chứ?”

[1] Đồng Dương Hi và Đồng dưỡng tức (con dâu nuôi từ bé) là đồng âm trong tiếng trung.

Kiều bang chủ tiếp tục lạnh lùng thốt: “Vậy người còn nói con gái ta có bộ dạng lớn lên là một tràng bị kịch?”

Hàn Thực Sắc cẩn thận nói: “Nhưng... Ta nói chính là lời thật lòng a.”

Nói xong, thừa dịp Kiều bang chủ rút súng liền nhanh chóng bỏ chạy.

Người thứ hai hỏi chính là Sài Sài.

Sài Sài suy nghĩ một chút, nói: “Dứt khoát, kêu Đồng Đồng đi, tên rất dễ gọi.”

Hàn Thực Sắc lắc đầu: “Quá đơn giản đi.”

Sài Sài nhún vai: “Dù sao con gái của tao cũng đã chính thức đưa nó vào hộ khẩu, đã kêu Lâm Lâm, rất đơn giản. Làm gì đem thời gian lãng phí vào việc đặt tên chứ, còn không bằng đi ngủ.”

Hàn Thực Sắc thở dài lắc đầu: “Con gái mày sau khi lớn lên nhất định sẽ hận mày.”

Người thứ ba và thứ tư hỏi chính là cha mẹ Hàn Thực Sắc.

Đinh Mẫn Quân nói: “Dứt khoát kêu Đồng Tử đi, con trai của Đồng Điều nha, ý nghĩa sâu xa a.”

Hàn Thực Sắc rùng mình: “Vậy nếu sinh con gái, chẳng phải là sẽ kêu Đồng Nữ?”

Hàn Trúc có cái nhìn của chính mình: “Đừng nghe mẹ con nói lung tung, gọi như vậy sao được. Đây chính là cháu ngoại của chúng ta, tên nhất định phải có khí phách, phải trấn áp được người khác, muốn cho người khác vừa nghe liền vĩnh viễn nhớ rõ... Cho nên ý tứ của ta là, dứt khoát kêu Đồng Trinh đi.”

Lần này là đưa con trong lòng Hàn Thực Sắc rùng mình một cái.

Về sau, chỉ cần Hàn Thực Sắc nói muốn đi nhà ông bà ngoại, nhóc con sẽ oa oa khóc lớn, như là đem hấn đi vào miệng hổ vậy.

Cuối cùng, vẫn là Hàn Thực Sắc cùng Đồng Điều tự nghĩ tên.

“Đồng Phương Bất Bại?”

“Đồng Nhan Bất Lão?”

“Đồng Tom?”

“Còn Đồng Mary thì sao?”

Mỗi lần nghe cha mẹ đưa ra một cái tên, đứa nhỏ trên giường sẽ run rẩy.

Tự hỏi một tháng, hai người vẫn chọn dùng phương pháp đơn giản nhất - lấy họ của cha mẹ.

Cho nên, tên con trai của họ là Đồng Hàn.

12. Bú mẹ

Để đưa con khoẻ mạnh, Hàn Thực Sắc quyết định dùng sữa mẹ nuôi nấng.

Khẩu vị của con trai không tồi, mỗi lần đều có thể uống rất nhiều.

Mà khi Hàn Thực Sắc cho ăn thì Đồng Điều sẽ ở bên cạnh quan sát, làm một bộ mặt rất thánh thiện, trên môi là nét cười ấm áp.

Nhưng là hôm nay, khi hấn lần nữa làm như vậy, Hàn Thực Sắc lại đánh vỡ sự thánh khiết của hấn.

Bởi vì nàng nói: “Muốn hay không tự mình cảm thụ?”

“Được.” Đồng Điều lưu manh cười, tiếp theo đi đến bên người nàng, cả người cúi xuống, ra vẻ hôn một cái, sau đó chặc lưỡi nói: “Hương vị cũng không tệ lắm.”

Lời nói vừa xong, hai người nhìn nhau cười.

Nhưng cười cười, lại bỗng nhiên phát hiện một đạo ánh mắt.

Quay đầu, bọn họ trông thấy cặp mắt đen nhỏ như quả nho của con trai đang lẳng lặng nhìn chằm chằm.

“Nó... Giống như trách cứ ta đoạt đồ ăn của mình.” Đồng Điều nói.

“Làm sao có thể? Đầu nó còn không to bằng lòng bàn tay ta, làm sao suy nghĩ được nhiều như vậy?” Hàn Thực Sắc khuyên ông xã an tâm.

Nhưng kế tiếp, Đồng Hàn lại làm ra một loạt hành động kỳ quặc.

Mỗi khi Đồng Diêu đưa con trai đi tiểu, thì tiểu kê kê của Đồng Hàn sẽ phi thường chuẩn xác mà đem nước tiểu bắn vào người hán.

Mỗi khi Đồng Diêu trêu đùa hai má con trai, Đồng Hàn sẽ quay đầu, cắn vào ngón tay cha nó.

Mỗi khi Đồng Diêu ôm con trai, dỗ cho nó ngủ, Đồng Hàn sẽ vô cùng hợp tác mà ới sữa lên quần áo của cha nó.

Mỗi khi Hàn Thực Sắc đem con trai ôm vào lòng, nhấc áo lên cho bú sữa, Đồng Hàn vừa ngậm bộ ngực của mẹ nó, một đôi hắc tinh thì lại cảnh giác mà nhìn chăm chăm cha nó bên cạnh.

Thấy tình trạng này, Hàn Thực Sắc rốt cục thở dài: “Được rồi, ta tin, hán quả nhiên đang trả thù nguoi đoạt đồ ăn của mình.”

Đồng Diêu: “.....”

Từ đó về sau, chỉ cần Đồng Hàn bú sữa, Đồng Diêu liền không dám tới gần.

13. Đồng Hàn bắt nạt người

Trần Băng Băng là giáo viên của nhà trẻ mẫu giáo, hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên, đến nhận một đám học sinh mới.

Trần Băng Băng liếc mắt một cái liền phát hiện trong đám có một bé trai vô cùng xinh đẹp – Đồng Hàn.

Da thịt vô cùng mịn màng, đôi mắt đen như hột nhãn, lông mi cong, dài, dày, mũi cao thẳng, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, còn có một đầu tóc hơi xoắn tự nhiên, nhìn qua một cái liền khiến người ta yêu thương.

Đang lén lút đánh giá, Trần Băng Băng đột nhiên phát hiện có một bé trai to con trong lớp là Ưông Thư Hàm đi đến bên cạnh Đồng Hàn, đột nhiên ra tay, đem Đồng Hàn đẩy ngã trên mặt đất.

Trần Băng Băng sợ hãi thiếu chút nữa kêu thành tiếng, vội đi lên giữ gìn chính nghĩa.

Ưông Thư Hàm vừa thấy cô giáo đến đây, lập tức di chuyển hai chân béo múp, nhanh như chớp chạy mất.

Trần Băng Băng vội nâng Đồng Hàn dậy, nhanh chóng hỏi: “Hàn Hàn không có việc gì chứ, có chỗ nào đau, mau nói cho cô?”

Đồng Hàn nhẹ lắc đầu, cắn môi, nước mắt cơ hồ sẽ trào ra.

Thấy tình trạng này, tâm Trần Băng Băng tan nát, một tay đem Đồng Hàn ôm vào trong ngực, nói: “Ngoan, không có việc gì, đợi lát nữa cô sẽ đi phê bình Ưông Thư Hàm.”

“Cám ơn cô.” Đồng Hàn thanh âm non nớt, làm cho tâm Trần Băng Băng mềm nhũn.

Hôm nay lúc tan học, Hàn Thực Sắc tới đón con trai, nghe thấy Trần Băng Băng nói việc này, trong mắt có điểm không thể tin.

Con trai nàng bị khi dễ?

Hán không đi khi dễ người khác là đã tốt lắm rồi.

Trên đường đi về nhà, vừa nhớ tới chuyện đó, Hàn Thực Sắc liền nhìn thấy một bé trai to con đứng trước mặt, chỉ vào con trai mình nói: “Họ Hàn kia, đều đã bốn năm tuổi, còn muốn mách cô giáo, người thật mất mặt, có bản lĩnh, người cùng ta đánh một trận!”

Hàn Thực Sắc vô cùng buồn bực.

Vị bạn nhỏ không có văn hoá này, con trai nàng rõ ràng họ Đồng mà.

Đồng Hàn giống như là không có nghe thấy, tiếp tục lúi lét kéo mẹ đi về.

Ưông Thư Hàm tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn Đồng Hàn đi qua mình, bỗng nhiên đuổi tay, muốn đánh hán.

Nhưng là Đồng Hàn phi thường bình tĩnh, đưa nắm tay đến phía trước, tiếp theo Ưông Thư Hàm gục trên mặt đất, giống như cục thịt nhỏ, kêu cầu nhàu mà rời đi.

Sau đó, Đồng Hàn tiếp tục lúi lét kéo mẹ đang tròn mắt há hốc mồm trở về nhà.

Buổi tối, Hàn Thực Sắc đem chuyện ấy nói cho Đồng Diêu.

Đồng Diêu đi tới ngồi cạnh con trai trên ghế sofa xem phim “Hy Dương Dương và Hôi thái lang”, hỏi: “Hôm nay, con để cho bạn học kia đẩy ngã?”

Đồng Hàn gật đầu.

“Là vì làm cho cô giáo thương xót con?” Đồng Diêu tiếp tục hỏi.

Đồng Hàn tiếp tục gật đầu.

“Như vậy, con có thể nhào vào trong lòng cô giáo, ước lượng bộ ngực của cô giáo?”

Hiếu con chỉ có cha, Đồng Hàn vẫn cứ gật đầu.

Sau đó, Đồng Hàn quay đầu, hướng Đồng Diêu nói: “Ba ba, bộ ngực cô giáo là cúp D đó.”

Đồng Diêu có chút đăm chiêu gật đầu: “So với mẹ con ước chừng lớn hơn hai bậc.”

“Bình bình” hai tiếng trầm đục, trên sô pha hai cha con bị cái xoong đập thật mạnh vào ót.

“Tối nay, hai người các người đi bảo cô giáo cúp D kia nấu com cho ăn đi.” Hàn Thực Sắc nói xong, xoay người, bọc mình ra ngoài ăn.

Đồng Diêu, Đồng Hàn: “.....”

14. Thanh mai trúc mã

Đồng Hàn cùng Lâm Lâm đúng là thanh mai trúc mã.

Nhưng là, tình cảm giữa hai đứa hình như là không tốt như vậy.

Nguyên nhân là ở cha mẹ hai người thường xuyên ở sau lưng giáo huấn tư tưởng của chính mình.

Kiểu bang chủ thường ở sau lưng Hàn Thực Sắc nói với Lâm Lâm: “Con gái a, Đồng Hàn kia, quả thực tập hợp những điều không bình thường của cha mẹ, đúng là một nhóc không bình thường, con ở với nó lâu rồi, khẳng định cũng sẽ không bình thường, cho nên, nghe lời ba ba, rời xa gia đình không bình thường đây đi.”

Hàn Thực Sắc thường sau lưng Kiểu bang chủ nói với Đồng Hàn: “Con trai a, Lâm Lâm tuy rằng bây giờ bộ dạng khá ái, nhưng là con không cảm thấy khuôn mặt nó, càng ngày càng giống ba ba mình sao? Nếu con hiện tại cùng nó nảy sinh tình cảm, vậy lúc lớn lên, con sẽ cùng một người con gái giống chú Lâm đi ngủ, vậy rất khủng bố a.”

Bởi vậy, dưới sự thôi miên của cha mẹ, hai người tương đối không vừa mắt đối phương.

Có một lần, hai nhà gặp nhau, hai bạn nhỏ phải chơi chung với nhau.

Lâm Lâm từ trên xuống dưới đánh giá Đồng Hàn, khinh thường nói: “Khi gầy còm.”

Đồng Hàn nhẹ nhàng liếc qua Lâm Lâm nói: “Nữ lực sĩ.”

“Ngươi là Phong hòa luân.”

“Ngươi là Hôi thái lang.”

“Ngươi là Ultraman!”

Tranh cãi một hồi, Lâm Lâm bắt đầu dùng đòn sát thủ của mẹ nó, lấy ra một cục gạch từ những luống hoa bắt đầu ném vào Đồng Hàn.

Đồng Hàn cũng sử dụng đòn sát thủ của cha nó, đem Lâm Lâm đẩy ngã.

Liên như vậy, hai đứa đánh lẫn nhau, cuối cùng đánh điên rồi, bắt đầu túm lấy nhau, ở sà nhà lăn qua lăn lại.

Trong quá trình này, hai đứa công kích điểm yếu của đối phương.

Ý tứ chính là, hai điểm phía trên và một điểm phía dưới.

Khi người lớn phát hiện ra, quần áo đã bị đối phương xé sạch bóng.

Ba điểm đều lộ ra.

Tuy rằng, một đứa năm tuổi, một đứa ba tuổi, cũng không có gì để nhìn.

Nhưng mà, chuyện này, cứ như vậy truyền ra, cũng gây ra ảnh hưởng rất lớn.

15. Đồng phục hấp dẫn

Đồng Diêu từng nói với Hàn Thực Sắc: “Ngươi cả ngày mặc áo blouse trắng, quả thực chính là đồng phục quyền rũ.”

Hàn Thực Sắc nguyên bản nghĩ là Đồng Diêu nói giỡn.

Nhưng quả sinh nhật năm nay, Đồng Diêu cư nhiên muốn nàng mặc đồng phục cảm đồ.

Nguyên văn hán nói là: “Ta còn chưa đến phòng khám chỗ ngươi làm đâu.”

Hàn Thực Sắc vỗ ngực nói: “Trưa hôm nay, đến phòng khám chỗ ta, ta đền bù cho ngươi miễn nguyên.”

Đồng Diêu đúng hẹn tới, quả nhiên thấy Hàn Thực Sắc mặc áo khoác trắng, ngồi ở trên bàn đợi mình.

Tuy bên ngoài là áo blouse trắng, nhưng Hàn Thực Sắc mặc bên trong là nội y gọi cảm, thêm tất chân đen, còn giày cao gót đen nữa.

Gần đây bởi vì Đồng Hàn rất thích không có việc gì liền đi ngủ với hai người, nên bắt đắc dĩ bọn họ trên giường vận động số lần giảm đi, vì vậy, Đồng Diêu vừa nhìn thấy cảnh này, ngay lập tức tiến lên, đem Hàn Thực Sắc để dưới thân.

Hai người xúc cảm mãnh liệt, thiếu chút nữa đem phòng khám bốc hoả.

“Thế nào?... Sinh nhật... Quả sinh nhật... Năm nay... Có, có thoả mãn không?” Hàn Thực Sắc vừa nồng nhiệt hôn, vừa hỏi.

“Đương nhiên, bà xã... Đáng vóc của ngươi... Càng ngày càng tốt.” Đồng Diêu vội vã gỡ thủ đoạn với Hàn Thực Sắc.

Hàn Thực Sắc nghe như vậy rất thoả mãn, lúc này cũng không còn chừng mực, bắt đầu triển khai thêm một bước quyền rũ.

Ai ngờ, đang lúc hai người muốn đi vào chủ đề chính thì đột nhiên vang lên “Bình bình” tiếng đập cửa.

“Ai vậy?” Hàn Thực Sắc cả kinh.

“Ta.” Cư nhiên lại là thanh âm của lão viện trưởng.

“Viện trưởng, có chuyện gì sao? Đợi lát nữa ta đến phòng làm việc của ngươi nói đi.” Hàn Thực Sắc cũng không dám cho lão viện trưởng biết Đồng Diêu ở đây, bằng không, hấn nhất định sẽ lấy cớ nàng hẹn hò trong thời gian làm việc mà trừ tiền thưởng, không chỉ có như thế, không chừng còn muốn thông báo toàn bệnh viện.

Hàn Thực Sắc hiện tại hối hận, mấy bữa trước cô ngăn vạ lần không nên đem đĩa ghi hình lúc kích tình của Lão viện trưởng và bà đi quét dọn rao bán khắp nơi.

Này không phải là, lão viện trưởng đến trả thù cô sao.

“Hàn Thực Sắc ngươi đến tốt cùng làm cái gì? Phòng khám là nơi thần thánh để cứu giúp người, há để cho ngươi lên lút ở bên trong làm điều bất lương a? Mở cửa nhanh!” Lão viện trưởng đem cánh cửa đập mạnh hơn.

“Ta không có!” Hàn Thực Sắc cái khó ló cái khôn, cãi: “Ta đang khám bệnh! Ta chính là đang làm chuyện cứu người.”

Lão viện trưởng không dễ dàng bị lừa như vậy: “Tốt lắm, nếu là chuyện quang minh chính đại, ngươi mở cửa ra, cho ta nhìn, làm cho ta xem một chút!”

Hàn Thực Sắc bắt đắc dĩ, chỉ có thể đem Đồng Diêu nhanh chóng kéo đến bàn giải phẫu phía sau bình phong nằm, chính mình sửa sang lại quần áo, sau đó không tình nguyện ra mở cửa.

Lão viện trưởng vừa vào cửa chạy nhanh tới phía sau bình phong, chỉ vào Đồng Diêu: “Đồng chí Hàn Thực Sắc, đây rõ ràng là ông xã của ngươi a!”

Hàn Thực Sắc hợp tình hợp lý trả lời: “Ông xã ta cũng là người, hấn cũng sẽ sinh bệnh, cũng có thể trở thành bệnh nhân của ta!”

Lão viện trưởng tròn mắt đảo tròn, lập tức nói: “Kia, hấn tại sao không có đăng kí? Tại sao không có bệnh án? Hàn Thực Sắc đồng chí, ngươi lấy việc công làm việc tư?”

Hàn Thực Sắc đem thất lung xoa, nói: “Ngươi không phải cũng thế sao, con trai của em gái của chú họ của bà đi quét dọn vệ sinh đến bệnh viện chúng ta làm phẫu thuật, ngươi một bút vung lên, nói là miễn phí, đây là ông xã của ta, càng nên miễn phí chứ!”

Lão viện trưởng bí thế, thiếu chút nữa nghẹn, qua hồi lâu, hấn bỗng nhiên trong mắt sáng ngời, nói: “Hàn Thực Sắc đồng chí, lão công ngươi là tới làm cái gì?”

“Cắt bao quy đầu.” Hàn Thực Sắc nói.

“Tốt lắm, tốt lắm” Lão viện trưởng cười đến giống như một con cáo: “Ta hôm nay ở chỗ này, nhìn ngươi cắt, ngươi nếu như không cắt... Ha ha ha ha, ta liền thông báo toàn viện!”

Nghe vậy, Hàn Thực Sắc cả người đỏ mồ hôi lạnh.

Thông báo toàn bộ bệnh viện, thông báo toàn bộ bệnh viện, thông báo toàn bộ bệnh viện.

Thanh danh vốn đã không quá tốt của nàng, tuyệt đối sẽ không chịu được sự bôi nhọ này.

Cho nên –

Hàn Thực Sắc trong mắt nổi lên một đạo hàn quang.

Đồng Diêu, chỉ có thể ưỡn khuỷu người.

Tiếp theo, nàng liền nhanh chóng cởi quần ông xã nhà mình.

“A!!!” một tiếng kêu thảm thiết, vào giữa buổi trưa ở bệnh viện nam XX vang lên.

Đây chỉ có thể dùng một chữ thảm đến để hình dung trọn vẹn a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Phiên ngoại về Ôn Phủ Mịch: Phủ Mạc Tịch Mịch (Xoa dịu cô đơn) (1)

Lần đầu tiên Ôn Phủ Mịch chú ý tới Hàn Thực Sắc, là vào thời điểm huấn luyện quân sự.

Hắn nằm trên bãi cỏ, hai tay gối ra sau đầu, đôi mắt đẹp híp lại, nhìn bầu trời.

Ánh mặt trời có chút chói mắt, tầm mắt dâng lên một màn sương mù mịt.

Nhìn nhìn một lúc, Ôn Phủ Mịch bỗng nhiên cảm thấy có chút yên tĩnh – Người bạn tốt Đồng Diêu bởi vì không muốn bị mọi người hiểu lầm có mối tình brokeback với mình đã im lặng rất lâu rồi.

Ôn Phủ Mịch ghé mắt nhìn lại, phát hiện ánh mắt của Đồng Diêu đang dừng trên người một nữ sinh đang ngồi dưới gốc cây phía đối diện.

Nữ sinh kia, chính là Hàn Thực Sắc.

Khi đó, Ôn Phủ Mịch đối với cô cũng không có cảm giác gì đặc biệt, trong mắt hắn, Hàn Thực Sắc nhìn qua rất thoải mái, không khiến người khác chán ghét.

Chỉ thế thôi.

Cô chẳng qua chỉ là một người bạn học cùng lớp.

Cho nên, Ôn Phủ Mịch chỉ nhìn thoáng qua, rồi một lần nữa nằm trên mặt cỏ.

Ánh mắt híp lại, giống như đang ở trong nước, hình ảnh xung quanh bắt đầu không ổn định.

Giống như lúc hắn sáu tuổi bị rơi vào hồ nước lần đó.

Trí nhớ có chút mơ hồ, Ôn Phủ Mịch chỉ nhớ rõ lúc ấy cả người mình đều ở dưới mặt nước, bởi vì quá sợ hãi, hắn thậm chí đã quên mất phải giẫy giụa, chỉ nhìn thấy rất nhiều thủy sinh còn có sinh vật phù du chuyển động trước mắt mình.

Màu xanh lục, đó là tất cả những gì Ôn Phủ Mịch đã nhìn thấy ở dưới nước.

Khi đó hắn còn chưa hiểu được chữ “chết” là gì, nhưng cảm thấy hốt hoảng, bản thân mình giống như sắp đi đến một nơi nào khác.

Ôn Phủ Mịch đi theo một đám bạn đến bờ hồ này, nước ở nơi này cũng không sâu lắm, nhưng cũng rất dễ dàng khiến một đứa trẻ chết đuối.

Vì vậy, người lớn rõ ràng đã năm bảy lượt cấm bọn họ không được đến nơi này chơi.

Nhưng hôm nay, Ôn Phủ Mịch đang trên đường mua mấy con nòng nọc, muốn mang về nhà nuôi, nhưng túi nylon đựng nòng nọc lại bị rò nước.

Ôn Phủ Mịch chỉ có thể đi đến bờ hồ, lấy thêm nước rồi tiếp tục lên đường.

Nhưng lúc hần ngồi xổm xuống, cũng không biết làm sao, thân thể bỗng mất thăng bằng, cứ như vậy rơi xuống nước.

Trừ tiếng động trong trẻo lúc mới rơi xuống nước, tiếp theo, toàn bộ thế giới của Ôn Phủ Mịch liền biến thành một màu xanh lục.

Màu xanh của sự tĩnh lặng.

Tất cả sự vật trước mắt, đều chậm rãi chuyển động, giống như thời gian đang chậm lại.

Ôn Phủ Mịch cảm thấy rất khó chịu, hần không thể hô hấp, cả người giống như bị một thứ gì đó không biết tên dồn nén, cực kì khó chịu.

Đến khi sự chịu đựng đến giới hạn, hần cuối cùng cũng há miệng ra, nước mãnh liệt chảy vào trong cơ thể hần, muốn làm thân thể hần căng nứt ra.

Sợ hãi cùng thống khổ, tràn ngập vào cảm quan của đứa trẻ Ôn Phủ Mịch.

Ngay tại thời điểm đó, bỗng nhiên có một lực lượng nắm vào bả vai của Ôn Phủ Mịch kéo hần vào bên bờ hồ.

Luồng lực lượng kia cũng không lớn, nhưng lại rất kiên định, làm cho trái tim đang đập kịch liệt của hần, nháy mắt ổn định xuống.

Do ở trong nước ngâm đã lâu nên Ôn Phủ Mịch cũng mất đi sức lực, hần chỉ có thể nằm trong ngực người đó, mặc cho mình bị kéo tới bên bờ kia sạch sẽ ấm áp.

Như trải qua một thời gian rất dài, thân thể của hần cuối cùng cũng thoát khỏi mặt nước.

Sau đó, người cứu hần thở hổn hển gọi tên hần: “Phủ Mịch, Ôn Phủ Mịch... Tỉnh tỉnh, người mau tỉnh lại đi a!”

Toàn bộ sức lực của Ôn Phủ Mịch đều tập trung tại mí mắt, khó khăn lắm mới mở ra được.

Sau đó, hần nhìn thấy một gò má thanh tú xinh đẹp.

An Hinh.

Là An Hinh lúc chín tuổi.

Ôn Phủ Mịch nhỏ tuổi lúc đó chỉ có thể suy nghĩ đến mức này, bởi vì sau đó, hần liền hôn mê bất tỉnh.

Chuyện sau đó, Ôn Phủ Mịch nghe cha mẹ kể lại: Người lớn nghe tin chạy tới, đưa hần vào bệnh viện, bác sĩ nói, nếu ra khỏi nước trễ hơn một phút, có lẽ giờ này mạng nhỏ của hần đã bị Diêm vương mang đi.

Ở bệnh viện theo dõi hai ngày, xác định không có di chứng gì, bác sĩ mới để Ôn Phủ Mịch xuất viện.

Sau ngày đầu tiên xuất viện, mẹ Ôn Phủ Mịch liền dẫn hần đến gặp An Hinh nói lời cảm ơn.

Ngày đó, An Hinh mới học xong lớp học thêm văn ở trường, trên đường về nhà nhìn thấy mấy đứa trẻ ở đại viện nhà mình bên kia đang oa oa khóc lớn, chạy tới nhìn, phát hiện Ôn Phủ Mịch đang chìm xuống.

Cô bé cũng không suy nghĩ nhiều, cứ như vậy nhảy xuống, cứu Ôn Phủ Mịch lên.

Mặc dù là mùa xuân, nhưng nhiệt độ nước trong hồ cũng rất thấp, vì vậy, An Hinh sau khi cứu Ôn Phủ Mịch lên, bản thân cũng sốt cao.

Đến nhà An Hinh, mẹ Ôn Phủ Mịch liền cùng mẹ của An Hinh ở trong phòng khách nói chuyện, hai người đuổi Ôn Phủ Mịch vào bên trong thăm An Hinh một chút.

Ôn Phủ Mịch gõ một cái vào cửa phòng An Hinh, sau khi nghe thấy bên trong truyền tới tiếng ngạt mũi nòng nọc đậm “Vào đi”, mới đẩy cửa ra, bước vào.

Căn phòng của An Hinh bố trí rất đẹp, ngăn nắp mà đơn giản, giữa sàn nhà có một tấm thảm lông bằng nhung, giẫm lên cảm giác mềm mại, vô cùng thoải mái.

Lúc ấy, An Hinh đang ngồi ở trước bàn đọc sách làm bài tập, quay đầu thấy Ôn Phủ Mịch, nở nụ cười, vẫy tay, nói: “Em không sao chứ?”

“Ừ.” Ôn Phủ Mịch gật gật đầu.

“Tùy ý ngồi đi, chị làm xong mấy đề toán này sẽ cùng em nói chuyện.” An Hinh nói xong, xoay người nghiêm túc làm bài tập.

Ôn Phủ Mịch không có chuyện gì làm, sau khi quan sát cẩn thận căn phòng xong, hắn đi tới trước bàn đọc sách, lặng lẽ nhìn sách giáo khoa của An Hinh.

Chữ phía trên, hắn có rất nhiều chỗ còn không biết.

Nhưng mà... An Hinh đều biết tất cả, thật là lợi hại.

Thật ra, An Hinh ở trong viện của bọn họ, rất nổi tiếng, người mẹ nào cũng lấy cô ra để dạy dỗ con mình.

“Con xem An Hinh người ta, học giỏi, lại nghe lời, còn là đại đội trưởng của lớp, năm nào cũng là học sinh giỏi, đâu có giống như con!!!”

Thật ra thì, Ôn Phủ Mịch rất hâm mộ An Hinh, là do trên cánh tay nàng đeo dấu hiệu đại đội trưởng.

Một, hai, ba, ba đường viền đỏ, thật lợi hại.

Nhưng một khi An Hinh về nhà, luôn đem con dấu kia cời xuống, căn bản không có ý tứ khoe ra.

Không giống như Hoàng Na Na cùng lớp với An Hinh, chẳng qua cũng chỉ là một tiểu đội trưởng, vậy mà cả ngày đều đeo cả đồng danh hiệu, nghe nói lúc ngủ cô ta cũng để trên áo.

Tóm lại, An Hinh trong mắt đám nhỏ bọn họ, là người được ngưỡng mộ.

Đang suy nghĩ, An Hinh chợt hắt hơi một cái, tiếng động kia làm Ôn Phủ Mịch hết hồn.

An Hinh rút khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau lau cái mũi.

“Chị đang ồm?” Ôn Phủ Mịch hỏi.

Thật ra hắn cũng biết, An Hinh vì cứu mình nên mới bị ồm, mà mẹ Ôn Phủ Mịch cũng đã dặn dò hắn mãi, gặp An Hinh nhất định phải nói lời cảm ơn tới người ta.

Nhưng Ôn Phủ Mịch lại ngượng ngùng nói ra.

An Hinh lau lau cái mũi xong, cái mũi thanh tú bị ma sát đến hồng hồng, ánh sáng chiếu vào da thịt tuyết trắng, có một kiểu non nớt đáng yêu.

Ôn Phủ Mịch liên tục nhìn chăm chú vào mặt cô, bỗng nhiên cảm thấy, An Hinh dường như còn xinh đẹp hơn so với chị em họ của mình.

Cô vẫn luôn luyện tập ba lê, tay chân tinh tế, lưng luôn thẳng tắp.

Ôn Phủ Mịch mỗi lần nhìn thấy tiểu tiên nữ trong truyện thiếu nhi, cũng sẽ tự nhiên tưởng tượng ra hình dáng An Hinh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Súc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Phiên ngoại về Ôn Phủ Mịch: Phủ Mạc Tịch Mịch (Xoa dịu cô đơn) (2)

Lúc này, Ôn Phủ Mịch ngửi thấy được một mùi hương nhẹ nhàng.

Men theo hương hoa, hắn nhìn thấy một chậu hoa đặt trên bệ cửa sổ.

Lá cây màu xanh pha chút vàng nhạt, mang theo một mùi hương nhẹ nhàng, duyên dáng như ngọc.

“Đó gọi là hoa lan.” An Hinh thấy Ôn Phủ Mịch vẫn nhìn chậu hoa kia, liền đoán chừng nói: “Người có thích không? Tặng cho người.”

Ôn Phủ Mịch lắc đầu một cái, hắn chẳng qua chỉ cảm thấy, chậu hoa này, đặt trong phòng của An Hinh rất thích hợp.

“Người năm nay có phải chuẩn bị đi học?” An Hinh hỏi.

“Ừ.” Ôn Phủ Mịch thu lại ánh mắt đang đặt trên chậu hoa kia.

“Vậy, ta lại dạy ngươi mấy chữ trước nha.” An Hinh ngồi ở trên cái giường nhỏ của mình, vỗ vỗ bên người, ý bảo Ôn Phủ Mịch ngồi xuống.

Ôn Phủ Mịch do dự.

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng hấn dù sao cũng là nam, bình thường cũng không chơi cùng những bé gái cùng tuổi khác, chứ đừng nói là tỷ tỷ lớn hơn mình.

Nhưng hôm nay, không biết làm sao, hấn lại nghe lời làm theo.

Hấn ngồi bên cạnh An Hinh, lặng lẽ nhìn cô.

Tóc An Hinh rất dài, vừa dày vừa đen nhánh, giống như tơ lụa đẹp nhất.

Ánh mặt trời hắt vào phía trên, tỏa ra thứ ánh sáng tinh khiết.

Đó là ký ức tuổi thơ của hấn, ký ức khắc sâu tận xương tủy.

Từ sau đó, Ôn Phủ Mịch bắt đầu thân thiết hơn với An Hinh.

An Hinh rất chăm sóc hấn, thường xuyên dạy hấn rất nhiều đạo lý, còn dạy thêm cho hấn.

Thời gian, mỗi ngày trôi qua, bọn họ từ từ lớn lên.

Lúc Ôn Phủ Mịch hiểu được chữ “Yêu”, hấn phát hiện mình đã yêu An Hinh.

Đó là loại tình cảm dần dần ăn mòn, nhưng lúc Ôn Phủ Mịch hiểu được, thì hấn cũng phát hiện trong mắt của mình không thể chứa nổi bất kể kẻ nào.

Trừ An Hinh.

Nhưng An Hinh đối với hấn... Thì lại không phải ý như vậy.

Khi cô giới thiệu Ôn Phủ Mịch với bạn học, luôn nói: “Đây là em trai ta.”

An Hinh dường như chỉ coi hấn là em trai.

An Hinh tốt nghiệp trung học, quyết định đi du học ở Mỹ, biết được tin tức này, tim Ôn Phủ Mịch giống như bị gắn vào một vật nặng ngàn cân, chìm xuống đáy.

Một ngày trước khi An Hinh rời đi, Ôn Phủ Mịch đứng một đêm trước cửa sổ phòng cô, đợi cho đến sáng, nhưng hấn vẫn không gọi tên cô, vẫn không nói cho cô biết, hấn yêu cô.

Sang ngày thứ hai, Ôn Phủ Mịch đứng trong góc sân bay, nhìn An Hinh đi xa.

Nhìn mái tóc đen của cô, từ từ biến mất trong tầm mắt của mình.

Ôn Phủ Mịch chờ đợi, hy vọng mình nhanh trở thành người lớn, kế hoạch của hấn cũng là tốt nghiệp trung học xong sẽ đi Mỹ, cùng An Hinh ở một chỗ.

Chỉ tiếc, An Hinh lại không hề chờ hấn.

Một năm sau, Lâm Phi Vân cầm bức ảnh An Hinh thân mật cùng một người đàn ông cho hấn xem, cũng nói cho hấn biết, người đàn ông kia, là vị hôn phu của An Hinh.

Lần đầu tiên Ôn Phủ Mịch cảm nhận được mùi vị tan nát cõi lòng.

Không, không phải là vỡ tan, mà là nứt ra, từ từ, từng mảnh một, nứt ra.

Loại đau đớn này, cũng rất chậm chạp, tăng lên từng chút một, cho đến khi hấn không thể chịu đựng được nữa.

Thế giới của hấn lúc 16 tuổi, trở thành màu u ám.

Ôn Phủ Mịch chính thức chú ý tới Hàn Thực Sắc, chính xác là ngày tựu trường chính thức sau kỳ huấn luyện quân sự.

Ngày đó, chủ nhiệm lớp dựa vào cao thấp sắp xếp chỗ ngồi, mà hấn, lại ngồi phía sau Hàn Thực Sắc.

Ôn Phủ Mịch ngẩng đầu, chột giật mình.

Bột vì chỉ trong nháy mắt, hấn dường như phảng phất đã nhìn thấy được bóng lưng của An Hinh – mái tóc của Hàn Thực Sắc, rất giống với An Hinh.

Mềm mại tinh tế, dày mà đen nhánh, hoa mỹ vô cùng.

Hắn xuất thần, mãi đến khi Hàn Thực Sắc quay đầu lại.

Đúng vậy, cô gái trước mặt hắn, là Hàn Thực Sắc, không phải là An Hinh.

Nhưng ngồi sau lưng Hàn Thực Sắc, hắn không thể nào không chế mình không nhìn tới.

Tóc của Hàn Thực Sắc, giống như một mặt gương, khiến hắn nhìn thấy rất nhiều chuyện đã qua cùng An Hinh.

Trong lúc đắm chìm vào kỷ niệm, Ôn Phủ Mịch cũng không tránh được phải chú ý tới chủ nhân chân chính của mái tóc kia Hàn Thực Sắc.

Hắn phát hiện, có những lúc, Hàn Thực Sắc vô cùng thú vị.

Mỗi khi cô nổi lên ý xấu gì đó, đầu tiên luôn là híp mắt lại, giống như một con mèo lười biếng.

Có chút đáng yêu.

Khiến cho Ôn Phủ Mịch không nhịn được cười, chính là thời khắc cô bắt đầu hăm hại Chung Tinh.

Mỗi lần, cô sẽ mặt không biến sắc nghiêng thân thể, từ từ nâng cái mõng, “Phù” thả một tiếng ra khỏi mõng.

Tiếp theo, lại cực kỳ vô tội bịt mũi, nhún nhún vai, nhìn về phía Chung Tinh đang ngủ bất tỉnh nhân sự, thành công mỹ mãn đem chuyện đánh rắm gài tang vật cho hắn.

Mà điều khiến cho Ôn Phủ Mịch cảm thấy kinh ngạc nhất chính là, kỹ năng mắng chửi người của cô.

Lần đó, Ôn Phủ Mịch nhìn thấy cô nổi giận đùng đùng từ phòng giáo viên đi ra, liền quan tâm hỏi thăm một tiếng: “Ngươi không sao chứ?”

Lúc ấy, Hàn Thực Sắc nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một loạt lời nguyên rủa thầy giáo Vật lý.

Trong đó bao gồm lang nha bông[1], cúc hoa, lẫn lộn, giống như cái sân mà giả bộ làm chai nước suối.

Câu nói kia, khiến Ôn Phủ Mịch cười ra tiếng.

Cô nữ sinh này, có thể làm cho người người vui vẻ.

Sau đó, Ôn Phủ Mịch dần dần thân thiết với Hàn Thực Sắc.

Ôn Phủ Mịch cảm thấy, lúc ở cùng một chỗ với Hàn Thực Sắc, bản thân luôn vui vẻ, cái loại cảm giác đó, thoải mái.

Thế giới là một đồng hồ cát khổng lồ, mà rất thời gian, là cát ở trong đó, từ từ trôi đi.

Rất nhanh, liền đến nghỉ hè, mấy người bạn tốt bọn hắn hẹn nhau đi hát Karaoke.

Đến nửa đêm, mọi người đã đói bụng, Sài Sài liền cùng Đồng Diệu đi mua đồ ăn, trong phòng bao giờ chỉ còn lại Ôn Phủ Mịch và Hàn Thực Sắc.

Không biết tại sao, Ôn Phủ Mịch cảm thấy một mình cùng cô ở một chỗ có chút ngượng ngùng, vì vậy, hắn dựa vào trên ghế salon, bắt đầu giả bộ ngủ.

Nhưng giả bộ được một lúc, bỗng nhiên, Ôn Phủ Mịch phát hiện môi mình có hơi nhột nhột.

Thì ra... Có người hôn hắn.

Ôn Phủ Mịch mở mắt ra, nhìn thấy Hàn Thực Sắc trước mặt mình.

Cô, đang hôn trộm mình.

Điều đặc biệt là, Ôn Phủ Mịch lại không cảm thấy khó chịu, hắn chẳng qua chỉ hỏi: “Ngươi đang làm gì?”

Tiếng nói rơi lại phía sau, Ôn Phủ Mịch thấy gò má Hàn Thực Sắc đỏ lên, mà đôi mắt trong suốt của cô, lại ngập nước.

Hắn dường như có chút bối rối, Ôn Phủ Mịch còn có thể nghe được tiếng trái tim đánh vào lồng ngực liên hồi.

Vậy mà, Hàn Thực Sắc trong trạng thái như vậy, chợt bật lên một câu kinh thiên động địa nói: “Ta muốn cưỡng bạo ngươi!”

Ngay sau khi nói xong, cô liền hối hận, gương mặt, đỏ như là nhuộm sốt cà chua, xoay người liền bỏ chạy.

Nhưng, Ôn Phủ Mịch lại kéo cô lại.

Ngay cả Ôn Phủ Mịch cũng không biết tại sao mình muốn làm vậy.

“Ngươi, ngươi định làm gì?” Hàn Thực Sắc hỏi.

“Ta không thể chịu thiệt thòi.” Ôn Phủ Mịch nói.

Tiếp theo, hấn hôn cô.

Rốt cuộc là bởi vì tóc Hàn Thực Sắc có thể làm cho Ôn Phủ Mịch nhớ lại An Hinh, hay chỉ vì đơn thuần là Ôn Phủ Mịch muốn cùng cô một chỗ, cũng đã không phân rõ rồi.

Tình cảm, giống như một tiết học thủ công làm đất nặn, các loại màu sắc pha trộn với nhau, kéo cũng không ra.

Sau ngày đó, Hàn Thực Sắc liền trở thành bạn gái của hấn.

[1] lang nha bông

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Phiên ngoại về Ôn Phủ Mịch: Phủ Mạc Tịch Mịch (Xoa dịu cô đơn) (3)

“Phủ Mịch, Phủ Mịch, nhìn ta, trông có giống con voi biển không?”

Nghe vậy, Ôn Phủ Mịch quay đầu lại, nhìn thấy trong lỗ mũi Hàn Thực Sắc đang cắm chiếc đũa.

“Hay là giống con voi biển mất gà chọi?” Hàn Thực Sắc vừa nói liền đem hai tròng mắt ghé vào cùng nhau, nhìn qua đặc biệt buồn cười.

“Cẩn thận, đợi lát nữa tách không ra.” Ôn Phủ Mịch cười đưa tay, sờ sờ chân mày của Hàn Thực Sắc.

“Vậy... Nếu ta thật sự thành mất gà chọi, ngươi có còn muốn ta không?” Hàn Thực Sắc kéo cánh tay Ôn Phủ Mịch, tựa đầu lên vai hấn.

Ngẩng đầu, cô thấy bầu trời hôm nay, xanh đến trong suốt.

Sau bữa cơm trưa, cô luôn thích cùng Ôn Phủ Mịch ở trên sân thượng trường học, ăn quà vặt, nói chuyện phiếm, mãi cho đến khi tiếng chuông chuẩn bị vang lên.

“Thế nào lại nói chuyện ngốc nghếch giống trẻ con vậy?” Ôn Phủ Mịch nở nụ cười.

Hàn Thực Sắc ghé sát vào, cẩn thận nhìn gò má Ôn Phủ Mịch, tán thưởng nói: “Làn da ngươi, thật giống một khối đậu phụ trắng.”

Nói xong, tay Hàn Thực Sắc, thuận thế liền nhéo một cái lên làn da đậu phụ trắng kia.

Gò má Ôn Phủ Mịch nhất thời từ đậu phụ trắng thành phỉm hồng, hấn nghiêng đầu sang một bên, lảng lảng tránh né.

“Chớ hẹp hòi như vậy, nếu không ta cũng để cho ngươi ăn là được rồi.” Hàn Thực Sắc vừa nói liền rướn cổ lên, giờ hai gò má trước mặt Ôn Phủ Mịch, nói: “Đến đây đi, đến đây đi, đừng khách khí.”

Ôn Phủ Mịch vẫn cười trốn tránh.

Hàn Thực Sắc híp ánh mắt lại một cái, nói: “Chẳng lẽ chỗ ngươi muốn cắn là bộ phận khác của ta?... Thôi bỏ đi, dù sao chúng ta đều quen như vậy, miễn phí cho ngươi cắn cắn đi, tránh cho tâm ngươi ngứa ngáy, đến đến đến, hào phóng chút, khối thân thể này, vài cái điểm này, ABCD tùy người chọn đi.”

Vừa nói xong, Hàn Thực Sắc đột nhiên xông lên muốn làm hành động gây rối, Ôn Phủ Mịch vội vàng dùng quần áo của mình vây Hàn Thực Sắc trong ngực.

“Ôn Phủ Mịch, người muốn ghen chết ta a?”

“Sức sống của người so với tiểu cường còn tràn đầy hơn, đâu có thể dễ dàng ghen chết như vậy?”

“Sao người lại không có một chút thương hương tiếc ngọc!”

“Di, người là nữ nhân sao?”

“Được, đây là người bức ta, hôm nay ta liền cời cho người xem, lấy đó chứng minh sự trong sạch của ta!”

“Hàn Thực Sắc, sao người lại cời ta?”

Hai người cứ như vậy chơi đùa, trên sân thượng trường học, tùy ý tưới mát ngọt ngào luyến ái.

Ôn Phủ Mịch thích cảm giác ở cùng Hàn Thực Sắc, mỗi khi nhìn thấy cô, Ôn Phủ Mịch sẽ cảm thấy, cho dù là trời âm u, cũng sẽ trở nên sáng sủa.

Bọn họ cứ vui vẻ như vậy trải qua hai năm.

Trong nụ cười của Ôn Phủ Mịch, cái bóng của An Hinh, đã dần dần phai nhạt.

Kỳ nghỉ hè trước khi vào đại học, Hàn Thực Sắc uống rượu, cô nói, muốn đem bản thân cho hắn.

Một khắc kia, Ôn Phủ Mịch do dự.

Hắn không thể chiếm lấy cô, trước khi hắn xác định tâm ý của mình.

Hắn không thể bởi vì Hàn Thực Sắc thích mình, có thể làm ra loại chuyện này.

Cho nên hắn cự tuyệt, cố làm ra vẻ thoái mái mà đẩy cô, hoặc là nghiêm túc nhắc nhở cô.

Nhưng Hàn Thực Sắc tính tình quật cường, liều mạng nhào lên.

Vào lần tiến công cuối cùng, Hàn Thực Sắc treo ở trên cổ hắn, đôi mắt chứa đựng say mê cùng trong suốt, mà gò má trắng nõn cũng đỏ ửng, cảm giác long tơ dưới ánh sáng, như là quả đào căng tràn xinh đẹp.

Giờ phút này, trong đầu Ôn Phủ Mịch chỉ có một ý nghĩ: Hắn hi vọng Hàn Thực Sắc có thể vĩnh viễn ở cạnh hắn như vậy.

Rất nhiều tình cảm, trong nháy mắt sáng tỏ.

Cũng trong nháy mắt kia, Ôn Phủ Mịch hiểu được.

Hắn thật sự yêu Hàn Thực Sắc.

Hắn muốn mang lại hạnh phúc cho cô.

Cho nên, lúc Hàn Thực Sắc một lần nữa tiến công, hắn cũng không cự tuyệt nữa.

Việc hắn duy nhất muốn làm, chính là ôm ấp cô.

Vào mùa hè khi đó, Ôn Phủ Mịch đã hoàn toàn có được Hàn Thực Sắc.

Sau đó, bọn họ càng thêm thân mật, Ôn Phủ Mịch thường xuyên ôm ấp Hàn Thực Sắc, cùng nhau mơ ước tương lai.

Có nhiều lần, Hàn Thực Sắc nhắc tới tóc của mình, cô hỏi Ôn Phủ Mịch, có phải thích nhất tóc của cô hay không.

Lúc nghe vấn đề này, tâm Ôn Phủ Mịch níu chặt.

Thì ra là, Hàn Thực Sắc cũng có chú ý tới, lúc bọn họ mới quen, Ôn Phủ Mịch quả thật thường xuyên chú ý tới mái tóc đen của cô.

Có điều, đó là bởi vì, một nữ nhân khác.

Là bởi vì An Hinh.

Ôn Phủ Mịch lúc bắt đầu chú ý tới Hàn Thực Sắc, chỉ bởi vì tóc của cô rất giống An Hinh.

Ôn Phủ Mịch không muốn để cho Hàn Thực Sắc biết chuyện này.

Hắn yêu cô, hắn không muốn để cho Hàn Thực Sắc biết bắt đầu của bọn họ, chẳng qua chỉ là những mục nát chôn vùi dưới sự hoa lệ.

Hơn nữa, hấn sợ vì vậy mà làm tổn thương Hàn Thực Sắc, sợ cô vì vậy mà bỏ mình đi.

Cho nên, hấn một mực giấu giếm.

Vậy mà, cũng không lâu sau, Ôn Phủ Mịch cảm giác có cái gì không đúng: Hàn Thực Sắc thường xuyên nhíu mày nhăn trán.

Cô không phải là loại người có thói quen bi xuân thương thu (*buồn thương vô cớ*), cho nên, nhất định là có chuyện gì xảy ra.

Ôn Phủ Mịch hỏi rất nhiều lần, cũng tìm không ra nguyên cớ.

Vốn cho là, qua một thời gian ngắn, tất cả lại trở lại như bình thường.

Nhưng mà không phải như vậy, Hàn Thực Sắc càng ngày càng ủ dột, hơn nữa thường xuyên tìm lý do cãi vã cùng Ôn Phủ Mịch.

Ôn Phủ Mịch là kiểu người lạnh nhạt ít nói, hấn luôn lặng lẽ đợi Hàn Thực Sắc nổi giận, không cùng cô tranh, không cùng cô ầm ĩ, chẳng qua chỉ lặng lẽ chờ cô bình tĩnh.

Mà thấy tình huống Ôn Phủ Mịch như thế, Hàn Thực Sắc càng tức giận hơn, đến cuối cùng, thường xuyên phẩy tay áo rời đi, chùng mấy ngày cũng không liên lạc với hấn.

Kỳ nghỉ hè đại học năm nhất, hai người lại bắt đầu chiến tranh lạnh, lần này, Hàn Thực Sắc thậm chí tắt điện thoại di động, rõ ràng không muốn gặp lại Ôn Phủ Mịch.

Ôn Phủ Mịch đợi ở trên giường, ngay cả cửa cũng không muốn ra, cả ngày chỉ rầu rĩ không vui.

Hôm nay, hấn đang nằm trên giường, liền nghe thấy có người gõ cửa phòng mình, Ôn Phủ Mịch cũng không để ý, chẳng qua chỉ vô thức kêu một câu “Mời vào”.

Mà người đến kia, cũng là người đã xa cách nhiều năm An Hinh.

An Hinh về nước mấy ngày trước, sau khi thu xếp ổn thỏa xong, liền tới thăm hấn.

“Nghe bác gái nói người gần đây tâm tình không được tốt.” An Hinh hỏi.

Ôn Phủ Mịch miễn cưỡng giương giương khóe miệng, coi như là cười.

“Tâm tình không tốt thì càng phải đi chung quanh một chút, đi, chúng ta cũng lâu rồi không gặp, đi ra ngoài mời ta uống chút gì đó đi.” An Hinh nói.

Ôn Phủ Mịch không tiện từ chối, liền cùng cô cùng đi ra ngoài.

Hai người đi trên đường, gió mát thổi qua, lại không thể nào thổi tiêu được u sầu trên mặt Ôn Phủ Mịch.

Mà giữa hai hàng lông mày An Hinh, cũng có một đoạn tâm sự riêng.

Đi qua hai con phố, hai người cũng chưa nói được câu nào.

Thật lâu sau, An Hinh phá vỡ sự trầm mặc: “Không nghĩ tới, người đã cao lớn như vậy.”

Lúc cô nhắc tới điều này, Ôn Phủ Mịch mới phát hiện, An Hinh lúc trước khi rời đi cao tương đương so với mình, lần này trở về, lại lùn hơn so với mình nửa cái đầu.

Thay đổi.

Mọi người đều thay đổi.

Trong lòng hấn, giờ phút này, chỉ có nhớ mong Hàn Thực Sắc.

“Có bạn gái rồi sao?” An Hinh hỏi.

“Ừ.” Ôn Phủ Mịch gật đầu.

“Nha, là kiểu con gái như thế nào?” An Hinh tò mò.

“Rất bình thường... Nhưng đối với ta mà nói, lại là một người đặc biệt nhất.” Ôn Phủ Mịch nhìn bầu trời, ánh mặt trời sáng chói, giống như nụ cười của Hàn Thực Sắc.

Chương 149: Phiên ngoại về Ôn Phủ Mịch: Phủ Mạc Tịch Mịch (Xoa dịu cô đơn) (4)

Nhưng mà, sự việc đã định trước là sẽ khéo như vậy, ngày đó lúc trở về, Ôn Phủ Mịch nhìn thấy Hàn Thực Sắc ở trong nhà

Hắn phát hiện trong mắt Hàn Thực Sắc có một loại cảm xúc phức tạp, có sự bi thương nhân nhật, còn có sự tự giấu

Là hiểu lầm rồi sao?

Ôn Phủ Mịch luôn cố suy đoán suy nghĩ trong lòng cô, do đó vẫn chưa lên tiếng

Tuy Hàn Thực Sắc luôn mỉm cười, nhưng Ôn Phủ Mịch biết, cô không vui, cô rất tổn thương

Sau khi ăn xong, Hàn Thực Sắc nói phải về, Ôn Phủ Mịch cũng đứng lên tiễn cô

Trên đường đi, hai người vẫn yên lặng không nói gì

Ôn Phủ Mịch không biết mở miệng như thế nào, đây là yếu điểm của hắn, lúc bọn họ ở cùng nhau luôn luôn là Hàn Thực Sắc chủ động nói chuyện, mà hắn cũng đã quen như thế

Gió thổi làm lá rơi bên đường, những chiếc lá khô cuộn mình bay lượn

Cuối cùng, lúc đến dưới lầu nhà Hàn Thực Sắc, Ôn Phủ Mịch cũng cố lấy can đảm, hỏi: “Thực sắc, rốt cuộc gần đây ngươi bị làm sao vậy?”

Lúc đầu Hàn Thực Sắc vẫn cất giấu sự đau thương nhân nhật trong ánh mắt, cô vẫn cười phủ nhận

Ôn Phủ Mịch nắm tay cô, nhẹ giọng nói: “Thực Sắc, chúng ta làm hòa đi”

Đúng vậy, làm hòa, giống y như trước, tiếp tục vui vẻ

Nhưng mà không được

Hàn Thực Sắc cúi đầu xuống, nói muốn đi cắt tóc

“Tại sao đột nhiên muốn đi cắt tóc?” Ôn Phủ Mịch bị ý nghĩ đột ngột của cô làm cho hỗn loạn

Sau đó, Hàn Thực Sắc thoải mái nói ra một câu làm chấn động toàn bộ thần kinh của Ôn Phủ Mịch: “Ta không muốn trở thành cái bóng của An Hinh”

Nước mắt Hàn Thực Sắc cứ thế rơi trên cánh tay của cô, phát ra tiếng vang rất lớn

Rất nặng, cũng rất đau

Cả hai người bọn họ đều đau

“Ôn Phủ Mịch, lúc trước sở dĩ ngươi ở cùng một chỗ với ta là bởi vì ta có mái tóc giống An Hinh phải không?” Hàn Thực Sắc hỏi như thế

Ôn Phủ Mịch cuối cùng cũng thông suốt, vì sao mấy ngày nay Hàn Thực Sắc lại cô đơn như vậy, vì sao cô không vui vẻ

Bởi vì cô đã biết, khởi đầu của bọn họ chính là một sự thổi nát dưới một vỏ bọc tốt đẹp

Không ai bằng lòng cam chịu làm thế thân của một người khác

Hắn đã làm tổn thương cô, sự đau đớn này không thể bù đắp được

Ôn Phủ Mịch luống cuống, bối rối hoàn toàn, giây phút này, đầu óc hắn chỉ là một sự hỗn loạn

Mà trong sự bối rối này còn có một sự sợ hãi tột cùng: hắn sợ Hàn Thực Sắc sẽ vì vậy mà rời khỏi mình

Hắn không thể mất cô, không thể

Cho nên, hắn nắm chặt tay Hàn Thực Sắc, hắn muốn cô nghe mình giải thích

Hàn Thực Sắc không có giấy giũa, cô ngước hai má thắm đẫm nước mắt lên, cười nói: “Ta sẽ đứng ở đây, ta sẽ nghe lời giải thích của ngươi”

Nhưng mà lời giải thích của Ôn Phủ Mịch rất yếu ớt

Bởi vì ngay từ lúc đầu, bản thân đã không có gì tốt đẹp để nói, toàn bộ là sự đê tiện của hắn, tràn đầy sự ích kỷ của hắn.

Hắn cố sức nói xin lỗi, cố sức cầu xin Hàn Thực Sắc tha thứ, cố sức muốn nắm giữ lấy cô

Nhưng cuối cùng, Hàn Thực Sắc bảo hắn cho cô một khoảng thời gian, cô phải suy nghĩ rõ ràng về quan hệ của bọn họ

Ôn Phủ Mịch đồng ý

“Thực Sắc, ta chờ ngươi, ta sẽ luôn chờ ngươi” Ôn Phủ Mịch cam đoan như thế

Thời gian sau đó, Ôn Phủ Mịch luôn chờ đợi câu trả lời của Hàn Thực Sắc, mỗi ngày, hắn luôn thường xuyên nhìn di động, chỉ cần có người gọi tới, liền lập tức bắt máy

Nhưng mà lần nào cũng đều thất vọng

An Hinh dường như có gọi hắn vài lần, nhưng Ôn Phủ Mịch không trả lời

Trong lòng hắn lúc 19 tuổi chỉ có một cái tên: Hàn Thực Sắc

Chuyện xảy ra sau đó làm cho Ôn Phủ Mịch hoàn toàn thấu hiểu ý nghĩa của câu thiên ý trên người

Buổi tối hôm đó, Lâm Phi Vân gọi điện thoại tới, nói An Hinh ở quán bar uống rượu, kêu hắn qua đưa cô về nhà

Lo lắng An Hinh xảy ra chuyện nên Ôn Phủ Mịch không thể từ chối, liền đi vào quán bar

An Hinh uống rất nhiều rượu, nhìn đáng vẻ của cô dường như là có chuyện buồn

Có lẽ, buồn phiền chính là một phần cơ thể của mỗi người

Ôn Phủ Mịch muốn đỡ An Hinh đứng lên, muốn đưa cô về nhà, nhưng mà An Hinh trong cơn say lại ôm chặt lấy hắn, khóc nức nở

Ôn Phủ Mịch chưa từng thấy An Hinh như thế, trong lúc nhất thời tay chân cũng luống cuống, chỉ có thể để mặc cô tựa vào trong ngực của mình

Ôn Phủ Mịch không biết rằng Hàn Thực Sắc đang đứng nhìn ở phía sau hắn

Hiểu lầm này sinh ra trong khoảnh khắc này

Không lâu sau đó, Hàn Thực Sắc gọi điện thoại tới, muốn hẹn gặp hắn tại cửa hàng nước giải khát.

Ôn Phủ Mịch mừng như điên, nghĩ rằng Hàn Thực Sắc đã tha thứ cho mình, nên muốn đưa An Hinh về nhà, sau đó nhanh chóng chạy tới điểm hẹn

Nhưng mà hắn không thể đến được điểm hẹn - An Hinh đột nhiên chảy máu, té xỉu

Ôn Phủ Mịch vội vàng đưa cô đến bệnh viện, lúc đó, bởi vì cô mất quá nhiều máu nên đã bị hôn mê bất tỉnh, bác sĩ cũng thông báo bệnh tình nguy kịch

Ôn Phủ Mịch lấy di động ra gọi cho Hàn Thực Sắc

Hắn không thể bỏ đi, bởi vì An Hinh có thể chết bất cứ lúc nào

Hắn ở lại, không phải bởi vì hắn còn yêu An Hinh, mà bởi vì hắn phải làm như vậy

Năm đó, là An Hinh đã cứu hắn lên từ hồ bơi, còn hiện tại, hắn không thể bỏ đi vào thời điểm cô không rõ sống chết

Nhưng mà di động của Hàn Thực Sắc luôn trong tình trạng khóa máy, Ôn Phủ Mịch gọi rất nhiều cuộc điện thoại, gửi đi rất nhiều tin nhắn, đều không có hồi âm

Ôn Phủ Mịch nhìn máu trên khắp người mình, máu tanh kia thật chói lọi

Hắn nghĩ ngày mai mình sẽ đi đến trước mặt Hàn Thực Sắc, giải thích rõ ràng với cô

Hắn nghĩ Hàn Thực Sắc sẽ hiểu

Hắn nghĩ, bọn hắn sẽ làm hòa lại như lúc đầu.

Nhưng mà Ôn Phủ Mịch đã nghĩ sai rồi

Sau khi tình hình An Hinh ổn định hơn, hắn lập tức chạy tới nhà Hàn Thực Sắc, cố sức gõ cửa nhưng không có ai trả lời

Nghe hàng xóm nói, lúc sáng đã nhìn thấy Hàn Thực Sắc xách một va li hành lý đi rồi, nói là muốn đi du lịch, còn nhờ hàng xóm giúp đỡ trông nom nhà cửa

Ôn Phủ Mịch nghĩ Thực Sắc tức giận, đúng vậy, cô tức giận. Bởi vì mình thất hẹn

Ôn Phủ Mịch lại gọi điện thoại cho tất cả những người quen biết của Hàn Thực Sắc, muốn biết được rốt cuộc cô đi đâu, nhưng mà trước sau vẫn không có câu trả lời

An Hinh bởi vì có thai ngoài tử cung nên chảy nhiều máu, cha cô rất bảo thủ, bởi vậy chuyện này không thể để cho những người khác biết được, Ôn Phủ Mịch đương nhiên phải đảm nhận trách nhiệm chăm sóc cô

Khoảng thời gian đó, hắn vừa phải vội vàng đến bệnh viện chăm sóc An Hinh, vừa phải tìm kiếm tung tích của Hàn Thực Sắc ở khắp nơi, khiến cho bản thân mình kiệt sức

Nhưng vào lúc đó, hắn vẫn suy nghĩ như trước, lúc Thực Sắc trở về, cô hắn là đã hết tức giận, lúc đó, hắn sẽ giải thích thật tốt với cô

Nửa tháng sau, hắn vô tình trở lại căn phòng chung với Hàn Thực Sắc, lại phát hiện, đồ đạc của Hàn Thực Sắc bên trong đã không còn thấy nữa

Một vật cũng không còn

Nhưng trong hộp giấy lớn trong phòng, đã sắp xếp đầy các vật đồ chơi nhỏ

Tất cả đều là vật hắn tặng cho Hàn Thực Sắc, đều chứa đựng ký ức trước đây của bọn họ

Cô không cần nữa

Hàn Thực Sắc đã không còn cần hắn nữa

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Phiên ngoại về Ôn Phủ Mịch: Phủ Mạc Tịch Mịch (Xoa dịu cô đơn) (5)

Ôn Phủ Mịch hiểu rằng, tuy rằng Hàn Thực Sắc ngoài mặt xem ra rất tùy tiện, nhưng bên trong lại cố chấp vô cùng, cô có nguyên tắc của mình, không thể lay chuyển.

Hành động lần này của cô, không phải là vì nổi nóng, không phải là vì trút giận, không phải vì hù dọa hắn.

Là thật, cô thật sự quyết định rời bỏ mình.

Đứng giữa căn phòng trống trải, tay của Ôn Phủ Mịch, lạnh đến dọa người.

Hắn không muốn mất đi Hàn Thực Sắc, hắn không thể mất đi Hàn Thực Sắc.

Ôn Phủ Mịch không hiểu lắm làm thế nào chủ động níu kéo lại tâm của một cô gái, nhưng mà hắn muốn giữ Hàn Thực Sắc lại, muốn vô cùng.

Cho nên, hắn bịa ra lời nói dối, hắn nói mình phải rời đi.

Có lẽ đến rất nhiều năm sau, Ôn Phủ Mịch mới hiểu được nguyên nhân tại sao lúc ấy mình lại làm như vậy.

Trong lòng hắn khi đó, vẫn chờ sự chủ động của Hàn Thực Sắc, giống như là một kiểu thói quen trong mối quan hệ của bọn họ.

Nếu lúc ấy, hắn có thể quán lấy Hàn Thực Sắc, có thể dùng tất cả sức lực của mình, tất cả thời gian của mình đi giải thích, có thể siết chặt cô vào trong lòng, để cô thật sự cảm nhận được sự chân thành của mình, như thế, sự việc có phải sẽ không như thế này không.

Thế nhưng Ôn Phủ Mịch không như vậy.

Hắn là người hèn nhát, hắn hèn nhát, từng bước một khiến cho tình cảm của bọn họ tan biến.

Sau khi Đồng Điều biết được tin này, cường chế kéo Hàn Thực Sắc đến trước mặt Ôn Phủ Mịch.

Cuối cùng, bọn họ đã gặp mặt, ở nơi quen thuộc đó.

Ở trước mặt hắn, Hàn Thực Sắc rất bình tĩnh hỏi: "Người phải đi sao?"

Ôn Phủ Mịch nhìn đôi má cô, nụ cười rạng rỡ kia, đã không còn dấu vết.

Là lỗi của hắn, đều là lỗi của hắn.

Ôn Phủ Mịch bắt đầu làm cái việc hắn vẫn luôn muốn làm—— giải thích.

Yếu ớt giải thích.

Nhưng Hàn Thực Sắc mỉm cười, ngắt lời hắn, cô và hắn, chuyện muốn nói, là chuyện khác nhau.

Cũng giống như, hắn và cô, con đường đi, đã là con đường khác nhau.

Hàn Thực Sắc lại cười, nhưng mà nụ cười kia, đã khác rồi, có vẻ mờ nhạt.

Sự vui vẻ của cô, không còn thuần khiết nữa, đã nhiễm bụi bẩn rồi.

Ôn Phủ Mịch biết, là lỗi của hắn, tất cả, đều là lỗi của hắn, là hắn ích kỷ và hèn hạ mở ra khởi đầu của bọn họ, cho dù tình cảm kia đến cuối cùng là thật lòng, thế nhưng một vết bẩn ngay từ đầu kia, lại như là một con dao, đâm thật sâu vào tim Hàn Thực Sắc, từng chút một, cắt trái tim cô thành thịt nát, máu đỏ đầm đìa, cũng không thể nào lành lại nữa.

Vì sao, Ôn Phủ Mịch hỏi bản thân, vì sao có thể làm cô bị thương đến nông nỗi như vậy?

Hắn yêu cô, hắn từng thề phải vĩnh viễn cho cô vui vẻ.

Thế nhưng... Cô vẫn bị hắn tổn thương, chỉ cần hắn ở đó, vết thương này, là vĩnh viễn cũng không thể nào lành lại.

Hàn Thực Sắc sẽ mãi mãi nhớ rằng, sở dĩ hắn ở bên cạnh cô, chỉ là bởi vì mái tóc của cô giống một cô gái khác.

Đây đối tự tôn của một cô gái mà nói, là sự phá hủy chí mạng.

"Thực Sắc, không có ta, có phải là người sẽ vui vẻ hơn nhiều không?" Ôn Phủ Mịch trầm mặc hồi lâu, rốt cục hỏi những lời này ra.

Đúng vậy, nếu không gặp hắn, sự vui tươi của Hàn Thực Sắc, vẫn trong suốt, thuần khiết như trước.

Mà câu trả lời của Hàn Thực Sắc, cũng đã chứng minh điểm ấy.

Cô thu lại nụ cười, cô dùng giọng rất chân thực trả lời hắn.

Phải, nếu hắn đi rồi, cô sẽ vui vẻ hơn rất nhiều.

Cô nói, cô sẽ tìm được một người khác thật lòng yêu cô, sẽ tìm được một đoạn tình cảm khác từ lúc bắt đầu chính là chân thật, sẽ tìm được một người đàn ông chân chính thuộc về mình.

Sau đó, cô đi, bước đi kiên định, bóng dáng dứt khoát.

Đúng vậy, cô đi rồi, cô không cần người có nhiều thiếu sót như hắn nữa, không cần đoạn tình cảm thiếu sót này của bọn họ nữa.

Ôn Phủ Mịch vẫn im lặng như vậy ngồi ở nơi đó, từ buổi sáng, vẫn ngồi cho đến khi quán nước đóng cửa.

Giữa lúc nhân viên cửa hàng nhắc hắn quán nước sắp đóng cửa, hắn đứng dậy, lúc này mới phát hiện, toàn thân hắn đều lạnh.

Đã mất đi rồi.

Hắn đã mất đi Hàn Thực Sắc rồi.

Cái cô đề ý, không phải là buổi tối hôm đó hấn lỡ hẹn, cái cô đề ý, là vào lúc bắt đầu tình cảm của bọn họ, trong ý nghĩ của Ôn Phủ Mịch, vẫn còn nhớ đến một cô gái khác.

Cô đề ý chính là cái này.

Mà cái này, là cái Ôn Phủ Mịch không thể giải thích, đây là tội của hấn.

"Người thật sự đem cô ấy làm thể thân An Hinh mới quen với cô ấy ư?" Trên sân bóng rổ, Đồng Diêu chất vấn như vậy.

Ôn Phủ Mịch không nói gì, cái khởi đầu kia, là cái hấn không thể đoán trước.

Tiếp đó, Đồng Diêu một quyền đánh hấn ngã xuống đất.

"Từ giờ trở đi, Hàn Thực Sắc do ta bảo vệ." Sau khi Đồng Diêu tuyên bố như vậy, liền đi khỏi.

Mãi cho đến giờ khắc đó, Ôn Phủ Mịch mới hiểu được, thì ra Đồng Diêu, vẫn luôn lặng lẽ mà yêu Hàn Thực Sắc.

Mà cũng trong giờ khắc đó, hấn hiểu được, lời Hàn Thực Sắc nói hôm nay, đều chính xác.

Sẽ có một người đàn ông chân chính thuộc về cô, cho cô một tình yêu không hề vấy bẩn.

Hấn, không xứng với cô, hấn, là phải rời khỏi.

Ôn Phủ Mịch ra đi, rời khỏi thành phố này, rời khỏi Hàn Thực Sắc.

Lúc đầu đi Mỹ, cái gì cũng không quen, mà với yêu cầu khăng khăng của An Hinh, hấn đến ở nhà trọ nơi An Hinh sống.

Khoảng thời gian đó, đối với Ôn Phủ Mịch mà nói, là tối tăm mờ mịt.

Ở trong tầm mắt của hấn không tìm thấy ánh mặt trời.

Suốt ngày hấn đều nhớ đến từng chuyện một khi ở bên Hàn Thực Sắc, những hồi ức đó, trở thành thứ quý giá nhất của hấn.

Hấn không muốn quên đi, bèn cầm bút lên viết, mỗi một chuyện, đều viết trên giấy viết thư màu trắng.

Lúc viết, khóe miệng của hấn, đều cong lên.

Bởi những thứ đó, đều là niềm vui trong cuộc đời hấn.

Hấn đem những thư này, nhờ An Hinh gửi đi, gửi đến Hàn Thực Sắc.

Hấn cũng không biết lý do mình làm như vậy, nhưng mà vào lúc đó, hấn chỉ muốn làm việc này.

Một ngày một lá thư, không gián đoạn mà viết, không gián đoạn mà gửi, tuy rằng Hàn Thực Sắc không có một chút hồi âm, nhưng hấn vẫn tiếp tục.

Cho đến... Ngày thứ sáu mươi ba.

Hàn Thực Sắc có trả lời —— những thư kia, thư hấn gửi đi, đều bị cắt thành từng mảnh, gửi trở lại.

Hồi ức của bọn họ, đều thành từng mảnh nhỏ, vừa bị gió thổi, thì đã không còn dấu vết.

Từ đó về sau, Ôn Phủ Mịch không có quấy rầy Hàn Thực Sắc nữa.

Nếu như yên lặng là điều cô muốn, như vậy. Hấn sẽ cho cô.

Dù sao, điều hấn có thể làm vì cô, chỉ có chuyện này mà thôi.

Ôn Phủ Mịch đem toàn bộ sức lực của mình, dùng hết trên bài vở, gần như mỗi ngày hấn đều ở lại trong thư viện trường đại học.

Hấn cho rằng như thế, thì có thể không cần suy nghĩ nhiều.

Thế nhưng chẳng ích gì, bóng dáng của Hàn Thực Sắc, vẫn luôn trong đầu hấn, giống như là dao khắc lên, rõ nét như vậy, không thể xóa nhòa.

Ôn Phủ Mịch phát hiện, An Hinh đối với hấn, cũng dường như khác với trước đây.

Ánh mắt cô nhìn hấn, không còn là nhìn một em trai nhà bên nữa, mà là nhìn..... Một người đàn ông.

Ôn Phủ Mịch hiểu được đó là ý gì, thế nhưng, đã qua rồi.

Tình cảm hằn đối với An Hinh, đã qua rồi.

Mãi mãi, đã qua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Phiên ngoại về Ôn Phủ Mịch: Phủ Mạc Tịch Mịch (Xoa dịu cô đơn) (6)

151. Phiên ngoại về Ôn Phủ Mịch: Phủ Mạc Tịch Mịch (Xoa dịu cô đơn) (6)

Ôn Phủ Mịch đã quay trở về ngắm nhìn Hàn Thực Sắc vào năm cô vừa mới đi làm

Hắn đi đến bệnh viện, lén lút đứng bên ngoài phòng khám, giống như một tội phạm hèn mọn, nhìn cô.

Cô đang cười, nói chuyện với đồng nghiệp rất vui vẻ

Nụ cười đó như ánh mặt trời, dường như đã khôi phục lại sự rực rỡ trong quá khứ

Có lẽ, Ôn Phủ Mịch nghĩ, không có hắn, Thực Sắc sẽ thật sự vui vẻ hơn nhiều, rất nhiều.

Hắn khắc sâu nụ cười của Hàn Thực Sắc trong lòng, sau đó, rời đi.

Thời gian gột bỏ vẻ non nớt bên ngoài của con người từng chút một, chỉ còn lại sự lắng đọng của những hồi ức đọng đầy

Chớp mắt, đã qua sáu năm.

Sáu năm cũng không quá lâu, nhưng đối với Ôn Phủ Mịch mà nói lại giống như đã trải qua nửa đời người

Cuối cùng, hắn cũng hoàn thành việc học hành

Bởi vì thành tích xuất sắc nên giáo sư rất cố gắng khuyên nhủ hắn ở lại trường, nhưng Ôn Phủ Mịch từ chối

Hắn muốn trở về nhìn xem

Nhìn cha mẹ, nhìn bạn bè, nhìn... Hàn Thực Sắc

Không cần gặp mặt, chỉ nhìn thôi là tốt rồi, chỉ cần biết tình hình hiện tại của cô là tốt rồi

Nhưng mà, sau khi trở về, mẹ Ôn nói cho hắn biết Hàn Thực Sắc vẫn còn độc thân

Nghe vậy, tâm tư Ôn Phủ Mịch có sức sống hơn một chút

Cô vẫn chưa gặp được người kia.

Vậy, mình còn có cơ hội không?

Tâm trí không cách nào ngừng suy nghĩ, Ôn Phủ Mịch không kiềm chế được chính mình, dưới sự giúp đỡ của mẹ của Hàn Thực Sắc, hắn đi gặp Hàn Thực Sắc.

“Người đã quay về” Hàn Thực Sắc bình tĩnh hỏi

Giọng điệu của cô thật bình thản, dường như tất cả hận thù cùng yêu thương đều đã tan biến, chẳng qua chỉ còn lại một vài mảnh vụn, chấp vả lại cũng không thành cái gì.

Cô nói rất nhiều, rất nhiều lời không liên quan, tất cả đều là những lời dùng để nói với người xa lạ.

Hắn và cô, đã xa lạ đến như thế sao?

Ôn Phủ Mịch nắm chặt chén trà trong tay, rót cuộc cũng lấy được can đảm, ngắt ngang lời của Hàn Thực Sắc

Hắn phải nói ra tâm ý của mình, hắn muốn nói với Hàn Thực Sắc rằng hắn còn yêu cô, vẫn luôn yêu cô, hắn muốn cầu xin cô... cho hắn một cơ hội nữa, hắn muốn bảo đảm, vĩnh viễn, vĩnh viễn, vĩnh viễn, sẽ không làm tổn thương cô nữa

Nhưng mà, hắn còn chưa kịp mở miệng, một người đàn ông giống như gió lốc đã kéo Hàn Thực Sắc đi.

Đó là một người đàn ông cường tráng, quyết đoán, Ôn Phủ Mịch biết, người đàn ông kia thích Hàn Thực Sắc

Dưới sự giúp đỡ của cha mẹ hai bên, Ôn Phủ Mịch và Hàn Thực Sắc gặp mặt nhau

Bọn họ đi trên con phố dài chứa đầy hoài ức, nhưng mà —

“Nơi này đã thay đổi rất nhiều... Rất nhiều thứ đã không còn thấy nữa” Hàn Thực Sắc nói như thế

Đúng vậy, rất nhiều thứ giữa bọn họ đã biến mất

Nhưng mà, Ôn Phủ Mịch không muốn từ bỏ, bởi vì đã từ bỏ quá sớm, nên mới mất đi Hàn Thực Sắc nhiều năm như thế, mà bây giờ, hắn không thể gặm lên vết xe đổ

Hắn nhớ rõ, Hàn Thực Sắc thích nhất là ăn nước đá bào của một ông chủ quán trên con phố dài này, cho nên, vài ngày qua hắn đã tìm kiếm xung quanh, rốt cuộc mua được một chén nước đá bào giống như năm đó

Hắn vui vẻ đưa cho Hàn Thực Sắc, nhưng mà, toàn thân cô lại toát lên sự tức giận lạnh lùng

Cô hỏi hắn vừa rồi đã đi đâu

Ôn Phủ Mịch nhớ lại, lúc này An Hinh hẹn gặp hắn ở quán cà phê, hắn nghĩ cô có chuyện quan trọng muốn nói nên hắn đi.

Nhưng An Hinh chỉ nói chuyện phiếm

Đây vốn là một chuyện rất quang minh chính đại, nhưng Ôn Phủ Mịch không muốn Hàn Thực Sắc lại nghe thấy cái tên An Hinh, cho nên, hắn giấu diếm

Thế nhưng, chuyện này lại như một cây kim đâm chọc làm vỡ tung toàn bộ lứa giận chồng chất nhiều năm qua của Hàn Thực Sắc

Lúc này Ôn Phủ Mịch mới hiểu được, hắn đã làm Hàn Thực Sắc tổn thương nghiêm trọng ra sao

Hắn làm cô tổn thương rất sâu sắc

Thì ra, Hàn Thực Sắc không hề tốt, nụ cười của cô vẫn có bóng ma

Từ nhà Hàn Thực Sắc đi ra, Ôn Phủ Mịch đi đến quán bar, chính là quán bar phát sinh hiểu lầm lúc trước

Lần này là hắn say

Cảm giác say thật kỳ diệu, cả thế giới dường như không hề tồn tại

Nhưng mà, trong sự hư vô lại tồn tại một cái tên — Thực Sắc

Hắn cứ lẩm bẩm nói cái tên này, một lần lại một lần.

Lúc Ôn Phủ Mịch tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trong nhà, còn An Hinh đang ngồi ngay bên cạnh hắn

Trong mắt của cô là sự thẳng thắn bộc trực rõ ràng

Cô chậm rãi giải thích với hắn, nói với hắn về chuyện 62 bức thư, cũng nói với hắn rằng chính mình đã kể cho Hàn Thực Sắc nghe tất cả mọi chuyện

Ôn Phủ Mịch im lặng lắng nghe, rất lâu sau, cuối cùng mới hỏi: “Tại sao bây giờ lại nói ra?”

“Bởi vì, đêm qua, ta cuối cùng cũng hiểu được trong lòng của người chỉ có một mình Hàn Thực Sắc... Chỉ có cô ấy” Ánh mắt của An Hinh thật cô đơn

Đúng vậy, mọi người đều cô đơn

Sau đó, cô rời đi

Tiếp đó, Hàn Thực Sắc hẹn Ôn Phủ Mịch ra ngoài

Địa điểm là ngay trước cửa hàng nước giải khát lạnh kia

Ngồi trên bậc thang, bọn họ rất bình tĩnh nói rõ ràng tất cả mọi chuyện

Giữa hai người trở nên rất lý trí, đó là điểm báo trước cho sự kết thúc của một tình yêu.

Bởi vì tình cảm chính là mờ ảo mê loạn

Mà bọn họ lại rất tỉnh táo, bởi vì tình cảm mãnh liệt, không phải đối phương là không được, đã trôi qua rồi

Đột nhiên, Hàn Thực Sắc kích động tát Ôn Phủ Mịch một cái thật mạnh

Ôn Phủ Mịch đứng im không nhúc nhích, lẳng lặng chấp nhận

Cho dù Hàn Thực Sắc cầm dao đâm mình, hấn cũng sẵn lòng tự nguyện chấp nhận

“Ôn Phủ Mịch, người đã từng yêu ta, phải không?”

“Không phải đã từng yêu, không chỉ là đã từng yêu, ta vẫn... vẫn, luôn yêu người”

Bọn họ hôn nhau

Nhưng nụ hôn kia, có dấu hiệu biệt ly

Ôn Phủ Mịch biết, bọn họ đã kết thúc, kết thúc hoàn toàn

Không phải bởi vì hận, không phải bởi vì yêu, không phải bởi vì oán, cũng không phải hối hận, mà là bởi vì... Bọn họ đã thay đổi.

Hàn Thực Sắc, cô rút cuộc đã biết được người mình cần là ai

Thứ cô muốn, hấn không cho được

“Thực Sắc, chúng ta đã kết thúc hoàn toàn... Phải không?” Ôn Phủ Mịch hỏi

Hàn Thực Sắc gật đầu, thay câu trả lời, động tác cúi đầu thật kiên quyết, không hề có sự do dự

Lần này, bọn họ đã thật sự chính thức kết thúc.

“Phủ Mịch, cảm ơn người” Sau khi nói như thế, Hàn Thực Sắc rời đi

Hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của hấn

Hấn vẫn ngồi tại chỗ, để mặc gió lạnh thổi, mãi cho đến khi bóng dáng Hàn Thực Sắc biến mất tại góc đường

Sau đó, hấn ngồi ở vị trí mà Hàn Thực Sắc vừa ngồi

Vừa rồi hấn thấy Hàn Thực Sắc luôn vuốt ve bậc thềm đá

Hấn cúi đầu, dưới ngọn đèn yếu ớt thấy được rõ ràng những chữ ở trên bề mặt

Phủ Mịch, người mau tới đi

Chữ do dùng hòn đá nhỏ khắc lên, đã bị thời gian xói mòn, rất mờ nhạt

Nhưng Ôn Phủ Mịch vẫn nhìn thấy rất rõ ràng, đêm năm đó, có một cô gái vẫn ngồi ở chỗ này cho đến khi trời sáng

Cô lẩm bẩm nói: “Phủ Mịch, người mau tới đi”

Nhưng mà, từ đầu đến cuối, hấn cũng không hề xuất hiện

Trong đêm hôm đó, hấn đã hoàn toàn mất cô

Gió trở nên dịu dàng hơn, giống như một đôi tay, vỗ về hai má hấn, vỗ về sự cô đơn của hấn

Ôn Phủ Mịch nhắm mắt lại, trong bóng tối, hấn nói khẽ: “Thực Sắc, tạm biệt”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Thực Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.